

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

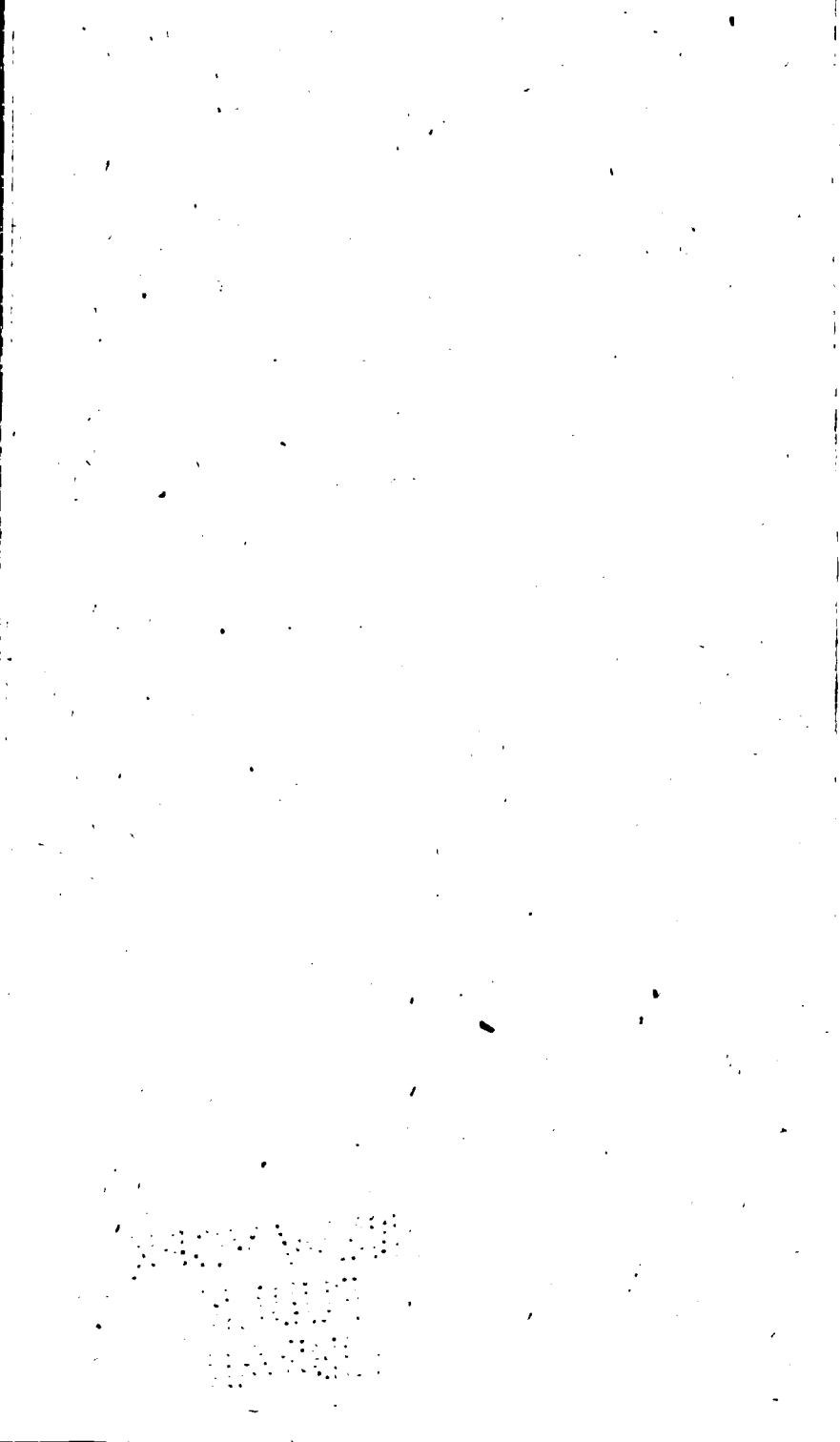
TOMUS SEPTIMUS.

L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXVIII.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

Ed.
Reitz.
T. II.
p. 751.

ARGUMENTUM.

Menippum fingit auctor, quum in terris de gravissimis rebus nihil certi, imo vero oppositas haud raro sententias philosophorum invenisset, quum alterum Icarum mitrifice alatum in Lunam et in ipsam quoque deorum sedem volare; unde quum stultitias et scelerata hominum vel privatorum, vel regum, clare despecta derisisset in Olympo Jupiter maximo de philosophorum doctrina et moribus in consilium vocatus diis decernit, ut proximo vere cuncti philosophi tam ob disciplinae impietatem, tum ob vitae impuritatem, fulmine icti intereant. Maxima hujus et quae Necyomantiae subest fictionis et argumenti similitudo fecit, ut mihi quidem illa Necyomantia vix a Luciano ipso profecta esse videretur; de qua re exposui Tom. III. p. 372. sq. Quod si probabiliter statui, non est quod Jacob si i. sententiam probemus, qui in Porson. Advers. p. 297. non facile sibi ait persuaderi posse, hunc Icaromenippum pro Luciano dialogo habendum esse; quo nihil certe magis esse potest Lucianum.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ α) ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

*MEN. Οὐκοῦν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς, στάδιοι β) 1
μῆτος πρὸς τὴν σελήνην, ὁ γ) πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούτῳ*

- a) *ΜΕΝΙΠΠΟΣ*] Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatia tantum distinguuntur. In *B.* 1. Inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου.* Sic etiam in *B. 3.* b) *στάδιοι*] „omittit *P*“ c) d) *Helinus* mallet *ὁ δ' Ἐρᾶσι*, opinor, versionem, quae habet ubi.

ICAROMENIPPUS SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. Igitur ter mille haec Lunam usque, quae prima erant a Terra inde stadia ad nostra mansio. Hinc ad So-
Lucian. Vol. VII. A

p. 751. τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που d) πεντακόσιοι. τὸ δ' e) ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν f) τοῦ Διὸς, ἄνοδον g), καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῃ αἰτῶ μιᾶς ἡμέρας.

ETAIP. Τὴ ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως h) ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῦμαι σου παρακολουθῶν i), ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορικὰ ταῦτα, σταθμούς k) τινὰς l), καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ εἰαῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαίρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογιζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας m).

ETAIP. Εἰτα, ὦ γὰρ δὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς n) ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν.

d) που] „non legitur in O.“ e) τὸ δ'] Sic ex O. cnm *Fritzsch*. pro vulg. τὸ δὲ. f) τῇ] „abest ab O.“ g) ἄνοδον] „Sic Edd. omnes. „Ἀνοδος O.“ quod *Reitzio* placuit. Sed *Solanus* maluit ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. Denique *Guil. Lange* in Dissert. dudum laudata p. 19. coniecit καὶ ταῦτ' ἂν ὁδὸς γένοιτο. Pro ταῦτα etiam *Belino* videbatur scribendum ταῦτ' ἂν. Vid. Adnot. h) πῶς] enclitice, ut per erat, Edd. vet. Sed πῶς recentt. male, praeter *Fritzsch*. i) παρακολουθῶν] ἀκολουθῶν 1955. 3011. k) σταθμούς] „σταδίους *Graev*, frustra.“ l) τινὰς] „abest a Pl.“ nec non a Cod. 3011. probante *Belino*, cujus iudicium secutus *Schmiederus* vocem ut suspectam notavit, me quidem non adsentiente. m) τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας] τὴν ἀποδημίαν in marg. 1954. n) ἐν αὐ-

lem sursum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum caelum, et arcem Jovis arduam . . . et haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Grattias, Menippe, de astris disputas, et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones

quasdam et parasangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam?

Men. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὅ) ὄνειρον λέγεις, ἢ γὰρ εἰ γε αὐτὸν ἐλαθεῖς κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὀνειρον γὰρ, ὦ τάν, δοκῶ σοι λέγειν ρ), ὅς 2 ἀρτίως ἀφίγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν διοπετής πάρ-
εστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάν-
τος ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν εἰ δὲ ρ. 753.
ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως
εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς q) ἔγωγε, ὦ Θεσπέσια ρ) καὶ Ὀλύμ-
πη Μένιππε, γεννητὸς *) αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν
δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἶπω,
τῶν οὐρανοίωνων s) ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον; εἰ δοκῇ,
τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλι-
καύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πᾶν

τοῖς] Excidit post haec, ni fallor, articulus τοῖς, qui vix abesse poterat. ο) μακρόν γε τὸν] „Haec habent Fl. J. Ald. H. S. etc. Μακρόν τινα τὸν P. et marg. A. 1. W.“ ρ) λέγειν] „λαλεῖν P.“ q) καὶ πῶς] ἂν inseri jubet Belin. ut modo sub init. et alibi millies prostituta temeritate. ρ) Θεσπ(εί)α] Θαυμάσια 3011. *) γεννητὸς] ὀνητὸς mallet Fritsch. Alex. etc. Praef. p. XLIX. hand inepte comparans Desor. Diall. XX, 7. s) οὐρανοίωνων] „οὐρανίων male Fl.“

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.*

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine ve-

hementer delector, quod ultra fidem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, et, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, et unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,

p. 753. εἰς τὴν ἐκείνην τῷ Φρυγί, ὥς τε καὶ εἰ) ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ οἱ οἰνοχοῦσόντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἰτοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμάστον οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μῦθον δοκῇ προσφερέας· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε
p. 754. τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ υ) αἰτοῦ. οἰκῆα γὰρ ἦν μοι τὰ πετρά.

ETAIP. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἐφησθα, εἰ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς εἴς ἀνθρώπου γενόμενος.

MEN. Ὅρθῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκασας· τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πετρῶν καὶ αὐτὸς ἐμυχανησάμην.

3 ETAIP. Εἰτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σὺ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν x), Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥς περ τὸ Ἰκάριον γ) ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

e) καὶ] „abest a FL“ Seclusit itaque Schm. ut suspectum, me quidem non probante. Est adeo. u) τοῦ] Vide, an mutata articuli sede, melius habeat locus, sic sonans: οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε τοῦ παιδικὰ γενέσθαι αἰτοῦ. x) καταπεσὼν] „passum tantum FL Vulgatae vero favet P.“ γ) Ἰκάριον] Ἰκάρου 2955.

non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublimo raptum ab aquila.

MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

SOD. Jam supra ipsum Daedaleum est, quod narras, si quidem praeter cetera, no-

bis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

SOD. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine faceres?

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ᾧ τε κηρῶ τὴν p. 754. πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνους ἐτάκη, πετρορρύθηςας, εἰκότως ε) κατέπεσεν. ἡμῖν δὲ ἀκέρωτα α) ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ETAIP. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰετὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἐτι δὲ p. 755. γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέταις τὰ πτερὰ.... μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐκίνουαν, εἴ σοι σχολή, δίτιμι b).

ETAIP. Πάνυ μὲν οὖν, οἷς ἐγὼ σοι μετιωρός εἰμι ὑπὰ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως, μὴ δὲ c) πρὸς Φιλίου με περιῶδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖον γε d) τὸ θέαμα, 4 κηρνώτα φῖλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα δεξιμάζω

ε) εἰκότως] εἰκίως 2954. α) ἀκέρωτα] „bene J. et V. 2. Ἀκέρωτα cett. male. Ἀκέρωτα marg. A. 1.“ b) δέτιμι] „Nil mihi est Edd.“ c) μὴ δὲ] „Sic FL J. H. 1. B. 1. (et 3.) Μηδὲ Par. S. „Separatim scribendae voces, quum requiratur ne vero. Μηδὲ foret neque. d) γε] με 5011,

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? jam enim nescio quomodo sensim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, et vulturem de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde

consilium, ac tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum expectatione narrationis tuae, et fini auditionis inhibeo. Ne vero, per ego te Philium Jovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensusum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destitueret, enimque suspensusum, ut tu ais, auribus. Ego enim

p. 755. τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχαίς, καὶ δυναστείαις, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων e) ὑπολαβὼν, ἀνακλύπειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν f) ἐπειρώμην.

p. 756. καὶ μοι ἐνταῦθα πολλὴν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην. τοὺς τε γὰρ ἀστέρας ἰώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερχομένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποιεῖν ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπα μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδές αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἰδοκίμαζον. οὐ μὲν ἄλλα καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρραγῆσα, καὶ νεῖος, ἢ χιών, ἢ χάλασα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα θυρεῖ-
5 παστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ οὖν ἐπειδήπερ οὕτω

e) σπουδαίων] γυδαίων conj. Guyet. frustra. f) ἀναβλέπειν] ἀναβλέπειν Pl. Vulgatum servet P. At omnes Edd. vet. tuentur ἀναβλέπειν. idque non dubitavi restituere.

cum primum examinandis vitæ rationibus, ridicula, et humilia, et infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, et imperia, et potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista ob stare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc universum suspicere, tentabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitis-

set, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellarum enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fugur

δεικνύμενη, ἀριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων p. 756.
 τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσαν
 γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὲ τοὺς ἀρίστους
 ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὴν τεκμήρασθαι, προσώπου τε
 σκυθρωπότητι, καὶ χροῶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι,
 (μᾶλα γὰρ ὑπαγόραι' τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες
 αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμάντον, καὶ
 συχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ
 εἰσαυθίς ἀπιδώσας ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησά- p. 757.
 μενος, κῆξίον μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν
 ὕλων διακόσμησιν καταμαθεῖν g). οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδῆ-
 σαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ὑγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ
 εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλλον h), ἀρχάς τινας, καὶ
 εἰλη i), καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοὶ
 γούν*) ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέ-

g) καταμαθεῖν] „μαθεῖν Fl.“ h) ἐνέβαλλον] Imperfectum
 restituere placebat e B. 1. et 3. quam in cett. legatur ἐνέβαλον.
 i) καὶ εἰλη] „non habet Fl.“ *) ἐμοὶ γούν] Sic correxit
 Fritsch. vulgatum ἐμοί γούν.

illud impetu per omnia ruens,
 et prorumpens tonitru, et
 pluvia, aut nix, aut grando
 delabens; haec quoque omnia
 vel conjectura, vel signis
 erant mihi impervestigabilia.
 Ita igitur animo affectus cum
 essem, optimum factu judi-
 cabam, de philosophis hisce
 discere singula. Putabam
 enim, illos certe, quidquid
 verum est, posse dicere. Si
 ergo delectis illorum optimis,
 quantum colligere licebat e
 vultus tristitia, et colore
 pallido, et menti hirsutiae,
 valde enim altiloqui et caeli
 consulti homines statim mihi
 videbantur: his ergo me cum

commisissem, magna vi pe-
 cuniae partim e vestigio re-
 praesentata, partim in futu-
 rum pro summa et fastigio
 sapientiae promissa, postu-
 labam doceri, quomodo de
 sublimitate rerum disputan-
 dum esset, et ornatum hujus
 universi ediscere. At illi,
 tantum aberat, ut veteri illa
 me ignorantia liberarent, ut
 in multo etiam majores me
 dubitationes conjicerent,
 principia quaedam, et fines,
 et atomos, et inania, et ma-
 terias, et formas, et talia
 quotidie mihi offundentes.
 Quod autem omnium mihi
 videbatur difficillimum, illud

p. 757. γόντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πελθεσθαι τὲ με ἤξλου, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ κ) λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἀποπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἰστασίουσαν πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

6 MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἑταῖρε, γέλασεν ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἱ γὰρ πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαι λ) ἱερομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρωος, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὀπόσοι στάδιοι m) Μεγαρόθεν Ἀθήναξ' εἰς ἀκρί-
p. 758. βῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου

k) αὐτοῦ δ] „αὐτοῦ Edd. priores, cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς.“ Excepta tamen 8. 5. ubi πρὸς αὐτοὺς. l) χαμαι] ἀνθρώπων addit 2955. e Scholio, vel ex Homero ipso. Pro ἱερομένων autem ἱερομένων maluit Gesner. sine idonea causa. m) ὀπόσοι στάδιοι] „Nil variant Edd.“

erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnancia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mirā narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra,

et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cornentes, quidam vero etiam praec sonectute vel pigritia (inertia) caccutientes, tamen et caeli se fines pervidere dicerent, et Solis circuitum metirontur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nos- sent, interjecta inter Lunam et Solem regio quot sit ul-

ὑψηλὸν ὀπόςων εἴη η) πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐιόλμων λέγειν, p. 758.
 αἶρος τε ὕψη, κατ' θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀνα-
 μετροῦντες, εἴτε δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα
 ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαῖρας τινὰς ποι-
 κλάς, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες ο). Ἐπειτα 7
 δὲ καίτιο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς πετυ-
 φμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδῆλων λέγοντας, μηδὲν ὡς
 εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ
 μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ
 διαμνημένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ
 τὴν σελήνην, ὑδατοποιεῖν δὲ τοὺς ἀστῆρας, τοῦ ἡλίου ρ) κα-
 θάπερ ἰμονιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ς) ἀνα-
 σπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξ ἰσου*) διανέμον- 8
 τος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὀπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον
 καταμαθεῖν γ). καὶ σκόπει, πρὸς Διὸς, εἰ ἐν γειτόνων ἔστι

η) ὀπόσων εἴη] ὀπόσων ἂν εἴη conj. Bel. aut ὀπόσων ἔστι. In
 Cod. 2954 inter ὀπόσων et εἴη spatium est vacuum, quod Be-
 linus putavit priori illi conjecturae suae favere. ο) αὐτὸν
 ἐπιμετροῦντες] „ἀναμετροῦντες Fl. omisso αὐτόν. Vulga-
 tum est in P.“ ρ) τοῦ ἡλίου] „καὶ τ. ἡλ.] Abest melius καὶ
 a Fl.“ Abest et a Cod. 2955. unde, monente Belino et prae-
 sente Bip. Ed. omisit Schm. nec non Fritzscher. ς) θαλάτ-
 της] Sic Cod. 2955. et Schm. pro vulg. θαλάσσης, ut supra
 c. 6. *) ἐξ ἰσου] „ἐξῆς] ἐξ ἰσου L. Vulgatam servat Fl.“
 Cum L. facit 2955, probante Belino. Etiam Fritzscherus recepit
 praestantiorē lectionem. γ) καταμαθεῖν] ἐκκαταμαθεῖν 2955.

narum, auderent dicere: aërisque altitudines, et profunditates maris, et terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, et triangula super quadratis formantes, et sphaeras quasdam varias, caelum nemp ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis negat impudens et omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum econtendant,

nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus ex aequo potum dispen- set. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissi-

p. 758. τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάμπολυ ε) διασηκότητα. πρῶτα μὲν γὰρ
p. 759. αὐτοῖς ἢ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη ι) διάφορος, εἰ γε τοῖς
μὲν ἀγέννητός υ) τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ
τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ, καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον ἐ-
πεὶν ἐτόλμησαν· οὗς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα
τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε
ᾧθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι
πρὸ γε τῆς τοῦ παντός γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ
τόπον ἐπινοεῖν κ).

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινας, ᾧ Μένειππε, τολμητὰς καὶ θαυ-
ματοποιούς ἀνδρὺς λέγεις.

MEN. Τί θ', εἰ ἀκούσῃς, ᾧ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν,
καὶ ἀσωμάτων, ᾧ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρας
τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐ-
τοῖς ἢ μάχη· τοῖς μὲν τέλει γ) τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς
δὲ ἀτελεῖς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

- ε) πᾶμπολυ] „πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae παμπολὺ.
Unde πᾶμπολυ facit Sol. παμπολὺ marg. A. 1.“ Sic etiam 2955.
Bel. Schm. Sed rectius scribitur retracto accentu πᾶμπολυ, ut
mox παμπόλλους, πᾶμπόλλα Hermot. c. 61 ipsum πᾶμπολυ infra
c. 11. Hermot. c. 5. Alex. 4. etc. Sic etiam *Fritzsche*. ι) γνώ-
μη] γνῶσις 2955. υ) ἀγέννητος] „Bene sic Fl. Par. H. etc.
Argemont J.“ nec non B. 3. κ) ἐπινοεῖν] ἐννοεῖν 2955.
γ) τέλει] „Τέλειον L. Vulgata est in Fl.“ Τέλειον etiam in
2955. temere probante *Belino*.

dentes. Primo enim illis sen-
tentia de mundo diversa est,
quandoquidem aliis genera-
tionis et interitus expers esse
videtur; alii vero opificem
illius et modum constructio-
nis dicere ausi sunt, quos vel
maxime admiratus sum, qui
Deum quidem aliquem arti-
ficem huius universi consti-
tuerunt, non adjecerunt au-
tem, neque unde veniens,
neque ubi consistens, fabri-
catus sit omnia: cum tamen
tanto exortum huius universi

neque tempus, neque locum
cogitare possimus.

Sog. Audaces sane quos-
dam et praestigiatores ho-
mines narras.

Men. Quid vero si audias
illos, carissime, de ideis et
incorporeis quae disputant,
aut illorum de fine et infinito
sermones? Nam haec rur-
sus vehemens illis pugna est,
aliis fine quodam totum hoc
circumscribentibus, aliis au-
tem infinitum hoc esse pu-
tantibus. Verum etiam, mul-

καμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀνεφαίνοντα, καὶ τῶν p. 759.
ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ κ) διαλεγομένων κατεγγνωσκον. ἕτερος
δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι
ἰδίδασκε α). Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; 9
ὅπου ταῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν,
καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπώμυντο β). καὶ οἱ μὲν τοὺς
ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τῇ τῶν ὅλων p. 760.
ἀρχὴν ἀπένειμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθισθαί με, τοσαύτην
ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' γ) ἐμπαλιν ἐπιδρασιλεύοντες,
πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὴν μὲν τινα
πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἐνε-
μεν τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν αἰσώματόν τι καὶ ἄμορφον
ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ δι-
κνοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ
πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἥσάν τωες, οἱ δ) τῆς συμπα-

α) αὐτοῦ] „restitui ex marg. A. 1. et Pell, et Gron. Αὐτῶν est in P. et Edd. omnibus.“ Αὐτὸν in G. Modo pro τῶν in 2955. em. τούτων. α) ἰδίδασκε] „ἰδόξαζε] ἰδίδαξε Fl. quod melius puto.“ Melius erat Imperfectum, quod servavit 2955. β) ἐπώμυντο] Correxī vitium omnium Edd. ἐπώμυντο. Excipiam tamen nunc Ed. Fritsch. γ) οἱ δ'] Vitiose οἱδ' A. 1. 2. Reitz. Bip. Schm. Gehr. nec multo melius οἱ δ' B. 1. 3. et Wolf. Recte Fritsch. δ) οἱ] „Sic ex L. et B. 2. (et 3.) dedi. Oī Edd. cent. Oī FL“

tos quosdam esse mundos, pronuntiabant, et eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, docebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deje-
rabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum

tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronuntiabant, et, divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos

p. 760. σης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰσώθαμεν ἀπο-
 λύνειν τῶν λειτουργικῶν τοὺς παρηθηκότας ε). οὐδὲν γὰρ ὅτι
 μὴ τοῖς κωμικαῖς δορυφορήμασιν τοικότας αὐτοὺς εἰσάγου-
 σιν. ἔνιοι δέ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
 p. 761. εἶναι θεοὺς τινὰς ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδίσποκτον καὶ ἀνηγεμό-

10 νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελὶμπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα
 ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ
 ἡὔγενοις f) ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων
 τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου
 μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἀε-
 χνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀν. ὤρμησα g) πιστεύειν

Hom. τινὲς αὐτῶν, [ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν.] ἐφ' οἷς ἅπασιν
 Odyss. ἀμχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές,
 IX, 302. ἀπεργλυνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν

ἄμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πως, ἀνέλθοιμι εἰς h)
 τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρέιχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα
 p. 762. μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰετοῖς καὶ
 κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοισι i) βάσιμον ἀποφαίνων τὸν

e) παρηθηκότας] „παροινικότας male Schol.“ f) ἡὔγενοις
 „Sic J. Fr. Fl. Par. II. 1. B. 1. (et 3.) S. Ald. (1. et 2.)“
 g) ἀν. ὤρμησα] Sic 2955. (male, ait Del.) pro vulg. ἀνώρμη-
 σα. Correxit ei Fritsch. h) εἰς] εἰς 2955. Schm. i) ἐνίοτε
 καὶ καμήλοισι] Vulgo post ἐνίοτε comma positum transpo-
 suit post κανθάροις. Vid. Aduot.

cura solverent, uti nos sole-
 mus seniores liberare mini-
 steriis. Nulla enim in re
 non comicis satellitiis simi-
 les illos introducunt. Alii,
 haec omnia supergressi, nec
 esse omnino Deos credebant,
 sed, sine domino, sine duce
 ferri mundum, patiebantur.
 Haec igitur audiens, fidem
 negare non audebam altifre-
 mis et bene barbatis viris;
 nec tamen habebam, ad quam
 partem disputationum con-
 versus aliquid reprehensione
 vacuum reperirem, et ab alio

nusquam eversum. Itaque
 plane Homericum illud usu
 mihi venit. Nam saepe qui-
 dem impetus me capiebat,
 ut uni illorum crederem,
 prohibebat at impetus alter.
 Propter quae omnia expers
 consilii, in terra auditurum
 me de hisce rebus verum,
 desperabam. Unam autem
 dubitationis liberationem pu-
 tabam futuram, si ipse vo-
 lucrīs quācunque ratione
 factus in caelum ascende-
 rem. Hujus autem rei mihi
 spem praebebat maxime qui-

ωρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι. ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ p. 762
 δυνατόν εἶναι μοι καταφαίνεται. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰτοῦ περι-
 θείμην πτερά, (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος κ)
 ἀνθρώπινου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρή-
 σαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνια, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν
 πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα
 διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὥμους τελαμῶσαι καρτεροῖς ἀρμο-
 σάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς
 χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τοπρωῶτον l). ἀνα-
 πηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν m), καὶ ὥπερ οἱ χῆνες
 ἐν γαμαιπετῶς ἐπαισόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
 πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον
 ἦδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, p. 763.
 ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέα-
 τρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτύμην n), ὑψηλὰ ο) ἦδη καὶ 11
 μετώρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάργηθος ἢ ἀπὸ Τμη-

l) διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] „Ita etiam esse in P. et FL
 notat Solan. Sed διαρκέσαι invenio in marg. A. 1.“ διαρκήσαι
 2955. prave Cf. ἀρκίσμεν Harmon. c. 3. διαρκέσης. De Luct.
 c. 24. etc. l) τοπρωῶτον] Sic A. 1. et 2. ut alibi, e. g.
 Alex. 4. Pro Imagg. 14. Vulgo distinctim τὸ πρῶτον. m) ὑπη-
 ρετῶν] „An ὑπηρετῶν; Pell.“ n) κατεπτύμην] „κατε-
 πτώμην B. 1.“ et 3. Vid. Adnot. o) ὑψηλὰ] „deest in FL.“

dem cupiditas, tum vero et
 fabularum auctor Aesopus,
 qui aquilis et scarabaeis, quin
 camelis aliquando, viam in
 caelum apernit. Atque ut
 ipsi mihi nascerentur alae,
 id quidem nulla ratione fieri
 posse apparebat: si vero
 vulturis aut aquilae mihi ap-
 plicarem alas, has enim so-
 las sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte
 successurum mihi experi-
 mentum. Comprehensis er-
 go avibus, alterius dextram
 alam, vulturis autem alteram

curiosè amputavi. Tum re-
 vincias cuius circa humeros
 loris validis aptassem, et ubi
 extremae pennae sunt, ansas
 quasdam parassem manibus
 ipse me primum experiebar,
 exsultans et subserviens ma-
 nibus, tollens me, anserum
 instar, de humo paullulum,
 et cum volatu extremis etiam
 digitis progrediens. Cum
 vero obediret mihi negotium,
 jam audacius tentabam expe-
 rimenta, atque consensu
 arce inde me per praeceps
 in theatrum ipsum demisi.

- p. 763. τοῦ, μέχρι Γερανίας ἐπιτόμην, εἴτε' ἐπέθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρωνθον ἄνω p)· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν q) μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένου r), τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοιτῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβας, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τολοιπὸν s) ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βράθους, μετὰ δέ, ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγγόνειν t), πάμπολυ τῶν
- p. 764. μεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθύμην κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυνίην. προσέλασας οὖν, καὶ καθιζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκτί-
- Iliad. vos, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων u) Θρηκῶν καθορώμενος, XIIII, 4.
5. ἄρτι δὲ τὴν Μουσῶν μετ' ὀλίγον δὲ x), εἰ δόξειέ μοι, τὴν

p) ἄνω] ἄν FL. q) δ' οὖν] „οὖν FL. Vulgatam ceterarum firmat P.“ Cum FL. facit 3011. probante Bel. r) μεμελετημένου] ἐμεμελετημένου 2955. s) τολοιπὸν] Sic A. 1. 2. ut Hermot. c. 57. et alibi, pro vulg. τὸ λοιπὸν. t) ἐγγόνειν] ἐγγόνειν 2955. quod probat Bel. habens pro Imperfecto, narrationi scilicet magis congruente. u) ἱπποπόλων] „ἱπποπόλων Edd. priores, male.“ x) μετ' ὀλίγον δὲ] καὶ μετ' ὀλίγον 2955.

Cumque sine periculo devolassem, alta jam et sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën et Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem et altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed consensu Olympo, viatico adsumto, quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo

quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens et in terram de superiori loco despiciens, et, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thracum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Per-

Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων p. 764. καμίλης τινὸς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην γ).

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστίορηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν z). ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος τε πέρι γῆς a) καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατέφαιντο.

MEN. Καὶ ὁρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις b). διόπερ ὡς οἶόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ c), συναποδή- p. 765. με τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. 12 Καὶ πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει d) τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λίγω τῆς σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη e) τὰ τηλικαῦτα

γ) ἐνεπιμπλάμην] Sic Schm. pro vulg. ἀνεν. e codd. 2955, et 3011. probante Bel. et sequente Fritzsche. z) τοῦτο εἰδῶμεν] „τοῦτ' ἰδῶμεν O.“ a) σχήματος τε πέρι γῆς] Sic, mouente Bel. unice recte Schm. et Fritzsche. ex Ox. 2 55. et 3011. pro vulg. σχήματος πέρι γῆς τε. Fl. σχ. τε πέρι γῆς τε. b) εἰκάζεις] „εἰκάζει O.“ c) τῷ λόγῳ] Inapte vulgo post σελήνην interpungebatur. Aptior longe commati locus erat post λόγῳ, ut jam cogites eam sententiam, quam bene dedit Gesnerus. d) δόκει] „Et sic legere Pl. notat Solanus. Sed et habent J. Par. H. etc.“ ἰδοῦνν frustra B. 3. et 4. conuenienter cum Erasmi versione. e) ποῦ εἴη] ποῦ ἂν εἴη. jubet Bel.

sidem, et Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omnibusque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam cogitatione mecum peregrinare, et universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Lunam minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colos-

ὄρη, καὶ ἡ τοσούτη θάλασσα. καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥόδιον)
 p. 765. Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάργῃ πύργον, ὃν
 ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. εὖν δὲ ταῦτα ὑψηλά
 ὄντα καὶ ὑπερανιστηκότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν
 ἥλιον ἀποστ(ι)βων(γ). διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον.
 ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ὑπενεὶς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι h) καταφαίνεται, οὐ κατὰ ἔθνη
 μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ
 πολέμουῦντες, οἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια,
 p. 766. τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, [ὅπόσου i) τρέφει ζείδωρος
 Parod.
 Hem. ἄρουρα.]

Od. IX, *ETAIPI.* Παντελῶς ἀνίθανα φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς
 357. e. a. ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὃ Μένιππε, τὴν γῆν ἐξήσεις ὑπὸ
 τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴ
 γε μὴ k) ὁ Κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ᾤήθης l)
 ὄραν, πῶς εὖν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος,

η) τὸν Ῥόδιον] „τῶν Ῥοδίων O. Nil mutant Edd.“ praeter
 B. 1. et 3. ubi τῶν Ῥοδίων. Ceterum Schol. videtur legisse τὸν
 Ῥόδιον, quemadmodum et Quoin. Hist. Conscr. c. 23. pro
 τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ duo Codd. habent τοῦ Ῥοδίου K. et
 similiter Ver. Hist. I, 18. g) ἀποστ(ι)βων] Sic O. et marg.
 A. 1. pro vulg. ὑποστ. cf. Diall. Mar. XIV, 2. Etiam Fritsch.
 recessit a vulg. h) μοι] „deest in O.“ i) ὅπόσου] Sic B.
 1. 3. pro vulg. ὅποσα. k) καὶ εἴ γε μὴ] καὶ εἴ γε καὶ μὴ p. 55.
 l) ᾤήθης] „ᾤήθεις O.“

agrum vidissem, et illam ad
 Pharum turrim, plane me,
 bene noris, tellus effugisset.
 Jam vero illa excelsa et emi-
 nentia, et placide refulgens
 ad Solem Oceanus, terram
 esse, quod videretur, mihi
 indicarunt. Cum vero se-
 mel visum intentum fixis-
 sem, tota jam hominum vita
 mihi apparuit, non pergen-
 tes modo et urbes, sed ipsi
 distincte, qui navigarent,
 qui praelium committerent,
 qui colerent agrum, qui

causas agerent, tum mulier-
 culae, animalia, et simpli-
 citer quae tellus alma nutrit
 omnia.

Sed Omnino improbabili-
 lia sunt, quae dicis, et sibi
 invicem contraria. Qui enim
 modo Terram, Menippe,
 quaerebas ab interjecto spa-
 tio in parvitatem contra-
 ctam, et nisi Colossus cam
 tibi indicasset, forte aliud
 videre tibi visus esses: quo-
 modo nunc, tanquam Lyn-
 ceus aliquis factus subito,

ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ p. 766.
θηρία, μικροῦ δὲν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας n);

MEN. Εὖ με*) ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, 13
τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώ-
ρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν
ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης n),
πάνυ μ' ἥνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν.
κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δὲν δεδακρυμένῳ, ἐφίστα-
ται κατόπιν ὁ σοφὸς ο) Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν,
καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον
(εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα P. 767.
ᾤψθην ὄρᾳ. ὁ δὲ, θάρρει, φησὶν; ᾧ Μένιππε,

Οὗτις p) τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις; Hom.
ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς q) τοὺς Od.
κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς XVI,
Αἰνῆς ἀναρπάσας r), δεῦρο s) ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ 187.

m) νεοττίας] „νεοττίας O.“ Accentu inepte posito νεοττίας Ed.
Reitz. ceteraeque omnes, praeter A. 1. solam, quae recte νεο-
τίας, ut Musc. Encom. c. 9. e. a. *) Εὖ με] εὖγε Fritzs. h.
edidit, ut sane solet Lucianus. n) ἐφικνουμένης] „ἐφικνου-
μένης male O.“ ο) σοφὸς] „φυσικὸς O.“ quod praetulit
Fritzs. p) Οὗτις] „Οὗτι male Fl.“ Sic et 3011. q) εἰς]
ἐς Schm. e 3011. et 2955. r) ἀναρπάσας] ἀρπάσας 2955.
s) δεῦρο] δεῦρ' O.“ et hinc Fritzs.

quaecunque supra tellurem
sunt cognoscis, homines, ani-
malia, et parum abest, quin
culicum pulliciem?

MEN. Bene facis, quod me
admones. Quod enim maxi-
me dicendum erat, illud ne-
scio quomodo praetermi-
serim. Cum enim ipsam
quidem terram visu agnosce-
rem, reliqua vero perspicere
ob profunditatem non pos-
sem, visu jam non amplius
pertingente, valde me ea res
angebatur, et multam praebe-
bat sollicitudinem. Cum au-
tem demisso essem animo,

et tantum non lacrimarer,
a tergo mihi adstat sapiens
Empedocles, carbonarius ad
speciem, et cinero oppletus,
et assatus. Ego vero cum
viderem, (dicitur enim) ali-
quantum peturbatus Luna-
rem quendam me genium
videre putabam equidem. At
ille, Bono, inquit, animo esto,
Menippe,

Non tibi Divus ego: quid
me immortalibus aequas?
Physicus ille sum Empedo-
cles. Cum enim in crateras
ipse me dejecissem, vapor
me de Aetna correptum huc

B

Ρ. 767. λήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον.
ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς πορούσης ἀπορίας. ἀντὶ γὰρ
σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὄραν.
εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτεσιτε Ἑμπεδόκλεις, κἀπειδὴν
τάχιστα καταπτῶμαι ε) πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης u), κἄν x) ταῖς νομη-
ναῖς πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγγανὼν προσεῦχεσθαι. ἀλλὰ,
μὰ τὸν Ἑνδυμῖωνα, ἡδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφί-
γμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον.

14 αἰτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκῆς γενήσῃ; Μὰ Δι' γ),
ἣν δ' ἐγὼ, ἣν μὴ αὐ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀγέλης ἀπὸ τῶν
Parod. ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημῶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ-
Hom. δέν γε z), ἡδ' ὅς, ἐμοῦ θεήσει α). τὸ γὰρ ὀξυδερκῆς αὐτὸς
II. V. 127. ἦδη γῆθεν ἦκεις ἔχων τί οὖν b) τοῦτο ἐστίν; οὐ γὰρ οἶδ',
ἔφη. οὐκ οἶσθα, ἡδ' ὅς, αἰετοῦ c) τὴν πτέρυγα τὴν δεξιάν

ε) κατὰπτῶμαι:] „καταπτῶμαι] Sic FL. H. Par. Κατάπτωμαι
J. et P.“ Vid Adnot. u) καπνοδόχης] καπνοδόκης Thom.
Mag. Vid. Adnot. x) κἄν] Sic Schm. et Fritzsche, cum A. 1.
et 2. In cett. solenni errore κἄν. γ) Μὰ Δι' α) Οὐ μὲν Δι'
mallet Guyet. At vid. Adnot. z) γε] „σε O.“ et 3011. s)
θεήσει:] Sic pro vulg. θεήσῃ Schm. e FL et 3011. probante
Belino, qui tamen θεήσει Attice dictum putat pro θεήσῃ. b) τί
οὖν] τί δ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) αἰετοῦ] „αἰετοῦ O.“
Sic et in sqq. et seculus Schmiederus.

appulit. Et jam in Luna
habito multum incedens per
aëra, et rore pascor. Venio
igitur exsoluturus te prae-
senti sollicitudine. Angit
enim te, puto, et torquet,
quod non distincte, quas in
terra fiunt, vides. Bene sane
facis, inquam, optime Em-
pedocles, et cum primum in
Graeciam iterum devolavero,
memor ero, ut libem tibi in
fumario. et noviluniis ad
lunam ter hians te adorem.
Verum ita me Endymion,
inquit, non huc veni merce-

dis caussa. Sed animo com-
motus sum, cum te tristem
viderem. Verum scin', quo
facto acutum visum nancisci
possis? Non equidem, per
Jovem, inquam, nisi tu mi-
hi caliginem quodammodo
abstergas ab oculis: nunc
enim lippire non mediocriter
mihi videor. Quin tu, in-
quit, nihil mea opera indi-
gebis, qui acumen illud ipse
jam de terra allatum habes.
Quid igitur hoc est? neque
enim novi, inquam. An
nescis, inquit, te dextram

περικείμενος; καὶ μάλα, ἣν δ' ἐγώ. τί δ' οὖν δ) πτέρυγι p. 768.
καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἡδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλ-
λων ζώων αἰτός ἐστιν ὀξυωπέστατος ε), ὥστε μόνος ἀντίον
δίδορκε f) τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό g) ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ
γνήσιος αἰτός, ἣν h) ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας i)
βλέπῃ k). φασὶ ταῦτα, ἣν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέλει,
ὅτι δεῦρο ἀνιῶν οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ l) τοῦ αἰτοῦ m) ἐνεθί-
μην, τοὺς ἰμούς ἐξελὼν, ὡς νῦν γε n) ἡμιτελὴς ἀφῆγμαι, καὶ
ἐν πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος ο). ἀλλ' εἴδικα τοῖς νό-
θοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις· καὶ μὴν παρὰ *) σοί, ἡδ'
ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν p).
ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχῶν τοῦ γυπὸς τὴν
πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερυῖσθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυ- p. 769.
γος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὑδερκῆς ἔση· τὸν γὰρ q) ἕτερον,
οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος

δ) τί δ' οὖν] Sic O. probante Reitz, et 2955. quem secutus Schm. nec non Fritzs. pro vulg. τί οὖν. ε) ὀξυωπέστα-
τος] „ὀξυωπέστατος O.“ Secutus Schm. ὀξυωπέστατος vitiose
2955. et in marg. ὀξυδερκέστατος glossema, ait Bel. f) ἀντίον
δίδορκε] „ἀντιδίδορκε O.“ g) τοῦτο] τούτῳ Guyet. sine
idonea causa. h) ἣν] ἴν' 2955. i) ἀκτῖνας] „ἀκτῖνους malo
O.“ k) βλέπῃ] βλέπει 3011. l) τῷ ὀφθαλμῷ] τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς 2955. m) αἰτοῦ] αὐτοῦ Salm. n) γε] „abest a Fl.“
ο) ἐνεσκευασμένος] Sic O. 3011. Bel. Schm. Fritzs. prb
vulg. ἐσκευασμένος. Cf. Cronos. c. 10. *) παρὰ] παρά Fritzs.
p) βασιλικόν] „βασιλέα O.“ q) γὰρ] „ὅτι Fl. δ' O.“

*aquilae alam alligatam ha-
bere? Ego vero, inquam.
Quid vero alae et oculo com-
mune est? Quod, inquit,
multum visus acumine reli-
quis animantibus praestat
aquila: adeo ut sola contra
solem obtueatur: et ob id
ipsum est rex et vera germa-
naque aquila, si nihil ni-
clans radios intueatur. Ajunt
ista, inquam. Et jam poe-
nitet me, quod, huc cum
escenderem, non ereptis meis
oculis aquilinos eorum loco
mihī imposui: qui sic im-*

*perfectus venerim, nec regie
per omnia instructus; sed
similis sum spuris istis et
abdicatis. Quin pones te
est, inquit, statim alterum
oculum habere regium. Si
enim volueris surgens paul-
lum, retenta vulturis ala,
alteram solam movere, pro
ratione alae dextro oculo
acutum cernes: alter enim
oculus fieri non potest, quin
obtusius cernat, qui deterio-
ris partis sit. Satis fuerit,
inquam, et si dexter solus
aquilinum cernat: neque*

- p. 769. ὄντα τῆς χειρόνος r), ἄλις s), ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀειψῶδες βλέπει t). οὐδὲν γὰρ ἂν ἑλάττω γενέοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωρακίνας μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντι τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποιοὺν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς καπνὸν
- 15 ἡρέμα διελύετο. Κῆπειδ' ἰδὲ τάχιστα ἐπερυξάμην, αὐτίκα με φῶς πᾶμμεγα περιέλαμψε u), καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διαφαίνεται. κατακύνσας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ x) μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα y) οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν, Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσισμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου δὲ z) Ἀντίοχον
- p. 770. Στρατονίκη διανεύοντα λάθρα τῇ μητρὶ α), τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον b) ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ

r) τῆς χειρόνος] τοῦ χειρόνος 2955. quam optimam dicit Belinus lectionem, subaudiens scilicet ζών. s) ἄλις] „ἀλῆς male J,“ et A. 2. ex illa. t) βλέπει] βλέπει 3011. u) πᾶμμεγα περιέλαμψε] „πᾶμπολυ περιέλαμψε O. μέγα περιελ. P.“ Πᾶμπολυ etiam 2955. Forsan auctor περιέλαμψε scripserat. x) ὑπαίθρῳ] ὑπαίθρῳ mallet Belinus. At cf. Hermot. c. 77. Jov. Trag. c. 16. e. a. y) ὅποσα] „ὅσα Fl. Vulgatum firmat P.“ z) δὲ] „deest in O.“ a) μητρὶ αἰ] „μητρὶ Fl. male. Prius cett. et P. Ἀδελφῇ Coll.“ b) Ἀλέξανδρον] „Ἀλλ. O.“

enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Einpedocles. Ille vero sensim se subducens, in fumum paullatim dissolvitur. Vix coeperam movere alam, cum statim ingens me lux circumfulget, et quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide vi-

deo urbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Seleucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Thessalum, et Antigonum stupro socrum suam polluentem, et miscentem Attalo venenum filium: et rursus ab altera

τὸν υἱὸν ἐγγέλοντα τὸ φάρμακον. ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην p. 77^a
 φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάνην, ἔλκοντα
 τὸ ἔλφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτίνοσ c) δὲ ὁ Μῆθος ἐκ
 τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων d) ἔλκετο ἔξω τοῦ
 ποδός, σκύφῃ χρυσῇ τὴν ὀφρῦν e) κατηλομήνος f). ὅμοια
 δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρᾷ γι-
 γνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὄρεν, μοιχεύοντας, φονεύον-
 τας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπιτορκυνώντας, δεδιότας,
 ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδοδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασι- 16
 λέων τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιω-
 τῶν πολὺ g) γελοιότερα. καὶ γὰρ αὐτὸν κῆκίλους ἐώρων, Ἑρ-
 μόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιτορ-
 κυνῶντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλῆα περὶ μισθοῦ h) τῇ
 μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκλη-
 πείου i) φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφι-
 λον ἐν τῇ χαμαιτυπείᾳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλ-

- c) Σπαρτίνοσ] „Σπατίνος O. et Fl. Vulgata est in celt. et P.“
 Cum O. et Fl. facit 2955. d) δορυφορούτων] δορυφόρων
 2955. e) ὀφρῦν] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. ut Amor. c. 54. c. a.
 pro vulg. ὀφρυν. f) κατηλομήνος] „Nil mutant J. Pl. Fr.
 Par.“ g) πολὺ πάντ 2955. h) μισθοῦ] „Sic P. L. O. Mi-
 σθῶν editum ante, nec male.“ i) Ἀσκληπείου] Vulg. Ἀσκλη-
 πίου. nec variant Codd. nisi quod O. habet Ἀσκληπιού. Nihil-
 lomius, monente Schmiedera, restitui legitimam nominis for-
 mam, de qua, praeter alios, Lobesk. ad Phryg. p. 370. prae-
 cepit. Cf. Demon. c. 27. Fiscal. 42. Heriot. c. 3. not. Resti-

parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, et Eu-
 nuchum Arbacem, dum gla-
 dium stringit in Arsacen.
 Spartinus autem Medus e
 convivio a satellitibus foras
 trahebatur pede, scypho au-
 reo contusus circa supercili-
 um. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in
 regis videre erat, adulteros,
 homicidas, insidiatores, ra-
 ptiores, perjuros, metuentes,
 proditos a familiarissimis.

Ac regum quidem res sic me
 detinuerunt. Privatorum
 autem multo magis ridiculae.
 Nam illos etiam videbam,
 Hermodorum Epicneum
 propter mille drachmas pe-
 jerare, Stoicum Agathoclem
 de mercede litigare cum di-
 scipulo, Cliniam rhetorem
 ex Aesculapii templo phia-
 lam subducere, Cynicum
 Herophilum pernoctare in
 fornice. Quid enim dicam
 alios? qui parietes perfodo-

p. 771. λους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας k); ὅλως γὰρ, ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΒΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένειππε, καλῶς εἰγε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι l) παρεσχῆσθαι m).

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότῃς, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὄρῃν αὐτὰ ἔργον n) ἦν. τὰ μέντοι πεφάλαια τῶν πραγμάτων τοσαῦτα ἐφαίνετο, οἷά ο) φησιν Ὁμη-
 ρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπῖναι, καὶ γάμοι, Hom. Iliad. XVIII. 491. ἐτέρωθεν δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε-
 ς· ἐν γειτόνων p) δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε q) μὲν εἰς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἐώρων τοὺς Γέ-
 τας· ὅτε δὲ μεταβαλὴν ἐπὶ r) τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θά-

tuit etiam. Fritzsche. k) ἀπαιτοῦντας] „Sic J. Fl. Fr. Par. etc.“ Vid. Adnot. l) σοι] „deest in O.“ m) παρεσχῆσθαι] „παρεχίσθαι (sic) P.“ n) ἔργον] Addebatur vulgo δυσχερές. Sed omissum in O. 3011. et 2955. eiecit, monente Belino, Schmiederus, tanquam glossema manifestum. Cf. Schol. in Cod. 2954. legitur ἔργον ἦν, supra scripto δυσχερές. Omisit etiam Fritzscheius importunam vocem. o) οἷα] „ὅσα Fl. male. Oia celt. et P.“ p) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων O.“ ἐγγειτόνων 2955. q) ὅτε] εἴτε vult. Bel. et mox iteram; utrumque perperam. r) ἐπὶ] εἰς 2955.

rent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisse voluptatem.

Men Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus

ait fuisse in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicina autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnares videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythias, videre erat errantes in plaustri: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoe-

ταρα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον ε). καὶ ἐρ. 771. Φοινῆ δὲ ι) ἐνεπορεύετο υ), καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἑμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἰδικάζετο. Ἀπᾶν- 17 των τοῦτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἦδη ρ. 772. ἐπωεῖν, ὁποῖός τις ὁ κυκλῶν οὗτος ἐφαίνετο. ὥπερ ἂν εἰ τις παραστηγόμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν αἰδόντων ἑκάστην, τὴν συνφθίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περιβαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ς) ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφρονίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διὸς, οἷα γένοιτ' ἂν ἡ φθόγῃ;

ΕΥΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τετραγμέτης.

ΜΕΝ. Καὶ μὲν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ γ) τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντίεταται ς), οὐ μόνον ἀπρὸς φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία κινου-

ε) ἐπέβλεπον] ἔβλεπον idem. ι) δὲ] „Omisit O.“ Unde seclausit Schm. υ) ἐνεπορεύετο] ἐνεπορεύετο 2955. „beaucoup mieux. C'est la vraie leçon.“ Hanc Beliniani iudicii levitatem sequi non dedignatus Schm. Lepidum errorem commisit Erasmus reddens: scortabatur, quasi legisset ἐνεπορεύετο, vel simplex ἐπορεύετο. ς) πλησίον] „πλησ. cum duabus virgulis transversis O.“ γ) καὶ γ] Sic, ut par erat, Schm. et Fritsch. cum Ald. utraque. Beitz. et cett. καὶ. ς) συντίεταται] τίεταται 3011.

nix, et Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente canticum, et superare vocis magnitu-

dine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, quadis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime et confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: et ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura et habitu dissimilium, contrarioque se motu mo-

- p. 772. μένων α), καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοοῦντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι β) δεῖσθαι λέγων. τούντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες γ) οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον δ) ὀδὴν ἀπάρχοντες ε), ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ f) τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γινόμενα g). Μα-
 18 λιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἑρῖζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ h) Σικυόνιον πεδῖον γεωργεῖν, ἣ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην, ἣ Ἀχαρνήσι i) πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὗσης τὸ μέγεθος τεττάρων k), κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν, ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος l, αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πέλο-

- a) ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] „Octo haec verba desunt in O.“
 b) οὐκ ἔτι] οὐδὲν τι 3011. Unde conj. *Fritzsche*. οὐδὲν ἔτι.
 c) σιωπῶντες] „σιωπῶντες J.“ d) καὶ ἄτακτον] „omisit O“ e) ἀπάρχοντες] ἐπάρχοντες conj. *Reitz*. At cf. *Adnot.*
 f) καὶ πολυειδεῖ] „desunt in O. et Fl.“ g) γινόμενα] γινόμενα 2955. h) τὸ] „abest ab O.“ i) Ἀχαρνήσι] „Ἀχαρνοῖσι O.“ k) τεττάρων] „τεσσαράων O.“ l) πολυπλεθρότατος] πολυπλεθρότερος 2955.

ventium, et nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena chora-gus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum et inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, et qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum

exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquotā de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim; qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens

ποίησον, εἰς τὴν Κυνοῦριαν m) γῆν ἰδῶν, ἀνεμνήσθην, p. 773.
 περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου n) πλατυ-
 τέρου, τοσοῦτοι ἔπασον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μῶς
 ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἰδοίμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα,
 οἷοι δακτυλλοὺς τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ p. 774.
 καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων ο). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς
 μεταλλοῖς, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΙΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας: 19
 εἰ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκου
 διαφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐω-
 ράσθαι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξίσοντας, ἑτέρους
 δὲ ἐπανίσοντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις τὴν p)
 κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ
 πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ q) γέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς

m) Κυνοῦριαν] „Κυνοσουρίαν Edd. et O.“ Sic etiam 2955. et
 3011. Emendaverat Palmer. v) φακοῦ Αἰγυπτίου] „Al-
 γυπτιακοῦ φακοῦ O.“ ο) ἂν ἐγέλων] „ἀνέγλων Fl. et O.“
 Sic etiam 2955. 3011. Bel. Schm. At vid. Adnot. p) τῇ] „non
 adest in O.“ q) θεῖ] θεῖ Schol. et sic Fritsch. col-
 lata formula θεῖ φέρων e Timon. c. 22. At conferas simul θεῖ
 Bis Acc. c. 1. παραθεῖ Quom. Hist. Conscr. c. 57. περιθεῖ Amor.
 c. 41. συμπεριθεῖς De Merc. Cond. c. 24. quamquam nolim
 ignorari θεῖσι infra c. 24. συνθεῖσι Bis Acc. 12. διαθεῖσι
 Toxar. c. 56. διαθεῖσι Ver. Hist. II, 2, 4. bis. παραθεῖσι Quom.
 Hist. Conscr. c. 56. ὑπερθεῖσι Amor. c. 7. In harum forma-

antem in Peloponnesum quo-
 que, ac Cynuriam deinde
 terram videns, recordatus
 sum, de quantilla regione,
 quae lente Aegyptia latior
 non videretur, tot Argivo-
 rum et Lacedaemoniorum
 die uno ceciderint. Verum
 etiam auro sibi placentem si
 quem viderem, quod anulos
 haberet octo, et phialas qua-
 tuor: vehementer hunc quo-
 que ridebam. Pangaeus enim
 totus cum metallis granum
 milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe,
 admirabilis spectaculi nomi-
 ne. Urbes autem, per ego
 te Jovem, et ipsi viri quanti
 superne videbantur?

Men. Puto jam saepe te
 formicarum forum vidisse,
 discurrentes in orbem alias,
 alias exenntes, alias redeun-
 tes rursus in oppidum: at-
 que alia stercus egerit, alia
 raptam undecunque fabae
 corticem, aut triticum dimi-
 diatum, cum illo currit. Ve-
 risimile autem est, esse apud

ρ. 774. κατὰ λόγον τοῦ μυρμηκῶν βίου, καὶ οἰκοδόμους τενᾶς, καὶ
 δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς γ), καὶ φιλο-
 σόφους. πλὴν αἷ γε πύλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκῶν)
 μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ ι) μικρὸν τὸ παράδειγμα,
 τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τοὺς πα-
 λαιούς μίθους ἐπισκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γὰρ
 τοὺς υ) Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φύλον, ἐκ μυρμηκῶν
 ἄνδρες γιγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἐώρατο,
 καὶ κατεγγέλαστο x) μοι, διασείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτόμην γ)

Hom.
 Il. I,
 222.

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

rum usu quanta sit scriptoris nostri inconstantia — subtilita-
 tem, quam forte malis, aegre equidem agnoscam — patet δ
 Ver. Hist. II. ubi c. 11. φῖ et c. 33. παραβόη. Cf. Amor. c.
 37. ubi ἐμπνέει et mox πνέει, ut Ver. Hist. II, 12. Ceterum
 reperias etiam πλεῖν Ver. Hist. II, 42. et ἐκπλεῖν Alex. c. 56.
 ποτὸ νῦν Ver. Hist. II, 11. ἐγγεῖ Amor. c. 14. ἐγγεῖν Tox. c.
 45. συγγεῖν Jov. Trag. c. 27. et Bis Acc. 17. Participia tamen
 Praesentis fere plene sonant, ut illa διαδέων et ὑπερθέοντας
 cum quibus cf. διαπνέουσιν Ver. Hist. II, 1. ἀποπνέουσιν Amor.
 c. 40. περιέχοντα et mox συνέχοντα Tox. 20. προσέχοντα Bis
 Acc. c. 21. τοῖς προσπλέουσιν ibid. c. 57. c. α. γ) μοναχοῦς
 „δημαγωγούς iterum, male O.“ α) μυρμηκῶν Sic Reitz-
 monitu Graevii correxit antiquum vitium μυρμηκῶν. ι) δε-
 κεῖ] „deest in O.“ Hinc patere videtur, aut omnino dele-
 dum, aut certe post μικρὸν demum collacandum esse. υ) τοὺς
 „omittit O.“ x) κατεγγέλαστο] κατεγγέλαστο Reitz-
 Gehricht. Wolf. Fritzsch. Sed Edd. vet. et hinc Bip. et Schm.
 κατεγγέλαστο. In FL tamen et 3011. κατεγγέλαστο, mutilata
 forma. Εώρατο autem pro vulg. ἐώρατο scripsi, secutus, ut per
 erat, Struvium, Lect. Lucianum. P. I. p. 218, cum quo etiam
 facit Fritzsch. Quaest. p. 194. γ) ἀνεπτόμην] Vulg. ἀνε-
 πτόμην. Mallet Bel. ἀνεπτόμην. Sed rectiorem formam com-
 mendarunt Pell. Graev. et Struv. confirmatam illam Codice
 3011. Vid. supra ad c. 11. et 13.

illas, pro portione vitae
 formicarum, et architectos
 quosdam, et deniagogos, et
 senatores, et musicos, et
 philosophos. Verum ipsa
 cum suis viris oppida formi-
 cetis maxime similia sunt.
 Si vero parva tibi videatur
 comparatio, conferre homi-
 nes formicarum civitati, an-
 tiquas Thessalorum fabulas

considera. Invenies enim
 Myrmidonas, pugnacissimam
 gentem, homines ex formi-
 cis ortos. Cum ergo satis
 omnia visa mihi pariter ac
 derisa essent, concusso co-
 pore evolavi

Adque Jovem aegida ha-
 bentem et caetera numina
 Divum.

ὄντω 2) στάδιον ἀνελήλυθιν α), καὶ ἡ Σελήνη, γυναικίαν 20
 φανῆν προῖμένη, Μένιππε, φησὶν, οὕτως ὄναιο, διακόνη-ρ. 775.
 εἰ μοι τε πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ
 οὐδὲν, ἦν μὴ τε φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλε-
 πὴν καὶ δέησεν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπείρηκα
 γὰρ ᾗδη β), Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσό-
 φων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰμα πο-
 λυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἦν τινα αἰ-
 τίαν γ) διχότομος ἢ ἀμφικυρτὰς γίγνομαι, καὶ οἱ μὲν κα-
 τοικεῖσθαι δ) με φασὶν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμα-
 σθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τε ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό
 μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλο-
 πιδῶν τε καὶ νόθον εἶναι φασὶ μοι ε), ἄνωθεν ἤκον παρὰ
 τοῦ f) Ἥλιου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελ-
 φὸν ὅτε μου g) συγκροῦσαι, καὶ στασιάζαι προαιρούμενοι.
 οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς, ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ Ἥλιου,
 λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ 21

2) οὐκω] „οὕτω J. et V. 2. Vulgatam ceterarum servat O.“
 α) ἀνελήλυθιν] „dvelēlūθιν J. male.“ β) γὰρ ἡδη,]
 Sic O. Vulg. γὰρ, δ Μέν. γ) τινὰ αἰτίαν] „Τίνα τὴν αἰτίαν
 O.“ δ) κατοικεῖσθαι] τε, quod vulgo inseruerant, recte
 haud dubie abest a 2955. probante Bel., quem secutus est Schm.
 et novissime Fritsch. ε) μοι] „μου Fl. μοι φασὶ O.“ Sic
 etiam 2955. probante Fritschio. f) τοῦ] „γὰρ H. γοῦν Mar-
 cil. male τοῦ Fl. B. 1. J. Par. etc.“ g) μου] „deest in O.“

Stadium nondum evolave-
 ram, cum muliebrem Luna
 vocem emittens, Menippe,
 inquit, ita tibi bene succe-
 dat! ministra mihi apud
 Jovem aliquid. Dixeris, in-
 quam: nihil enim grave est,
 nisi forte ferendum aliquid
 est. Legationem, inquit, non
 difficilem, et preces defer a
 me ad Jovem. Patientiam
 enim (jam) consudivi, Me-
 nippe, omnem, multa illa et
 molesta audiendo a philoso-
 phis, quibus nullum aliud
 opus est, quam curiose de me

disputare, quae sim? quan-
 ta? utrum, et quam ob caus-
 sam dimidiata aut gibbosa
 fiam? Et alii etiam habitari
 me ajunt, alii, speculi instar
 impendere mari, alii, quid-
 quid quisque excogitaverit,
 illud mihi applicant. Deni-
 que, ipsam quoque lucem
 furtivam esse mihi et adul-
 terinam, ajunt, quae desuper
 a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me meo
 committere, et dissidium in-
 ter nos excitare velle. Nec
 enim satis illis erant, quae

p. 775. συνεπίσταμαι αὐτοῖς h), ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατάνπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδράσι τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ
 p. 776. γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς i) σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐδὲς ἐπισπασαμένη τὸ k) νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ διῆται τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀριτῇ ἐνασχημονοῦντας l). οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, τῇ τῷ λυκτα, πολλάκις ἐβουλεύσαμην μετοικῆσαι m) ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περιεργον ἂν γλωτταν διέφυγον. μνησοὺν ταῦτά γε n) ἀπαγγεῖλαι τῷ Δεῦ, καὶ προσθεῖναι δ', ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢ μὴ

h) αὐτοῖς] „abest ab O.“ i) τῆς] „abest a Fl. adest in cett. et O.“ ἀπὸ pro ἐπὶ placebat Guyeto, ὑπὸ Gesnero. At. vid. Adnot. k) τὸ] τε conj. Szager. in Diario Class. No. 36. Dec. a. 1818. p. 317. articulo enim nullum esse locum. Mihi quidem non satis liquet. l) ἐνασχημονοῦντας] Et sic Fl. cum cett.“ m) μετοικῆσαι] „μετοικίσαι O.“ n) γε] τε 2955. et B. 3. quod peccatum nec probare Belinus, nec recipere Schmiederus et Fritzscheius debebant, vel ob sequens καὶ δ', praeterea vero, insuper etiam, quod cum te conciliari vix poterat.

de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia et despuenda, severi interdiu, et viriles obtutu, et habitu graves, et conspiciendi plebejis? Atque ego videns ista tamentaceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium com-

mittentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, et in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, et illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi,

τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ο) ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ρ. 776.
ἐπισιομίῃ, καὶ τὴν στοᾶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν
καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν Περιπάτῳ ρ) διατριβάς· οὕτω
γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι πρὸς q) αὐτῶν γεωμε-
τρομένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναν- 22
τις εἶπεν τὴν ἐπὶ r) τοῦ οὐρανοῦ.

Ἔνθα μὲν s) οὕτε βοῶν, οὕτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. ρ. 777
μεῖ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σιλήνη βραχεῖά μοι καθεωροῦτο, καὶ Hom.
τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ Od. X.
τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίῃσα τῷ οὐρανῷ· 98.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἶσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὦν ἀε-
τός t) τὸν δὲ αἰτὸν ἡπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ

ο) [ἐκείνους] „ἐκείνος O.“ ρ) [Περιπάτῳ] „τοῖς περιπάτοις
O. P.“ Hanc lectionem praetulit *Fritzsch*. ob loca Prometh.
in Verb. c. 6. et Demonact. c. 54. ubi sane Pluralis cum arti-
culo legitur. Sed cf. *Philops.* c. 14. ἅπαντα τὰ ἐν τῷ Περι-
πάτῳ ἐπίστατο et *Piscat.* c. 43. οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. q) πρὸς]
„πρὸς“ O.“ r) ἐπὶ] „ab erat in Par. X. et O. aderat in M.
J. B. 1. S.“ Adest etiam in B. 3. et utraque *Ald* Pro τὴν au-
tem miro errore, nisi fallor, e *Par.* Ed. μὲν irrepsit in *Reitzia-*
nam, et hinc etiam in recentt, quum tamen importuna sit h. l.
particula, et *Edd.* B. 1. et 3. et A. 1. 2. et, tradente *Schmie-*
dero, etiam B. 4. et *Salm.* in τὴν consentiant. Probat τὴν, ut
par erat, etiam *Fritzschius* Quaest. p. 174. et recepit in Edi-
tionem suam, falso tamen μὲν narrans vulgo legi, quippe qui
antiquiores *Reitziana* editiones non consulisset. s) μὲν]
„moi marg. A. 1. ante μὲν inserit.“ t) ἀετός] „Jam et sic O.
cum quater ante αἰετός.

et adiacere, non posse me loco
meo manere, nisi Physicos
illos obterat, et os obturet
Dialecticis, et Porticum ever-
tat, et comburat Academiam,
finemque imponat illis in
Peripato consmorationibus:
ita enim forte quietem agam,
quam quotidie isti dimetiun-
tur. Fiet istuc, inquam, et
simul ardua via caelum ver-
sus tendo,

Nulli ubi comparent ho-
minumve boumve labores.

Paullo post ipsa quoque Lu-
na parva mihi videbatur,
terramque jam occultabat.
A dextris autem relicto Sole
inter astra volans, tertio die
appropinquavi caelo. Ac
primo quidem statueram sta-
tim sicut eram ingredi: fa-
cile enim futurum putabam,
uti laterem, qui ex dimidia
parte essem aquila; aquilam
autem ab antiquo inde fami-
liarem Jovi esse, noveram.
Deinde vero cogitabam, ce-

P. 777. Διτ. ὕστερον δὲ ἰλογοσάμην, ὡς τάχιστα καταφωράσουσι u) με, γυπὸς τὴν ἐτίραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν) κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τῇ θύρᾳ. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆλθε κατὰ σπουδὴν φράσεων τῷ Διτ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς ἐκλήθην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραται

P. 778. γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι προσεδόκων, τὸν αὖ 23 τὸν τρόπον ἰπτερωμένους x). Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερός δοιμύ τε y) καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὰ ἀπιδῶν, φησί,

Hom. Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐτοκῆς;
Od. I. ἐγὼ δέ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
170. δέους, εἰσιτήκαυ δὲ ἄρως ἀχνηῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφ-
νίας ἐμβεβροντημένος· χρόνον δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἀπα-
τα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς z) ἐπιθυμῇ
σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ a) τοῖς

u) καταφωράσουσι.] καταφωράσουσι A. 1. 2. *) γοῦν] ὡς
edidit Fritzsche. x) ἰπτερωμένους] „ἰπαιρωμένους (sic) O.
Sed eadem manus superscripsit vulgata lect.“ y) τε] „abest
a FL.“ z) ὡς] ὡς ἂν ἐπιθ. et sic ter in sqq. Bel. conj. mi-
rifica constantia. a) παρὰ] „Sic J. FL. S. περί al. male.“

lenter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso januam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Jovi. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul assidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commoverat; et expectabant, omnes non ita multo post adventuros homines eo-

dem modo alatos. Jupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quidque parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem praemetu oppeterem. Adstabant tamen obstupefactus, et majestate vocis attonitis. Tempore autem cum recessissem animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philosophos, ut pu-

ῥιδοφόρους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκούσασι, αἷς ἀπαγο- p. 778
 ρύσασιμε διασπαύμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπι-
 ποιν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν p. 779
 οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς Σελήνης ἐπι-
 σταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν b) ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἱπανείας)
 τῶν ὀφρύων, Τί ἄν λέγοις, φησὶν, "Ωτιον πέρι καὶ Ἐφιάλ-
 του, ὅπου d) καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελ-
 θῆν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δέ, ἔφη,
 περὶ ὧν ἤκεις χρηματίζαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἔξα-
 ναστίας, ἐβαδίζεν εἰς τὸ ἐπηκοῖαιτον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς
 γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι. Μεταξὺ τε προΐων, 24
 ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν
 ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὧριος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;
 καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν e) ὁ πέρουσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ
 τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ
 τις εἰς λείπεται f) τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν
 ἄλλοιεν g) Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτών; καὶ εἰ p. 780.

b) οὐν] „non comparet in O.“ c) ἱπανείας] ἱπανείας O. „quod temere probat *Belin*. Quod Schol. habet ὑπανείας, errore credo accidiase. d) ὅπου] „desideratur in O.“ e) ὑμῶν] „Nihil hic variare Edd. notat *Solanus*.“ f) εἰς λείπεται] „ἐπιλείπεται *Fl.* et marg. A. 1. Nil mutat P.“ g) ἐλλείπειν] „ἐλ-

quantia dicentes audiverim, ut sermonibus illorum distractus animum desponderim, tum commentum meum deinceps, et alas, et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia, Quid dicat, inquit, de Oto et Ephialte, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te, dimitemus.

Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, Quanti nunc sit in Graecia triticum? et, An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit? et, Utrum pluribus imbribus indigeant olera? postea vero interrogabat, Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidias? et, Quam ob causam intermitterent Athenienses tot annis Jovia-

p. 780. τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν h) ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συν-
 ελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσληκότες; ἐπεὶ δὲ
 περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ
 ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσπο-
 τα, ἢ τὴν εὐσεβειστίαν, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν;
 παῖδες ἔχων i), ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον k) αὐτῶν ἀκριβῶς
 οἶδα, κἄν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις
 ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροί, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ,

Arat. — μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυαί,

Phacn. Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί — —

v. 2. 3.

καὶ ἡ Δωδώνη τε l) καὶ ἡ Πῖσα m) λαμπραὶ, καὶ περιβλε-
 πτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ χαλκοῦ τῶν θυσιῶν οὐδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλ-
 λων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾶμιν δὲ τὸ ἱατρῆον

p. 781. ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ
 Ἀνουβίδειον n) ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀριεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ.

λείπονται O. " Sic etiam 2954. Sed *λείπον* mallet *Belin.* h) αὐτῶν] αὐτῶν, *ipsi Jovi*, non male conj. *Seager.* *Diar. Class.* No. 36. Dec. 1818. p. 317. i) ἔχων] „ἐκὼν *Par.* Sed prius *J. Fl. B. 1. II. S.*“ k) φιλόκαινον] „Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* et *Coll.* et marg. A. 1. quum φιλόκαινον *Edd. cett.* haberent.“ l) τε] „δὲ *Fl. Vulgatum* teuet P.“ m) Πῖσα] in prioribus erat *Ilssa.* n) Ἀνουβίδειον] *Vulg.* per errorem Ἀνουβίδειον. *Vid. Adnot.*

lia? et, *Utrum Olympium suum templum exaedificare cogitent?* et, *Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant?* De his cum respondissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem, inquit. Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum et di-*

cus, et ego essem in universum omnia: [Compita plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena:] ac *Dodona et Pisis splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephesi Dianeum;* ad illa currunt omnes, et hec

ἐπὶ ταῦτα ο) μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγου- p. 781.
 αι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν p), ἐμὲ δὲ ὥσπερ q) παρη-
 βηκότα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὁλῶν
 ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μοῦ
 τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσί-
 που συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἄλλα r) διεξιόντες, ἀφικνούμεθα 25
 ἐς τὸ s) χωρίον, ἐνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακουῖναι
 τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεσ-
 των ἰοικυῖναι t), πῶματα u) εἶχουσαι, καὶ παρ' ἐκάστη θρό-
 νος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ
 Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαν- p. 782.
 τόν. ἡῤῥοντο x) δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποι-
 κίλα. συμπαρακύνψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν
 εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαι μοι γένοιο.
 ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα ὦ Ζεῦ y),
 τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν φαίη z),

ο) ταῦτα] „τούτοις O. et Fl. Vulgatae adsentitur P.“ p) πα-
 ριστᾶσιν] „παριστᾶσιν male O.“ q) ὥσπερ] „desideratur
 in O.“ r) ἄλλα] „Sic Edd. vulgo et P. Ἄλλα O. et Fl.“
 s) ἐς τὸ] „ἐς τὴν O.“ t) ἰοικυῖναι] „ἰοικυῖναι male J.“ u) πῶ-
 ματα] „πῶματα O. et mox iterum πῶμα.“ x) ἡῤῥοντο]
 „μύχοντα inarg. A. 1. W.“ y) ὦ Ζεῦ] „ὦ θεοὶ Codd. O. P.“
 Sic tradit Reitz. vel potius Solanus. Sed Schmiederus hanc
 variationem falso ad primum votum, ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαι etc.
 refert. z) φῦν[η] „ἔφη O.“ Sic etiam 2955. omisso ἂν, quem
 secutus est Fritzsche.

tombas statuunt: mihi vero
 tanquam decrepito satis ha-
 bitum honoris putant, si
 quinque solidis annis inter-
 jectis sacrificent mihi Olym-
 piae. Quare frigidiora mea
 altaria videas Platonis legi-
 bus, aut syllogismis Chry-
 sippi. Haec talia quaedam
 collocuti pervenimus ad lo-
 cum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat.
 Erant autem fenestrae dein-
 ceptus puteorum orificiis simi-
 les, habentes opercula: et

ad unamquamque sella aurea
 posita. Ad primam harum
 assidens Jupiter, remoto
 operculo precantibus se da-
 bat. Orabant vero undique
 terrarum diversa et varia.
 Ego enim ipse quoque capite
 admoto preces simul audie-
 bam. Erant vero ejusmodi:
*Jupiter, regnare mihi con-
 tingat! Jupiter, cepae mihi
 nascentur et allia! Jupiter,
 pater mihi mox moriatur!*
 Alius quidam diceret: *Uti-
 nam heres sim uxoris! uti-*

P. 782. εἴθε κληρονομήσομαι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθεῖναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχeto ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ἦτε α) υἱὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον, ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκαστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπὸσχεντο·

Hom. Π. XVI, 250. Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. b) τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσέτετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνσιούς ἀπράκτους αὐθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷ δὲ τινος εὐχῆς καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑποσχενομένων, οὐκ εἶχεν ὁποιτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν c). ὥστε δὴ

P. 783. τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδὲν τι ἀποφῆναι δυνατόν ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πυρρῶν ἐπείχεν ἐτι καὶ 26 διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατα-

a) ἦτε] „τε male O.“ b) ἀνένευσε] „ἀνένευε Fl.“ c) αὐτῶν] „αὐτὸν Fl. male. Vulgata[m] cett. adserit P.“ Μᾶλλον νύκειεν 3011. Sed Bel. mallet μᾶλλον ἐπινεύσει αὐτῶν, ob defectum scilicet particulae ἄν, quem in tali syntaxi aegre hic Criticus ferre solebat.

nam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare rogabat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuvit illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum slan-

do remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus et hostias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret! Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam poterat pronunciare; sed Pyrrhoni instar, sustinebat se adhuc et dispiciebat. Cum autem satis operam dodisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite,

κίβας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας p. 783.
 δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρέ-
 ψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδόνι d), καὶ
 αἷμας, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἰπ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν
 θυσιῶν θυρίδα μετέει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε
 τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων,
 προσέειπε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὴ ποιεῖν e).
 Τήμερον f) παρὰ Σκύθαις ὕετω, παρὰ Λίβυσιν ἀστρα-
 πείτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω g), σὺ δὲ ὁ Βορέας h), πνεῦ-
 σον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος
 τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνος
 χίμαι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ 27.
 ἦδη σχεδὸν αὐτῶν διφρημένων, ἀπῆλθον ἐς τὸ συμπόσιον.
 δειπνῶν γὰρ ἦδη, καιρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν
 κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττην i), καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετόικους τούτους καὶ

d) κληδόνι] Contra Codd. et Edd., auctoritatem scripsi η αἰνε-
 jota, secundum Hermannii praeceptum ad Eurip. Alcest. v.
 325. Sic etiam Pro Laps. c. 8. et alibi. e) ποιεῖν] „ποιεῖν
 G. P. et marg. A. 1. ποιεῖν Edd. et O.“ f) τήμερον] „διή-
 μερον O.“ g) νιφέτω] „ιφέτω male Par.“ forsitan Ἑλλήσιν
 ιφέτω, errore typorum. h) Βορέας] „Βορῆας Fl. Nihil mu-
 tat P.“ cum Fl. facit 2955. quem secutus est Fritsch. i) Ἄτ-
 την] Sic solus O. Vulg. Ἄττην. Vid. Adnot.

jurijurando vacavit et ju-
 rantibus. Ubi his quoque
 se prae buisset, et Hermodo-
 rum Epicureum obtrivisset,
 in proximam sellam transiit,
 ut omnibus, et vocibus, et
 auguriis attenderet. Tum
 inde ad sacrificiorum fene-
 stram transgressus est, per
 quam ascendens fumus re-
 nunciabat Jovi sacrificantis
 unicuiusque nomen. His
 perfunctus, ventis atque
 tempestatibus quid facien-
 dum esset injunxit: *Hodie*
apud Scythas pluat, apud

*Libyes fulguret, apud Grae-
 cos ningat: tu, Borea, flato
 per Lydiam; tu, Note, quie-
 tus esto; Zephyrus autem
 fluctibus agat Adriam: et
 grandinis mille circiter me-
 dimni spargantur per Cap-
 padociam. Omnibus fere
 ab illo peractis, ad convi-
 vium abiimus. Jam enim
 coenae tempus erat: meque
 assumptum Mercurius assi-
 dere jussit apud Panem, et
 Corybantes, et Atten, et
 Sabazium, inquilinos illos et
 ancipites Deos. Hic panem*

p. 1783. ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρίηκε, καὶ
 p. 781. ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἑρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα k) ἡ
 Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγγυόμην. ὁ γὰρ βέλτε-
 ρος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλι-
 ποντά ποί l) τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἡ καὶ δύο τοῦ νέκταρος
 ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ m) θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς που λέγει,
 καὶ αὐτοὶ, οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ, ταῦτ' ἐθεσμεύοντες, οὔτε
 Hom. οἶτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν n) αἶθροπα οἶνον, ἀλλὰ τῆν
 Il. V, ἀμβροσίαν o) παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκου-
 541. ται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν
 καπνὸν αὐτῇ κλύσθι ἀνετηνεγμένον *), καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν
 ἱερῶν, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῇ
 δελφῇ ὁ, τε Ἀπόλλων ἐκισθάρισε p), καὶ ὁ Σίληνός q)

k) μύρτα] „μύρτα Marcil. Nil mutant Edd.“ l) ποί] „ποι O.“
 et 3011. probante Belino et Pritzschio. m) δέ] „καὶ male
 Salm. Recie δὲ Par. H. J. aliaque.“ Tū conj. J. Seager. in
 Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. Imo rectissime habet
 vulgata. lis, quae Menippus coenavit, opponuntur Deorum ipso-
 rum ambrosia et nectar. n) οὔτε πίνουσιν] „οὐ πιν. O. Nil
 mut. Edd et Hom.“ Sic plane narratum in Ed. Reitz. Sed
 negligentius: certe nec Homerus habet οὔτε — οὔτε, sed οὐ —
 οὐ· nec in textu nostro πίνουσιν. Hinc facile suspiceris, nec
 Oxoniensem lectionem satis recte esse relatum. o) ἀμβρο-
 σίαν] ἀμβροσίαν 2955. *) ἀνετηνεγμένον] Peccabatur
 olim scribendo ἀνηνεγμένον. Emendavi monente Struvio Lect.
 Lucian. P. I. p. 248. p) ἐκισθάρισε] ἐκισθάρισε 2955
 q) Σίληνός] „Σίληνός O.“

ministrabat Ceres, et Bac-
 chus vinum, et carnes Her-
 cules, et myrta Venus, et
 Neptunus maenas. Simul
 vero etiam ambrosiam et
 nectar clanculum gustavi.
 Optimus enim Ganymedes,
 humanitate ductus, si qua
 despicientem animadverteret
 Jovem, cotylam unam aut
 duas etiam nectaris mihi in-
 fundebat propensa volunta-
 te. Dii vero, ut alicubi dicit
 Homerus, qui et ipse, puto,

non minus quam ego, ista
 viderit, nec frumento ves-
 cuntur, nec vinum bibunt
 nigricans, sed apponitur
 ipsis ambrosia, et nectare
 inebriantur: maxime autem
 delectantur, si pro cibo hau-
 riant ascendente cum ni-
 dore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem
 altaribus sacrificantes affun-
 dunt. In coena porro ci-
 thara canente Apolline cor-
 dacem saltavit Silenus, sur

πρότερον ἐρχήσασθε, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τὰς γ) τερ. 785.
Ἡσίοδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν
ἰστων τῶν ε) Πινδάρου. κῆπειδ᾽ ὅς τις ἦν, ἀνεπαυόμεθα
ὡς ἔχον ἕκαστος, ἰκανῶς ὑποβεβρεγμένοι ε).

Ἄλλοι μὲν ὅρα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκαρυσταὶ Hom.

Εὐδον u) παννύχιος, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε x) νήδυμος ὕπνος. Il. II.

ἐκλογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκείνα, 28

πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει γ) πῶγονα, ἢ
πῶς γίνεται z) νύξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος αἰε,
καὶ συνεωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον.
ἔσθην δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέειπε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κῆπειδ᾽ ἐπαρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν. Τὴν μὲν αἰ- p. 786.

σίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχη- 29,

ται a)· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι b) περὶ τῶν

γ) τὰς] Sic Cod. Graev. Tῆς Edd. et O. Vid. Adnot. a) τῶν]

Sic O. P. marg. A. 1. et 3011. et hinc Schm. Vulg. τοῦ. Hinc

Jacobs. in Append. ad Porsoni Advers. p. 298. τῶν τοῦ mal-

lei, probante Jacobo Quaestist. Lucian. Spec. I. p. 5. 1) ὑπο-

βεβρεγμένοι] „ὑποβεβρεγμένος O.“ Sic etiam 2955. 3011.

et Schol. sed minus ex more Luciani. u) εὐδον] „εὐδον J.

et Par. male“ x) ἔχε] „ἔχε J. ceteraeque male cum O.

ἔχε Par. ἔχε B. 2.“ Sed B. 3. ἔχε. γ) φύει] „φύσει O. et

marg. A. 1.“ z) γίνεται] „γίγνεται O. γίγνεται Fl. γίγνεται

marg. A. 1.“ a) παρέσχηται] παρέχεται 3011. Unde Bel-

sius iusta causa fieri vult παρέχει. Plura huius usus exempla

Lucianea dabit Index. Interim vide Struvium Lectu. Lucian. p. I. p. 248.

b) κοινώσασθαι] „Sic Pl. B. 1. J. H. Ald.

S. κοινωτήσασθαι Par. cum O. et marg. A. 1.“

gentesque Musae Hesiodi de

activitate Deorum carmina,

et primum hymnorum Pin-

dari nobis caneant. Cum

satias esset, unusquisque, ut

erat, acquievimus, bene ma-

cedi.

Ac reliquos pariter mulcet

Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me

fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa

alia, tum prae caeteris illa,

quo modo in tanto tempore

Apollo barbam non gignat?

aut quomodo nox fiat in cae-

lo, praesente semper sole,

et una epulante. Post paul-

lum obdormiscbam. Mane

autem surgens Jupiter prae-

conio vocari concionem ju-

bet. Et praesentibus omni-

bus dicere incipit: Caussam

vos convocandi hesternus hic

noster hospes praeiuit. Cum

autem olim voluerim com-

municare vobiscum de phi-

losophis, maxime a Luna,

- p. 786. φιλοσόφων. μάλιστα γὰρ c) ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνωσαν μηκέτ' ἐπὶ πλέον d) παρατι-
ναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρό-
πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν, φιλόνεικον, κενόδοξον,
ὀξύχολον, ὑπόλιγνον, ὑπόμωρον e), τετυφωμένον, ὕβρει;
Hom. ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὁμηρον εἶπω, [... ἐτάσιον ἄχθος
Iliad. ἀρούρης.] οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ
XVIII, 104. διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊ-
κοὺς ὀνομάκασιν f), οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικου-
ρεῖους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶν g) γελοιο-
τερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν h) περι-
θέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες i), καὶ πώγωνας ἐπι-
σπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσιῳ σχήματι κατάνευστα
ἦθη περιστέλλοντες, ἐμφερεῖς k) μάλιστα τοῖς τραγικοῖς
p. 787. ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφ' ἑλῆ τις l) τὰ προσωπεῖα, καὶ

c) γὰρ] „τὴν O. Plane omittit Fl.“ quam secutus est Fritzsche
d) πλέον] Sic ex O. Vulg. πλέον. Usitatiorē illam formam
confirmant loca Charon. c. 19. Herimot. c. 58. Toxar. c. 53. c. 1.
ubi passim conjunctim occurrit ἐπιπλέον. e) ὑπόμωρον] ὑπό-
μωρον ap. Schol. f) Στωϊκοὺς ὀνομάκασιν] „ἐαυτοὺς τι-
δεitur addendum. Pell.“ Imo iis exemplis addendum hoc, quod
collegerunt L. Bos De Ellipsi. p. 127. Schäf. ejusque recen-
tiores Editores. g) πολλῶν] „Sic plerique scripti et editi
Πολλῶν O. Πολλὰ Fl“ Sic etiam 3011. h) τὴν ἀρετὴν
omittit codex hic idem. i) ἐπάραντες] ἐπαφροντες 2930.
k) ἐμφερεῖς] Sic Coll. et O. Vulgatum τοικότες videbatur
interpretamentum esse. l) ἀφ' ἑλῆ τις] Vulg. ἀφ' ἑλῆς. Illud

illiusque querelis incitatus
decrevi non diutius illam de-
liberationem differe. Est
enim hominum genus, non
ita diu seculo spumae instar
innatans, pigrum, conten-
tiosum, inanis gloriae cupi-
dum, iracundum, gulae ob-
noxium, stolidum, inflatum,
contumeliosum, ut Homérico
verbo utar, Telluris inutile
pondus. Hi ergo in turmas
divisi, excogitatis diversis
disputationum labyrinthis,
alii Stoicos se vocarunt, alii

Academicos, Epicuros alii;
alii Peripateticos, et alii
nominibus multo etiam magis
ridiculis. Deinde circum-
posito sibi augusto virtutis
nomine, superciliis sublati,
demissis barbis, circummeunt
ficto habitu despuendos mores
occultantes, similes maxime
Tragicis illis actoribus, quo-
rum si personas auferas, et
amictum illum auro inter-
tutum, quod relinquitur ridi-
culus est homuncio septem
drachmis ad certamen illud

τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενον ἔσται p. 787.
 πλοῖον ἀνθρώπιον ἐπὶ δραχμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα μεμισθω- 30
 μένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων κατα-
 φρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνά-
 γοντες εὐεξαπάτητα μεिरάκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρε-
 τὴν τραγωδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι·
 καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσιν, μόνοι δὲ
 καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἰσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι
 τῶν ὀβολῶν m) τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 μῆτιν αὐτοὶ μῆτε κοινὸν, μῆτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀγρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, [Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ Hom.
 ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν n) βουλῇ.] ὅμως τῶν ἄλλων κατηγο- 11. II,
 ροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λο- 202.
 δορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότας o), ἐπιτιμῶσι, καὶ ὀνειδίζου-
 σι p) τοῖς πηλοῖον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι p. 788.

plane legitur in O. latetque in lectione Codicis 2955. ἀφελήτας
 τις, quam ipsam praefert *Belinus*, comisso τις, Passive, credo,
 τὸ ἀφελήτας accipiens. *Fritzschium* video mecum plane con-
 sensisse. m) ὀβολῶν] ὀβελῶν. conj. *Gesner*. n) ἐν], „ἐν
 male O.“ o) ἐκμεμελετηκότας] „ἐκμεμελ. Fl.“ p) ὀνει-
 δίζουσι.] Sic O. P. 2955. in quo postreimo Cod. etiam τοὺς
 πηλ. narrant *Belina* et probante. *Secutus Schm.* servato ta-

conductus. Tales vero cum
 sint, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductis-
 que adolescentulis ad deci-
 piendum opportunis, cum
 virtutem illam multis sermo-
 nibus tritam tragico clamore
 praedicant, tum disputatio-
 nes edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos
 quidem tolerantiam semper
 et temperantiam laudant,
 divitiasque et voluptatem
 despuunt: soli vero, et sibi
 cum sunt relictī, quid dicat
 aliquis, quas edant, quam
 venerem exerceant, ut sordes
 delingant obolorum! Gra-
 vissimum vero omnium hoc
 est, quod nullam ipsi neque
 communem rem neque suam
 conferentes in medium, sed
 inutiles et supervacanei,
 Non habiles bello, non con-
 sultantibus apti, tamen ac-
 cusant reliquos; et sermoni-
 bus quibusdam amaris con-
 gestis, maledicta quaedam
 meditati, increpant, et re-
 prehendunt alios: atque ille
 inter ipsos ferre primas
 videtur, qui et vocalissi-
 mus sit, et impudentissi-

- p. 7⁸. δοκεῖ, ὅς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ ἱταμώτατος q),
 31 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος. Καίτοι τὸν διατι-
 νόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων,
 ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ r) τί πράττων εὐγχάνεις; ἢ τί φῶμεν,
 πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη s) ἂν, εἰ τὰ
 δίκαια καὶ ἀληθῆ θεῖλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν,
 ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετεῖναι περιττὸν εἶναι μοι
 δοκεῖ κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυ-
 πόδητος t) τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος,
 τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις
 αἰψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἱταῖραν u) ἔχη,
 τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν πείλων τις
 ἢ ἱταῖρον κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας
 32 δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἡμῖν x), ὧ θεοί, ταῦτα
 τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα

men Dativo. Vulgò legebatur λοιδοροῦσι, insolentiore con-
 junctione cum tertio casu. in qua tamen h. l. minus offendit
 Fritzscheus, quum Dativus τοῖς πλησίων cum ἐπιτιμῶσι potius
 cohaerere ipsi videatur. q) ἱταμώτατος] „Recte sic O.
 ἱταμώτατος Edd. omnes male.“ r) δὴ] „deficit in O.“ idque
 probante Belino. s) φαίη] Sic sine jota subscr. Edd. vet.
 sed φαίη male recenti. excepta Fritzscheiana. t) ἀνυπόδε-
 τος] „ἀνυπόδητος Salm. et Amst.“ Sic etiam 2955. Bel. Schm.
 Fritsch. u) ἱταῖραν] Sic correxi vulgatam scripturam
 ἱταίραν. Vid. not. ad II. Ver. Hist. c. 18. in Varr. Lect. x)
 ἡμῖν] „ἡμῖν Pl. sola.

mus, et ad maledicta auda-
 cissimus. Atqui si eum, qui
 contendit et clamat, et accu-
 sat alios, interroges, Tu vero
 quid agis? aut quid te dica-
 mus, dic per Deos, ad vitam
 conferre? dicat sane, si
 iusta et vera velit dicere,
 Navigare quidem, aut agrum
 colere, aut militare, aut ar-
 tem quaecunque tractare,
 superfluum mihi videtur:
 sed clamo, et squalleo, et
 frigida labor, et nudis pedi-
 bus per hiemen circumeo,

et velut Momus, quae ab
 aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis divitum sumtuose
 obsonavit, aut meretricem
 habet, de hoc laboro atque
 indignor: si vero amicorum
 aliquis aut sodalium decum-
 bit aegrotus, auxilio et cu-
 ratione indigens, ignoro.
 Tales sunt nobis, Dii, istae
 beluae. Illi vero eorum, qui
 Epicurei vocantur, vel ma-
 xime contumeliosi sunt, nec
 mediocriter nos perstringunt,
 nec curari res humanas di-

δὴ καὶ ὑβρίζονται εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, p. 789.
 μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς,
 μήτε ὁλως τὰ γινόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὦρα ὑμῖν λογιζε-
 σθαι, διότι γ) ἦν ἄπαξ οὐτοὶ πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν,
 οὐ μετρίως πεινήσατε. τίς γὰρ ἂν ἐτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον
 οὐδὲν ἔξιν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰτιαται,
 πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγούμενου. πρὸς ταῦτα
 βουλευέσθε, ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτα-
 τα, καὶ ἡμῖν z) ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ 33
 ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύ-
 νωσον, κατάφλεξον, ἐπίριπον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν
 Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐτίς
 παραγγεῖλας, "Εσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες
 ἐπιπρίπονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν ἰό γε νῦν εἶναι, οὐ
 θέμις κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὥς ἴστε, μη-
 τῶν τούτων τετάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν περιηγγει-
 λάμην a). ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου b) ἤρος, κακοὶ κακῶς
 ἀπολοῦνται τῇ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

γ) διότι] δὴ ὅτι 2955. Hinc conjicias ἤδη ὅτι. z) ἡμῶν] re-
 ceptum ex Fl. "Τμῖν cett." Verum B. 3. et ipsa habet ἡμῖν,
 et Erasmi interpretatio, e regione posita, idem exprimit. a) πα-
 ρηγγεῖλάμην] Sic unus Cod. P. Minus proprie in cett.
 omnibus ἐπηγγεῖλάμην. b) οὐ ν ἀρχομένου] „ἀρχομένου οὖν Fl.

centes a Diis, neque omnino,
 quae fiant, inspicere. Itaque
 tempus est, ut rationem harum
 rerum habeamus. Nam si
 semel hi persuadere saeculo
 poterunt, non mediocriter
 esuriētis. Quis enim adhuc
 sacra vobis faciat, si hoc
 nihil sibi profuturum speret?
 Quae quidem Luna accuset,
 omnes heri, narrante hospite,
 audivistis. Ad haec jam,
 quas et hominibus utilissima,
 et securissima nobis sint,
 consulite. Haec ubi dixit
 Jupiter, crebris concio voci-
 bus personuit, cum omnes

statim clamarent, fulmina!
 combure! obtere! in bara-
 thrum! in Tartarum ad (ut)
 Gigantes! Imperato rursus
 silentio, Jupiter, Erunt ista,
 ut vultis, inquit, et omnes
 cum ipsa dialectica peri-
 bunt. Verum, ut nunc est,
 puniri quemquam nefas.
 Festi enim, ut nostis, dies
 sunt per menses hosce qua-
 tuor: et jam imperavi (in-
 dixi) justitium. Novo igitur
 anno, ineunte vere, mali
 male terribili fulmine peri-
 bunt.

Hom. Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

II. I, Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα
528. αὐτὸν τὰ περὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ c) ποτέ, ὑπὸ τοῦ
p. 790.

34 Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα
εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιῶ
αὐτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέθηκε d) φέρων
ἐς τὸν Κεραμεῖκόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὧ ἐτιμῖρ,
τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περ-
πατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

c) ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ] Ad haec verba notat *Belinus*
eandem, quam supra c. 32. variam lectionem λογίσσασθαι, ὅτι
ὅτι. aberrante, credo, calamo vel oculo: nam aliud haud da-
bie referte voluerat. d) κατέθηκε] κατέθηκε 2955.

Haec ubi dicta, superci-
liis pater annuit atris.

*De Menippo autem, ait, haec
mihi placent. Amputatis
alis, ne quā iterum huc ve-
niat, a Mercurio homine defe-
ratur in terram. His dictis,
concionem dimisit. Me vero*

Cyllenius dextra aure su-
spensum heri circa vesperam
in Ceramisco deposuit. Om-
nia audisti, Sodalis, *allata*
e caelo, omnia. Abeo jam,
ambulantibus in Poecile phi-
losophis bonum illum nun-
cium allaturus.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

A R G U M E N T U M.

Hujus dialogi dramatici scena primum est in coelo, deinde Athenis. Jupiter enim de miseria cum deorum immortalium, tum imprimis de suis infinitis curis ac negotiis graviter questus, movente Mercurio, Justitiam deam jubet Athenas petere, dijudicaturam ibi ipsam lites complures partim illas ex longo inde tempore in suspense relictas. Idque iudicium jam in arce Athenarum habetur, praecone ipso Mercurio. Lites, quae primo die disceptantur, sunt Ebrietatis contra Academiam de Polemonis raptu; Stoeae contra Voluptatem de subducto Dionysio; Virtutis contra Luxuriam de Aristippi possessione legitima, quae causa differtur; Mensariae contra Diogenem, quam ridicule importunus turbat Diogenes; Artis Pictoriae contra Pyrrhonem, qui quum non adsit, desertae litis condemnatur; denique Rhetoricae simul et Dialogi contra Syrum, i. e. Lucianum ipsum, sic ergo bis accusatum, quod vel fidem Rhetoricae datam jefcellerit, vel Dialogi amasii naturam et habitum olim graviolem et excelsiorem ad ludicra et indigha detraxerit. Ab utraque accusatione quum reus se defendisset, consensu prope omnium iudicum absolvitur.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
ΣΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖεν, ὅπόσοι α) τῶν φιλοσόφων παρὰ 1
μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν β)

a) ὅπόσοι] ὅσοι 3ο11. b) γοῦν] δ' οὖν id Cod.

B I S A C C U S A T U S

SEU TRIBUNALIA.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS
ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Jup. Dispereant vero, quot- solos felicitatem esse Deos
quot philosophorum apud contendunt. Si enim sci-

P. 791. ἤδυσαν, ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὅμηρος πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυγλῷ καὶ γόνῃτι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὥς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν c) ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὐτοσί. ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανήμερος d) τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδιδυκῶς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον

P. 792. κνήσασθαι e) τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων ἣν γὰρ τι κἄν ὀλίγον ἐπιρῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν *) τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται f), φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρὶ g) ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ h) πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφεται i) πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ

c) καθορᾶν] ἀκριβῶς addit 2954. merito a *Bel.* rejectum. d) πανήμερος] Sic 3011. et *Gorl.* cum *Fl. Vulg.* πανήμερος. Cf. *Amor.* c. 15. e) κνήσασθαι] „ἀλφίσασθαι *G.* ἀλφίσασθαιP.“ Sic etiam 3011. et *Gorl.* * κατέφλεξαν] καταφλέξεν ἂν *belle* scilicet emend. *Bel.* f) περιέρχεται] περιέρχεται *Gorl.* g) ἄωρὶ] „Ita *Salm. Par. P.* et marg. *A. 1.* ἄωρὶ cett. Edd.“ Scilicet sine jota subscr. *A. 1. 2.* cum jota *B. 1. 5.* et sic legebatur ἄωρὶς adverbialiter *Asiu* c. 24. h) τε αὖ] „non legitur in *Fl.*“ i) ἐκκεκώφεται] „restitut ex *B. 2. V. 2.* et *Salm.* ἐκκεκώφεται enim cett. omnes.“ Illud etiam in *B. 3.*

rent, quot hominum caussa sperbeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicarent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt, poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, et refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scal-

pendae, quod ajunt, sufficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil et ipsa circumit, lucens comissantibus, et intempesta nocte de cocna redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: et jam quidem Delphis

ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς ἐ) Κολοφῶνα p. 791.
 θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει l), καὶ θρομαῖος αὐ-
 θις εἰς τὴν Κλάρην, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ
 ὁλως, ἐνθα ἂν ἡ πρόμυτις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἅ
 καὶ μασησαμένη m) τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασι-
 σμένη, κελύκη n) παρεῖναι, ἕρκυνον χρητὴν αὐτίκα μάλα παρε-
 στάναι συνείροντα ο) τοὺς χρησμοὺς, ἢ οἰχισθαί οἱ τὴν
 δοξαν τῆς τέχνης. ἔω γὰρ λῆγειν, ὅποσα ἐπὶ πείρα p) τῆς p. 795.
 ματικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεα κρέα καὶ χελώνας q)
 ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥίνα ὕψος ἦν, κἄν
 ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς
 ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος,

Ὀρῇ τε δεινὰ, θεγγάνει τ' r) ἀηδέων,

Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς *) ἰδίας λύπας

Καρποῦται l). — — —

Parod.
 Hip-
 pocr.
 περὶ
 φουσων
 l, 6.

h) εἰς] ἐς Zon. et quater deinceps; et sic Bel. Schm. Lang.
 l) μεταβαίνει] „μετέρχεται Fl. Nil mutat P.“ m) μασή-
 σαμένη] μασησαμένη Schm. errore, ni fallor, typothetae,
 quem repetiit Lang. n) διασιεσαμένη, κελύκη] „διασι-
 σσαι, κελύκη P. et marg. A. 1.“ Κελύκη etiam Gorl. ο) συν-
 εἶροντα] συνεῖροντα Zon. Bel. Schm. Lang. p) ὅποσα ἐπὶ
 πείρα] „ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam Par. Sed πείρα Fl.
 J. H. B. 1. Fr. S.“ q) χελώνας] χελώνης conj. Reitz. r) τ')
 Sic numeri canassa scripsi pro vulg. τε. s) συμφοραῖς] συμ-
 φοραῖον Zon. Bel. Schm. συμφοραῖς Lang. ι) λύπας Καρ-
 ποῦται.] Vulg. καρποῦται λύπας. Mutavi sedes metri causa.
 Vid. Aduot.

esse cogitur, paullo post
 currit Colophonem, et inde
 Xanthum transit, tum cur-
 riculo rursus Clarum, tum
 in Delum, aut ad Branchi-
 das: et in universum, quo-
 cumque illum Antistita, sacro
 liquore poto, et commansa
 lauro, et commoto tripode,
 adesse jubeat, impigrum
 oportet confestim praesto
 esse, consuentem oracula,
 nisi velit perire sibi artis
 gloriam. Omitto enim di-

cere, quas ipsi artis tentan-
 dae causa insidias struant,
 dum agninas carnes atque
 testudines una coquunt, adeo
 ut nisi acutas nares haberet,
 deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexa-
 tus ab aegrotantibus,

Videtque dura, contrectai-
 que insuavia,

Et ex malis alienis haurit
 proprios

Dolores. — — —

P. 793. τί γὰρ αὖν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας u) λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμῶσιν x) ἐπιπλέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνυχον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα y) αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι z).

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατήρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ

P. 794. πράγματα ἔχω πρὸς ταςαύτας φροντίδας διγρημένους; φ

πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι a) τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλαπτεύωσιν ἐπ' b) αὐτοῖς· ἐπεὶ καὶ αὐτῷ μυρία αἶτα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑέτους, καὶ χαλά-

ζας c), καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὺς αὐτὸς οἰκονομοῦμαι

u) φυτουργοῦντας] „φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit Salanus.“ x) λιμῶσιν] „Pell. potest etiam legi λιμῶσιν, sensu optimo.“ y) ὑποφητεύοντα] ὑποφυτεύοντα B. 1. et 3. z) συντελοῦσι] „συντελοῦντες P. συντελοῦντες marg. A. 1.“ Sic etiam 3011, Unde συντελοῦσι Schm. et Lang. Pro ἐκάστοις Seagero *Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1318. p. 317.* magis placuit ἑκαστοι, explicanti: nullus eximius; nullus ἀσύμβολος. Point d' exemption. At non est certe, quod vulgata displicet a) συνδιαπράττουσι] συνδιαπρ. 3011. Schm. Lang. b) ἐπ'] ἐν 3011. quod parum aberat, quia praeferrem. c) χαλάζας] „χαλίσας male H. 1. et 2. quod emendarat in marg. Gesn.“

Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adjuvantes, et navigia deducentes, et adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, et oracula illi subijciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, et ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse et pater omnium, quot injucunda su-

stineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligerenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos et fulgura ipse

ως, καὶ διατάξας, πέπαυμαι, τῶν ἐπὶ μέρους φροντίζων. 791.
 ἀπλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέ-
 πειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε d), καὶ πάντα
 ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτον-
 τας, τοὺς ἐπιιορκούντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πό-
 διν ἢ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλείων
 ἐκέλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὕψ' ἕνα καιρὸν ἐν
 τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
 πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰ- p. 795.
 θίωσιν εὐνοχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν
 ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἐπ- Hom.
 ποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει II. II,
 νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν e), 1. 2.
 ἀληθοῦς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων
 τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνη-
 τος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστε-
 φάντωι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυαὶ,

d) ἀπανταχόσε] „ἀπανταχοῦσε male P. ἀπανταχοῦ marg. A. 1.
 W.“ e) εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν] „ἥν
 γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάξομεν marg. A. 1. Ἐπινυστάξομεν etiam Fl.
 Sed ἥν γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάξομεν 3011. Bel. Göl. Formam
 certe hujus verbi — ὥσω in Fut., licet in Lexicis nonnullis
 obviā, firmo niti fundamento, equidem vix contenderim.

dispensavi atque ordinavi,
 quietus sum et particularibus
 curis liber: verum facere
 quidem ista me oportet, sed
 eodem tempore usque qua-
 que respicere ad omnia, ut
 illum in Nemea pastorem;
 ad fures, ad pejerantes, ad
 sacrificantes, si quis libavit,
 unde nidor et fumus veniat,
 quis aegrotus aut navigans
 vocaverit? quodque omnium
 laboriosissimum est, eodem
 tempore adesse Olympiae ad
 hecatombam, | et Babylone
 ad inspiciendos belligeran-
 tes, et grandinem demittere

apud Getas, et epulari apud
 Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile
 est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dul-
cem per membra quietem
Per noctem capiunt: no-
stros, Jovis, almus ocellos
Nondum somnus habet. Si
 qua enim vel paullum conni-
 veamus, illicit verus est Epi-
 curus, qui pronunciat, rebus
 nos terrestribus nihil provi-
 dere: nec contemnendum
 periculum, si homines ista
 illi credant; verum sine co-
 ronae ac vitis erunt nobis

p. 795. ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες f), ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως, ἄθυτα καὶ ἀκαλλείρητα g), καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνήται, ὑψηλὸς μόνος h) ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔσθηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χειροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι i) ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθειδούσουσι k).

Hom. ἔγω δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος l) ὑπὲρ πάντων μεμνημένος m) II. II, 3.

p. 796. καὶν τετιμημένος. Ὡςτε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοῖς φιλοσόφους, οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε n) καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γέ τοι o) ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτης ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένους p), ὑπ' εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεσθαρμμένας· καὶ μάλιστα, ὀπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις q) καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους

f) κρατῆρες] „Hoc et tria seqq. omittit Fl. ab ol ad ol transiens.“ g) ἀκαλλείρητα] πάντα supplendum suspicatur Guyet. h) μόνος] μόνον 3011. i) ἄλλοι] deest in Gori. sed recte tuetur et bene illustrat Fritzschius Quaesist. Luciani. p. 55. k) μεθύουσι καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθειδούσουσιν] μεθύοντες, εἰ τύχοιεν, καθειδούσουσιν 3011. μεθύοντες etiam Gori. l) ἄσιτος] „ἄθυτος Fl. Vulgatum tenet P.“ m) μεμνημένος] „Sic Graev. et Hom. Μεμνημένος Edd. priorae male.“ Μεμνημένος 3011. n) πότε] „ὁπότε marg. A. 1.“ Sic etiam 3011. et Gori. o) γέ τοι] Sic marg. A. 1. 3011. et Gori. quos, probante Belino, secutus est Schmied. Vulgo legebatur γούρ. p) ἀποκειμένους] ὑποκειμένους 3011. quem errorem scribendi miror Belino potuisse optimae lectioni praefereundum videri. q) ταῖς ἐπιστήμαις] „ταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχνας —

aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec litabitur, et fames multa ingruet. Quae cum itasint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, et forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum cubas, ac per praecordia verso,*

eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot caussarum libellos servamus repositos, a rubigine et aranearum telis corruptos; exco praesertim genere, quos scientiae atque artes contra

πρὸς συνεστᾶσι, πάνυ r) παλαιὰς ἐτίας αὐτῶν. οἱ δὲ κε- p. 796.
κράσας ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην
ἐκβοῶνται, καὶ μετὰ τῆς βραδύτητος s) αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες,
ὡς οὐκ ὀλιγοῖα τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη ε) γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι η) ἡμᾶς x)
ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶ τότε, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς 4
ἀκούσας γ) δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων.
ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω.
πάνυ s) ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιαζοῦσι, καὶ ἐς
τὸ φανερόν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορῶντες δὲ
συγκεχυότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον α). οὕς ἔδει πάλαι,
τὰ καθ' αὐτοὺς εἰδότες, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεικναι-
μένοις.

συνέστησαν P. et marg. A. 1. "Cum his faciunt 3011. et Gorl.
nisi quod ξυνέστησαν habent, (quod quum inulto praestare
dixisset *Belinus*, recepit *Schm.*) et in Gorl., si recte conjicio,
Dativi vulgati leguntur. Mihi quidem illud συνεστᾶσι, ut nullo
probum, minime videbatur atrectandum. r) πᾶνυ] „abest a
FL.“ u) βραδύτητος] βραδυτήτος A. 1. 2. B. 1. sed in B. 3.
jam recte collocatus accentus. t) συνέβη] ξυνέβη 3012. *Schm.*
Lang. u) συνεῖναι] ξυνεῖναι iid. x) ἡμᾶς] „ὑμᾶς male
Hag. utraque.“ Sic etiam B. et 3. Sed in hac *Micyllus* tamen
nos reddidit. γ) ἐπὶ τῆς γῆς ἀκούσας] Sic, monente *Be-*
lino, edidi cum *Schm.* e 3011. et Gorl. cum vulgo legeretur
ἀκούων, omissis verbis ἐπὶ τῆς γῆς. z) πᾶνυ] „πάντες P. L. et
marg. A. 1. Nil mutant FL. 3. etc.“ Πάντες praeferri vult *Bel.*
a) τὸν χρόνον] „Sic Edd. omnes.“

homines quosdam detulere,
antiquos sane quosdam illo-
rum. At illi clamant undi-
que, et indignantur, et ju-
diciū invocant, et tardita-
tis me accusant, ignari, non
negligentia contigisse, ut
diu adeo differrentur judi-
cia, sed prae illa felicitate,
in qua vivere nos arbitran-
tur: sic enim vocant nostras
occupationes.

Merc. Ipse quoque, Jupi-
ter, multa in hoc genere

Lucian. Vol. VII.

querentes in terra cum au-
direm, dicere ad te non sum
ausus. Quando vero tute
sermonem de his iniecisti,
dico nimirum. Omnino gra-
viter ferunt, pater, et con-
queruntur, et aperte quidem
dicere non audent, submur-
muran vero collatis capiti-
bus, moras accusantes: quos
oportebat olim, conditione
sua cognita, rebus judicatis
unumquemque acquiescere.

D

P. 797. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ b); προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις c) εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν d);

ΕΡΜ. Οὐμεινουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος e), ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἔστι κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπεγνηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς f) Ἄρειον πάγος, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τρημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἶοιτο γεννηθῆσαι τὴν κρίσιν, ἐξίτω ἐφέντι g) ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, οἷς εἰ μὴδὲ παράπαρ ἐδεδίκαστο h). σὺ δὲ, ὦ θυγάτηρ, καθιζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκώπει τοὺς δικάζοντας.

3 ΔΙΚ. Αὐτοῖς ἐς τὴν γῆν i); τὴν ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγυλῶσαι οὐ φέρουσα;

b) δοκεῖ] „Sic bene Fl. H. Par. etc. δοκεῖ J. et V. 2.“ in non A. 2 c) ἢ θέλεις] „εἰ θέλεις ἢ Fl.“ ἢ θέλεις, ἢ B. 3. d) παραγγελοῦμεν], προαγγελοῦμεν Fl.“ e) καταπτάμενος] „καταπτόμενος P.“ f) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. g) ἐφέντι] ἐφέντων Schol. h) ὡς εἰ - ἐδεδίκαστο] Haec verba tanquam scholion ejicienda putavit Bel. Vocem παραπαρ, vulgo τὸ παραπας exaratum, in unam contractam exhibui, exemplo utrinusque Ald. i) ΔΙΚ. Αὐτοῖς ἐς τὴν γῆν] „Αὐτοῖς ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl.“

Jup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus?

Merc. Non sane: sed jam proponamus.

Jup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causas, ut veniant hodie in Aream pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestima-*

tionum ex omnibus Aethiopiensibus. Si quis vero injustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, sortire dicas, et iudicantibus attende.

Just. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim?

ZETΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε *k*) δεῖ πάντως γὰρ ἤδη p. 797. πηκτικῶν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι ἐκ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινεύσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν, ὅν γῆς, αὐτὸν ἐκτὶνον ὤνησαν οἱ περὶ ἡμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ *l*) p. 798. δεσμητήριον ἱμπεσῶν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιοῦ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσοῦτον ἐκτρέχον εἰ κατήγοροι τάναντία περὶ *m*) τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ZETΣ. Ἐνὰ ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν **6** τοῖς, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν ἄντιον καὶ Μέλιτον *n*) ἔρρενε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾶς, ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀκασταῆ *o*) πώγων βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μέστοι δὲ οἱ περί-εστοι κατὰ ἱλας *p*), καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοισι ἀπαντώντων *q*),

k) γε] *ei* Gorl. 3011. *Bel. Schm. et Seager.* *Diar. Class. N. 76. a. 1818. p. 317.* *Mibi contra formula communior praeferenda, ea autem per errorem e sequente versu huc delatam videbatur.* *l*) *eis*] *is* 3011. *Schm. Lang.* *m*) *περὶ*] *παρὰ* conj. *Seager.* *Vid. Aduot. n*) *Μέλιτον*] „*Μέλιτον* Edd. anteriores male.“ *o*) *ἀκασταῆ*] „*Et sic Pl. cum reliq.*“ *ἀπαντῶν* 3011. *omisso καὶ.* *p*) *ἱλας*] „*Bene sic B. 1. et 2. (et 3) ἱλας* *cette Dubie Hag.*“ *ἑἱλας* 3011. *q*) *ἀπαντώντων*] „*ἀπαντώντων* *aspirate* Edd. priores.“

Jup. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim filius, qui summis justum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit.

Just. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus et coniectus in carcerem, de cuncta bibit infelix, cum nec ullum reddidisset Aescula-

plo: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

Jup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, et baculi, et perae, et ubique barba prolixa, et in sinistra liber, et ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambu-

- p. 798. καὶ οὐδεὶς ὄστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βού-
 λεται. πολλοὶ γοῦν r) τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τῶς,
 ἐπὶ τὴν πῆραν αἷξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα
 πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον s) ἐπιγράναντες, αὐτοσχέδιοι
 φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περινοστοῦσι t), σὲ
 καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν,
 p. 799. Ὡττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα
 ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με u), ὦ Ζεῦ, δέδωκενται, πρὸς
 ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ
 ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν
 μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με' ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων
 μηδὲ τοπαράπαν x) εἰς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ θή-
 λους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίκωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς
 θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἰκα-

r) γοῦν] δι 2954. s) Αἰθιοπίειον] Αἰθιοπικὸν Gorl. fortassis
 vere. t) περινοστοῦσι] Sic G. P. marg. A. 1. 3011. et
 Gorl. quod jam Schm. vulgato περιέρχονται praetulit. Cf. Ad-
 not. u) με] γε 3011. x) τοπαράπαν] Sic junctum A. 1. 2.
 separatim cett. τὸ παράπαν, ut supra c. 4.

lationes turmatim et per
 phalanges sibi invicem oc-
 currentium, et nemo est,
 quin virtutis videri alumnus
 velit. Multi enim, relictis,
 quae ad eum diem habebant,
 opificiis, ad peram ruentes
 et pallium, corpusque ad
 Solem Aethiopum colore
 inficientes, extemporales
 philosophi ex cerdonibus
 aut fabris circumeunt, te
 tuamque laudantes virtutem.
 Itaque, quod est in prover-
 bio, facilius aliquis in navi-
 gio cadens lignum non con-
 tingat, quam oculus quocun-

que respiciens non incidat
 in philosophum.

Just. Quin illi ipsi metum
 mihi incutiunt, Jupiter, qui
 contendunt inter se, et ipsi,
 quae de me disputant, igno-
 rent. Ajunt vero etiam,
 plerosque illorum in suis
 quidem disputationibus me
 affectare, in rebus autem
 gerendis ne in domum qui-
 dem recipere, sed sine du-
 bio exclusuros, si quando
 ad fores illorum voniam:
 olim enim Injustitiam ho-
 spitio ante ab illis receptam.

Jup. Non omnes, filie,

ὡν δὲ γ), κἄν z) ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπειτε p. 799: ἦδη, ὡς κἄν-ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν a).

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Δίκη, ταύτην b) εὐθὺ τοῦ Σου- 8
νίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τμητιὸν ἐπὶ τὰ λαὰ τῆς Πάρνη-
θος, ἔνθα αἱ δύο ἐκίμαι ἄκραι, σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλειῆσθαι
πάλαι τὴν ὁδὸν c). ἀλλὰ τί θαυρύνεις καὶ σχετλιαῖεις; μὴ
δέδιθαι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάν-
τες οἱ Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ
Φαλαρίδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδη- p. 800.
μία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι,
καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κειχνηότες, εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς
καταπτοῖο d) πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληθής, ὦ Ἑρμῇ, ἃν εἴποις μύ-
θος, ἅτε συνῶν e) αὐτοῖς ταπολλὰ f), καὶ συνδιατρίβων g),
ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ,

γ) δὲ] γε 3011. z) κἄν] „γε marg. A. 1.“ Falsa haud dubie
haec notatio, aut pertinet ad δὲ modo praecedens, aut ad
alterum κἄν in sequente versu. a) ἐκδικασθῶσιν] ἐκδει-
κασθῶσιν 3011. b) Προΐωμεν, ὦ Δίκη, ταύτην] Vulg.
Ἀπώμεν, ὦ Δίκη, omisso ταύτην. Restitui verba ad lectionem
trium Codd. P. Gorl. et 3011, nisi quod ταύτην traditur in
illis scriptum legi, male accentu transposito. Caterum cf. Diell.
Deor. XX, 3. in. Tim. 20. in. o) τὴν ὁδόν] „Nil mutare Fl.
notat Solanus.“ d) καταπτοῖο] „καταπτή L. καταπτή marg.
A. 1. W.“ Sic etiam 3011. e) συνῶν] συνὼν 3011. Schm.
Lang. f) ταπολλὰ] Sic A. 1. 2. τὰ πολλὰ duabus vocibus re-
liqq. g) συνδιατρίβων] συνδ. 3011. Schm. Lang.

pravi sunt. Satis autem
fuerit, si vel in paucos ali-
quot bonos incidas. Verum
abito jam, ut vel paucos
hodie *caussae* iudicentur.

Mero. Abecamus, Justitia,
recta Sunium versus, paul-
lum sub Hymetto ad sinistra
Parnethis, ubi duo illa ca-
cumina: videris enim olim
viae oblita ease. Sed quid
lacrimaris et lamentaris?
Noli metuere: non jam si-
milis est saeculi conditio.

Mortui sunt illi Scirones,
et Pityocampthae, et Busiri-
des, et Phalarides, quos tum
metuebas. Jam vero Sa-
pientia, et Academia, et
Porticus tenent omnia: et
undique te quacrunt, et de
te disputant, inhiantes, si-
cunde ad illos rursus devoles.

Just. Tu enimvero, Mer-
curi, solus verum mihi di-
xeris, quippe qui frequenter
cum illis sis, atque veriseris
in gymnasiis et in foro,

p. 800. καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ἀποτοὶ γυγίνονται; καὶ εἰ δυνατόν μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὔσαν μὴ λέγων· οὐκ ὀλίγα γὰρ h) πρὸς τῆς φιλοσοφίας ἀφείλγεται αἱ πολλαὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοὶ γοῦν τοῦ ἀχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξη αὐτῶν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάλη-θῇ λῆγειν, ἐνίοις δὲ ἡμισούοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ i) γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία πυγυλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν εἰς κόραν ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς k) ἀπειλί-σθησαν, ἀμιγῆς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμότεροι l· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύ-που μὴ εἰς βάθος παρεδέξαντο m) ὁπόσον δυνσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, αἰελῆς δὲ ὅμως, καὶ μ-
p. 801. ξόλεγκαι, καὶ κατεστυγμένοι, καὶ παρδαλωταὶ τὴν χυμὸν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτροσθεν τοῦ λεβητος ἄκρη τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς αἰσ-

b) γὰρ] „non habet Fl.“ i) ἐπεὶ] „Ita P. et marg. A. 1. Nil mutat Fl.“ Ita etiam 3011. k) ἀκριβῶς] ἀκριβείς 3011. l) ἐτοιμότεροι] ἐτοιμώτατοι B. 1. et 3. Recte reliqq. m) πα-ρεδέξαντο] παρυδέξαντο 3011.

(forensis enim es, et in con-
cionibus praeconium facis)
quales facti sint, et utrum
fieri possit, ut apud illos
maneam.

Merc. Sane potest: inju-
stus enim sim, si tibi, so-
rori, non dicam: non par-
vum enim e philosophia
fructum vulgus illorum ce-
pit. Etenim, si nihil aliud,
revorentia certe habitus,
moderatius aliquanto pec-
cant. Verum enimvero
etiam in pravos illorum
quosdam incidet, nam ve-
rum, puto, dicendum est;
in quosdam vero semisa-

plentes et semipravos. Cum
enim illos novo colore infi-
ciendos philosophia suscep-
pit, quotquot ad saturitatem
biberunt illius tincturae,
plane boni facti sunt, colore
nullo admixto alio: atque
ad te recipiendam hi sunt
paratissimi. Qui vero prae
antiquis sardibus non satis
profunde recoperunt vim
illam medicamenti penetra-
bilem, hi meliores reliquis
imperfecti tamen, et ex albo
varii, et punctis pardalium
instar maculosi. Sunt vero,
qui, ubi extra solum summo
digito ahenum contingere, su-

ται καὶ οὗτοι μεταβεβῆσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ ρ. 301. τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἴσται. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἤδη 9 πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπομεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύομεν n) ἤδη καὶ ἐπὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο ο), ἐς τὴν πύκα ὄρωσα. καὶ περιμένουσα, ἔστ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀταβάς, ῥᾶον οὕτως ἀπαντίας ἐκ τοῦ ἐπηκίου προσκαλίσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὁ προσίων ἴσται, ὁ κεραιφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί γῆς; ἀγροῖς τὸν Πᾶνα, τῶν ρ) Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὅστις μὲν τὸ πρόσθεν ἀπὸ τοῦ Παρθένιον ὑπὸ δὲ τὸν Δαιδός ἐπὶ πλουν, καὶ τὴν Μαραθῶναδε q) τῶν βαρβάρων ἀπάβασιν, ἤκειν ἀκλήτος

n) ἀπονεύομεν] „Sic Fl. J. Ald. Hag. Salm. etc. Ἀπονεύομεν P. et marg. A. 1.“ ο) κάθησο] „rescripsi ex G. L. et marg. A. 1. quae κάθησο. Κάθησθαι Edd.“ Κάθησο etiam Soli. sequente praepos. ἐς, quatuor Belino probatam Schm. inseruit, etiam Goul. Codice accedente. p) τῶν] τοῦ Schol. per errorcin, ut videtur. q) Μαραθῶναδε] „In Μαραθῶ P. Μαραθῶνα δὲ Par. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1.“ Μαραθῶναδε jam ante Reitz. legebatur in Ald. utraque.

ligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, jam appropinquamus Atticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem jam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in collo censidere poteris, concionem prospiciens, expectansque, dum mandata a Jove edixero. Ego vero consensa arce sic facilius omnes

de loco ad exaudiendum apto advocavero.

Just. Noli prius abiros, Mercuri, quam dicas, quis sit illo, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Dalidis, et exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, et ab

p. 801. τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος γ) καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ
τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκῇ μικρὴν
ὑπὲρ α) τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοίκιον ι) συντελῶν υ),
p. 802. καὶ νῦν, ὡς τὰ εἰκὸς, ἰδὼν ἡμᾶς ἐκ γειτόνων χ), πρόσκειται γ)
δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἐρμῇ καὶ Διῇ.

ΕΡΜ Ζ), Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μουσικοῦται καὶ πηδη-
τικοῦται Σατύρων ἀπάντων, Ἀθῆνῃσι δὲ καὶ πολεμικοῦται.

ΠΑΝ. Τίς δὲ α) ὑμᾶς, ὦ Ἐρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὐτῇ σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ β)
τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ σπήλυγμα.

γ) σύμμαχος] σύμμαχος 3011. Schm. Lang. α) ὑπὲρ] Sic e
Gorl. pro vulg. ὑπὸ. ι) μετοίκιον] Sic Gorl. P. et marg.
A. 1. pro vulg. μετοικιόν. Nollem in nota ad Lexiph. c. 2.
Tom. V. p. 517. ad hunc locum provocassem. υ) συντελῶν]
Sunt. 3011. Schm. Lang. χ) ἐκ γειτόνων] Sic vulgo Edd.,
assentientibus Codd. 3011. et Gorl. Sed ἐκ γειτόνων ex P. edi-
dit Reitz. et post eum Schm. Vid. quos Schaeferus laudat ad
L. Bas Ellipsis, p. 296. sq. Ceterum post ἰδὼν cum Schm et
Lang. ἡμᾶς, quod vulgo desideratur, e 3011. inserui. γ)
πρόσκειται] „προσέχεται P. et marg. A. 1.“ z) ΕΡΜ.] Reitz-
ius sic ediderat: ΕΡΜ. Καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σὺς etc. cum hac
nota: „Longo spatio haec sejungit J. conjungit Fl item Par.
visi quod punctum post καὶ collocat, neque ac ceterae.“ Schmie-
derus Praef. Tom. II. p. XVI. maluit: ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. Sed
quum in Gorl. voces ΕΡΜ. καὶ plane omissae sint, rectius idem
Schm. eas ut suspectas notavit; unice autem recte Langius
potius omisit καὶ ΔΙΚ. et sequentia verba, cui debentur, Mer-
curio tribuit. α) δὲ] δὲ 3011. Schm. Lang. β) ἐγὼ δὲ ἐπὶ]
ἐγὼ δὲ εἰμι ἐπὶ legi jubet Struv. Lectt. Lucian. P. I. p. 248.

eo inde tempore istam sub
arce speluncam nactus, ibi
habitat prope Pelasgicum,
censeturque inter inquilinos,
et nunc, ut videtur, ex pro-
pinquo nos visos salutatum
accedit.

Pan. Salveto, Mercuri et
Justitia.

Merc. Tu quoque salve,

Pan, canendi et saltandi in-
ter Satyros omnes peritis-
sime, Athenis autem etiam
pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mer-
curi, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit
omnia: ego ad arcem et prae-
conium.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσασθαι— p. 802. πιν b) τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς c), ἀλλὰ πολὺ καταδειστέρον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα, τηλικούτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων, ὅπως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ θύου ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑορξιν θύουσι μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' ἐσθίουσιν τὰ κρέα. ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρ— p. 803. τυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ πρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τιναί μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πᾶν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν 11 ἔγινοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων d);

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς e) φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξύναμα f) πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους g) ἱμοί, τοὺς κάλους h);

b) κατέπεμψε με ἀποκληρώσασθαι] „κατέπεμψεν ἀποκληρώσας Fl.“ Alteram hanc vocem etiam exhibet marg. A. 1. c) πράττω παρ' αὐτοῖς] „τιμῶσι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est.“ Sic etiam 3011. d) φιλοσόφων] Non interrogative A. 1. et 2. e) τοὺς] omisit Gorl. et inclusit Schm. injuria. f) ξύναμα] „νὺν ὅμα Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς συνάμα.“ Τὸν ξύναμα πολλοὺς conj. Fritzsche. Quaeatst. p. 195. non male. Pro ξύναμα autem accentu in antepenultimam retracto scripsi cum Fritschio ξύναμα, ut Pinc. 51. et jam saepius. g) ὁμοίους] „οὐχ ὁμοίους Edd. veti. male. Delevit negationem Salin. et Amst. quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene, si οὐκ serves.“ Deleta negatio etiam in B. 3. et in versione Micylli: non dissimiles. h) τοὺς

Just. Demisit me, Pan, ad sortienda judicia, Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem:

tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum et jocua.

Just. Caeternum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenuis mihi similes, loquaces illos?

ρ. 805. ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅπως εἶ, ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συν-
 ἰημι ε) τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κοινὰ
 ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά l), οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πό-
 θεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ
 πλαγίου καλάμου n), καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ'
 ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτῆς, καὶ πολεμιστῆς n), ἦν δὲ.
 πλην ἄλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων ο), καὶ ἀρετὴν
 p. 801. τῶνα, καὶ ιδίους, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνω-
 στα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
 ἐνᾶρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προΐούσης δὲ τῆς
 συνοσίας p) ἐπιτείνουσι τὸ φθίγμα μέχρι πρὸς τὸ q) ὀρ-
 θιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένοι, καὶ ἅμα r) λίγην ἐθελόν-
 των, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίῃ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ
 αἱ γλῆες ἐξανίστανται, ὥς περ τῶν αὐλητῶν, ὅποیان εἰς s)

λάλους] „τοῖς ἄλλοις male Fl.“ i) ὅπως] vulgo deficienti
 restitui e Gorr. k) συνίημι] συνίημι 3011. Schm. Lang.
 l) ἀστικά] ἀστικά e 3011. admiseraunt, *Belino* mouente, Schm.
 et Lang. Sed vid. Deor. Dial. XX, 7. ibique Adnot. Ed. maj.
 Tom. II. p. 361. m) καλάμου] „αὐλοῦ P, et marg. A. 1.“
 Nec non Gorr. n) πολεμιστῆς] Sic marg. A. 1, Gorr. et
 3011. pro vulg. πολεμικὸς, quod e glossemate videtur ortum.
 o) αἰ κεκραγόντων] „omisit Fl.“ p) συνοσίας] συνου-
 σίας 3011. Schm. Lang. q) τὸ] „τὸν Pell. (u rñmon.“) r)
 ἅμα] Sic, anadentia *Fritzschia* Quæst. p. 12. edere placuit
 Codd. P. et Gorr. pro μεγάλα. s) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang.

Just. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio
 omnino, nec sapientiam illo-
 rum intelligo: monticola
 enim ego, et comtula ista
 dicta atque urbana non di-
 dici, *Justitia*: unde enim in
 Arcadia Sophista aut Philo-
 sophus? ad obliquam arun-
 dinem usque, et fistulam ego
 sapiens: caeterum caprarum
 pastor, et saltator, et, si
 opus sit, pugnax. Venum
 audio tamen illos semper
 clamantes, et virtutem quan-

dam, et species, et naturam,
 et expertia corporis profer-
 re, ignorabilia mihi et pere-
 grina nomina. Ac primo
 quidem pacifico occipiunt
 suos inter se sermones: pro-
 cedente vero disputatione,
 ad orthium usque modum
 vocem intendunt; adco ut
 a nimia contentione, et simul
 dicendi studio, et vultus
 rubescat, et intumescant cer-
 vices, et venae surgant velut
 tibicinum, cum in angusta
 inflanda tibia vim sibi ad-

παρὸν τὸν αὐτὸν ἐμπνεῖν βιάζονται. διαταράξαντες γὰρ αὖν p. 804.
 τὸν λόγον, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον ι) συγχέαν-
 τας υ), ἀπίσται λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρωτα
 ἐκ τοῦ μεταίπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι x). καὶ
 οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὅς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἦ, καὶ
 θρασύτερος, καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος γ). πλὴν ἀλλ'
 ὃ γὰρ λεῖος ὁ πολὺς τεθήησιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὑπόσουσιν
 μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ z). καὶ παρεστᾶσι, πρὸς
 τὸ θράσος καὶ τὴν βοήν κεκλημένοι α). ἔμοι μὲν οὖν b) p. 805.
 ἀλαζῶνες τινὲς ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιόμην ἐπὶ τῇ
 ταῦ πῶγωνος ὁμοιότητι. εἰ δὲ καὶ c) δημοφιλὲς τε ἐνῆν τῇ

ι) ἐπισκοπούμενον] ἐπισκοπούμενοι Par. et Hag. υ) συγ-
 χέαντας] Συγχ. 3011. Schm. Lang. x) ἀποξυόμενοι] Sic
 3011. et Gorl. pro vulg. ἀπεξομένοι. γ) ἦ, καὶ — ὕστερος] Hunc locum vulgo sic mutilatum: ὅς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐ-
 τῶν ἢ θρασύτερος varie restitunt Codd. et 3011. quidem, quoniam,
 Belino probante, secutus est Schm. αὐτῶν ἦν καὶ θρασ., ube-
 rius P. αὐτῶν ἦ (sic) καὶ θρασ. διαλυομένων ἀπέλθῃ (sic). ple-
 nissime Gorl. qui ad haec addit ὕστερος. Hunc ego secutus
 modo ἦ in ἦ, et ἀπέλθῃ in ἀπέλθῃ, mutavi cf. Icarom. c. 50.
 fin. Quamquam haud difficile non minus recte scribi potuisse
 ἦν καὶ (cum 3011.) et ἀπῆλθεν, reliquis a Gorl. admissis.
 Ὅς ἂν cum Indicativis junctum satis, opinor, vindicavi in not.
 ad Diall. Morti, IX, 2. Ed. min. II. 72.) z) ἀσχολεῖ] „πε-
 ρασχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter Fl. quae ἀσχολεῖ tan-
 tum, πρὸς prorsus ejecto.“ Cum Fl. facit 2954. et jam etiam
 Schm. Graev. conj. πρὸς ἀσχ. et sic edidit Lang. Perperam
 Abresch. Lectt. Aristaeum. p. 164. corrigi voluit: ὁπόσοι πρὸς
 μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολοῦνται. α) κεκλημένοι] „Sic
 dedit Solan. Keκλημένοι Edd. hac priores.“ Solani emendatio-
 nem confirmavit margo Codicis 2954. b) οὖν] abest a Gorl.
 c) δὲ καὶ] Sic marg. A. 1. W. 3011. Gorl. Vulg. δὲ γὰρ. Cete-
 rum δημοφιλὲς editum in utraque Ald. vitiosum.

hibent. Perturbatis igitur
 invicem sermonibus, et con-
 fusio quaestionis statu abeunt
 plerique conviciantes sibi
 invicem, sudorem de fronte
 digito incurvato detergen-
 tes: et ille vicisse videtur,
 qui vocalior est et audacior,
 et discedentium abiit poste-
 rior. Interim vulgus illos
 stupet, maxime si quos nihil

magis necessarium occupatos
 tenet, atque adstant, auda-
 cia illorum atque clamoribus
 defixi ac deliniti. Mihi igitur
 his indiciis vani homi-
 nes esse videbantur, aegre-
 que ferebam illam barbarae
 similitudinem. Utrum vero
 aliquid publice utile insit in
 illo eorum clamore, aut quid
 illis boni ex verbis istis exo-

p. 805. βοῇ αὐτῶν, καὶ τί d) ἀγαθὸν ἐν τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀναφέρετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴ γε δὴ μὴδὲν ὑποστειλάμενον τάληθὲς διηγῆσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀρθῶς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δειλὴν ὄψιν e). . . .

12 ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ f) καταστησόμεθα g) τήμερον, Ἐλαφροβόλωνος ἐβδόμη ἱσταμένον. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς h) Ἀρεῖον πάγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὰ δικαστήρια i), καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων k) ὁ μισθὸς τριώβολον l) ἑκάστης δίκης· ἀρι-
p. 806. θμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποιοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν m), ἀπέθανον, καὶ τοῦ-

d) καὶ τί] Sic corrigere placuit vulgatum καὶ B. e ὄψιν] Abrupti sermonis signum, olim neglectum, posui praesumptibus Wiel., Bod., Schm. et Lang. Quale autem illud sit, quod suppressit Par., vide sis supra Isarom. c. 21. et alibi passim. f) τύχῃ] „δίκη B. 1. et 2.“ et 3. g) καταστησόμεθα] „Revocavi lect. Fl. (et B. 3.) καταστησόμεθα Edd. celt.“ h) εἰς] Is 3011. 3954. Schm. Lang. i) τὰ δικαστήρια] Sic e Gori. pro vulg. τὸ δικαστήριον. k) ἀπάντων Ἀθηναίων] „ἀπάντων ἀρχόντων Ἀθηναίων Fl. l) τριώβολον] τριώβολον B. 1. 3. Par. Hag. m) εἰσελθεῖν] εἰσελθεῖν 3011. Schm. Lang.

riatur, non equidem dixerim. Verum absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe jam vidi, sero vespere. . . .

Just. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

Pan. Nempe.

Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus

hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortietur dicas et ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscuiusque causas triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis

τους ὁ Δίακος ἀναπεμψάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικασθαι p. 806.
οἴηται, ἐγείσιμον ἀγωνιέται n) τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ
τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαί τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόη-
σαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ο) ἔλκοντες ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἀναντες εὐθύ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ
ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ,
ἐπὶ τὸ σπῆλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτι-
κῶν, ᾧ τὴν Ἥχῳ εἰώθην ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ
λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἔμοιγε p), ὁσημέραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι q).

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν,

13

ΔΙΚ. Εὐ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὄρεῖς, προσίασιν r) p. 807.
θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφήκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἰληφά σε, ὦ ματάραι.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

n) ἀγωνιέται] „ἀνιέται Fl. Ἀγωνιέται P.“ ο) συνθέουσιν] ἐνθίουσιν 3011. Schm. Lang.· p) ἔμοιγε] restitui ex L. qui ἐμοί, et ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd.“ Scribi certe debebat ἔμοιγε. Ceterum nec male Solanus et Gesnerus conjecerunt ἔχει μοι. q) ἀκούοντι] „ἀκούων τι male B. 2. (et 5.) quum bene esset in B. 1. etc.“ r) προσίασιν] ἐνθίουσιν Gorr.

*injuste in sua causa judi-
catum esse putet, provoca-
tione certabit: est autem ad
Jovem provocatio.*

Pan. Vah tumultus! Quan-
tos tollunt, Justitia, clamo-
res! Quam studioso vero
concurrunt trahentes alii
alios arduo ascensu in collem
Martium! Jam vero adest
etiam Mercurius. Itaque vos
quidem occupaminor in ju-
diciis, et sortiminor, et ju-
dicatote, ut vobis legitimum
est. Ego vero, discedens
in speluncam, fistula canam

amatoriam quandam canti-
lenam, qua cavillari soles
Echonem. Auditionum vero
et judicialium orationum sa-
tis mihi fuerit, qui quotidie
in Areopago litigantes au-
diam.

Merc. Age, Justitia, ad-
vocemus.

Just. Bene mones. Densi
enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque
instar bombum circa arcem
faciunt.

Athen. Teneo te, sceleste.

Alius. Calumniator es.

p. 307. *ΑΛΛ. Δώσω ποτέ ἤδη τὴν δίκην.*

ΑΛΛ. Ἐξελίξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρώτῳ s) ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἔπου, μικρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγγε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῇ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἰς τὴν αὐρίον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βλοῖς, ἢ ἐπιστήμας, πρὸς ἄνδρας εἶναι ἐπηγγεμέναι· καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μὲθ' ἡ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἐπιὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὴν ἱρασιτὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστιππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

p. 308. *ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν t).*

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένης.

s) πρώτῳ] Sic Gorl. pro vulg. πρώτον. t) δικασάτωσαν] δικαζέτωσαν Gorl.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. In jus veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Just. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.

Merc. Ebrictas contra Academiam pro Polemonis, plagii.

Just. Sortire septem judices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.

Just. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Just. Quinque et his litem judicanto.

Merc. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

p. 802.

ΕΡΜ. Ἡ υ) Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνα λειπαταξίου.

ΔΙΚ. Ἐνεία κρινάτωσαν x).

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν γ), ὃ *Δίκη*, 14
τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ρήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν z). αὗται δὲ
εἰς α) ὕστερον διδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοίαι γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα,
εἰ καὶ μὴ παλαιὸν b), ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκε-
κληρωμένοις c). ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικυς, ὃ Ἑρμῇ, χαριζομένῳ τὴν δέξιν d) "
ἀποκληρῶμεν δ' e) ὅμως, εἰ δοκεῖ πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας
ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσις τῷ Σύρῳ f). *Διάλογος*
ἐφ' αὐτῷ g), ὕβρεως.

υ) [H] „Caret articulo Fl.“ x) κρινάτωσαν] Sic 3011. et
Gorl. pro κρινάτωσαν. γ) ἀποκληροῦμεν] Quæras, an ἀπο-
κληρῶμεν; At est Atticæ formæ Futurum, in quo omnes con-
sueverunt libri. Cf. *Θέλεις διηγήσασθαι*; Hermot. c. 8. et vid.
Adnot. nostram ad Catapl. c. 9. Gom. III. p. 606. De forma
autem ipsa *Matthiæ* Gramm. maj. §. 178. 2. d. z) διανύ-
σωμεν] Sic G. Gorl. et 3011. pro vulg. διαλύσωμεν. α) εἰς]
Iq 3011. *Schm. Lang.* b) μὴ παλαιόν] Sic P. Gorl. et
3011. pro vulg. νεώρον. c) προαποκεκληρωμένοις] „ἀπο-
κληρωμένοις Fl.“ d) τὴν δέξιν] τῇ δεξιᾷ *Guyet.* e) δ']
Id 3011. *Schm. Lang.* f) τῷ Σύρῳ] „τὸν Σύρον Fl. Vulga-
tum facit P.“ Cum Fl. facit Gorl. g) τῷ αὐτῷ] „τὸν αὐ-
τὸν Fl. Prius tenet P.“ Cum Fl. facit Gorl.

Just. Tres solos sortire.

Merc. Pictoria contra
Pyrrhonem deserti ordinis.

Just. Novem judicent.

Merc. Visne illas quoque
sortiamur, Justitia, duas nu-
peras, delatas contra rheto-
rem?

Just. Antiquas prius ex-
pediamus: hæc postridie ju-
dicabuntur.

Merc. Verum similes illæ
quoque, et crimen, licet non
antiquum, tamen finitimum

his, quæ modo sortiti sumus.

Itaque inter hæc judicari
æquum est.

Just. Videris, Mercuri,
gratificari velle alicujus pre-
cibus. Sortiamur tamen, si
videtur. Verum solas hæc;
satis multæ enim judices
sortitæ sunt. Cedo libellos.

Merc. Rhetorica malæ
tractationis dicam scribit
Syro: Dialogus eidem, con-
tumeliæ.

p. 808. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἡ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται ἰ) τοῦνομα.

p. 809. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῇ ρήτορι τῇ Δύρω. κωλύ-
σαι L) γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνοματός.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορλους I) ἤδη Ἀθήνησιν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ὥς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην κα-
λῶς εἶχε δεδικασθαι· πλὴν ἀλλὰ κλήρου m) ἔνδεκα τοὺς
αὐτοὺς n) ἑκατέρῃ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδῃ o), μὴ πολὺ ἀναλλισσέσθαι
τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ
Μέτῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέτῃ.
τί σιγῇ, καὶ διανεύει p); μαθὲ q), ὦ Ἐρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ
ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπιδημένη, μὴ καὶ r) γέλωτα ὄφλω
ἐν τῇ δικαστηρίῳ, μόγις s) δὲ καὶ ἔστηκεν L), ὡς ὀρεῖς.

b) δὲ] δαὶ 3011. Schm. Lang. i) ἐγγέγραπται] „Recte sic
Fl. Pr. B. 1. Hag. Par. Salm. ἐγγέγραπται male J. et V. 2.“
i. e. Ald. 2. k) κωλύσαι] κωλύει Gorl. neque id male. l) ὑπε-
ορλους] Sic G. pro vulg. ὑπερορίας. m) ἀλλὰ κλήρου]
Sic Codd. G. et P. pro vulg. ἀποκλήρου. n) τοὺς αὐτοὺς]
τοσοῦτους conj. Sam. Petit. o) φείδῃ] „φίλῃ male Fl.“ p)
τί σιγῇ καὶ διανεύει;] Vulg. τί σιγῇ καὶ διανεύει; Veram
lectionem servavit Gorl. q) μαθὲ] In prioribus erat μάθε-
r) καὶ] „non habet Fl.“ s) μόγις] „μόλις Fl.“ t) ἔστη-
κεν] Sic probabilius A. 1. W. et Gorl. quam quod vulgo ha-
bent ἔστηκα.

Just. Quis vero hic est?
neque enim adscriptum est
nomen.

Merc. Sic modo sortire,
Rhetori Syro: nihil enim im-
pediet, etiam sine nomine.

Just. En extraneas jam
etiam Athenis in Arcopago
sortiemur dicas; quas trans
Euphratem judicatas esse
oportebat. Verumtamen sor-
tire undecim, eosdem utri-
que dicæ.

Merc. Bene tu quidem,

Justitia, parca es, ne multum
insumatur in sportulas ju-
dicum.

Just. Primi sedeant Aca-
demiae et Ebrietati. Tu vero
aquam infunde. Prior tu
dic, Ebrietas. Quid tacet,
et nutat? Accede. Mercuri,
et audi.

Merc. Non possum, ait,
causam meam agere mero
compedita lingua, ne ludi-
brium debeam in iudicio.

Vix autem stat, ut vides.

AIK. Οὐκοῦν ἀντήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν υ) p. 809.
 αὐτῶν τινα· πολλοὶ γάρ οἱ x) κἄν ἐπὶ τριβόλῳ διαρῶ-
 γῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδὲς γ) ἐθέλησε ἐν γε z) τῷ φανερώ p. 810.
 συναγορεύσαι Μέθῳ· πλὴν εὐγνωμόνα γε ταῦτα ἔοικεν
 αἰετοῦν.

AIK. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰετὸς πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύα-
 εται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἄσκει, τὰναντία καλῶς δύνα-
 σθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φηοῖν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον α)
 εἰπάτω· εἴτα ὑστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἔρει.

AIK. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅπως, ὦ Ἀκαδημία;
 τὸν λόγον ἐκείτερον, ὅπῃ σὺ ῥάδῃ.

ΑΚΑΔ. Ἀνάντε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερα b) τὰ 16
 ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τὸ γε νῦν ῥέον· ἡδίκηται
 δὲ c) ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας d) ἐμοῦ,
 ἀνδροπόδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αἰτῇ, μηδὲν

υ) δεινῶν] „ποιῶν Fl. Vulgata est in cett, item in P. L.“
 x) οἱ] In prioribus omnibus οἱ, minus commode: valde dis-
 plicet oratio sic expleta: πολλοὶ γὰρ εἰσιν, οἱ — ἔτοιμοί εἰ-
 σιν. Imo cf. Rhet. Praec. c. 20. οἱ μὲν γὰρ συνίεντες, ὅλγῳ.
 et alia ejusdem formae. γ) οὐδὲ εἰς] οὐδὲ εἰς 3011. z) ἐθε-
 λήσει ἐν γε] „testitutum ex P. G. nam ἐθέλησει γε Edd.
 male.“ a) πρότερον] Sic J. marg. A. 1. et Gori. pro vulg.
 πρότερα, quod sententiam pervertit. b) πρότερα] Sic Fl. et
 Gori. pro vulg. πρότερον. c) δὲ] „non comparet in Fl.“ d) ὑπὸ
 τῆς Ἀκαδημίας] „ὑπ' Ἀκαδ. Fl.“

Just. Itaque patronum ad-
 hibeat, de acribus illis ali-
 quem. Multi enim, etiam
 trioboli caussa dirumpere se
 parati.

Merc. Sed nemo temere
 volet causam Ebrietatis pa-
 lam suscipere. Et tamen cum
 ratione istuc videtur petere.

Just. Quid?

Merc. Academia semper
 in utramque partem dicere
 parata est, et hoc ipsum me-
 ditatur, contraria bene posso

dicere. Haec ergo, ait, pro-
 me primum dicat, deinde
 posterius pro se verba faciet.

Just. Nova quidem ista
 ratio. Sed dic tamen, Aca-
 demia, utramque causam,
 quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices,
 primum quae pro Ebrietate
 dicentur: illius enim nunc
 aqua fluit. Maxima vero in-
 felix injuria a me, Aca-
 demia, affecta est, mancipio,
 quod solum habebat amicum

- p. 810. αἰσχρὸν ὦν ε) πράξειεν f) αἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πο-
λέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς
μέσης. ψαλιρίας g) ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἡ. ἐπι-
ραν, μεθύων αἰ. καὶ κρασιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στε-
φάνοις διηνηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτε αἰχθῇ, μάρτυρες Ἀθη-
ναῖοι ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νῆφοντα Πολέμωνα εἶδον i).
ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώ-
μασεν, ὥσπερ ἐπὶ πᾶντας εἰώθει, ἀνθρωποδισυμένην αἰτὸν,
καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μείθης ἀρπάξασα μετὰ βίας, καὶ
p. 811. πρὸς αὐτὴν ἀπαγαγοῦσα k), ὑδροποιεῖν τε κατηνάγκασε l),
καὶ νῆφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ
δέον πίνων κατακείμενην, ρημάτια σχολία m) καὶ δίστηνα,
καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεικτα ἐκαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τῷ
τέως ἐπανθούντος, αὐτῷ ἐρυθρήματος, ἄχρὸς ὁ ἄθλος n),

ε) ὦν] „δ Fl.“ f) πράξειεν] Sic P. Gori. et marg. A. 1.
pro vulg. προστάξειεν, pro quo temere *Helinus* scribit voluit
προσέταξεν vel προστάξεν ἄν. g) ψαλιρίας] e Gori. pro
vulg. ψαλιρίας. h) εἰς] εἰς 3011. *Schn. Lang.* i) εἶδον]
„ιδόντες Fl.“ k) ἀπαγαγοῦσα] Sic emendavit *Solan.* vulga-
tam ἀγαγοῦσα ex P. cum quo consentiunt 3011. et Gori. nec
Schn. dubitavit his obsequi auctoritatibus. l) κατηνάγκασε
etc.] κατηνάγκασα, ac deinde μετεδίδαξε, περιέσπασα et ἐκαί-
δισα Gori. et 3011. a prima manu. Sed. servare placuit vi-
rium orationis colorem vel ob praecedentia ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
δημίας θύρας. m) σχολία]. „restitutum ex B. 1. J. Fr. Salm.
etc. nam σχολία *Hag.* 1. et 2. ac *Par.* n) ἄχρὸς ὁ ἄθλος]
Inserui articulum vulgo omissum ex probissima *Solani* con-
jectura.

et fidele sibi, quod nihil eo-
rum, quae ipsa agebat, turpe
putaret, privata, isto, dico,
Polemone: qui interdum co-
missabundus vagabatur per
forum medium, cum psal-
triis, canentibus aures prae-
bens a mane inde ad vespe-
ram, ebrius, vino gravis,
floreo caput sermo redimitus.
Haec vera esse, testes Athe-
nienses universi, qui ne un-
quam quidem sobrium videre
Polemonem, Cum autem ad

Academiae portam comisse-
tum veniret infelix, ut ad
alias omnes solebat; illa pla-
gio usa, vi ereptum a ma-
nibus Ebrietatis ad se dedu-
xit, aquam bibere coegit,
sobrium esse de novo insti-
tuit, coronas ei detraxit, et
cum in lecto bibendum esset,
tortuosas illum quasdam vo-
calas, miscrasque, et multae
solicitudinis plenas edocuit.
Itaque pro illo, qui tum in
ipso efflorescebat, rubore

καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γέγνηται, καὶ τὰς ὁδὰς ἀπάσας ἀπο-
 ραθῶν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλὸς εἰς ο) μέσην ἐσπέραν
 κἀθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ ρ) ληρεῖν
 διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς
 ἐμοῦ ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διεξέειπε περὶ αὐτῆς. εἴρηται
 σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ς) ἐρῶ
 καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ φευσαίω.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἄλλ' ἔγχει τὸ
 ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὐτωςαὶ μὲν ἀκούσαι πάνυ εὐλογα, ὦ ἄνδρες 17
 δικασταί, ἢ ρ) συνήγορος ς) εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
 δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἰσεσθε, ὡς οὐδὲν αὐτῇ
 ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τούτου, ὃν φησὶν ἑαυτῆς οἰκί-
 την εἶναι, πεφυκότα οὐ φανύως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην,
 ἀλλ' οἰκτίον ἐμοί, καὶ τὴν φύσιν ὁμοιον, προσαρπάσασα ι)
 νίον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἥδονης, p. 812.

ο) εἰς] ἐς 3ο11. Schm. Lang. ρ) ἐγὼ] omittit 3ο11. hand im-
 probante Belino. ς) ἐμαυτῆς] „ἐμοῦ αὐτῆς PL. Vulgatae
 consentit P.“ r) ἢ] „ἢ Par. Bas.“ i. e. B. 1. et 3. ς) συν-
 ἡγορος] συνήγορος 3ο11. Schm. Lang. υ) ἄλλ' οἰκτίον —
 προσαρπάσασα] „FL. ἄλλ' οἰκτίον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπά-
 σασα etc.“ Προσαρπάσασα etiam G. et Par. nec non Codd. 3ο11.
 et Gori. Nihilominus praestat, quod recepinus, verbum, re-
 spondens illis, quae in Ebrietatis oratione legebantur, ἀνδρα-
 ποδισαμένη αὐτόν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα
 μετὰ βίας etc.“

pallidus, miser, et rugosus-
 corpore factus est: et can-
 tilenarum omnium oblitus,
 sine cibo nonnunquam et
 sitiens ad mediam usque
 vesperam desidet inter nu-
 gas, quas multas ego, Aca-
 demia, doceo. Maximum
 vero illud, quod etiam ma-
 ledicit Ebrietati incitatus a
 me, et sexcenta de ea mala
 narrat. Dicta sunt fere, quae
 pro Ebrietate debebant. Jam
 etiam pro me agam. Et hinc
 mihi fluat *clepsydra*.

Iust. Quid tandem ad haec
 dicet? sed aequum vicissim
 infunde.

Acad. Sic quidem omnino
 rationabilia auditu pro Ebrie-
 tate dixit patrona. Sin vero
 me etiam benevole audieris,
 quam nulla istam injuria
 affecerim, cognoscetis. Nam
 Polemonem illum, quem
 suum ait servum, non male
 natum, neque pro Ebrietate,
 sed familiarem mihi et inge-
 nio similem, praeripuerat
 juvenem adhuc et tenerum,

- p. 812. ἤπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖν), διέφθειρε τὸν ἄθλιον z), τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παρασχοῦσα ἔκδοτον, ὥς μηδὲ μικρὸν αὐτῇ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρησθαι νομίζατε. περιήει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέποτε νῆφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι γ) παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥςπερ εἰώθα ποιεῖν, ἀναπεπνιμένων τῶν θυραῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς z) καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἔβρα, καὶ συγχεῖν a) ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν b), ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφρονέειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλειον ἦν, διάβροχος τῇ Μέθῃ) p. 813. ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφηρέετο c) τοὺς στεφάνους,

u) ξυνυπουργεῖ] „ὑπουργεῖ Fl.“ z) διέφθειρε τὸν ἄθλιον] Sic Schm. e Gorl. pro διέφθειρεν ἄθλιον. γ) μετὰ] γε addit Gorl. z) περὶ ἀρετῆς] ἀρετῆς περί mallet Bel. ut elegantius. a) συγχεῖν] συγχεῖν 3011. Schm. Lang. b) συνουσίαν] ξυνουσίαν iidem. c) ἀφηρεῖτο] Vulg. ἀφαιρεῖ τε. Sed ἀφαιρεῖται 3011. et Gorl. probante Bel. Unde Schm. mallet ἀφῆετο, quippe cogitans de Imperfecto Medii, quod jam legitime restitutum.

adjuvante Voluptate, quae et ipsi frequenter ministrat, corruptitque miserum, commissationibus et meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque, contumelia

majorum suorum, et totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute et temperantia. At ille cum tibia et coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrie-

καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδῃ ἤσχυ- p. 813.
 νετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθύος ἀνεγρόμενος d), ἐαυτὸν
 τε ἰώρα ὅπως δέκετο, καὶ τοῦ πάλας βίου κατεγλῆνωσκε,
 καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μείθης ἀπὴνθει, καὶ ἡφα-
 νίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
 ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλε-
 σαμένης, οὔτε βιασαμένης e), ὡς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ'
 ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων, καὶ μοι ἦδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ e). τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γελοιῶς
 ἔχοντα, καὶ f) μῆτε φωνὴν ἀφίεναι, μῆτε ἐστάναι ὑπὸ τοῦ
 ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα g), καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ
 ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον
 τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε h) χάριν οἶδεν
 ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἶρηκα· ὑμεῖς p. 814.
 δὲ ἦδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ i) ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

d) ἀνεγρόμενος] „Sic Par. et P. Ἀνεγρόμενος J. Fl. Hag.
 Fr. Salm. etc.“ e) οὔτε βιασαμένης] „deficiunt in Fl.“
 e) πρὸς ἐμοῦ] „Nihil hic variare Edd. notat Solan.“ f) καὶ]
 „non legitur in Fl.“ g) ἐπέστρεψα] „Sic dedi ex Fl. Τπέ-
 στρεψα aliae.“ Τπόστρεψα (sic) 3ο11. h) τε] „omittit Ph“
 i) ποτέρᾳ] ποτέρα B. 1. sed Ald. utraque. ποτέρα sine jota,

tatem ab illa disputatione
 rediit, abstulitque coronas,
 et tacere jussit tibicinam, et
 purpuræ illum puduit: et
 tanquam e profundo somno
 expergefactus, tum se, quo-
 modo affectus esset, inspexit,
 tum vitam condemnavit su-
 periozem. Hinc ille ab
 ebrietate rubor deflorescens
 evanuit, cum a pudore po-
 tius eorum, quæ fecerat,
 erubesceret: et tandem, ut
 erat, ad me venit transfuga,
 neque vocantem, neque vim
 adhibentem, ut ista dicit;
 sed quod ipse sua sponte
 hæc meliora putaret. Et

iam illum mihi voca, ut dis-
 catis, quomodo a me affectus
 sit. Hunc ego, Judices, cum
 accepissem ridicule se haben-
 tem, et neque vocem mitte-
 re, neque stare prae mero
 valentem, converti, ad so-
 brietatem reduxi, et pro
 mancipio virum honestum,
 et sobrium, et quantivis
 pretii Græcis reddidi. Et
 mihi tum ipse gratiam habet
 harum rerum causa, tum
 pro ipso necessarii. Dixi.
 Vos autem jam considerate,
 cum utra nostrum esse illi
 fuerit melius.

p. 814. *ERM.* Ἄγε δὴ k) μὴ μέλλετε, ψηφιοφορήσατε, ἀνά-
18 σιγῆτε l), καὶ ἄλλοις m) χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλήν μιᾶς.

ERM. Παράδοξον οὐδέν, εἶναι τινα καὶ k) τῇ Μέθῃ
19 τιθέμενον. Καθίστατε o) οἱ τῇ Σταῦ πρὸς τὴν Ἥδονην λα-
χόντες περὶ τοῦ ἔραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἡ
κατάγραφος, ἡ τὰ πικρία, σὺ ἤδη λέγε.

20 *ΣΤΟΑ.* Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς
εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν
τούς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ
μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν
χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρένωπόν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ.
ὅμως δὲ, ἣν ἐθέλησητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ
δικαιότερα ταύτης ἔρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλη-

p. 815. μά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκενασμένη τῷ ἐπαγωγῷ
τῆς ὀψευς, ἔραστην ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα p) τὸν Διο-

quod e B. 3. restituit Reitz. k) Ἄγε δὴ] „ἄγετε Fl. sine
δὴ. Vulgata vero est in P.“ l) ἀνάσσηται] „deficit in Fl.“
m) ἄλλοις] „Sic Fl. ἄλλοις cett.“ u) καὶ] „abest a Fl.“
o) Καθίστατε] Sic emendavi vulgatum errorem καθίσταται,
pro quo etiam scriptum potuit κάθησθαι, ut supra c. 13. pr. κα-
θήσθωσαν. Sed cf. Asin. c. 10. ubi pro eodem vitio vulgato
κάθησον. Codex 2955. suppediavit κάθισον. Ceterum notat
Schmied. in Gorl. aliam personam haec loqui usque ad τὸ
ὕδωρ. p) σώφρονα] „σώφρονα male Fl.“

Merc. Age sane, nolite
cunctari, ferte suffragia, sur-
gite. Judicare oportet etiam
alios.

Just. Omnibus, una ex-
cepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse
aliquem, qui suum Ebrietati
calculum adjecerit. Sedete
jam, quibus sortito obvenit
judicare causam Porticus
contra Voluptatem de ama-
tore. Infusa jam est aqua.
Tu jam, varie picta, [*Poe-
cile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem,

Judices, quam speciosam con-
tra adversariam mihi dicen-
dum sit, quin vestrum etiam
plerosque video conjectis in
istam oculis ei arridere, me
autem despicere, quod in-
cute sum tonsa, virili vultu,
et tristis atque severa videor.
Tamen si volueritis audire
me dicentem, confido, multo
me justiora prae ista dictu-
ram. Nimirum hoc ipsum
etiam praesens crimen est,
quod meretricie ita ornata,
illo vultu illice, meum ama-
torem, virum tunc tempe-

νύσιον φανακίσασα, πρὸς ἐαυτὴν περιέσπασε, καὶ ἦν γε οἱ p. 815.
 πρὸ ὑμῶν γ) δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μίθῃ,
 ἀθελφῇ τῆς παρουσίας δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ
 παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους
 χρὴ βιοῦν, μὴδὲν σεμνὸν μὴδὲ ρ) μεγάλῳρον ἐπινουῶντας,
 ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνόν,
 ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μῆτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς
 ἄμαχον δεδιότας, μῆτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμέ-
 νους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλει, καὶ ταῖς
 ἰσχάσι· τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελείατα τοῖς ἀνοήτοις προτεί-
 νουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶνς)
 τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δελλαιὸν ἐκείνον ἀφηνιάσαι ι)
 ἡμῶν πεποίηκε υ), νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων
 ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
 ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδεται,

q) δμῶν] „correxīt Solan. et marg. A. 1. ἡμῶν enim Edd. om-
 nes male.“ Sed ἐμοῦ Codd. 3011. et Gori. ρ) χρὴ βιοῦν,
 μὴδὲν σεμνὸν μὴδὲ] Pro his vulgo haec sola legebantur:
 δεῖ ζῆν, μὴδὲν, omissis σεμνὸν μὴδὲ. Explevi et mutavi locum
 auctoris Cod. Gori., praeterquam quod minus recte in illo legi-
 tur οὐδὲν et οὐδᾶ. s) αὐτῶν] „deest in FL.“ ι) ἀφηνιάσαι.]
 ἀφηνιάσαι minus recte B. 1. et 3. ἀφηνιάζειν enim, non ἀφην-
 ιάζειν, Lucianum est, ut Deorum Diall. XXV, 1. c. a. u) πα-
 ποίηκε] ἐποίησε Gori.

rantem, Dionysium, dece-
 ptum ad se traduxit: quam-
 que ante vos modo causam
 judicarunt iudices inter Aca-
 demiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti causae gemina
 est. Dispicite enim nunc,
 utrum porcorum instar hu-
 mam spectantes in voluptate
 vivere deceat, nihil grave
 nec magnanimum cogitantes;
 an post honestatem colloca-
 to, quod delectat, liberos
 liberaliter philosophari, ne-
 que dolorem, ut invictum
 quiddam, metuentes, neque

suave quod est mancipiorum
 more sequentes, quaeren-
 tesque felicitatem in melle
 et ficibus? Tales enim escas
 imprudentibus ista propo-
 nens, et laborem velut terri-
 coulamentum quoddam osten-
 tans, plerosque ad se allicit:
 in quibus etiam miserum
 istum, nostras ut habenas
 excuteret, adduxit, cum ob-
 servasset aegrotantem: ne-
 que enim sanus unquam ora-
 tionem illius admissurus erat.
 Verum quid ego isti indi-
 gner, quae ne Dis quidem

p. 816, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβατε παρ' αὐτῆς. ἤκουον x) δὲ ἐγὼ γε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συταγορεύοντα οὕτως ἐντροφῇ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾷτε γ), οἷους ἂν οἰεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὴν ὑμέτερον z) Θησέα, εἰ πεισθέντες a) τῇ ἡδονῇ, ἐφυγον τοὺς πόνοους; οὐδὲν γὰρ ἂν b) ἐκάλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δὲ γε ἐθέλησεν κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου c) μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὖορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγχομένων τοὺς θεοὺς.

ΕΡΜ. Μετάσκηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγει.

x) ἤκουον] „ἀκούω FL“ neque hoc male. γ) ἐρωτᾷτε] „πρότερον ἐρωτᾷτε G.“ ἐρωτᾷ 3ο11. sed Gorl. αὐτὸν ἐρωτᾷ, ποτέ-
ρους. vitiose. z) ὑμέτερον] Sic Schol. et versiones Gern. et Wicl. pro vulg. ἡμέτερον. a) πεισθέντες] „resitui ex Angl. G. P. et marg. A. 1. προςθέντες Edd. male.“ b) ἂν] „omit-
tit FL.“ c) γε τοῦ ὅρκου] τε τῶν ὅρκων Gorl.

parcat, sed eorum calumnie-
tur providentiam? Itaque si
sanum sequi iudicium volue-
ritis, impietatis etiam poe-
nam ab ista sumseritis. Au-
divi equidem, neque ipsam
ad dicendum se comparasse,
sed Epicurum adducturam
esse patronum: adeo tribu-
nalis majestatem per delicias
conculcat. Verum illud certe
istam interrogate, quales pu-
tet futuros fuisse Herculem
et vestrum Theseum, si, vo-
luptatis castra secuti, fugis-
sent labores. Nihil enim

impediebat, quo minus
justitiae plena esset terra,
illis detrectantibus laborem.
Haec dixi, non vehementer
gaudens longis orationibus.
Si vero voluerit in brevi
altercatione mihi respon-
dere, celerrime, quam nihil
sit, intelligatur. Verum vos
jurisjurandi memores, reli-
giose jam ite in suffragia, nec
Epicuro credite dicenti, ni-
hil inspicere eorum, quae
apud nos sunt, Deos.

*Merc. Transi. Tu, Epi-
cure, pro Voluptate dicito.*

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ δ) ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς p. 817.
 ἔρω. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπο- 21
 θαῖς τιςιν, ἢ φαρμάκοις, ὅν φησιν ἑραστήν ἐαυτῆς ἡ Στοι-
 τὸν Διονύσιον κατηγάγασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς
 ἑαυτὴν δὲ ἀποβλέπειν ε) ἢ Ἥδονῃ, φαρμακίς ἀν εἰκότως
 ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέρχτο, ἐπὶ τοὺς ἄλλοτρίους ἑραστὰς
 μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει,
 μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης αἰδέαν
 μυσσυχθεῖς f), καὶ ἦν φησιν ἐπὶ κεφαλᾷ g) τῶν πόνων
 τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι h) λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν
 ἀγκύλους i) ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμούςους k)
 ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἑδραπέτευσεν, ὥςπερ
 δεσμὰ τινα διακόψας l) τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀν-
 θρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον,
 ὅπερ ἐστὶ, πονηρόν, ἡδέϊαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀπο- p. 818.
 κλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥςπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι πρόσκειν-

d) ὦ] „non habet Fl.“ e) ἀποβλέπειν] Sic Gorl. pro vulg.
 βλέπειν. f) μυσσυχθεῖς] „Recte sic Fl. Par. V. 2. Salm. (et
 B. 3.) Μυσσυχθῆς J. Fr. H. B. 1. nec non A. 1. et 2. g) φη-
 σιν ἐπὶ κεφαλᾷ] Sic Codd. G. P. et Gorl. pro φησι κε-
 φάλαιον, quod omnes exhibent Edd. h) παραγίγνεσθαι,
 ejici voluit Guyet. i) ἀγκύλους] „ἀγγύλους J. H. 1. et 2.
 male.“ Sic etiam A. 1. et 2. k) λαβυρίνθοις ὁμούςους]
 „λαβυρίνθους ὁμούςους Fl. Nil mutat P.“ l) διακόψας] „resti-
 tutum P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορόψας Edd. absurde.“

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Judices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius in-

suavitatem, et quam pro summa laborum venire tandem ait felicitatem, nugae esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus et labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubeus, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, et laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, et

- p. 812. τα m), καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον n), καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα, ὥσπερ ἐκέτην o) ἐπὶ τὸν τοῦ ἑλέου p) βωμὸν ἐπὶ q) τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα r); ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλὰ ἀνελθὼν ἴδῃ, κῆτα δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαμο-
- p. 819. νήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιοτέρος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν s) εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόρους t) πολλὰ διεξιόντας,
- p. 820. ἰδίᾳ δὲ u) τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου x) νεανιευομένους, οἵκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες

m) προσενέοντα] „προσέοντα (sic) L. προσενέοντα Fl. Ceterae quod edidimus.“ n) πόνον] „πόνον, inelius respondet allegoriae, Pell.“ Sic etiam Gennero visum. o) ἐκέτην] „receptum ex G. Oikēτην Edd.“ p) ἑλέου] „ἐλαίου Fl. male.“ q) ἐπὶ] mallet abesse Schm. r) καταφυγόντα] Sic G. et Gorl. pro vulg. καταφεύγοντα. s) δοκιμασθὲν] Sic Codd. Gorl. et 3011. cum Edd. Par. et Amst. probante Belino pro vulg. δοκιμάσας. t) τοὺς — πόρους] „τούτους — τοὺς πόρους Fl. sola.“ u) δὲ] offendit Solanum adeo, ut abesse mallet. x) μέχρι μὲν τοῦ λόγου] „Secutus sum Par. P. et marg. A. 1. Μέχρι τούτου νεαν. enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L.“

tranquillitatis cupidum, precipitemque impellere ad laborem, et *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore cni- sus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero! justior iudex hoc ipso videri potest? quietiam

eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, et solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Volu-

τοῦ τόκου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ p. 820.
ἀθλίως γ) τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσῃ καὶ
ἀσφαλῶς παρανομήσῃ ἐλπίσῃσι ε), χαλδὸν ἐμπιπλάμενους α)
τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον
ἰδῶκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι β), ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος
κυρέην, εὐ οἶδ' ὅτι μακρὰ δ) χαίρειν τοῖς πόνοισι ε) φρά-
σαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμμοῦντο ἅπαντες
τὸν Διονύσιον, ὥς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσῃ
τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπεὶ f) δὲ ἡ-
γήσῃ καὶ ἐνόσησῃ, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον g) αὐτοῦ καθί-
κετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ,
καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τοῦτοισι ἐπίστευσε,
καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ
διτέλεισεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι, ὅς
ἂν [ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδοῇς κατηγορεῖ], [λόγοισι χαίρει, τὸν

Parod.
Eurip.

- γ) ἀθλίως] „ἀθλίους marg. A. 1. W.“ 2) ἐλπίσῃσι] ἐλπί-
σουσι 3011. α) ἐμπιπλάμενους] ἐμπιπλ. B. 1. et 5. b) ὡς — ὀρᾶσθαι] Ejfci haec verba ut scholion cupit Bel.
c) Ἀΐδος] Sic A. 1. 2. cum Homero. Vulg. transposito ac-
centu Ἀΐδος. d) μακρὰ] „recepit ex J. et Cod. P. Μακρὰν
Fl. Pur. Salm. Hag. Fr. B. 1. etc.“ Vid. Adnot. e) πόνοισι]
„νόμοις Fl. Prius recte cett. et P.“ f) ἐπεὶ] Sic Gorl. Schm.
pro vulg. ἐπειδὴ. g) ἀληθέστερον] „ἀληθέστερος marg.
A. 1.“

platis leges vivere: atque
erubescere quidem, si appa-
reat, eos de contentione re-
mittere, et sua prodere de-
creta: verum miserum in
modum Tantali illud sup-
plicitium sustinere; et ubi la-
tendi spem habeant, et se-
cure leges violandi, pleno
se haustu ingurgitare suavi-
bus. Si quis igitur Gygis
anulum det istis, quo induti
non videantur, aut Orci ga-
leam; bene novi, futurum,
ut, longum valere jussis la-
boribus, ad Voluptatem tru-
dentes alter alterum fero-

tur, imitati omnes Diony-
sium: qui ad morbum usque
sperabat, profuturas sibi
aliquid illas de tolerantia
disputationes: cum vero do-
leret atque aegrotaret, se-
rioque penetraret ad ipsum
dolor; videns, disputare
contra Porticum corpus su-
um, et contrarias sententias
ponere; illi potius, quam
istis credidit, seque homi-
nem esse, et hominis habere
corpus, agnovit, atque per-
rexit illo non tanquam sta-
tua uti, bene gnarus, qui
aliter dicat, et voluptatem

p. 820. δὲ νουν ἐκείν' ἔχει.] εἶρηκα· ὑμεῖς h) δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνειρωτῆσαι ἐπι-
p. 821. τρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί θὲ i); ὁδοῦ τί k) διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον l);

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισούλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι m) γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

h) ὑμεῖς] „ἡμεῖς male V. 2. (A. 2.) Recte alise.“ i) δέ] dat Soli. Bel. Schm. k) τί] Sic Solan. e Cod. P. pro vulg. ὅ, τι, pro quo in nonnullis Edd. vet. reperitur ὅτι. l) προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον] „προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον P. et marg. A. 1.“ m) ψηφοφορήσουσι] „ψηφοφοροῦσι Pl.

accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborum?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid differens et indifferens, productum et rejectum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilem.

Just. Quis superavit?

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἥδονῃ.

p. 821.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κἀλεῖ.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴν *η)* καὶ Τρυφήν, καὶ 23
Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρίσταται.

ΑΡΕΤ. Προτέρων ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γὰρ ἔστιν Ἀριστίππος, αἷς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, αἷς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν ἀτεφάνων, καὶ τῆς πορφύρεως, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικεῖτε ο), ὑπερκρίσεται γὰρ καὶ αὕτη p. 822.
ἡ δίκη ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου *ρ)*, παρα-
πλήσιον γὰρ *τι* *q)* καὶ τοῦτο εἰσὶν εἶναι, ὥστ' ἔάν *ρ)* μὲν
ἡ Ἥδονῃ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει ἡ Τρυφή·
ἐκώσῃ δὲ αὐτῆς *ς)* Στωᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
παριμέμενος. ὥστε ἄλλοι παρίστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι *ι)*,

η) Ἀρετὴ] Ἀρετῇ etc. conj. Solan. citra necessitatem. ο) φι-
λονεικεῖτε] Sic O. A. 2. et Fl. (in qua postrema tamen φι-
λονεικεῖται) In cett. vulgo φιλονεικῆτε- *ρ)* Διονυσίου] „Διονύ-
σιον male O. Prius recte Fl. Pr. J. etc.“ *q)* *τι*] „abest a Fl.“
ρ) ὥστ' ἔάν] Sic scripsi, quum vulgo legeretur ὥστε ἔάν, pro
quo in 3011. est ὥστε ἔάν. *ς)* αὐτῆς] „αὐτῆς male Par. Recte
aliæ. Αὐ abest ab O.“ nec non Gorl. Dubitavi tamen abjicere
vel ob locum Charon. c. 16. τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκείνον δὲ
αὐ τοῦτον. *ι)* τὸ δεῖνα μέντοι etc.] Totum locum sic vulgo
distinctum: τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστι-
κόν, ἂδ. etc. et hinc male intellectum, ad Scægeri normam

Merc. Omnibus calculis est, ut videre licet e coronis,
Voluptas. et purpura, et unguentis.

Port. Provoço ad Jovem. *Just.* Nolite contendere.

Just. Quod bene vertat! Differetur enim hæc quoque

Tu vero voca alios. caussa, usque dum Jupiter

Merc. De Aristippo Vir- pronunciet de Dionysio. Vi-
tus et Luxuria. Aristippus cinum enim quiddam etiam

autem ipse quoque adsit. hoc esse videtur. Igitur si

Virt. Priorem me oportet vicerit Voluptas, etiam Ari-
dicere, Virtutem. Meus stippum habebit Luxuria:

enim est Aristippus, ut ser- vincente contra Porticu,
mones illius indicant et opera. etiam hic Virtuti adjudica-

Lux. Nequaquam; sed me, tus erit. Quare alii jam
Luxuriam. Meus enim vir adsunto. Verum quid ais?

p. 812. μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος *) γὰρ ἡ δίκη μεμίνηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνελήλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν υ);

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε x).

24 ΕΡΜ. Διογένη Σιωπηρία παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίων γ) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; πέφυγεν z) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βᾶκτρον οὐ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀθλία δοῖκε λήψεσθαι, τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

p. 813. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὃ
25 Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἔφακε τοῦτο πράττειν.

polivi et interpretatus sum. Vid. Adnot. *) ἀδίκαστος] „ἀδικος male O.“ υ) ἀνάβασιν] Post hanc vocem interrogationis notam posui, quam in prioribus non invenio. Int. βούλει, unde pendet Coniunctivus. De significatione vocis μάτην et omnino de hae orationis forma cf. Diall. Mort. XXII, 1. ibique Adnot. Tom II. p. 618. x) δικάσεται] „restitui ex O. Δικάσεται Edd. priora.“ γ) τοίων] „omittit Fl.“ et Gori. z) πέφυγεν] Sic O. 3011. et Schol. pro vulg. ἀπέφυγεν.

ne capiant hi sportulam. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam (gratia) ergo adscenderint viri senes viam tam longam?

Just. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Justitia, si non desierit mihi molesta

esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam statim fuste illam percutiam.

Just. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim sic facturum putabam.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγάτας κριτήριον ἀληθείας εἶναι.

p. 823.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρημην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρῶην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ. αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἡπειγεν ἤδη κληροδοκίαν· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν ἐράγαγε α) τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνελήλυθασι ἐπὶ τῇ ἀερόσει.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὺς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην b), καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου c) ἐν τῇ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου d) δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποιεέ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς 26 ὕπομαι πάσι, καὶ πάσαις, ὅσων εὐνοίαν ἔχουσα διακείω De-
τῇ τε πόλει, καὶ πάσιν ὑμῖν, τσαύτην ὑπάρξει μοι παρ' De Co-
ron. in.

a) ἐράγαγε] Sic Schm. essentiente Balino e 3011. et Gori. pro vulg. εἰκαζε. In Ox. est ἀπάγαγε. b) χθὺς — ἐπηγγελμένη] „Quatuor haec desunt in O.“ c) Διαλόγου] „Διαλόγων male FL. Διαλογουμένου O. omissis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P.“ d) ἀπολογουμένου] „διαλογουμένου marg. A. 1.“

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam vocat quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam Rhetorices. Vah quot conveniunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obso-

leta est causa; sed nova et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetorices et Dialogum per vires accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetrice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus urbem et vos omnes

ρ. θ. ε. υμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. ἐπειθ' ο) ὅπερ ἐστὶ f) μάλιστα
δικαίως, τοῦτα παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν g), τὸν μὲν ἀν-
τίδικον αἰωπῆν. κελύειν· ἐμὲ δέ, ὡς προήρημαι καὶ βεβού-

De- λημαι h), τὴν κατηγορίαν εἶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ δὲ ταῦτά
moeth. παρατίθεται μοι i) γυνώσκων, ὅτι· τε εἰς k) ἃ πίπτοντα

Olynth. III. in. ἀποβλέψω, καὶ ἦσαν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν

γὰρ λόγους ὡς ὁμοιωτάτους ταῖς ἐμοῖς αὐτός l) ἐρεῖ πρὸς
ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὤψασθε m),

ὥστε n), ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι. ο) πρὸς αὐτοῦ, σέ-
ψασθαι δέον p). ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μικρῶν προειμίσσῃμαι

τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ q) ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγο-

27 ρίας. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταί r), τουτοῖ· s) περὶ

μαρτύριον ὄντα, βάρβαρον εἶναι τὴν φωνήν, καὶ μακροῦχί
πάνδυν ἐνδοδύκοντα εἰς τὸν Ἀσσύριον τρέπον, περὶ τὴν ἰσ-

e) [ἐπειθ'] Sic O. et Gorl. cum Demosth. pro vulg. εἰθ'. f)

ὅπερ ἐστὶ] rescripsi, e vet. Edd. et ipso Demosth. pro eo

quod Reitz. et recent. habent ὅπερ ἐστίν. g) ὑμῖν] „Sic bene

O. Fl. Fr. J. Par.“ h) καὶ βεβούλημαι] „non habet Fl.“

i) οὐχὶ δὲ ταῦτά παρατίθεται μοι] Vulgo legebatur,

οὐχὶ ταῦτά (Reitz. et recent. τ' αὐτά. sed Fl. τὰ αὐτά, in

vet. ut editum) δέ μοι παρ. γ. Sed παρατίθεται μοι, ὅτι,

so δέ, O. Nos secuti sumus Demosthenem; cum quo consentit

Cod. Gorl. k) εἰς] εἰς 3011. Schmi. et mox iterum. l) οὐ-

τός] „οὓς αὐτός P. Nlt mutat Fl.“ m) ὤψασθε] „ὤψεσθαι

male O.“ n) ὥστε] „non habet O.“ o) πείσωμαι] πείσο-

μαι B. 1. et 3. p) δέον] δεῖν conj. Sæger. in Diar. Class.

N. 36. a. 1818. p. 318. q) εἰκῇ] εἰκῇ A. 2. r) δικασταί]

„omisit Fl.“ s) τουτοῖ] Sic Schmi. ex Oz. pro vulg. του-

τον. Perperam Par. τουτο.

Benevolentias talis a vobis
mihi in praesenti certamine
tribuatur. Deinde, quod
justissimum est, eam vobis
mentem dare Deos, ut ad-
versarium tacere jubeatis,
neque, ut in animum induxi
atque deliberavi, accusatio-
nem peragere patiamini. Non
idem autem mihi sentiendum
videtur, cum ad ea, quae
acciderunt mihi, respicio,
et cum ad verba, quae au-
dio. Verba enim quam si-

millima meis hic apud vos
faciet: actiones autem eo
pertinere videbitis, ut om-
nino, ne quod majus detri-
mentum ab eo capiam, pro-
spiciendum sit. Verum enim-
vero, ne longo utar exordio,
aqua olim temere fluente,
accusationem aggrediar. Ego
enim, Iudices, istum admo-
dum adolescentem, lingua
adhuc barbarum, et tantum
non Candye Assyrio more
indutum, circa Joniam ober-

τιαν εὐροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὃ, τι χρήσαιτο ε) ἐαυτῶ p. 824.
 οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαιδευσα· καὶ ἐπεὶ u) ἰδοῦκε μοι
 εὐμαθὴς εἶναι, καὶ αἰτεῖς ὄρᾱν εἰς x) ἑμέ, ὑπέπτησέ y) τε p. 825.
 γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολι-
 πούσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν z) με πλούσιοι, καὶ
 καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ a)
 ἑμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, πρῶτα οὐ
 μικρὰν ἐπεγεγεχαμένη b), πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους.
 εἴτα ἀγαθοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλῆτας τοὺς ἑμούς, παρε-
 νέγραφα c), καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας d)
 τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δοῖαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπε-
 δεχομένῳ τοῦ γάμου τὴν εὐπομίαν e), οὐδὲ τότε περιε-
 λείφθην f)· ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιη-
 γόμεν g), καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰδῖμον ἐποιοῦν, κατα-

i) ὃ, τι χρήσαιτο] ὃ, τι ἂν χρήσαιτο more suo mallet *Bel.*
Ceterum in vet. Edd. scriptum ἔτι. u) ἐπεὶ] Sic *Codd. P.*
O. Gorl. et Thom. M. v. ἰδοῦκε. Vulgo erat *ἐπιδῇ*, in non-
 nullis etiam *ἐπιδῶν*, testante quidem *Reitzio*. x) εἰς] ἐς *3011.*
Schm. Lang. y) ὑπέπτησέ] „*υπέπτησε male J.*“ Sic ta-
 men etiam *Lang.* forsā incuria. z) ἐμνήστευόν] *ἐμνηστεύ-*
οντο Gorl. ad legitimam normam, quam alibi observavit noster,
ut Tox. c. 37. H. l. videtur hoc interpretamentum esse. Cf.
infra c. 29. τοσοῦτων μνηστευόντων. Eurip. Alcest. v. 730. Herm.
a) τούτῳ] „deest in O.“ b) ἐπεγεγεχαμένη] „ἐπεγεγεγχα-
O. ἐπεγεγχα. FL.“ c) παρενέγραφα] „παρέγραφα FL.“ d)
διαμαρτόντας] „ἀμαρτάνοντας FL. Nil mutat P.“ Διαμαρ-
τάνοντας Lang. suadente consilio. e) εὐπομίαν] Sic
Schm. suadente Belino ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. εὐπο-
ρίαν. f) περιελείφθην] ἀπελείφθην 3011. et Gorl. in quo
posteriore etiam οὐδέποτε pro οὐδὲ τότε. g) ἄνω καὶ κάτω

rantem adhuc, et quid se fa-
 ceret dubium, assumpsi, at-
 que institui. Et cum docilis
 mihi videretur, et intentis
 me oculis respicere, (tum
 nempe reverebatur me ad-
 hac, et colebat, et solam ad-
 mirabatur) relictis aliis, qui-
 cunque me petebant, divites,
 et honesti, et claris majori-
 bus, ingrato me isti despon-
 savi, pauperi, ignobili, ju-
 veni, dotem afferens non

parvam, multas admirabi-
 lesque orationes: deinde ad
 tribules illum meos dedu-
 ctum, adventitium hominem
 tabulis adscripsi, et civem
 feci: adeo ut qui spe nu-
 ptiarum mearum exciderant,
 angerentur. Cum vero illi
 visum esset circumire ad
 nuptiarum felicitatem osten-
 tandam, neque tum destitui
 (*relicta sum*); sed ubicunque
 illum secuta, sursum deor-

- p. 825. κοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι *h*) αὐτῶ, τὸν Ἰόνιον *i*) συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν *ἀδὲ k*), μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσεμίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν *l*) εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῶ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς *m*) ἐπάρας, καὶ μέγα φρονήσας *n*), ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ, τέλειον) εἶασεν· αὐτὸς *p*) δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἔρωτικῶς πρὸςβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τοῦτ' αὖτε· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν *q*) ἐμοὶ λόγων συντεμῶν· εἰς μικρὰ

περιηγόμεν] „καὶ κατὰ περιηγομένην O. omisso ἄνω.“ Περιηγομένη 3011. vitiose, rectius περιηγομένη Gorl. ut Ox. quos secutus est Schm. quod quo minus et ego facerem, impedit proxime sequens καὶ, quod plane necesse est copulative sumi. *h*) ἐθελήσαντι] „Θαλήσ. O.“ et Gorl. *i*) Ἰόνιον] „Ἰόνιον Edd. priores. Vid. Adnot. *k*) ἀδὲ] Sic Schm. ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. μοι, probantibus Belino et Jacobo Quaesit. Lucian. Spec. l. cap. 3. *l*) τῇ] „Consentit O.“ *m*) ὀφρῦς] ὀφρῦς A. 2. sola, ut et alibi. *n*) μέγα φρονήσας] Sic O. P. 3011. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. μεγαλοφρονήσας. *o*) τέλειον] „καὶ τέλειον O.“ *p*) αὐτὸς] „reponit Solan. ex G. P. O. et marg. A. 1. ἄλλον editum ante.“ ἄλλος etiam Schol. *q*) ἐν] „abest ab O.“

sum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: et denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, semperque mecum consuebat, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis

sibi jam viaticatus esse, et satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum et amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, et

δὲ καὶ κομικὰ γ) ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ p. 826.
 τοῦ λέγειν ὃ, τι βούλεται μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας p. 827.
 λόγους ἀναπλέων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν
 ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μει-
 διάμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα
 ἐντὸς τῶν ὄρων, καὶ μικρὰ δ) ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ
 ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος,
 ἑμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρούμενον
 τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλ', οἶμαι, καὶ ι) εἰς ἐκείνον ὑβρί-
 ζειν μ). Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς 29
 περὶ τῆς κακώσεως κ) νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετήν, p. 828.
 παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως
 αἰτίμως ἀπίλπει, καὶ νῶν δὲ γ) ὠρέχθη πραγμάτων· καὶ
 ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσαι, καὶ ἐπιγράφονται
 ἅπαντες προστάτιν z) ἑαυτῶν α); ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω,

γ) κομικὰ] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. Vulgo erat κομμητικὰ,
 unde Solan. conj. κομμητικὰ. δ) μικρὰ] Sic L. et Fl. pro-
 bantibus Reitzio et Belino pro vulg. μακρὰ. ι) ἀλλ', οἶμαι,
 καὶ] Sic O. et 3011. (in quo posteriore etiam ἐς ἐκ. quod imi-
 tati sunt Schm. et Lang.) pro vulg. ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι,
 ὅβ. κ) ὑβρίζειν] „ὕβρις Fl.“ x) τῆς κακώσεως] Sic
 cum articulo O. 3011. Gorl. Schol. Bel. Schm. Sine articulo
 Edd. vulgo. γ) καὶ νῶν δὲ] Sic O. pro vulg. καὶ καὶ νῶν. z)
 προστάτιν] „Sic recte FL J. Par. etc. Προστάτην Salm.“
 In eundem errorem incidit Bip. simul cum B. 1. et 5. α) ἑαυ-
 τῶν] „Amst. sola male ἑαυτὸν.“

comicas, interrogatiunculas
 se ipsum concludere, ac pro
 eo, quod dicere debebat, si
 quid vellet, magna voce,
 breves quosdam sermones
 contexere, et tanquam colli-
 gere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plan-
 sus multus, illi non redie-
 rit; sed illud forte, ut leni-
 ter arrideant auditores, aut
 manum, intra terminos ta-
 men, moveant, aut parum
 capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant.

Ista adamavit generosus, me
 contemta. Ajunt autem, il-
 lum neque cum suo isto ama-
 sio pacem habere, sed in
 istum quoque, ut arbitror,
 contumeliosum esse. Quidni
 igitur ingratus sit iste, et
 legibus de mala tractatione
 teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acce-
 perit, et per quam sit nobi-
 lis, ita ignominiose tamen
 deseruerit, et novas res ap-
 petierit: idque hoc ipso tem-
 pore, cum solam me admi-

p. 828. τοσούτων μνηστευόντων b), καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θυ-
ραν, καὶ τοῦνομα ἐπιβοσκμένοις μεγάλη τῇ φωνῇ, οὔτε ἀναι-
γειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον
τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρίφεται
πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρη-
στὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν εἶδε τοῦ c)
τρίβωνος οὐδὲν πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί,
ὕμεις δὲ, ἢν εἰς d) τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖ-
σθαι θέλη, τοῦτο μὲν e) μὴ ἐπιτρέπετε f)· ἄγνωμον γὰρ ἐκ
ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονεῖν, κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμε-
νον, τὸν Διάλογον, οὗτος g) ἀπολογεῖσθω, ἢν δύνηται.

p. 829. EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἶόν τε, ὦ Πη-
τορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα h) τοῦ
Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

30 ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί i), ἡ ἀνι-
δικος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ

b) μνηστευόντων] „μνημονεύοντων male O.“ c) ὃν εἶδε
τοῦ] Vulgo ὃν τοῦ ei ὁρῶ post οὐδὲν. Sic, ut edidimus, O.
ei Gori. d) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang. e) μὲν] „ex O. in-
sertum; aberat ab Edd.“ f) ἐπιτρέπετε] ἐπιτρέψατε Gori.
et 3011. probante Bel. g) οὗτος] οὕτως verterat Gesner. im-
prudenter, ut omnem hunc locum, quem nunc castigatum
habet. h) τὸ σχῆμα] Articulum, qui vulgo deorat, restitui
ex O. et Gori. i) δικασταί] „recepti ex O. aberat ab Edd.“

rantur homines, patronam-
que suam profitentur. Ego
vero tot procis adhuc reni-
tor, et fores pulsantibus,
nomenque meum magna voce
inclamantibus neque aperire
volo, ne audire quidem. Vi-
deo quippe, nihil praeter
clamorem illós afferre. Iste
autem ne sic quidem ad me
convertitur, sed ad amasium
suum respicit, quid tandem,
Dii boni, bonum recepturum
se ab illo exspectans? quem
sciat praeter pallium nihil
habere. Dixi, Iudices. Vos
autem, si mea ratione in

caussa dicenda uti voluerit,
hoc nolite concedere. In-
grati enim animi est, meum
in me gladium acnere. Imo
secundum amasii sui, Dia-
logi, rationem iste causam
dicat, si possit.

Merc. Hoc quidem pro-
bari non potest, Rhetorica.
Neque enim fieri potest, ut
solus ipse causam dicat dia-
logi habitu, sed perpetua
oratione ipse quoque utatur.

Syr. Quandoquidem hoc
etiam, Iudices, indigne tulit
adversaria, si longa oratione
utar, qui ipsam hanc dicendi

τὸ k) δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν αὖκ p. 829.
 ἔρω πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ πρὶν l) ἐπιλυσάμενος τῶν
 κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων.
 πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσάτο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγῆ-
 σάτο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσαι, καὶ συναπεδήμησαι, καὶ εἰς m) τοὺς
 Ἕλληνας ἐνέγραψαι, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην
 τῷ γάμφῳ δι' ᾧς δὲ αἰτίας ἀπολειπὼν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ n)
 τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὧ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε ο).
 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ εἶσι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ μένου- 31
 σαν p) ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμέ-
 νην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δὲ, p. 830.
 καὶ τὰς τρίκας εὐθετεῖλουσιν εἰς q) τὸ ἐταιρικόν, καὶ φυ-
 κλὸν ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
 πτευσαν εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅπως r) τὸν ὀφθαλμὸν
 φέροι s). καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἔω· καθ' ἐκάστην δὲ τὴν νύκτα
 ὁ μὲν στανωπὸς ἡμῶν ἐπεκίμπλατο μεθύοντων ἐραστῶν,

k) αὐτὸ τὸ] „ταῦτα Fl.“ l) αὐτὰ] „αὐτὸς Fl. malo. Vul-
 gatum firmiter P. L.“ m) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang. n) τούτῳ] „τούτῳ O.“ o) ὑπολάβοιτε] „ὑπολάβετε O.“
 p) μένουσαν] Sic O. et Gori. pro vulg. ἡμένουσαν. q) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang. r) ὅπως] „ὅπου O.“ s) φέροι] „φέ-
 ρει Fl.“ Accedunt 3011. et Gori. probante *Belino*, aut vult
 εἶπερ, modo Optativus summoveatur.

facultatem a se habeam : multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit, dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecunque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, et harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob causas, relictis illa, ad hunc me Dia-
 logum converterim, audite,

Judices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decenti illo habitu permanere, quo usam olim Pacaniensis ille Rhetor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricio more dispo-
 nere, et infucare faciem, et genas pingere: statim suspi-
 cabar aliquid, et, quo oculo ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Sin-
 gulis vero noctibus impleba-

p. 85o. κομαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίω-
 δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι ε) σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμῶντων υ).
 αὕτη δὲ ἐγείλα, καὶ ἤθετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ
 ἢ x) παρέκλυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾄδόντων γ) ἀκούουσα z)
 τραχίᾳ τῇ φωνῇ ὥσθ' ὅτινας ἐρωτικὰς α), ἣ καὶ παρανοί-
 γουσα τὰς θύρας b), ἐμὲ οἰομένη λαθάνειν c), ἡσέλγαινε d),
 καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ γέρον, γράψα-
 σθαι e) μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον f). ἐν γειτόνων
 δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι

32 ὑπ' αὐτοῦ. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην
 ἡδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, κα-
 λῶς εἶχε μοι ἀνδρὶ ἤδη τειταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγοῶτι,

p. 85i. θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς
 ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔῃν, καὶ τυράννων κατηγο-
 ρίας, καὶ ἀριστέων g) ἐπαίνους ἐκφυγόντα h). ἐς δὲ τὴν

ε) εἰσβιάζεσθαι] εἰσβαλ. 3o11. Schm. Lang. υ) τολμῶ-
 ντων] τολμώντων Ald. 1. 2. mendose. x) ἢ] „omittit Fl.“
 γ) ἀπὸ τοῦ τέγους. ᾄδόντων] „Quatuor haec desunt in O.“
 Iudem in Gorl. Et idem narrat Bel. de tribus prioribus vocib.
 z) ἀκούουσα] „ἀκοῦσαι Fl. Vulgatum est in P.“ α)
 ἐρωτικὰς] ἐταιρικὰς Gorl. b) θύρας] „Sic O. et marg.
 A. 1. θυρίδας Edd.“ c) λαθάνειν] Sic O. 3o11. et Gorl.
 pro vulg. λαθεῖν. d) ἡσέλγαινε] „Bene sic O. P. B. 1. (et 3.)
 Salm. ἡσέλγειν male J. Fl. Hag. Fr.“ e) γράψασθαι]
 „γράψασθαι O. Γράψαι Th. Mag.“ f) οὐκ ἐδοκίμαζον]
 „Haec et sequentia male desunt in O.“ g) ἀριστέων] „Sic
 etiam Fl.“ h) ἐκφυγόντα] Sic Schm. e conj. Gesneri et

tur vicus noster ebriis ama-
 toribus, ad illam commissatum
 euntibus, pulsantibusque
 fores, quibusdam etiam vi
 irrumpere sine more modo-
 que audentibus. At illa ri-
 dere, et his, quae fierent,
 delectari: ac saepe aut de
 tecto despiciere, et audire
 aspera voce canentes amato-
 ria quaedam cantica; aut
 etiam apertis clanculum fo-
 ribus, me, ut putabat, igna-
 ro, lascivire, et cum illis
 adulterari: quod ego non

ferens, nomen illius de adul-
 terio deferendum non puta-
 vi; sed accedens ad habitan-
 tem in vicinia Dialogum,
 recipi ab eo petii. Hae sunt
 magnae illae, quibus affeci
 Rhetorice, injuriae. Quam-
 quam si vel nihil ejusmodi
 ab ea actum esset, conce-
 dendum mihi erat, homini
 quadraginta fere annos nato,
 a tumultibus illis et litibus
 discedere, et quiescere pati
 iudices: evitatisque tyran-
 norum accusationibus et lau-

Ἀκαδημίαν, ἥ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ p. 831. Διάλογῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαλ-
γων, καὶ κρότων οὐ δεομένους ι). πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη
καύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥῆτωρ τίς ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.
Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λίγα. ὑμεῖς δὲ περιμενεῖσθε, 33
διπλασίονα ἀποισόμενοι κ) τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς
δικαίαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δέ, ὃ ἄνδρες δικασταὶ λ), μακροὺς μὲν
ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς m),
ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, ὥσπερ εἶωθα n). ὅμως δέ, ὡς νόμος ἐν
τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώ-
της παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι
τοῦτο ἔστι πρὸς ὑμᾶς τὸ ο) προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ

Cod. Gorl. pro vulg. ἐκφυγόντι. ι) συνδιαλεγόμενους —
δεομένους] Sic scripsi e Codd. G. P. 3011. et Gorl. Vulgo
legebatur συνδιαλεγόμενον, omissis plane, quae jam inserta ha-
bes. Κρότων vulgatum, quod etiam in G. et P. est, rectius,
opinor, κρότων legitur in Gorl. et 3011. κ) διπλασίονα
ἀποισόμενοι] „διπλάσιον οισόμενοι Fl.“ Ποιησόμενοι Gorl.
pro ἀποισόμενοι. λ) δικασταί] „non habet Fl.“ m) πρὸς
ὑμᾶς] absunt a Gorl. n) ὥσπερ εἶωθα] „ὥσπερ δὲ νόμος
Fl. omissis reliquis.“ ο) τὸ] „sine articulo Fl.“

dibus virorum fortium, in
Academiam aut Lyceum in-
gredi, *ibique* cum optimo
hoc Dialogo inambulare,
placide disputantes, laudes
ac plausum non desideran-
tes. Multa cum dicere ha-
beam, jam desinam. Vos
vero religiosum ferte suffra-
gium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus,
praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse,
qui contrarium tulit. Jam
tu dic, Dialoge, iisdem ju-

dicibus. Vos autem manete,
duplicem lataturi mercedem
utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices,
longam extendere apud vos
orationem nolim, sed brevi-
ter more meo *agere*. Ta-
men ut in iudiciis fert con-
suetudo, sic accusationem
instituiam, ignarus licet un-
dique sim talium et rudis.
Et hoc mihi sit apud vos
exordium. Injuriae autem
et contumeliae, quibus ab
isto sum affectus, hae fero
sunt: quod me gravem ad

p. 831. περιύβρισμαί πρὸς τοῦτον, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν
 τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε p) πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν
 Plat. ὄλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν
 Phaedr. περιεβατοῦντα, ἐνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 p. 852. ἔλαυνον φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα q)
 πετόμενον, καὶ ἀναβαίοντα ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ r),
 καὶ τὰ περὶ συντριψας, ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε.
 καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον
 αἶψί μοι. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι,
 καὶ μικροῦ θεῖν ῥητοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρον συγκα-
 θεῖρξε s) τὸ σκῶμμα t), καὶ τὸν Ἰαμβόν, καὶ κυρισμὸν, καὶ
 τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην u), δεινοὺς ἄνδρας ἐπι-
 κερτομήσαι x) τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τα καλῶς y) ἔχοντα.
 τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππὸν εἶνα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα
 ὑλατικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορεῖας, καὶ τοῦτον
 ἐπειρηγὰ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ

p) τέ] „non habet Pl.“ nec B. 3. q) ἀψίδα] Sic correxi vul-
 gatam ἀψίδα ad praeceptum Grammaticorum veterum. Spitz-
 ner. Prosod. Gr. p. 36. r) ὑπὲρ τὰ νῶτα] Sic G. marg.
 A. 1. W. et Gurl. pro vulg. ὑπεράνω. s) συγκαθεῖρξε] μοι,
 quod vulgo addiderant, quum omittat 3011., eiecerunt, monen-
 tius Solano, Gesnero, Reitzio, Belino, Schmiederus, Bipon-
 tius Editor, Langius. t) σκῶμμα] „σκῶμμα male Par. Hag.
 utraque. Recte Fr. Pl. Salm. eff.“ u) Ἀριστοφάνη] „Αρι-
 στοφάνη Pl.“ x) ἐπικερτομήσαι] ἐπὶ τὸ κερτομήσαι Gurl.
 y) καλῶς] „ῥηθῶς marg. A. 1.

eum diem, atque de Dis, ac
 natura, et universi circuitu
 disputantem, sublimem, su-
 pra nubes incedentem per
 aëra, ubi *magnus in caelo
 Jupiter volucrum currum
 agens fertur*, detractum in-
 de, cum ad ipsam jam absi-
 dem volarem, et supra caeli
 terga pararem escendere,
 confractisque alis, ad vulgi
 consuetudinem detrusit, et,
 tragica illa modestaque per-
 sona detracta, aliam comi-
 cam Satyricamque mihi, ac

tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in unum
 collata inclusit mecum, jo-
 cum mordacem, et Jambum,
 et Cynicam licentiam, cum
 Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducen-
 dum, quae sunt maxime se-
 vera, ad irridendum, quae
 bene habent. Denique Me-
 nippum quendam de antiquis
 canibus, latrantem valde et
 mordacem, ut videtur, ef-
 fossum ad me introduxit ter-
 ribilem vere canem, et oc-

δῆγμα λαθραῖον z), ὅσῳ καὶ γελοῖν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν p. 833. οὐ δεῖνὰ ὑβρισμαὶ μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος a) διαμέλων ὅ), ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσιν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε περὶ εἰμῆς, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων c) βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκονταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἔρως, ὦ Σύρε;

34

ΣΤΡ. Ἀπρὸς δόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα, ἢ d) τὸν Διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκῶτα, καὶ ταύτῃ e) αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πληθέσι χαριζομένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν p. 831.

z) λαθραῖον] „Sic *Fl. Par. Hag. Salm. etc. Androldion J.*“ et *Gorl.* a) σχήματος] „omisit *FL*“ b) διαμένων] „restitutum ex *P. Διακείμενος Edd.*“ Recens eollati Codd. videntur in διαμίνων consentire, quum nihil ab iis, qui contulerunt, notatum sit varietatis. Cf. supra c. 31. in. c) μέτρων] „Sic dedit *Solanus* ex *L. P.* et *Ms. Gr. Μετρώων* ante editum.“ d) ἢ] olim post διάλογον positum huc transposuerat *Schm.* e Codd. *P.* et *G.* Omisino omisit *Lang.* e) ταύτῃ] „διὰ τοῦτο *L.* et marg. *A. 1.* sed omisso καὶ.“ Sic etiam *Gorl.* et *3011.*

culte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim, qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, et a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini haberetur; primo quidem humi

p. 834. εἴθισα ἐς τὸν f) ἀνθρώπινον g) τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ h), τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μεδιᾶν καταναγκάσας, ἡδῶι τοῖς ὄρωσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πῦσι δὲ τὴν κομωδίαν αὐτῷ παρεξέυξα, καὶ καὶ τοῦτο i) πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ ἔως τὰς ἀκάθους τὰς ἐν αὐτῷ k) δειδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβὼν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐκυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ l) μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα m) ἐκείνα καὶ λεπτὰ κάθημαι πρὸς αὐτὸν σμικρολογούμενος n), εἰ ἀθάνατος ἢ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον κατασκευάζειτο o), τῆς ἀμιγῶς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα p) ἐκέραννυτο, καὶ, εἰ Ἰητορικὴ πολιτικὴς μορῶν εἰδῶλον q), κολα-

sed ex glossemate credo. f) τὸν] „τὸ FL.“ g) ἀνθρώπινον] „ἀνθρωπ. marg. A. 1. W.“ Ceterum ordinem verborum elementiore restituerunt e Cod. 3011. Schm. et Lang. Legabatur enim prius: ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. h) μετὰ δὲ,] In prioribus pessime sic distinguebatur: μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, etc. i) τοῦτο] „τοῦ τὸ male FL.“ k) τὰς ἀκάθους τὰς ἐν αὐτῷ] „Quinquē haec desunt in FL.“ λόγους ἀκαθάρτους, i. e. dialogos philosophicos, vide Diall. Mort. X, 8. et eandem, quae h. l. cum echini comparisonem Pisc. c. 51. l) ὅπερ] ἀπὸ Gori. m) γλίσχρα] Sic L. G. P. marg. A. 1. et Gori. pro vulg. ἰσχυρά. n) κάθημαι — σμικρολογούμενος] Sic Codd. G. 3011. et Gori. pro vulg. καθήμενος — σμικρολογούμενος. o) κατασκευάζειτο] Sic marg. A. 1. 3011. et Gori. pro vulg. ἐργάζεται. p) τὰ πάντα] Vulgo omissem articulum e Codd. 3011. et Gori. suadente Belino restituerunt Bip. et Lang. q) μορῶν

incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, et subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comœdiam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam; qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego,

quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assideo, minutim cum illo disputans, Utrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, et quae semper unius modi suique similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscbatur universum, infuderit? et, Utrum Rhetorice civilitatis particulae simula-

κίτας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα p. 835.
 λεπτολογῶν r), καθάπερ οἱ τὴν ψάραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ
 τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἣν λέγεται
 ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυ-
 δορκεῖ s). ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ
 περὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει t), τὰ u) πρὸ τοῖν πο-
 δοῖν οὐχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἔνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι,
 μεμφαιτό μοι, ὡς θοιράτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπά-
 σαι αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετατρέψαι· καὶ ταῦτα, βάρβαρος
 αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν
 παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελό-
 γημαί ὡς δυνατόν ἐμοί x). ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν
 ψῆφον ἐνέγκατε y).

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὁλαῖς κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεί- 35
 νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμείλει τοῦτο ἔθος
 ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπημένην οὕτως φέρειν z). καὶ μὴ

[Ἰδωλον] „μηγίου male Par. Μόριον ἢ ὄλον Poll. r) λεπτο-
 λογῶν] „λεπτολογεῖν Pl. (Cod. Const.)“ Sic etiam marg. A. 1.
 s) ὀξυδορκεῖ] „ὀξυδορκεῖ Pl. Salm. et marg. A. 1. Ceterae
 ex ὀξυδορκεῖ.“ t) ἀποβλέπει conj. Guyet u) τὰ] „ὅτ τὰ
 marg. A. 1. W.“ x) ἐμολ.] „ἣν Pl. Vulgatum firmat P.“
 y) ἐνέγκατε] ἀννέγκατε Gori. z) οὕτως φέρειν] „οὕτως
 φερεῖ] Nihil mutat Pl.“ Scilicet corrupta haec putaverat Mar-

crum sit, et quarta pars adu-
 lationis? Gaudet enim, nes-
 cio quomodo, minutis id
 genus disputatiunculis, ut
 illi, qui libenter scalpunt
 scabiem: et illa cura jucun-
 da illi videtur, et vehemen-
 ter sibi placet, si dicatur,
 non cujusvis esse perspicere,
 quae ipse acute adeo de ideis
 cernat. Haec nempe a me
 etiam postulat, et alas illas
 quaerit, ac circumspicit, non
 videns interim, quae sunt
 ante pedes. Nam caetera-
 rum rerum caussa nihil, pu-
 to, mihi objiciet, quasi hac

veste Graeca detracta, Bar-
 baricam sibi, ipse Barbarus
 cum videar, induerim. In-
 justus enim fuissem, si talia
 contra leges in ipsum de-
 signassem, et patria illum
 veste spoliasset. Caussam
 dixi, ut potui. Vos vero
 similem superiori ferte cal-
 culum.

Merc. Vah, ipsis decem
 vincis: idem enim ille, qui
 ante, ne nuno quidem ejus-
 dem est sententiae. Nimirum
 haec consuetudo est, pertu-
 sum omnibus isto modo ferre
 calculum, nec desierit opti-

p. 836. παύσαιτο α) φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπει
ἀγαθῇ τύχῃ· αὐρίων δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

cilius, censueratque legendum οὕτως φθονῶν, quod jam confir-
matum Codice Gorl. probavit *Fritzsch*. Quae stat. Lucianus.
p. 195. qui idem etiam τοῦτο ἔθος, neque id improbabili-
ter, scribendum arbitratur. α) καὶ μὴ παύσαιτο] „μὴ παύσαιτο
τούτου, sine καὶ P.“ Similiter Gorl. μὴ παύσαιτο τούτου. La-
borat adhuc locus, cui ais inderi conatus *Marcil.* καὶ μὴ παύ-
σαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις.

mis quibusque invidere. Sed feliciter. Cras judicabimus
vos quidem discedite nunc reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ
ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

p. 856.

A R G U M E N T U M.

Dialogus hic est, in quo ad exemplum Socratis Platonici Simo parasitus satis festive demonstrat, artem, quam ipse profiteatur, parasiticam vere esse artem, i. e. systema perceptionum consentientium et coëxercitatarum ad finem vitæ utilem; argumenta autem petit tum ex ipsa natura tum e fine parasiticas. Deinde ostendit hanc artem optimam esse ac præstantissimam omnium et singularum; idque efficitur potissimum comparatis aliis disciplinis, maxime philosophia et rhetorica. Denique probat honestam esse eandem, innoxiam aliisque vel maxime commodam et utilem.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, 1
καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἑαστός τινα ἐπίστανται,
δι' ἧς αὐτοῖς α) τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρησιμοί· σὺ δέ, ὡς
ἴσκειν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τε ἡ αὐτὸς ἀπόναιο,
ἢ ἄλλω μετὰδότης β);

α) αὐτοῖς] Sic Gori. pro vulg. ἑαυτοῖς. β) μετὰδότης] Sic Schm. c 3011. et Gori. pro vulg. μετὰδοτής. Vid. ad Hermet. c. 19. Tom. IV. p. 397.

D E P A R A S I T O
SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. Quid tandem igitur sunt et alii utiles; tu vero, est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, ut videtur, opus habes nulum, unde vel ipse fructum artem unusquisque aliquam capias, vel alii quidquam norunt, per quam et sibi impertias?

p. 836. ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, εἰ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα. περὶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾷν.

ΤΤΧ. Ἔστιν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπισιτάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν;

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΤΧ. Τί δέ, ἱατρικὴν;

ΠΑΡ. Οὐδέ c) ταύτην.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς

ΤΤΧ. Τί δέ, ῥητορικὴν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπείχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

p. 837. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οὐδὲν τε εἶναι d), καὶ πλεον. ὥστε μὴ δόκει e) ταῦτο καθάπερ ἀγροῦντι ὀνειδίσαι· φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΤΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοτικῶν τινα f), τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδέ

c) οὐδέ] Olim οὐδέπω. Correxī e Gorl. d) εἶναι] plane inducendum putat *Fritzsch*. Quaest. p. 150. aut scribendum εἴ. Aliud sane est Catapl. c. 11. ubi vid. not. Tom. III. p. 608. e) δόκει] „δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgata abit *Fl.* Δοκεῖ B. 3. et *Schol.* in prioribus nostra Edd. f) τινα] Sic melius, spero, scripsi pro vulg. τίνα. Sonat sic etiam interpretatio Latina.

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velis, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Musicam?

Par. Non, per Jovom.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim

tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obijcere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, et pejorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popularium unam, fabrilem, ant cerdoniam? Neque enim

τάλλα οὕτως ἔχει σοι g), ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' διηθῆναι p. 837. τέχνης.

ΠΑΡ. Ὁρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστημῶν εἰμι.

ΤΤΧ. Τίτος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίτος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίως· ἦν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ δὲ καὶ h) λόγῳ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΤΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὐπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμαμελετηκῆναι λόγους. ὥστε ὅτε τέχνην μὲν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι εἶναι· ἦν τινα δέ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΤΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

ΠΑΡ. Τὸ γε i) τῆς τέχνης παράδοξον k) ἴσως φανεί-
ται σοι ἀκούσαντι.

g) ἔχει σοι.] ἡχοῖμι *Par.* male. Ἐχοῖμι ὥς (i. e. idem quod in *Par.*) P. Ἐχῶ σοι recte Edd. *Fl.* J. etc. h) δὲ καὶ] Sic *Fl.* et Gurl. comminate, nisi fellor, quod jam necessarium erat, post λόγῳ posito. Nam vulgo haec sic legebantur: εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Exercitationi et usui artis (τῷ ἔργῳ) op-
ponitur disciplina ejusdem (λόγος) quae rationibus ac prae-
ceptis (mox dicuntur οἱ λόγοι) continentur. In sequentibus
correxī versionem verborum καὶ μὴ — ἔχειν, nec eam ob caus-
sam in difficultate me versari, quam eandem etiam a Fritz-
schio video castigari Quaestat *Luciann.* p. 132. qui optime ex-
plicat et illustrat hanc loquendi rationem. i) Τό γε] „τότε
male *Fl.*“ k) παράδοξον] „ὄνομα *Marcil.* Non comparet

alioquin res tuae ita habent,
ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Ty-
chiade: neque enim harum
ullius peritus sum.

Tych. Cujus igitur alte-
rius?

Par. Cujus? Praeclare,
ut ego puto: quam si didi-
ceris, te quoque laudaturum
arbitror. Re quidem ipsa
recte in illa me jam versari
ajo; an vero etiam cum ra-
tione, non habeo dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi
praecepta illius satis esse
meditatus. Itaque artem me
aliquam scire, nunc tibi li-
cet cognoscere neque pro-
pterea mihi succensere.
Quam vero *artem sciam*,
altas audies.

Tych. Sed *moram* non su-
stinebo.

Par. Novum tibi et mi-
rum forte quiddam videbi-
tur, cum audies, ars ista.

p. 837.

TTX. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχεῖαδη.

TTX. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνη.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτικὴ.

2

TTX. Κἄτα εἰ μὴ μάλιστά τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην δ) φαλὴ ᾗν;

ΠΑΡ. Ἐργασ· εἰ δέ σοι μάλισθαι δοκῶ, τοῦ μηδε-
 p. 838. μίαν m) ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι
 τὴν μανίαν n) δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφήσεις ο).
 φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι
 τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς,
 ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν p) τούτων ἀναδεχομένην
 εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

TTX. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. πᾶσι ταύτης δημιουργός.

TTX. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

in Edd. neque Codd. 1) ταύτην] „abest a Fl.“ m) μηδε-
 μίαν] „Ita Par. Μὴ δὲ μίαν J. Fl. Hag. Bas. Fr. Ald. Salm.“
 n) τὴν μανίαν] „Nihil mutant Edd.“ Scilicet Marcilius vo-
 luerat τῆς μανίας. ο) ἀφήσεις] Sic Fl. pro vulg. ἀφίει, quod
 etiam in Cod. P. esse tradunt. Sed ἀφίει marg. A. 1. quod
 proprius ad Florentinam lectionem, quam ad vulgatam, acce-
 dere videtur, p) παιδαγωγὸν] „πατέρα P.“

Tych. Atqui eam ipsam ob
 causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed
 nunc dicito, nisi tamen pu-
 dore impederis.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui
 non idem insaniat, hanc ar-
 tem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si
 vero insanire tibi videar, at
 tu etiam insaniam illam in
 causâ esse putato, quod
 aliam nullam artem novi, et

criminibus me jam absolves.

Ajunt enim, Deam illam,
 Insaniam, gravem caetero-
 quin esse habentibus, sed
 excusare illorum peccata,
 quorum causas, magistri
 aut paedagogi instar, in se
 recipiat.

Tych. Igitur, Simon, Pa-
 rasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego
 illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus
 ergo?

πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν. "Ετι οἱ μὲν p. 853.
 βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ 16
 ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις
 δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μανθάνειν. Καὶ 17
 αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κτετημένῳ
 ἱπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐν χωρὶς αὐλῶν, οὔτε
 ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ο) ἵππου. αὐτηρ)
 δὲ οὕτως ἔστιν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ p. 854.
 ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι q) αὐτῇ. Καὶ, ὡς 18
 εἰσὶ, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν δίδόντες, ταύ-
 την δὲ, λαμβάνοντες. "Ετι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι δι- 19
 δάσκαλοι τινες, τῆς δὲ παραδειτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ
 ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην r), καὶ αὕτη θίλα τινὲς s) μοίρα
 παραγίγνεται. Κάκῃνιο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 20
 ὀδεύοντες, ἢ πλείοντες, οὐ δυνάμεθα διαπραττεσθαι· ταύ-
 τη) δὲ ἔστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλείοντι.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Fritzsch. Quaeest. p. 21. sq. o) χωρὶς] ἄνευ Gorr. p) αὐ-
 τη] „αὕτη Edd. priores.“ Correxerunt Jens. et Solan. q)
 χρῆσθαι] χρᾶσθαι Fl.“ r) Σωκράτην] „Σωκράτη Fl.“
 s) θίλα τινὲς] Sic Gorr. Sed vulgo θίλα omittatur. t) ταύ-
 τη] αὕτη 5011.

triginta mensis dies festos
 gere. Omnes enim Deorum
 esse illi videntur. Porro qui
 in reliquis artibus recte ver-
 ri volunt, ii paucō cibo et
 potu paucō utuntur, aegro-
 rorum instar: qui enim co-
 sio potu aut cibo gaudeat,
 ille non didicerit facile. Et
 eliquae artes sine instru-
 mentis nullo modo ministra-
 re possunt artificibus: neque
 nim tibia canere licet sine
 tibia, neque psallere sine
 ytra, neque sine equo equi-
 rare. Haec vero ita commo-
 da, ita non gravis artificibus, ut

etiam nihil armorum habens
 uti ea possit. Et, quod nec
 iniquum est, alias artes di-
 scimus mercede data; hanc
 accepta. Insuper aliarum ar-
 tium quidam sunt magistri;
 Parasiticae autem nullus:
 sed quemadmodum poëtica,
 auctore Socrate, ita haec
 divina sorte contingit. Etiam
 illud mihi considera, quod
 reliquas artes, qui iter fa-
 ciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hacin via
 etiam et naviganti licet uti.

Tych. Utique.

H

p. 854. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
21 δοκοῦσά μοι ταύτης ἐπιθυμῆν, αὐτῇ (u) δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας.

ΤΥΧ. Τί δέ; οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν
σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων,
οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν
αἱ ἀρχαὶ φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτι-
κῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία x) τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦ-
το τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς y), ἡ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ'
οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ z) πρότε-
ρον, εἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπον-
p. 855. δῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων.
ἰγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗ-
τος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;

u) αὐτῇ] „Nil mutant Edd.“ Nisi quod B. 5. habet αὐτῇ et
Schm. αὐτῇ, Jensis, opinor, auctore. x) γενναία] Vniga-
tum scribendi vitium γενναῖα correxerat Schm. y) εὐροῖς]
εὐροῖς 3011. quod temere probat Bel. aut scribi jubet οὐκ ἄν
ἄλλο εὐροῖς. z) δεῖ] δὴ male Fl.“

Par. Verum etiam, Ty-
chiade, videntur hanc appe-
tere artes ceterae, ipsa vero
alteram nullam.

Tych. Quid vero? nonne
qui aliena sumunt, injuste
agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Pa-
rasitus, sumens aliena, solus
non injuste agit?

Par. Non habeo, quod di-
cam. Verum aliarum artium
prava quaedam ac vilia sunt
initia: Parasiticae vero ori-

go plane generosa. Illud enim
tritum amicitiae nomen non
aliud invenies, quam Parasit-
icae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimi-
cum aut ignotum hominem,
sed neque mediocriter fami-
liarem ad coenam vocat: sed
oportet, puto, hunc prius
amicum fieri, ut particeps
fiat libationum et mensae, et
artis huius mysteriorum.
Ego ergo saepe audiui dicen-
tes, Qualis autem hic fit

ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθλοντα μόνον πιστὸν ^{p. 855.}
 ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν 23
 ἴστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν
 γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες α), καὶ ἰδρῶν-
 τες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται,
 ὥσπερ αἰμέλει δούλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχει-
 ρίζεται τὴν αὐτοῦ β) τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.
 Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, 24
 ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ ^{Hom.}
 φυτὸν, οὔτε ἄροϊ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα ^{Od. IX.}
 πάντα νίμειται; Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ 108.
 χαλκία οὐδὲν καλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἔάν τε
 πονηρὸς, ἔάν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται
 ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΤΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαλνῇ τὴν παρασιτικὴν.
 ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεισθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι
 ἀντὶ τούτου, ὃς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖ- 26

α) κακοπαθοῦντες] „κακοπαθοῦντες Hag. 2. Correxerat Gesn.
 Et recte κακοπ. ceti.“ b) αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd. vet. et Schm.
 Recte ediderant Reitz. et Dip. c) ἀνήροτα] „recte B. 1. et
 2. (et 3.) Par. Salm. Ἀνήροτα male J. Fl. Fr. Ald. Hag.
 utraque.“

amicus, qui neque comedit
 neque bibit nobiscum, ut qui
 putarent videlicet solum, qui
 una bibat atque cibum ca-
 ppiat, fidelem amicum. Hanc
 vero maxime regiam esse ar-
 tium, etiam hinc non mini-
 mum intelligas. Reliquas ar-
 tes enim non cum molestia
 tantum et sudore exercent,
 sed, per Jovem, sedentes at-
 que stantes, nempe velut
 servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accum-
 bens, velut rex. Illa enim
 quid dicere attinet de illius
 felicitate, quod solus, ut do-

cti Homeri verbis utar, nec
 plantat manibus plantam, nec
 arat; sed sine semine et ara-
 tro depascitur omnia? Por-
 ro Rhetorem et Geometram
 et fabrum nihil prohibet ar-
 tem exercere suam, etsi ma-
 lus sit vel stultus: parasitari
 autem nemo potest, qui vel
 stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem
 ostendis esse Parasiticam!
 Itaque ipse mihi velle videor
 Parasitus fieri, pro eo, qui
 sum.

Par. Quantum ergo com-
 munitur omnibus praestet

- p. 855. χθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέ-
ρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παρα-
βάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς d) καθαι-
p. 856. ρούντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων
καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὠμολόγηται γὰρ
δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν e),
ὡς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπισιτήμας ἀποφαίνονται f) τινες.
ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμι g) τὴν παρασιτικὴν
πολύ κρατοῦσαν, (σχολῇ) h) δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν
δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπευ-
27 νίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορι-
κῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ
μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐ· οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορι-

d) πῶς] πῶς male Schm. cum nonnullis veti. Edd. e) τὴν φι-
λοσοφίαν] „Articulum omittit Fl.“ Inserit autem Marcell.
μεγίστος τε καὶ καλλίστος εἶναι, ὡς etc. Certe tale quid sane
desideratur, vere, opinor, ab auctore scriptum. f) ἀποφα-
ίνονται] „ἀποφαίνουσι Fl.“ g) ἀποδείξαιμι] ἀπέδειξα mal-
let Bel. minus vitium maioris ope corrigere conatus. „Vitium
enim h. l. et mihi sane videtur esse ἐπειδὴν cum Opt. ubi ne-
cessario Coniunctivus requirebatur. In illis enim locis Amor.
c. 16. Asin. c. 21. et similibus, ubi ἐπειδὴν cum Opt. reper-
itur iunctum, ἐπειδὴν est quoties fere, quod quam parum h.
l. conveniat, facile perspicitur. Malui tamen nunc timidioris
religionis, quam nimiae audaciae, crimine argui. h) σχολῇ]
Deest in Gorl. unde mihi admodum suspectum est, ut nota
lectoris cuiuspiam censoria, qui de veritate huius rationis dubi-
tasset. Seagerus aut iropiam dicit inesse, quam equidem ab
h. l. alienissimam puto, aut reponendum πολὺ. i) οὐ] „male
omissum in Fl.“

artibus, ostendisse mihi vi-
deor. Age vero etiam, quan-
tum singulatim unaquaque
sit praestantior, considere-
mus. Ac sellulariis quidem
artibus illam conferre, im-
prudens fuerit, et potius il-
lius, qui destruere dignita-
tem artis velit. Sed quan-
tum maximis pulcherrimis-
que praestet artibus, osten-
dendum. In confesso est
enim apud omnes, Rhetori-

cam et Philosophiam esse
principes: quas propter
praestantiam etiam scientias
quidam dicunt. Si igitur his
quoque longe potiore esse
Parasiticam ostendero; sine
dubio nimirum reliquarum
quoque artium princeps, ut
inter famulas Nausicaa, vi-
debitur. Ergo communiter
quidem ambabus praestat, et
Rhetorica et Philosophia,
primo ob id ipsum, quod in

κὴν ἔν τε καὶ τὸ αὐτὸ νουμίζουμεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ p.856.
 δὲ τούναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ
 ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ
 ὡσαύτως ἔχουσιν. εἰέρος μὲν γὰρ Ἐπικούρου δοκεῖ τὰ πρῶ- p.857.
 γματα ἔχειν, εἰέρος δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στωῆς, εἰέρος δὲ
 τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, εἰέρος δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπά-
 του, καὶ ἀπλῶς, ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι.
 καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης k) κρατοῦσιν, οὔτε
 αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δῆλον ὅ,τι l) τεκμαίρε-
 σθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην m),
 ἥς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί n) δὴ ποτε; ἀριθμητικὴ
 μὲν μία ἔστι καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρὰ τε ο) ἡμῖν, καὶ
 παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἔστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ
 παρὰ Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα
 πασῶν.

k) γνώμης] „γνώμαις Pell.“ l) δῆλον ὅ,τι] Sic Seager. pro
 vulg. δηλονότι. Iani non est, quod καταλείπεται Jacobsio cre-
 damus corrigendum esse καὶ τὰ λοιπὰ ἔστιν. m) τέχνην] τέχ-
 νης Boiss. n) ἐπεὶ τί] Inel toi conj. Guyet. o) τε] Sic cor-
 recti vulg. γε cum Fritzschio Quaestut. p. 122.

rerum natura adest: nam de
 hac constat; de istis non
 item. Neque enim Rhetori-
 cen quoque unum idemque
 putamus omnes: sed quidam
 artem; alii contra ea iner-
 tiam; alii vero maleficium;
 alii aliud. Similiter vero
 Philosophiam, quae eodem
 se modo atque aequaliter ha-
 bet, non idem putamus om-
 nes: aliter enim se res ha-
 bere videntur Epicuro, ali-
 ter vero Stoicis, aliter Aca-
 demicis, aliter denique Pe-
 ripateticis; simpliciterque
 aliam alius putat esse Phi-
 losophiam: atque in hunc

certe diem neque in eadem
 sententia iidem manent, ne-
 que ars illorum una esse vi-
 detur. Ex quibus non ob-
 scurum est, quid conjicere
 relinquatur. Neque enim
 omnino artem esse dico,
 quam ne esse quidem cer-
 tum sit. Nam quid tandem?
 Arithmetica una est et ea-
 dem; et bis duo apud nos
 pariter et apud Persas, qua-
 tuor sunt; et convenit de
 his inter Graecos pariter et
 Barbaros: Philosophias vero
 multas ac diversas videmus;
 et neque principia omnium,
 neque fines consentire.

p. 857. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

p. 858. ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ ρ) τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ 28 τε q) κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον r) εἶη, καὶ παρελθοὶς s) τις συγγνώμης ἀξιώσας t), ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη u). φιλοσοφίαν δὲ τίς x) ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων y); μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία. Ὅμοιως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς 29 ῥητορικῆς ταῦτα φαίνεται τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προκειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φοβῆς ἀντιδόξου, ἀποδείξεις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦ-

p. 859. το, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι, τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μάλ-

p) Καὶ μὴν καὶ] „Sic Fl. Non adest καὶ posterius in aliis.“ Κατὰ μὴν τὰς μὲν etc. conj. Seager. non video quamobrem. q) τίς] „τίς Fl. Et contra mox τίς, ubi ceti. τίς.“ r) ἀσύμφωνον] „ἀσύμφωνος Fl.“ s) παρελθοὶς] παρελθὼ 3011. t) ἀξιώσας] „ἀξίος ἔστι Fl.“ u) προσδεκτέος εἴη] „Tria haec absunt a Fl. et merito. Vid. nott.“ Προςδεκτέος conj. Jens. probante Seagero. x) δὲ τίς] δὲ τίς sine interrogationis nota Edd. vet. quem errorem Reitz. correxit. Τίς ἂν ὅς mallet Bel. y) ὀργάνων] ὀργανικῶν corrigi vult Seager. Cf. Adnot.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, illo audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae verita-

tis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta musica? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in

λεν αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν ²⁾ εἶναι, p.859.
 τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν. Ἡ μὲν 30
 τοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν
 βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταῦτα ^{α)}, καὶ ὡσαύτως. καὶ
 οὐκ ἂν ἔποιε τις ἄλλοις μὲν τοὺςδε, ἐτέρως δὲ τοὺς ^{β)}, πα-
 ρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν, ὡς ἔοικε, παράσιτοι ^{γ)} τινες ^{δ)}, οἷον ^{δ)}
 Στωϊκοί, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ
 πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τις ἐστὶ, καὶ συμφωνία ^{ε)} τῶν
 ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κιν-
 δυνεύειν, κατὰ γὰρ τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὥς 31
 δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης,
 πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας
 μὲν οὐδέποτε ἠρέσθη παράσιτος, πυρασιτικῆς δὲ πάμπολ-

²⁾ μίαν] „*an Fl. et marg. A. 1. W.*“ ^{α)} ταῦτα] ταῦτα B. 3.
^{β)} δὲ τοὺς] „*Et sic esse in Fl. adscripsit Solanus. Sed est*
et in cell. praeter B. 1. quas τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺςδε B. 2.“
^{γ)} Ἐτέρως τοὺςδε Schm. nihil monens, cur ita. Vid. Aduot ^{ε)}
 Παράσιτοι τινες] Sic Fritzs. Quaeist. p. 195. sq. e Cod.
 Gorl. cum quo Schol. quodammodo videtur conspirare, pro
 vulg. ὡς ἔοικεν, ἐν παράσιτοις τινέσι. ^{δ)} οἷον] „*oi Schol. et*
Coll.“ ^{ε)} καὶ συμφωνία] „*omittit Fl.*“

diversa sententiarum, ex illo
 ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum na-
 tura illud, cujus una non
 sit perceptio. Quod enim
 disputatur, Quid deorum
 potius illud sit? et nun-
 quam in uno aliquo conve-
 nitur; illud ipsam tollit ejus,
 de quo quaeritur, substan-
 tiam. Verum non ita se ha-
 bet Parasitica: sed inter
 Graecos pariter ac Barbaros
 una est, et circa eadem eo-
 dem modo *versatur*: neque
 est, ut dicat quisquam, ali-
 ter hos, aliter vero illos pa-
 rasitari: neque sunt, ut vi-

detur, Parasiti quidam, qui,
 velut Stoici aut Epicurei,
 decreta habeant diversa, sed
 omnibus respectu omnium
 est consensus aliquis et con-
 venientia actionum pariter
 ac finis. Itaque, quantum
 mihi videtur, Parasitica for-
 te hoc respectu etiam sa-
 pientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his
 dixisse mihi videris. Verum
 quantum ad reliqua etiam
 deteriore esse tua arte Phi-
 losophiam, quomodo demon-
 stras?

Par. Igitur illud primum
 dicendum est: Philosophiam

p. 86ο. λοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γυνὴν ἱρώσι.

ΤΤΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὓς τίνας μέντοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γινώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲ, ὥς f) κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΤΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ, οὓς τίνας καὶ εὐροῖς g) εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὡς γενναῖε, σὺ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους· ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι, οὓς τίνας λέγω, δύναιο.

ΤΤΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν, τίνες εἰσὶν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δειξω, καὶ h) καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν i) ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὓς ἥκιστα οἶτε. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὃ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστελοὺς διαλόγους γράψας, ἥκέ ποτε

32

f) ὥς] „abest a Fl. Δῖτρα Pell. (et Gesn.) pro κατὰ.“ Kal Guyet. conj. satis probabiliter. g) καὶ εὐροῖς] καὶ εὐροῖς Gorl. et 3011. probante Bel. cui etiam ἂν εὐροῖς placeret. h) δειξω καὶ] „Utrumque omittit Fl.“ i) ὧν] ὥς legit et vertit Gesn.

nemo unquam Parasitus ad-
amavit: Parasiticam vero
appetuisse, multi memoran-
tur Philosophi, et in hunc
diem appetunt.

Tych. Et quos dicere pos-
sis Philosophos, parasitandi
studiosos?

Par. Quos nimirum tu
quoque, Tychiade, cum bene
noris, ignorare me quoque
simulas, velut turpitudine
quaedam illis inde, non ho-
nos accedat.

Tych. Non, ita me Jupi-
ter, Simon: sed vehemen-

ter dubito, quos inventurus
sis.

Par. Videris mihi, vir
optime, non audisse eos, qui
vitas illorum scripsere, alio-
quin omnino posses, quos
dicam, agnoscere.

Tych. Verum cupio, me-
hercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam,
et recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur,
praestantissimos, et quos tu
minime putes. Igitur Ae-
schines quidem Socraticus
ille, qui longos illos urba-

εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύνατο δι' αὐτῶν p.860.
γνωθῆναι k) Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην
ἐκγινούς, καὶ δόξας ἡυδοκίμηνας l)· λοιπὸν ἐκάθητο ἐν p.861.
Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατρι-
βαῖς ἐρῶσθαι φράσας. Τί δέ, καὶ Ἀριστίππος ὁ Κυρη- 33
ναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοὶ φιλοσόφων;

ΤΤΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν
ἀμείλι τῶν παρασιτῶν αὐτὸς ἡυδοκίμει m) παρ' αὐτῷ· καὶ
γὰρ ἦν πλείον τι τῶν ἄλλων πρὸς n) τὴν τέχνην εὐφυής·
ὥς τε τοὺς ὀψοποιούς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διο-
νυσίας, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ
καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν o) ὁ 34
μνησιώτατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν p) ἐπὶ τού-
τῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ πα-
ρασιτεῖν ὑπὸ ἀκρίβει ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήνας ἀφικό-
μενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας βαυτὸν, αὐτίκα

k) γνωσθῆναι] γνωσθῆ conj. Seager. Vid. Adnot. l) ἡυδο-
κίμηνας] Sic cum Solano scripsi pro vulg. εὐδοκ. et mox
iterum in eadem causa. m) ἡυδοκίμει] Iterum cum Solano
correxī vulg. εὐδοκ. n) πρὸς] εἰς Sol. et Gorr. o) ὑμῶν]
„Et sic Edd. veti.“ p) εἰς Σικελίαν] ἐν Σικελίᾳ Sol.

nosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos fe-
rens, in Siciliam, ut per
illos, si posset, Dionysio
Tyranno innotesceret; le-
ctoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo
tempore in Sicilia, parasi-
tans Dionysio, desedit, lon-
gum valere jussis Socratis
disputationibus. Quid vero,
Aristippus Cyrenaens non
de nobilibus tibi videtur
Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eo-
dem tempore versabatur Sy-

racusis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasito-
rum princeps apud illam an-
diebat: et erat sane praeter
ceteros ingenio ad eam ar-
tem apto: adeo ut coquos ad
ipsum quotidie mitteret Dio-
nysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout di-
gnum erat, ornasse artem
videtur. At Plato ille vester
praestantissimus, venit et
ipse quidem hoc consilio in
Siciliam: cum vero paucis
diebus parasitatus Tyranno
fuisset, illa parasitatione,
quod satis ad eam ingenii

p. 861. δυνάμει στόλοι ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν
 p. 862. ἄλλας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφο-
 ρὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νι-
 κίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

- 35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νη-
 λῆως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θα-
 νάτου παρεσίτῃ, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπι-
 36 σιτῶσαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μό-
 37 ρον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὖν,
 ὥσπερ ἦν, παρασιτικῇ γ) σπουδάζαντας ἔδειξα. παράσιτον
 38 δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. Καὶ μέντοι
 εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μὴδὲ διψῆν, μὴδὲ ῥιγοῦν,
 ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους
 μὲν ἂν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕρῃ),
 παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής
 τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλόσοφος ὁμοίος.

γ) παρασιτικῇ] „Ita cum puncto subscr. Par. Fr. (et B. 3.)
 Sine eo cett. Περί σιτία V. 2.“ r) εὕρῃ] εὕρη 3011.

non haberet, excidit: atque
 Athenas regressus, ubi mul-
 ta se labore ad eam rem pa-
 raverat, altero cursu denuo
 navigavit in Siciliam, coe-
 natusque paucos dies propter
 inscitiam excidit: similisque
 videtur illa, quae Platoni in
 Sicilia evenit calamitas, cladi
 ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac
 de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum
 Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui et ipso
 Parasitus fuit Nelei. Jam
 Euripidom Archelao ad mor-
 tem usque parasitatum esse,

et Anaxarchum Alexandro,
 omnino nosti. Aristoteles
 vero inchoavit tantum, ut
 reliquas artes, ita et Para-
 siticam. Ergo Philosophos,
 ut res erat, Parasiticae vitae
 operam dantes, ostendi: Pa-
 rasitum vero nemo dicere
 potest, philosophari qui vo-
 luerit. Jam si beatum est
 non esurire, neque sitire,
 neque rigere; haec nulli ad-
 sunt alii, nisi Parasito. Ita-
 que Philosophos quidem ali-
 quis multos et rigentes in-
 veniat, et esurientes: Para-
 situm vero non inveniat;
 aut ille non fuerit Parasitus,
 sed infelix aliquis aut men-

ΤΤΧ. Ἰκανῶς ταυτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ δια- p. 863.
φέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπι- 39
δεικνύεις,

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτεστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' α) αὐτοῦ πολέμου. ἐν δὲ
τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ
τούς ἔχοντας ταύτας, ὅποιοι τινὲς εἴσιν. πρότερον δὲ, εἰ δο-
κεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες αὖ
εἰναι μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ
κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΤΧ. Ὡς ε) οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀν-
δρῶν· καὶ ἔγωγε πάσαι γελῶ κατ' ἔμμαντόν, ἐννοῶν, ποῶς
αὖ εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγ- 40
μὰ σοι δοκῇ υ) χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ'
ἡμῶν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβε-
βληκέναι πολέμιους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίεναι, καὶ μὴ
περιορᾶν ἔξω θηουμένην x) τὴν γῆν· τὸν σιρατηγὸν δὲ πα-

ε) ὁ δ'] Sic B. 1. 3. In reliquis δ' δ'. ε) Ὡς] deest in Gorl.
, et 3011. haud improbane *Belino*. υ) δοκῇ] „δοκεῖ male *FL*.”
x) θηουμένην] Sic 3011. et Gorl. et hinc *Schm.* monente
Belino pro vulg. θηουμένην.

dicus mortalis, aut Philoso-
pho similis.

Tych. Satis ista. Sed mul-
tum etiam praestare Philoso-
phiae ac Rhetoricae Parasiti-
cam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime,
tempera vitae hominum, al-
terum pacis, arbitror, alte-
rum vero belli. In hisce
vero necease omnino est,
manifestas fieri artes, ea-
rumque professores, quales
sint. Prius autem, si vide-
tur, consideremus tempus
belli, et quales maxime vi-
deantur tum privatim sibi,
tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non medio-
cre certamen virorum de-
nuncias! et olim intra me
rideo equidem, qualis sit col-
latus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis
admireris, nec ludibrio tibi
dignares videatur, age, apud
animum ipsi nostrum finga-
mus, nunciatum subito, ho-
stes irruptionem in patriam
nostram fecisse, necessita-
tem autem postulare, ut con-
tra ipsos erumpamus, nec
agros vastari extra patia-
mur: imperatorem ad nu-
meros vocare, quicunque
militari sunt aetate, et ve-

- p. 863. παγγέλλειν ἅπαντος εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν γ) τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τοῦτοις, φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὀπλίζεσθαι,
- p. 864. γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὧ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρηκότες, ὥςπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ αἰθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους,
- 41 ὥςπερ ἐκείνους, τινὸς δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρ' οὐκ ἄλλ' ἢ πάλιν μεταβάς τὸν παράσιτον, ὅποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς; οὐ μέλας δέ, οὐδὲ λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ πρόσείκειν) ἔπειτα θομοειδής, δεινὸν βλέπων, ὅποιον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότες καὶ θῆλ' ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὑπλήτης, καλὸς δὲ καὶ εἰς) ἀποθάνοι
- 42 καλῶς; Ἄλλα τί δεῖ α) ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν πα-

γ) χωρεῖν] „χωρεῖν male J. et V. 2. nec non A. 2. 2) καὶ εἰ] „εἰ καὶ Fl.“ Deinceps ἀποθάνη 3011. α) δεῖ] „restitut. ex J. et V. 2. Ἀῖ ceti. male.“

nire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras, et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues et pallidos horridosque, quasi jam saucios in acie relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, per-

ferre posse homines, quales illi sunt, refectione quodam indigentes? Vide autem contra in alteram partem transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est jucundo? neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine repleto: non enim honestum est oculum timidum et effeminatum ferro in pugnam. Nonne talis et pulcher fue-

ραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πῶποτε ῥη-ρ. 864. τῶρων, ἡ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο b), p. 865. φημί τοῦτον λειψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ως θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῆς) μέτριον. λέγε δὲ ὁμῶς d).

ΠΑΡ. Τῶν μὲν τοίνυν ρητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο e) εἶχε. τί εἶτε; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ θεοὺς εὐθύς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεισαν Ἀθήνησιν αἰὲ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς f) εἶγε τις καὶ ἄλλος g) Ἀθηναῖος κατὰ ταῦτα h) ἐπολέμει, καὶ κτε-

b) παρετάξατο] „recepit ex J. V. 2. G. et marg. A. 1. παρετάξατο ceti.“ c) ὑπισχνῆ] „ὑπισχνῆ Fl. et marg. A. 1. W.“ d) λέγε δὲ ὁμῶς] Sic formata et collocata verba praebet margo A. 1. W. cujus auctoritatem. nob. iuvitq. Reitzio, secuti sunt Wiel. Bel. et Schm. Vulgo enim legebantur haec: Αἶψα δὲ ὁμῶς, et adscripta quidem sequentibus Parasiti verbis. e) δὲ αὐτῶ] διάτορον conj. Jacobs. κατὰ τοῦτο Fritzsche. Quaestat. p. 196. cum Tacito (Histor. I. 6.) interpretans: cui neque vox ad hanc formam esset. Vitio certe aliquo laborare hunc locum et ego facile Solano credo. f) ὡς] καὶ legi vult Jacobs. Actt. Monacc. Tom. II. p. 443. Aliiter totum locum constituit Guyet. quem vide in Adnot. g) ἄλλος] „ἄλλος V. 2. male.“ h) κατὰ ταῦτα] Vulg. κατ' αὐτὰ. Sed Fl. καὶ ταῦτα, quod vestigium genuinae lectionis secutus correxi

rit, dum vivet miles, et pulcher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est conjecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodit, hunc ajo ordinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, et

mediocre nihil promittis! Dic tamen.

Par. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal ceciderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, et Aeschines, et Philocrates prae metu, denunciato statim Philippi bello, et patriam et se Philippo prodi-

p. 865. νος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ ῥητορὶς δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε δοκοῦντες ἀνδρείότεροι i), καὶ k) ταῖς ἐκκλησίαις αἰὲς θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ ῥητορὶς μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδ'

p. 866. ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι ἐκάθηντο l) παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμῖδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-

De- φαιότατος m) αὐτῶν, ὅτ' αὐτὴ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συν-

mosth. χῶς, Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων n) ὄλεθρος, ὅθεν οὐδ'

Phil. III. p. 92. ἀνδράποδον πρίαιτο τίς ποτε, "τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν

Vol. I. Dind. Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν

εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφυγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενὸς, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως

ita, ut etiam *Guyetus* voluerat, i) ἀνδρείότεροι.] „recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.“ k) καὶ n) Sic *Ald.* utraque. In cett. omnibus est καὶ. l) ἐκάθηντο.] Sic e *Gorl.* et 3011. auctore *Belino*, correxit *Schmiederus* vulgatum καθηντο. m) κορυφαίότατος.] Sic 3011. 2954. et *Gorl.* non reluctantis *Belino* pro vulg. κορυφαίος. Sic idem noster Quom. *Histor. Conscr.* c. 34. licet ipse hunc Superlativum damnassee videatur *Soloec.* c. 5. ubi vid. not. n) Μακεδόνων.] *Macedon* mal- lent, *Solano* innuente, *Bel.* et *Schäfer.* ad *Demosth.* *Annot.* Tom. I. p. 570. *Macedon* ὡν *Valcken.* *Diatr. de Phil.* p. 273. Cf. *Wytttenbach.* *Bibl. Crit.* Vol. III. P. I. p. 78.

derunt, manseruntque Athe-
nis sic, ut semper rempubli-
cam ad illius voluntatem tra-
ctarent. Itaque si quis etiam
Atheniensis alius in illis par-
tibus militaret, ipse quoque
inter ipsorum erat amicos.
At Hyperides, et Demosthe-
nes, et Lycurgus, qui for-
tiores videbantur, quique in
concionibus tumultus semper
ciebant, maledicebantque
Philippo, quod tandem egre-
gium facinus in bello contra
ipsum patrarent? Ac Hype-
rides quidem et Lycurgus

non exierunt, quin ne caput
quidem exserere ultra muros
ausi sunt, sed post moenia
desidentes, domi suae jam
obsessi, sententias quas-
dam et consultiunculas
componabant. Sed princeps
illorum, qui ista perpetuo di-
citaret in concionibus, Phi-
lippus ille Macedonum per-
niciens, unde neque servulum
quis emat; progredi ausus
in Bocotiam, ante quam com-
mitterentur acies, et ventum
ad manus esset, abjecto cly-
peo fugit. An nunquam ista

Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κά- p.866.
φαρμα ἦν.

ΤΤΧ: Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ 43
λόγους λέγειν ἡσικηκότες, ἀρετὴν δὲ ο) οὐ. τί δὲ περὶ τῶν
φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους, ὥσπερ ἐκείνους, p.867.
ἔχεις p) αἰτιασθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ᾧ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀν-
δρίας q) ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς
ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δει-
λότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ r) οὕτω. πρῶτον μὲν,
οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν s) ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευ-
τηκότα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντες ἐφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογέ-
νης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης.
καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὐδὲ t) εἶδον
παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἔξειθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πό-
λει u) μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ

o) δὲ] καὶ B. 3. in qua totus hic locus corruptus. p) ὥσπερ
ἐκείνους ἔχεις] Alio ordine, qui praestantior visus Belino,
3011. ἔχεις ὥσπερ ἐκείνους, et sic Schm. quoque. q) ἀνδρίας]
ἀνδρείας 3011. Cf. De Salt. c. 12. et Herimot. c. 7. ibique Varr.
Lectt. r) δὲ] δὴ vulgo. Necessario corredi, monente etiam
Fritschio Quaerit. p. 196. quod confusionis genus saepissime
jam a nobis per hos libros notatum. s) ὅστις εἰπεῖν] „el-
πεῖν ὅστις FL“ Belinus conj. ὅστις ἀν. εἰπεῖν vel ὅστις ἀπεῖν ἔχη-
t) οὐδὲ]. Sic Gort. 3011. Bel. Schm. pro vulg. οὐτε. u) ἐν

prius a quoquam audisti, quao
sint notissima, non dico
Atheniensibus, sed Thraci-
bus ac Scythiis, unde purga-
mentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi
Rhetores, et verbis facien-
dis exercitati, ad virtutem
non item. Quid vero ais de
Philosophis? neque enim
sano habes, quod hos, quem-
admodum illos, accuses.

Par. Ili rursus, Tychia-
de, de fortitudine disputan-
tes quotidie, et virtutis no-

men conterentes, multo
etiam timidiores oratori-
bus apparebunt mollioresque.
Considera vero ita. Primo
non est, qui nominare queat
Philosophum in proelio mor-
tuum. Aut enim plane non
militarunt, aut, si milita-
runt, fugerunt omnes. An-
tisthenes quidem, et Dioge-
nes, et Crates, et Zenq, et
Plato, et Aeschines, et Ari-
stoteles, et omnis illa turba,
ne viderunt quidem aciem.
Solutus vero ausus progredi in

p. 868, τῆς Πάρνηθος x), εἰς τὴν Ταυρέου παλαιστράν κατέφυγε πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μεираκυλλίων καθεζόμενον ὀαρίζεσθαι γ), καὶ σοφισμάτια προβάλλειν z) τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ α) μάχεσθαι.

ΤΤΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πόλει μω, καὶ α) λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος b) Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχη, ὅστις c) οὐκ ἐπίσταται p. 869. παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὃ

τῇ πόλει] ἐπὶ Ἀθῆναις conj. Palm. ἐν τῇ Ἰοτιδαίᾳ Gesn. Bel. Heindorf. ad Platon. Charin. in εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν, deleta voce μάχην, Guyet. εἰς τὴν Ἀμφιπόλιος μάχην Menag. ad Diog. Laert. II, 22. x) ἐκ τῆς Πάρνηθος] suspecta fuerunt Heindorfio l. l. γ) ὀαρίζεσθαι] Vulg. ὀρατίζειν. Sed ὀρατίζειν Cod. G. et marg. A. 1. W. Unde certissima conjectura fecit Graevius ὀαρίζεσθαι. z) προβάλλειν] „παραβάλλειν” marg. A. 1. α) Σπαρτιάτῃ] σπαρτῷ conj. Kuster. α) καὶ] suspectum Gesnero, haud, opinor, immerito. b) οὐδεὶς ἀνήκοος] οὐδεὶς μὴ ἀν. conj. Marcil. ἀνέκοος Solan. οὐδ. οὕτως ἀν. Fritsch. Quaest. p. 196. et ante eum jam Seager Dis. Glass, Vol. XIX. p. 24. bene quidem omnino, at verior, et necessario. c) ὅστις] „Sic Fl. B. 1. Par. aliaque. ὅς J.” Sic etiam Gorl.

pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureao se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, et argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audiui, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis

incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age jam et tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: et an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantis-

τε γὰρ Νέστορα ἐκείνους, οὐ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ p.869.
 λόγος ἀπέρχεται, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ
 οὐκ τὸν Ἀχιλλέα, ὥσπερ d) ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γεν-
 νιώτατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν
 Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινᾷ τε καὶ θαυμάζει, ὥσ-
 περ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι
 αὐτῷ e), οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἐάλωκέναι τὴν
 Τροίαν, εἰ τοιούτους, ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ f) παράσιτος, καί-
 περ γέροντων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα
 τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον g), παράσιτον Ἀγαμέμνωνος ὁμοίως
 λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὕτω γε μὴν p.870.
 δοκῶ μοι γηγνώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄνδρι τῷ Ἀγαμέμνονι 45
 παράσιτος ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὅπνῃ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

ΤΥΧ. Ποίων;

d) ὥσπερ] „Sic Fl. Ald. Fr. Salm. Ὡσπερ B. 1. et 2. (et 3.)
 3. Par. Hag. Tacite Schm. Ὡσπερ, nescio an inconsulto. e)
 αὐτῷ] αὐτῷ vett. Edd., quod nihil monens correxit Reitz.
 f) ὁ] abest a Gorl. g) ἔγγονον] ἔχγονον corrigendum censuit
 Solan.

simos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: et neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat e corpore praestantissimus et iustissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque et admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces docem ubi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troja, si tales, quales hic

Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

Tych. Quorum?

p. 870.

ΠΑΡ. — Σὸν δὲ πλεῖον ἢ δέπας ἢ αἰὲ.

Hom.

II. IV,

262.

"Εστὴν", ὥσπερ ἐμοὶ, πίπειν, ὅτε θυμὸς ἀνάγῃ κ).
 ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰὲ πλεῖον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
 τήριον διαπαντός ἢ) πλήρες εἰστήκει, m) τῷ Ἰδομενεί, καὶ
 μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου n) τοῦ
 βίου μόνον συνεπιπνύν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, οὐχ ο) ὥσπερ
 τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς καλουμένοις p).
 τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἑκτορι,
 εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγον q), φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιοθῆναι

Hom.

II. VII,

312.

Νέστωρ, ὅσημέραι συνεδίπνουσαν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς φησί.
 Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα
 τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνον-
 ος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Κασσέως καὶ

b) πλεῖον] Sic Solan. ex Hom. pro vulg. πλέον. i) δέπας]
 δέπας Bip. et Schm. per errorem. k) ἀνάγῃ] ἀνάγῃ Gori
 et 3011. quod eo usque placuit Belino, ut etiam in Homero
 soloecismum, quem dicit, vulgatum corrigi juberet. l) δια-
 παντός] Sic A. 1. et 2. In cett. διὰ παντός. m) εἰστήκει]
 Sic 3011. Bel. Schm. pro vulg. ἰστήκει. n) δι' ὅλου] „Quae-
 dam diόλου.“ o) οὐχ] „recte FL Par. Bas. Ouz J.“ Quod
 praemissum vulgo erat ἀλλ', monente Fritzsche Quibusd.
 p. 154. auctore Codice Gori. plane expuncti, Schmiederus ut
 suspectum notaverat. p) καλουμένοις] Sic J. et Gori.
 vulg. προσκαλ. q) ἄγον] „Sic. FL et Hom. ἄγῃ Edd.
 cett.“

Par. — Tibi pocula sem-
 per

Plena steterē, velut mihi,
 si potare luberet.

Hic enim plena semper po-
 cula dixit, non quo pocu-
 lum perpetuo plenum stete-
 rit Idomeni, et pugnanti et
 dormienti; sed quod ipsi per
 totam vitam liceret soli coe-
 nare cum rege, non ut reli-
 quis militibus, qui certis
 modo quibusdam diebus vo-
 carentur. Ajacem enim so-

litaria contra Hectorem pu-
 gna praecclare defunctum,
 Ad deum, ait, Agamemnona
 ducunt, honoris causa coe-
 nae regis adhibendum. Ido-
 meneus vero atque Nestor
 coenabant cum rege quotidie,
 ut ipse ait. Nestor vero Pa-
 rasitus mihi videtur regum
 maxime artifex et bonus
 fuisse, nec enim coepisse
 artem in Agamemnone, sed
 superiori tempore in Caeneo
 et Exadio: videtur autem

Ἐξαιδίου δὲ αὐτὸν ἀνδρὶ ἂν παύσασθαι.) παρασιτῶν, εἰ p. 879. μὴ s) Ἀγαμέμνονα ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Οὕτως μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἴσθαι, παρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ p. 871. Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλλων 46 Ἑλλήνων φαυλότατος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, κακίως ἂν; ἐγὼ γὰρ αὐτὸν μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τιμαιοῦσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω ι) εἶναι τὸν τε γὰρ Ἕκτορα ρηξάντα πρὸς Πύλῃς, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσεν, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου ναῦν ἤδη καυμένην ἔσβεσεν. καὶ τοῖς ἐπιβάταιον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμώνιος Αἴας τε καὶ Τεύκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης, καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν u), ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεύς

ι) ἂν παύσασθαι] In prioribus omnibus ἀναπαύσασθαι. Sed desiderabat sententia particulam ἄν, et ἀναπαύσασθαι, quod semper et natura sua vim habet requiescendi viresque debilitatas colligendi et restaurandi, incommodissimum est h. l. Sic in promptu erat emendatio, quam neminem facile credo fore, qui jure quodam damnet. s) εἰ μὴ] Addiderant olim καὶ, excepta Fl. quae illud omittit. Etiam Schm. pro suspecto inclusit uncis. υ) χεῖρω Fl. u) τὸν τοῦ Διὸς υἱόν] τὸν παῖδα τοῦ Διὸς υἱόν.

neo desinere parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclearus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, et operibus illius intelligere

mihivideor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, et navem Protesilaei jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles in-

p. 871. ἀπέκτευνεν, εἰς ἑαυτὸν καὶ αὐτὸν "Ἀχιλλεῖα Πάρις" τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷος ὁ γενναϊώτατος "Ἐκτωρ προσκίπτων x) τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ γ) τοῖς οἰκεῖοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷος εἰκὸς ἀφῆεναι παράσιτον.

TTX. z) Τῆρας θῇ ταύτας;

Hom.

II. XVI,

847.

p. 872.

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἔλθοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες κ' α) αὐτόθ' ὄλοντο, ἡμῶν ὑπὸ δουρὶ δα-

μέντες.

47

TTX. Ταῦτα μὲν ἱκανά b). ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλεῖος, περὶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὃ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παρσίτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

TTX. Θαυμάσωνά λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀκούε τοῖον αὐτῶν τῶν ἐπῶν.

Hom.

II.

XXIII,

83.

Μὴ ἐπὶ σὸν ἀπάνευθε τιθήμεναι c) ὅστις, Ἀχιλλεῦ,

x) προσκίπτων] καὶ προσκ. 3011. quam particulam, monente *Belino*, recepit *Salm.* quo jure, non capio. γ) αὐτοῦ] αὐτοῦ sola, quantum vidi, B. 3. z) TTX.] „Aberat persona TTX. et seq. IAP. in Edd. Adjeci ex *Jensio*.“ a) κ'] Sic omnes Edd. vet. pariter ac Codd. *Luciani*. Sinistre itaque *Solanus*, ex *Homero*, ut ait, ἀν restituit, et sic restitutum receperunt *Reitz*, et recentt., quum vice versa κ' non solum in *Luciano* servandum, sed etiam *Homero* ipsi restituendum esset. b) ἱκανά] *Idem* 3011. c) τιθήμεναι] „recte *Salm.* et *Hom.* Τιθήμεναι Edd. cet. male.“

terfecerit solum solus, et ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum redatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me contra arma tulissent, Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitam, illud tenta dicere,

Par. Ipsum, Tychiade; Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconds,

"Αλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐγράφημεν ἐν ὑμετέροισι d; δόμοισι. p. 872, καὶ πάλιν ὑπερβὰς e),

Καὶ νῦν f) με δεξιόμενος, φησιν g), ὁ Πηλεὺς

"Ἐρεφεν ἐνδυκνέως h), καὶ σὸν θεράποντι ὀνόμηνε, Ibid. τουτέστι παρασίτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν v. 90.

Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρα- p. 873.

σίτους δηλονότι· ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε τῶν παρασίτων i). σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδο-

μενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον k) "Ἀρηί,

Μηριόνην δὲ τὸν παρασίτον αὐτοῦ. Τί δέ; οὐχὶ καὶ "Ἀρι- 48
στογείων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης
φησὶ, παρασίτας ἦν Ἀρμόδιου; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἔραστῆς;

d) ὑμετέροισι.] ἱμετ. 3011. cum B. 3. e) ὑπερβὰς.] Sic vere 3011. ὑποβὰς marg. A. i. quod depravatum ex ὑπερβὰς genuit vulgatum ἀποβὰς. Vult Parasitus, verba quaedam Patrocli, quae in Homero leguntur, nunc quidem praetermitti. Gessnerus ἀποβὰς reddiderat: jam discedens. f) καὶ νῦν.] „Sic Edd. omnes. Ἐνθα ex Hom. adlevit Gess.“ Liberius verba poëtae Parasitus pronuntiat, ut mox ἔρεφεν pro eo quod in Homero est, ἐγράφε τ'. g) φησιν.] Sic vulgo omnes, praeter Bip. ubi φησι, quem errorem etiam suum fecit Schm. h) ἐνδυκνέως.] Ibid. B. 1. i) οὕτως — παρασίτων.] Haec verba absunt in Gori. k) ἀτάλαντος.] „ἀτάλαντος ora A. 1. W.“ ἀτάλαντος B. 3.

*Verum una, ut vestris
una sumus aedibus alti.*

Et rursus, transgressus,

Hic me susceptum, in-
quit, Peleus

Et studioso aluit, iussit-
que tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Potroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua

ratione etiam Merionem Idomenei et ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare Marti aequiparandum, sed Merionem illius Parasitum. Quid vero? nonne et Aristogiton, plebejus homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim

- p. 873. ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἑρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰ-
σίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος, τὴν Ἀθηναίων πόλιν
τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 1)· καὶ νῦν ἔστηκε
χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὲ,
49 τοιοῖδε m) ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ θῆ-
ποιόν τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; ὀχλὶ πρῶτον
μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παρὰ-
p. 874. ταξιν, καθάπερ καὶ ὁ n) Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν
ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν (ἐστιάσει ο), καὶ p) εὐθύς ἅμα
ἔω μάχεσθαι δέοι q)· καὶ ὅν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ
δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει τὸ κράτος, ὁ δὲ θωρά-
κιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτέων τοῦ πολέμου,
τρέμει, οὗτος δὲ r) ἔσθλει τότε μάλα φαιδρῶ τῷ προσώπῳ,
καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ
τρέφων αὐτὸν s) ὀπισθεν ὑποτίτταται τῷ παρασίτῳ, κῆκε-

1) ἀφείλετο] „Nil mutare Edd. addidit Solan.“ m) τοιοῖδε] τοιοῦτοι 3011. n) καὶ ὁ] absunt a Gorl. o) ἀλλ' ὅν — ἐστιάσει] Haec sic refungi vult HeL, ἀλλ' ὅν δειτ' ἐκ πολ. μ. φ. ἐστιάσειν, qua emendatione nullo pacto est opus. Nec placet cum Guyeto verba, ὅν ἐν πολ. μάχεσθαι φησιν, pro glossemate haberi, quibus aegre carere possumus. p) καὶ] Sic placebat vulgatum καὶ corrigere, pro quo Guyet. Solan. et Gean. voluerant κῆν, melius etiam Perizon. et καὶ. q) δέοι] δέου 3011. r) οὗτος δὲ] „ούτος δε emendat Gean.“ Absit haec emendatio. Nihil hoc anacolutho apud nostrum frequentius. s) αὐ- τόν] αὐτὸν A. 2.

est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuerunt iidem Parasiti. Tu vero qualem suspiacris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem

in proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, allus quidem accurate aptat galeam, thoracem induit allus, allus ipsa belli metnenda suspicans tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, est post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,

νος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Ἀίας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῇ σάκει κα- p. 874.
λύπτει, καὶ τῶν βελῶν ἀφιμέντων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦ-
των σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτὸν. 50
Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι ἐν παράσιτος ἐν πολέμῳ u), οὐκ ἂν ἐπ'
αὐτῷ δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
γάλα γέ ὅτε νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατα-
κείμενῳ ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτω παρα-
κείμενον, ξηρὸν, ρυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προ-
τεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν κα-
ταφραγήσῃ ταύτης τῆς πώλεως, τοὺς ὑπασπιστάς x) αὐτῆς
σῆτω κακοδαίμονας ὄρωι; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωροὺς γ)
καὶ κομήτας ὄρων ἄνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν
ἀποροῦσαν, συμμαχῶν, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ z) κακούργους
ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τριαυτοὶ μὲν ἐν πολέμῳ a) πρὸς ῥή-
τορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δὲ p. 875.

51

- u) καὶ πέσοι] κατεπίσσει. Legi vult *Bel.* quis κατεπίσσει 3011.
u) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. imprudens edidit *Schm.* e 3011.,
ut putarat, qui *Codex*, tradente quidem *Belino*, non hic, sed
infra sub finem capituli, articulum immittit. x) ὑπασπιστάς]
„Nil mutant Edd.“ Scilicet *Anonymus* voluerat ὑπερουσιν. quo
minime opus est. y) χλωροὺς] χλοροὺς male *Hag.* 1. et 2.
z) εἰρκτῇ] Sic *Bip.* et *Schm.* rectius quam quod olim ha-
buerant εἰρκτῇ feni spiritu. Cf. *Ver. Hist. M.* 30. ubi vulgo in
omnibus, et *Asin.* c. 41. ubi saltem in *Courier.* Ed. asperum
invenias. a) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. 3011. *Belino* probante
sine justa causa. Supra saepius in hac formula, ubi omniuo
significatur in *quovis bello*, omisso articulo; ut mox in con-
traria formula, ἐν εἰρήνῃ.

ut Tenebrum Ajax, suo oly-
peo occultat, omissisque te-
lis, suo nudato corpore, hunc
tegit, quippe qui hunc po-
tius, quam se, servare cu-
piat. Si vero eadat etiam
in proelio Parasitus, non
sane illius *interfecti* neque
dactorem ordinis, neque mi-
litem pudeat, magni nempe
corporis, et sicut in convi-
vio pulchre jacentis. Et ope-
rae pretium est juxta jacens
videre Philosophi cadaver

aridum, squalidum, longam
habens barbulam, jam ante
pugnam demortuum, imbe-
cillum homuncionem. Quis
non contemnat eam civita-
tem, propugnatores illius ita
miseros si videat? Quis vero
non conjiciat, pallidos et
comatos homunciones si ja-
centes videat, civitatem au-
xiliis egentem maleficos de
carcere belli caussa solvisse?
Tales quidem in bello ad
Philosophos et oratores com-

p. 875. τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ φιλοσοφίᾳ, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοποῦμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία b).

ΤΤΧ. Οὐπω ξυνήνκα ὅ, τι c) τοῦτό πως βεβήκαται. σκοποῦμεν δὲ ὁμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δασσστήριον, καὶ παλαιστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγετικά, καὶ συμπόσια ἐγωγιστήν ἂν πόλεως χωρία;

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δασσστήρια οὐ πάρεσις, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτε οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαιστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαιστοῖσι φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι παράσιτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τούτων ὀφθαίς, ὅν κ' αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδαίς ἂν ὑποσταίῃ θηρίον

b) χωρία] σχολία (loisirs, divertissemens) vult Bel. et hic, et mox pro πόλεως χωρία. sine ullo iudicio et sensu. c) ὅ, τι.] Sic Reitz. et recent. cum B. 3. in qua tamen mox πῶς circumflexum. In reliquis vett. ὅτι.

parati sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nomine igitur forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et venationes, et cœnationes, loca urbana dixerim?

Tsch. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in

forum quidem et ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras et gymnasia, et convivias persequitur, et ornat ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasium visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine, namque horum subsistat occurren-

ὁμοίᾳ ὄν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τὰ ἐπιόντα μένει, καί p. 875.
 δέχεται ῥαδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν ταῖς δαίπνοις κατα-
 φρονεῖν καὶ οὐτ' ἔλαφος, οὔτε σὺν αὐτῶν ἐκπλήττεται πεφρι-
 κῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ
 παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς
 δώκεα μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς αὖ καὶ
 ἐμιλλήσαστο παρασίτῳ, ἥτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' p. 876.
 αὖ μᾶλλον εὐφράναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε εὐτοφ
 ῥῶμαι καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τραγωνίῳ
 κείμενος, εἰς γῆν d) ὀρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπό-
 ταιον ἦκειν; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦ-
 τόν ἔστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων. Φέρε δὲ ταῦτα ἀφέντες, 52
 ἐκ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκο-
 ποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες. ἐκείνῳ e): πρῶτον τοῖον f)
 ἴδοι τις αὖ τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονεῶντα,
 καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὡν g) οἱ ἄνθρωποι οἶονται h).
 περὶ i) ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὖροι τις αὖ, οὐ τινὰς,

d) εἰς γῆν] εἰς τὴν γῆν Gori. quod non, credo, debebat Schm.
 recipere. Cf. Herodot. c. 5. ubi Πυθίᾳ picta dicitur εἰς γῆν
 ὀρῶσα. e) ἐκείνῳ] „recepti ex J. 'Εκείνον cett.' 'Εκείνον vole-
 bat Gees. f) τοῖον] „non adest in Fl.“ g) ὡν] „τί αὖ
 J. et marg. A. 1.“ h) οἶονται] „olunt J.“ ὀρέγονται conj.
 Seager. Vid. Adnot. i) περὶ] deteri vult Schm. licet satis

tem feram: at Parasitus in-
 vadentes manet, et facile
 excipit, coenarum medita-
 tionē edoctus illas contemne-
 re: et neque cervus illum,
 neque horridus aper percel-
 lit; sed etiamsi aper dentem
 in illum acuatur, contra in
 aprum acuit Parasitus. Nam
 lepores magis ipsis canibus
 persequitur. In convivio au-
 tem Parasito quis certare
 audeat, sive jocanti, sive
 edenti? Uter magis exhila-
 rare convivas poterit? hicne
 tandem canens et dicteria
 jaciens, an homo ridens

nanquam, in palliolo accum-
 bens, dejecto vultu, ut qui
 ad funus venerit, non ad
 convivium? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Phi-
 losophus, quale canis in
 balneo. Sed age, his relictis,
 ad ipsam jam vitam Parasiti
 veniamus, ita ut istorum si-
 mul vitam inspiciamus et
 comparemus. Primo igitur
 Parasitum gloriae contemto-
 rem semper videas, neque
 curae ipsi esse, quid homines
 sentiant. Circa Rhetores au-
 tem ac Philosophos invenias,
 non quosdam, sed omnes, a

- p. 876. ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τραπέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἰσχίων *k*), ἐστίν, ἰπ' ἄργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰμαλοῖς ψηφίδας ἀμύλῳς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῶν δοκεῖ διαφέρειν τῷ χρυσίῳ τοῦ πύργου. οἷ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δίκης δώροισι ἰπ' αὐτῇ ἐύλῳ· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστῶν
- p. 877. εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας *l*). ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως *m*) μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι *n*) πρὸς τῆς ἀνὴρ διὰ ταῦτο ἀποδηρεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκυθῆς αἰχμάλωτος· καὶ
- 53 οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὃ λαμβάνει *o*) Εὐροῖς δ'

jam contra se ipsos vindicaverint Solan. et Gesn. *k*) αἰσχίων] αἰσχίον 3011. et 2954. *l*) ἄλλος δὲ — μανθάνοντας] „Integer hic versus deest in FL.“ Item in Gorl. *m*) ὁμοίως] „Et hoc deest in FL.“ nec non in Gorl. *n*) οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι] Vulg. οὐκ αἰσχύνεται. *l*ti etc. Correxī corruptum locum ita, ut vestigia lectionis Junt. et marg. A. 1. W. sūt pro *l*ti sequeretur. Alias VV. DD. conjecturas vide in Adāou. *o*) λαμβάνει] λαμβάνει A. 2. Olim legebatur, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Sed verba ὅτι μισθός, quum in FL. desint, in Codd. vero Gorl. et 3011. οἶον ὅτι μισθός, i. e. plane sic, legantur, ut in Scholio ad h. l., siue cunctatione exstinxi. Omnino assentitur Fritzsche. in Edit. Alexandri etc. p. 324.

superbia et gloria conteri, et non a gloria solum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enimvero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philoso-

phorum, qui maxime jam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege et ipse poscat, nec erubescat, quod senex vir propterea peregrinatur et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat; nec ipsum quoque nomen erubescit,

ἀν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· p. 877.
 οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυ-
 μίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω q) τούτων ἐστὶν ἀπάντων·
 οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ
 ὅτι r) ὀργισθῆναι. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε. δέ ποτε, ἡ ὀργή
 αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται,
 μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται
 γε μὴν καὶ ἥκιστα s) πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρα-
 σκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν, ὑπὲρ ὅτου
 λυπηθῆναι t). οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος,
 οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων
 πᾶσα u) ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ
 ταῦτα ἀπόλλυνται x)] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημά-
 των, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὡς Σίμων, εἰκός γε ἐνδεὲς τροφῆς λυπη- 54
 θῆναι αὐτόν.

p) τούτους] τούτοις Reitz. quem errorem propagarunt recentt.
 In vet. omnibus est τούτους, ut in 3o11. q) ἔξω] „ἔξωθι
 Pl.“ r) ὅτι] addit ἄν Bel. pro more suo. s) καὶ ἥκιστα]
 Priorem voculam vulgo omissam restitui e Gorl. et 3o11. pro-
 bante etiam Belino. t) λυπηθῆναι] addit ἄν Bel. pro more
 suo. u) πᾶσα] Sic marg. A. 1. W. Gorl. et 3o11. pro vulg.
 πάντως. x) ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ineptissimum addi-
 tamentum, e glossemate vocis διαφθειρομένων ortum; quod

quod accipit. Invenias autem
 non haec modo circa istos,
 sed perturbationes etiam
 alias, tristitias, ut hoc utar,
 et iras, et invidias, et omnis
 generis cupiditates. Verum
 Parasitus extra haec omnia
 est. Neque enim irascitur,
 ob malorum tolerantiam, et
 quia nec est, cui irascatur.
 Si vero etiam indignetur
 aliquando, ira illius difficile
 aut triste nihil quidquam
 efficit, sed risum potius. Sic
 exhilarat, quibuscum versa-
 tur, ipse quidem tristitia mi-
 nime omnium afficitur; hanc

ipsi commoditatem paranto
 arte sua atque largiente, ut
 non habeat, quod doleat.
 Neque enim opes illi sunt,
 neque domus, neque servus,
 neque uxor, neque liberi,
 quibus pereuntibus omnino
 tristitia affici, qui illa ha-
 beat, necesse est, (cum ta-
 men soleant interire.) Sed
 neque gloriae cupidus est,
 neque opum, neque formosi
 cujusquam.

Tych. Verum, Simo, vi-
 ctus penuria angi illum pro-
 babile est.

P. 878.

ΠΑΡ. Ἀγκυρῆς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτε ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ρασίτος ἐστὶν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οἷδὲ γὰρ ἄν-
δρείος ἀπαρὶς ἀνδρείας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπο-
ρία φρονῶν ἐστὶ φρόνιμος· ἄλλως γε οὐδὲ γ) παρασίτος
ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος,
οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος οὐκ ἄλλως ε) ἢ παρον-
αία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρονσίᾳ φρονήσεως, καὶ
ὁ παρασίτος δὲ παρονσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παρασίτος ἐστὶν
ὡς εἴ γε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ
οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΤΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε α) ἀπορήσει παρασίτος τρο-
φῆς;

ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὅστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
55 ἐστὶν, ὅτε λυπηθεῖη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλό-
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλεί-
στους αὐτῶν εὖροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν
δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δι

postquam sensisset *Solanus*, accesserunt *Belin*. Bip. Schm. et
Jacobus Quaest. Spec. I. p. 21. γ) οὐδὲ] Sic necessario cor-
rigendum erat vulg. ὅτε, ut visum etiam *Fritzschio* Quaest.
p. 196. a quo tamen dissenio, quatenus etiam γε in γὰρ mu-
tandum cepit. Via limitandi et simul intendendi huic parti-
culae propria, si usquam, hoc certe loco tenenda. ε) οὐκ ἄλ-
λως] Priorem vocem, in Edd. vulgo omissam, restitui, *Belino*
auctore, e 3011. et Gorl. α) οὐδέποτε] „οὐδέπω Fl.“

Par. Ignoras, Tychiade, illum ompino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est pru- dens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesente fortitudine, et pru- dens, prudentia praesentia; etiam Parasitus parasitandi

facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic consentaneum est. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Jam Philosophi simul omnes et Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metue- rent: etiam januas firmiter

μὴλα ἔρπονμένως ἀποκλειόντας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπὶ p. 878.
 βουλευσιν b) αὐτοῖς, δεδιότας c). ὁ δὲ τὴν θυραν τοῦ
 θαλασίου προσέειπεν d) εἰκῇ· καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέ-
 μου ἀνοιχθεῖ e). γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδὲν τὸ
 πᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ
 ἀπὼν, ἀνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ.
 φιλοσόφους δὲ πολλὰκις εἶδον ἐγὼ f), εὐδενὸς ὄντος δεινῶ, p. 879-
 τόξῳ ἐνεσπυασμένους. ὧν μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλάντιον
 ἀπὼντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχοντος 56
 κατηγορήσαι μαχίαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπάζην, ἢ ἄλλο τι ἀδι-
 κημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παρώντος,
 ἀλλ' ἑαυτὸν h) ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ'· εἰ ποιεῖνός τις τῆς
 ἅμα τῆς ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἐδική-
 ματος, ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς k), οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φεύλας
 εἶναι λαμβάνει, οὕτως, ὅλμαι, ὁ παράσιτος, εἶναι τὴν ἀδικίαν,
 b) [ἐπαβουλεύσας] ἂν addi cupit Bel. c) [δεδιότας] „de-
 diótas Edd. priores male.“ excepta tamen B. 1. quae recte de-
 ducat. d) [προσέειπεν] prot. Gorr. Ceterum mouente J.
 Seagero interpunxi post εἰκῇ, non ante, ut vulgo. Ratio est in
 promptu. e) [ἀνοιχθεῖ] ἐνοχληθεῖ mallet Bel. f) φιλο-
 σόφους δὲ πολλὰκις εἶδον ἐγὼ] Gal. δὲ ἤδη ἐγὼ πολλὰ
 εἶδον Gorr. g) [ἔχον] ἔχον Gorr. quod probat Bel. aut etiam
 malit ἂν ἔχοι. h) [ἑαυτὸν] „tuncq̃ ora A. 1. W.“ Sic etiam
 Gorr. et Gorr. i) [τοῦτο] τὴν 3am. k) [ὁ δὲ ὁ κακός] „Non
 habet haec tria Fl. Sed pro οὐ τὸ ἀγαθὸς scribit τὸ οὐκ ἀγαθός.
 Marg. A. 1. W. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem
 sumat, credo, ut saepe.“

occludere, timentes igitur,
 ne quis noctu sibi insidia-
 tur. At hic jannam obdit
 conclavi temere, idque tan-
 tummodo, ne aperiatur a
 vento. Sreptus vero si noctu
 exoriatur, nihilo movetur
 magis, quam si non ortus
 esset. Et si per desertum
 eat, sine gladio iter facit.
 Nihil enim usquam metuit.
 Philosophos autem saepe ego
 vidi, telis instructos, cum
 nihil usquam esset metuen-
 dum. Clavas enim habent,

etiam cum in balneum eunt,
 aut ad prandium. Porro Pa-
 rasitus nemo accuset adul-
 terii, aut de vi, aut raptus,
 aut cuiuscunque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem
 Parasitus non fuerit, sed
 ipse se injuria afficiat. Ita-
 que si forte adulterium com-
 mittat, simul cum injuria no-
 men etiam injuriae recipit.
 Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bo-
 nus, sed ut improbus: sic, pu-
 to, Parasitus, si quid sceleris

p. 876. αὐτὸ μὲν τοῦτο, ὅπερ ἔστιν, ἀποβάλλει, ἀνλαμβάνει δέ, ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ρητόρων καὶ φιλοσόφων ἀφθονα οὐ μόνον ἴσμεν ἀντιοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς βιβλίοις ἀπολλεῖμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὡς ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ m), καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τε ρητόρων, καὶ σοφῶν. παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα) γεγραμμένην.

57 TTX. ο) Ἀλλὰ, ἢ Δία, ὃ μὲν βίος τοῦ παρασίτου καίτερος ἐστὶ τῶν ρ) τῶν ρητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὃ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. q) Πῶν μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαίμονεστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τῆς μεγίστης ἀδικήμασι, φαρμάκῃ τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσ-

1) καὶ] καὶ B. 1. 3. m) [εἰς] Vulg. [εἰς] n) [τις] „τις Fl. cum accenta. Tira. J. sola.“ o) TTX.] „Deest hic nomen personae in Fl.“ item in Gorl. p) τοῦ] Monitus Bipontinus Editor a Cod. 5011. et Bellino, nec non Edd. Salm. et B. 4. collatis, restituit hanc articulum, qui in sola Reitz. deest. q) IAP.] „Et hanc personam omittit Fl.“ item Gorl.

committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera yero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest

quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Jovem; vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerisque certe, male malos perisse, alios de sententia iudicum, maximorum, oriminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex

ἀνθρώπων φθιγγέσθαι γ), τοὺς δὲ φυγόντας, παρασείτων δὲ p. 83q.
θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον ἔργων, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέ-
στατον, φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δὲ τις καὶ δοκεῖ βίῃ
τελευτημῆναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας α) ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλλοῦμαι σοι τὰ πρὸς τοὺς 58
φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου ι). λοιπὸν δὲ, εἰ καλὸν καὶ
ἀσέταλός ἐστι, καὶ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρᾷ λέγεται.
ἡμοὶ μὲν γὰρ θακνοῦσιν *) ὥσπερ εὐεργετοῦντας καὶ χαριζό-
μενοι, τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχρὴν
τῷ τρεφόμενῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλθὲν γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ
δυνασάμην γινώσκουσα, ὅτι πλούσιος ἄνθρωπος, εἰ καὶ τὸ Γύγου μ)
χρυσίου ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἰστέλ, καὶ προῖων ἄνευ
παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ; καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς
ὀπλῶν αἰτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος
ἄνευ φαδάρων, οὕτως καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπει-
νός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ἔμην πλοῦσιος, καὶ

γ) φθιγγέσθαι γ) „Sic Edd. φθινῶν. vult Gesn.“ δ) δὲ καὶ
ἐπτήσας] „Sic Edd. quas monitu Wetstenii sequor. Ἀποπτή-
σας, evolvans, dederet Gesner.“ Similiter etiam Ὀδυσσεύς:
mortuus avolvans creditur. ι) τοῦ παρασίτου] „τῶν παρα-
σίτων J. et V. 214. nec non Gork.“ *) θακνοῦσιν] δοκεῖ 2054.
μ) Γύγου] „Sic Edd. omnes habere notat Solanus.“ Vid.
Adnot.

arinae difficultate interiisse, alios in exsilio: Parasiti au-
tem mortem id genus nemo
dixerit, sed beatissimam
edantis ac bibentia. Si quis
vero etiam violenta morte
videatur finissey ille cru-
ditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra
Philosophos pro Parasito
certatum certamen est. Su-
perest, ut dicere coneris,
An etiam honesta atque uti-
lis alenti sit ista possessio?
Nam mihi videntur tanquam
a patronis, et liberalitate

quadam pasci a divitibus; id
ipsum autem pudori esse ei,
qui aio pascitur.

Par. Quam puerilis es,
Tychiade, si non potes in-
telligere, virum divitem, si
vel Gygis haberet aurum,
solus si cibum capiat, pau-
perem esse; et si progre-
diatur in publicum sine Pa-
rasito, mendicum videri. Et
quemadmodum miles sine
armis eo contemtor, et
vestis sine purpura, et sine
phaleris equus, sic etiam
dives sine Parasito, humilis

p. 834. ὁμοίως ὑπ' αὐτοῦ τὸν παράσιτον πλούσιον οὐδέποτε κοσμεῖται.

59 Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἵσται, ὡς σὺ φης, τὸ παραδο-
 γῶν ἐκείνῳ, δηλονότι α) ὡς κρείττονι χείρωνα ὅπως γ) γε
 μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο κυριετέλες ἴσται, τὸ τρέφειν τὸν πα-
 ράσιτον, ὃ γε μετὰ τὸ ε) κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφα-
 λεια πολλή ἐκ τῆς εὐθύτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ
 μάχη ραδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὄρῳ
 παρεστώτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάτοι φαρμακῶν εὐδαίς, ἔχον
 παρασίτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινί, τοῦ-
 του προσεθλοῦτος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχ
 ἀσφαλεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ
 τοῦ παρασίτου σώζεται· οὔτε μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλό-
 ντυρίαν πάντα κινδύνους ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρή-
 σαι πῶ πλουσίῳ φάγειν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν κίρῳ
 τῶν συμφορῶν.

60 ΤΥΧΗ. Πάντα α) μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διαβλῆσθαι,
 ὑπερβῆσθαι οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ εὐχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
 ἔφασκες, ἀμελέτης ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγί-

α) δηλονότι.] cum *Gaiopora* ad sequentia retulit, quam vulgo
 in Edd. comma post hanc vocem poneretur. γ) ὅπως.] ὅπως
 conj. *Seager*. 2) τὸ] „τὸν *Polk*“. 3) πάντα.] „πάντα *FL*“

homo vilisque videtur. Quin
 ornatur ab illo dives: Para-
 situm autem dives ornatur nun-
 quam. Alioquin nec probum
 illi est, ut tu ais, isti para-
 situm, nempe tanquam prae-
 stantiori viliorē; cum di-
 viti hoc utile sit, nutrire
 Parasitum, cui praeterquam,
 quod ab hoc ornatur, etiam
 securitas multa ab hujus sa-
 tellitio contingat. Neque
 enim temere pugna quis in-
 vadat divitem, hunc ei ad-
 stantem videns: sed neque
 veneno facile moriatur, Pa-
 situm qui habeat. Quis
 enim insidiari alicui audeat,

hoc cibum potumque prae-
 gustante? Itaque dives non
 ornatur modo, sed maximè
 etiam ex periculis a Parasite
 liberatur. Adeo Parasitus,
 quidquid est periculi, amore
 ductus subit, ac non tantum
 fa. edendo diviti nihil con-
 cesserit, verum etiam in
 convictu illius mori non de-
 trectat.

Tych. Omnia mihi, Simon,
 videris persecutus, neque
 ulla in re artem tuam de-
 stituisse, non, ut dicebas
 ipse, imparatus, sed ut exer-
 citatus aliquis in rebus ma-

σταν γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον δ) αὐτὸ τὸ p. 881.
ὄνομα ἐστὶ τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. p. 882.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἵαν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοχῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ
ἐρωτώμενον, ἢ c) ἀριστα οἶε. φέρε γάρ, τὸν οἶτον οἱ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτιῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΤΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ
ἄλλο ἔστι;

ΤΤΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαί-
νεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκριναί μοι, πότερόν σοι δο- 61
κῇ διαφέρειν, καὶ προκειμένοιον ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς
ῥοιο, ἢ γὰρ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΤΧ. Τὸ παραπλεῖν ἐγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παραιρέχειν;

ΤΤΧ. Τὸ παραιρέχειν.

b) αἰσχίον] αἰσχρὸν mallet Solan. At recte interpretatus Gesne-
rus. c) ἢ] „Sic recte Fl. Par. Ald. Fr. etc. El male J. et
V. 2. et marg. A. 1.“

ximis. Superest, ut, audiam,
an non ipsum Parasiticae no-
men turpiculum sit.

Par. Vide ergo respon-
sionem, an satis tibi videat-
ur dici, et tenta ipse vicis-
sim ad quaesita respondere,
quomodo optimum tibi vide-
bitur. Age enim, *siton* vete-
res quid vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sitisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

Par. Nonne igitur con-
Lucian. Vol. VII.

stat, *parasitari* nihil esse
aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est,
quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi
responde: utrum tibi videtur
praestare, et utrum propo-
sitis duobus elegeris, *navi-
garene*, an *juxta navigare*?

Tych. Equidem *juxta navi-
gare*.

Par. Quid vero, *curre-
rene*, an *juxta currere*?

Tych. *Juxta currere*.

p. 882.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΤΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΤΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἂν ἐθέλοις d) καὶ τοῦ ἐσθλίνει) μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

p. 883. παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐφ'ος f) καὶ μετ' ἄριστον, μαθημένος τὴν τέχνην· σὺ δέ με g) αὐτὴν δίκαιος διδάσκων ἀφθόνης, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

d) ἂν ἐσθλός] Sic J. V. 2. marg. A. 1. W. et Gorl. pro vulg. ἰθ' ὧς, pro quo Seager. conj. ἀνθλοὶ ἂν. e) ἐσθλὴν] „Anon. Forsan οἰτεῖν, adscripsit.“ Deberet οἰεῖσθαι, notat Schmied, f) ἐφ'ος] Vulg. sine jota subscr. g) με] „μοι Pl.“

Par. Quid vero, equitare? an juxta equitare?

Tych. Juxta equitare.

Par. Quid autem, jaculari, an juxta jaculari?

Tych. Juxta jaculari.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis juxta edere, cum aliis, (hoc enim est parasitari) quam edere simpliciter?

Tych. Necesse est tibi as-
sentiri. Atque in posterum
ego ibi, ut pueri, mane
veniam et post prandium,
discendae hujus artis causa.
Acquum autem est, ut eam
tu me sine invidia doceas,
quandoquidem primus ego
tibi sum discipulus. Ajunt
vero, a matribus etiam ma-
gis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

p. 883.

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΝΑΣΙΩΝ.

ARGUMENTUM.

*Anacharsis Scythæ, advena Atheniensis, cum Solone hospite de exercitationum juventutis Græcæ, imprimis Atticæ, gymnico- rum ratione et utilitate disputat ita, ut usum earum vel serio ne- get, vel jocosè perstringat et in risum vertat. Contra Solon has artes defendit ostendens, quanta utilitas in universam civitatem, sive pace, sive bello, ex illis redundet. De qua re quum postremo nondum omni ex parte sibi persuasum habeat simplicior scilicet adversarius, in suspensio quodammodo relinquitur causa; ita ta- men, ut cum Græci Luciani æquales, institutis istis adhuc ad- hærentes, tum hodie quoque præoccupati quorundam hominum ani- mi vix dubitare possint, quin Solonis facunda sapientia certami- nis palmam reportaverit; ii vero, qui minus præpeditis sint men- tibus, facile cum Belino (Convers. Francogall. Tom. IV. p. 75.) le- pidam quandam adversus illas posteriorum ætatum exercitationes satyram agnoscere possint. Ansam autem ad hunc dialogum con- scribendum præbuerunt, opinor, Galeni, clarissimi tum tempo- ris medici, graves hujus, quam vocare solebat, *κακοτεχνίας* accu- sationes, quas Anacharsidis rudior, si ita vis, sapientia non mi- nus festive, quam subtiliter, omnino haud leviter, fulcire ac sta- bilire videtur. Conferas tamen etiam quæ de hac re monuerunt Wieland. Convers. German. Tom. IV. p. 323. sq. et Aug. Pauly Præf. ad convers. hujus libelli vernaculam, quæ prodiit Tubingæ q. 1823. et ad singularem ejus cum Somnio et Patriæ Encomio edi- tionem, Tubing. 1825. p. XVI. sq.*

p. 883.

ANAXARΧΕΙΣ α) ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

1 ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν b), ὦ Σόλων, τίνος ἔνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλερόμενοι, ἀλλήλους ὑποκαλίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πληρῷ συναφύρονται καλινδούμενοι c), ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς d) εὐθύς ἀποδουάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἡλείψαντε, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον e) ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσά τε ἀλλήλους συννενευκότες f), καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ g) ἀράμενος ἐκινεσθί, τὸν ἕτερον ἐν ταῷ σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπισταταπεσὼν, ἀνακύπτει οὐκ ἐξ, συνωθῶν κάτω εἰς τὸν πηλόν· τέλος δὲ, ἦδη

- a) ANAX.} „Nomina personarum in fronte non habet J. nec Fl. etc. Αναχάροισ καὶ Σόλωνος B. 1. et 2.“ nec non B. 3.
 b) ὑμῖν} „ἡμῖν Fl. Ceterae ὑμῖν cum M.“ c) καλινδούμενοι} „Sic Fl. J. Ald. Fr. etc. Κυλινδ. M.“ d) κατ' ἀρχὰς} κατωρχὰς A. 1. et 2. e) ἕτερον} „Sic M. Fl. Ald. Par. Fr. B. 1. et 2. Hag. ἄτερον J.“ f) συννενευκότες} „rescripti ex W. Συνεν. Edd.“ g) ἦν ἰδοὺ} „Sic Edd. et M. Ἦν δὲ Pell. Καὶ νῦ ἰδοὺ Marc.“ Καὶ μὴν ἰδοὺ Bel.

A N A C H A R S I S
 SIVE DE EXERCITATIONIBUS
 (vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. Ista vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in into volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, et mutuo mul-

cere alter alterum plane peccate: deinde vero, nescio quo instinctu, tradunt se invicem pronis capitibus, et frontibus arietum instar concurrunt. Et ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tan-

παραπλεῖσας αὐτῶν τὰ ἀέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν p. 884.
 ὑποβαλὼν τῷ λαμῶ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν
 ὦμον, λυπεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλος ἀποπνιγείη· καὶ οὐδὲ
 τοῦ ἐλαίου ἔνεκα φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαν-
 τες λ) τὸ χρίσμα λ), καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν
 ἰδρωτί αἶμα πολλῷ, γέλωτα ἑμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ
 οἱ ἐρχέμενοι ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἕτεροι δὲ ἐν 2
 τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ
 οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθύναν ὑποβαλλόμενοι ἐκ
 τῷ ὀρύγματι πάντων τε κ) ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες p. 885.
 ἐπαμῶνται λ) τὴν κόνιν ἀλεκτρονίων δίκην, ὡς ἀφυκτότε-
 ροι m) εἰεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν n)
 ὀλίσθον ἀφαιρούσης ο), καὶ βεβαιότεραν ἐν ξηρῷ παρυφού-
 σης τὴν ἀνίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοσάδην κεκονιμένοι καὶ αὐ- 3
 τοὶ παῖονσιν ἀλλήλους προσπεισάντες, καὶ λακτίζουσιν. οὐ-
 τοὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας εἰκεν ἀποπνύειν p) ὁ κακοδαί-

b) ἀφανίσαντες] ἀφίσαντες mirificum Belini commentum,
 i) χρίσμα] „Ita bene J. Fl. Par. etc. χρῆμα W. sed in mar-
 gine erat χρίσμα.“ k) πάντων δὲ τς] „ex W. restituit. Τα-
 ράττωσι τς Edd.“ l) ἐπαμῶνται] „Et hoc recepi ex W.
 Ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττωσι
 Edd.“ m) ἀφυκτότεροι] ἀφικτ. B. 1. 5. n) τὸν] τὸ mal-
 let Sol. o) ἀφαιρούσης] „ἀφαιρούσης marg. A. 1. W. J.
 At prius Fl. Bas. Ald. Fr. Hag. Par. Salm. et M. p) ἀπο-
 πνύειν] „rescripsi ex W. Ἀποπνύειν Edd. priores.“

dem vero jam cruribus suis
 illius ventrem complexus,
 suoque cubitu gutturi illius
 subjecto, suffocat miserum,
 qui istius interim humerum
 plaudit, suppliciter eo gestu
 rogans, puto, ne plahe fau-
 ces sibi elidantur. Ac ne
 olei quidem caussa parcunt,
 quo minus inquinentur, sed
 deterso unguento, oppleti
 stercore, sudore insuper
 multo *diffuentes*, risum mihi
 quidem praebent, anguilla-
 rum instar alterius alter ela-
 bentes manibus. Alii in sub-

divali aulac idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed arc-
 nam istam profundam sub-
 stratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, et
 sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar,
 adcumulant, pnto, ut minus
 inter complectendum elabi
 possint, lubricitatem illam
 auferente arena, et firmio-
 rem praestante in sicco com-
 prehendi facultatem. Illi
 vero conspersi, recto statim
 verberibus se invicem calci-
 busque impetant. Hic ergo

p. 885. μὴν οὕτως αἵματος αὐτοῦ γ) καὶ φάρμακον ἀναπέπλησται
τὸ στόμα, πύξ, ὡς ὄρεϊς, παταχθέντος ρ) ἐς τὴν γνάθον.
ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὐτοσί διώτησιν αὐτοῦς, καὶ λύνει τὴν
μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφύρεϊ τῶν ἀρχόντων τίνα
4 τοῦτον ε) εἶναι. Ὁ δὲ καὶ ἐποιρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα
ἐκπίνει. ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθεν πάντες ἐκονοῦσι, καὶ ἀναιρη-
θῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ
p. 886. ἄνω συνάλλομενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω
5 εἶδέναι, τίνας ἀγαθοῦ ι) ἂν εἴη ποιεῖν ὡς ἐμοίγε μανία υ)
μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρῶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν
ῥαδίως μεταπειθεῖ με, ὡς οὐ παραπαύουσιν οἱ ταῦτα
δρῶντες.

6 ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχρσι, τοιαυτὰ σοὶ τὰ
γεγνημένα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ ἀάριστον τῶν Σκυ-
θικῶν ἔθων ἀπάθοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι
μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα
εἶναι ὁξάντα x) ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιστάτη

γ) αὐτοῦ] „αὐτοῦ L.“ „quod in Addendis probat Reitz. et rece-
pit Schm. ρ) παταχθέντος] „καταχθέντος male M.“ ε)
τοῦτον] „τοῦτον male Fl.“ ι) ἀγαθοῦ] „ἀγαθόν W. Vul-
gatum firmat Fl.“ υ) μανία] „cum puncto subscr. M. Salm.
Amst. ceteris sine eo, male.“ x) ὁξάντα] „Sic Edd. et
M. Voluit scilicet ὁξάντα Solan..“

miser ipsos videtur dentes
exspuere: adeo sanguine illi
atque arena os oppletum est,
pugno, ut vides, mala illi
percutta. Sed neque iste
praefectus illos separat, aut
pugnam solvit: e purpura
enim, de magistratu aliquem
hunc esse, colligo. Quin iu-
citat etiam, et, qui percus-
sit, eum laudat. Alii vero
alio loco celeriter se movent,
et exsultant quasi currentes,
cum eodem in loco maneant;
et jactato in altum corpore
calcibus aera petunt. Haec
igitur, scire velim, cui bono

sit facere: nam mihi furori
potius similis res videtur,
nec est, qui facile hoc mihi
eripiat, non insanire, qui
ista faciunt.

SOL. Nec mirum est, Ana-
charsi, talia tibi, quae hic
sunt, videri, cum peregrina
tibi sint, et multum a Scy-
thicis moribus abhorrentia;
quemadmodum vicissim vo-
bis multas et disciplinas esse
et studia verisimile est, quae
aliena videantur Gracis no-
bis, si quis nostrum, ut tu
jam hisce, illis adstet. Sed
crede mihi, vir optime, non

αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθεῖ· οὐ γὰρ μανία τὰ γι- p. 886.
γόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει αὐτοὶ παύουσιν ἀλλήλους, καὶ
ἐλλοχεύουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει
τὴν χρεῖαν οὐκ ἀτερεπῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν
ἐπάγει γ) τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρίψης, ὥσπερ οἶμαι
εἰ ποιήσῃ, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ.
τῶν πεπηλωμένων, ἢ κικονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα
ἡδὺ τε ἄμα καὶ λυσitteλές εἶναι δοῖται.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ p. 887.
ὀφείλημα, καὶ τερπνά· ἐγὼ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τε δια-
θείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην παρεζώσμεθα z) τὸν ἀκινάκην.
Ἀτὰρ ἐπεὶ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί 7
φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον
ὑφ' ἡμῶν ὑνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀν-
κίου α); καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὕψος, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ
κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ

γ) ἐπάγει.] Ita M. FL. Ald. B. 1. Hag. Par. Pr. Salm. Παρό-
μι. J. et marg. A. 1. z) παρεζώσμεθα] Sic correxi, vul-
gatum διαζώσμεθα ex M. marg. A. 1. W. Ed. FL et Cod. 3011.
in quo Codice praeterea nullam per hunc libellum lectionis
varietatem, quae quidem alicujus momenti sit, reperiri tradit
Belinus. α) Ἀνκίου.] Ἀνκίου FL Vulgatum probat M. et
Edd. cet. Florentina lectio placet Belino Vers. Vol. IV. p. 80.

sunt furor, quae fiunt, ne-
que injuriae caussa isti se
invicem percutiunt, et in
luto provolvunt, aut con-
spargunt pulvere; verum
utilitatem ea res habet non
injucundam, et robur non
parvum corporibus conciliat.
Si proinde moraberis, quod
facturum te spero, aliquam-
diu in Graecia, non ita multo
post unus et ipse eris de il-
lis luto aut pulvere oppletis:
adeo tibi ea res jucunda pa-
riter atque utilis videbitur.

bis eveniant utilia ista atque
jucunda. Mihi quidem si
vestrum aliquis tale quid
faciat, sentiet, non frustra
nos accinctos acinace. Ve-
rum dic mihi, quod nomen
posuistis his, quae hic fiunt,
aut quid facere istos dicamus?

Sol. Locus ipse, Anacharsi,
Gymnasium a nobis appella-
tur, et est illud Apollini
Lyciosacrum. Vides signum
illius, illum ad columellam
se acclinantem, sinistra ha-
bentem arcem: dextra vero
supra caput reflexa velut e

Anach. Apage, Solon, vo-

p. 887. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μα-
 8 κροῦ ἀναπνυόμενον δαίκνυσι τὸν θεόν. Τῶν γυμνασμάτων b)
 δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, αἱ δ'
 ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παλεῖν ἀλλήλους ἐρ-
 θοσιάδην παγκρατιάειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἰσι-
 γμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς c), καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλ-
 λεσθαι d), ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτιθέμεν. καὶ ὁ πρῶ-
 τος ἀριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὴν, καὶ ἀναιρεῖται
 τὰ ἄθλα.

p. 888.

9

ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

SOL. Ὀλυμπιάσι μὲν στίφαντος ἐκ κορίνου, Ἰσθμοὶ δὲ
 ἐκ πίτυος, ἐν Νεμείᾳ δὲ στέλινον πεπλεγμένος. Πυθοὶ δὲ
 μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθη-
 ναίοις τὸ ἐλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίδας. τί ἐγέλασας, αἱ ἀνα-
 χαρσι; ἥ e) διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι f) δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα; ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθείδουσιν αὐτὰ φιλοστρεφέας

b) γυμνασμάτων] Sic Pl. „B. 1. Ald. Fr. Hag. Par. Salm. Iulianorum J. et W.“ c) πυγμῆς] „πηγμῆς male J.“ d) ὑπεράλλεσθαι] „Bene sic Edd. principes septem et Salm. Πυγμῆς J. sola.“ e) ἥ] restitui e vet. Edd. Præf. i Reitz. et recentt. Vide, quæ de his particulis disserui in minore Edit. Diall. Deor. X. (XIV.) 1. et ibid. in Ind. f) ταῦτα εἶναι] „εἶναι ταῦτα W.“

longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quæ fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, paneratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, et disci, et saltus: quorum omnium certamina proponimus, et, qui vicerit, ille præstantissimus inter suos videtur, et reportat præmia.

Anach. Quæ sunt autem illa apud vos præmia?

Sol. Olympiæ corona oleagina; in Isthmo de pinis; Nemeæ de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenæis, oleum ex Minervæ olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti præmia; et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus au-

ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερ- p. 888.
 σπουδαίεται περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥς τε μὴ-
 λων ἔσται, καὶ σελίνων, τοσαύτα γ) προπονεῖν καὶ κινδυ-
 νεύειν, ἀγχομένους πρὸς h) ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους
 ὡς οὐκ ἔνδον ἀπαραγνώως εὐπορεῖσθαι μῆλων ὅτε ἐπιθυμία,
 ἢ σελίνων ἐστεφανῶσθαι, ἢ πένυ, μῆτε πηλῇ καταχρίδμε p. 889.
 τον τὸ πρόσωπον, μῆτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ
 τῶν ἀταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἄλλ, ὦ ἀριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς 10
 ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ
 γνωρίσματα, οἳ τίνες οἱ κρᾶτησαντες ἢ δὲ παρακολουθοῦ-
 σα τοῖσι δόξα, τοῦ παντός ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ
 ἧς καὶ λακτιζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς ὀθρομένοις τὴν εὐ-
 κλειαν ἐκ τῶν πόνων. αὐτὰ γὰρ ἀπονῆτι ε) προσγένετο ἂν αὐ-
 τῇ ἀλλὰ χρὴ τὸν θρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ
 ἀνασχομένον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυδοτελές, καὶ ἡδὺ
 τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένει.

ΑΝΑΧ. Τοῦτο φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυ-

g) τοσαύτα] „ταῦτα Fl. Prins ceti.“ h) πρὸς] „Sic esse in
 Edd. omnibus addidit Solan.“ i) ἀπονῆτι] „ἀπονῆτι W.“
 At vid. Hermann, ad Sophocl. Ajac. v. 1206.

ferendis supra etiam, quam
 possunt, contendant athle-
 tae: adeo ut malorum causa
 et apiorum tantum laboris
 praecipiant, et periculum
 incurrant, ne alter ab altero
 suffocentur, et luxentur;
 quasi non liceret sine mole-
 stia copiam malorum, cui
 volupte sit, consequi, aut
 coronari apio, vel pinu,
 etiam ut non linatur tibi lu-
 to facies, neque calcibus
 venter ab adversariis con-
 tundatur.

Sol. Sed, vir optime, non
 ad huda ista munera respi-

cimus. Haec enim victoriae
 signa sunt, et indicant, qui
 vicerint. Verum quae con-
 sequitur gloria, ea vero
 quantitatis pretii est victori-
 bus: pro hac etiam calcibus
 peti praecolarum videtur his;
 qui bonam ex laboribus fa-
 mam venantur: nec enim ea
 sine labore contigerit; sed
 oportet, qui illam appetat,
 multa ab initio subire diffi-
 cilia, ac tum domum utilem
 illum honestumque finem e
 laboribus expectare.

Anach. Hunc nempe ais
 finem iucundum atque uti-

p. 890. ἀνταλὲς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὕψισται ἐκτεφρανομένοι, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινεῖσθαι, πολὺ πρῶτον αἰκτεῖραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀπὲρ τῶν πόνων μῆλα καὶ αἰλίνα ἔχοντες k).

ΣΟΛ. Ἀπαρτος εἰ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἐστὶ μετὰ με-
κρόν δὲ ἄλλα σοὶ δόξει) περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς παρη-
χύσεις ἤπιων, ὅρας m) τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλ-
λεγόμενον ἐπὶ τὴν θίαν τῶν τοιούτων, καὶ θεάτρα μυρίατ-
δρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους,
τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομίζομενον.

11 ἈΝΑΧ. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστὸν
ἐστίν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πασχούσιν, ἀλλὰ ἐν τοσοῦ-
τοις θεαταῖς καὶ μαρτυρῇ τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
νίσουσιν n) αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχο-
μένους πρὸς ο) τῶν ἀντιπάλων, ταῦτα χάρις τὰ εὐδαιμονέ-
στατα προσέσται τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν p) δὲ τοῖς Σκυ-

k) [ἔχοντες] Interrogationis formam hic et modo post πληγὰς
notavit Pauly, minus ad Lucianæ orationis colorem accom-
modate. Ταῦτα φησὶ simpliciter dicit Anacharsis, lepide cavillans
colligendo ex antecedd. quæ Solon nollet. Eandem prope vim
habet in dialogo Luciano περὶ ἀνάστα, et quæ sunt ejusdem na-
turæ, l) δόξει. „Sic M. cum Pl. Pr. etc. Δόξῃ J.“ m) ὁρᾷς
„Sic Edd. et M.“ n) εὐδαιμονίσουσιν. „εὐδαιμονήσουσιν
M.“ ο) πρὸς] „ὑπὸ W. Vulgatum tenet FL cum cett.“ p)
ἡμῖν B. 1.

lem, quod omnes illos vide-
bunt coronatos, et victoriæ
causa laudabunt, qui diu
(multum) ante miserati illos
fuerant propter plagas. At-
qui hi jam felices erunt, qui
pro laboribus poma habeant
et apia.

Sol. Imperitius ea, inquam,
rerum nostrarum adhuc;
paullo post aliter de iis sen-
ties, cum delatus in conven-
tus illos collectam videbis
tantam hominum multitudi-
nem, talium spectaculorum
causæ, et impleta theatra

tot millium capacia, et lau-
datos athletas, et honore Diis
aequatum, qui vicerit reli-
quos.

Anach. Ipsum hoc vero,
Solon, miserrimum est, si
non paucis arbitris ista sub-
eunt, sed apud tot specta-
tores, ac testes contumeliæ,
qui nempe beatos illos prae-
dicabunt, videntes ut san-
guine fluant, aut angantur
ab adversariis. Haec enim
beatissima sunt in illorum
victoria. Apud nos vero

οὐκ, ἢν τις, ὃ ἔδωκεν, ἢ παύσῃ τὰ τῶν πολιτῶν, ἢ πρὸς ἀνατρέψῃ προσπεισὼν, ἢ ἀσμάτιας γ) περιτρέψῃ, μεγάλας αἰ προσβύται ρ) τὸς ζημίαις ἐπαύουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τῶτο πύθη τις οὐδοι γε ς) ἐν τηλικούτοις θεάτρους, οὐκ ἐν ἀπῇ τὸν ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οὐκείρουντ) μοι ἐπεισιν, ὡς πάσχουσι τῶν δὲ θεατῶν, ὡς φῆς ὑπανταχόθεν τοὺς ἀρετῶν παραγλυπταῖν ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πᾶν θανμάτω, εἰ τὰναγκαῖα παρῆντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκείνῳ πᾶν θύναμαι κατανοῆσαι, ὃ, τι υ) τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὅρῃν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβόμενους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὃ Ἀνάχαρς, Ὀλυμπίων, ἢ 12 ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων ρ), αὐτὸ ἀντὶ τοῦ γιγνόμενον ἰδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐπουδάκαμεν ἐπὶ τοῦτοις. οὐ γὰρ

γ) ἀσμάτιας] „δοιμάτια M. et PL. male.“ ρ) προσβύται.] In prioribus omnibus προσβύται. α) οὐδοι γε.] Sic confidenter scripsi contra omnium librorum auctoritatem pro vulg. οὐδοι, quippe confisus certissimo, ut mihi quidem videtur, praecepto Hermanni ad Viger. p. 803. sq. τ) οὐκείρουντ) οὐκείρουν B. 3. υ) ὃ, τι υ). Sic scribendum putabam pro vulg. ὅτι. Neque jam opus est, ut mox pro vulg. γε, jubente Fritzsche. Quaeratur. p. 123. ponatur τε. Explanantis est γε h. l. ς) Παναθηναίων] „παρ' Ἀθηναίων male M.“

Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui paucis testibus hoc eveniat, nedum in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit ubi ea, quae patiuntur: spectatores autem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos

valde miror, si necessariis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se et conflictantes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Ne-

p. 891. οὔτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειε σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκὼν ὁρῶ-
μένων, ὡς εἰ καθιζόμενος αὐτὰς ἐν μέσοις τοῖς θιαταῖς,
βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη παρθένων, καὶ εὐετίας
θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχυρὸν ἄμαχον, καὶ
τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γυνάμας ἀητήτους, καὶ σπου-
δὴν ἀληκτοῦ γ) ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δι' οἶδα, ὥς οὐκ ἐν
ἐπαύσῳ ἐπαινῶν, καὶ ἐπιδόων, καὶ ἐπισποτῶν.

13 ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σὺλῶν, καὶ ἐπιγελαῶν γε προσέτι
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκείνω,
τὰν ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐετίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν,
ῥῶϊ οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυμένους ὑμῖν, οὔτε
πατριδος κινδυνεύουσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φί-
λων ἢ οἰκίων πρὸς ὕβρει ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτοι γε-
λοιώτεροι ἂν ἔιν, ἄριστοι μὲν, αἷς φῆς, ὄντες, μᾶλλον δὲ
τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ τάλαιπῶρόντες, καὶ υἰσχύνοντες
p. 892. τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη z) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπερβολαῖς,
αἷς μήλου καὶ κοκκίου ἐγκρατεῖς γένοιτο νικῆσαντες. ἡδὺ

γ) ἀληκτοῦ] „ἀλεστον W. male.“ z) τὰ μεγέθη] „Nil ma-
tare in hoc verbo Edd. et M. adscripsit Solan.“

que enim dicendo quisquam
ita te admovere quasi possit
voluptati eorum, quae ibi
fiunt, quam si sedens ipso
inter medios spectatores,
videas virtutes virorum, pul-
chritudines corporum, et
habitus ad valetudinem ad-
mirabiles, et horribiles peri-
tias, et robur invictum, et
audaciam, et honoris cupi-
ditatem, et animos insupe-
rabiles, et studium nunquam
deficiens victoriae: bene
equidem novi, finem te lau-
dandi, et inclamandi, et
plaudendi non facturum.

Anach. Per Jovem, So-
lan, et irridendi insuper at-

que cavillandi. Omnia enim
illa, quae modo enumerabas,
virtutes, et habitus bonos,
et pulchritudines, et auda-
ciam, video nullius magnae
rei causa vobis disperire,
cum neque patria sit in peri-
culo, neque regio vastetur,
neque amici aut familiares
abripiantur ad contumeliam.
Itaque tanto fuerint magis
ridiculi, si, cum sint, ut ais,
praestantissimi, nequidquam
tot, ac tanta patiantur, et
malis conflictentur, ac pul-
chritudines istas ac magni-
tudines arena foedent ac li-
voribus, ut pomum aut oleae
ramo potiantur victores.

γὰρ μὲν αὐτὸ μεμνησθαι τῶν ἀθλῶν, τοιοῦτων ὄντων. αἰτάρ p. 89a.
εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
αὐτῶν.

ΑΝΑΧ. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀθλῶν καὶ ἀμφιβό-
λῳ τῆς θύκης τοσοῦτοι πενοῦσι, καὶ ταῦτ', εἰδότες, ὅτι ὁ
μὲν νικῶν εἰς ἕστας πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι α) πᾶμπολ-
λοι μάρτην ἀθλοῖσι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαβόντες β);

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω γ) ἐννενοητέοναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἰθὺν ἐν νόγῳ ἐτίθεο. ἦν δὲ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι,
ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν δ) πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἄρι-
στοι γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινεῖσθαι ποτὲ ε) καὶ τὰς
ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα
περὶ f) αὐτάς, καὶ εἶσθαι, ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν
ἱμάταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάρτην σπουδά-
σθαι δοκεῖσι.

α) ἡττώμενοι.] ἡττημένοι. *Fl. sola*. *Vulgatum etiam firmat M.*⁴

β) λαβόντες.] *Sic W.* et marg. *A. 1.* pro vulg. λαμβάνοντας,

quod minus rei convenit. γ) μηδέπω.] „*Sic W.* et marg. 1.

W. Μηδέποτε Edd.“ δ) οἰκηθεῖν] receptum ex *M.* et *Fl.*

Οἰκηθείη Edd. cett.“ ε) ποτὲ] restitui e *W.* et *Fl.* pro vulg.

τότε. f) περὶ.] *Sic W.* et marg. *A. 1.* Πρὸς *Edd. priores*

omnes cum principe. *Lucianus* fere scribit φιλοτιμίσθαι πρὸς

αὐτά, et περὶ τῆ.

Suavo enim mihi semper
meminisse praemiorum, quae
tanta sint scilicet. Sed dic
mihi, omnesne ea accipiunt,
qui decertant?

Sol. Minime, sed unus ex
omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, *Sol-*
on, de obscura et ancipiti
victoria tot homines labo-
rant, idque cum sciant, victo-
rem unum omnino futurum,
victos autem plurimos, qui
frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, *Anacharsi*,

nondum quidquam de recta
reipublicae gerendae ratione
cogitasse: nec enim instituta
pulcherrima reprehendenda
duceres. Si vero tibi curae
fuerit aliquando scire, quo-
modo pulcherrime condi-
possit civitas, et qua ratione
optimi fiant illius cives, lau-
dabis aliquando etiam exer-
citationes hasce, et honoris
studium, quo in illis versa-
mur, et scies, multam habere
admixtam laboribus utilita-
tem, etiamsi frustra nunc
laborare videantur.

p. 892. *ANAX.* Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλῃ ἀπὸ τῆς
 Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδύνας, μέ-
 γαν δὲ τὸν Εὐξείνιον, καὶ δυσχέμερον, περαιωθεὶς, ἣ ὅπως
 νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῶν
 κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείας τὴν ἄριστην ἐμμελήσασαιμι.
 διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἐπάντων Ἀθηναίων καὶ ξί-
 p. 893. ρον g), προσιλόμην κατὰ κλῆος, ἐκίπερ ἤκουον νόμων τε
 τινῶν ξυγγραφία h) εἶναι σε, καὶ ἰδῶν τῶν ἀρίστων εὐρε-
 τὴν, καὶ ἐπιτελευμαίων ἀφελμάτων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλης,
 πολιτείας τινὸς συγκαρμωστὴν ὥστε εὖν· ἂν φθάνῃς δαδά-
 σκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἐγὼ γε ἡδέως ἂν
 μαίτιός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐ-
 τὸς διαρκοίης λέγων, περὶ τῆς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας
 τε i) καὶ νόμων διεξιόντος.

15 *SOL.* Ταῦτά μὲν πάντα οὐ ῥάδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν
 βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιών, εἴσω ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ
 θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων θε-

g) εἶπον] „Sic W. et Fl. Zénon Edd.“ h) τινῶν ξυγγραφία]
 „ξυγγραφία τινὰ M.“ i) τε] ex Longol. Exce. pro vulgato et,
 in quo assentitur M.

Anach. Quin ego, Solon,
 nulla alia caussa e Scythia
 ad vos venio, tantis terrae
 spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum
 transvectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et, qui
 sint apud vos mores, cogno-
 scam, et formam reipublicae
 optimam meditando assequar:
 qua de caussa etiam te maxi-
 me ex omnibus Atheniensibus
 hospitumque delegi ex fama,
 quandoquidem audieram, le-
 gum te quarundam scripto-
 rem esse, et morum optimo-
 rum inventorem, teque in-
 stituta utilia introduxisse,

atque in universum rempu-
 blicam quandam constituisse.
 Igitur quamprimum me doce,
 et discipulum tibi habe: nam
 ego jucunde vel sine cibo et
 potu tibi assidens, quousque
 ipse durare dicendo possis,
 hiansque audiam te tum de
 republica, tum de legibus
 disputantem.

Sol. Universa quidem, so-
 dalis, breviter enarrare non
 facile est: sed si per partes
 obire ea tecum velis, sin-
 gula intelliges, quae de Diis,
 quae de parentibus, quae de
 nuptiis, reliquisque rebus

καὶ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νείων γυμνασμάτων, καὶ ὅπως αὐ- p. 893.
ταῖς χραιμάδα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάνται συνέναι τε τοῦ
βελτονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι
ταῖς πόνοις ταῦτα ἤδη σοι διέξεμι k), ὡς μάθαις, οὐ
τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς,
καὶ διαποτεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἐνεκα
τῶν ἀγώνων, ἀπὸς τὰ ἄθλα δύναμιν ἀναιρεῖσθαι· ἐπὶ
ἐκείνῃ μὲν γὰρ ὀλίγοι πάντες ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ
μῆδεν τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου, καὶ αὐτοῖς
ἐκείνοις, προσκτώμενοι κοινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι
τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στίφανος οὐ πένθος,
οὐδὲ κοτίνου, ἢ ἐλλινῶν, ἀλλ' ὅς l) ἐν ἀντιφ' συλλαβῶν ἔχει p. 894.
τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ καὶ
ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλουτοῦ, καὶ
δόξης, καὶ ἐοργῶν πατρίων m) ἀπόλαυσαν, καὶ οἰκίῶν σω-
τηρίαν καὶ συνόλως, καὶ κάλλιστά, ὧν ἂν τις εὐξαιτο γενέ-
σθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν
φημι, συκτανάπληκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγί-
γναι, ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

l) διέξεμι,] restitutum ex W. διέξεμι Edd. priores. l) ὅς]
ὅς B. 1. m) πατρίων] παντοίων L. et marg. A. 1. W."

nobis placeant. Quae vero
de juvenibus decernamus, et
quomodo illos tractemus,
ubi primum intelligere, quid
sit melius, incipimus, et vi-
rile robur accipere, et pares
esse laboribus; haec jam tibi
enarro, uti distas, cujus rei
gratia hasce illis exercitatio-
nes proposuerimus, et labore
subigere corpus illos coga-
mus: *nempe* non propter
certamina solum, ut auferre
possint praemia; ad illa ete-
nim pauci ex omnibus per-
veniunt: sed majus quiddam
toti civitati ex ea re bonum,
atque ipsis adeo, conciliamus.
Commune enim quoddam

certamen aliud bonis omni-
bus civibus propositum est:
et corona non ex pinu, ne-
que olea, aut apio, sed quae
hominum in se felicitatem
complectatur, velut liberta-
tem privatim uniuscujusque,
et communiter patriae, et
divitias, et gloriam, et fe-
riliarum patriarum fructum,
et rei familiaris conserva-
tionem, et in universum pul-
cherrima quaevis, quae a
Diis contingere sibi aliquis
optaverit: ea huic coronae,
de qua loquor, implexa sunt
omnia, et certamine illo pa-
rantur, ad quod exercitatio-
nes istae et labores ducunt.

p. 894. *ANAX.* Ἐτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ
 16 τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα δεξιέμαι, μῆλα καὶ σείλινα ἀνηγού,
 καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

SOL. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσε, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δο-
 ξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἂ λῖγω καταμάθῃς η). ἀπὸ γάρ
 τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μίση πάντα ταῦτά
 ἔστι μικρὰ τοῦ μέλλοντος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ σιγῆναι,
 ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ ὀδ' ὅπως
 ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν
 Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμείᾳ. πλὴν
 ἀλλὰ νῦν, (σχολὴν γὰρ ἄγορεν, καὶ σὺ, ὡς φῆς, προδουρῇ
 ἀκούειν) ἀναδραμεύμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν
 ποικῶν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω ο): καθ' ὁδὸν γάρ
 ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ
 p. 895. τούτων πεισθελὴν, μὴδ' ρ) ἐκείνων ἔτι καταγελᾶν, εἰ τινα
 ἴδοιμι σεμνυνόμεον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ'
 εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ q)

n) καταμάθῃς] „Sic W. Καταμάθοις Edd.“ ο) οὕτω] „οὕ-
 τως Fl. et W.“ Vid. Adnot. p) μὴδ'] Vulg. μὴδ', accensu
 retracto. q) ἐπὶ] „Sic recte Pat. aliaque: ἔπειτα male J. Fl.“

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas et apia, et silvestris olivae rimum, et pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, et coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt,

et Olympiae, et Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, et tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: et forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui

τῶν θάλασσας, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες r) τοῖς p. 895.
 παλαιούσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι
 ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη s) ἐμπύπτοντα γυμνῇ
 τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδουξεν, ὥς
 μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ οἶρα τοῦ
 ἔτους, ὅτιπερ t) τὸ πυρωδέστατόν ἐστι, τοῦ ἀστέρους (ὃν
 ὑμεῖς κύνα φασί) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξη-
 ρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, τε u) ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν
 ἦδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν
 ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σοὶ θαυμάζω, ὅπως γη-
 ραυὸς ἦδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδείς πρὸς τὸ θάλασσαν, ὥσπερ
 ἐγὼ, αὐτὲ ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύ-
 σκίον τε, ἐνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

SOL. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὧ Ἀνάχαρσι,
 καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ x) ὑπαί-
 θηροι ἐν τῇ ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν y) τὸ ἀμυν-
 τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἐτι

r) ἐπικεκραγότες] ol ἐπικ. conj Jacobs. At etiam sine articulo probabilis oratio, etsi minus distincta. s) φλογώδη] „φλογμώδη W.“ quod Pauly ob sequens φλογμὸς praeferendum putat. t) ὅτιπερ] „An ὅτιπερ; Pell.“ Vid. Adnot. u) ὃ, τε] Sic recte B. 3. Reitz. et recentt. Sed ὅτε B. 4. A. 1. 2. prave. x) αἱ] „abest a J. et V. 2. adest in Ald. Fl. etc. et M.“ y) ἡμῖν] ὑμῖν B. 3.

inclamant luctantibus. Alio-
 qui, dīcetur enim, neque
 solem facile fero, qui acu-
 tus et fervidus incidit nudo
 capiti: pīleum enim relin-
 quere domi visum est, nē
 solus inter vos peregrino
 habitu circumeam. Tempus
 autem anni, quod quidem
 fervidissimum est, astro,
 quod caniculam vocatis, adu-
 rente omnia, et siccum ari-
 dumque aëra reddente; at-
 que sol circa meridiem jam
 iuxta imminens capiti, aestum
 hunc intolerabilem corpori-

bus inducit. Itaque te ad-
 miror, quomodo senex jam
 homo, neque andes ad aeu-
 stum, ut ego, neque omnino
 incommodi quidquam sentire
 videaris, nec umbrosum lo-
 cum circumspicias, quo su-
 beas, sed facile excipias so-
 lem.

SOL. Nempe vani isti la-
 bores, Anacharsi, et perpe-
 tuae in luto volutationes, et
 subdivales in arena acrim-
 nae, hoc nobis contra solis
 jacula propugnaculum prae-
 bent: nec jam indigemus pi-

p. 895. πῖλον δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθιανεῖσθαι τῇ
p. 896. κεφαλῇ. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις,

17 προσέξεις z) οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν
αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀν-
τιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατί-
ρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν, ἢ σέ βεβαίως πεισθῆναι
ἐκχέαντα, ὅποσα οἶε ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆ-
ναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τοιῇ
πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν
ὁμολογοῦσα. α) ὅσα β) γὰρ ἂν ἐρὲ παιδεύσης, καὶ μεταπι-
σης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελιμῶς.
οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν c), ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ
μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ πνυαί, ἐρῶ
πρὸς ἅπαντας, Ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα
τοὺς νόμους; οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσσεσθαι τῇ
πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτως (δείξας σέ, ὡς Ἀνάχαροι) Σκυ-
p. 897. θης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαιδεύσετέ με, καὶ ἄλλα βέλ-

z) προσέξεις] „προσεξής W.“ et hinc Schm. Vid. Adnot. a) ὁμολογοῦσα] „emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν.“ b) ὅσα] „recepti ex W. L. et marg. A. i. „Ὅσα Edd. priores.“ c) αὐτήν] „αὐτῇ. Sed vulgatum firmat M.

leo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim et examinare meum sermonem memineris. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edoccar, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam:

et in re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsis) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, et aliam me*

τῶ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξαντο ὥστε εὐεργέτης p. 897.
 ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθαι d), καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστή-
 σαι παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει e) παρὰ τὴν Ἀθηναίων.
 καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχύνετο f) ἡ Ἀθηναίων πόλις,
 παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν g) 18
 ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις.
 ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομάς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμα-
 ξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε
 οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐωρακώς h), περὶ πο-
 λιτείας διεξίξιμι, καὶ διδάσκειμι αὐτόχθονος ἄνδρας, πόλιν
 ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν ἐννομίᾳ κα-
 τερχηκότας; καὶ μάλιστα σέ i), ὦ Σόλων, ὃ τοῦτο, ὡς φασὶν k),
 ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι l), ὅπως ἂν ἄρι-
 στα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τις νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονή-
 σαι m). πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη πιστέον n) σοί p. 898.

d) ἀναγεγράφθαι] „ἀναγραφένθαι J. et V. 2. item marg. A. 1.
 At prius cett. et M.“ e) ἐν πόλει] ἢ ἐν πόλει conj. Odofr.
 Muller. Vid. Adnot. f) αἰσχύνετο] „αἰσχυνοῖτο] αἰσχυνῆται
 W.“ Vitium linguae vulgatum correxi. g) ὑμῶν] „Bene sic
 Fl. aliseque. Ὑμῶν male J. et V. 2.“ h) ἐωρακώς] „ἑω-
 ρακώς M. male.“ i) σέ] „omissum in M.“ k) ὡς φασὶν]
 „Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. l) ἐπίστασθαι]
 „ἐπίστασθαι W. male.“ m) εὐδαιμονήσεις] „εὐδαιμονήσεις
 FL et W.“ n) πιστέον] „πιστέον male M. Nihil a vulgato

*meliozem discendi ac vivendi
 rationem docuit. Itaque tan-
 quam beneficus erga vos scri-
 batur hio vir; et aeneum il-
 lum statuile juxta conditores,
 in urbe, juxta Minervam.
 Et bene noris, non ductu-
 ram sibi pudori Athenien-
 sium civitatem, a barbaro
 et peregrino discere, quae
 prosunt.*

Anach. Illud nempe erat,
 quod audiebam de vobis
 Atheniensibus, irrisores cum
 dissimulatione vos esse in
 sermonibus. Nam unde ego,

pastoricius et vagus homo,
 qui in plauastro consumi vi-
 tam, nunc hanc nunc aliam
 terram obiens, qui urbem
 habitavi nunquam, nec alias
 praeterquam nunc vidi, de
 civitate disputem, et doceam
 homines solum, in quo pri-
 mum orti sunt, incolentes,
 qui urbem hanc antiquissi-
 mam per tot jam saecula bo-
 nis legibus habuerunt? et te
 praesertim, Solon, cui haec,
 ajunt, ab initio statim di-
 sciplina fuerit, scire, quo-
 modo optime civitas insti-

p. 898. καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὥς βε-
βαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον,
ἐν τῷ συνηρηγεῖ ο) ἔσμεν καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ
εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ
ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθύς
διαπνεύετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι αἰδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ
τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί p) ἡ κόπης,
καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο
γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς l) εὐθύς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ'
ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ
μέτρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησθ' μοι παρὰ τὴν
ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δέ, ὥς μὴ
περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δίδια γὰρ, μὴ
ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρῶτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ
ἐπιρρέοι r).

19

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμινύσῃ ἄμεινον,

abit Fl. o) συνηρηγεῖ] „recepī ex M. et Salm. Συνηρη-
γεῖ enim Edd. cett.“ p) τί] „ὅτι Fl. Prius cett. et M.“ Ge-
nuinum fortassis δ, τλ. q) ἐξ ἀρχῆς] Ἐαρχῆς junctim, ut so-
let, Ald. utraque. r) ἐπιρρέοι] Sic legis certae, non libro-
rum, auctoritate motus corréxi vulgatum ἐπιρρέη. Alibi, ut
Timon. c. 19. Diall. Decor. VII, 2. Diall. Mort. III, 2. ad
vitandum vitium et in ἦν mutatum. Vide loco omnium Por-
pon. ad Xenoph. Cyrop. III. 5, 50.

tuatur, et quibus usa legi-
bus beata esse queat. Verum
enimvero illa quoque in re
parendum tibi, velut legis-
latori: et contra dicam; si
quid minus recte mihi di-
ctum videbitur, ut eo discam
firmius. Et ecce jam evitato
sole, in opaco sumus, et ju-
cunda hic sedes atque op-
portuna in saxo frigido. Itaque
ab initio inde *exorsus*
rationem doce, cur assumptos
a pueris inde adolescentulos
statim labore subigatis, et
quomodo vobis optimi viri
evadant a luto, et ab exer-

citationibus hisce; et quid
pulvis et volutationes ad vir-
tutem illis conferant? Hoc
enim praesertim ab initio
statim cupiebam audire: re-
liqua vero in posterum per
partes suo quodque loco me
docebis. Illud vero mihi,
Solon, in oratione tua me-
mineris, te acturum esse cum
barbaro: hoc eo dico, ne
implices aut producas scri-
monem. Metuo enim, ne
priorum obliviscar, si multa
postea adfluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi,
dispensabis melius, ubicun-

ἔσθαι ἂν τοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω p. 898.
 πα ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ μέων ἐρήση γὰρ μεταξύ ὁ, τι ἂν
 ἐθέλῃς, καὶ διακρίσεις, αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ
 ἐξαγωγή, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἢ, κωλύ-
 σι οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βοιλῇ
 τῇ ι) ἐξ Ἀμείνου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς u) ἡμῖν δίκας p. 899.
 δικάζει, πᾶτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς
 τὸν πάγον συγκαθίστηται φόνον, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας,
 ἢ πυρκαϊῆς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἑκατέρω x) τῶν
 κρινόμενων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ
 φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας
 ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἔστ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωιν,
 ἀνέχεται ἢ βουλὴ, καθ' ἥσουχλαν ἀκούουσα· ἦν δὲ τις ἢ
 φορτίμιον ἔπη πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουστέρους ἀπεργάσασαι
 αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγη γ) τῷ πράγ-
 ματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοῖς δικασταῖς μη-
 χανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ

a) διακρίσεις] Sic, flagitante re ipsa, e B. 3. emendavi vulga-
 tum διακρίσεις. ι) τῇ] Hunc articulum, in Reitz. Ed. operatum
 culpa omissum, restituerunt Bipp. u) φονικὰς] φωνικὰς B. 1.
 x) ἑκατέρω] „ἑκατέρων male W.“ γ) ἐπάγη] Vulg. ἐπάγοι,
 cuius loco illud necessario ponendum videbatur, non solum
 conclusius esse, ut dicit Fritzsche. Quenest. p. 196.

que tibi visa fuerit non ni-
 mis plana esse oratio, aut
 longius aliquorsum temero
 fusa aberrare. Interpellabis
 enim, ut volueris, et longi-
 tudinem intercedes. Si vero
 non aliena sint a disputatio-
 ne, neque procul a scopo
quasi feriant, quae dicun-
 tur, nihil, puto, prohibebit,
 etiamsi dicantur longiuscula:
 quandoquidem etiam Areo-
 pagitarum consilio, quod cae-
 dis apud nos causas iudicat,
 patrio more receptum est sic
 facere. Cum enim ascendens
 in collem consedit ad iudi-

candum causas caedis, aut
 voluntarii vulneris, aut in-
 cendii; facultas dicendi da-
 tur litigantium utrique, et
 alternis dicunt tum actor
 tum reus, aut ipsi per se,
 aut adducto, qui pro se verba
 faciat, oratore. Hi quam-
 diu de re ipsa dicunt, pati-
 tur consilium, et audit si-
 lentio. Si vero quis aut pro-
 oemium dicat ante oratio-
 nem, ut benevolentiores il-
 los reddat; aut miseratio-
 nem, vel indignationem, ex-
 trinsecus accessitam inducat
 causae, qualia multa iudi-

p. 899. *ἰὼν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται* 2) *βλέποιεν. ὥστε καὶ σέ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῇ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε. ἦν αἴσθη καταρρήτορευόμενος· α)* *ἄχρι δ' ἂν οἰκεία τῷ πράγματι λέγεται, ἐξίστω ἀπομηνύειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι, εἰ ἀποτελείτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιά πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.*

p. 900. *ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλῳφ, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτε πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδίδαξέ με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσύντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις σὺν ἡδὴ λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς αἰκούσομαι σου.*

2) *Ἀρεοπαγῖται.* Sic. W. et hic et paullo post his pro vulg. *Ἀρεοπ.* Quo jure *Pauly* formam *Ἀρεοπ.* corruptam dicat, non video. Cf. *Hermot.* c. 64. Nec video, quam recte *Lobeckius* *Parerg.* ad *Phrynich.* p. 698. legitimis formis accenseat *Ἀρεοπ.* quam formam certe hujus loci auctoritate non poterat satis tueri, quum variae lectionis magnum esse momentum videatur.
α) *καταρρήτορευόμενος*] *καταρρητορευόμενος* W."

cibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, nequo patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi et involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituto equidem: et ex mei consilii lege andi, et tacere jube, si sentias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica causssae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam

disputabimus, ut molestum sit, si extendatur oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea caussa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sano et bonorum judicium opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione jam dicito: et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

ΣΟΛ. Οἰκοῦν διὰ βραχείων προακούσαι χρή σε, ἄρ. 910. 20
 περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ
 τὰ οἰκοδομήματα ἡγοῦμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ
 κεραιοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἰδραῖον, καὶ
 ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολι-
 τευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τού-
 τους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ
 ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷον τε ἐν ἡμῖν b)
 ἐκαστῷ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπι-
 μελούμεθα μὲν, ὡς ὄρεα, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως,
 κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθὲν τε
 οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν c) ταύ-
 ταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀφαιλέστατον περιπεφραγμένον d) p. 901.
 μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὥπως οἱ πο-
 λῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γί-
 γνοιτο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρή-
 σασθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-

b) ἡ μῆτις] „Sic M. etiam cum Edl. Sed ἡμῶν cum Solano lego.“
 Vid. Aduot. c) ἔκτοσθεν] Sic A. 1. 2. Reitz. et recentt.
 Sed ἔκτοθεν B. 1. et 3. Promiscue utraque occurrit forma,
 illa De Merc. Cond. c. 3. 41. Bis Accus. et saepius; haec
 Vit. Auct. c. 26. Gall. c. 24. e Cod. Gorl. d) περιπεφρα-
 γμένον] „πεφραγμένον W.“

Sol. Igitur paucis ante re-
 liqua audiendum tibi est,
 quae de civitate statuamus
 ac civibus. Civitatem enim
 non in aedificationibus in-
 esse iudicamus, ut sunt moe-
 nia, et templa, et navalia:
 sed ista quidem uti corpus
 quoddam firmum, et immo-
 bile esse, ad receptionem et
 securitatem civium: vim
 vero omnem ponimus in ci-
 vibus: hos enim esse, qui
 ista impleant, et gubernent,
 et perficiant omnia, et cu-
 stodiant, quale quid in no-
 bis unicuique est anima. Hoc

igitur considerantes, cura-
 mus quidem, ut vides, etiam
 corpus civitatis, ornamusque,
 uti quam pulcherrimum no-
 bis sit, cum intus paratum
 aedificiis, tum etiam exter-
 nis illis munimentis ad sum-
 mam securitatem circum-
 septum. At maxime et ex
 omni parte illud provide-
 mus, uti cives boni quantum
 ad animas, et valentes fiant
 corporibus. Tales enim et
 suae vitae modum pulchre
 habituros re publica in paco
 gerenda, et in bello serva-
 turos civitatem, liberamque

- p. 901. σειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξαι τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τιτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴ δὲ συνετοὶ ἦδη γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται e) αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἦδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γινόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηρικαῦτα ἦδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκωμεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προειθένεις, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῖναι ὡς ἑκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς διόμεθα, ὥς f) ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπλοῦ γίνονται g) ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτων. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περι-

e) ἀναφύεται.] „Sic Fl. cum reliquis. 'Αναφύεται W.' f) ὥς] „recepti ex Fl. M. et marg. A. 1. W. 'Ἀφ' Edd. ceti." g) γίνονται.] „Ita Edd. omnes et M." Vid. Adnot.

et beatam custodituros. Ad primam quidem illorum educationem matribus, et nutricibus, et paedagogis permitimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutrant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, et rubor, et metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, et ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur majus consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia

vero ratione labori corporibus adsuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformantur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam

φράττευσιν, ὥς μὴ βλαύτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἐπει- p. 902.
 δὲν δὲ ἤδη παχύνεται τὸ ἔρνος, τηρικαῦτα περιτέμνουσι
 τε τὰ περιττά, καὶ παραδιδόντες h) αὐτὰ τοῖς ἀνέμδις δο-
 τῆν καὶ διασκαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν 21
 τοῖσιν ψυχὴν μουσικῇ τοιρῶτον i) καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρ-
 ρήζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπι-
 λείψασθαι διδάσκωμεν· προῖοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνῶ-
 μας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
 κατακοσμήσαντες, ὥς μᾶλλον μνημονεύειν, ῥαψωδοῦμεν
 αὐτοῖς· οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τιμὰς, καὶ πράξεις
 ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
 γίρονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ᾄδονται, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ
 τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσιόδος τε ἡμῖν, καὶ Ὀμηρος
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι k) πρὸς τὴν πολιτείαν,
 καὶ δὲ ἄν τοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά... καίτοις
 ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐ-
 τῶν ἀσκούμεν, ἐξ ἀρχῆς l) προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι
 τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν.

h) παραδιδόντες] „παράδόντες W. Nil mutat Fl“ i) τοιρῶ-
 τον] Sic A. 1. 2. Vulg. τὸ πρῶτον. k) πλησιάζωσι.] Sic
 ex M. aptius uerba sententiae scripsi pro vulg. πλησιάζωσι. l)
 ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς A. 1. 2. junctis vocibus.

crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua pu-
 tatione resecant, et ventis
 eos quatientos agitando-
 que dum permittunt, fertiliores
 efficiunt. Ac mentem qui-
 dem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agi-
 tatam accendimus, et literas
 pingere, et clara voce legere
 docemus. Progredientibus
 jam virorum sapientium sen-
 tentias, et opera antiqua, et
 sermones utiles, versibus
 exornata, ut memoria faci-
 lius complectantur, praeci-
 nimus. Illi vero audientes
 praeclara quaedam facinora,

et actiones celebres, paulla-
 tim concupiscunt, et ad imi-
 tationem excitantur, ut et
 ipsi canantur, et admirationi
 sint posteris, qualia multa
 nobis Hesiodus Homerusque
 fecerunt. Cum vere ad rem-
 publicam accedunt, et oportet
 illos jam tractare com-
 munia... Quamquam extra
 causam ista forte: neque
 enim quomodo animos exer-
 ceamus, ab initio nobis ad
 dicendum erat propositum;
 sed cur talibus illos labori-
 bus exercendos putemus.
 Itaque silentium ipse mihi
 impero, non exspectato prae-

R. 902. ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ m) αἰσῶν προετίττω, οὐ παριμένον
P. 903. τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην n) σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς,
οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ
ἀναγκαῖότατα ο) μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀπο-
σιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπιτενόνηται;

SOL. Τί τοῦτο ἔρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκουσαι ἥδιστα
κυρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥτεον ἀναγκαῖα λέγειν δια-
τοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

SOL. Μέντημαί γάρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς
προρρήσεων, καὶ ἀποπλανῶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ
σου ἐπαράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρῶν. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦ-
τα ἐρῶ διὰ βραχείων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβές τῆς περὶ
22 αὐτῶν διασκεψέως εἰτέρου ἂν εἴη λόγος. Πυθμιζόμεν οὖν
τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες,
οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλους γραμ-
μασιν ἀναγεγραμμένοι p), κελεύοντες ἅ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ

m) ἐμαυτῷ] „ἐμαυτῷ FL“ n) Ἀρεοπαγίτην] Sic M. pro
vulg. Ἀρεοπ. quod tamen FL. tuetur. Vid. supra c. 10, ibique
not. o) τὰ ἀναγκαῖότατα] „τὰ μὴ ἀναγκαῖότατα W. male.“
p) ἀναγεγραμμένοι] Vulg. ἅμα ἀναγεγρ. Sed ἅμα γεγρ.
FL et W. Denique ἀναγεγρ. sine ἅμα Ms. Graev. Unde ἅμα

cone, aut ipso te Areopagita,
qui prae pudore, credo, su-
stines jam tantum extra caus-
sam blaterantem.

Anach. Dic mihi, Solon,
in eos, qui necessaria non
dicunt in colle Martio, sed
reticent, nulla a consilio
poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me inter-
rogasti, nondum enim ap-
paret.

Anach. Quia praetermis-
sis, quae pulcherrima sunt,
et mihi ad audiendum jucun-
dissima, minus necessaria
dicere cogitas, gymnasia, et

laboriosas exercitationes cor-
porum.

Sol. Nempe memor sum,
vir optime, eorum, quae in
principio dicta sunt, nec
volo inde sermonem abdu-
cere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam tur-
bet. Verumtamen ista quo-
que dicam breviter, quoad
ejus fieri potest: accurata
enim earum rerum conside-
ratio alterius disputationis
fuerit. Mentese igitur illorum
ad concinnitatem quandam
formamus, partim communes
leges dum illos edocemus,

ὧν ἀπείχασθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν p. 903. λέγειν τὰ δέοντα ἐμμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίβαν δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι q) πρὸς p. 904. ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θίατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημόσια παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδῶν, καὶ τραγωδῶν, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ νακίας θεωμέ-
τους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνα δὲ ἐπιδύδοιεν r), τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λαιδορῆσθαι ἐφίε-
μεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πό-
λεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνται, αὐτῶν τὸ ἐκείνων χάριν, ἐμείνους γὰρ οὕτω γίγνονταὶ ὀνειδίζόμενοι, καὶ τῶν πολ-
λῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῆς τοὺς τραγωδοὺς *), 23
καὶ κωμωδοὺς, εἴ γε ἐκεῖνοι εἰσιν. ὑποθήματα μὲν βαρεῖα;

uncis incluserunt Schm. et Paul. ego prorsus eeci ut incom-
modum et per errorem e sequente ἀντ' ortum. q) φιλόσο-
φοι.] σοφοὶ corrigi voluit Bel. r) σπαύδοιεν] „σπαύδιεν W.
Sed vulgatum tenet M.“ s) οὓς φῆς τοὺς τραγωδοὺς]
Comma vulgo post φῆς interpositum, delevi monente Fritz-
schio. Quaestit. p. 88.

quae publice omnibus pro-
positae ad legendum magnis
literis descriptae, tum quae
facienda sint jubent, tum
quibus abstinendum; partim
virorum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere,
quae opus est, discant, et
quae justa sunt facere, et ex
aequo secum invicem con-
versari publice, neque con-
cupiscere turpia, et honesta
appetere, nihil autem quid-
quam per vim agere. Illi
porro viri Sophistae apud
nos et Philosophi appellan-
tur. Verum etiam in thea-
trum conductos publice cru-

dimus in Comoediis et Tra-
goediis, virtutes dum spe-
ctant veterum virorum et
vitia: ab his ut avertantur,
ad illa vero contendant. Co-
moedis vero etiam ridicula
jacere in cives, et male illis
dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna
hac civitate agentes sentiant,
idque cum illorum ipsorum
caussa, meliores enim sic
fiunt maledictis; tum multi-
tudinis, ut fugiant propter
similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos
dicis Tragoedos et Comoe-
dos, si quidem illi sunt. Cal-

p. 904. καὶ ὑψηλὰ ὑποδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτι πεποικيلμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοισι, κεχρηνῶτα καμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ δάβανον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Λογισθεὶς δέ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις εἰώραζεν. οἱ δὲ κομφοδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβῶν, κράνη δὲ πολὺ γλοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγάλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτεῖροντες, οἶμαι, αὐτούς, πένδας τηλικαύτως ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ δέ, ὤκτειρον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίᾳ τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνῆδοντας, ἐν κύκλῳ συνιστάσας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ᾄσματα (p. 905. τα ε) καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιού-

1) ᾄσματα] „Edd. sine puncto (praeter B. 1. et 3.). Sed W. ᾄσματα recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observatum sit.“ Ego certe, illud ne usquam negligeretur, quantum in me erat, sedulo curavi. Contra ὡς in seqq. et ubique praecedente fere Ald. utraque, sine jota scripsi, licet reclamantibus cett. vet. et recent. fere omnibus Edd. *Lehm.*

ceos habent graves et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, et nescio quomodo factum, ut tamen firmiter illis in calceis incederent. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, et pedestres, et humaniores, et minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excel-

sos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

ΣΟΛ. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, et alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia

τοῖς παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίνονται. p. 905.
 Τὰ δὲ θή σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκούσαι, ὥδε 24.
 καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκ ἐτι ἀπαλὰ
 καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιούμεν
 πρὸς τὸν αἶρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις,
 ὡς μήτε θάλλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγο-
 ρεύειν. ἔπειτα δὲ χρῖομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς
 εὐτονώτερα γίγνουντο u). αἰτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκῦτη x)
 νομίζομεν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου μαλατιόμενα, δυσραγίστερα καὶ
 πολλῶ διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἦδη ὄντα· τὸ δ'
 ἐτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τοῦ
 ἐλαίου διατεθῆσθαι. τούντεῦθεν πακίῃα τὰ γυμνάσια
 ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκαλοὺς ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν
 μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιαίνειν διδάσκουμεν, ὡς
 τοὺς τε πόρους καρτερεῖν ἐθίζοιτο, καὶ ὁρμαί χωρεῖν ταῖς
 πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιτο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ
 ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεσθαι ἐν αὐτοῖς, θυμοει-
 δεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων

u) γίγνουντο] „γίγνουντο W.“ Modo εὐτονώτερα prave sola B. 15.
 x) σκῦτη] „σκῦτη Ald. sed correctum in marg.“ Σκῦτη B. 3.
 sed recte B. 1.

sunt cantica, et moduli ti-
 biliarum. His ergo omnibus,
 ac quae his sunt similia, dum
 mentes illorum acuuntur,
 meliores nobis fiunt. Cor-
 pora vero, quod audire en-
 piebas maxime, sic exerce-
 mus. Dum illa exuimus, cum
 non amplius tenera et mi-
 nime compacta sunt, primo
 adsnefacere volumus aëri,
 ac singulis tempestatibus fa-
 miliaria quasi reddere, ut
 neque aestum aegre ferant,
 neque frigori non possint
 pares esse. Deinde oleo un-
 gimus et subigimus, ut con-
 tentionem sustinere majorem

possint. Absurdum enim
 fuerit, si coria quidem pu-
 temus ab oleo mollita rumpi
 difficiliter, et diutius durare,
 quae tamen mortua jam sint;
 corpus autem vitae adhuc
 particeps, melius ab oleo
 fieri non putamus. Hinc di-
 versis exerceendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris
 uniuscujusque constitutis,
 alium pugilatu, pancratio
 alium certare docemus, ut
 labores tolerare discant, et
 obviam ire adversarii icti-
 bus, nec vulnerrum metu
 avertantur. Illud vero duas
 nobis res utilissimas in illis

p. 905. ἀφιεῖν, καὶ προσεῖτε ἐρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι
 δὲ αὐτῶν κἄτω συννευκότες γ) παλαιούσι, καταπίπτειν τε
 ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠδι-
 σμῶς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύ-
 νασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ

p. 906. ἀγχεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον
 καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτῶμενοι. δυσπαθέστερα γάρ,
 καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονού-
 μενα. ἑτεροὶ δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἐμπειροὶ γὰρ δὴ ἐκ τοῦ-
 τού καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν x) τῶν μα-
 θημάτων τούτων. ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμικῇ
 ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς α), καταρρίψει τε θάπτην
 ὑποσκελίσας, καὶ καταπισῶν εἴσεται ὡς ῥῶστα ἐξανίστα-
 σθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧς Ἀνάχαρσι, ἐπὶ ἐκείνους τὸν
 ἀγῶνα πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγοῦμεθα πολὺ
 ἀμεινότες χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρί-
 τερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ δια-
 πονήσαντες, ἐρῶμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασάμεθα,
 καὶ κοῦφα, καὶ εὐτανα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγω-
 γ) συννευκότες] „Sic W. Σονν. cet. et Edd.“ x) χρεῖαν]
 χρεῖαν B. 1. 3. α) συμπλακείς] „συμπλεκείς W.“

efficit, dum animosos reddit
 illos ad pericula, et qui cor-
 poribus non parcant, et in-
 super ut robusti ac patientes
 sint. Quotquot vero illorum
 deorsum vergentes luctan-
 tur, ii cadere discunt sine
 periculo, et facile surgere,
 et impulsiones, et complexus,
 et inflexiones, et ut angustie
 pati queant, et in altum tol-
 lere adversarium, non in-
 utilia exercentes isti quo-
 que, sed unum quidem pri-
 mum et maximum sine con-
 troversia sibi parantes. Mi-
 pus enim obnoxia malis, et
 patientiora corpora illis, dum

ita labore subiguntur, fiunt.
 Alterum vero nec ipsum
 parvum est. Usu enim inde
 edocentur, si quando opus
 sit ista disciplina in armis.
 Manifestum enim est, futu-
 rum, ut celerius hostem etiam
 talis vir complexus supplan-
 tatum, dejiciat, et, ipse si
 ceciderit, surgere facilius
 possit. Nempe, Anacharsi,
 ad illud in armis certamen
 suppeditare studemus omnia,
 putamusque multo meliori-
 bus nos usuros his, qui ita
 exercitati sint, cum prius
 nuda illorum corpora sub-
 igendo laboribus valentiora

ναταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, ὄλμαι, τὸ μετὰ τοῦτο b), οἷους εἰκὸς ἔσονται ὅπλοις ἔσσεσθαι τὰς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς θυσι 25
 μέλαιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν,
 ἢ ἀσαρκίαν μετὰ αἰσχύνης ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-
 κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρωτὶ τε
 εὐθύς πολλῷ c) ρέοντα d), καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κρᾶ-
 νει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὰ μισση-
 βρινὸν ἐπιφλέγη. αἷς τι ἂν τις χρήσατο θαυῶσι, καὶ τὸν
 κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθύς τα-
 ραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γε-
 νέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰλθεῖν ταῖς πολεμίαις. οἷτοι δὲ ἡμῶν
 ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι,
 καὶ ἀρρενωποί, πολὺ τὸ ἔμψυχον e), καὶ θερμόν, καὶ ἀν-
 δρωδὲς ἐπιφαίνοντες, τρεῦς ἐνέξιας ἀπολαύοντες f), οὔτε
 ῥιμνοί, καὶ κατεσκληρότερες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῷ σαρκ-
 κῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες ὁ δὲ g)
 ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρῆχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου περιλείμ-

b) τοῦτο] „τούτου M.“ c) εὐθύς πολλῷ] „πολλῷ εὐθύς M.“
 d) ρέοντα] „ρέοντα V. 2. et marg. A. 1. Πέοντα J. Vulga-
 tum servat M.“ e) ἔμψυχον] „ἐμψυχον J. sola. f) ἀπολαύ-
 οντες] „ἀπολαύοντες W. Nil mutat PT.“ Vid. Advot. g) ὁ
 δὲ] τὸ δὲ mallet Bel. quod eundem qui fieri possit, non video.

et robustiora reddiderimus, et levia, et contentioni apta, et ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa

meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra totum jactum et ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili adpectu juvenes, multum animi, et caloris, et virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad justam quasi proportio-

p. 907. μένον *h*), ἐρῶμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιγμῶ-
νες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ *i*) τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν

p. 908. ταῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθήρας ἀποφυσῶντα,
καθαρὸν δέ, τὸν καρπὸν διευκρινῶντα *k*) καὶ προσσωρεύ-

26 οντα *l*). Καὶ διὰ τοῦτο *m*) ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήκιστον *n*) διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψέ τε ἂν ἰδίεν ὁ
τοιούτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλίγαίς ἂν ἀσθενῶν φανεῖη· ὥσπερ
ἂν, εἰ πῦρ τις φέρον, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ
ἐς τὴν καλὰμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· αὐθις γὰρ ἐπὶ
τὸν λιγμῶντα ἐπάνοιμι) θᾶπτον ἄσ, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
καλὰμη ἀνασπλεγαίη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς
μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ καταμι-
κρὸν *p*) ὑποσφυόμενος, χρόνῳ ὕστερον *p*) καὶ αὐτὸς ἂν
κατακλυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τον-
αῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, φασίως ἐλέγξειεν ἂν, αὐδ' ἐπικρα-

b) περιλειπόμενον] „περιλειπόμενον M.“ *i*) καὶ] „abest
a Fl. adeat in cett. et M.“ *k*) διευκρινῶντα] „διακριν-
ῶντα V. 2. Prius reliquae omnes et M.“ *l*) προσσωρεύ-
οντα] Sic Paul. e conj. Reitz. pro vulg. προσωρ. Vid. Adnot.
m) διὰ τοῦτο] „διὰ τοῦτο A. 1. et 2.“ *n*) ἐπιμήκιστον]
Sic M. et Edd. praeter Fl. quas ἐπὶ μήκιστον.“ Sic cum Fl.
etiam B. 1. et 3. *o*) καταμικρὸν] Sic junctum A. 1. 2. B.
1. 3. Sed κατὰ μικρὸν Reitz. et recenti. *p*) ὕστερον] ὕστερον
conj. Goller. Actis Monaco. T. I. p. 212. ut Vlt. Auct. c. 14.
Sed non tentandum putabam vulgatum. Cf. Ver. Hist. I, 22.

nem circumscripti; qui si
quid inutile est carniū et
superfluum, sudoribus ab-
sumseriūt, quod autem vim
ac tenorem praestat, since-
rum omnis vitij relictum
valide servant. Quod enim
ventilantes tritico, hoc nobis
exercitationes praestant in
corporibus, glumam nempe
atque palcas flatu abigunt,
fructum autem purum sepa-
rant, et acervant. Hinc va-
lere illos necesse est, et quam
longissime durare in labori-
bus; scroque sudare talia

incipiat, raro infirmus esse
deprehendatur. Quemadmo-
dum si quis ignem simul in-
jiciat in triticum atque ejus
stipulam, atque in palcas,
redeo enim ad ventilantem:
multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum
vero paulatim, neque flamma
surgente magna, neque uno
impetu, sed paulatim fumi-
gans, aliquamdiu post et ip-
sum comburatur. Non igitur
neque morbus, neque labor,
in tale corpus incidens facile
illud redarguat, aut superet

ἤσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδοθεν q) γὰρ εὖ παρεσκευάσται αὐ- p. 908.
 τῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα κυρτερώς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς
 μὴ παρῆναι ἐς τὸ εἶσω, μὴδὲ παραδέχασθαι r) μῆτε ἥλιον
 αὐτὸν s), μῆτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρὸς τε τὸ
 ἔνδοθεν t) ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρ-
 ρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγ- p. 909.
 καίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ u) εὐθὺς ἐπάρδον
 τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχειται. τὸ γὰρ
 προπονεῖν πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος,
 ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρύπιζομένη πλείων γίγνε-
 ται. Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσχοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆ- 27
 κός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύατον
 ἐκικουφίζοντες, καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στεγνόν, καὶ ἀν-
 τιτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἔνθα οὔτε βεβήλως ἀπε-
 ρῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου
 πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τά-
 φρον x), εἰ δέοι, ἢ εἰ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο

q) τὰ ἔνδοθεν] „ἔνδοθεν τε W. omisso τὰ.“ r) παραδέχε-
 σθαι.] παραδέχασθαι B. 3. s) αὐτὸν] „omittunt Fl. et W.“
 t) ἐνδοθὸν] Sic W. pro vulg. ἐνδοθύν. u) ἀποπληροῖ]
 „ἀναπληροῖ inarg. A. 1. W.“ x) τάφρον] „τάφρον Amst.
 Salm. J. Ald. Hag. etc. Τάφρον recte W. Par. Fl.“

temere. Nam interiora bene paratasunt, et exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum et ad necessarios usus repositum, supplet statim, et vigorem recreat, et labori in longissimum tempus invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed

incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstat

- p. 909. ἀσχοῦνται ἡμῶν γ), ἔτι καὶ μολυβδίδας z) χειροπλήθει ἐν ταῖν χειροῖν ἔχοντες. εἴτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χάλκουν, περιφερέας, ἀσπίδι μικρᾷ τοικὸς, ὄργανον οὐκ ἐχούση, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μίση· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺν, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειώτητος. ἐκίνε
- p. 910. τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτουσιν a) εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο b). καὶ ὁ πόνος οὗτος ὥμους τε αὐτῶν
- 28 κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις c) ἐντίθηναι. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπῃ σοι γλοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἔνεκα ὑποβέβληται d). πρῶτον μὲν, ὥς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωσίς αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτειν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθόν e) ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι f), ἰδρύντων ἐν τῷ πηλῷ,

γ) ἡμῶν] „Punctum hic est in M.“ Id si est minoris distinctionis signum, recte illud h. l. positum, post ἔτι autem, ubi vulgo ponebatur, omissum. Nempe conjunge ἔτι καὶ, praeterea etiam; quam formulam nemo est qui ignoret. z) μολυβδίδας] Sic W. et Fl. probante Schneidero in Lex. et sequentibus auctoritates illas Schm. et Paul. pro vulg. μολυβδίδας. a) ἀναρρίπτουσιν] „Sic Edd. Ἀναρρίπτουσιν W.“ b) ὑπερβάλοιτο] „ὑπερβάλλοιτο M.“ c) ἄκροις] non tentandum, quod verum factum, vid. Adnot. d) ὑποβέβληται] Sic male, ut ait Reitzius, recte, ut ego censeo, pro vulg. ὑποβέβληται exhibent Fl. et W. Ex ἅπῃ scilicet finge verbi subjectum. e) τὸν ὀλισθόν] „Ita et M. cum Edd.“ f) γίγνεσθαι] „γίγνεσθαι M.“

aliud, etiam ad hoc nobis exerceatur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud, cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, et difficile ob laevitatem comprehensum. Illud igitur et sursum jactant in aërem, et in

longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat digitis pedum. Lutum vero et pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cuius rei causa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant ne-

δ' οὐ ταῖς ἐγγέλυσιν *g*) εἴκαζες, οὐκ ὥχρεϊον; οὐδέ γελοῖον *p. 910.*
 ὄν' ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὄλγα συντελεῖ,
 ὅπου οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατοῖς
 ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας *h*). αἰρεσθαί
 τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου, ἐκπεσεῖν καὶ διαρῥυῆναι
 τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμαζε. καὶ ταῦτα
 πάντα, ὥσπερ ἔφη ἐμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ *i*)
 χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμειον ὑπέξε-
 νικεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἦκειν *k*) μετέωρον
 κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσχοῦμεν, τὰ χαλε-
 πώτερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον
 γέρομεν. Τὴν μέντοι κόπον τοῦναντίον *l*) χρησίμην οἶο-
 μεθα εἶναι, ὥς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν
 γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον *m*) *p. 911.*
 ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ *n*) ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέν-
 τες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ

g) ἐγγέλυσιν] „ἐγγέλουσιν M.“ quod recepit *Pauly.* *h*) διολισ-
 σταίνοντας] „διολισθάνοντας W.“ *i*) καὶ] transponendum
 videtur, καὶ ἐς τοὺς πολέμους χρ. *k*) ἦκειν] εἶκειν, recedere,
 legendum, suspicatur *Dorvill.* ad *Charit.* p. 264. et 617. Ed.
Lips. minime vel necessario, vel probabiliter, etsi alibi ἦκειν et
 εἶκειν facile commutari inter se potuisse probavit. *l*) τοῦναν-
 τίον] „ἐπὶ τὸ ἐναντίον *Fl.* et M.“ *m*) διαδιδράσκον]
 „διαδιδρασκόμενον W. et marg. A. 1. Vulgatum tenet *Fl.*“ *n*)
 καὶ] „omittit *Fl.* et M.“

cesse est, cum madescent in
 luto, quod in anguillis com-
 parabas: idque nec inutile
 est neque ridiculum, sed
 ipsum quoque ad robur et
 contentionem non parum
 confert, cum ita se habentes
 cogantur fortiter alteri al-
 teros prehendere, et conti-
 nere elabentes; tollere sane
 eum, qui praeter oleum in
 luto permaduit, elabi et ef-
 fluere manibus studentem,
 noli parvum quiddam putare.
 Atque haec omnia, ut dicebam
 ante, in bello etiam utilia, si

oporteat amicum vulneratum
 facile sublatum acie efferre;
 aut etiam hostem comprehen-
 sum sublimem rapere. Ac pro-
 pter hoc ultra modum illos
 exercemus, propositis diffici-
 lioribus, uti minora multo fo-
 rant facilius. Pulverem au-
 tem contra ea ad hoc utilem
 putamus, ne de complexu ela-
 bantur: postquam enim in
 luto edocti sunt continere
 illud, quod prae lubricitate
 facile effugit, adsuefiunt etiam
 effugere, ipsi comprehensi si
 fuerint, e manibus, idque

p. 911. μὴν καὶ τὸν ἰδρωῦτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχέ-
 μνον, ἐπιπαττομένη, καὶ ἱππολὺ διαρκεῖν ποιῇ τὴν δύνα-
 μιν, καὶ κώλυρα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων,
 ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεργόσι ο) τοῖς σώμασιν ἐμπεπτόντων.
 ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιῇ
 τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον
 τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σικᾷ διδιδητημένων,
 καὶ ὃν ἂν ἄλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ p) γυμναζομένων, ἀπο-
 πλύναι q) τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε, ποτίει
 ἂν ὁμοίος εὐχαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλωι ἂν
 ἐκ πρώτης προσώψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης
 ἐκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκεροτημένος εἶναι μᾶλλον,
 ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν r), καὶ λευκόν s) εἶναι ἀπορία
 30 καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἔστιν, ὃ Ἀνά-
 χαρσι, ᾧ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι φύλακες
 ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι t), καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ

ο) ἀνεργόσι] ἀνεργῶσι B. 1. et 3. p) Λυκείῳ] „Fl. et M.
 quoque *λυκεῖον* habere notat *Solanus*, nescio quare, nisi quod
 minore *λ* id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus“
 Vid. *Hemsterh.* ad *Diall. Morti.* I, 1. q) ἀποπλύναι] „Sic
 et *Fl.* cum reliquis et M.“ Volebat autem *Solanus* ἀποπλύναι,
 assentiente *Reitzio*, sed *Paul.* ἀποπλυνόμενον. r) διαρρεῖν]
 „διαρρεῖν male M.“ s) λευκόν] λευκός conj. *Conr. Reitz.*
 t) γενέσθαι] γενήσασθαι conj. *Seager.* At vide simillimum

etiamsi, unde fugere difficile
 sit, teneantur. Verum etiam
 sudorem inspersus pulvis
 continere videtur, ne den-
 sus nimis effluat: et facit,
 uti diutius durent vires, at-
 que impedimento est, ne
 damnum a ventis percipiat,
 qui laxatis tum atque apertis
 corporibus incidunt. Cae-
 terum sordes etiam detergit,
 ac nitidiorem reddit homi-
 nem. Atque ego libenter, in
 proxime collocatis cum al-
 borum istorum uno, qui sub
 umbra vixere, tum quem-

cunque delegeris ex eo nu-
 mero, qui in Lyceo exerciti-
 tati sunt, ut pulverem et
 lutum abluit; interrogaverim
 te, utri similis fieri praeop-
 tes? Novi enim, te statim
 ex primo adspectu electu-
 rum, etiamsi neutrum factis
 tentaveris, consistentem et
 compactum esse potius, quam
 esse delicatam, et diffuere,
 et album esse defectu, et
 fuga interiora versus, san-
 guinis. Haec sunt, Ana-
 charsi, ad quae juvenes nos
 exercemus, rati, custodes

βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν, εἰ p.911.
ἐπλωεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκους ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν
τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε
αὐτοὶ πολὺ ἀμείνουσιν αὐτοῖς χραίμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν p.912.
φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις,
ἀλλὰ παρὶ τὰ τοιαῦτα διατρέβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν
αὐταῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν
πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν u), ὁπόταν ἐς τε εἰ-
ρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο
ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν x) ἐπίωσιν 31
οἱ πολέμιοι, χριστάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ νοτιστάμενοι, πρότε
καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι·
κἀκεῖνοι δὴ ἀποπτήσσευσιν ὑμᾶς y), καὶ φεύγουσι δε-
διότες, μὴ ἐφίλοι κεληνῶσι πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ ἀτό-
μα, καὶ περιπηδῆσαντες, ὡς κατὰ ταῦτου χεῖραθε, περιπλέ-
ξῃτε αὐκαῖς καὶ ἀκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάχρητε, ὑπὸ

locum Diall. Morit. XI, 2. et quae illic contra Hemsterh.
sunt dicta. u) λέγειν] „Non habent λέγειν Fl. (et W. Habent
eett.“ x) ὑμῖν] „Sic emendavi ex Fl. Fr. Salm. M. ἡμῖν
J. Par. Hag. Ald. B. 1. (et 3.) male.“ y) ὑμᾶς] „recte Fl.
Fr. Ald. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. et M. ὑμᾶς 1.“

nobis civitatis bonos futuros,
et fore ut in libertate ipso-
rum opera vivamus, devi-
ctis, si invadant, hostibus;
terribiles autem vicinis, uti
nos metuant plerique, et
tributa pendant. Pace vero
multo illis utimur meliori-
bus, qui de re turpi nulla
aemulentur, neque ex otio
vertantur in contumeliosam
libidinem; sed in talibus re-
bus agant, et otium omne
consumant. Et quod dixi
commune bonum et summam
civitatis felicitatem, hoc
dicere licet, quando ad pa-
cem pariter ac bellum optime

parata videtur juvenus, in
iis, quae pulcherrima nobis
sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si
quando invadunt vos hostes,
uncti oleo et pulvere sparsi
etiam vos proceditis, pugnos-
que contra illos expeditis.
Et ipsi nempe metiunt vos
et fugiunt, timentes, ne sibi
hiantibus in os ingeratis
arenam, aut corpore saltu
circumacto, quo terga pos-
sitis invadere, crura deinde
circa ventrem illorum im-
plicetis, angatisque ipsos cu-
bitu subjecto sub galeam:

- p. 912. τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν· καὶ τῇ Δ', οἱ μὲν τε-
 ξεύουσιν· δηλοῦντι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥςπερ ἀν-
 θρώπων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν
 ἥλιον. καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορησμένων. οὐ γὰρ καλέμη·
 καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς
 πληγὰς, ἀλλὰ ὅτε ποτε ἂν, καὶ μάλις, κατατεμνόμενοι· βα-
 θίσαι α) τοῖς τραύμασιν, αἷμα· ὀλίγον ὑποδεῖξετε β): τοιαῦτα
 32 γὰρ φησ, εἰ μὴ πάντῃ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Ἡ
 τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κορυ-
 δῶν τε, καὶ τραυηδῶν. καὶ ἣν προτεθῇ ὑμῖν ἐξόδος γ),
 11 ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηρότα, ὥς φοβερώτεροι
 p. 913. εἰήτε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι δ) αὐτοὺς, καὶ ὑπο-
 δῆσιθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγουσί τε γὰρ, ἣν
 δεῖ, κοῦφα, καὶ ἣν διώκῃτε, ἄφικτα τοῖς πολεμίοις ἐστέ,
 ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοὺς. ἀλλ' ἔρα,
 μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κορυφὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλης,
 καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανί-

α) καλέμη] κάλαμοι B. 3. male. Cf. c. 26. α) βαθίσαι] ἂν
 βαθίσαι. M. præmissio ἂν etiam retentō. b) ὑποδεῖξετε]
 Sic de M. Solanus ex W. Προδεῖχτε Edd. priores. c) ἐξο-
 δος] ἐξόδος A. 2. priore. d) μορμολυττόμενοι] μορμο-
 λυττούμενοι W.

et, per Jovem, alii sagittas
 arcu mittent nimirum, et
 jaculabuntur; in vos vero
 tanquam in statuas, non pe-
 netrabunt tela, qui colorem
 a sole traxeritis, et multo
 sitis sanguine instructi: ne-
 que enim stipula vos estis
 aut paleae, qui celeriter ce-
 datis plagis; sed sero tandem
 aliquando, et vix, profundis
 confossi vulneribus, paulum
 sanguinis subostenderitis. Ta-
 lia enim dicis, nisi planè
 aberravi a sensu similitudi-
 nis. Aut forte illa tunc ar-
 ma sumetis Comoedorum et

Tragoedorum, et si eruptio
 vobis proposita sit, galeas
 illas imponetis hiantes, ut
 formidabiliores sitis hosti-
 bus, quos sic larvati perter-
 reatis: altosque illos induc-
 tis calceos nimirum, leves
 enim, si ita opus sit, fugien-
 tibus, et, si ipsi persequa-
 mini, effugere ea hostes non
 poterunt, magnos ita gradus
 illorum ope vobis facienti-
 bus. Verum enimvero vide,
 ne illa, quae ita lepida vobis
 videntur, nugae sint et lu-
 dus merus, et occupatio
 otiosorum, ac remittere ani-

οις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, p. 913.
 ἄλλων ὑμῖν γυμνασίῳν δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς
 ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παι-
 διας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας e) τὴν κόνιν καὶ τὸ ἐλαιον,
 διδάσκετε f) αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα
 διδόντες g) τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀνε-
 μον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἐλιτομένη,
 καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀρι-
 στερεῇ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν 33
 τιнос εὐμενείᾳ σώζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω ἀπολώλατε
 ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν spa- p. 914.
 σάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον h) τὸ παρὰ τὴν ζώνην,
 μόρος ἐπεισπέσω i) τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν
 ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων k), καὶ οὐδενὸς
 ἀρριβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάν-
 τας ἂν περιεστώμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτό-

e) ἀφέντας] „Et sic Fl. cum celt. et M. Posset et ἀφέντες
 conjici.“ Cf. Aduot. f) διδάσκετε] „δίδασκε M. Διδασκετε
 accentu in prima collocato Fl.“ g) διδόντες] „διδούς M.
 Nihil a vulgato abit Fl.“ h) ξιφίδιον] „ξιφίδιον W.“ i)
 ἐπεισπέσω] „Nihil mutat Fl.“ k) ἐκείνων] „Punctum post
 ex— habet Fl. et spatium vacuum quod vel novem literas ca-
 peret; nihil tamen omisit.“

num volentium adolescen-
 tulum. Si vero volueritis
 liberi omnino ac beati esse,
 aliis vobis gymnasiis opus
 erit, et exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac cer-
 tamen non inter vos cum
 ludo, sed contra inimicos
 vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus.
 Itaque, relicto pulvere atque
 oleo, sagittare illos docete
 et jaculari, nec date levia
 illis jacula, quae ventis fe-
 rantur; sed esto lancea lon-
 ga, quae cum sibilo contorta

feratur, et lapis manum im-
 plens, et securis, et in sini-
 stra scutum, et thorax, et
 galea. Ut vero nunc habetis,
 Deorum ejusdam benevo-
 lentia servari mihi videmini;
 qui nondum ab ingruentibus
 paucis levis armaturae mili-
 tibus perieritis. Certe, si
 stricto isto parvo ad zonam
 gladiolo solus irruam in ju-
 venes illos vestros omnes,
 ipso primo clamore capiam
 Gymnasium, fugientibus illis,
 et nemine contra intueri
 ferrum auso, sed circum-

p. 914. *μενοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γίνονται ἂν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατίθεικε* l) *βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράνους πολέμιον ἰδόντας.*

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα m) ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειρώθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ n) οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νείων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καθ' αὐτοὺς ἄριστοι ο) γίνονται, ἀσχοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῆν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ p) ἄρρενον χρῆσθαι· ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν

l) *διατίθεικε*] „*μετατίθεικε* Fl. quod et adpictum orae A. 1. W. Vulgatum est in M.“ m) *ταῦτα*] *ταυτά* conj. Paul. bene, nec tamen necessario. n) *ἐπειδὴ περ*] „*ἐπὶ περ* Fl. et W.“ o) *ἄριστοι*] *ἄριστα* Schm. manifesto errore typogr., quem tamen reddidit Paul. p) *πολὺ*] „*πολλοὶ* male Fl. et marg. A. 1. W.“

stantes statuas, et occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galcae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susce-

perunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymna-

ταῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐ- p. 914.
διν, ἀπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθάν.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστω μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα, p. 915.
ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φαλάρα, καὶ ἵππους,
καὶ ἱππείας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι
ὀπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι q), περιττὸν ἐν
εὐνήν οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν
ἄσσει r) σιδηροφοροῖη, μὴδὲν δειόν, ἢ ὅπλῳ ἐξενέγκοι s) εἰς
τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγεναστοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες.
τό, τε ι) γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ
οἱ πόλεμοι u) μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον, ὅποτε τις ἐπιστάς,
κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ὑμᾶξης, φονεύσειεν. ἦ,
τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία, αὐθαιρέτως x), καὶ μὴ ἐν νόμῳ

q) παρεζῶσθαι] „receptum ex FL et W. Περιζῶσθαι Edd.
hac priores “ r) ὅστις ἐν ἄσσει] ὅστις ἂν ἐν ἄσσει vult BeL
s) ἐξενέγκοι] „ἐξενέγκη minus bene M.“ t) τό, τε] Vulg.
τότε, quod tamen jam Schm. et Paul. ita correxerunt, ut spa-
tiolo relicto utraque syllabam separarent. u) πόλεμοι]
„Nihil mutant Edd. et M.“ x) αὐθαίρετως] „rectius abest
in W. et FL“ Imo vix abesse potest. Nec ante hanc vocem
enim Gesnero inserendum καὶ τό, vel τό, τε. quamquam illud
vere fecit Pauly. Vid. Adnot.

sium? Ego certe tale nihil
in urbe vidi, quam undique
totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris,
Anacharsi, si diutius apud
nos moreris, et arma uni-
cuique nostrum multa, qui-
bus utimur, quoties opus est,
et cristas, et phaleras, et
equos, et equites quartam
fere partem civium. Verum
arma gestare semper, et cin-
ctum esse acinace, super-
fluum in pace putamus: ac
poena sancita est, si quis in

urbe cum ferro sit, ubi opus
non est, aut arma in publi-
cum efferat. Vobis vero
ignoscendum, quod in armis
semper vivitis. Cum enim
habitetis sine munimentis,
expositi estis insidiis; et
bella vobis bene multa; ob-
scurumque, quando aliquis
subito adstans detractum de
plaustro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos
diffidentia, quum suo quisque
arbitrio, non lege quadam
in communione civili viva-
tis, necessarium semper fer-

p. 915. συμπολιτευομένων γ), ἀναγκαῖον αἰετὸν εἶδενον ποιῆ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνούμενα, εἰ τις βιάζοιτο.

35 ANAX. Εἰτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαῖον ἔνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὀπλῶν φειδεσθαι α), ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθιέμεναι· ἀλλὰ φυλάττεται ἀποκείμενα, ὡς χρῆσόμενοι τότε τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παλόντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμνυόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πληρῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόνδε α) τὴ δυνάμει περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν p. 916. αὐτὴν οὖσαν· δέδιδας οὖν, μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦ λάθῃ διαρρέουσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κειὸν καὶ ξηρὸν οἰχεται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οἶχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἐν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ

γ) συμπολιτευομένων] Sic scripsi e W. et marg. A. 1. W. pro vulg. συμπολιτευέσθαι. α) φειδεσθαι] Hanc veterem lectionem, monente Fritzsche Quæstist. p. 132. restituendam putabam, quum Solanus, Reitzius et recentt. scripserent φειδεσθαι. α) τοιόνδε] Sic veteres Edd. secutus scripsi Reitz. τοιόν δέ, minus recte; sed vitiosissime recentt. τοιόν δέ. Vid. ad Hermot c. 20. et 22. in Varr. Lectt. Tom. IV. p. 29. et 52.

rum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robor,

sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis addfluunt,

τὴν τῆς Ἰδρας β) μῦθον, εἰ τινα ἤκουσας, ὥς ἀντὶ μᾶς p. 916.
 κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ c) αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύ-
 μναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ αἰονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην
 εἶη ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιο αὐν,
 καὶ καταμαραίνεται, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίγνεται d).
 ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας αὐν,
 καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ e), παραθήγων τῷ πνεύ-
 ματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀπο-
 χρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὥς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ
 ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς, οἶμαι, τῆς ρίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συντήμι. 36
 λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φρόν-
 τίδος, καὶ διανοίας ὁξὺ δεδορκυίας θεόμενα. ἐκεῖνο δὲ μοι
 πάντως εἰπέ, τίνος ἔνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς f)
 Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε
 πολλοὶ, ὡς φῆς, συνίσσιν ὀφόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομέ-
 νους, οὐδέ ποτε ἐν ὀπλοῖς ποιεῖσθε g) τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ p. 917.

b) τῆς Ἰδρας] „περὶ τῆς Ἰδρας W.“ c) δὴ] „Nil mutat Fl.
 nec M.“ d) γίγνεται] Sic Schm. et Paul. e M. pro vulg.
 γίνεται. e) ποτῆσειας ἐν βραχεῖ] „ἐν βραχεῖ ποιήσειας M.“
 f) τοῖς] „τῷ „neque id male, me quidem arbitro. g) ποιεῖ-
 σθε] „ποιεῖσθαι W. male.“

secundum illam Hydrae fa-
 bulam, si quam audisti, ut
 pro uno abscisso capite, duo
 semper alia succreverint. Si
 vero ab initio non exercean-
 tur, neque cohtendantur,
 nec satis ipsis suppeditetur
 materiae, tum demum lae-
 datur a laboribus et consu-
 matnr: quale quid in igne et
 lucerna solet fieri. Eodem
 enim flatu vel accendas
 ignem, et maiorem brevi
 tempore facias, quippe quem
 spiritu quasi acuas; vel ex-
 stinguas flammam lucernae,
 si non satis materiae illi

suppeditetur, ut durare ad-
 versus vim flatus possit: nec
 enim *flamma ejusmodi* satis
 firma de radice existit.

Anach. Ista enim vero, So-
 lon, non plane intelligo. Sub-
 tiliora enim, quam pro meo
 captu, dixisti, accurata qua-
 dam cogitatione et mente
 acutum cernente indigentia.
 Illud vero mihi omnino di-
 cito, Cur non etiam in Olym-
 picis certaminibus, et in
 Isthmo, et Pythone, et reli-
 quis, cum multi, ut ais, con-
 veniunt visuri juvenes cer-
 tantes, interdum in armis

ρ. 917. γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παι-
μένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικῆσαι μῆλα καὶ κότιων διδοτε,
ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, οὐ τινος ἔνεκα οὕτω h) ποιῆτα.

ΣΟΛ. Ἠγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυ-
μνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι i) αὐτοῖς,
εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνα-
κηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο k) ὡς
ἐς τοσοῦτους l) ἀποδυσόμενοι, εὐξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς
μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικώτατον ἕκαστος
αὐτὸν m) ἀπεργάζεται n). καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν
εἶπον, οὐ μικρὰ, ὃ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ
ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δεικνυσθαι τῇ δακτύλῳ, ἀρι-
στον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν o) δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ
τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐστὶ ἡ p) ἀσκήσις, ἀπίστω
οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες
ὡς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωϊα ἐκβά-

h) οὕτω] Sic e M. pro vulg. τοῦτο, vindice etiam *Fritzschio*
Praef. ad Ed. Alex. etc. p. XXXI. i) ἐγγενέσθαι] „γενέ-
σθαι Fl. Vulgatum probat M.“ k) διὰ τοῦτο] „διατοῦτα J.“
nec non A. 1. et 2. l) τοσοῦτους] „Hoc praetuli ex Fl. et
W. Τούτους Edd. vulgo.“ Ceterum verba ὡς ἐς τοσοῦτους ἀπο-
δυσόμενοι tanquam scholion e textu proscribenda censuit *Beli-
nus*. m) αὐτὸν] αὐτὸν sola A. 2. n) ἀπεργάζεται] „Sic
Edd. et M.“ o) ἐαυτὸν] „αὐτὸν W.“ p) ἡ] abest ab M.

instituitis pugnam, sed nu-
dos in medium producit, et
calcibusque petendos et fe-
riendos ostenditis, victori-
busque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu
est, cur ita faciatis.

Sol. Putamus enim, Ana-
charsi, majorem ita exerci-
tationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas
in his tulerint, ita honorari
videant, et in mediis Grae-
cis celebrari praeconio. Ac
propterea, ut qui in tanta
multitudine exuendi sint, et

bono habitu esse student, ne
pudeat ipsos nudari, et dignis-
simum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut
ante dicebam, non parva,
laus a spectatoribus, et quod
maxime sit insignis, et digito
monstratur, tanquam aequa-
lium suorum praestantissi-
mus. Proinde multi specta-
torum, quibus tempestiva
adhuc propter aetatem exer-
citatio, discedunt non me-
diocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bo-
nae famae amorem e vita

λοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
 τε λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τού-
 των εἰκάζειν παρέχουσιν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ
 πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιεντ' p.917.
 ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τος-
 αὐτήν προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν 37.
 πάθοις, εἰ θεάσαιτο καὶ ὀργύγων καὶ ἀλεκτρονύων ἀγωνίας
 παρ' ἡμῶν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ
 δηλονότι, καὶ μάλιστα ἦν μάθης, ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρω-
 μεν, καὶ προσιέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρῆναι, καὶ
 ὀρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγο-
 ρεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα
 ταῖς ψυχαῖς ὀρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι q)
 καὶ αἰολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρονύων, μηδὲ r) προα-
 παγορεύουσιν s) ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων t), ἢ του ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν u), καὶ
 ὀρᾶν τιρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γάρ, καὶ δεινὸς

q) ἀγεννέστεροι] ἀγενέστεροι B. 3. ex errore, opinor. r) μὴ-
 δε] „μὴ δὲ J. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg.
 A. 1. sed dubie anne volnerit δη.“ s) προαπαγορεύουσιν]
 „Sic M. et Edd. excerpta Fl. quae προαπαγορεύουσιν. Ἀπαγο-
 ρύουσιν Ms. Gr.“ t) καμάτων] „καμάτων M.“ u) αὐτῶν]
 „αὐτοὺς Pell.“

expulerit, quid jam boni
 nobis contingat? aut quis
 splendidum quiddam cupiat
 perficere? Jam vero ex his
 quoque conjiciendum tibi
 praebeant, quales sint in
 bellis pro patria, et liberis
 et uxoribus, et sacris, arma-
 ti, qui pro olea et malis,
 nudi tantam vincendi cupi-
 ditatem adferant. Verum
 quid diceres, si coturnicum
 et gallorum apud nos pugnas
 videres, et studium ea in re
 non parvum? Ridebis nimi-
 rum: praesertim si audias,
 lege nos istuc facere, et im-

peratum esse adultis omnibus
 adesse, et videre aves ad
 ultimam usque animi defe-
 ctionem pugnantes. Sed ne-
 que hoc ridiculum. Subit
 enim sensim aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne
 ignaviores videantur et mi-
 nus audaces gallis, nec prius
 quam illi deficiant a vulne-
 ribus, aut laboribus, aut dif-
 ficultate quacunque alia. In
 armis autem tentari illos, et
 videri vulnerari, apage. Be-
 luinum enim, et plane sini-
 strum, atque insuper inu-
 tile, interficere optimos,

p. 918. σκαίων, καὶ προσέειπε γὰρ ἀλυσίτελλες ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστον, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσασθαι κατὰ τῶν θυμῶν. 38 Ἐπεὶ δὲ φῆς, ὃ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπαλεῦσεσθαι, μέμνησο, ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθὼς, μὴ καταγέλασαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἶεσθαι μᾶτην ποιεῖν p. 919. αὐτοὺς, ὁπόταν ἡ σφαίρας πέρι x) ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν γ) ἀλλήλους, ἣ ἐς χωρίον ἐξελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβαλῶσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἔτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκούργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἡ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ z), (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ αὐδαίς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὄρες μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεστῶσας a), οὐχ ὅπως ἀνωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν b) μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγαίς, καὶ ἐκτενούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς

x) πέρι.] περιδινόμενοι conj. Wytttenbach. Animadv. ad Plutarch. Opp. Morr. T. I. p. 467. Vid. Adnot. γ) παίωσιν.] „παλουσιν W.“ z) συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] glossema videtur Guyeto. a) παρεστῶσας] „παρεστῶτας W. male.“ Παριστώσας B. 3. et hoc mendose. b) ἣν] „ei M.“ At ἣν cum Optativo vid. Hermot. c. 53. et, quae illic collata sunt, locis; praeterea, si placet, Pro Imagg. c. 19. Gall. c. 1. e. a.

quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anatharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro certantes impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in suam quisque phalangem, hostiliter, nudi et ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illo loco

alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculanī, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maximo vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, et sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, et

τὸν πόνον, καὶ ἐγκατεργῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ p. 919.
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιῶσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες
εἶναι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶναι τοῖς σώμασιν
ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
Σπάρτης ἀνασταθέντας c). ὅταν τοῖνυν ὀρᾷς κῆκεῖνα, μήτε
μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτούς, μήτε εἴπης, ὡς d) οὐδεμιᾶς
ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βια-
ζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων e). εἴποι γὰρ ἂν σοι p. 920.
καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλογα, καὶ ἃ συνδῶν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὧν,
οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ f) δρῶν, οὐδὲ τὴν γεολαίαν τῆς πό-
λεως εἰκὴ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους g), καὶ
παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν h) μέλ-
λοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἄν μὴ ὁ Λυκούργος εἴπῃ, ἐν-
νοῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος
ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκίζομέ-
νων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῦντο ἂν,

- c) ἀνασταθέντας] „Sic M. J. V. 2. Ἀνασταθέντας L. Ἀνα-
τεθέντας Edd. cett.“ d) ὡς] „omittit Fl. et M.“ e) διατι-
θέντων] „π—ως δ—ες Fell.“ Ἐπιτιθέντων mallet Paul.
f) αὐτὸ] „αὐτὰ L.“ g) καρτερικωτάτους] καρτεριοῦς.
B. 1. et 3. h) σώζειν] „σφῆν W. cum puncto subscr.“

mala tolerant. Multi ergo
huic certamini immortui
sunt, cum nollent se victos
fateri, dum vita superesset,
in oculis suorum, neque ce-
dere corpore: quorum etiam
statuas videbis honorari pu-
blice, a Spartanorum repu-
blica positas. Etiam ista
proinde cum videbis, noli
putare illos furere, neque
dicito, illos nulla idonea
causa aerumnas sustinere,
neque tyranno cogente, ne-
que hostibus illam necessi-
tatem imponentibus. Dicat
enim pro illis etiam Lycur-

gus illorum legislator multa
rationabilia, quidque spe-
ctans illos ita castiget, qui
non ut hostis, neque odio
illud faciat, nec qui sobolem
civitatis ita consumere velit
temere, sed quod postulet,
ut patientissimi, et malo
omni superiores sint, qui ser-
vaturi sint patriam. Quam-
quam, etsi non dicat Lycur-
gus, ipse, puto, intelligis,
quam non unquam captus in
bello talis arcanum quoddam
Spartae enunciaturus sit,
hostibus ipsum torquenti-
bus; sed, derisis illis, ita

p. 920. ἀμειλίωμενος πρὸς τὸν παῖοντα, ὡς ι) πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ Σόλων, ἡμασιγούτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσαιο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτερος ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρήτας; ὅτι ἤκουσεν κ) εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων ι), ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα m), καὶ ἄξια ὑμῶν ἔστιν.

p. 921. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὃ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυνάσσια, οἰκτεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ n) συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς

ὥς] ὅς conj. Conr. Reitz. frustra. κ) ἤκουσε·] „ἤκουεν W.“
ι) σὺ καὶ σὺ, ὃ Σόλων] „ὃ Σόλων, οὐ καὶ σὺ W.“ m)
γὰρ ταῦτα] „γὰρ καὶ ταῦτα M.“ Insertum καὶ assumserunt
Schm. et Paul. n) Οὐκ· ἀλλὰ] Gesn. Οὐκ; ἀλλὰ etc. interpretatus: Non? Verum etc. contra usum linguae tum communem, tum proprium Luciani, deliquit. Quare nec textum mutavi, et versionem Latinam textui genuino accommodavi.

flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset, pulsatus est; an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum

Minos, Jovis filius, conditor fuerit.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non admodum dignum nobis putamus.

Anach. Nequaquam. Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa,

ἐνεκα ὠφειλμένου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς p. 921.
 ἔγωγε, ἣν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν
 ταῦτα θρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημο-
 σία πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελαῶν ἐκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτο-
 μένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας ο), ἢ τε ἄλλο τοι-
 οῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου p) δεῖσθαι
 μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλασται ὑφ' ἑαυτῆς q)
 πάσχουσα.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόν- 40
 των, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ
 ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντιρῶν ἐν Σπάρτῃ r). πλὴν
 ἀλλ', ἐπειπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ οὐ
 πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς s) ἔοικας, φὺκ ἄδικα αἰτήσεις
 εἶκα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς
 μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς
 παρ' ὑμῖν t), καὶ οἷς τις γυμνασίους ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως
 ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

o) λωποδύτας] λωποδίτας B. 1. et 3. p) ἐλλεβόρου] „Bene
 sic M. Fr. B. 1. et 2. (et 3.) Par. Salm. Εἰλεβόρου J. V. 2.
 Ald. Fl. Hag.“ q) ἑαυτῆς] „αὐτῆς W.“ r) ἀντιρῶν ἐν
 Σπάρτῃ] „ἐν Σπάρτῃ ἀντιρῶν M.“ s) ἀρεσκομένῳ αὐ-
 τοῖς] „receptum ex M. et Fl. Αὐτοῖς etiam W. ἀρεσκομένος
 ἐν τούτοις Edd. cett. t) ὑμῖν] Sic Reitz. nescio unde, et
 Edd. recentt. Sed ἡμῖν pessime A. 1. 2. B. 1. 3.

quae vel ad unumquemque
 singulatim, vel communiter
 ad civitatem perveniat. Igi-
 tur si quando peregriner
 Spartae, equidem, quo tem-
 pore ista faciunt, metuo,
 ne statim publice lapidibus
 ab iis obruar, si ad singula
 rideam, videns, pulsari illos
 tanquam fures, aut grassa-
 tores, aut qui aliud ex eo
 genere fecerint. Omnino
 enim helleboro mihi indi-
 gere eorum videtur civitas,
 quae tam ridicula fieri pu-
 blice patiatur.

Sol. Ne puta, o generose,

Lucian. Vol. VII.

te desertam litem, [vel ab-
 sentibus viris, dum solus
 dicis, victurum. Erit enim
 Spartae, qui pro istis etiam
 ea, quae par est, tibi re-
 spondeat. Verum quando-
 quidem ego nostra tibi enar-
 ravi, tu autem non satis illa
 probare videris, nihil in-
 justus ego abs te petiturum
 me arbitror, ut tu etiam vi-
 cissim enarres mihi, quo
 modo vos Scythae juvenes
 vestros quibusque in exer-
 citationibus educetis, et quo-
 modo probi apud vos viri
 fiant.

N

p. 922.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε
 δηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ κατ'
 ὑμᾶς, οἳ γε οὐδὲ κατὰ κόρυθς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἐν
 μίαν πληγὴν· δειλοὶ γὰρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε, ὅποια
 αὖν εἴη. ἐς αὐριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συν-
 ουσίαν, ὡς ἄ, τε αὐτὸς ἔφησ' υ), εἰ μᾶλλον ἐννοήσαιμε
 καθ' ἡσυχίαν, ἄ, τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμε τῇ μνήμῃ
 ἐπελθόν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἐσπέρα
 γὰρ ἤδη.

υ) [φ ης] in iisdem Edd. vet. scriptum [φ ης] cum jota.

Anach. Justissime tu qui- in crastinum, si videtur, dif-
 dem istuc, Solon. Et enar- feramus disputationem, ut
 rabo tibi Scytharum legiti- et, quae ipse dixisti, magis
 ma, non ita splendida for- adhuc silentio perpendam,
 tasse, neque vestris similia, et quae dicenda sint, me-
 qui neque alapam mala unam moria percurrrens cogitem.
 excipere audeamus, meticu- Nunc autem ut se res habet,
 losi homines; sed dicetur his ita dictis abeamus. Jam
 tamen, qualia sint. Verum enim est vespera.

A R G U M E N T U M.

Quemadmodum in libello de Sacrificiis, ita etiam in hoc, patronum LUCIANUS agit sanæ rationis adversus religiosas vulgi superstitiones, quippe ostendens nunc argumentando, nunc ridendo, tam varias, quas teneat vulgus, de Oreo opiniones varias, tum ritus, quos vulgo observent, funebres ridiculos esse et absurdos. Cf. Argum. libelli De Sacrificiis Tom III. p. 74.

Ἀξίον γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι 1
 γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων
 δῆθεν αὐτοὺς αὐθις α) λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται
 τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
 νοις β) οὕς γ) ὀδύρονται, οὐ, μὴ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περ-
 σεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ
 ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε δ) εἰ τούναντίον ἡδίων ε) καὶ

α) αὐθις] „αὐ Fl.“ Αὐθις αὐ 3011. β) ἐκείνοις] „αὐτοῖς
 ἐκείνοις Fl.“ Sic etiam Codd. 3011. Gori. Aug. Sed videtur
 hoc αὐτοῖς e præcedentibus iteratum, certe ob illud ipsum
 αὐτοῖς, quod præcedit, non iterum admittendum. γ) οὕς]
 οἷς Aug. δ) οὔτε] εἴτε 3011. ε) ἡδίων] ἡδία 3011.

D E L U C T U.

Operæ pretium sane fuerit
 observare, quæ a vulgo fiunt
 in luctu ac dicuntur, quæ-
 que vicissim ab his, qui con-
 solantur istos, dicuntur; et
 ut intolerabilia lamentantes
 putant, cum quæ sibi eve-

niunt ipsis, tum quæ illis,
 quorum vicem dolent: non
 illi, per Plutonem ac Pro-
 serpinam! ulla ex parte
 scientes dilucide, nec sintne
 mala ista ac dolore digna,
 neque an contra ea suaviora

p. 922. βέλτε τοῖς παθοῦσι, νόμος δὲ καὶ συνηθεία τὴν λύπην ἐπι-
τρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτως ποιοῦσα
μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι, ὥς τινες περὶ αὐτοῦ

p. 925. τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτως γὰρ ἔσται φανερόν, ὅ
2 τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκτεῖνα ἐπιτηδεύουσιν f). Ὁ μὲν δὲ
πολὺς ὄμιλος, οὗς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ g) καλοῦσιν, Ὁμήρῳ
τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων
πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον
τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἄιδην ὑπειλήφασιν, μέγαν δὲ καὶ
πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερόν h) καὶ ἀνῆλιον, ἐν
οἷδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθ-
ρῆν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελ-
φὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τα-
αὐτὰ δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ
προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ'
αὐτῷ i) πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τει-
οῦτον k). κεκληρωσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθα-

f) ἐπιτηδεύουσιν] ἐπιτηδεύονται 3011. g) σοφοὶ] καλλοὶ
3011. h) ζοφερόν] φοβερόν 2954. improbat Jacobo Quaesiti.
Lucian. Spec. l. p. 21. i) αὐτῷ] „Sic Fl. Par. Hag. Ald.
Salm. etc. Αὐτῶν J. et marg. A. 1. W.“ k) τοιοῦτον] τὸν
τοιούτου vulgo. Sed omittunt articulum Fl. Aug. 3011. et 2954.
et hinc Schm. Vid. Adnot.

sint ac meliora his, quibus
eveniunt; sed institutis et
consuetudini illum dolorem
suum condonantes. Cum igitur
mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius
volo dicere, de morte ipsa
quas habeant sententias: sic
enim apparebit, cujus rei
caussa in supervacuis illis
elaborent. Vulgus igitur pro-
miscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque
Hesiodo, et fabularum au-
ctoribus caeteris, fidem qui
habeant, et legem sibi sta-
tuant illorum fictionem, lo-

cum quendam sub terra pro-
fundam esse putant inferos,
eumque magnum et spatio-
sum esse, et tenebricosum,
ac sole carentem; eundem
tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae
in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in
magno illo hiatu fratrem Jo-
vis, Plutonem [*s. Ditem*]
nomine, qua quidem appel-
latione (ut aliquis mihi ta-
lium peritissimus retulit)
ideo cohonestatus est, quod
dives sit mortuis. Hunc porro
Ditem suae civitatis, et vi-

όντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κα- p. 923.
τέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τοπαράπαν l τῆς ἀνόδου
ὑφείμενον m), πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάντων ὀλλγων
ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. Περιφρέσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ 3
ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνο-
μάτων· Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοι-
αῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρό-
κειται n), πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνι p. 924.
διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμῆως· βαθεῖά τε
γὰρ περᾶσαι o) τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ
ὄλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. 4
Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ ἀδαμαντίνῃ p), ἀδελ-
φιδούς τοῦ βασιλέως Αἰανὸς ἔστηκε q), τὴν φρουρὰν ἐπι-
τετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρ-
χαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικόν

- 1) τοπαράπαν] Sic ex *Ald.* utraque pro τὸ παραπαν. cf. infra c. 24. Bis Accus. c. 4. Pro Lapa. c. 6. et ibi adnot. m) τῆς ἀνόδου ὑφείμενον] Ita *FL. B.* 1. (et 3.) *Ald. Fr. Par. Hag.* Τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ὑφειμένον *J.* et marg. *A.* 1. *W.* Τῆς αὐτῆς ὑφειμένοι (sic) 3011. n) πρόκειται] Sic monente *Belino* et praecunte *Schmiedero* scripsi e. *J. V.* 2. et *Cod.* 3011. pro vulgato vitio προῦκειται, pro quo in *L.* et *G.* πρόσκειται, probante *Graevio.* o) περᾶσαι] Sic correxi vulgatum περάσαι. Vid. *Spitzner.* *Prosod.* p. 56. p) πύλῃ ἀδαμαντίνῃ] Interjectum olim erat οὐση. Sed ejicit, *Belino* auctore, *Schmiederus*, praecuntibus *Codd.* 3011. et *Gorl.* q) ἔστηκε] Sic 2954. 3011. *Gorl.* Aug. *Bel. Schm.* pro vulg. ἐστὶ.

tae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, et terrorem vel ipso nomine injicientibus: Coccyti enim [*ploratus*], et Py-

riphlegethontes [*ignicremi*], et similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes excipit, quam trahere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, et portam, quae adamantina est, Aeacus stat, fratre re-

- p. 924. προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν *r*) ὑλακτῶν,
 5 καὶ τῇ χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην
 εἰς τὸ εἶσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῇ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
 φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Αἰθήρης γοῦν διὰ
 τοῦτο *s*) ὠνόμασται *t*). ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντα τοῖς
 πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἀλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος αἱ
 Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου
 Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ
 δοκεῖν, οὐ πτόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμνήνητο αὐτῶν.
 p. 925. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσι-
 6 φόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν·
 ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν,
 ὄχλος πολὺς, Ἑρινύες τε, καὶ Ποιναι, καὶ Φόβοι, καὶ
 7 ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μὲν γε οὐκ αἰεὶ *u*) συμπαρῶν. Ὑπαρχοὶ δὲ
 καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ
 Ῥαδάμανθυς, Κρηῖτες ὄντες, καὶ *x*) υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι
 δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ.

x) ἀποδιδράσκειν] διαδιδράσκειν 2954. *s*) διὰ τοῦτο] διὰ-
 τοῦτο una voce A. 1. et 2. *t*) ὠνόμασται] „ὀνόμασται vult
Solan ex Fl. Vid. nott.“ *u*) αἰεὶ] „Sic Edd. constanter.“
Modo vox Φόβοι corrupta videbatur Solano, sed injuria. *x*)
 καὶ] abest a Gori. cum quo fere facit Aug. οἱ Κρηῖτες, ὄντες
 υἱοὶ τ. Δ.

gis genitus, cui custodia il-
 lius credita, et prope illum
 triceps canis, asperrimus, qui
 advenientes quidem amico
 vultu et pacato adspiciat,
 fugere autem si qui conen-
 tur, latratu atque rictu ter-
 reat. Hunc qui lacum supe-
 rarunt, eos intus pratum
 suscipit magnum, consitum
 asphodelo, et potus expu-
 gnator memoriae: Lethes
 [oblivionis] enim potus pro-
 pter hoc ipsum appellatus
 est. Haec nimirum narra-
 runt antiquis, qui inde re-
 dierunt, Alcestis atque Pro-

tesilaus, Thessali, et Aegei
 Theseus filius, et Homeri-
 cus Ulysses, graves et digni
 fide testes, ut mihi videtur,
 qui de fonte illo non bibe-
 runt, neque enim alias me-
 moriam eorum retinuissent.
 Dis ergo, ut illi dixerunt,
 et Proserpina, imperant, at-
 que in dominio habent omnia;
 ministrant vero illis, et im-
 perium una exercent, turba
 multa, Furiae, Poenae, Ter-
 rores, et Mercurius: hic
 quidem non semper prae-
 sens. Magistratus vero et
 Satrapae et iudices sedent

ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, καθάπερ p. 925.
εἰς ἀποικίαν τινα, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, τῷ
ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένοις. Ἄν δέ τινας τῶν πονηρῶν λά- 8
βωσιγ), ταῖς Ἐρινύσι παραδόντες, εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χω-
ρίον 2) ἐσπέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησο-
μένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοι
τε καὶ καόμενοι α) καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ
συμπεριφερόμενοι b); καὶ λίθους ἀνακυλλόντες; ὁ μὲν γὰρ
Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτοῦ c) ἔστηκε, κινδυνεύων p. 926.
ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου 9
βίου, πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ
τῶν σωματίων, σκιᾷ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα d) ταῖς παρ' ἡμῖν
χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων e) ὡς εἴ
τε f) μὴ εἴη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγ-

y) λάβωσι] λαβῶσι B. 3. 2) εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χωρίον]
Sic 3011. Gorl. Aug. cum Fl. pro vulg. εἰς τὸν — χωρὶον.
Deinceps ἐσπέμπουσι J. et Aug. pro vulg. ἐκπ. Vid. Adnot. a)
καόμενοι] „καυόμενοι] Sic Fl. B. 1. Par. etc. recte καυόμενοι
J.“ Contra Jid. eundem Reitz. in Varr. Lectt. ad De Sacriff.
c. 2. extr. cf. Diall. Marr. IV, 2. ibique notulam. b) συμ-
περιφερόμενοι] Hanc optimam Belini conjecturam, cui etiam
Seagerius assentitur, non dubitavi recipere pro vulg. συμφερό-
μενοι. cf. Diall. Deor. VI. extr. Ceterum omnino haec verba
καὶ ὑπὸ γυπῶν — συμφερόμενοι in Aug. desunt. c) αὐτοῦ]
„receptum ex G. L. et marg. A. 1. Αὐτοῦ Edd. omnes.“ d)
ἄρα] abest a Gorl. e) τῶν τάφων] τὸν τάφον 3011. f) εἴ
τε φ] εἰ τῷ B. 3. εἴπω 3011. Mox καταλειμμένος in eadem illa B. 3.

duo, Minos ac Rhadamanthus
Cretenses, et Jovis filii. Hi
vero bonos quidem viros et
justos, qui cum virtute
vivere, ubi plures conven-
runt, tanquam in coloniam
quandam mittunt in campum
Elysium, ubi vitam agant
beatissimam. Si vero malos
deprehendant, traditos Furiis
in impiorum locum detru-
dunt, pro portione suae in-
justitiae puniendos. Ibi vero
quid non malorum patiun-

tur? torti, ustulati, carpti
a vulturibus, a rota circum-
acti, saxa per arduum vol-
ventes. Tantalus quidem, ad
ipsum stans lacum siccus, siti
mori miser metuit. Sed me-
diae cujusdam vitae homines,
magnus sane numerus, per
pratium oberrant sine cor-
poribus, umbrae facti, qui-
que sub ipso tactu fumi in-
star evanescent. Nutriuntur
ergo libaminibus nostris, et
inferiis, quas tumulis illo-

- p. 926. γενής, ἄσπετος οὗτος νεκρός, καὶ λιμῶντων ἐν αὐτοῖς πολέ-
 10 τεύεται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελέλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φί-
 ροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ g), μισθὸν
 τῷ πορθμῇ τῆς ναυτίλλας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-
 σαντες, ὅποιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ h) διαχωρεῖ παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μα-
 κεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτε πολὺ κάλλιον ἦν
 μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα i) καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ αἶν, οὐ πα-
 ραδεξαμένου τοῦ πορθμῆος, ἀναπόμπιμοι k) πάλιν ἐς τὸν
 11 βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς
 οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ
 p. 927. μύρον τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς θυρωδῖαν ᾗθη
 βιαζόμενον l) καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι, προ-
 τίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ οἰγῶν δηλονότι
 12 παρὰ τὴν ὁδόν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Οἱ-

g) ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ] μεθῆκαν ἐς τὸ στόμα
 αὐτοῦ 3011. h) καὶ] καὶ εἰ vulgo. Sed expunxi, auctore Cod.
 3011., importunum ei, ex aequante, opinor, versu hac per er-
 rorem importatum. Sic non opus erit ad *Seagori* conjecturam
 confugere, qua alterum ei ante δύναται ejiciatur. i) πορ-
 θμῖα] πορθμῖα B. 1. et 3. contra usum linguae imprimis
 Lucianicum. Vid. Adnot. k) ἀναπόμπιμοι] ἀναπέμψαι μοι
 3011. pessime corrupta. l) βιαζόμενον] „Sic Pl. J. Fr.
 Par. etc.“ Vid. Adnot.

rum mittimus. Itaque si cui
 non sit relictus supra ter-
 ram amicus aut cognatus,
 ille esurit mortuus, et fame
 cruciatus inter illos vitam
 agit. Haec firmiter adeo oc-
 cuparunt vulgus, ut, si quis
 moriatur familiarium, primo
 quidem obolum in os illi im-
 ponant, mercedem futuram
 portitori trajectus, non ex-
 plorato prius, quod numi
 genus lege ibi receptum sit
 et apud inferos commeet?
 valeatne apud illos Atticus,
 an Macedonicus, an Aegi-

neticus obolus? neque illud
 cogitant, multo esse melius,
 si qui pro vectura solvere
 non possint, sic enim por-
 titore non admittente re-
 jecti in vitam rursus redeant.
 Postea vero cum abluerunt
 illos, (quasi non sufficiat pro
 lavacro infernus iste lacus
 his, qui ibi sunt) et unguento
 optimo unxerunt proclive
 jam ad foetorem corpus, et
 floribus illud tempestivis co-
 ronarunt, splendide vestitum
 proponunt, ne videlicet in
 via frigeant, vel nudi con-

μυαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κοκκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ p. 927.
 πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη
 πόρη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρ-
 ρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσαι, καὶ οἱ ζῶν-
 τες εὐπρότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦν-
 ται m) πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδα-
 φος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστε-
 φανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετώρος, ὥσπερ ἐς
 πομπὴν κεκοσμημένος. Εἰθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πα- 13
 τὴρ, ἐκ μίσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
 αὐτῷ, (προκίεσθαι γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκ-
 ραιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δράμα ᾗ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ
 ματαίας ἀφίησι n), πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίνασθ'
 ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει ο) γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι p. 928.
 φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέ-
 κνον ἡδιστον, οἷχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας
 ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι p) τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ

m) καλινδοῦνται]. „Sic Fl. J. Ald. Salm. καλινδοῦνται B. 1.
 (et 3.) Par. Fr. Hag.“ n) ἀφίησι] ἀφίησι 3011. ο) φήσει]
 „φησι Fl.“ Sic etiam Aug. p) [τε] „Nihil variat Fl.“ Inter-
 pretes plane non reddunt, praeter Erasmus, qui subjicit su-
 per haec. Suspecta omnino videtur vocula.

spiciantur a Cerbero. Inter
 haec ploratus, et fletus mu-
 lierum, et lacrimae ab omni-
 bus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae
 cruentatae: alicubi vestis
 etiam laceratur, et pulvis
 inspergitur capiti, et mise-
 riores vivi mortuo. Nam
 illi quidem humi saepe vol-
 vuntur, et capita allidunt
 solo: at iste decorus et pul-
 cher, et ultra, quam fas est,
 coromatus, sublimis jacet et
 elatus, ornatus quasi ad pom-
 pam. Tum mater, et, per
 Jovem, pater, de medio co-

gnatorum agmine progressus,
 eumque complexus, (propo-
 situm enim fingamus juve-
 nem, et pulchrum aliquem,
 ut magis in eo actus quasi
 fabulae vigeat) voces quas-
 dam absurdas ac vanas edit,
 ad quas ipse mortuus, vocis
 usu impetrato, respondeat.
 Dicet enim pater lugubri
 voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime;*
sicne abis mihi, et mortuus
es, et ante maturam aetatem
abreptus es, solo me relicto
infelici, non uxore ducta,
non susceptis liberis, non

- p. 928. γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος q), οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἔλθων, οὐ κωμάσῃ r) πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν
- 14 ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσῃ, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν, οὐ δύνασθαι δὲ μετῆχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ πάλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους s) ἐπικατέσφαξαν t), καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν,
- 15 ἢ συγκατάρουζαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν u) αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' οὖν πρεσβύτερος ὁ πενθῶν οὕτως x), πάντα ταῦτα, ὑπόσα εἶρηκε y), καὶ ἔτι τούτων πλεονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα y) τραγοῦδῃν ἔοικεν· (οἶδε γὰρ οὐκ

q) οὐ στρατευσάμενος] non leguntur in Aug. r) κωμάσῃ] κωμήσῃ 3. 11. s) οἰνοχόους] οἰνόχους B. 3. t) ἐπικατέσφαξαν] „ἢ συγκατάρουζαν male inserit Fl.“ u) ἀπολαύσουσιν] Sic B. 3. et recentt. „Απολαύσωσιν male B. 1. A. 1. et 2. x) οὕτως x)] „Et sic Fl.“ οὕτως legi vult Fritzschi. Quaeestst. p. 197. Dubitabam sequi, adversantibus libris ad unum omnibus, sed comma ponebam post οὕτως, quod aliis omnino omissum erat, aliis importunissimo loco ante hanc vocem collocatum. y) εἶρηκε] „Absurdissimum, ait idem Fritzschi, certo in εἶρηκα debet converti. Redit ad c. 13.“ Hoc quid sit, adeo equidem non capio, ut paene credam, a Seagero, qui idem jam conjecerat, seductum Fritzschiū hanc assumxisse falsissimam opinionem. Quodsi enim de absurditate quadam h. l. omnino quaeratur, certo crimen ejus non in εἶρηκε, sed e contrario in εἶρηκα, conjiendum. Reddeas modo ad ipsum illud c. 13. y) εἵνεκα] „scripsi ex Fl. Ald. J. B. 1. (et 3.) Salm. „Εἵνεκα Fr. Hag. Par.“

attigisti militiam, agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comisabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus! Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, et appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot

enim etiam equos, et pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque et alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi et fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quaecunque dixit, et his etiam plura, neque filii caussa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Sten-

ἀκουσόμενον, οὐδ' ἂν μῆζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος*) οὔτε p. 920.
 μὴν αὐτοῦ z). φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν a), ἱκανὸν
 ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται
 βοῆν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἔνεκα ταῦτα p. 929.
 ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι b) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς, εἰδόμενα, οὐθ'
 ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε c) τὸν βίον αὐτὸν d) ἐξε-
 τάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετὰστασεν
 ὥς τι τῶν δεινῶν ἔδυσχέραιεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐ- 16
 τὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Λιακὸν καὶ τὸν Ἀιδωνέα
 πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦ-
 σαι ματαιάζοντα e), Ὡ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας;
 τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; κυῦσαι τλλόμενος τὴν κό-
 μην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοι-
 δορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω
 καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ f) τί σοι δεινὸν πάσχειν

z) αὐτοῦ] αὐτοῦ maluit Solan. frustra. a) γινώσκειν] „Ita
 Fl. B. 1. (et 3.). Fr. Ald. V. 2. Par. Hag. Γινώσκειν Salm.
 Amst. Γινώσκειν J.“ b) ὅ, τι] Scripturam Edd. vet. ὅτι cor-
 rexerat Jensonius, c) οὐτε] οὐδὲ legi jubet Fritzsche l. l. At
 οὐτε est illud ipsum οὐθ', quod modo his praecesserat, cum
 ratione repetitum. d) αὐτὸν] Vulg. αὐτοῦ. Sed αὐτὸν unice
 vere Aug. et, si quid video, L. Solanus scilicet, haec Longolii
 Excerpta inspiciens, haeserat, αὐτὸν illic an αὐτῶν exaratum.
 Ceterum αὐτὸν probatum etiam Fritschio. e) ματαιάζον-
 τα] „Consentiunt Fl. J. Fr. Par. etc. Μυταιάζοντα Suid.“
 f) ἢ] Sic Edd. vet. praeter J. et V. 2. ubi ἢ, quod Reitz.
 et recentt. minus recte praetulerunt.

torea voce inclamet: neque
 sua ipsius, cum sic sentire
 et arbitrari etiam sine cla-
 more sufficiat; nemo quippe,
 ut ad se ipse clamet, opus
 habet. Relinquitur ergo, il-
 lum praesentium causa sic
 delirare, qui neque quid filio
 acciderit sciat, neque quor-
 sum abierit; quin, qui ne-
 que vitam ipsam, qualis fue-
 rit, explorarit: alioquin
 enim ipsius inde transitum
 non tanquam malum quid-
 dam graviter ferret. Dicat

ergo illi filius, exorato Aeaco
 et Dite, ut paullum prospici-
 cere de illo *inferorum* ostio
 sibi liceat, et a vanis quere-
 lis patrem revocare, *Quid*
clamas, homo infelix? quid
molestias mihi facessis? De-
sine comas vellere, et facies
cutem cruentare. Quid ma-
ledicis mihi, et miserum me
vocas, et fato malo usum,
qui multum te melior factus
sim ac beatior? Aut quid
mali pati tibi videor? illud-
ne, quod non talis, qualis

- p. 929. δοκῶ; ἢ διότι g) μὴ τοιοῦτος ἐγὼ γέρον ἐγενόμην, ὅς εἰ σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρύτιδαμένος, κυφὸς h), καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως i), ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας k), καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων; ὃ μάταις, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ l) τὸν βίον, οὐ μηκέτι μεθέξομεν m); ἢ n) τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δίδις, μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπέλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ, ὅτε τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ
- p. 930. πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγῶν, 17 τοῦ ἀμπεχόνος εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαι o) σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Ἰέννον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχη μοι, κακὸδαμῶν,

g) ἢ διότι] Sic Edd. vett. plerique. Sed ἢ δὲ ὅτι J. ἢ διότι V. 2. et ἢ τί σοι marg. A. 1. Perperam Reitz. et recentt. ἢ διότι. h) κυφὸς] καὶ κυφὸς 2954. i) ὅλως] ὅλος sola, quod sciam, B. 3. k) ἀναπλήσας] ἀνατλήσας 3011. et Aug. l) παρὰ] „recepti ex Fl. nam παρὰ Edd. cett.“ m) μεθέξομεν] μεθέξομαι 3011. et Gori. et hinc Schm. n) ἢ] „ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. A. 1. pro vulg. ἢ.“ Et hoc vitium amplexi sunt recentt. o) διδάξομαι] „Servavi scripturam Edd. Salm. Par. licet διδάξομαι sit in J. Fl. Ald. B. 1. (et 3.) Hag. Fr.“ Scilicet ut recte se haberet conjunctivus, ita saltem Aoristo Medii non erat locus. Vid. ad Somn. c. 2. Tom. I. p. 172. sq.

tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterior, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolidus, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futuri simus participes? Potationes dices nimirum, et coenas, et vestes, et res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem,

non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hūstem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non

ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δίδωσι, οὐ πολέμιον, p. 950.
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρωσ σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρήσει p), οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ q) δις ἢ τρίς τῆς
 ἡμέρας, ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ r), γέρον
 γινόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. *Αν* 18
 ταῦτα λίγης, ὡς πάτερ, οὐκ οἶσι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ s)
 γιλοιότερα ἐκείνων ἔρεϊν; ἀλλὰ ὅρα t) μὴ τόδε σε ἀνιά,
 καὶ u) διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος,
 κῆτα δίδωσι, μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθῆις ἐν τῷ μνή-
 ματι x); χρηὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίεσθαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
 διασπέντων, ἣ καὶ, πῇ Δία, καίεντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
 καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὄρᾱν δυ-
 νησόμεθα y). καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κω- p. 951.

p) παρατρέψει] παρατρέψει Reitz. et Bip. cum Edd. vet. 19
 Sed διαστρέψει G. διατρέψει L. Utrumque iam διατρέψ. quam
 διαστρέψ. adscriptum marg. A. 1. Διαστρέψει 3011. Gorl. Aug.
 sed ἀναστρέψει 2954. in cuius tamen margine διαστρέψ. Unde
 Schm. edidit διαστρέψ. Nostra emendatio παρατρέψει, accom-
 modata quam maxime ad vulgatum παρατρέψει, debetur Guyeto,
 cum quo facit Boissonad. ad Philostrat. p. 373. et Gesneri
 interpretatio. Vid. Adnot. q) σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ] στα-
 θεύσει σε τὸ λουτρόν conj. Jacobs. Vid. Adnot. r) κατα-
 φρονηθήσῃ] „Bene ita Par. Hag. Salm. B. 1. (imo B. 3.)
 et 2. καταφρονηθείσῃ J. Fl. Ald. Fr.“ Adde B. 1. cui errans
 Reitzius veram lectionem adscripsit. s) καὶ] εἰ καὶ conj.
 Seager. Pro γιλοιότερα Jacobs. maluit γενναϊότερα. neutram
 emendationem necessariam duco. t) ὄρα] „Agu esse in quo-
 dam addit Solan. et οὐ in Pell. non vero satis distincte.“
 u) καὶ] ὅτι conj. Marcil. x) ἐν τῷ μνήματι] „ἐν ἐπιμνή-
 ματι Fr. Vulgatum est in cett.“ y) δυνασόμεθα] restitui
 ex L. Δυνασόμεθα Edd. hac priores.“ Cum quibus etiam faciunt

coitus te atteret, neque in-
 super inferies te bis aut ter
 in die: o miseriam! Neque
 senex factus contemneris, ne-
 que molestus eris ipso con-
 spectu juvenibus. Haec si
 dicas, pater, nonne putas,
 te multo veriora istis et ma-
 gis ridicula dicturum? Ve-
 rum vide, an non illud te
 cruciet, et cogites tenebras,
 quas apud nos sunt, et mul-
 tam caliginem; deinde illud

metuas, ne tibi suffocer in
 sepulcro conclusus? Oportet
 autem ad cogitare illud, pu-
 trefactis oculis, aut etiam,
 per Jovem, combustis paullo
 post, si quidem cremare me
 decreveritis, neque tenebras
 neque lucem videre poterim-
 us. Ac ista forte quidem
 tolerabilia. Quid vero me
 fletus ille vester juvat, et
 ille ad tibiam planctus pe-
 ctorum, et mulierum illa im-

p. 931. κυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὐτῇ στερονο-
πία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ
ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος z); ἡ τί ὑμῖν δὴ-
ναι τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἡ νομίζετε καταστάζειν αὐτὸν
πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἰδίου δάξασθαι; τὰ μὲν γὰρ
ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν a), καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ
μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων b) ὁ καπνὸς παρα-
λαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνή-
σας c) τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόπρος, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ
οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή,
οὐδ' ἐπιλείπειν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν d) τὰ
σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλα
θῇ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, καμμέγεθες ἐπήγει ἀνακα-
χάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου e)
τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

20. Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτου κάλυψε.

Hom. πρὸς Διὸς f), ἃν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-

II.
XVI,
502.
p. 932.

Codd. 5011. et Gorl. favente *Belino*. z) ἐστεφανωμένος]
ἑστεφανωμένος J. a) καθαγισμῶν] καταγ. B. 1. et 3. b)
παρασκευασμένων] παρασκευασμάτων 5011. c) ὀνήσας]
ὀνήσαν Aug. d) ὑμῶν] ἡμῶν J. e) μου] μοι Aug. f)
πρὸς Διὸς] δι, quod vulgo addunt, omisi praecunte FL et
monente etiam Fritzsche Quaesist. p. 197.

moderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis, cum, quae suavissima sunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci

nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum. Ditis imperium est, neque atrophodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphonia, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari subiit: at impedit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Haec orantem atris penitus mors abdidit aliis.

Per ego vos Jovem obsecro, si dicat talia conversus mor-

κλίνας αὐτὸν g) ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα h) δίκαιο- p.932.
 τατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μῦταιοι καὶ βοῶσι,
 καὶ μεταστειλάμενοι τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνε-
 λοχότα i) παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι' ἂν k) ἐκείνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέρος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, 21
 ὁ αὐτὸς ἅπασι l) νόμος τῆς ἀβελτερίας m). τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
 ἔκασεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὕαλῳ n) περι-
 χρεῖ ο), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δει-
 μένῃ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν, ἐνέ- p.933.
 χυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ p).

g) αὐτὸν] αὐτὸν A. 1. et 2. h) οἰώμεθα] ολόμεθα B. 1. et
 5. minus h. l. recte. Vid. *Fritzsch* l. l. p. 198. i) συνε-
 λοχότα] Sic Ang. confirmans *Guyet* et *Jensii* conj. pro vulg.
 συνελοχότα. *Συνανεχότα* 3011. et, nisi *Schm.* narrando erravit,
 Gori. *Συνεληφότα* *Reitz.* conj. k) ὅποι' ἂν] ex emendatione
Fritzschii l. l. pro vulg. ὅποι' ἂν. l) ἅπασι] ἅπασιν B. 1.
 et 3. m) ἀβελτερίας] Vulg. scribebatur ἀβελτηρίας. Vid.
 ad *De Sacriff.* c. 1. n) ὕαλῳ] „ὕαλῳ *Fl. Σιάλῳ* Edd. *Cogn.*
 In ὕαλῳ consentiunt nostri Codd. et Edd. “*Τέλω* tamen etiam
 3011. o) περιχρεῖ] „Emenda περιχρεῖ vel περιχρεῖ, quod
Guyet. etiam monuit.” Item *Menag.* et *Wiel.* p) γενόμε-
 νος ἐν καιρῷ] ἐν καιρῷ γεν. *Schm.* nescio an praeter volun-
 tatem Editoris.

tnus, et nixus cubito; nonne
 aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi
 homines et vociferantur, et
 arcessito quodam lamentatio-
 num Sophista, qui veteres
 multas calamitates collegerit,
 hoc adjutore et praecentore
 quasi suae amentiae utuntur,
 et qualiacunque ille inceperit,
 suas querelas illius cantui
 subjiciunt. Et quantum ad
 lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod

vero superest, divisi per gen-
 tes quantum ad sepulturae
 rationem, Graecus illos cro-
 mat, humat Persa, Indus
 vitro quodam oblinat, Scythia
 vero edit, succis velut muria
 condit Aegyptius. Hic vero
 (quae vidi, narro) siccatum
 cadaver convivium suum et
 compotorem solet facere.
 Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegyptio solvit inopiam
 pignori oppositus in tempore
 frater patere. Aggesti qui-

- p. 933. Χώματα q) μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ ἐπι-
 22 γράμματα, πρὸς r) ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περιττὰ,
 23 καὶ παιδιαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἐνίοι διέθε-
 σαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 24 τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περιδείπνον, καὶ πάρεισεν
 οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονεῖς παραμυθοῦνται τοῦ τετε-
 λευτηκότος, καὶ πείθουσι γένεσθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ
 Δι', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ
 p. 934. τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηνυθηκότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος s), αὐ-
 οὔτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρί-
 του δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τοπαράπαν t) κλάειν u) διέγνωκας,
 αὐτοῦ γε x) τούτου ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ
 διαρκείης πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς
 ἀπάντων ραψωδοῦνται, δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

Hom. Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,

Il.
 XXIV.
 602.

q) *χώματα*] „*χρῶματα* FL. male.“ r) *πρὸς*] „*καὶ πρὸς* FL. male.“ s) *μὲν τίνος*] Sic scripsi re ipsa flagitante. Vulg. *μὲν τίνος*, partim cum interrogationis nota post *ὀδυρόμεθα*, partim sine illa. t) *τοπαράπαν*] Sic rursus ex Ald. et 2. ut c. 2. pro vulg. *τὸ παράπαν*. u) *κλάειν*] Sic sine jota aubscr. e FL. In cett. *κλαίειν*. Vid. ad Vit. Auct. c. 15. Varr. Lectt. x) *γε*] Sic necessario scribendum ducebam pro vulg. *τε*, jubente etiam Fritzsche Quæst. p. 198.

dem tumuli, et pyramides, et cippi, et inscriptiones parvo tempore durantes, qui non superflua, et lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, et funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post hæc omnia sunt parentales epulae. Adsunt cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non

inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferro inedia diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus? amice. Pater requiescere felicitis pueri manes. Si vero omnino plorare decrexisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:*

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

p. 34.

οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιό-
τες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευταίαν τῶν φιλάτων τοῦ
ἀνθρωπίνου πάθους ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολλὰ τοῖσι
γελοιότερα εὔρει τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γυγνό-
μενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν
θάνατον οἶσθαι.

Hom.
Il.
XIX

Et: *Non jam ventris libet fun-
ctos lugere Pelasgis.*

nis tamen passionibus ob-
noxii. Hæc, et multo his
magis ridicula, inveniat ali-
quis, si observet, in luctu
fieri propterea, quod vulgus
maximum malorum putat
mortem.

Illi vero attingunt, cum pu-
dore quidem ab initio, et
veriti, si videantur post ca-
rissimorum mortem huma-

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

ARGUMENTUM.

Valedicit Lucianus rhetoricas studio et usui, acerbè perstringens cum omnino pravas rhetorum aequalium rationes et turpes mores, tum potissimum unius cujusdam, de quo hodie non liquet, ignorantiam, audaciam, fastum vitaeque omnis impuritatem, quem sistit auctor artis et virtutis suae ipsum peritissimum et impudentissime disertum praeceptorem.

- 1 Ἐρωτᾶς, ὃ μειράκιον, ὅπως ἂν ρήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ
σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον α) ὄνομα, σοφιστῆς β) αὐ-
p. 2. τὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην
τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον
εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάντων,
καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι
δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἳ τινὲς
ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὃ καί·

a) πάνδημον] „Sic Fl. Ald. B. I. et 2. (et 3.) Hag. Par. etc.
Πάντημον J. V. 2. Ms. Graev. et L.“ Sic et 3011. b) σοφισ-
τῆς] „ὁ σοφιστῆς J. sola.“

RHETORUM PRAECEPTOR

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque

καὶ μάλιστα, ὅποτε c) κῶς τις αὐτὰς ὡς ὀρεγόμενος τῶν p. a
ἀρίστων, οὐκ εἰδώς, ὅθεν d) ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν
τε χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ σὺ νῦν e), τοῦτο
αἰτοίη f) πρᾶξαι ὥστε ἄκουε τὸ γὰρ ἐπ' ἐμοί, καὶ πάνυ
θαρόων, ὡς τάχιστα g) δεινὸς ἀνὴρ h) ἔση γινώσκαι τέ-
τι δόντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἥτις τὸ μετὰ τοῦτο ἐθέλησης
αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης i) παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
τως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἔστ'
ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρας. Τὸ μὲν οὖν θῆραμα k) εὖ σμι- 2
κρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλ' l) ἐφ' ὅτοι
καὶ ποτῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὀκιοῦν ὑπὸ- p. 3.
μίραι ἄξιον. σκόπει γοῦν, ὅποσοι τέως μηδὲν ὄντας, ἔνδο-
ξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, γῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ
τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδοθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος 3
τῶν ἐλπίζομένων ἀποδυσπειθήσης, μυρίους τινας τοὺς πό-

c) ὁπέτε] εἰ ποτε vult Bel. pro more suo. d) ὅθεν] ὁπόθεν
3011. et Gori. e) σὺ νῦν] Vulg. νῦν σὺ. Gori. καὶ οὐ νῦν,
unde, misso καὶ, ordinem vocum mutavi, auctore *Fritzsche*.
Quaest. p. 154. f) αἰτοίη] „αἰτοίης Pl. sine eommate post
σὺ“ Sic etiam 3011. g) τάχιστα] „ita dedit *Solan.* ex L.
Μάλιστα Edd. priores. *Τάχιστα* etiam marg. A. 1.“ h) ἀνὴρ]
omittit Pl.“ i) ἀκούσης] „ἀκούση Pl.“ k) τὸ μὲν οὖν
θῆραμα] desunt in 3011. et Gori. l) ἀλλ'] Sic *Schm.* e
3011. pro vulg. ἀλλὰ.

tandem sicut, studeas ediscere.
Verum nulla, puer, invidia
est: inprimis ubi juvenis
aliquis, optimarum ipse re-
rum cupidus, ignarus autem
unde haec petat, illud tan-
quam consilium, rem san-
ctam, uti tu modo, rogatum
veniat. Audi ergo, quod in
mea potestate est, et cum
fiducia, ut quam celerrime
vir acer fias, tum ad cogno-
scendum quae opus est, tum
ad explicandum, si postea
manere in illis, quae a nobis
audies, vulneris, et diligen-
ter ea meditari, et studiose

viam pergere, donec ad me-
tam perveneris. Atque illud,
quod venaris, non parvum
est, neque parvae curae in-
dignum, sed in quo multum
laborare, et vigilare, et nihil
non sustinero aequum sit.
Vide enim, quot homines,
qui antea nihil essent, nobi-
les, et divites, et, per Jo-
vem, generosissimi, ob di-
cendi facultatem visi sint.
Interim tamen noli metuere,
neque te magnitudo eorum,
quorum spes proponitur,
ipsa assequendi difficultate
rejiciat, qui putet, infinitos

- p. 3. νους προπονήσειν m) εὐθείας. αὐτὸ γὰρ σε τραχεῖαν τινα, εὐδὲ ὀρθιον, καὶ ἰδρωτὸς μεστήν ἡμεῖς γε n) ἄχαμεν, ὡς ἐκ μίσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ο) ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τὸ γε παρ' ἡμῶν ἑξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτο ἔστιν p), ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππῆλαιον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ q) θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμῶνων εὐανθῶν καὶ σικῆς ἀμφοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιῶν r), ἀνδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρευσίσις s) οὐ καμῶν, καὶ, νῆ Δι', εὐωχῆσθι t) κατακείμενος, ἐκείνους u), ὅπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτραύοντι, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ, ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπάρειᾳ τῆς ἀνόδου ἐν
- p. 4. κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέ-

m) προπονήσειν] προπονήσαι 3011. n) γε] „abest a Fl. o) τὸ πολὺ] „Sic Fl. Ald. Hag. Par. etc. Ἐπιτομωτάτην l. p) τοῦτο ἔστιν] τοῦτ' ἔστι 3011. Bel. Unde Schm. tacite τοῦτ' ἔστιν. q) τῇ] excidit in Gort. ob sequentem, opior. syllabam. r) ἀνιῶν] προσιῶν 3011. s) ἀγρευσίσις] „αἰγροῖς L. et marg. A. 1. W.“ Unde αἰγροῖς Solan. ut in Gort. t) εὐωχῆσθι] εὐωχῆσαι 3011. u) ἐκείνους] „restitutum ex Fl. et Salm. Ἐκπνοὺς ceti. male. Ἐκπνοὺς Marcell. frustra. Ἐκείνους etiam marg. A. 1. sed deletum deinde Gesner. vulgatum tueri conatur.“ Ἐκπνοὺς etiam 3011. quod ob antithesin sic magis notatam non omnino displicet Guil. Langio in Dissert. acad. Animadv. ad quosdam Luciani libellos Hal. 1795. p. 25.

tibi ante subeundos labores. Neque enim nos quidem asperam te, neque arduam, et plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetudinis illius duces sunt, longae, et prae-ruptae, et laboriosae, et ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod *per* jucundissimam simul et maxime

compendiariam, et equos etiam capientem *viam*, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida et umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, et praedam nullo labore capies, et, ita me Jupiter, epulabere jam accumbens, cum illos, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adhuc adscensum per difficilia et lubrica prae-

πόντας, ἀποκυλιόμενους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντες περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· οὐδὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔση, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονοτονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις οὕτω 4
μεγάλῃ ἀλλὰ x) πρὸς Φιλίου Διὸς γ), μὴ ἀπιστήσης z), εἰ βᾶστα τε ἅμα καὶ ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξειν φαμέν. εἰ α) γὰρ Ἡσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λαβών, αὐτίκα μάλ᾽ ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ἥτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνεργεῖ τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεῖ καταστήναι ἀδύνατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἐγώ γε καὶ διηγῆσασθαι σοὶ βούλομαι 5
Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι᾽ ἀπιστίαν ἀτελῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἤρχε μὲν γὰρ ἡδὴ Ἀλεξάνδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρειὸν καθηρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν

x) ἀλλὰ] „ὅτι L. et marg. A. i.“ nec non Gœrl. γ) Διὸς] „non habet Fl.“ probantibus Reitzio, Belino, et, qui etiam uncis seclausit, Schmiedero: Vid. Adnot. z) ἀπιστήσης] „ἀποστήσης marg. A. i. W.“ α) εἰ] ἢ conj. Guyet. Vid. Adnot.

capitis vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, et vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, quā brevi tempore, quaecunque bona sunt, a Rhetorice tantum non dormiens accēperis. Promissio sane quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Jovem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul et suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesiodus, paucis ex Helicōne sumtis foliis, poëta statim de pastore factus est,

et Decorum genera atque hominum, a Mūbis obscessus cecinit: Rhetoremne, quod multum infra poëticam magiloquentiam est, brevī tempore fieri posse negabimus, si celererrimam quis viam ediscat? Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cujusdam mereatoris inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, et utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat jam Persis Alexander, post devictum praelio ad Arbela Darium. Opus autem erat per omnes imperii partes discurrere ta-

- p. 4. τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας b) ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγένετο ἡ
 p. 5. ὁδός· ἐκπεριμένει c) γὰρ εἶδε, τὰ ὄρη, εἴτω διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς υ) τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμῃ πολλῇ ἐλάσαντας d), ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμούς τούτους διανύσαντας e).
 ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταγῶν ἐκπέμπειν τοῖς σατραπαῖς τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ f) ὁ Σιδωνίος ἑμπορός, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑποσχόμεναι δεῖξιν ὁδόν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς g) Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαῖη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαῖη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλ᾽ ἐν Αἴγυπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω πλὴν
 ο γε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἑμπορὸν ᾤετο. οὕτω το παραδοχὸν τῆς υποσχέσεως ἄπιστον
 6 ἔδοκε τοῖς πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σὺ γε πάθῃς τὸ αὐτὸ· εἴσῃ γὰρ περὶωμένος, ὥς οὐδὲν σε κωλύσει h) ῥήτορα δοκεῖν

b) κομίζοντας] κομίζοντας Dorr. Bel. c) ἀκπεριμένει] ἐκπ. B. 5. c. εἰς] ἐς Dorr. Schm. d) ἐλάσαντας] ἐκλάσαντας Gorr. e) διανύσαντας] „rescriptum ex J. et V. 2. διανύσαντας enim. cett. f, δὴ] „de Fl.“ g) εἰς] ἐς Dorr. Schm. ut solet auctor per hanc narratiunculam. h) κωλύσει] „Sic

bellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde per Babyloniam pergeudum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Moloste hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo

Sidonius mercatur, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstare, quin Rhetor videaris, intra unum

μᾶρ αὐδ' ὄλῃς ἡμέρας, ὑπερπεπασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περ- p. 5.
σῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης
ἐκείνος i), εἰκόνα γραψάμενος τῇ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδειξαι
τὴν ὁδόν, (δύο γάρ ἐατον, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν αἰγετον)
ἥς ἐφ' οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
λοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλ- p. 6.
θίας κείρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίως καρποῖς k) ὑπερ-
βρύον· ἐπὶ l) θατέρῃ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλοῦτον παρυστώτα
ὄρεσιν, χρυσοῦν ὅλον ἄντα, καὶ ἐπίραστον. καὶ ἡ δόξα δέ,
καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐ-
τήν, ἔρῳσι μικροῖς ἐριμότες, πολλοὶ m) ἀπανταχόθεν περι-
πλεέσθωσαν ἐκπετόμεναι. ἡ ποῦ n) τὸν Νεῖλον εἶδες γρα-
φῇ μεμνημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινός
ἢ ἱπποποταμίου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν (ἐν αὐτῷ) ο).
καρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν p) παίζοντα (πῆγεις αὐ-

Fl. Ald. Hag. Par. etc. Κωλύει J. et marg. A. 1. W. " nec
non Gori. i) Κέβης ἐκεῖνος] Κυκλήρος conj. Garnier. Vid.
Adnot. k) καρποῖς] „omisit Fl." l) ἐπὶ] Sic Schm. e
3011. probante Belino, pro vulg. ἐν. m) πολλοὶ] ἄν addit
3011. n) ἡ ποῦ] restitui e J. et Ven. utraque pro vulg. εἰ
ποῦ. Est illud ἡ, de quo actum ad Tox. cap. 62. Töm. VI.
p. 502. sq. Utitur enim nunc auctor alia imagine, potiore ipsi
visā. Prius cum Amoribus comparaverat Plautus, nunc cum
Cubitis Nili comparat, si forte alter vidisset aliquando hanc
tabulam pictam. o) ἐν αὐτῷ] Vid. Adnot. p) αὐτὸν] „αὐ-
τὸς J." nec non A. 1. 2, et B. 1. Sed B. 3. αὐτὸν, ut Reitz.
et recenti.

nec solidum diem alis tra-
jecto monte ex Persia in Ae-
gyptum. Volo autem tibi
prius, ut ille Cebes, imagine
verbis depicta utramque
viam ostendere. Duæ enim
sunt, quæ ducunt ad Rhe-
toricem, quam non medio-
criter adamasse mihi videris.
Nimirum ipsa jam in alto
sedeat, pulchra undique,
Amalthææ cornu dextra ge-
rens, fructibus abundans
omnigenis: ad alteram vero
manum imaginare adstantem
Plutum, aureum totum at-
que amabilem: adstent vero
etiam Gloria, et Vis, et
Plautus circa illam undique,
parvis Cupidinibus similes,
multi, amplexi se mutuo,
circumvolent. Aut forte Ni-
lum depictum vidisti, ipsum
quidem jacentem in croco-
dilo quodam aut hippopota-
mo, ut plerique in eo re-
praesentando pingunt; par-
vos autem ludentes circa il-

ρ. 6. τοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι). τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ρητορικὴν οἱ ἑπαινοὶ. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἔραστὴς, ἐκιδυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα η) γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς γαρῆσαις τε στήν ἀνελθοῖν, καὶ πάντα ἐκτεῖνα ἔχουσι, τὸν πλεόντων, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαινοὺς νόμος γὰρ πάντα γίνεται τῶν γαρῆσαις. Ἔπειθ' ἐπειδὴν πλησιάζεις τῇ ὕψει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογεγνώσκεις τὴν ἄνοδον καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον εἶναι δοκεῖ, ὅποιον ρ) ἢ Ἄοργος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπὸς ἱερὸν *) αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐκ ὁρῶντες ὑπερπιτῆναι ῥαδίαν, Διονύσου τινός, ἢ Ἡρακλείους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεομένην ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον. ἔπειτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδοὺς. πῶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς εἰς ὅσπλη, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχὺς, πολὺ τὸ δίφρος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρωτά, καὶ ἐφθῆ γὰρ ἦδη Ἥσιοςδος εὐ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐπὶ δεξιᾷ λ) ἢ ἑτέρα, δὲ πλατεῖα, καὶ υ) ἀνθηρὰ, καὶ εὐδροεῖ, τοιαύτη, οἷον μικρῶ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ καὶ x) αὐτὰ

η) ὅτι τάχιστα] ὁ τάχιστα A. 1. 2. et aliae quaedam vet. 1. ὅποιον] Sic e. Gurl. et 3011 pro vulg. οἷον. s) ἀπὸς ἱερὸν] ἀπὸς ἱερὸν Fl. male. 1) δεξιᾷ] Vulg. δεξιᾷ. Sed οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεξιᾷ J et L. Unde scripsi, quod debebam, monente etiam Fritzsche Quæstist. p. 199. u) καὶ] „abest a Fl.“ x) καὶ τὰ] „Pro, καὶ, πολλάκις hic habet Fl. postea τὸ, πολλάκις omittens.“

lum puerulos, Cebitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus. Accede jam tu, amator, capiens nimirum quam celerissime in summo esse, ut et ipsam uxorem ducas, ubi ascenderis, et omnia illa habcas, Plutum, Gloriam, Plautus: Ige enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, et similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeceptam undique ternerent, neque avibus adeo

ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primam videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta, et spinis obsita, et aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et jam occupavit illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te,

2. 8. αἰρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσῃ, καὶ χαρήσῃ, καὶ
 2. 9. θαυμαστὸς πᾶσι δοξέῃ; Ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ
 2. 10. αὐτὸν f) ἐξαπατηθῆναι, καὶ πατήσῃ, σοὶ δὲ ἄσπερα καὶ
 9. αἰήροτα φράσω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθὺς
 p. 9. οὖν πρόκειται σοι ἀρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόκληρος, ἀνδράδεξ
 τὸ βᾶδισμα, παλὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματος δεικνύς g),
 ἀρότωπός τὸ βλέμμα, ἐρηγυράς, (τῆς πραχείας ἐκείνης ὁδοῦ
 ἡχημαῖν, λήρους τιμὰς ὁ μαίταιος διαβῶν πρὸς σέ, ἐπεσθαι
 οἱ παρακλιεῖσθαι, ὑποδεικνύς τὰ Δημοσθένους ἔργα, καὶ
 Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τῶν
 πῦν, ἀμαυρά δὲ ἦδη, καὶ ἀσαφῆ καὶ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου,
 καὶ φήσει h) εὐδαιμόνα σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ χαμήσειν τὴν
 ἄγορην, εἰ κατὰ τούτων i) ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν
 ἐρίων βαίνοντες· εἰ δὲ κἄν μικρὸν τε παραβῇς, ὃ ἔστι
 τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερον μᾶλλον κλιθεῖς τῇ βασιλει, k)
 ἐκπασσῇσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν
 γάμον· εἰτά σε κτελεύσει ζήλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους

[Ὁ αὐτὸν] Sic e Gori. et marg. A. 1. pro vulg. εαυτὸν. g) ἐπὶ
 τοῦ σώματος δεικνύς] ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύων Zotti. h)
 φήσει] „recepti ex J. Φησὶν ceti.“ Cum his etiam Zotti. i)
 τούτων] „τούτων FL. male.“ k) βάσει] „ἐσθῆ marginal. A. 1.
 W.“ nec non Zotti, Gori. et Schol.

eumtum, et beatus eris, et
 illam duces, et admirabilis
 omnibus videberis? Ego tibi
 dicam. Satis enim est, quod
 ipso deceptus laboravi. At
 tibi sine semine, et aratro
 nascentur omnia, ut sub Sa-
 turno. Statim ergo accedit
 ad te robustus vir quidam,
 subdurus, virili incessu, mul-
 tum in corpore solem osten-
 dens, masculo vultu, vigilax,
 asperae illius dux viae, nu-
 gas quasdam stolidus ille
 apud te enarrans, uti se sp-
 quaris adhortans, monatrans
 tibi Demosthenis, et Platonis,

et aliorum quorundam vesti-
 gia, magna illa quidem, et
 his, quae nunc sunt, maiora,
 sed obscura jam, et plerumque
 a tempore evanida: ac dicet,
 beatum te futurum, et lege
 ductarum esse Rhetoricen,
 per haec si incedas, ut qui
 per funes eunt; si vero vel
 parvillum quiddam aut trans-
 grediare extra lineam, aut
 in alterutram partem magis
 inclines vestigium, futurum
 esse, uti ducente ad nuptias
 recta via excidas. Deinde
 imitari te jubebit antiquos
 illos viros, obsoletis oratio-

ἀνδρας, ζωλα παραδείγματα πειρατίζεις τῶν λόγων, σὺ δὲ πρὶν
 διαμιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστί, Ἥγησαν,
 καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν ^{l)}, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφριγμένα, καὶ
 στυρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀπετεταμένα ταῖς χειρὶν ^{p. 10.}
 μαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀκρωτεῖαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ^{l. 9.}
 λιπαρὲς ^{m)}, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσας. ἀδύ-
 νατον γὰρ εἶναι, ὅτεν τούτων διανύσαι ⁿ⁾ τὴν ὁδόν. ὃ δὲ
 πάντων ἀνιαρύτατον, ὅτε ποῦ καὶ τὴν χρόνον πᾶσι τὴν
 ὑπογράψει ^{o)} τῆς ὁδοπορίας, ἐκ παλαιᾶς, οὐ κατὰ ἡμέρας,
 αὐτὰ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ^{p)} ἀπὸ
 θμῶν, ὥς περὶ ἀπαρχαῖα, τὰ ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι,
 πολλὰ χαιρέτω φράσσασα τῇ ἐπισημένῃ ἐξείῃ ὑδαμονίᾳ·
 πρὸς δὲ τούτοις ^{q)}, οὐδὲ μισθὸς ὀλίγος, ἀπαιτεῖ ^{r)} τῶν
 ταυόντων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιο, σοι, εἰ μὴ μεγάλῃ
 πρότερον λύβῳ ^{s)}. Ὁ μὲν ταῦτα φησὶ ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος 10

l) Κριτίαν] „Κρίτητα] Sic Edd. omnes. Κρίτιαν L. Κρίτιαν
 male in nota Graevii.“ Κρίτιαν 3011. et Gorr. Κρίτιαν ἡδω-
 την conj. Solan. e Philopa. c. 18. Ἥγλαν καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν
 καὶ Νεστοκλῆα s. Νεστοκλῆ conj. Bel. e Plin. H. N. L. XXXIV.
 p. 6. 8. Καὶ τῶν ἀμφ’ Ἀμφικρύτην conj. Tourp. ad Lóngin.
 sect. 5. p. 278. Vid. omnino Adnot. m) λιπαρὲς] e Ms.
 Graev. et marg. A. r. W Ἀλιπαρὲς Echl. priores.“ n) δὲ ἀ-
 νύσαι] διανύσαι priores. Recte eadem e. 15. o) ὑπογρά-
 ψει] ὑπογράψει 3011. p) ὅλας] „desideratur in Fl.“ q)
 πρὸς δὲ τούτοις] ὁ δὲ καὶ ταύτοις 3011. Bel. r) ἀπαιτεῖ]
 „ex marg. A. 1. recepi pro vulg. ἀπαιτεῖν.“ Geen. reddit ἀπαι-
 τοῖν. s) λύβῳ] λάβῃ Gorr.

nam exemplis propositis,
 nec facilibus ad imitandum,
 qualia sunt de illa veteri of-
 ficina, Hegesiae, et Critiae,
 et Insulani illius, adstricta,
 et nervosa, et aspera, et
 accurate intentis quasi lineis
 descripta: laborem porro et
 vigiliam, et potum aquae,
 et assiduitatem, necessaria
 esse dicet, et quae deprecari
 non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his
 emetiare. Quod vero omnium
 est molestissimum, illud est,

quod plurimum etiam tibi
 temporis itineris hujus prae-
 scribet, annos multos, non
 secundum dies aut menses,
 sed secundum totas Olym-
 piades numerans, adeo ut,
 qui audit, ante succumbat et
 renunciet labori, et longum
 valere speratam illam feli-
 citatem jubcat. Praeter haec
 etiam mercedes non exiguas
 poscere ausit talium malo-
 rum, neque viae se ducem
 praestiterit, nisi magnum
 quiddam ante acceperit. Ille

- p. 19. ὡς ἀληθεῖς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὸν εἰς μίμησιν παλαιὰς προτιθείς 1), καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους παλαιὰ καταφωρυμένους, ὡς τὸ μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιροποιῶν υἱόν, καὶ ἄλλου Ἀτρουμήτου τινὸς γραμματιστοῦ, ζηλοῦν
- p. 11. ἀξίῳ, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπύοντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος 2), ὅπου τὰ ἐκείνων τέως 3) ἐδόκει χρήσιμα 4) οὐκ εἰδὼς, ὅποια εὖν κεκαυνοτόμηται, ταχῆα καὶ ἀπράγμων 5), καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός 6). αὐτὸ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε 7) ἀτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προηγήσας τοῖς πόνοις παρὰ σκεδασθῇ. ἀλλὰ ἐκ πάντως ἔρξῃ, καὶ τάχιστα ἰδίῃς τῇ ῥητορικῇ συνείναι, ἀμάρων εἶ, ὡς 8) καὶ σπουδαῖοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι 9) τῷ μὲν δαυτῇ 10) τούτῳ, καὶ πέραν 11) τοῦ μετρίου ἀνδρικοῦ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξαπατῶν δύνηται,

1) προτιθείς] ἀποτιθείσθαι Fl. 2) ἐπιτάττοντος] „Nihil variant Edd. nec O.“ 3) τέως] ἴσως 3011. et hinc Schmicderus, seductus incito iudicio Belini, qui et ipse seductus Gesneri interpretatione, τέως ob ὅπου pleonastice dictum putaret, quasi ἴσως idem unquam significare possit, ac τότε 4) χρήσιμα] τὰ χρήσιμα 3011. 5) ταχῆα καὶ ἀπράγμων] „βραχύ καὶ ἀπράγμων O.“ 6) ὁδός] „ἡ ὁδός O.“ 7) μή σε] „καὶ σε O.“ 8) ὡς] „non habet O.“ 9) ἴθι] „recepit ex O. 10th Edd.“ 10) δαυτῇ] „λαυτῇ male O.“ 11) πέραν] „Et sic Fl.“

quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometi grammatastae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens inventa sit, brevis,

et minime laboriosa, et directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum evertat, aut denique, ante tempus ut consenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum, et ultra mediocritatem virilem, longum valere jube, escendere ipsum, et alios, quotquot decipere

ἀσχεῖν, καταλειπὸν ἀσθμαίνοντάς καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόν- p. 11
 τας g). Σὺ δὲ πρὸς h) τὴν ἑτέραν ἰλθὼν, εὐρήσεις πολ- 11
 λούς μὲν καὶ i) ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα,
 καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διαπιστευμένον τὸ βᾶδισμα, ἐπιγε-
 κλισμένον τὸν αὐχένα, γυναικῶν τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ p. 12
 φωνήμα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρον τὴν πέφα-
 λην κνήμενον· ὀλίγας μὲν εἴτι, οὐκας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς
 τρίχας εὐθετεῖζοντα, πάνταβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κι-
 νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέρκαστον
 ἐκείνον ποιητήν. λέγω δὲ, ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις k) αὐ-
 τὸν, μηδὲ σε οὕτω θεαπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ
 καὶ Χάρισι, διαλάθοι· καίτοι τί φημι; κἄν, εἰ μύοντι γάρ
 σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Τμήτειον ἐκείνο ἀνολίζας στόμα,
 καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφείη l), μάθεις ἂν, ὡς οὐχὶ τῶν
 καθ' ἡμᾶς τίς m) ἔστιν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ

g) ἀσθμαίνοντάς καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας] „ἀσθμα-
 νοντα καὶ ἰδρ. π. συνόντα O. et Fl., Sic etiam Gorl. et hipe
 Schm. h) Σὺ δὲ πρὸς] Sic 3011. Gorl. O. et marg. A. 1.
 et hinc Schm. probante Bel. pro vulg. Πρὸς δὲ, omisso σύ.
 i) πολλοὺς μὲν καὶ] „Sic O. M^{ss} in Edd. aberat.“ k)
 γνωρίζεις] γνωρίζεις 3011. l) ἀφείη] Vulgatum ἀφείη cor-
 rexī, monentibus etiam Jacobsio ad Achill. Tat. p. 400. et
 Fritsch. Quaestis. p. 199. Idem a me factum Scyth. c. 5. et
 De Saltat. c. 18. quam rem, etsi pusillam, Fritschius, quum
 non ignoraret, non debebat certe tacere. m) τίς] „abest ab O.“

potest, educere; anhelan-
 tesque et multo sudore dif-
 fluentes relinque. Ad alteram
 vero viam transgressus, cum
 alios multos invenies, tum
 in his omniscium quendam
 et usquequaque pulchrum
 hominem, fluctuante incessu,
 infracta cervice, vultu femi-
 neo, mellita voce, unguenta
 spirantem, summo digito
 scalpentem caput, paucos il-
 los jam quidem, sed crispas
 ferrugineo colore capillos
 studiosae componentem, deli-
 cotissimum quendam Sarda-

napalum, aut Cinyram, aut
 Agathonem ipsum, venustum
 illum poetam Tragoediae.
 Dico autem ideo, ut his il-
 lum indiciis agnoscas, neque
 fugiat te res adeo divina,
 adeo Veneri cara atque Gra-
 tiis. Quamquam quid dico?
 Si enim ad te claudentem
 oculos accedens dicat ali-
 quid, Hymettio illo aperto
 ore, et consuetam vocem
 emittat, statim agnoscas, non
 esse de nostro genere ali-
 quem, qui terrae fructum
 edimus, sed peregrinum

- p. 12. ταῖς ἑνὸς φάσμα· θρόνον ἢ ἀμβροσίαν τρεφόμενον. τοῦτο γὰρ τοῖς
 11 κύν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σπαιτὸν η), αὐτίκα· μάλιν
 ῥήτωρ ἔση ο), καὶ περιβλεπτοσ, καί, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς,
 p. 13. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὴ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα
 ἑλκύνων τοῦ λόγου. διδάσκεται γὰρ ὅτι παραλαβὼν τὰ πρῶτα
 12 μὲν ἐκεῖνα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ
 ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον
 ὑποκριτὴν ἰσως τῶν τοιούτων καὶ τηλεκῦτων, μὴ καὶ συν-
 κριτῆς που περὶ τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη δὲ η)
 καίχαρὸν πρὸς σέ· αὐτὸς πῶς, ἐπισπασάμενος θ), ὁπόσον ἔτι
 λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπερμεδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο,
 καὶ ἀπαλὸν, οἷον· εἰώθειν, Αὐτοθαΐδα ρ) τὴν κωμικὴν, ἢ
 Μαλθακὴν, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τῷ
 αἰσχρογράφῳ. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρροισιπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἀβροῦ ε) καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσας δ' οὖν ι) πάνυ με-
 τριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μὴ σε, ὦ ἀγαθὲ ιι), ὁ Πύθιος

η) δὲ αὐτὸν] „ταῦτόν Fl.“ ο) ἔση] „non adest in O.“ ρ) ἀν]
 Desideratur haec particula in O.“ Φαίη τοι γὰρ. ἀν. 3011. θ) ἐπι-
 σπασάμενος] „restitutum ex L. G. O. et marg. A. 1. Αἰσπα-
 σάμενος Edd. Ἐπισπασάμενος Fl. etiam recte.“ Quid ita? ρ)
 Αὐτοθαΐδα] „αὐτὸς, Θαΐδα G. O.“ nec non 3011. et Gori.
 ε) ἀβροῦ] „τοῦ ἀβροῦ G.“ ι) δ' οὖν] „Sic Fl. B. 1. et 2.
 Hag. Par. Salm. Δ' οὖν male J. Τάτων O.“ Sic et Gori. α)
 ὦ ἀγαθὲ] „ὦ χαθὲ magis Amice O.“

quoddam monstrum, rore
 pastum vel ambrosia. Ad
 hunc igitur si accesseris, huic
 te si tradideris, e vestigio
 Rhetor eris, et conspicuus,
 et, ut ipse appellat, rex in
 dicendo sine labore consti-
 tueris, quadrigis orationis
 invecus: assumptum enim te
 prima statim ista docebit.
 Potius vero ipse te alloqua-
 tur: ridiculum enim fuerit,
 pro eo me Rhetore verba
 facere, malum forte talium
 tantorumque ut *maius sit*,
 ne lapsus alicubi *personam*

Herois, quam ago, conteram.
 Dicat ergo ad te ita fere,
 ubi prius quantum adhuc
 superest comae demulserit,
 ac venustulum illud atque
 molle, ut solet, anbriserit,
 Comicam Autothajdem, aut
 Malthacen, vel Glyceram
 quandam blanditia vocis imi-
 tatus: rusticus enim est vi-
 rilis ille vultus, nec delica-
 tum amabilemque Rhetorem
 decens. Dicet igitur modesto
 admodum de se: *Numquid*
te, vir optime, Pythius misit
ad me, quam Rhetorum vo-

ἐκμυσεν πρὸς μὲ κ), ῥητὸν τὸν ἀριστὸν προέειπεν, ὥςπερ p. 134
 οὐ γ) Χαιρεφῶν ἤρξατο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ z), ἄστις ἦν p. 14.
 ὁ σωφιστικὸς ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος
 αὐτὸς ἦν αἰκούων ἀπάντων ὑπερεκπεπληγμένων α) καὶ
 ἡμέτερα, καὶ ὑμνούσων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτη-
 γότων b), αὐτίκα μάλα αἶσθ, πρὸς οἷον ταυθαιμόνοον ἀν-
 ῥα ἦν αἰς. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὀψέσθαι, οἷον
 τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν c), ἀλλ' εἰ τις ἢ Τρυφῶν, ἢ Ἰδριος,
 ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνων πάντῃ φανίται σοὶ τὸ πρῶτον
 ὑπερφύς, καὶ ταρασσάτω. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
 φανίζοντα εὐρήσεις, ὅπόσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ αἱ
 τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ d) τοὺς ἐνδιδόντας.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥητὸρ αὐτὸς ἰδέσθαι e) γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
 οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥῶτον μάθοις, ἔπου μόνον, ὃ Κλητίου f)
 μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους.

κ) ἐκμυσεν πρὸς μὲ] „ἐκμυσεν ἐν' ἐμὲ O.“ Sic etiam Gori. et
 3011. γ) ὅτι] „ὅ O.“ z) αὐτῷ] „abest ab O.“ α) ὑπερ-
 εκπεπληγμένων] Sic non solus Gori. Cod., ut narrat
 Schmiederus, sed etiam Edil. A. 1. 2. B. 1. 3. et fortassis re-
 liquae quoque Eddi. vet. Quare ὑπερπεπληγμένων suspicor pec-
 catum esse Reitzianae, quod imprudentes repeterunt Bip. et
 Schm. b) ὑποπεπτηγότων] „ὑπεπτηγότων O.“ c) παρα-
 βαλεῖν] „adscivi ex J. Pl. Salm. Παράκαψιν L. Ald. cett.
 mss.“ d) χοροὶ] „χοροὶ J. Vulgato adscitur O.“ e)
 ἰδέσθαι] „ἰδεῖσθαι O.“ f) Κλητίου] „Κλητίου Pall. quod
 proba. In O. plane derat. Deest etiam in 3011. Gori. et apud
 Schol. Unde auctore Bollino omisit Schol. Vid. Adnot.

caris optimum, ut Chære-
 phonti se interroganti osten-
 dit, quis esset eorum, qui
 tum viverent, sapientissi-
 mus? Si vero non istud, sed
 gloria invitatus sponte venis,
 cum omnes audias supra mo-
 dum ad nostra porcelli, et
 decantare eadem, atque stu-
 pere, et fascēs nobis submit-
 tere: statim sane scies, ad
 quam divinum virum veneris.
 Expectabis vero, nihil te
 eorum visurum, quale huic
 vel illi queat comparari: sed

si quis aut Tityus, aut Otus,
 aut Ephialtes, supra illos
 omnino ingens tibi nostrum
 opus et prodigiosum videbi-
 tur; quandoquidem ita su-
 perari meis clamoribus in-
 venies alios, quantum a tuba,
 tibias, et apes a cicadis, et
 a choris, qui tonos accinunt.
 Quando autem ipse quoque
 Rhetor vis fieri, et sane a
 nemine facilius hoc didiceris,
 sequere tantum, o cura Cly-
 tii, ea quas dicam, et aemu-
 lare omnia. Et leges, quibus

- p. 15. ὅς ἂν ἐπιτάξῃ χρῆσθαι, ἀκριβέστερον μοι παραφύλαττε g) μάλλον δὲ ἢδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς h), εἰ μὴ προτελείσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅπως ἡ ἄλλη προπαίδεια i) τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολ-
 15 λοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δείσει k). ἀλλ' αὐπτοῖς τοῖς l) ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαλε, οὐ μῖον ἔχων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινοτάτον, μηδὲ γράψω τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ m) πάντα ταῦτα ὁ
 ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν, ὅπως χρῆ αὐτὸν σε οἴσ-
 θαι ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπι-
 στήσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνήσῃς· ἔπειτα
 καὶ n) αὐτὸς, ᾧ μὲν προΐοντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ᾧ
 δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἤλιον εὐχαιεῖν ῥήτορά σε ὑπὲρ τού-
 p. 16. πάντας ἀποφανῶ, ὅλος αὐτὸς εἰμι, ἀναμφιλέκτους καὶ πρῶτα,
 καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγων ἐπιχειροῦντων ἔχω.
 κόμῃς o) τοῖσιν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θρα-

g) παραφύλαττε] „φύλαττε O.“ h) μηδὲ πτοηθεὶς] „μη-
 δὲ πτοηθῆς O. Mq̄ dē discretim etiam J. aliaque quaedam, hic
 et fere ubique.“ i) προπαίδεια] In vet. προπαιδεῖα. Sed
 correxerat accentus collocationem Reitz. k) δείσει] Sic O.
 pro vulg. δείσῃ. l) τοῖς] „omittit O.“ m) παρὰ] „restit-
 uit. ex FL et O. Nam per Edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῖ-
 σα, omisso πάντα.“ n) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Mag.“
 o) ἔχω. κόμῃς] „Deest ἔχον in O. et pro κόμῃς legit vo-

te uti jussero, accurate mihi
 observa. Quin potius jam
 procede, nihil cunctatus, ne-
 que perterritus, si non ini-
 tiatus ante sis illis, quas
 ante Rhetoricen altera illa
 praevia disciplina dementi-
 bus et vanis hominibus multo
 cum labore tanquam viam
 substernit. Nihil enim iis
 opus erit Sed illotis pedibus,
 ais proverbium, ingredi, ne-
 quito propter hoc deteriore
 conditione futurus, etiamsi
 neque communissimum illud
 scias scribere literas. Aliud
 enim quid Rhetor, supra ista

omnia. Dicam vero prius,
 quas oporteat ipsum te via-
 tici instar ad hoc iter demo-
 afferre, et quomodo commea-
 tum parare, et quam celer-
 rime emetiri illud possit.
 Tum ipse quoque partim
 progredienti in via osien-
 dens, partim admonens, ante
 solem occasum Rhetorem su-
 pra omnes efficiam, qualis
 ipse sum, qui extra contro-
 versiam primas et medias et
 ultimas feram eorum, qui
 audent dicere. Affer igitur
 maximum quidem inscitiam,
 deinde confidentiam post

σοι ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ ρ) τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. p. 16.
 αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιεικείαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἵκοι
 ἀπόλπει. ἀχρεΐα γάρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ
 μὴν q) καὶ βοήν r) ὅτε μεγίστην, καὶ μέλος ἀναισχυντον, καὶ
 βᾶδισμα, ὅσον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μύτα s)
 ἔστιν ὅτε ἱκανά. ἢ ἐσθής t) δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή,
 ἔργον u) τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ
 σῶμα· καὶ ἢ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία x), τὸ πολυ-
 σγιδές ἢ y) ἐμβᾶς Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα,
 καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν
 πρὸ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προϊῶν ὅρα 16
 καὶ ἀκουε. καὶ δὴ σοι z) τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν p. 17.
 εἰ ἢ Ῥητορικὴ γνωρεῖ καὶ προσήσεται α), οὐδὲ b) ἀπο-
 στραφήσεται καὶ σκορακεῖ c), καθάπερ ἀτέλεστον d) τινα .

μῖζε. Deest ἔχων etiam in 5011. probante Belino. Uncis in-
 clusit Schm. p) τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ] Pro his τούτοις καὶ
 tantum O. Sic Schm. cum Solan q) μὴν] „omittit O.“
 r) βοήν] βολήν A. z. s) μόνα] „Et hoc deest in O.“ t) ἢ
 ἐσθής] „καὶ ἢ ἐσθής O.“ u) ἔργον] „ἔργα O. et mox male
 Ταραντίνης.“ Ἡ λευκὴ ἔρια (ἔργον?) τῆς 5011. unde Belinus
 vult, ἢ λευκὴ ἔρια ἔργον τῆς T. x) γυναικεία] In prioribus
 γυναικεία. Quae modo praecessit copula καὶ, eam non habet O.
 nec Gorl. y) ἢ] Sic e conj. Gesn. pro vulg. ἢ. z) δὴ σοι]
 „σοι δὲ Fl.“ s) προσήσεται] προσέσεται 5011. b) οὐδὲ]
 „Quaedam οὐ δὲ, ut solent.“ (Sic scil. correxi Reitzii notam:
 οὐ δὲ] „Quaedam οὐδὲ, ut solent.“ c) καὶ σκορακεῖ] „καὶ
 οὐδὲ σκορακεῖ 5011. Bel.“ d) ἀτέλεστον] „ἀταλίστατον O.“

haec, et praeferenda audaciam
 atque impudentiam: pudo-
 rem vero, aut aequitatem,
 aut modestiam, aut ruborem,
 domi relinque: inutilia enim
 et contraria negotio. Verum
 enimvero clamorem quam ma-
 ximum affer, et modulatio-
 nem impudentem, incessum-
 que qualis meus est. Haec
 vero necessaria omnino, et
 quae sola interdum suffi-
 ciant. Vestis autem sit flo-
 rida, et candida, de Taren-
 tino tetrino, ut corpus per-
 Lucian. Vol. VII.

luceat: crepida Attica, et
 muliebris, illa scissilis: aut
 calceus Sicyonius, qui in al-
 bis coactilibus magis deceat.
 Sint etiam pedissequi multi,
 et semper liber. Et haec
 ipsum te conferre oportet.
 Reliqua in via jam inter pro-
 grediendum vide atque audi.
 Nimirum leges tibi explico,
 quibus utentem agnoscet te
 Rhetorice atque admittet, ne-
 que aversabitur et jubebit
 succedere, tanquam non ini-
 tiatum et mysteriorum ex-

- p. 17. καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ ε) σχήματος μὲν τὸ
 πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀνα-
 βολῆς, ἔπειτα f) πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ g) πλείω γε τῶν
 εἰκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα h) ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκρι-
 βῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχει,
 τὸ ἅττα, καὶ κῆτα ι), καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε,
 καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα
 ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ k) ἀτόμοις,
 p. 18. τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα l) καὶ ἀπορῥῶ. ἡ κορυφαία μόνον
 ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, κᾶν m) σισύρα τῶν παχειῶν τὸ
 17 ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπορρήτα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 νιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι n) εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας o)
 ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς p) τοὺς προσομιλοῦντας. οὐκ
 γάρ σε ὁ λειῶς ὁ πολὺς ἀποβλέψοντας, καὶ θαυμαστὸν ὑπο-
 λήψοντας, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστειλῇ-

e) ἀλλὰ] „deest in Fl.“ etiam in 3o11. probante Bolino. f) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ O.“ Sic etiam Gorl. et Schm. g) ἢ οὐ] „omisit Fl.“ h) Ἀττικὰ ὀνόματα] „Ἀττικῶν ὀνομάτων O.“ i) καὶ κῆτα etc.] „καὶ τὸ κῆτα, καὶ τὸ μῶν O.“ k) εἰ] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. ἐάν, quod vix ferri potest, et ex sequenti voce formatum videtur. l) ἀσύμφυλα] „Recte sic Par. Salm. J. (et B. 3.) Ἀσύμφυλα male Fl. Ald. B. 1. Hag. Fr.“ m) κᾶν] καὶ fluxit in versione Bel. pessime. n) πάλαι] „Et sic habere Fl. cum J. Fr. et Ox. notat Solan.“ o) συμφορήσας] συμφ. 3o11. Schm. p) ἐς] „πρὸς O.“ et 3o11.

ploratorem. Sed primo ma-
 xima habitus cura habenda
 est, et decentis amictus.
 Deinde quindecim circiter,
 non plura certe viginti, At-
 tica nomina undecunque col-
 lecta, eaque diligenti medi-
 tatione comprehensa, in
 promptu et extrema lingua
 habeto, illud ἅττα et κῆτα et
 μῶν, et ἀμηγέπη, et λῶστε,
 et similia, et in unaquaque
 oratione, tanquam condi-
 mentum illorum adsperge:
 reliquorum vero nulla cura

sit, si dissimilia his, et ex
 alia quasi tribu sint, et ab-
 sona. Purpura modo pulchra
 sit, et florida, licet crasso
 de pellibus penula sit ipsum
 vestimentum. Postea abstru-
 sa sunt et peregrina verba,
 et rarerent a veteribus dicta.
 Atque haec collecta in promptu
 habe, ut jaculari possis in
 eos, qui tecum loquuntur:
 ita enim vulgus te respicient,
 atque admirandum hominem
 putabunt, cujus supra ca-
 ptum suum sit eruditio, si

σασθαι μὲν q) τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις r), τὸ δὲ ἡλλῶ θέρει- p. 18.
σθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρῥαβῶνα s) δὲ προτίμιον t), τὸν
ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ
ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει u) τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι
δεινόν, εὐλεξίν καλῶν x), τὸν συνετὸν, σοφόνουκ, τὸν ὄρχη-
σιν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἐν
ἔστω γ) φάρμακον, ἢ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθύς p. 19.
ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ z) ποιητοῦ,
ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἰδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος a). ἀλλὰ καὶ
ἀναγίγνωσκε b) τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ c) τι ὁ
λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ
ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
καὶ ἃς φασὶ ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
σπιάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι d), καθάπερ ἐκ τα-
μείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ e) δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18

q) μὲν] „omittit O.“ r) λέγοις] λέγει τις 3011. s) ἀρῥα-
βῶνα] „Recte sic Fl. Ἀραβῶνα male J. Ald. B. 1. Hag. Par.
Salm.“ t) προτίμιον] „προνόμιον G. O. et marg. A. 1.
(nec non Gorl.) In vulgato conspirant Edd.“ u) ὀνοματο-
θετεῖ] „νομοθέτει O.“ Sic etiam Gorl. et 3011. x) καλῶν]
„καλεῖν O.“ y) ἐν ἔστω] ἐνίστω marg. Cod. Gorl. z) ἢ
abest ab O.“ a) ἀπηκριβωμένος] „ηκριβωμένος O. et Fl.“
b) ἀναγίγνωσκε] „ἀναγίνωσκε O.“ c) μηδὲ εἴ] „μηδ' εἴ O.
Μὴ δὲ εἴ J. et aliae quaedam.“ d) καταχρῆσθαι] „καὶ
χρησάσθαι marg. A. 1.“ e) καὶ] „deest in O.“

ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
destringi, et pro sole uti
εἰληθερεῖσθαι, et arrhabonem
nomines προτίμιον, et dilu-
culum ἀκροκνεφές. Interdum
vero et ipse facies, ac pones
rebus, nova et absurda no-
mina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξίν, et
prudentem σοφόνουκ, salta-
torem vero χειρίσοφον. Si
vero vel in jungendis verbis
peccaveris, vel barbara sin-
gula protuleris; unum sit re-
medium, impudentia, ac in
promptu statim nomen alicu-

jus, qui neque sit, neque
fuerit unquam, poëtae, vel
solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probaverit,
vir doctus, et linguae ad
summam accurationem peri-
tus. Verum leges etiam non
tu quidem vetera, neque si
quid negator ille Isocrates,
aut expers Gratiarum De-
mosthenes, aut frigidus Pla-
to, scripsere; sed libros paulo
ante nostram aetatem edi-
tos, et istas, quas decla-
mationes vocant, ut com-
meatu ab iis instructus ha-

- p. 19. ὅστις ὑποβάλωσι f) τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν g)
λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, λεγέσθω h), καὶ
ἐκταυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρωδὲς αὐτῶν ἐλομίνων
p. 20. μηδὲ μελλήσας i), λέγε ὅ, τί κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν k)
ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥς περ
οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι l), καὶ
τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ
τὸ πρῶτον ἐμπροσθεν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη,
περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημῖς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς.
πλὴν ἄλλ' ἐπειγε, καὶ σῦναιρε, καὶ μὴ σιωπά μόνον. κἄν
περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἢ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰν-
δοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μα-
ραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο
καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλεισθῶ, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζυνέσθω,
καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν m) βελῶν σκεπέσθω, καὶ

f) ὑποβάλωσι] „ὑπολάβωσι male O.“ g) τῶν] Sine articulo Fl.“ h) λεγέσθω] „An ἐκλεγέσθω; Pell.“ Δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω conj. Gesn. i) μηδὲ μελλήσας] „καὶ μὴ μελλήσας] μηδὲν ἐπιμελήσας O. et marg. A. 1. δὲ μὴ μελλήσας Edd.“ Restitui locum ad vestigia variarum lectionum, assentiente Fritschio Quaestat. p. 200. k) ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν] Vulg. corrupte ἐπὶ κε ῥῆμα γλ. Omittit κε Fl. Mutavit Gesn. ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα, et sic interpretatus est. Nos vero correximus ad exemplum loci Quom. Hist. Conscr. c. 32. ubi paene eadem ratione libri variant. Vid. omnino Aduot. l) προσήκοντι] „τῷ προσήκοντι O.“ m) Περσικῶν] „Μηδικῶν O.“ et Gori.

beas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praesentes subjiciant, atque dicendi materiem: quaecunque difficilia sunt, dicantur, et contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quidquid tandem in buccam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe primum est, suo tempore di-

cas, et secundum post hoc, et post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita eveniat, fronti ocrea circumdetur, et galea criuri. Verum insta, et verba continua, et modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos nguntur et Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon et Cynaeirus, sine quibus nihil fiat: et semper navigetur Athos, et pedibus

Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας η) θαυμάζεσθω, καὶ τὰ p. 20.
 Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς,
 καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ ο), πολλὰ ταῦτα καὶ
 πυκνά· καὶ ἐπὶ πᾶσι p) τὰ ὀλίγα q) ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπι- p. 21.
 πολαζέτω; καὶ ἐπανθίτω r), καὶ συνεχές τὸ αἶτα καὶ τὸ
 δῆπουθεν, κἄν μηδαμοῦ s) αὐτῶν δέη· κυλὰ γάρ ἐστι καὶ
 εἰπῇ λεγόμενα. Ἦν δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, 19
 πάντα ἀδύσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κἄν ποτε ἀπορήσης
 πράγματος ἠδίκου, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας
 ἑμμελῶς, πεπληρωμέναι οἴου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι
 τῶν κακῶν, πολλὰκις· καὶ ὁ μηρὸς πατασέσθω, καὶ λα-
 ρύγγιζε u), καὶ ἐπαχρεμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βᾶδιζε
 μεταφέρον τὴν πηγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαυῶσιν, ἀγα-
 νάκτε, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστῆκωσιν x,
 ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἔτοιμοι, καθέζε-
 σθαι κέλευε, καὶ ὕλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅποις
 δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἀλα-

u) ὁ Λεωνίδας] Sine articulo Fl. Λεωνίδης marg. A. 1. o) Πλαταιαί] „restitut. ex O. Πλαταιαὶ Edd. male.“ p) ἐπὶ πᾶσι] Sic Fl. et marg. A. 1. Vulg. ἐπὶ πᾶσι, ejus lectionis originem subtiliter explicat Fritzsche. Quaest. p. 200. q) τὰ ὀλίγα] „Articulum habent J. Fl. V. 2. Omittunt Dett. et O.“ r) ἐπανθίτω] „συνανθίστω O.“ s) μηδαμοῦ] „Sic Edd. omnes Μηδὶν O.“ t) ἀδύσθω] „σοι ἀδύσθω O.“ u) λαρυγγίζε] „κλαυρῶζε Schol. et 2y34. x) ἐστήκωσιν] „ἐστήκωσιν male Fl.

transeatur Hellespontus, te-
 gaturque sol a sagittis Per-
 siciis, et fugiat Xerxes, et
 Leonidas in admiratione
 sit, et legantur sanguineae
 Othryadis literae, et audian-
 tur Salamis, et Artemisium,
 ac Plataeae. Multa haec
 sunt et crebra: tum super
 omnibus pauca illa nomina
 in summo quasi nalent, et
 florum instar praeiteant:
 perpetuumque sit illud αἶτα,
 atque δῆπουθεν, licet nus-
 quam illis sit opus: pulchra
 enim sunt, etiam cum dicun-

tur temere. Si vero aliquando
 etiam cantandi tempus esse
 videatur, cantentur omnia et
 fiant cantilena. Et si quando
 non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexis
 in cantum voce, iudicibus
 impletam tibi harmoniam
 existima. Atque illud hei
 malorum! frequens esto, et
 perculiatur femur, tum mo-
 dulant gutture pronuncia,
 et screatu verba distingue,
 et inter agendum fluctuante
 podice ingredi. Et si te
 non laudent, indignator il-

- p. 21. πῶν ἀρξάμενος, ἦ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρως γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ
- p. 22. νῦν καθιεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ γ) μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ κ) λέγουσι τε, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι θραῖν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα α), καὶ φωνήν, καὶ βάδισμα β), καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκείνο θαυμάσονται γ), καὶ τὸν ἰδρωτὰ ὀρώντες, καὶ, τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν δ) ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεικόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὰ ταχὺ τοῦτο, οὐ μικρὰν ε) ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε f) ὄρα, μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος
- 21 παρῆλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὲς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδαίωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν γ) ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθοντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἰπαινῶν διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν

γ) οἶ] „καὶ O.“ 2) καὶ] „Hic vero abest καὶ ab O.“ α) καὶ σχῆμα] „τὸ σχῆμα sine καὶ O.“ Sic et Gorl. β) καὶ βάδισμα] „Utrumque omittit Fl.“ γ) θαυμάσονται] „τεθῆ-
 πασι O.“ et Gorl. δ) οὐχ ἔξουσιν] „οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tpetur Fl. J. etc.“ ε) μικρὰν] „μικρὰν O. f) ὥστε] „ὥστε Reitz. typothetae, opinor, culpa. g) τῶν δειπνῶν] „τὸν δειπνῶν male O.“

lis, et maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto, atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus etiam copiam admirentur rerum dicendarum, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Jovem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si

quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et cantillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. In primis vero etiam illa extemporality excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitatio-

χορὸν ἔχειν οἰκτεῖον *h*), καὶ συνάδοντα ταῦτα μὲν σοι τὰ *p. 22.*
 ἐν ταῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δέ, προϊόντα *i*) σε δορυφορεί-
 τωσαν, ἔγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφησ μετὰ
 διαλαμβάνοντα *k*). καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια ὑπὲρ *l*)
 σκετοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου αὐτῷ. *p. 23.*
 τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἕνα ἴσως μοι
 τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. "Ὁ δὲ μέγιστον, *22*
 καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμειν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου δεῖν παρῆλ-
 πον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἦν μὲν τις κα-
 λῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκεῖται *m*).
 ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῆ *n*), πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν
 ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ, ἐπίσημον γάρ
 καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπεπεῖν *o*),
 τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπισιγέοντα, καὶ ἐνοχλίσοντα *p*),
 ὡς ναυτιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ
 ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης *q*) δὲ μὴ πολλάκις τὴν

- h*) οἰκτεῖον] „omisit O.“ *i*) προϊόντα] „προσίδοντα male Fl.“
k) διαλαμβάνοντα] „Nihil mutant Edid. nec O.“ Conj. Sol.
 διαλέγοντα. *l*) ὑπὲρ] „Sic Fl. Ald. Hag. B. v. Par. etc.
 Περὶ J.“ *m*) δοκεῖται] „δοκεῖ τῶν O.“ *n*) ἐνεχθῆ] „ἐν-
 εχθόντων O.“ *o*) ἐπεπεῖν] „ἐπείν O.“ *p*) ἐνοχλίσοντα]
 ἐνοχλήσαντα Fl. male.“ *q*) ἐπισείσης] „καὶ ἐπισείσης O.“

nam ad dicendum prodeas: in ista enim aperte depre-
 hendāris. Amici autem sem-
 per plaudant pedibus, et mer-
 cedem solvant coenarum, si
 quando labare te sentiant,
 praebentes manum, et inter
 moras laudationum inve-
 niendi quid dicas occasio-
 nem suppeditantes. Nam il-
 lud quoque tibi curae sit,
 chorum tibi tuum uti habeas,
 qui concinat. Haec quidem
 observanda tibi in ipsis
 orationibus. Post ea vero
 prodeuntem te deducant, suo
 tectum satellitio, et de his,
 quas dixisti, disputantem.

Et si quis forte fiat obviam,
admiranda de te dicito, et
supra modum te ipse lauda,
ut gravis ei sis: Quid enim
 ad me ille Pacaniensis? et,
 Ad unum forte veterum mihi
 certamen est? et id genus
 alia. Quod autem maximum,
 et ad famam parandam in
 primis necessarium, fere
 praetermissem. Quicumque
 dicunt, eos deride. Et si quis
 bene dixerit, aliena, non sua,
 proferre videatur: si feratur
 mediocriter, reprehensione
 digna sint omnia. In reci-
 tationibus ultimus omnium
 ingredi; facit enim te con-

- p. 23. χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μηδ' ἀναστῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἡ δὲ τὸ πλεῖστον ὑπομειδία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου r) μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων s) τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὅσα t). τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαυροῦν ἢ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα u) πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰ τοῖς χεῖ-
 p. 24. λεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰδοῖμιον ἐν βραχεῖ καὶ περιβλεπτον x) ἀποφανῆ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ
 23 ἔξω. Ἰδίᾳ y) δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυ-
 βεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνύειν, μοιχεύειν, ἢ αὐχεῖν z)
 γε α), καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ
 γραμμάτια ὑποδεικνύναι b) ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα·
 καλὸς γὰρ εἶναι θέλει, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
 σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν φηγορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
 ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-

r) -γίγνου] „γίγνου O.“ s) τῶν μέμψεων] „τῆς μέμψεως O.“
 t) τὰ ὅσα] „desunt in Fl.“ u) τὸ ψεῦσμα] „ψεύδος, et
 sine articulo O.“ x) καὶ περιβλεπτον] „omiserat O. sed in
 marg. additum.“ y) ἰδίᾳ] „Bene sic Ald. Hag. Par. etc.
 Male sine puncto J et Fl.“ z) ἢ αὐχεῖν] Sic Schm. ex O.
 Vulg. ἢ aberat. s) γε] „Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε,
 quod Edd. habebant.“ b) ὑποδεικνύναι] „ἐπιδεικνύναι O.“

*spicuum: et tacentibus omni-
 bus peregrinam quandam
 laudationem subjicere me-
 mento, quae aures prae-
 sentium advertat et offendant,
 ut nauseent omnes ad ver-
 borum insolentiam, et aures
 obturent. Neque vero manum
 saepe ad laudandum moveas,
 vile enim id est: neque assur-
 gas, nisi semel forte aut bis
 ad summum. Subride autem
 frequenter, et ostende, non
 placere tibi, quae dicuntur.
 Ancipites autem sunt repre-
 hendendi occasiones apud eos,
 qui pronas ad calumniandum
 aures habent. Caeterum con-*

*fidendum est: audacia enim,
 et impudentia, et mendacium
 in promptu, et jusjurandum
 in extremis semper labiis, et
 invidia contra omnes, et
 odium, et maledicentia, et
 calumnias probabiles. Haec
 celebrem te brevi et conspi-
 cuum facient. Atque talia
 sunt, quae extra sunt et
 apparent. In privato autem
 facinora omnia committere
 tibi decretum sit, aleatorem
 esse, inebriari, libidinari,
 moechari, aut certe gloriari,
 etsi non feceris, idque apud
 omnes dicere, et literulas
 ostendere scriptas a mulieri-*

ναικωνίδιος εὐδοκιμοῦντος c)· καὶ τὸ d) δεῖνα δέ, μὴ p.24.
αἰδεσθῆς e), εἰ καὶ f) πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἱεῖσθαι
δοκοίης· καὶ ταῦτα, γενεήτης, ἥ καὶ, νῆ Δία, φαλακρὸς
ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔστιωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δέ
μὴ ὦσιν, οἱ g) οἰκίται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοι-
ούτου πρὸς τὴν ρητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων
ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλλώτεραι αἱ γυναῖ-
κες, καὶ λουδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ
δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις h), καὶ κατὰ ταυτίγῃ i) διόσεις τῶν
ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι k) χρὴ μάλιστα μὲν τὰ p.25.
πάντα· εἰ δέ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δὲ σοὶ τὸ στόμα
πρὸς ἅπαντα ἡδέως l) κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττις ὑψηρετέτω
καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
ται. δύναται δέ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ m) βαρβαρίζειν,
οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιγορκεῖν, ἢ λουδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν,

- c) σου — εὐδοκιμοῦντος] „σοι — εὐδοκιμοῦντι male FL.“
d) τὸ] „τόν FL.“ Post δὲ comma posui, in prioribus omnibus
neglectum. Vid. Aduot. e) αἰδεσθῆς] „Sic dedi ex J. V. 2.
O. L. Αἰδεσθῆς Edd. cett.“ f) εἰ καὶ] Sic scripsi cum
Fritzsche, pro vulg. κἄν, idque ex O. g) οἱ] Caret articulo
O.“ h) πάσχοις] „Ex O. sic dedi, cum πάσχοις Edd.“ i)
καὶ κατὰ ταυτίγῃ] Haec verba, quae vulgo in Edd. desunt,
ex mente Solani restitui duce Florentina, quae καὶ κατὰ ταυτίγῃ
habet, unde Schm. scripsit καὶ ταυτίγῃ. k) πιττοῦσθαι]
πιττοῦσθαι mendose B. 3. l) ἡδέως] „ὁμοίως O“ et Gorl.
Ἐτοίμως conj. Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 965.
m) οὐδὲ] „καὶ O.“

bus. Etenim pulcher esse velle
debes, et hoc agere, ut mulie-
res studiose videantur te se-
ctari. Nam hoc quoque ad
Rhetoricen vulgo referent,
quasi ea causa in ipsa quo-
que gynaeconitide gratiosus
sis. Sed interim! ne pudeat
te, etiamsi a viris alterius
rei causa amari videare,
idque barbatus cum jam sis,
aut, ita me Jupiter, calvus.
Sed sint, qui etiam hac ipsa
causa te utantur. Si vero
non sint, servi certe suffi-

cient. Multa enim ex hao
etiam re commoda facultati
dicendi utilia accedunt: ma-
ior certe impudentia atque
audacia. Vides, ut loqua-
ciores sint mulieres, et abun-
de maledicant, ac supra vi-
ros. Si ergo idem quod il-
las patiaris, his quoque in
rebus praecelles reliquis. Ve-
rum etiam pice velli oportet
maxime sane per omnia: si
vero minus, omnino quidem
illa... Ipsum vero os tibi ad
omnia hiet facile, et mini-

p. 25. καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ
 24 μάλιστα ἢ ν) πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέ-
 σης ο). πάντα αὐτὴ γε ρ) ἐπιστάσθω, καὶ γοιμωτέρα γι-
 γνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Ἦν q) ταῦτα, ὡ παῖ,
 καλῶς ἐκμάθης, (δίνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)
 θυρῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα,
 καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δέ, οὐκ
 ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρίσται σοι τὰ ἀγαθὰ
 παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ r) ἐμὲ, ὥς πατρὸς μὲν
 ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ
 Ξοῖν καὶ Θμοῦιν διδουλευκός, μητρὸς δὲ ἀπεστρίας, ἐπα-
 φροδίτου s) τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδ-

p. 26. κίμος t) εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρίφε-
 σθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐρωστῇ. ἐπεὶ δὲ
 τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάστιν οὖσαν κατείδον, καὶ διεκπερά-
 σας u), ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὡ φίλη

n) ἢ ν] ἢ B. 3. o) διαρκέσης] „διαρκέση O. et marg. A. 1.“
 p) γε] „τε FL.“ q) ἢ ν] „ἐν male O.“ r) γὰρ] „omisit O.“
 s) ἐπαφροδίτου] Sic e Cod. Graev. qui plane ita habet,
 et e vestigiis lectionum ἐπ' ἀφροδίτου marg. A. 1. et ἀφρο-
 δίτου O. scripsi pro vulg. ἐπ' ἀφροδίτου. t) ἀδόκιμος] „re-
 cepi ex FL. quum ἀδόκιμος esset in cett.“ u) διεκπεράσας]
 „διεκπεράσας O.“ et Gorl. x) Προθεῖνός] „bene J. Hag. Par.
 Salm. etc. Προθεῖνός B. 1. et 2.“ nec non 3.

stret lingua cum ad sermo-
 nes, tum ad alia, quaecun-
 que poterit. Potest autem
 non soloecismos tantum com-
 mittere aut barbarismos, ne-
 que nugari solum, aut pe-
 jerare, aut maledicere, aut
 calumniari, ac mentiri; sed
 noctu aliud quoque subire
 ministerium, imprimis ad
 multos adeo amores si non
 sufficias. Omnia quidem illa
 norit, et nativa magis fiat,
 neque quidquam aversetur.
 Haec si, puer, diligenter
 edidiceris, potes vero; ne-
 que enim quidquam est in

illis difficile: confidenter tibi
 polliceor, non longo inter-
 jecto tempore optimum te
 Rhetora et nobis similem red-
 ditum iri. Quod sequitur,
 non opus est uti ego dicam,
 quot brevi bona a Rhetorice
 adfutura tibi sint. Vides
 enim me, qui ignobili patre
 natus sim, et ne pure qui-
 dem libero, ut qui ultra Xoin
 et Thmuin servierit, matre
 autem sarcinatrice venerea
 quadam. Ipse vero, qui for-
 ma viderer esse non omnino
 contemnenda, primo solorum
 alimentorum pretio fui cum

Ἀδράστεια, πάντα ἐκείνα, ἃ προείπον ἐφόδια, τὸ θράσος, p. 26, ἢ ἀμαθία, ἢ ἀνασχυρία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποσειδὸς x) ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγέννημαι· ἔπειτα δὲ γρατὶ συνοικήσας y), τὸ πρῶτον μὲν ἐλαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος z), τέτταρας a) ἔτι λοιποὺς b) ὁδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδιμένους· πλὴς ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ λαῖψα τὰ ἐν τῆς σφοῦ φιλήματα, ὑπερήδιστα μοι ἐποίει p. 27. ὁ λιμός. ἄτα ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὢν εἶχεν πάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρατός τις οἰκίτης ἐμήνυσεν, ὡς φάρμακον εἶην c) ἐπ' αὐτὴν d) ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ 25 κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, κἄν e) ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνόητοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἡττῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ

y) συνοικήσας] „synoikēsas male O.“ z) ἐβδομηκοντούτιδος] „βδομηκοντούτιδος Th. Mag. V. τριμκοντούτιδος. Vulgatum tu-tur Fl etc.“ a) τέτταρας] „τίσσαρας O.“ b) λοιποὺς] „λοιπὸν O.“ c) εἶην] ἦεν marg. Cod. Gorl. d) αὐτὴν] „αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat.“ e) κἄν] „recte J. Ald. Fr. Hag. Salm. sine accentu, κἄν male Fl. Par. B. 1.“ et 3.

amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo jam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrastea! praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscitia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor, sed jam Jovis et Ledaes pueris cognominis factus sum. Deinde adjunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, amare dum simul mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor habentem reli-

quos, auro revinctos et ipsos. Verumtamen paupertatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula suavissima mihi famas redderet. Deinde parum aberat, quin heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabilis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Praeceptis igitur ejectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in judiciis probandum me praebeo, praevaricans saepe, et iudicium corruptionem imprudentibus

- p. 27. θύρα χλωροί, καὶ ἱστεφανωμένοι f)· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρώμαι τοῖς διέλασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς g) ἀπάντων, καὶ ἐπλοημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πολὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δεικνύσθαι τῷ δακτύλῳ τούτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ
- p. 28. πακίᾳ λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοιγε h) δοκεῖ ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ i) τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραι-
 26 νέας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος k). Εἰεν· ὁ μὲν γεννάδας l) εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται m)· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε, ὅπερ ἐξαρχῆς ἐκόθεις ἐλθεῖν· καὶ οὐδέν σε καλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ n, ἐν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν o) καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμῆν οὐ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Ἰπλάτωνος ἐκείνο p) πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα

f) καὶ ἱστεφανωμένοι] Copulam vulgo omissam inserui ex O. et Gori. g) πρὸς] „πρὸ male O.“ h) ἔμοιγε] „μοι tantum O.“ i) νῆ] „να O.“ k) ἐπισπασάμενος] ἐπισάμενος αὐτοῖς 3011. Schol. probante Belino. l) γεννάδας] „γενεάρχης male O.“ m) πεπαύσεται] „πέπασσαι male O.“ n) τῷ νόμῳ] „τοῖς νόμοις O.“ et Gori. o) κρατεῖν] „κρατεῖν male O.“ p) ἐκείνο] „omissum in O.“

pollicens. Et plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in janua virides, et in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum perversitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quas multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gratiam

mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moveare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus cum in judiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, et amabilis sis, ducasque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator et magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere,

φείσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν q) περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ p. 28: ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων r), ἀσύμβολος s) ὧν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι t). ὥστε ἀκούειτε ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν u) πεκρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάσῳ καὶ πρᾶτῃ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

q) *πρέπειν*] „Et hoc neglexit O.“ r) *ἐπιπολάζων*] *ἐπιπλάζων* conj. *Guyet.* plane inutile commentum. s) *ἀσύμβολος*] „restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. et O.“ Vid. Adnot. t) *πέπαυμαι*] „πεπαύσομαι O. minus recte.“ u) *ἡμῶν*] *ὑμῶν* legi jubet *Fritzsch.* *Quaest.* p. 200 convenienter cum versionibus Latinis. At ego nec necessitatem mutandi, neque rationem idoneam, vidi.

te Platonis illo volucris curru vectum ferri, quam ipsum de Jove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim et timidus sum, de via vobis decedam, et desinam Rhetoricen sectari, qui non eadem, quae vos, ad eam conferre possim. Vel potius jam desii.

Itaque sine pulvere praedicandos vos atque admirandos praebete, illud solum recordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui velociores judicati sitis, verum quod facillimam et declivem viam elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.
ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥς α).

A R G U M E N T U M.

Narrat amicus amico ut rem maxime mirabilem, non modo multitudinem hominum, sed etiam eruditissimos et sapientissimos, qui quidem vulgo habeantur, viros mendacis vanissimis et absurdissimis adeo fere addictos inhaerere, ut veritati et sanas rationi in aempiternum valedixisse videantur. Refert scilicet confabulationem maximorum illius aetatis philosophorum e diversissimarum formularum asseclis, qui quum forte ad Eucratem aegrotantem visendum convenissent, variis narrationibus, ex sua ipsorum vita repetitis et anili arte mirum in modum conflatis et exornatis, Luciano nostro incredulo — is enim est Tychiades — de incredibilibus quibusdam morborum curationibus, de spectrorum visionibus, de viribus magicis, de medicamentis amatoris, et quas alia sunt ejus generis, persuadere conjuncta opera contendunt; eo tamen successu, ut tandem taedio affectus Tychiades hunc indignissimorum philosophorum consensum cum quadam indignatione relinquat et in erectioris sapientiae sinum confugiat.

1 ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπισθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγειται, ὥς αὐτοὺς τε χαίρειν μὴδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα δεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

α) ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥς] Sic B. 1. 5. Sine personarum notatione A. 1. 2. Τυχιαδης καὶ φιλονκλις vitiose Reitz. et recentt. nescio unde. Scribi enim saltem debebat Φιλονκλῆς.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADAE AC PHILOCLIS.

Tych. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant?

ΦΙΛ. Πολλά, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους p. 29, ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΤΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν b), οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅπόσοι τῆς χρείας ἔνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοι γε μᾶλλον καὶ ἱκαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ τοιούτου φαρμάκου ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δειντοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἱποίει, τὴν τε αὐτοῦ c) ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται d), ἡδόμενοι τοῦ πράγματι, καὶ ἐνδιατρί- p. 30, βοντες ἐπ' οἰδεμῆ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανεόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΤΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν e) οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι

b) φασὶν] Comma ante hanc vocem necessario ponendam Edd. vet. omiserant, recte posuerant Reitz. et recentt. c) αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. d) περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται.] Nil mutant Edd. neque Coll. Vid. Adnot. e) εἰσιν] abest a FL.

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicujus causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt, qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Ve-

rum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cujus boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam

p.30. αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἰ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαμφοῦνται;

ΤΤΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοὶ δείξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστούς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὁμως χαίρουσιν αὐτούς f) τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, αἰοδιμούς ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι g) κεχημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ

p.31. μέχρις ἡμῶν διῴκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεισι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλὰς ἀδείσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅποταν Οὐρανοῦ τρῆμιν, καὶ Προμηθεῖος δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄιδου πᾶσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς

f) αὐτούς] αὐτούς B. 3. g) ψεύσματι] ψεύματι ead. B. 3. quae omnino per hunc libellum minus etiam quam alias est castigata; veluti statim legas ibi κεχημένους pessime.

amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque et illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante

hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deciperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promothei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Jupiter sit taurus vel cynus factus, et ut ex muliere in

ὄρεον h) ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ p. 31.
 Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα,
 πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κη-
 λῖν δυνάμενα, ἔτι τῇ Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. 3
 Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ᾗδῃ, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς
 οὐ γελοῖον; εἰ Κρηῖτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ
 αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς
 ἀναδοθῆναι φασί, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς i) ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνό-
 τερον οὗτος τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄψεως ὀδόντων, Σπαρ-
 τοὺς τινὰς ἀναβεβλαστημέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν οὖν p. 32.
 ταῦτα καταγέλαστα ὦντα, μὴ οἶηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ'
 ἐμφρόνως k) ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινός, ἢ Μαρ-
 γίτου νομίζοι l) τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἑλᾶσαι διὰ
 τοῦ αἵματος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πᾶνα m) ἦκειν
 ἐξ Ἀρκადίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρεΐθυιαν ὑπὸ

b) ἐς ὄρειον] ἐς τὸ ὄρειον 2954. i) τῆς Ἀττικῆς] „τῆς γῆς
 Ἀττικῆς G. τῆς etiam additum in marg. A. 1.“ k) ἐμφρό-
 νως] ἐνφρόνως Fl.“ l) νομίζοι] Sic ob praecedens οἶηται
 cogites de νομίζῃ corrigendo, cf. certe Toxar. c. 37. et quae ibi
 in Varr. Lectt. notata sunt. m) Πᾶνα] Πάνα in prioribus
 omnibus.

avem aut ursam aliqua mu-
 tata sit. Ad haec vero Pe-
 gasos, et Chimaeras, et Gor-
 gones, et Cyclopes, et quae
 sunt ex eo genere, absurdæ
 omnino et portentosæ fa-
 bellæ, puerulorum mentes
 mulcere aptæ, qui Larvam
 Lamiamque metuunt. Qnam-
 quam poetarum forte tole-
 rabilia fuerint mendacia.
 Quod vero jam civitates et
 gentes multæ, communiter,
 et publice, mentiuntur, qui
 non ridiculum? Si Creten-
 ses, Jovis sepulcrum osten-
 dentes, non erubescunt, Athe-

nienses vero Erichthonium
 de terra exstitisse ajunt, pri-
 mosque homines, olerum in-
 star, de Attico solo enatos:
 multo hi quidem speciosius,
 quam Thebani, qui de ser-
 pentis dentibus Spartos [*sa-
 tīvos*] quosdam germinasse
 narrant. Si quis vero hæc
 tam ridicula non putet vera
 esse, sed, his prudenter exa-
 minatis, Corœbi cujusdam
 aut Margitæ judicet, cre-
 dere, aut Triptolemum per
 aëra vectum alatis draconi-
 bus, aut Pana venisse ex
 Arcadia auxiliatum in Ma-

p. 32. τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσιβῆς οὗτός γε, καὶ αὐόητος αὐτοῖς n) ἴδοξεν, οὕτω προδήλοισ καὶ ἀληθεῖσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛΑ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνομεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες ο) τῇ γραφῇ, οὐπερ μάλιστα δέονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινας ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθῶδῃ ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιπρὰ τοὺς περιηγητάς αὐτῶν p) διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τάληθῆς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μᾶς ζῆτα τοιαύτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιαι εἰκότως δοκοῦν ἄν.

5 ΤΤΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθῶδῃ ἀκούσας· μᾶλλον

n) αὐτοῖς] αὐτὸς 2954. ο) ἐγκαταμιγνύντες] Ita hic Reitz. cum recentt. correxerat vulgatam olim formam *ἐγν* — ὥς non item Ver. Hist. I, 7. vocem *καταμιγνύντες*, ubi vid. Varr. Lectt. p) αὐτῶν] τῶν ἀληθῶν edi jussit Bel. pravam et ridiculam habens vulgatam, quae tamen unice genuinam exprimit auctoris sententiam: *enarratores scilicet rerum fabulosarum*, qui hactenus quidem hac vice functi erant. Modo pro *κωλύσῃ* vix dubito, quin verius scribatur *κωλύσαι*. cf. Scyth. c. 5. Varr. Lectt.

rathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet, qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, et civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, et si qui alii, augustiores tali-

bus commentis reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cumne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis et fabulosis auditis, vel potius in

δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιδὼν ὥχόμεν, οὐ γέρον τοῦ πρᾶ- p. 33.
γματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑρινύες ἐξή-
λασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος q).

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεῖσκειν, ὥς ἐκεῖνος, οὕτω βα-
θὺν πώγωνα καθειμένος, ἐξηκοντούτης ἀνὴρ, εἶ καὶ φιλο-
σοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευ-
δομένου ἀκοῦσαι παρῶν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τοι-
οῦτον.

ΤΤΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὥς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις,
παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς
αὐτόν, ποικίλα ἐννοῶν. ἄρτι μὲν ὥς μεμήνηοι, καὶ ἔξω εἴη r)
τοῦ καθεστηκότος ἄρτι δὲ ὥς γόης ὢν, ἄρα τοσοῦτον χρό- p. 34.
νον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελῶν τινὰ πίθηκον περι-
στέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα, πρὸς τῆς Ἑστιάς, ὦ Τυχιάδη;

q) διεξιόντος] „Sic Edd. nec quidquam varietatis habent
Codd. Διεξιόντες vult Solanus; et sic textui Ald. superscri-
ptum est.“ r) μεμήνηοι, καὶ ἔξω εἴη] μέμνηε, καὶ ἔξω ἦν
vult Bel. pro genii sui indole.

media eorum enarratione,
discessi, qui ferre egressam
modum licentiam non pos-
sem. Sed tanquam Furiae
quaedam me ejecerunt, illo
portentosa multa et absurda
enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade,
fide dignus Eucrates est, ne-
que quisquam temere credi-
derit, illum, qui prolixam
adeo barbam submiserit, ho-
minem sexagenarium, et in
philosophia diu versatum,
vel sustinere posse, ut audiat
aliud se praesente mentien-
tem, nedum ut ipse tale quid
audeat.

Tych. Nempe nescis, so-
dalis, qualia dixerit, quo-
modo fidem illis facere stu-
duerit, quomodo dejeraverit
ad pleraque, pueros etiam
suos (per quorum caput ju-
raret) interponens, ut etiam
vultu in illum defixo varia
cogitarem: jam quidem fu-
rere hominem, et mente non
constare; nunc, impostorem
esse, ac tamdiu me fugisse,
qui leonina pelle simium te-
geret ridiculum; adeo ab-
surda narrabat.

Phil. Quaecnam ista? per
ego te Vestam rogo, Ty-

p. 34. ἐθέλω γὰρ εἶδέναι, ἦν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῃ τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

5 ΤΤΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὃ Φιλόκλης, φοιτῶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι θεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὡς παρ' Εὐκράτην ἔσθαι ἀπέλθαι, τοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἔνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενομένην, κἀκέινον ἴδοιμι, (ἡγήσασθαι γὰρ, ὡς νοσοίῃ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὗρισκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ, ὡς ἔφασκον s), ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ συχνούς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν, ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Λεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἰων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι t) δυνάμενον. ὄρᾱς, οἷους ἄνδρας σοὶ φημι, πανσόφους, καὶ

p. 35. παναρέτους, ὃ u), τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκείνης

s) ἔφασκον] ἔφασκεν 2954. t) ὑποφητεῦσαι] ὑποφτεῦσαι male 2954. u) παναρέτους] Interrogationis nota, quae post hanc vocem vulgo posuerant, sublata, sequentia arctius cum antecedentibus conjunxi et Gesneri interpretationem: *quodque caput rei est, de unaquaque secta*, correxi, moniti Schäferi ad Dionys. Halic. p. 145. et Fritzscheii Quaest. p. 38.

chiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab ejus puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viscret; utriusque causa, ut *nempe* et Leontichum convenirem, et viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac

Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paullo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, et interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni et virtute praeditos. florem ipsum de unaquaque

πρῶταίρας, αἰδασίμους ἅπαντας, καὶ μονοουχὶ φοβερούς p. 55,
τὴν πρόσφιν. ἔτι καὶ ὁ ἱατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ
χρῆαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶν ἰδοῦκε ἤδη
ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ
ῥεύμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὐθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέ-
ζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέ-
λευεν, ἥρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὅποτε
εἶδε με, καίτοι βοῶντας αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τι, μεταξὺ
εἰσιῶν ἐπήκουον· κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως x), μὴ ψεύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπαλογησάμενος τὰ συνήθη ταῦ-
τα, ὡς ἀγνοῶσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, θρο-
μαῖος ἄλθοιμι γ), ἐκαθεζόμεν πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐνύχα- 7
τον ἤδη ὑπὲρ z) τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προσηκόντες,
τὰ δὲ καὶ α) τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς
ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ ταῖνον, φησί,
τῇ ἀριστερεῇ τῇ ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυ-
γαλῆς b), οὕτω φονευθείσης, ὡς προσίπον, ἐνδύσειεν εἰς

x) πεφυλαγμένως] πεφυλαγμένος B. 2. sola. " nec aliter B. 1.
et 3. Mox pro more suo *Belinus* vult scribi μὴ ψεύσαιμι ἄν,
et mox ὡς ἄν ἀγνοῶσαιμι. γ) ἔλθοιμι] „ἐλθούμι marg. A. 1.
W." z) ὑπὲρ] „περὶ Fl. sola." nec non 2954. probante *Be-
lino*. a) τὰ δὲ καὶ] τὰ μὲν δὴ καὶ 2954: quae, licet maxime
depravata, tamen „sine cunctatione adoptat" *Belinus*. b) μυ-

secta, venerabiles omnes, ac
tantum non adspectu ipso
terribiles. Insuper vero ade-
rat Antigonus Medicus, mor-
bi caussa, puto, advocatus.
Ac jam mollius videbatur
habere Eucrates, eratque
familiaris illi morbus: de-
fluxio enim iterum in pedes
illi descenderat. Igitur assi-
dere me apud se in lectulo
iussit Eucrates, submissa
paulum ad infirmitatem si-
gnificandam voce, cum me
vidisset, quamquam claman-
tem illum, et contenta voce
aliquid dicentem, in ipso iu-

gressu audirem. Et ego,
summa cautione adhibita, ne
forte pedes illius attingerem,
excusatione illa vulgari pro-
lata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim
statim venisse, prope illum
assedi. Illi forte jam de mor-
bo partim dixerant, partim
adhuc disputabant, insuper
vero etiam curationes unus-
quisque nonnullas subjicie-
bant. Nam Cleodemus, si
ergo, inquit, sinistra aliquis
humi tollat dentem mustelae,
ita uti dixi intersectae, et
excoriati modo leonis pelle

p. 35. δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἴτα περιάψει περὶ τὴν
 p. 36. σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ
 Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι περθεῖται
 καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὡκὺ γὰρ
 ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρῳται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λίων
 ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ
 αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναντο, ἵ-
 τις ἐπίσταντο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπαγγελ-
 ἑκάστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἤμισα ἐπαγγέλλεται c). καὶ ἀντὶς,
 ἡδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλας ἐγίνωσκον ἐλάφου χρῆ-
 ναι τὸ δέρμα d) εἶναι, διότι ὡκὺ ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Ἄλβος
 ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὡκυτέρως
 εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν
 αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰκότως·
 8 τοῦ Ἄλβου. Ἐγὼ δὲ, οἴεσθε γάρ, ἔφη, ἐπωδαῖς τιεῖ τὰ
 τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ
 ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ θῆλει-
 ῆσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-

γαλῆς] In prioribus omnibus μυγᾶλης. c) ἐπαγγέλλεται]
 „δύναται marg. A. 1.“ d) τὸ δέρμα] „διὰ τὸ δέρμα J. sola
 frustra, cum marg. A. 1.“ Sic etiam 2954. et χρῆσθαι id
 pro χρῆναι.

*deliget, ac deinde circum-
 ponat cruribus, statim cessat
 dolor. Non leonina, inquit
 Dinomachus, audiui equi-
 dem, sed cervae virginis et
 nondum initae: et probabi-
 lior sic res est: celere enim
 cervae et robustum maxime
 pedibus. Et leo fortis ille
 quidem, atque adeps illius
 et manus dextra, et pili de
 barba recti, multum valeant,
 si quis cum suo quodque car-
 mine adhibere possit. Pedum
 vero curationem minime pro-
 mittit. Ipse quoque, inquit
 Cleodemus, ita olim puta-
 bam, cervae oportere pellem*

*esse, propterea quod velox
 cervae. Sed nuper e Libyae
 sapiens talium, aliter me
 docuit, cum diceret, velo-
 ciores esse leones cervis. Ni-
 mirum, dicebat, capiunt illos
 etiam persecuti. Laudabant
 praesentes Libyn, qui recte
 dixisset. At ego, Putatis enim,
 dicebam, incantationibus
 quibusdam talia sedari, aut
 rebus extra appensis, cum
 tamen intus habitet malum?
 Ridebant in hoc sermone
 meo, ac manifestum erat,
 condemnari ab illis multam
 meam inscitiam, quando ne-
 scirem, quae essent mani-*

σταίμην. e) τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν οὐδεὶς φρονεῖν p. 56. ἀντίποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος ἰδάναι μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάσαι γὰρ ἡμελεῖτο, εἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ. Εὐκρῆται μετὰ τῆς τέχνης, οἶνον τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως, ὑφαίρειν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἄμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἀπιστιον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ p. 37. τῶν τοιούτων γίνεσθαι τινος ἀφαιρέας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ρῖνα κορυΐτης μιστὸς εἶην, ὡς πιστεύουσιν f) τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἰσθόθεν ἐπιγείρουσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὡς φατέ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσ-αρτώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν g) γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμίου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδύσῃ h) τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγ-αλᾶς i). ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύ-

e) ἐπιστάμην] ἐπιστάμην corrigit Bel. soloecismorum ille felicior auctor quam exstinctior. f) πιστεύουσιν] πιστεύουσιν 2954. quod monitu Belini praetulit Schm. vulgato. Mihi vero πιστεύσαι auctor vere scripsisse videtur. g) οὐκ ἂν] „οἷς ἂν male J. Οὐκ cett. Ἀτ οἷς ἂν etiam marg. A. 1.⁴ h) ἐνδύσῃ] „ἐνδύσῃ J. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσῃς pejus marg. A. 1.⁴ Ἐνδύσῃ etiam 2954. i) μυγαλᾶς] μυγάλας B. 1. et 3. Cf. cap. praeced.

festissima, ac de quibus ne-
mosanus contradiceret, quasi
non ita se haberent. Verum-
tamen Antigonus Medicus
videbatur delectari mea in-
terrogatione: olim enim,
puto, negligebatur, qui au-
xilium de arte sua afferre
vellet Eucrati, et vino illum
abstinere jubens, et vesci
oleribus, et in universum
de contentione remittere.
Cleodemus ergo subridens,
Quid ais, inquit, Tychiade?
Incredibile tibi videtur, quas-
dam exsistere e talibus uti-

litates ad morbos? Mihi
vero, inquam; nisi omnino
pituita plenus mihi sit na-
sus, ut credam, externa, et
quae nihil communicent cum
internis rebus, morbos exci-
tantibus, cum oculis qui-
busdam, ut dicitis, praesti-
giisque operosa esse, et sa-
nationem, si appendantur,
immittere? Enimvero hoc
non contigerit, neque si quis
in pelle de Nemeaeo leone
sexdecim totas mustelas de-
liget. Ego enim leonem ipsum
saepes claudicantem prae do-

- p. 37. σταν ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ k) τῇ αὐτοῦ l) δέματι.
 9 Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα
 οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελεῖ m) τοῖς
 νοσήμασι προσφερόμενα· καὶ μοι n) δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφα-
 νίστατα ἂν παραδείξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν
 τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ
 βουβώνων ἰάσεις, καὶ τᾶλλα ὁπόσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιῶ-
 σιν· εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί ο) δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
 οἴση· γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἣν δ' ἐγὼ,
 ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, φασὶν, ἐκκρούεις τὸν
 ἦλον. οὐδὲ γὰρ ἂ φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως
 γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πέλοισι πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον p),
 διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε q) πυρετοῦ καὶ τοῦ αἰ-
 δήματος δεδιότος ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ ὅῃσιν βαρβαρικῇ,
 p. 38. καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβοῦνος δραπετεύοντος, ἔτι r) σοι
 10 γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς ο)
 Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοῦς εἶναι πιστεύων,

k) ὁλοκλήρῳ] „Sic Edd. magno consensu. Ὀλίγω male J. et marg. A. 1.“ l) αὐτοῦ B. 3. m) ὠφελεῖ] „ὁμολογῶ Fl.“ n) καὶ μοι] κἄ μοι 2954. Bel. Schm. o) τί] „ὅτι marg. A. 1. et Fl. male.“ p) τὸν λόγον] „τὴν λόγον Fl.“ et 2954. q) τοῦ τε] „οὕτω τε τοῦ J. cum V. 2. et marg. A. 1.“ οὕτε πυρ. 2954. r) ἔτι] ἔτιν conj. Jacobs.

lore in integra sua pelle vidi.
 Omnino nimirum idiota es,
 ait Dinomachus, neque talia
 discere curasti, quemadmo-
 dum, cum morbis adhiben-
 tur, prosint: ac videris mihi
 ne manifestissima quidem
 ista recipere, februm inter-
 mittentium depulsiōnes, et
 serpentium mulcedines, et
 tumorum inguinalium sana-
 tiones, et reliqua, quae jam
 et anus faciunt. Si vero illa
 fiunt omnia, quidni et ista
 putabis fieri a similibus? Ea,
 quae non consequuntur, in-

quam, concludis, Dinomache,
 et clavo, quod ajunt, clavum
 ejicis. Neque enim, quae di-
 cis, ea tali potentia fieri ma-
 nifestum est. Nisi enim prius
 eo converea disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista
 possint, metuente febris aut
 tumore, vel divinum nomen,
 vel sermonem Barbaricum,
 et propterea de inguinibus
 aufugiente; adhuc quae di-
 cis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinoma-
 chus, talia qui dicas, neque
 Deos credere, si quidem non

ἢ γέ μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων p. 38.
 γλυσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κα-
 λῦν γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ
 εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
 ἂ ἐν ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρι-
 κῆς, ἀνισιάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες
 αὐτοῦ, ἦπια φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦν-
 τας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς s) περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦ- 11
 τον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι.
 ἦν μὲν ἐγὼ μεϊράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
 σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαμ τὸν ἀμπε-
 λουργόν, ἐρῶμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμ-
 φι πληθούσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κῆσθαι ἤδη
 εσσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ
 ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσεργύσαν τὸ θηρίον, δακτύ-
 λῳ κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδῦ-
 ναι αὐτὸς ἐς τὸν t) φωλεὸν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον p. 39.
 ὑπ' ἀλήθδωνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαμ
 ἐρωῶμεν u) αὐτὸν ἐπὶ σκιμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προς-

s) μυγαλᾶς] In. omnibus prioribus μυγᾶς Cf. c. 7. et 8. t)
 τὸν] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Tῆν J. et V. 2.“ u) ἐρωῶ-

putas fieri posse, ut per di-
 vina nomina sanationes con-
 tingant. Illud quidem, in-
 quam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet,
 etiamsi Dii sunt, tamen talia
 esse mendacia. Ego vero et
 celo Deos, et curaticiones il-
 lorum video, et quas bene
 faciant laborantibus, quos
 medicamentorum et medici-
 nae opera restituant. Aescu-
 lapius enim ipse, ejusque
 filii, medicamentis bonis
 miscendis sanabant aegro-
 tos, non leonibus mustelisque
 alligandis. Omitte istum,
 inquit Ion. Ego mirabile

quiddam vobis enarrabo.
 Adolescentulus eram circa
 quatuor et decem fere annos.
 Venit autem aliquis patri
 nuncians, Midam vinitorem,
 robustum caetera servum, et
 efficacem, pleno foro a ser-
 pente morsum, jacere jam
 putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis ap-
 plicanti, adrepentem vips-
 ram, morsu appetiisse polli-
 cem, ac subito suam rursus
 cavernam subiisse: illum
 vero plorare, qui periret da-
 loribus. Haec igitur nuncia-
 bantur: ac Midam videba-
 mus ipsum in grabato afferri

- p. 39. κομιζόμενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῷ φίλῳ τις παρὼν x), Θάρρῃ, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοι ἄνδρα βαβυλωνίον τῶν Χαλδαίων, ὥς γ) φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὅς ἴασεται z) τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβῃ λίγνῃ, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπὶ τῇ τῷ ἐξελάσας τὸν ἰὼν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναριχῶν τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἔφ' οὐ a) ἐνεκόμιστο, ὥχρετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπικνῶν. τοσοῦτον ἢ ἐπὶ τῇ ἐδυνήθη, καὶ ὁ σιηλίτης
12. ἐκεῖνος λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεοπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἀγρὸν b) γὰρ ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικῶς c) τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἐπὶ, θείῳ καὶ θεῶν καθαργίους τὸν τύπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς τῶν d) ὄρων. ἦγον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι

μεν] ὁρῶμεν 2954. x) παρὼν] „παρελθὼν Fl.“ y) ὅς] Rectius et forsau verius scriberetur οὗς. Certe hoc reddiderunt interpretes ad unum omnes. De his Chaldaeis vid. ad Hermot. c. 6. Tom. IV. p. 383. z) ἴασεται] „ἴασατο Fl. ἴασατο marg. A. 1. W.“ Cum Fl. consentit 2954. a) οὐ] ἢ conj. Elapser. e loco sacro Marc. II, 4. sed frustra. b) ἐς τὸν ἀγρὸν γὰρ] Sic Schm. e 2954. probante Fritsch. Quaest. p. 100. pro vulg. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν. c) ἱερατικῶς] „ἱερὰ Ven. et marg. A. 1.“ d) τῶν] „omittit Fl.“

a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem jam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret in super pedi illius lapidem,

quem de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocres videatur: quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit et ille lapis de sepulcro. At ille alia quaeque patravit vers divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit.

πρὸς τὴν ἐπωδὴν ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, p. 39.
καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρυνοί τε, καὶ φύσαλοι· ἐλὶ- p. 40.
πειτο δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξεργύσας
μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προεστάρχματος· ὁ δὲ μάγος
οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφρων τὸν
νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμψεν ἐπὶ τὸν δρά-
κοντα, καὶ μεταμικρὸν ε) ἦκε κῆκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθη-
σαν f), ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ g) ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐ-
τίνα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φουσηματι, ἡμεῖς δὲ
ἰθαυμάζομεν. Ἐπὲ μοι, ὦ Ἰων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφρις, ὁ 13
πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγωγῇ τὸν δράκοντα ἡδη,
ὡς φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο;
σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπι-
στότερος ὢν σου πάσαι τὰ τοιαῦτα, (ᾧμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ
δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι h) ὅμως ὅτε τοπρῶ-

ε) μεταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρὸν Cf. καταμικρὸν Anach. c. 26. παραμικρὸν Amor. c. 52. Toxar. c. 61. et similia. f) συνηλίσθησαν] „ex emendatione Solani Συνηλίσθησαν Edd. Nec quidquam varietatis ex Codd. notatum invenio.“ g) αὐτὰ] „αὐτοῖς Fl. et marg. A. 1.“ idque, nisi fallor, verum. h) ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι] „πιστεῦσαι αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deerrant in nro Cod. Et pro γίγνεσθαι erat πιστεῦσαι. In marg. Ald. Wess. duo haec adscripta: δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτὰ, additumque: vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ.“

*Veniebant igitur velut tracti illi confestim ab illo ipso
ad incantationem angues flatu, nobis admirantibus,
multi et aspidēs, et viperæ, combusti sunt. Dic mihi,
ac cerastæ, et jaculi, et combusti sunt. Dic mihi,
rubetæ ac bufones. Reman- Ion, dicebam ego, serpens
erat draco unus vetulus, qui ille legatus, junior, numquid
præ senio, arbitror, non manu ducebat draconem ve-
poterat erepere, ac propterea tulum, ut dicebas? an ille
dicto audiens non fuerat. At scipione nixus ingredieba-
magus negat omnes adesse, tur? Tu quidem ludis, Cleo-
atque unum serpentium mi- demus inquit: ego vero et
nimum natu electum, lega- ipse magis etiam, quam tu,
tum mittit ad draconem. Et incredulus circa talia cum
venit paullo post iste etiam. essem, (fieri enim nullo mo-
Cum vero congregati essent, do posse putabam, ut ea
afflavit illos Babylonius: at crederem) tamen, ut primum
volantem vidi peregrinum,*

- p. 40. τον ι) εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βαρβαρον, (ἐξ Ἱπερβορίων δὲ ἦν, ὡς ἐφασκεν) ἐπλάτυσσα, καὶ ἐνικήθην, ἐμπόλῳ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας αὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
- p. 41. ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἱπερβορίον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἥδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ξρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῇ παριστάς, καὶ
- 14 τὴν Σελήνην κατασπών. Ἐγὼ γοῦν διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γεγόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους κ). ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυαίδος τῆς Δημαινέτου ι) θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπασχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ᾗδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ ὀκτωκαιδεκαετής

ι) το πρώτον] Sic rursus, ut saepissime alibi, ex A. 1. et 2. scripsi pro vulg. τὸ πρῶτον. κ) Ἀλεξικλέους] „Ita Edd. hic, sed paullo post Ἀναξ— habent.“ 1) Δημαινέτου] „Sic Fl. J. Fr. etc. Δημόν Schol.

barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyberboreis, credidi, et diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otioso et gradatim? Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, et super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dicere opus est, quae ostendit, im-

mittendis amoribus, daemonebus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demacneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia jam Peripateticae scholae placita didicisset, qui vel duodeviginti

ὦν, ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέ- p. 41.
 λος· ἀμνηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἔγωγ
 δέ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεί-
 νον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ
 παραντίκα· (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκ-
 παίδεκα δέ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρή-
 σαι τὴν δελήνην, (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ m) τὰ τοιαῦτα p. 42.
 τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρῇ τινὶ τῆς
 οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν
 Ἀναξικλέα n) τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν
 τεθνεῶτα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον· ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργί-
 ζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆπεν αὐτῷ ἑρᾶν. μετὰ δέ,
 τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ
 τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε
 ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικίαν
 μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύ-
 λαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρειος ἐκ πηλοῦ ἑρώ-

m) ἐπιτοπολὺ] „Sic J. Par. Hag. Salm. etc. Ὑπερολὺ FL“
 n) Ἀναξικλέα] „Sic jam J. Fl. Fr. Par. Hag. Salm. etc.
 nec quidquam Codd. javant.“

*annorum adolescens jam
 analysi uteretur, et acroa-
 maticos de natura libros ad
 finem usque pertractasset.
 Attamen consilii circa suum
 amorem inops, omnia mihi
 indicat. Ego vero, quod ma-
 gistrum decebat, Hyperbo-
 reum illum magum ad eum
 deduco, quatuor in praesens
 minarum mercede interposi-
 ta; oportebat enim statim
 numerare aliquid ad sacri-
 ficia: sexdecim vero, si frui
 daretur Chryside. Ille vero
 plenam cum servasset Lunam,
 (tum enim plerumque talia
 sacra peraguntur) fossa in
 subdivali domus depressa,*

*circa mediam noctem evoca-
 vit nobis primo quidem Ana-
 xiclem, patrem Glaucliae,
 ante menses septem defun-
 ctum. Graviter autem ferebat
 senex amorem, atque irasce-
 batur: denique vero tamen
 amare illi permisit. Post
 vero Hecaten evocavit, quae
 Cerberum secum duceret, et
 Lunam detraxit, multiforme
 spectaculum, diversamque
 prae se speciem ferens. Pri-
 mo quidem muliebrem prae
 se formam gerebat: tum bos
 fiebat pulcherrima: deinde
 catella videbatur. Tandem
 Hyperboreus de luto cum fin-
 xisset parvulum Cupidinem,*

- p. 42. τὸν τε ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μεταμικρὸν ο) δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Ἰλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν, ἄχρι δὴ αἰλεκτυόντων ἠκούσαμεν ἁδόντων. τότε δὴ ἡ τε σελήνη ἀνέπτατο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἐκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ
 15 αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ ταῦτα *) εἶδες, ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίσθησας p) εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπα-
 δαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις q), ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν,
 p. 43. εἰ γε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερεκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἑραστήν r) γυναῖκα καὶ πρόχειρον s)· οὐχ ὁρῶ δέ, τίνος ἔνεκα ἰδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ἑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἰ-
 κοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν εἰς Ἑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάντ' ἂν ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπερδὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ

o) μεταμικρὸν] Sic iterum, ut cap. 12., ex utraque *Ald.* pro vulg. μετα μικρόν. *) ταῦτα] ἂν 2954. p) ἠπίσθησας] ἐπιστ B. 3. turpi mendo. q) εὖ λέγεις] „Aliam personam hic addendam monet marg. A. 1. W.“ r) ἑραστήν] „Et sic *Fl.* cum cett.“ s) πρόχειρον] πρόθυμον 2954.

Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans januam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quas ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in caelum, et terram Hecate subit, et reliqua spectra evanescere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia.

Recte, inquam, mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque et promptam, non video, quam ab caussam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum au-

ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκείνα μὲν γὰρ ἦν ψόφον p. 43.
 ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφυγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς
 φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρεῖον που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν
 ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνά-
 μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν,
 καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τετιάρων
 μυνῶν, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται.
 γελοῖα ποιῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν u) 16
 ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαι-
 μονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δαιμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξέ-
 δοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λίσσιν,
 ἀλλὰ πάντες x) ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
 τὸν ἐπὶ τούτων γ) σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτον- p. 44.
 τας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὰ ὀφθαλμῶ διαστρέφοντας,
 καὶ ἀφροῦ πημπλαμένους τὸ σιόμα, ὅμως ἀίστησι καὶ ἀπο-
 πέμπει ἀρίτους, ἐπὶ μισθῷ z) μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δαι-
 μῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται, ὅθεν εἰς-
 ἐληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὃ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὃ

t) αὐτῇ] αὐτῇ b. l. majore jure velle poterat Jonsius, quam
 Soma. c. 9. Nihilominus servavi vulgatam omnium librorum
 lectionem. Intellige enim ipsam, i. e. eam, de qua nunc prae
 ceteris agitur, feminam, oppositam spectris. u) γοῦν] δὲ 2954.
 x) πάντες] „abest a Fl.“ y) τούτων] „τούτῃ Fl.“ z) ἐπὶ
 μισθῷ] οὐκ ἐπὶ μ. voluit Jens.

diant aeris aut ferri, fu-
 giunt; nempe et haec vos
 dicitis: haec autem argen-
 tum si qua tinniat, venit ad
 sonum. Alioquin ipsum quo-
 que Magum admiror, si,
 cum possit ipse amari a di-
 tissimis mulieribus, et solida
 ab illis talenta accipere, pro
 quatuor minis sordidus homo
 Glauciam reddit amabilem.
 Ridicule facis, inquit Ion,
 qui fidem neges omnibus.
 Itaque lubens interrogaverim
 te, de illis quid sentias, qui
 daemoniacos liberant terro-

ribus, aperte adeo ipsa quo-
 que spectra excantantes? Et
 haec me dicere nihil opus
 est: sed norunt omnes Syrum
 illum e Palastina, talium
 curationum Sophistam: quot
 ille traditos sibi cadentes ad
 Lundam, distorquentes oculo-
 los, spuma os repletum ha-
 bentes, tamen suscitatur, et
 sanos dimittit magna mer-
 cede malis liberatos. Cum
 enim adstat jacentibus, et
 interrogat, unde intraverint
 in corpus? ipse quidem ta-
 cet aegrotus: respondet vero

- p.44. δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ᾗ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἀνθρώπου· ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ α), καὶ ἀπειλῶν ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἐγὼ γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλας, καὶ καπνώδῃ τὴν χροιάν. οὐ μέγα β), ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὄρῃν, ὦ Ἴων, ὃ γέ καὶ αἱ ἰδέαι αὐτὰ φαινόνται, ὡς γ) ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δέκνυσιν, ἀμαυρόν τι θία-
- 17 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος δ) γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα ε) εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν f), οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθάρμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμεν πρὸς
- p.45. αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὄρῃν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἀραβ εἶδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν ἐποφθὴν γ) ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ κάμοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι

a) μὴ πεισθῇ] „ἀπειθείη Fl. sine μὴ.“ Sic etiam 2954. probante Belino. b) οὐ μέγα] „Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. A. 1.“ c) ὡς] „ὅσα J. et marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. Fr. Par. etc.“ d) μόνος] „Hic rursus aliam personam inserit marg. A. 1.“ e) τὰ τοιαῦτα] αὐτὰ. 2954. f) ἐντετυχήκεσαν] Suspicio scripsisse auctorem ἐντετυχήμασιν. g) ἐποφθὴν] „ἐπασιδὴν Fl.“

Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adjuratione, et, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam idae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vi-

dit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies millies jam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Jam vero ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum factum, et carmen me multorum nominum docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo,

Εὐκράτει τῇ Δεινοῦρης, σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ μάλιστα ἐλευθε- p.45.
ρίως h) τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξου-
σίας i); Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκρά- 18
της, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες, φαινόμενον k),
καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρονσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ
μόνον ἀκούσεως ἂν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάν-
των. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ εἰώρακας, ἔφη,
εἰσιὼν ἐν τῇ αὐτῇ ἐστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημη-
τρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν
δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφεί-
σεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν l) δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλά-
ζοντα τῷ ἐτέρῳ, εἰκότα ξυναναστησομένην m) μετὰ τῆς
βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἡδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν p.46.
καὶ τοῦτο ἐστὶν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ'
αὐτὸν φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν
καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ

h) καὶ μάλιστα ἐλευθερίως] Ita ex Fl. pro vulg. μάλιστα,
καὶ ἐλευθ. i) οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξου-
σίας] „soi λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας Fl.“ nec non ita 2954. „Ἐπ'
ἐξουσίας hinc praeferit Fritzsche. Quaestat. p. 138. quia frequen-
tius Luciano. Imo propter hanc ipsam causam servandum duxi
vulgatum, cujus illud videretur esse glossema. k) φαινόμε-
νον] „Sic Edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Solanus.“ idque
satis jejunum. l) τὴν] „Sic Edd. omnes, excepta Amst. quae
τὸν casu magis quam consilio.“ m) ξυναναστησομένην]

inquam, non credam Eucrati
Dionis filio, sapienti viro,
et liberrime, quae sibi vi-
dentur, et cum auctoritate,
domi suae dicenti? Illud
enim de statua, inquit Eu-
crates, quod domesticis omni-
bus quot noctibus apparet,
et pueris, et adolescentibus,
et senibus, illud igitur non
ex me solo audias, sed ex
nostris omnibus. De qua,
inquam, statua? Non vi-
disti, inquit, ingrediens, in
aula stans signum pulcher-
rimum, Demetrii opus, sta-

tuarum humanarum artifi-
cis? Num discobolon, in-
quam, dicis, incurvantem
se ad habitum emittendi jam
disci, reflexo vultu ad eam,
quae discum fert manum,
paullum submisso genu al-
tero, ut in ipso statim jactu
surrecturus una videatur?
Non, inquit, illud, quan-
doquidem Myronis operum et
ipsum est, discobolus, quem
dicis. Neque illud juxta stans
dico, illud taenia redimitum
caput, pulchrum; istud enim
Polycleti opus. Sed omitte,

- p. 46. δεξιά εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτείου τοῦ Νησιώτου
 πλάσματα ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ
 τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρεῖον εἶδες προγάστορα, θαλαντίαν, ἡμί-
 γυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας
 ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὁμοιον, ἐκείνον
 19 λέγω, Πέλιχος n) ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ
 Δί', ἣν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ ο) δεξιά τοῦ Κρόνου,
 ταινίας καὶ στεφάνους; ξηρούς ἔχοντα, κεχρυσωμένον p)
 πετάλοις τὸ στήθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἔχρυσω-
 σσα, ὅποτε μ' ἰάσατο q) διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἡπιάλου
 ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος
 47. οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης
 ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ, ὅσον
 δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελῶμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις
 τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλω,
 εἰ γε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ,
 ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἥπιος οὕτως ἀνδρείος ὢν. τί δ' οὖν
 καὶ ἄλλο ποιοῦντα r) ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ;

„ἐνυφαντησομένῳ Fl. male.“ n) Πέλιχος] Πέλλιχος scribi ja-
 bet Bel. Vid. Adnot. ο) τὰ] „Caret articulo Fl.“ p) κεχρυσω-
 μένον] „Sic Par. Hag. B. 1. (et 3.) Salm. Κεχρησσω-
 male J. Fl. Ald.“ q) μ' ἰάσατο] „Nihil mutant Fl. J. Fr.
 Par. etc.“ r) ποιοῦντα] „Bene Fl. Hag. Par. Salm. etc.

quae sunt ad dextram in-
 troeuntium, in quibus Critiae
 Nesiotas opera stant, Ty-
 rannicidae. Tu vero si quam
 vidisti statuam ad influen-
 tem aquam, ventre promi-
 nulo, calvam, seminudam
 amictu, cujus barbae pilos
 aliquot ventus videtur ja-
 ctare, insignes habentem
 venas, indiscreta hominis
 similitudine, illam dico: Pe-
 lichus Corinthiorum dux vi-
 detur. Per Jovem, inquam,
 vidi quandam ad dextram
 Saturni, vittas habentem et
 corollas aridas, cujus pectus
 bracteis inauratum est. At

ego, inquit, Eucrates, in-
 auravi illa, cum me sanas-
 set, tertium jam febris quer-
 quera pereuntem. Fuit nempe
 medicus etiam optimus ille
 Pelichus? Est: et noli ir-
 ridere, inquit Encrates, aut
 non ita multo post ille te vir
 ulciscetur. Novi ego, quid
 possit ista derisa a te statua.
 Aut non putas ejusdem esse
 immittere, quibus velit, quer-
 queras, si expellere potest?
 Propitia, inquam, sit et pla-
 cata virilis adeo statua! quid
 igitur aliud quoque facien-
 tem, quicumque in domo estis,
 videtis? Cum primum, in-

ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νύξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς p. 47.
 βάσεως, ἐφ' ἣ ἕστηκε, περιέουσιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ
 πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρηρὴ μόνον· ὁ
 δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν
 καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε
 ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος ὅρα τολύων, ἣν δ' ἐγὼ, μὴ
 οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριάς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ ε)
 Μίνως ἦ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης
 περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ᾧ Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλου ἐπε-
 ποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκοίλευεν οὐ ι) Δημητρίου ἔργον εἶναι, p. 48.
 ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γούν, ὡς φῆς,
 ἀπὸ τῆς βάσεως u) καὶ οὔτος. "Ορα, ἔφη, ᾧ Τυχιάδῃ, 20
 μὴ σοι μεταμелήσῃ τοῦ σκώματος ὑστερον. οἶδα ἐγὼ, οἶα
 ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νομμη-
 νίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη,
 ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ᾧ Εὐκράτης;
 ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσί Τυχιάδῃς
 ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἣ δ' ὅς, ἔπειντο ὀβολοὶ πρὸς x) τοῖν
 Πιούντα male J." a) τὸ δ] „Τὸν Exc. Τοῦ Fl. J. etc. et L."
 ι) οὐδ] οὐ B. 3. u) βάσεως] „στάσεως Fl. et marg. A. 1."
 x) πρὸς] „Et sic Fl. cum J. ceterisque."

quit, non oritur, descendens
 de sua basi, in qua stat, do-
 mum orbe quodam circumit,
 et omnes illi occurrunt, non-
 nunquam etiam cantanti,
 neque est, quem laeserit:
 modo opus est, ut illi dece-
 datur: sic praeterit, nulla
 molestia afficiens videntes.
 Quin etiam lavat saepe, et
 tota nocte ludit, ut strepitus
 aquae exaudiatur. Vide ergo,
 dicebam, ne non Pelichus sit
 illa statua, sed Cretensis Ta-
 lus, Minois famulus. Nam
 et ille aeneus erat Cretae cir-
 cuitor. Si vero non ex aere,
 sed ex ligno factus esset, Eu-

crates, nihil prohiberet non
 Demetrii esse opus, sed unum
 de Daedali artificibus. Nam,
 ut ais, fugit de sua basi hic
 quoque. At tu vide, inquit,
 Tychiade, ne dicti te postea
 poeniteat. Novi ego, quid
 usu venerit ei, qui obolos
 furatus fuerat, quos singulis
 noviluniis ipsi offerimus.
 Gravissima quidem oportuit
 evenire, inquit Ion, sacri-
 lego. Quomodo igitur ultus
 est illum, Eucrates? volo
 enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades nega-
 turus sit. Multi, inquit, oboli
 ad pedes illius jacebant, et

- p. 48. ποδοῖν αὐτοῦ; καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ γ) πρὸς τὸν μηρὸν, κρηφ̄ z) κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθοῦ ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Αἴβυς τις οἰκέτης, κατάραιος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισσυσλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνετο, καὶ κατεφώρασε τὸν Αἴβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιῆει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἀθλιός α), ἐξελεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβυρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια, γενομένης τῆς b) ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκαστην, ὥστε καὶ μῶλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ c) ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὃ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, καὶ μέ, ὥσπερ τὸν d) Μίνωος ἡλικιωτὴν, παραπαλεῖν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ'.
- p. 49.

γ) ἀργυρᾶ] „omittit Fl.“ z) κρηφ̄] κρηφ̄ utraque Ald. α) ἀθλιός] „Nihil mutare Fl. addidit Solan.“ b) τῆς] „abest a Fl.“ c) αὐτοῦ] „τοῦ marg. A. 1. Forsan τῷ voluit.“ d) τὸν] „Ita Fl. Par. Hag. B. 1. Salm. Τοῦ J. Sed eodem redit.“ Non certe omnino.

nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti bracteolae, votum cujusdam, aut satisfactionis merces eorum, qui per ipsum febre erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultius sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem cir-

cumit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aas est, aas

ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλω- p. 49.
 πεκῆθεν e) εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρω-
 ποποιός ὢν, οὐποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πέλιχον,
 ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίδειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τοῦ- 21
 τοις Ἀντίγονος f) ὁ ἱατρὸς εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες,
 Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς
 μόνον ἐπειδὴν ἡ Θυραλλίς g) ἀποσβῆ, περιέσει τὴν οἰκίαν
 ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ
 τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάλιστα ἐπειδὴν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
 ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἄξιός γάρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπ-
 ποκράτης ἦδη ὁ ἱατρὸς h) θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ,
 ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' i) ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν ἔδει
 ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπεύσειεν, p. 50:
 ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ k) Εὐ- 22
 κράτης; τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε l)
 εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν, ἐγὼ δὲ
 ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσοῦσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεί-
 ε) Ἀλωπεκῆθεν] „Αλωπεκῆθεν Edd. priores.“ f) Ἀντί-
 γονος] „Αντίγονος male FL.“ g) Θυραλλίς] „Bene Fr.
 Salm. Amat. Θυραλλίς male cett.“ h) ὁ ἱατρὸς] „Non habet
 FL. nec opus est.“ i) ἐφ'] „Sic J. V. 2. marg. A. 1. et 5.
 Ἀφ' Edd. cett. demta FL. quae ἐφ. k) ὁ] „ὦ male FL.“ l)
 πέντε] ποτὲ 2954. male, ait Bel.

erit, et opus illud Demetrius
 Alopeciensis elaboraverit,
 non Deorum faber, sed ho-
 minum statuarius; nunquam
 ego statuam Pelichi timuero,
 quem, neque si vivus mihi
 minatus esset, valde metuis-
 sem. Post haec Antigonus
 Medicus ait: Etiam mihi,
 Eucrates, aeneus Hippocra-
 tes est, cubitali circiter ma-
 gnitudine, qui tantum, ubi
 linum lampadis extinctum
 est, totam orbe domum cir-
 cumit, perstreptit, pyxides
 evertit, medicamenta confun-
 dit, convertit januam, prae-

sertim ubi rem sacram dis-
 ferrimus, quam singulis an-
 nisei facimus. Postulat ergo,
 inquam, modo etiam Hip-
 pocrates sacrificari sibi, et
 indignatur, si non suo tem-
 pore opimis epuletur hostiis?
 Quem contentum esse dece-
 bat, si quis inferias illi mit-
 tat, aut libet mulsum, aut
 caput coronet. Audi ergo,
 inquit Eucrates, idque sub
 testibus, quod ante quinque
 annos vidi. Erat tempus
 anni circa vindemiam: ego
 vero, relictis in agro circa
 meridiem operis, solus abii

p. 60. τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆλιν, μεταξὺ φροντίζων *π*, καὶ ἀνάσκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλαγμός ἐγένετο κυνῶν· κῆγ' ἑκαζὼν Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον *π*) μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντε. τὸ δ' *π*) οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὀρῶ προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ἕψος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσων εἰκοσάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφιοόπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω χοργόνι ἐμφορῆς τὸ βλέμμα, φημί, καὶ τὸ φοικῶδες *ο*) τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοαστρυχθὸν περιέκειτο *ρ*), εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνλοὺς ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφοξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος τρίχας πᾶσιν *ρ*), ὁρθὰς ὑπὸ

23 τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὴν Ἴωνα, καὶ τὸν Διω-

π) λάσιον] In 2954. supra scriptum λαγῖον. *π*) τὸ δ'] τοῦ, vel τὸ δ' in omnibus prioribus. *ο*) φοικῶδες] „φοικῶδες male Fl.“ *ρ*) βοαστρυχθὸν περιέκειτο] „περιέκειτο βοαστρυχθὸν εἰλ.“ *ρ*) πᾶσιν] „Sic Edd. πάσας Solan. Sed in noui, mutavit sententiam.“

in silvam, cogitans interim aliquid et commentans. Jam in opaco eram, cum prima quidem latratus exoritur canum; et ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere, et venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quadam terrae facto, et sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero faciem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Aequan-

tum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumjacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum evolventes. Hic, Videte, inquit, amici, quam interrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore. Ion igitur, et Dinomachus, et Cleodemus, hiantes atque intenti hominem

μαχον, καὶ τὸν Κλειόδημον, κεχηνότες ἀτενές, προσεῖχον p. 50. αὐτῶ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ρινός, ἡρέμα προς- p. 51. κυτοῦντες οὕτως ἀπείθανον Κολοσσόν, ἡμισταδιαίαν γυναιῖα, γιγάντιόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνεόουν μεταξὺ, οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῇ πώγωνι διαφέροντες τῶν βριφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι 24 πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνεις δὲ τῆς θεοῦ πηλίκου τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ r), καὶ λάσιοι, πιναρῆ s). καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχρη. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδι t), ἣν μοι ὁ Ἄραψ, ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου u). ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῇ δρακοντείᾳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμι παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ὥχετο μετ' ὀλίγον ἄλλομένη ἐς τὸ x) αὐτὴ· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκνυσα, λαβόμενος δένδρου τινός πλη-

r) καὶ αὐτοὶ] „Sine καὶ Fl.“ Unde pro suspecto habuit et notavit Schm. neque id, credo, injuria; licet eoque in talibus non adeo sim suspiciosus. s) πιναρῆ] „bene V. 2. Πινυρῆ reliquae.“ t) σφραγίδα] σφραγίδα B. 1. et 3. Cf. Alex. c. 20. ibique Varr. Lectt. u) δακτύλου] „Sic Fl. B. 1. (et 3.) Ald. Hag. Par. Salm. Δακτυλίου J.“ x) τὸ] deest in Fl.“

audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossum plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et vissent sapientiae caussa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio ductari se patiantur. Igitur Dinomachus, Dic

mihi, inquit, Eucrates, canes Deas quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squallidis. Ego itaque cum viderem, constiti, conversa ad interiorem partem digiti palamuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset angustino pede solum, hiatus effecit maximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in illum desiliens evanuit. Ego sumto animo, protensusque capite introspexi, apprehensa tamen arbore in

- p. 51, σίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν· εἶτα ἐώραν τὰ ἐν Ἄιδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν Λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίοις αὐτῶν· τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς, αὐτὰ ἐκείνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὃ Ἰων ἔφη, ὃ Εὐκράτης, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἢδ' ὅς, ἢ κατὰ φύλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ γ) ἀσφοδέλου κατακείμεναι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἢδ' ὅς ὁ Ἰων, οἱ ἀμφὶ τὸν
- p. 52, Ἀπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτωνα, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. οὐ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἢδ' ὅς, οὐδὲ τοῦτον σαφῶς. ἀλλὰ εἰκάζω, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγαστωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἔγνωρσα· χορὴ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἄνδρας τάληθ' ἔλεγεν. ἅμα γοῦν ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἐώρακα α), καὶ τὸ χάσμα πυθέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρῆας οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπίστησαν εὐπω α) τέλειον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἰπὲ, Πυρρῆα, εἰ ἀληθὴ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρῆας, καὶ

γ) τοῦ] ὡς πρὸς Fl. α) ἀκρ. βῶς ἐώρακα] ἰκανῶς ἐώρακα Schol. α) εὐπω] n Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Οὕτω J."

proximo enata, ne vertigine aborta praeceps inviderem. Tum vidi, quas sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegthontem, lacum, Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indutum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit Ion, animas, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum amicis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epi-

curei divino Platani et libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc dilucide, sed conjecturam inde faciens, quod calvus erat et ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et hiatus clausus est, et quidam servorum requirantes me, et in illis hio ipse Pyrrhias, adstitere, nondum plane clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum di-

ύλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῶρ τι ὑπολάμ- p. 52.
 πειν ἀπὸ τῆς θαλῆς μοι ἔδωκε· καὶ γὰρ ἐγέλασα, ἐπιμετρή-
 σαντος b) τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Κλισί- 25
 δημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα ἔ-
 δεις, ὅπει καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδε π-ο)
 ἔθευσάμην. ἐπισκόπει δέ με, καὶ ἰθευάπεινεν Ἀντίγονος
 οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυρετὸς, ὅλος καύσωνος
 σφοδρότερος d)· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας,
 ἐπικλεισάμενοι e) τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ
 ἐκίλευσας, ὡς Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέ-
 πασθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι f) νεανίας ἐρηγορότι g), p. 53.
 πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἴτα ἀναστήσας,
 ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄϊδην, ὡς αὐτίκα ἰγνώ-
 ρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ
 μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον
 ἰγνώμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Διάκος, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ
 Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς, ὁ

b) ἐπιμετρήσαντος] „Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatam
 tenent Fl. J. etc.“ c) τοιόνδε τι] Sic A. 1. et 2. Τοιὸν δέ
 τι B. 1. et 3. Τοιὸν δέ τι Reitz. et recenti. Cf. Hermol. c. 20.
 cum Varr. Lectt. d) καύσωνος σφοδρότερος] „Nihil
 mutant Edd. Καύσος σφοδρότατος θερμοτάτος G.“ e) ἐπι-
 κλεισάμενοι] „ἐγκλεισ. marg. A. 1.“ f) μοι] omittit Fl.“
 g) ἐρηγορότι] „ἐρηγοροῦντι Fl.“

cam? Per Jovem, ait Pyr-
 rhias, etiam latratum audiui
 per hiatum, et ignis sublu-
 cere de face mihi videbatur.
 Et ego risi, corollarium ad-
 dente teste latratum atque
 ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non
 visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem
 aegrotans tale quid viderim.
 Visabat me autem et curabat
 hic Antigonus. Dies erat
 septimus. Febris talis, ut
 ipsa ardentissima esset ve-
 hementior. Omnes autem,
 me solo relicto, clausis fori-

bus extra exspectabant: ita
 enim jusseras, Antigone, si
 qua possem somnum capere.
 Tunc igitur adstat mihi ju-
 venis vigilantibus undique pul-
 cherrimus, veste candida in-
 ductus: deinde surgere me
 jussum deducit per hiatum
 quendam ad inferos, ut sta-
 tim conspectu primo agno-
 scerem Tantalum, et Tityum,
 et Sisyphum. Ac reliqua quid
 vobis dicam? Cum vero es-
 sem apud tribunal, (aderat
 autem Aeacus quoque et Cha-
 ron, et Parcas, et Furiae)
 aliquis velut rex, Pluto, et

- p. 53. Πλούτων, μοι δοκεῖ h), καθήστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθη-
 ξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συν-
 βαίνειν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ
 ὁ δὲ Πλούτων ἡχανάκησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόν-
 με, Οὐπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα αὐτοῦ, ὥστε ἀπὸ
 αὐτοῦ δὴ τὸν χαλκίαν Δημόλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἀπα-
 ρκτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη i)
 αὐτάρκτος ἦν, ἀπήγγελλον k) δ' ἅπασιν, ὡς κεθνήσεται Δη-
 μόλος, ἐν γαιτόνων δὲ ἡμῖν ᾤκει, νοσῶν τε καὶ αὐτὸς, ὡς
 ἀπήγγελλετ' καὶ μεταμικρὸν l) ἡκούμεν οἰμωγῆς ὀδυρο-
 26 μένων ἐπ' αὐτοῦ m). Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος;
 ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἧς n) ἐταπ-
 ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπει-
 ἀνέστη, τὸν ἀνθρώπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσι-
 ἡμέραις οὐτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λυμοῦ

h) μοι δοκεῖ] „Constans lectio.“ Cf. Adnot. i) ἤδη] „deest
 in Fl.“ k) ἀπήγγελλον] Sic Schm. e FL pro vulgata forma
 vitiosa ἀπήγγελλον, pro qua equidem, nisi respicerem prin-
 cipis Editionis auctoritatem, conjicerem ἀπήγγελλον. l) μετα-
 μικρὸν] Sic rursus A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρόν. Cf.
 supra c. 12. 14. etc. m) αὐτὸν Fl.“ n) ἧς] lu-
 monente Schäfersen ad L. Bos Ellipsis. p. 552., e 2954. Fl. et
 marg. A. 1. edidi pro vulg. ἧ. quod in Vat. mutatum in ἧ.
 Vid. Bast. Additum. ad Ep. Crit. p. VII. et Epimetr. II. ad
 Appendi Epist. crit. in Aristoph. Plut. edit. Hemsterh. Lips.
 1811. o) ἐπεὶ] ἀφ' οὗ 2954.

*mihi videtur, assidebat, pro-
 nuncians eorum, qui paullo
 post morituri essent, nomina,
 quos ultra diem ipsis dictum
 in vita manere contigerat.
 At juvenis me illi sistebat.
 Sed Pluto indignabundus ad
 ductorem meum, Nondum,
 inquit, impletum illius filum
 est: abeat igitur. Tu vero
 jam fabrum adhuc Demy-
 lum: jam enim supra colum
 vivit. Et ego laetus recur-
 rens ipse quidem jam sine
 febris eram, denunciabam vero
 quonibus, moriturum mor esse*

*Demylum: in vicinia autem
 nostra habitabat, aegrotans
 ipse quoque, ut nunciabatur.
 Et paullo post audiebamus
 planctum eorum, qui illum
 deplorarent. Quid mirabile,
 ait Antigonus? Ego enim
 novi, quendam vicissimo die
 post, quam sepultus fuerat,
 revisisse, qui et ante mor-
 tem, et cum rediisset in vi-
 tam, hominem curaverim.
 Et quomodo, inquam, vi-
 ginti diebus neque putruit
 corpus, neque alioquin fame
 periit? nisi forte tu Epi-*

διαφάσῃ; εἰ μὴ τινὰ γε ρ) Ἐπιμενίδην οὐ γε ρ) ἐθιρά-ρ. 54.
 πνευς q). Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ 27
 Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἦδη ἐξ ἐφηβων,
 ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι
 ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρὶ· ἐμοὶ δὲ
 εἰςνομίσθη θρόνος· καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
 πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱῶν ρ). Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων,
 (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν ε) τὴν χεῖρα) ὡς ι) αἰληθῇ, ὡς Τυχιάδῃ,
 πρὸς σὲ ἔρω. τὴν μακαρίτιν u) μου γυναῖκα, τὴν τούτων
 μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς
 περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ᾧωσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε,
 τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣ
 ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμη δὲ μετὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ
 μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμεν παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἧσυχίας. ἐπεισερχεται δὲ
 μεταξὺ ἡ Ἀθηναίη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται x) πλη-

ρ) γε] alterutrum ostiari censeat Bel. q) ἐθιράπνευς] „ἐθιρά-
 πνευς marg. A. 1.“ r) υἱῶν] „Nihil mutant J. Fl. Fr. Par.“
 ε) αὐτοῖς] „αὐτοῖς Fl.“ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς superscriptum in
 2054. ι) ὡς] „abest a Fl.“ u) μακαρίτιν] „μακαρίτην
 Par.“ Sic et B. 1. et 3. Ceterum μακαρίτιν, ut A. 1. 2. Reitz.
 et recentt. scripserant, mutavi ad eam, quas de his Femininis
 valet, regulam prosodicam. Similiter correctum μούτιν Amqr.
 c. 27. x) καθέζεται] „καθίσει marg. A. 1. W. An καθέσει;
 adscripsit J. J. Wetst.“

menidem quendam curasti. Haec dum loquimur, super-
 veniunt filii Eucratis redeun-
 tes de palaestra, quorum al-
 ter jam ex ephebis excessit,
 alter circa quintum decimum
 annum est. Hi, cum salu-
 tassent nos, assident in lecto
 apud patrem: mihi vero il-
 lata est sella. Et Eucrates,
 quasi admonitus ad conspec-
 tum filiorum, ita; inquit;
 hisce fruar, injecta utrique
 manu, ut vera tibi, Ty-
 chiade, narrabo. Uxorem

meam, nunc felicem, horum
 matrem, norunt omnes quan-
 tum amaverim: declaravi
 autem iis, quas illius causa
 feci non viventis modo, sed
 etiam vita functae, qui man-
 dum illius omnem una cre-
 maverim, et eam, qua viva
 gaudebat, vestem. Septimo
 autem a morte illius die, ego
 hic in lectulo, ut nunc, ja-
 cebam, luctus solatia quae-
 rens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum.
 Inter haec supervenit De-

- p. 54. σίον, ὥςπερ νῦν Εὐκρατίδης οὔτεσσι, δεξίας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱῶν· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πόλαι
 ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλαναῖς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακινῶν.
 p. 55. σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἡπιάτό με, ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδαλίον χρυσοῖν
 ὄντιον, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παρα-
 πλεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο γ) ἡμεῖς οὐχ εὐρόν-
 τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγόμενοι,
 καταράτῳν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελιταῖον, ὑλά-
 κτησεν· ἡ δὲ ἡφανίσθη πρὸς τὴν ὑλάκην. τὸ μέντοι σα-
 δάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον.
 28 Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναργεῶς οὔει,
 καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην φαινομένοις; μὰ Δι', ἦν δ'
 ἐγὼ· ἵππαι σανδαλῶ γε χρυσοῦ ἐς τὰς πυγὰς, ὥςπερ τὰ
 παῖδια, παιεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως
 29 ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πυ-
 θαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ

γ) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. 2. ut Anach. c. 36. et alibi.

maeneta ipsa illa, et prope
 assidet, ut nunc Eucratides
 hic, ostendens filium suum
 juniorem: qui statim puerili
 more cohorrui, pallidus jam
 ante ad hanc narrationem.
 Ego vero, pergit Eucrates,
 cum viderem, complexus il-
 lam cum ejulatu lacrumabar.
 Illa non passa me clamare,
 sed accusavit, quod reliquis
 in rebus omnibus sibi grati-
 ficatus, alterum sandaliorum,
 erant autem aurea, non cre-
 maverim: decidisse vero il-
 lud dicebat juxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo
 cremaveramus. Adhuc lo-

quentibus nobis, execrabilis
 quaedam sub lecta canicula
 Melitensis latravit; ad quem
 illa latratum evanuit. San-
 dalium tamen, sub arca re-
 pertum, postea crematum est.
 Adhucne fidem negare tali-
 bus, Tychiade, aequum ces-
 ses, manifestis adeo, et quae
 singulis diebus apparent?
 Non per Jovem, inquam:
 quandoquidem digni fuerint,
 quorum aureo sandalio na-
 tes, puerulorum instar, cas-
 dantur, si qui recusent cre-
 dere, et impudenter adeo ve-
 ris repugnent. Inter haec
 Pythagoricus Arignotus in-
 travit, comatus, vultu ve-

τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν αἰοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν p. 55.
 ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν, οἷς εἶδον αὐτὸν, ἀνί-
 πνύσα, τοῖτ' ἐκείνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλινυν ἵνα κατὰ
 τῶν πνευμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτούς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς
 ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν
 ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκυκληθῆναι z) μοι τοῦτον ὄμην ἀπὸ α) p. 56.
 τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐκεῖ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ
 Κλειοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ οἷς ῥᾶον
 ἦδ', ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς
 ἀλλήλους b) ἐφιλοσοφεῖτε c); μετὰ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα d).
 καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
 τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον
 πείθομεν δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονας τῆς εἶναι, καὶ
 φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ
 φαίνεσθαι οἷς ἂν e) ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυσθρίασα,
 καὶ κάτω ἔνευσα αἰδουμένης τὸν Ἀργύριον. ὁ δέ, ὄρα,

z) ἐπεισκυκληθῆναι.] Sic e praestantissima Kusteri et Guyoti
 conj. cui Solanus, Reitzius et Delinus fauerunt, pro vulg.
 ἐπισκληθῆναι. Eandem horum verborum variationem vid. Con-
 cil. Deor. c. 9. qui locus nunc potest Codicum instar haberi.
 a) ἀπὸ.] „Et sic Pl.“ Melius hand dubie legeretur ὑπὸ, quod
 nescio an priori dno cesserit. Sed facilius nunc fertur ἀπὸ,
 ubi Kusteri emendationem admisimus. b) ἀλλήλους.] „αὐ-
 τοὺς marg. A. 1. cum Pl.“ et 2954. c) ἐφιλοσοφεῖτε.]
 „Admisi ex Pl. φιλοσοφεῖτε cell.“ d) ἐπήκουσα.] „Sic Edd.
 Τηχ. vult Solan.“ e) ἂν.] deest in B. 3.

nerabili: nosti illum sa-
 pientiae caussa celebrem,
 divini cognomine insignem.
 Atque ego iHo conspecto re-
 spirabam, illud ipsum venire
 mihi ratus, securim contra
 mendacia. Os enim, cogi-
 tabam, istis hic obturabit vir
 sapiens, prodigiosa adeo nar-
 rantibus. Et, quod est in
 proverbio, e machina Deum
 immissum mihi hunc a For-
 tuna putabam. Ille vero cum
 assedisset, assurgente illi
 Cleodemo, primo quidem
 percontari de morbo, et cum

mollius jam habere, ab Eu-
 crate andisset, *Ecquid vero,*
inquit, inter vos philosopha-
bamini? dum enim intro,
audivi: et videtur mihi, bene
vos esse disputationem col-
locaturos. Quid vero aliud,
inquit Eucrates, quam ada-
mantino huic, me autem
ostendebat, persuadere stu-
demus, uti putet, daemones
quosdam esse, et spectra, et
vita functorum animas va-
gari in terra, et, quibus ve-
lint, apparere. Igitur eru-
bui equidem, et vultum Ari-

- p. 56. ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μύνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἰ τις ἀπὴγγατο, ἢ ἀπειμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τῳ τρόπῳ τοιοῦτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πᾶν ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δι', ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα
 30 ὁρᾶσθαι οἶεται. Πῶς λέγεις, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δομῶν ἀπιδῶν εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα, πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε f), ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρᾶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὡς περ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἡδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔδης, ἔρου g), ἐνθα ἵστιν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν οὐ
 p. 57. δευχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον h), παρελθὼν ἐς ταύτην λέγει πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις i) ἰδεῖν, ὅθεν τὴν

f) ἀπολελόγησθε] „Ἀπολογίσσεται L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1. Vulgatum servant cett.“ Ἀπολελόγησθαι B. 3. g) ἔρου] Sic e marg. A. 1. scripsi pro vulg. ἔρου, quod idem vellem etiam Vit. Auct. c. 7. vel invitis omnibus libris fecissem. h) Κράνειον] „Ita Fl. Fr. J. B. 1. Hag. Ald. Salm. Κράνειον Par.“ i) ἐθέλοις] ἐθέλει vult. Bel.

gnoti verecundia dejecit. *Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane rejicienda dixerit. Non ita est, per Jovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbi-*

tratur. Quid ais? inquit Arignotus, torvum me intuens; nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixerō, videant? Jam caussam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: et cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad janitorem Tibium, velle de videre, unde dæ-

δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας κ) ἀπήλασε, p. 57, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ 31 τοῦτο ἦν, ὡς Ἀρίγνωτε; ἤρατο ὁ Εὐκράτης ἀοίκητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρεε. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρύνων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δὲ μοι Αἰγύπτιαί μάλ᾽ αἰσθηταὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ λ) ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι m), εἰς προὔπιον κακὸν, ὡς ᾤειο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθείς τὸ φῶς, ἀνγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθέζομενος. ἐλάχισται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἦκειν νομίζων, καὶ δεδιξισθαι καμὲ ἐλπίζων, ὥςπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ n) κομῆτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστάς ἐπειρατό μου πανταχόθεν προσβάλλων ο) εἴ

k) ἀνορύξας] „recepī ex L. marg. A. 1. Fl. et Salm. Ἀνοίξας Ald. J. Hag. Par. etc.“ λ) μόνον οὐκ] „Sic J. et marg. A. 1. Μονοῦ Fl. Par. Hag. Salm. Ald. B. 1. Fr.“ m) βαδίζοιμι] „an addi vult Bel.“ n) καὶ] „abest a Fl.“ ο) προσβάλλων] προσβλέπων 2954.

monem Pythagoricus Ari-
gnotus, efosso loco, exege-
rit, et habitabilem ab eo inde
tempore domum praestiterit?
Quid vero hoc erat, o Ari-
gnote? interrogabat Eucra-
tes. Deserta fuerat, inquit,
diu propter terrores. Si quis
vero immigraret, mox per-
cussus fugiebat, a terribili
et tumultuoso spectro ejectus.
Ergo jam collabi domus, et
defluere tectum; nec omnino
quisquam erat, qui auderet
in illam ingredi. At ego, his
auditis, sumo mecum libros,
(sunt autem mihi Aegyptii

plures de talibus) ingredior
domum, circa primam quie-
tem, dehortante meo hospite,
ac tantum non manum in-
jiciente, cum, quorsum irem,
audisset, in praesentem, ut
ipse putabat, perniciem. Ego
vero, sumta lucerna, ingre-
dior solus, et in maximo con-
clavi deposito lumine, lego
tacite, humi sedens. Adest
daemon, ad unum se de mul-
tis venire putans, et futurum
sperans, ut me quoque, sicut
reliquos, perterreat, squali-
dus, comatus, caligine ni-
grior: atque adstans tentat

- p. 57. ποθεν κρατήσῃς, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γινόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρεσίνην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιαῶν τῇ φωνῇ, συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἴκηματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέβη, τοιοῦτον ρ) ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πύργων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, κα-
- p. 58. θάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροςδόκητος ἅπασι, πρὸς εἰμι q) τοῦ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος r) αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν αὐτῷ s) καὶ ἀδελμάντον ἦδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἶποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἔνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρίθῃ ὥς ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἔωλος, μόνα τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἢ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου t) ἐπαύσατο ἐνο-

p) τοιοῦτον] Sic ex *Ald.* utraque pro τὸ λοιπόν. Cf. *Hermot.* c. 57. *Icarom.* c. 11. q) πρὸς εἰμι] „προσέρχομαι marg. A. 1. Sed glossa est.“ r) εὐαγγελιζόμενος] εὐαγγέλιον sine ἀρ-
 τῷ 2954. s) αὐτῷ] „αὐτοῦ Fl.“ t) τὸ ἀπ' ἐκείνου] Sic vulgo. Sed τοῦ ἀπ' ἐκείνου duabus vocibus A. 1. et 2. quae eadem alibi etiam una tantum voce τοῦ ἀπ' ἐκείνου, ut *Demon.* c. 11. *Toxar.* 25.

ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegī in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, et mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nun-

cium allaturus, puram et metus expertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequentibus enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsam locum, ubi subire daemonem videram, jussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossum cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita jacerent. Hoc igitur effossum sepelivimus. Casterum domus ab eo inde tempore

χλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρί- p. 58.
γνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, 32
οὐδεὶς ἦν ἐν τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίνωσκε μου
πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιοῦτοῖς ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα,
Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὁμῶς οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν
κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφη,
ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς
ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμαίων; τὸ γοῦν τοῦ
λόγου ἐκεῖνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δέ,
ἢδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μῆτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μῆτε
Δεινομάχῳ, ἡ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μῆτε αὐτῷ Εὐκράτει, p. 59.
φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ
τὰναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμα-
στὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως
ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον
ὥστε ι), ἐπειδὴ καθείρξας x) ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν,
ἐπαῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ

α) ὥστε] Sic pro vulg. ὥς; scripsi e conj. Solani, probata illa
etiam Fritzschio Quaestat. p. 48. x) καθείρξας] καθείρξεν
conj. Seager. inepte. Loci structuram, frequentissime apud
Lucianum obviam, ut in eodem libello supra c. 15., saepius
notavi, ut ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 410. quod Fritz-
schius, ubi de hac ratione agit, ignorare nec potuit, nec de-

infesta spectris esse desiit.
Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia et venerabilis omnibus; nemo jam erat praesentium, quin magnae me accusaret amen-
tiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob comam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in pro-

verbio, carbones appares?
Tu vero, inquit Arignotus; si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Jovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque interdiu, ado-

- p. 59. μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλό-
μενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι
μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις περι-
στάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπη-
δῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδωκε τὴν προσποίησιν αὐτῶν γ) οὔτε
ὅλως ἀνέβλεψε z) πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παν-
σασθε, ἔφη, παίζοντες οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι
τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῆς,
ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημό-
33 κριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν
καὶ ἄλλο διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκού-
σας. τάχα α) γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, πρε-
βιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅστι
γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκ
παιδείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κόπτον δ)
p. 60. ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἔλθων, ἀκούσαι τὸ
θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἡχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.

buit. Adde, si opus sit, Fritzschanis et nostris exemplis
Demon. c. 15. Amor. c. 28. Alex. c. 46. Rhet. Praec. c. 4.
y) αὐτῶν] „αὐτὸν male J. sola.“ cum A. 2. z) ἀνέβλεψε]
„Hoc recepi ex FL. idque etiam adpictum marg. A. 1. „Εν-
βλεψε vulgo.“ v) τάχα] „Sic FL. Ald. Fr. B. 1. et 2. Hag.
Salm. recte. Τυχὺ J. V. 2. et L. cum marg. A. 1.“ b) Κό-
πτον] Κόπτον mutata accentus sede B. 1. Κόπτων mendose B. 5.

lescentulis quibusdam ludi-
ficari illum et perterrere vo-
lentibus, quod mortuorum
instar nigra veste ornatū, et
personis ad craniorum simi-
litudinem effictis, illum cir-
cumstarent, crebris passibus
exsultantes: nihil ipse hanc
illorum assimulationem me-
tuerit, nec omnino ad illos
respexerit, sed inter scriben-
dum illud solum dixerit, De-
sinit ludere! Adeo firmiter
credebat, nihil amplius esse
animas, cum sunt extra cor-
pora. Hoc ais, inquit Eu-
crates, amentem hominem

etiam Democritum fuisse, si
quidem ita statuit. Ego au-
tem vobis etiam aliud quid
enarrabo, quod mihi usu ve-
nit, non auditum ab alio.
Fortasse enim tu quoque,
Tychiade, audiens, vi qua-
dam ad narrationis verita-
tem adigaris. Cum in Ae-
gypto viverem juvenis ad-
huc, doctrinae causa eo mis-
sus a patre, cupido incessit
animum, Coptum inde ad-
verso flumine petere, ad Me-
mnonem audiendum, mira-
biles illos sonos oriente sol-
edentem. Atque illius qui

ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς p. 60.
 ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν c) ὁ Μένων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἐπτά. καὶ εἰ γε μὴ
 περιττὸν d) ἦν, αὐτὰ ἀν' ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν 34
 ἀνάπλουν ἐτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν
 γραμματέων e), θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν
 πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων f). ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκο-
 σιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ψηκηέναι, βαγεύειν παι-
 δεύόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσιδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ
 Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημένον, ἐν
 ὀθονίοις g), νοήμονα, καθαρῶς h) ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη-
 σιμόν, πρόχειλον i), ὑπόλεπτον τὰ σκέλη αὐτὸν, ἡδ' ὅς,
 ἐκείνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνόουν, ὅστις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὀρμισαίμεν τὸ πλοῖον,
 ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ προ-
 κοδείκων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ

c) [ἐχρησεν] [ἐχρίσεν et paullo ante ἄσιμον turpes errores B. 3i.
 d) [περιττὸν] ἀπὸρρήτον conj. Jacobs. in Callistrat. p. 135.
 eleganti, ut solet, iudicio, sed tamen περιττῶ. e) [ἱερῶν
 γραμματέων] „Ita J. Ald. Hag. Par. B. 1. Fr. Salm. 'Ιε-
 ρῶν γραμματέων G. 'Ιερωγραμματέων Fl.“ f) [Αἰγυπτίων]
 „Αἰγύπτιον] Nil mutare Fl. Fr. addit Solanus. Sed volens
 legi Αἰγυπτίων frustra.“ Non id frustra: vid. Adnot. g) [ἐν
 ὀθονίοις] „Αἰ pro his duobus verbis habet Fl. scribens
 ἐξυρημένον αἰ νοήμονα. οὐ καθαρῶς ἢ ἢ. etc.“ h) [καθαρῶς]
 „οὐ καθαρῶς Fl.“ i) [πρόχειλον] „προχειλῆ Fl.“

dem audiui non, ut vulgus,
 vocem nullius sensus: sed
 oraculum mihi ipse aperto
 ore Memnon reddidit versi-
 bus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis
 recitarem versus. In reditu
 autem navigabat forte nobis
 cum homo Memphiticus, de
 sacris scribis unus, sapientia
 admirabili, et doctrinae
 omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et vi-
 ginti annos in adytis sub terra
 habitasse, Magicis artibus
 dum instruitur ab Iside.

Pancraten dicis, inquit Ari-
 gnotus, meum praeceptorem,
 virum divinum, rasm, linea
 indutum, cogitabundum, pu-
 re loquentem Graece, proce-
 rum, simum, labiosum, ex-
 tenuatis cruribus. Ipsum
 illum, inquit, Pancraten.
 Ac primo quidem, quis es-
 set, ignorabam. Cum vero
 viderem illum, si quando
 appelleremus navigium, cum
 alia multa prodigiose facere,
 tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has
 vero illi se submittere, et

- p. 61. ὑποπτήσονται, καὶ θαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ καταμικρὸν k) φιλοφρονούμενος, ἔλαθον εἰσαῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοῖς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο l) οὕτω διήγομεν.
- 35 Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν m) εἰς τι καταγώγιον. λαβὼν ἄν ὁ ἄνθρωπος τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπαρδήν ἐποίησεν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ αἰψώνει n), καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχοι o) τῆς διακονίας, αὐτὸς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπαρδήν ἐπειπὼν, ἐποίησεν ἄν p). τοῦτο ἐγὼ πάννυ ἐσπουδακώς, οὐκ εἶχον ὅπως q) ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβιάσκεινε γὰρ αὐτοῦ r), καίτοι πρὸς
- p. 62.

k) καταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. κατὰ μικρόν. l) τὸ μετὰ τοῦτο] τὸ μετατούτο A. 1. et 2. m) ἔλθοιμεν] ἔλθομεν (sic) Bel. legi jubet. n) αἰψώνει] Vulgo ὀψώνει. Rectam formam exhibet B. 3. et Contr. Reitz. Index. o) ἔχοι] εἶχε Bel. temere, ut solet in talibus. p) ἄν] idem eadem temeritate expungi vult. q) ὅπως] idem ἄν addi vult, ut fastidiosius iterumque tam obstinatam inscitiam referre. r) αὐτοῦ] „non adest in Fl.“ nec in 2954.

adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: et cum paullatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris faetus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir

aut pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam pronunciato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas, aut pistillum, carmine alio pronunciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo, uti

τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μὲν δὲ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν ἐπή- p. 62.
κουσα τῆς ἐπωδῆς ε), ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκο-
τεινῇ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλά-
μενος τῇ ὑπέρῳ, ἃ ἔδει ι) ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, εἰς τὴν ὕστε- 36
ραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν
τὸ ὕπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
ἐκέλευον κ) ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα
ἐκόμισε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρεῖ, ἀλλ' ἴσθι
αὐτὸς ὕπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ'
ὑδροφόρεῖ αἶε, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
ἐπαντιλοῦν χ). ἐγὼ δὲ ἀμνηστῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδιεν
γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ
ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη·
τὰ δὲ, ἐκάτερον γ) τὸ μέρος, ἀμφορέα ζ) λαβόντα ὑδρο-
φόρεῖ, καὶ ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι α). ἐν
τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενό-

α) τῆς ἐπωδῆς] „τὴν ἐπωδὴν Fl.“ ρ) [δεῖ] „Sic Par. Salm.
Ἔδοι Fl. J. Ald. Hag. etc. Lege igitur δύο.“ Imo lege ἴδει,
quod ut probum per se est, ita etiam habetur in B. 5. et ex
ἴδει facilis, quam e δύο, fieri potuit ἴδοι. κ) ἐκέλευον]
„Ita Fl. Ald. Par. Salm. aliseque. Ἐκέλευσα J.“ χ) ἐπαν-
τιλοῦν] „ἐπαντιλοῦν male Fl.“ γ) ἐκάτερον] „ἐκάτερον marg.
A. 1.“ Ἐκάτερον A. 2. manifesto errore. ζ) ἀμφορέα] „ἀμφο-
ρέας Fl.“ α) οἱ διάκονοι] Sic Reitz. et vet. Edd. Sed

discerem: illo enim invidē-
bat, licet ad alia esset prom-
tissimus. At certo tandem
die clanculum sublegi in-
cantationem, erat vero trium
syllabarum, prope adstans
in angulo tenebricoso. Atque
ille in forum abiit, cum
praecepisset pistillo, quid
facto opus esset. Ego vero
postriedis illius diei, ipso
aliquid in foro negotii ha-
bente, sumo pistillum, exor-
natumque, dictis similiter
syllabis, aquam asferre ju-
beo. Cum vero plenam am-
phoram attulisset; desine,

inquam, nec amplius asfer
aquam, sed rursus esto pi-
stillus. At ille non amplius
parere mihi voluit, verum
asferre aquam perrexit, do-
nec aqua haurienda domum
opplevisset. Ego consilii
inops, (metuebam enim, ne
aegre ferret rediens Pancra-
tes, quod etiam factum est)
securi arrepta bifariam pi-
stillum diseco. Sed utraque
illa pars, captis amphoris,
aquam ferebat, ac pro uno
duo mihi jam erant ministri.
Inter haec adest etiam Pan-
crates, intellectoque quid

- p. 62. μενον, ἐκεῖνα μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς b)· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ εἰδ' ὅποι ἀφανῆς ὤχετο ἀπείων. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κἄν ἐκεῖνο, ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἀπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν
- 37 ἐπικλυσθῆναι c) τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, p. 63. ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κἄν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἄλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δει-
- 38 σιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὗγε ὑπέμνησας, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων θακεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων,

ὑδροφόρος sine articulo 2954. Unde διάκονος sine articulo Bip. et Schm. monitu Belini. b) [ἐπωδῆς] „ἐπαιδῆς marg. A. 1.“ c) [ἐπικλυσθῆναι] „ἐπικλεισθῆναι Edd. priores.“ Illud e certissima Gronovii conj.

actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, et conspici desiit. Nuno igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Jovem, inquit, ex dimidia quiddam parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius; sed eluatur nobis, illa semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus,

at certe horum adolescentulorum caussae in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque adsuefacere talibus audientibus, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videatur, de oraculis di-

καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ αὐτῶν p. 63.
 ἀκούεται, ἢ παρθένος ἑμμετρα φθεγγόμενη, προθεσπίζει
 τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσις; ἐγὼ
 δὲ ὅτε μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχῳ, Ἀπόλλωνος τοῦ
 Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος d), καὶ οὗτος ὁ
 Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα e)
 δόξω περὶ ἑμαντοῦ μεγαλυνχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου
 τε ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώως ὑπαρ διαλεχθέντος f)
 μοι, καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἑμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
 τός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, p. 64.
 καὶ ἤκουσα ἐν Παιάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν
 οἶκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανείσα-
 τόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρῆν ἐναργῶς πρὸς
 ἑπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμμα-
 τεῖον παραδῶ g) τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην
 ἐν παράπλῃ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καὶ τι περὶ μελ-
 λόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκρά- 39

d) ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος] „ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα
 Fl.“ Vulgo edebatur h. l. σφραγίδος. Sed vid. supra c. 24. et
 Varr. Lectt. e) ἄπιστα] „ἀπιστοῦντι G. et L. Nihil mutant
 Edd.“ f) ὑπαρ διαλεχθέντος] Sic scripsi ex emendatione
 Larcheri ad Herodot. Tom. V. p. 317. probante Belino et
 Schneidero Lex. s. ὑπερδιαλέγεσθαι. Vulgo erat ὑπερδιαλεχθέν-
 τος. g) παραδῶ] Vulgo sine jota subscr. Cf. Pro Imagg.

co, et divinis vocibus, et quae
 a Deo agitati quidam pro-
 clamant, aut audiuntur ex
 adytis, aut virgo versibus
 devincta loquens futura si-
 gnificat? Nimirum etiam
 talibus fidem negabis? Ego
 vero, esse mihi sacrum quen-
 dam anulum, cujus sigillum
 Pythii Apollinis imaginem
 exprimat, eumque Apollinem
 loqui mecum, non dico, ne
 tibi incredibilia de me ipse
 gloriari videar. Quae vero
 in Amphilochi templo audi-
 vi, in Mallo, Heroë mecum
 extra somnia loquente, et de

rebus mihi meis consulente,
 quaeque ipse vidi, dicere no-
 bis volq; tum deinceps, quae
 Pergami vidi, et audiivi Pa-
 taris. Cum enim ex Aegypto
 domum redirem, audito, il-
 lud Malli oraculum illustris-
 simum esse verissimumque,
 et dilucida fundere oracula,
 dum ad verbum respondeat
 his, quae in tabellis scripta
 Prophetarum tradat aliquis;
 optimum factu putabam, ut
 obiter tentarem oraculum, et
 de futuris aliquid delibera-
 rem cum Deo. Haec adhuc
 dicente Eucrate, cum vide-

- p. 64. τοὺς λέγοντες, ἰδὼν οἱ h) τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμειλε καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήργητο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν i) μόνος ἀντιλέγειν ἅπασι, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην k), ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμάτων) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόντιχον ἐπιζητήσω· δέομαι γὰρ αὐτῷ τε συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγείσθε l) τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶς μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξῆεν. οἱ δὲ
- p. 65. ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰσιτῶν, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς m) καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλης, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὡς περ οἱ τοῦ γλεύκου πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεῖν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθιδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐρ-

c. 24. et not. Tom. VI. p. 54. h) οἱ] „οἱ J. male.“ Sic etiam A. 2. i) δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν] „Pro his tribus δοκιμάσας tantum Fl. Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. A. 1. sine dubio ex Fl.“ k) συνίην] „Sic et Fl. cum cett. Anne συνίην.“ Sic et ego quaeram. l) ἡγείσθε] „ἡγείσθαι Fl. male“ m) αὐτοὺς] Sic, invitis omnibus libris, scripsi pro vulg. αὐτῶν.

rem, quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragœdiam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, inquam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis, ipsos jam vocato*

Deos, fabulosarum disputationum vestrarum adiutores: et cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem et ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et magno emerrim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audiavi, ne quid mali mihi faciat in mo residens illo-

γάσσηται με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουρούσα. τέρατα γοῦν, p. 65.
καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄρῳ μοι δοκῶ.

ΦΙΛΑ η). Καὶ αὐτὸς, ὃ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέ- 40
λαυσα ο) τῆς διηγήσεως. φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ
τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκνω-
σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κῆκεῖνος φοβεῖται.
ταὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολ-
λῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δήγματος. οὕτω
δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΤΧ ρ). Ἀλλὰ θαρρόμεν, ὃ φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὃ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ q) μὴ τα-
ράξῃ τῶν κατῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

η) ΦΙΛΑ.] „Persona haec omiſſa erat in Edd. At in FL designa-
batur lacuna, ut solet.“ In B. 1. et 3. non neglecta haec per-
sonae notatio. ο) ἀπέλαυσα ἰ „restitu ex FL quod marg.
A. 1. W. etiam adscivit. Ἀπῆλαυσα cett. male.“ ρ) ΤΤΧ.]
„Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam FL“ excepta
certe B. 3. ubi non abest. q) οὐδὲν οὐ ἰ „μηδὲν sine οὐ FL.“

rum memoria. Portenta enim, et Daemones, et He-
catas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Ty-
chiade, tale quid de narra-
tione tua abstuli. Dicunt
certe, non solum insanire
et quam metuere, quos can-
es rabiosi momorderint;
sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem,
quam canis, vim habere il-
lum morsum, eademque il-
lum quoque metuere. Et tu

igitur morsus in Eucratis
domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius
morsus impertiisse, ita dae-
monibus mihi mentem op-
plevisti.

Tych. Sed bono simus ani-
mo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et re-
ctam in omnibus rationem,
qua usos nos de vanis hisce
atque inanibus mendaciis
nullum turbabit.

A R G U M E N T U M.

Est haec laudatio balnei, ab Hippia, magni ingenii, doctrinae et artis architecto, lucri, credo, privati caussa fecens exstructi, cujus adumbrationem F. Weinbrenner, clarissimus nostrae nationis et aetatis architectus, edidit in opere sic inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Carlsruhe. 1822. gr. fol. Fasc. I. Voluit scilicet Lucianus frequentem ejus usum ab aedificii magnificentia, elegantia, arte et commoditate commendare; adductus, ni fallor, ad hoc consilium, cui minus parem eum fuisse Wielandius dicit, ab ipso artifice, non quidem junior, ut opinatur idem Wielandius, sed fama jam et auctoritate quadam pollens, qua compensari quodam modo posset exigua artis ipsius peritia.

- 1 Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὁ γε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται α) νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πρᾶξαι β) τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ

a) μεταστελεῖται.] μεταστέλλεται. 2954. et Gerl. b) πρᾶξαι.] In prioribus πρᾶξαι. Cf. Abdic. c. 32. Jov. Trag. c. 32. etc.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

Eruditorum ex numero illos maxime laudandos ajo equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones ver-

borum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbi-

διακρίνειν ὁρθοῦς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψα- p.66.
 λῆν c) καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν
 στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι
 οὐ ταῖσσι μόνον καὶ παραινέειν ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ καὶ
 προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι;
 οἷον τῶν d) πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλεῖα, τῶν p.67.
 κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.
 Πρὸς δὴ τί e) ταῦτ' ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπι- 2
 δείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅπόσοι ἐπὶ f)
 τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς
 τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ
 γε τοῖς λόγοις μόνους ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκό-
 τως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον g)· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον h) χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μίμφιν, ἄνευ πο-

c) ψαλῆν] Ita e Cod. 1428. ubi, teste *Belino*, legitur ψάλιν,
 pro vulg. ψάλαι, quod certe ψῆλαι scribendum erat. d) τῶν]
 „omisit Fl.“ e) πρὸς δὴ τί] πρὸς τί δὴ 1428 et hinc *Schm.*
 f) ἐπὶ] „ἐν Fl.“ et *Gorl.* g) Σώστρατον] Σωίστρατον
 2954. et 1428. Σωίστρατον 3011. cum *Gorl.* h) Πτολεμαῖον]
 „Sic Edd. omnes, praeter J. quae Πτολαιμαῖον.“ Scilicet *Pto-*
lemaῖω voluerat *Solanus* cum *Palmi*. probante etiam *Belino*.
 Cum J. autem facit A. 2.

tror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie et adhortandis militibus praestantes, sed etiam ut in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognovimus. Quorsum vero ista dixi?

Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsi-

- p. 67. μορμίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολέμιων τριήρεις καταφλέξαντα i) τῇ τέχνῃ. καὶ
- p. 68. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γινόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πᾶν ἀρχαῖον, ὅς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ
- 3 συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται. Ἐν δὲ τούτοις καὶ Ἰππίου τουτουῖ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὄντινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, | καὶ συνεῖναι τε ὀξέος k), καὶ ἐρμηνεύσαι σαφιστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεται ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσασιν l), ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἡνύχησαν m), κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας n) τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου o).
- p. 69. σαν m), κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας n) τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου o).

i) καταφλέξαντα] „Nihil abit Fl. nec Wech. id est Weckliana Ed. aliquot dialogorum.“ k) ὀξέος] Correxī vulgatum ὀξέως. Cf. Hermot. c. 64. Zeux. c. 2. etc. l) ὑποσχέσασιν] ὑποθείσασιν conj. Gesn. Vid. Adnot. m) ἡνύχησαν] ἡνύχῃσαν Fl. n) εὐθείας] deleri vult Bel. Vid. Adnot. o) συνι-

dione, aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promississet Croeso, se siccum trajecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, et ad intelligendum vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis, equum, sed etiam cum

reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque hujus, qui nostra aetate fuit, mentionem injicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in intelligendo acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, et artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores jam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accu-

καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τε τῆς ἐπιστήμης ἔργον p. 6.) ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῃ εὐδοκιμήσας, εἶναι τις ὁμως ἔδοξεν ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, εἰς δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμως ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, εἰς δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παιδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἄ δὲ ἐναγχος ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατε- 4 πλάγην, οὐκ ὀκνήσει εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βαλανείου κατασκευή· περίνοια δέ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνεσις p) θαυμαστή. Ὑπόθεσις μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὀρθῆς, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπει- p. 70. νόν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος q), καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν

σταμίνον] „Et sic Fl. cum *Wach.* ceterisque.“ συνιστάμενον id. *Bel.* Sed συνιστάμενοι, delete superiore δὲ, *Solan.* Totum locum iude a verbis: οὐκ ἐν τοιαύταις etc. usque ad συνισταμένου pro spurio habet *Guyet.* p) σύνεσις] „Σύνεσις male Fl. cum marg. A. 1.“ q) βαλλόμενος] Sic e Fl. scripai pro vulg. βαλλόμενος.

rate constituentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quodam artis opere, sibi desumto, bene rem gessisset, tamen esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum principem, et geometricarum, et harmonicorum, musicorumque esse apparet: et tamen unumquodque horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret. Scientiam de radiis, et refractionibus, et speculis, insuper etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur superiores, laudare, non

parvi temporis fuerit. Quae vero illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum quidem commune, et in vita nostra satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, et intelligentia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabilis planitiei, sed acclivis admodum et erectus, quem cum accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius aequavit, subjecta toti operi firmissima crepidine, eorumque, quae imponenda erant, securitate, positus rite fundamentis,

- p. 70. ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπειδωσάμενος, ὕψει γ) δὲ πάντες ἀποτάμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχόμενοις τὸ ὅλον κρα-
 τυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα. τῷ τε τοῦ τόπου μεγί-
 θει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς δ) κατασκευῆς ἀρ-
 5 διώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα. Πιλίων
 μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ
 ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοί-
 τον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκο-
 λούθους καὶ ὑπηρέταις διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς
 τρυφήν παρεσκευασμένων οἰκημάτων ε). βαλανείῳ δ' οὖν
 καὶ ταῦτα προπεδίστατα, χαρίεσσαι, καὶ φωτὶ πολλῷ κατα-
 p. 71. λαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἰτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, πε-
 ριττός μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν
 τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρω-
 θεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος
 ὕψει τε ὑψηλότατος, καὶ φωτὶ υ) φαιδρότατος, ψυχρῶ

γ) ὕψει] „ἄψει Pall.“ Imo ὕψει veluit, ut Solan. probante
 etiam Wielandio. Vid. Adnot. δ) τῆς] „καὶ τῆς Fl.“ ι)
 τῶν ἐς τῇ παρεσκευασμένων οἰκημάτων] τὰ ἐς τῇ
 κ — ἐν οἰκήματι Guyot. Vid. Adnot. υ) φωτὶ] „Bene Hag.
 Par. Salm. male φωτὶ Fl. Fr. J. Wech.“ et Ald. 2.

stabilita. Altitudinibus autem
monitum praeruptis valde,
 et ad securitatem continuis,
 totum opus roboravit. Quae
 porro inaedificavit, ea cum
 ad loci magnitudinem con-
 gruant, tum propter obser-
 vatam in tota structura pro-
 portionem, maxime sunt
 concinna, et respondentem
 sibi fenestrarum rationem
 servant. Porta alta, gradus
 ad ascendendum latos ha-
 bens, supina magis quam ar-
 dua, ad ascendentium com-
 moditatem. Per hanc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit
 oecus communis, bene ma-

gnus, ubi morari commode
 pedissequi et ministri pos-
 sint, *situs* ad sinistram pa-
 ratorum ad delicias cubica-
 lorum: balneo enim etiam
 haec pulchre conveniunt,
 secessus jucundi et multo
 lumine collustrati. Tam con-
 tinens illis oecus, superva-
 caneus ille quidem quantum
 ad balneum, at necassarius,
 quatenus beatis hominibus
 recipiendis destinatum est.
 Post hunc ab utraque parte,
 quae sufficiant exuere se vo-
 lentibus, spoliaria; et me-
 dius *inter ea* oecus altissi-
 mus et multa luce lactissi-

ὑδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, Λακαίῃ λίθῳ κεκοσμη- p. 71.
μένος x), καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας
ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγίας, ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας γ) 6
δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ
θέρμῃ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφισιρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν
δεξιᾷ οἶκος, εὐ μᾶλα φαιδρὸς, αἰκίπασσθαι προσηνῶς παρε-
χόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλ-
λωπισμένας, τοὺς ἀπὸ παλαιότερας εἰσιόντας δεχόμενος. εἰτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, σιῆναί p. 72.
τε καὶ ἐγκαθίζεσθαι z), προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδῦναι
ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμοίτατος, Φρυγίου
καὶ αὐτοῦ εἰς ὄροφην ἄκραν ἀποστίλβειν. ἔξῃς δὲ ὁ θερμὸς
ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διατέκωλλημένος. ὁ δὲ
ἔσθον οἶκος κάλλιστος, φῶτός τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς
πορφύρεα α) διηνηθιόμενος. Τρεῖς καὶ οὗτος θερμᾶς πρέ- 7
λους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ ἐνεσιί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν

- x) κεκοσμημένος] „restitui ex Fl. J. Ald. Salm. (et B. 3.)
Κεκοσμημένος male Wech. Par. Κεκοσμημένος Hag. 1. et 2.
(nec non B. 1.) Unde κεκοσμημένος deinde natum videtur.“
γ) εἰσελθόντας] ἐξελθ. conj. Gesn. z) ἐγκαθίζεσθαι]
ἐγκαθίσαι 2954. ἐγκαθίζεσθαι 2957. et Gori. Cf. De Merc.
Cond. c. 19; ibique Varr. Lectt. α) πορφύρεα] πορφύρεα sine
jota subscr. A. 1. 2. B. 1. et 3.

mus, aquae frigidae descen-
siones habens tres, Lacedaemonio lapide exornatas.
Statuae in illo de candido
lapide vetusti operis, Hy-
geae una, altera Aesculapii.
Progressos excipit oecus le-
niter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus,
utrinque rotundus: post
quem in dextra parte hilaris
admodum oecus ungendi fa-
cultatem comiter praebens,
januas utrinque habens Phry-
gio lapide politas, intrantes
de palaestra recipiens. Tum

post hunc oecus alius, oeco-
rum omnium pulcherrimus,
ad stationes ac sessiones ju-
cundissimus, ad commoran-
dum minime noxius, ad vo-
lutationes commodissimus,
Phrygio lapide et ipse ad
summum usque tectum ful-
gens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico la-
pide incrustatus. Interior
deinde oecus pulcherrimus,
luce multa plenus, et pur-
purae instar floridus. Tria
hic labra calida praebe-
t. Cum vero laveris, licet tibi non

- p. 72 αὐτῶν οἶκον αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ b). ὕψη πρὸς τοῦτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεισι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ Pind. τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένου c) ἔργου, πρόσωπον γὰρ OL VI, 4. θέμεν d) τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς e) μάλιστα, καὶ τοῦ γέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν f) μεμηχανη-
p. 73. μένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν g) προκεχωρηκότα h) ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ αἴερος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπους δεομένους, νότον, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε.
8 Τί ἂν σοι τὸ i) ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιάστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

b) τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ] τῇ ἡμέρᾳ ἔνδον Gorl. c) ἀρχομένου] Sic 2957. et marg. A. 1. W. ubi tamen ἀρχομένου inendosse, idque convenienter cum Pind. Vulgo erat ἀρχομένους, quod tamen Schmiederus jam mutavit, auctore Belino. d) θέμεν] θέμεναι 2957. e) αὐγῆς] „restitui ex L. et Fl. Αὐγῆς Edd. ceti.“ f) φωταγωγῶν] „Φωθ. male Amst. Salm. Recte Fl. J. Par. etc.“ g) βορρᾶν] „Borān Edd. priores male.“ h) προκεχωρηκότα] προσκεχ. 1428. 2954. 2957. Bel. i) τὰ] „omittit Fl. et merito.“ Imo immerito; nec Schmiederus debebat mea quidem sententia uicis includere. Hunc articuli

per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, et multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, et latitudines longitudinibus proportionem respondentes, et multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem. Haec autem contigerit maxime, e splendore, et

luce, et fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto et euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, et communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes. celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum, utilitatis pariter causa et

κηρίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἔνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις p. 73.
μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῇ λόγῳ προαιρεῖσθαι.
τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς καινὰ k) ἐπαινοῦσαι κάλλους δείγμα-
τα, οὐ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, ὅσον καὶ τότε τὸ
ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας l) ἔχον-
τας βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐ-
φγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῇ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν
χρεῖαν ἀσφαλῇ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περιτομῇ
κεκοσμημένον, ἀφόδων m) μὲν ἀναγκαίων δυσὶν n) ἀναχω- p. 74.
ρήσειν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὡρῶν o) δὲ δι-
τὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ
δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν
πρέποντα ἐπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ
ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ, βασκάνου μοι p) εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν
ὦν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δη-

pleonasmum quis est qui ignoret? maxime Luciani familiarium.
k) καινὰ] κοινὰ 2957. l) πάσας] „πᾶσας male J.“ m) ἀφό-
δων] „Sic dedi ex Fl. et Schol. „Ἀφόδων Edd. cett.“ n)
δυσὶν] „Sic recte L. B. 1. (et 3.) Par. „Δυσὶν Fl. J. V. 2.
Hag. Fr. Salm.“ nec non A. 1. et 2. o) ὡρῶν] „Bene
Wech. Par. „Ὠρῶν male cett.“ praeter B. 1. et 3. ubi recte
ὡρῶν. p) ἀλλὰ καὶ — μοι] „ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρί-
στου μοι μᾶλλον marg. A. 1.“ et Gori. Ceterum „μή male J.“
habet pro μοι.

salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum

praebeat: et praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, et januis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam et mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus, et artificem, atque auctorem

p. 74. μισοργὸν ἡμεψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ
 λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους q) ἔξω τῶν
 κοινοτήτωντάς μοι τῶν ἐπαινῶν.

q) καὶ ἄλλους] „omisit FL.“

muneris oratione remunera- lavandi, multos novi et alios
 tus sum. Si vero deus prae- in partem laudum mearum
 buerit quandoque copiam venturos.

ARGUMENTUM.

Senior Lucianus, recitaturus scripta sua, praefationis loco comparat se cum Bacco ab Indis non impune contempto, additque fabulam Indicam de fonte, ex quo senes gratam quandam facundiam hauriant. Singula quaedam vel ad auctorem, vel ad auditores, pertinentia, aegre ignoramus.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὸν στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ 1 οὐδὲν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχικόν) πα- P. 75. σὴν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα c) τοὺς ἀνθρώ- πους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δέ, ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς d) αὐτίκα μάλα συμπατηθσομένου e) ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γάρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ f) τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόν- των, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῶ καὶ οἱ λόγοι γυναῖκες εἶεν g)

- a) προσλαλία] „Sic Edd. Προλαλία Schol. Index Hag. et Wech.“ Sic etiam 3011. probante Bel. b) ἡ] „Sic Fl. etc. O Schol.“ c) τὰ πρῶτα] ταῦτα una voce A. 1. et 2. d) ὡς] „aben a Fl.“ e) συμπατηθσομένου] „Sic recte Fl. Fr. B. 2. (1. et 3.) Par. Salm. Συμπατηθσομένου J.“ f) ὑπὲρ] „Hoc dedi ex J. et L. Τῷ Fl. Ald. Hag. Par. Salm. etc. male. Περὶ vult Solan.“ g) εἶεν] ἦσαν vult Bel. male.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita ajunt contempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius et ordines esse mulie-

p. 75. ἔκφρονες h) καὶ μεμνηνῦναι, κατὰ ἑσπεμμένας, νεβρίδας ἐνημμένας, δόρατά τινα i) μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κίττο-ποιήτρια καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάμια κούφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἰκάσον καὶ τὰ τύμ-πανα) ὀλίγους δὲ τινὰς ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας k),

2 οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν p. 76. στρατηλάτην αὐτῶν l), ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλειον ὑπέξευγμένων, ἀγένηιον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρειάν, κερασφόρον, βοτρυόεις m) ἐστεφανωμένον, μι-τραὶ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμ-βάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν n) πρὸς-βύτην, ὑπόπαχυν, προγύστορα, ῥινόσιμον, ὅσα μεγάλα ὀρθία *) ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπεριδόμενον, ἐπ'

b) ἔκφρονες] ἐκφόρονες B. 3. mendose. i) δόρατά τινα] δοράτια, omisso τινα, Gorl. et Aug. k) κεράστας] „καὶ κί-ρατα Marc. et L. In vulgato conspirant Edd.“ l) αὐτῶν] αὐ-τὸν emendaverat nescio quis in Cod. Aug. Et interpretes quo-que reddiderunt *ipsum*, sensum quendam suum non improbum secuti. m) βοτρυόεις] βότρυσι Vat. quidam, teste Bastio Epist. Crit. ad Boisson. p. 199. ut conjecerat Conr. Reitz. in lud. At vid. Corayum ad Heliodor. p. 10. sq. et Schäfer. Meletemm. p. 110. n) βραχὺν] „Sic Fl. Ald. V. 2. Fr. Hag. B. 1. Par. Salm. Τραχὺν J. et marg. A. 1.“ nec non Schol. ut videtur. *) ὀρθία] ὀρθία C. Aug. in textu, vulgata super-
scripta.

res insanas et furentes, he-dera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis et ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimilabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos juvenes, nudos, sal- tantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos cornicu- lis, qualia recens natis hae-

dis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi junctis pardalibus, plane imberbem, nec parva quidem lanugine vestitum genas, cor- nutum, coronatum utris, mi- tra revinctum comas, ami- ctum purpura, et auro cal- ceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, cras- siusculum, ventricosum, si- mum naribus, auribus lon- gis et erectis, tremulum, innixum baculo, asino ve- ctum plerumque, eumque

δρου τὰ πολλὰ ἐπινεύοντα, ἐν κροκωτῇ ο) καὶ τοῦτον, πᾶν p. 76.
 πιθανόν p) τινὰ συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τερά-
 στιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέφθεν ἑοικότα, κομήτην τὰ
 σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπαύωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν,
 θατέρῳ μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύ-
 λην ἐπηρεμένον, καὶ περισκυρτῶντα ὅλον τὸ στρατόπεδον.
 καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβείσθαι αὐτὸν, καὶ στείειν ἡνιωμένους q)
 τὰς κόμας, ὅποτε προσλοῖ, καὶ βοᾷν, εὐοὶ r). τοῦτο s) δ' P. 77.
 εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην· τὰς δ' οὖν ποί-
 μνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι
 εἰτε ζῶντα τὰ θρέμματα ι). ὠμοφάγους γάρ τινας αὐτὰς
 εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, 3
 ἐγέλων, ὡς τὸ εἶκος, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παραιτάτε-
 σθαι ἤξιουν· ἄλλ' εἵπερ ἄρα u), τὰς γυναῖκας ἐποφήσειν
 αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικῆν αἰσχρὸν

ο) κροκωτῇ] „Recte *Salm.* sola. *Κροκωτῇ* media correpta
 cett. omnes male.“ Ceterum voces καὶ τοῦτον monitu *Fritz-*
schii Quæstet. p. 85. cum antecedentibus, ut par erat, con-
 junxi, non, ut vulgo, cum sequentibus. p) πιθανόν] „Con-
 stans lectio. *Ἀπιθανόν* vult *Solan.*“ q) ἡνιωμένους] *ἡν-*
ιωμένους sola *Reitz.* errore typothetae. r) εὐοί] „*Εὐοί*“ Sic
J. Ald. Salm. B. 1. (et 3.) Eὐοί Wech. Eὐοί Fl. Eὐοί Par.
Hag.“ Cur *Wecheliani* secutus sim, vid. Adnot. s) τοῦτο]
 „τοῦτο *Pell.*“ ι) Θρέμματα] *τρέμματα* B. 3. u) εἵπερ
 ἄρα] Comma post hæc vulgo omissum recte restituerat *Salm.*

crocota indutum, congruen-
 tem plane agminis sub illo
 ductorem; alterum porro
 prodigiosum hominem, ca-
 pro inferiori parte similem,
 cruribus hirsutis, cornutum,
 barba proluxa, iracundum et
 vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra
 vero baculum incurvum in-
 tentans, exercitum totum
 circumsaltet: territas autem
 ab illo mulierculas, iactare
 permissos ventis capillos ad
 illius adventum, et clamare

Evoc; suspicari autem, hac
 voce appellari ab illis domi-
 num. Greges porro jam di-
 reptos a mulieribus, et dilac-
 eratas vivas adhuc pecudes:
 esse enim illas crudivoras.
 Audientes ista Indi et rex il-
 lorum, ridebant, ut probabile
 est, neque contra educere
 exercitum, aut aciem strue-
 re, operæ pretium cense-
 bant. Sed, (si modo omnino
educere contra eos placeat)
 mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem

- p. 77. ἰδούκει, καὶ φοντεύειν γυναῖα μεμνηότα, καὶ θηλυμήτην) ἄρχοντα, καὶ μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιωτραπίτην ἄλλον, καὶ γυμνήτας γ) ὄρχηστὰς, πάντας φιλοῦν. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλλετο ε) πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν. καὶ πόλεις αὐτάνδρους α) καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς b) ἐμπεπληκώς, (ὅπλον γὰρ τοῖς Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ c)
- p. 78. τοῦ κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπιστάξαντες d), καὶ ἐγχαλινώσαντες, καὶ τοὺς ὑπὸ ἄρχοις ἀναθήμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήσαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένητον ἑκτον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ αἶδον ἀλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες e) τοὺς ἐλέφαντας, ἐπὶ

z) θηλυμήτην] Sic correxi vulgatam formam θηλυμήτην, quam jure suo vitiosam vocat *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 628. γ) γυμνήτας] Vulgatum γυμνήτας correxi ad exemplum loci *Ver. Hist.* I, 38. Cf. γυμνήτες *Zenx.* c. 8. Voce γυμνήτης *Lucianus* non facile usus. ε) ἡγγέλλετο] „ἡγγέλλετο *Fl.* et *man.* A. 1. W.“ nec non *Aug.* vulgata tamen superscripta. α) αὐτάνδρους] ἀντάνδρους *B.* 3. b) πυρὸς] „Sic *Fl. Weisk. Par.* etc. *Φλογός J.* et *L.*“ Hoc habent etiam 2957. et *Aug.* omittunt plane *Gorl.* et *3011.* Unde suspicor alienae manus hanc vocem esse et deinceps corrigendum ἐμπεπληκώς. c) καὶ] τὸ ἐκ conj. *Jacobs.* eleganter. d) ἐπιστάξαντας] ἐπιστάξαντες *B.* 1. et 3. e) προτάξαντες] „Ita dedi ex *J. Hag. Ald. B.* 1. *Salm.* (et *B.* 3.) προτάξαντες *Fl. Par.* quod et adscriptum margini *A.* 1.“

viris etiam vincere indecorum videbatur, et interficere mulieres furentes, et mitratum muliebriter ducem, et ebrium parvum seniculum, et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nunciaretur jam igne vastare regionem Deus, et cum ipsis hominibus cremare urbes, et silvas incendio, et Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-

chi arma ignis, patris illi et de fulmine) hic jam festinanter sumere arma, et ornatis elephantis, atque frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, et atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indi, constitutis in prima acie ele-

γον τὴν φαλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, p. 78.
 τοῦ κέρως δὲ αὐτῶ f) τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σεληνός, τοῦ εὐω-
 νύμου δὲ ὁ Πάν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σά-
 τυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασι τὸ
 αἰοῖ g). εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα
 τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε h), καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ
 κέρως ἐπηύλει τὸ Ὀρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σεληνοῦ ὄνος ἐνυά-
 λιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδη-
 σαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεβωσμένοι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων
 ἀπογυμνοῦσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν
 αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν σὺδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς P. 79-
 βέλους γενέσθαι ὑπομεινάντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος i)
 ἐσάλωκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο k) ὑπὸ τῶν τέως κα-
 ταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώ-
 τῆς ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς 5
 τὸν Διόνυσον l) οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι

g) αὐτῶ] „Αὐτῶν FL. et marg. A. 1. sine dubio ex eadem.“
 h) αἰοῖ] „Εὐ οἶ] Sic jam et Par. quae ante ad ol habebat.
 Ed. of J. etiam et Wech. aliaeque. Eὐοῖ FL.“ h) ἐσήμαινε]
 „ita FL. Fr. J. Wech. Par. etc. Ἐσήμηνει vult Solan.“ Quam
 ob causam illud, non capio. i) κατὰ κράτος] κατακράτος
 una voce A. 1. et 2. k) ἀπήγοντο] ἡμείνοντο Aug. in textu,
 sed supra ἀπηγάγοντο. l) Διόνυσον] „Λόγον FL sed ex glossa
 natum.“ Habet hoc etiam Cod. reg. Par. Proverbium hoc est,
 de quo actum ad Hermot. c. 55. Tom. IV. p. 436. sq. quod-
 que h. l. intactum est relinquendum. Descendit inde vox

phantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse te-
 net aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan si-
 nistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti
 Satyri: tessera omnibus il-
 lud Evoc. Simul pulsantur
 tympana, et classicum cym-
 bala sonant, ac Satyrorum
 aliquis cornu sumto incinit
 orthium, et Sileni asinus
 Martium quiddam rudit, et
 insultant illis cum ululatu
 Maenades, succinctae draco-

nibus, et de summis thyrsis
 ferrum nudantes. At Indi et
 illorum elephantes, inclinato
 statim agmine, sine more et
 modo fugiunt, nec intra teli
 jactum venire ausi, ac tan-
 dem visuperati captique ab-
 ducuntur ab his, quos modo
 deriserant, experimento do-
 cti, non esse ex prima fama
 deridendos externos exerci-
 tus. Verum enimvero, *Quid
 ad Bacchum iste Bacchus?*
 aliquis forte dixerit. Quod
 mihi videtur, (et per ego

- p. 79. δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιῶν, ἡ τελείως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰμὰ εἰκάσω τοῖς θεοῖς) ὅμοιον τε πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς κακούς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, ὅλον καὶ πρὸς τοὺς ἑμούς. οἰόμενοι m) γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικά παρ' ἡμῶν ἀκούμεσθαι n), τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ αἰδ' ὅ, τι ο) δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἑμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούται, ὡς οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὅσα κώμοις γυγαικίους, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τριουτοῦ τι ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κιτοῦ σίδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν p) τολμῶσι τῇ παρα-
- p. 80. δόξῃ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρόων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν, ὡς πρότερόν ποτε, τὴν τελετὴν q) ἐθελήσωσιν ἐπιθεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων r) κοινῶν τῶν τότε καιρῶν,

ἀπροςδιόνυσος, quae mox c. sq. occurrit non sine horum verborum respectu, quod vel patet ex οὐδ' αὐτό, illic adjuncto. m) οἰόμενοι] αἰόμενοι conj. et vertit Gesn. Vid. Adnot. n) ἀκούμεσθαι] „ἀκούεσθαι Pl." quod Solanus recipi voluit. " Sic etiam in Aug. o) ὅ, τι.] Sic Reitz. veterum Edd. scripturam ὅτι μόνιτα Jonsii emendaverat. p) ἐπαινεῖν] ἐπαίνεσθαι vel ἐπαινεῖν conj. et vertit Gesn. probante Belino. q) τελετὴν] „Bene Pl. Tr. Weck. Par. etc. Τελετὴν male J." r) κώμων] „κώμων male J. sola."

vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt (putent) Satyrica, et ridicula quaedam, et plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descen-

dentes de elephantibus aures praeberere commissationibus muliebribus, et Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant. invento pro hiedera ferro, neque sic redire (laudare) audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuncio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, et recordati fuerint commissationum illius temporis communiam, neque contemserint

καὶ μὴ καταφρονήσῃσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι p. 80.
 δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατήρος τούτου, ἐκβαλῶσιν ε) καὶ αὐ-
 τοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ι) ἐρεῖν τὸ εὖολι υ). Οὗτοι 6
 μὲν οὖν (ἐλευθερον γὰρ ἀκοή) ποιούντων ὃ, τι καὶ φίλον.
 ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἔσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν
 διηγήσασθαι τι τῶν ἐκείθεν, οὐκ ἀπροςδιόνυσσον κ) οὐδ'
 αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μα-
 χλαίοις, οἳ τὰ λαυὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ροὴν αὐ-
 τοῦ βλέπεις γ), ἐπινεμόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν κα-
 θήκονσι· παρὰ τούτοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ
 μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφῇ δέ. κιστὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπε-
 λοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐταῦθα πηγαὶ εἰσι
 τρεῖς καλλίστου καὶ διειδεστάτου ζ) ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου,
 ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ α)
 Ἰνδοὶ ἀπ᾽ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ

α) ἐκβαλῶσιν] „Εκβαλῶσιν male Fl.“ ι) ἡμῶν] ὑμῶν
 B. 3. υ) εὖολι] „Εὖολι] Eὖολι rursus Fl. Eὖολι Par.“ κ)
 οὐκ ἀπροςδιόνυσσον] restitutum ex L. et Bas. Οὐκ ἄπρος
 τὸν διόνυσσον cett.“ Basileensis tertia est, ubi lego οὐκ ἀπρος-
 διόνυσσον. Prima insidet commune vitium. γ) βλέπεις] βλέ-
 πους Aug. ζ) διειδεστάτου] „διειδεστάτου male B. 2. (et 3.)
 Recte cett.“ α) οἱ] „male abest ab J.“

Satyros ac Silenos, biberint-
 que ad satietatem de hoc
 cratere; futurum, us ipsi
 quoque occupentur Baccho,
 et saepe nobiscum Evoc il-
 lud ingeminent. Atque hi
 quidem (liberum enim au-
 dire) faciant, quidquid pla-
 cuerit. Ego vero, quando
 adhuc inter Indos versamur,
 volo etiam aliud vobis de il-
 lis rebus enarrare, nec ipsum
 abhorrens a Baccho, nec ab
 instituto nostro alienum.
 Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si

secundum flumen respicias,
 pascentes ad Oceanum usque
 perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in conspectu, re-
 gione non admodum magna,
 sed opaca, hedera enim multa
 et vites plane illam inum-
 brant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidis-
 simae aquae, Satyri unus,
 alter Panis, tertius Sileni.
 Intran illud nemus Indi quo-
 tannis semel, sacrum facien-
 tes Deo, bibuntque de fon-
 tibus non omnibus omnes,
 sed pro diversa aetate, ado-

p. 80. μὲν μεράνια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Παν-
7 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σιληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πύ-

p. 81. σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πλώσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. αὐτὸ δ' ὅτι
οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, εἰς
ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆν ὁ γέρον, καὶ κατὰσχῃ αὐτὸν
ὁ Σιληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντις)
καὶ βεβαπτισμένην ἔοικεν, εἰτα ἄφρων φωνή τε λαμπρά, καὶ
φθόγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λεγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ
λαλίστατος ἐξ ἀφρονότατος ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσως παύ-
σεας αὐτὸν μὴ οὐκ ἐκ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακράς

Hom. συνέλγειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν
II. III. 322. Ὀμήρου ἐκείνον ῥήτορα, νηγάδισσι γὰρ ἑοικότα χιμαίρῃ
διεξέρχαντα. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν

Id. εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ (d) τετραγῶδές τι πυκνὸν καὶ ἐπιτρο-
ibid. χον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τοῖντεῦθεν δὲ ἤδη
III, 151. ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπᾶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν

b) δ'] δὲ B. 3. c) καρηβαροῦντι.] „καρηβαρῶντι Fl.“ c)
ἀλλὰ] καὶ addit Gori. non male, nec tamen necessario.

lescentes nimirum de Saty-
rorum fonte, de Panico viri,
de Sileni autem mei aequa-
les. Quae igitur adolescen-
tulis, cum biberunt, eve-
niant, aut quae viri audeant
occupati a Baccho, longum
fuerit dicere. Sed quae senes
faciant aqua illa ebrii, nar-
rare hand alienum. Cum bi-
bit senex, et occupavit il-
lum Silenus, primo aliquam-
diu mutus est, et crapula
laboranti atque bene madido
similis. Deinde subito vox
splendida, et loquela vehe-
mens, et spiritus modulatus
illi contingit, et est ex plane
muto loquacissimus, quem

nec ore obturando ad quie-
tem redigas, ne perpetuo
loquatur, et longos sermo-
nes continuet: prudentia
tamen omnia, et decencia,
et, ad Homerici illius ora-
toris exemplum, *nivibus si-
milis hibernis*, proferant.
Neque satis fuerit cynis
illos propter aetatem com-
parare, sed cicadarum more
confertum quiddam et volu-
bile ad seram usque vesp-
eram perpetuant. Inde autem,
jam dimissa ebrietate, ta-
cent, et ad pristinam ratio-
nem redeunt. Verum, quod
maxime admirabile est, non-
dum dixi. Si enim senex

γὰρ ἀτελῇ ὁ γέγων μεταξὺ καταλίπη, ὃν διέξηε, τὸν ε) p.81.
 λόγον, δύντος f) ἡλίου καλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελ-
 θῆν g), ἐς νέωτα πινὼν αὐθις ἐκίῃνα συνάπτει, ἃ πέρυσσι
 λίγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν 8.
 Μῶμον εἰς ἑμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν p.82.
 εἴτε ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἦδη, καθότι τῷ
 μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τοι παραπαίωμεν, ἢ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σιληνὸς ἄρα ἦν ἵλεως.

ε) τὸν] „deest in FL.“ f) δύντος] „recte FL J. Wach. Par.
 Δύναντος Cod. Abb.“ g) ἐπεξελεῖν] „ἐξελθὼν FL sola.“

imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, orationem, occidente sole impeditus illam ad finem suum perducere; altero anno bibens rursus illa adnectit, quae superiore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi illius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me Jupiter, quorsum pertineat fabula adjunxero: jam eni videtis, qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus, causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Silenus erat propitius.

ARGUMENTUM.

Herculem, Gallis Ogmium dictum, ut eloquentias praesidem describit auctor e mira quadam ejus pictura Gallica, cujus vini et consilium suae personae eloquentiaequae senili lepide accommodat.

- 1 Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κέλτοι Ὀγμιον^{c)} ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, πᾶν ἀλλόκοτον γράφονται. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναγαλαντίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς^{d)} τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἱοὶ εἶσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρων, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον^{e)} ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τὴν^{f)} Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνήπτει^{g)} τὴν τοῦ

a) ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] „Προλαλιά Schol. Prius Edd.“ Cum Scholio consentit 3011. b) Η] „Ο Schol. Vulgatum servant Fl. J. Wech. Par. etc. c) Ὀγμιον] Ὀμόγιον conj. Toup. Vid. Adnot. d) ῥυσὸς] δὲ addit Gorl. e) μᾶλλον] ἄλλον Aug. f) τὴν] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. τοῦ. Rectius fortasse scripsissem τὴν τοῦ Ἡρ. ut mox ἐς τὴν μορφήν τὴν τοῦ Ἡρ. g) ἐνήπτει] „ἐνήπται G. Vulgatum tenaciter servant Edd.“ Ενδέδυται Aug. in marg.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, et ad nigerimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari

opus faciunt. Potius Charontem quendam ant Japetum de tartareis specubus, et omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, et clavam dextra prae-

λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυ- p.81.
 τὸν h) παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ
 προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς ἐστὶ ταῦτά γε i). Διμην 2
 οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων k) θεῶν τοιαῦτα παρὰ νομῆν p.83.
 τοῖς Κελτοῖς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνο-
 μένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ l) γρατῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὶ
 αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν m) ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Ἰηρυνόου ἀγέ-
 λας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. Καὶ 3
 τοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην τῆς εἰκότος. ὁ γὰρ θῆ-
 γέρων Ἡρακλῆς ἐκείνος ἀνθρώπων πάμπόλῳ τε πλήθος
 ἔλκει ἐκ τῶν ὀίων ἀπαντας δεδεμένους. τὰ δεσμά n) δὲ
 εἶσιν οἱ σιραι λεπτὰ χρυσοῦ καὶ ἡλεκτροῦ ἐργασμένα,
 ὅρμοις τοικυῖα τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθε-
 νῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσιν, δυνάμενοι ἄν

- b) γωρυτὸν] γωρυτὸν B. 3. i) ταῦτά γε] „Haec periorē §.
 connectere malit J. J. Wetstenius.“ Sic vere interpungitur in
 Aug. Vulgo scilicet post ἐστὶ maxima erat distinctio, quam
 jure reliquit Schm. assentiente Fritschio Quaest. p. 149.
 Minus feliciter Jacobs. in Porson. Advers. p. 560. πρῶτά γε
 conj. ab initio sequentis sententiae colloca. Infelicissime Be-
 linus post ταῦτά γε requiri censet ἰδὼν, aut simile verbum.
 k) Ἑλληνίων] „Sic et Fl. cum J. Fr. Weck. Par. etc.“
 l) τοιαύτῃ] non legitur in Gork. m) λείαν] „λαῖ male
 Weck.“ n) τὰ δεσμά] Articulum, quem olim omiserant,
 restituit Schm. e 2954. et Aug., cujus posterioris auctoritatem
 secutus idem Schm. scripsit αἱ σιραι, omisso pronomine an-
 cilitico.

fert, et pharetra appensa,
 et intentum arcum sinistra
 ostendit: atque in universum
 est Hercules hac quidem ex
 parte. Itaque suspicabar, ut
 contumelia afficerent Grae-
 corum Deos, talia Gallos in
 figuram Herculis designasse,
 quem tali pictura ulcisci vel-
 lent, qui suam quondam re-
 gionem invaserit, ac praedas
 ibi egerit, cum quaerens
 Geryonis greges multas per
 occidentem gentes percurrere-

ret. Verum quod insolentis-
 simum in illa pictura, non-
 dum dixi. Nempe senex ille
 Hercules, hominum magnam
 multitudinem trahit, auri-
 bus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tennes
 catenae, ex auro atque clo-
 ctro elaboratae, monilibus
 pulcherrimis similes. Et ta-
 men ab infirmis adeo catellis
 tracti, neque fugam moliantur,
 cum possint facile, ne-
 que omnino contra tendunt,

- p. 83. εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀνταρσίζουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐκπυκνάζοντες, ἀλλὰ παιδοὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, δεικνότες ἀχθισθησόμενοις ο), εἰ λυθῇσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοκώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάγει ταῖς σειραῖς p) ταῖς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη
- p. 84. τὸ ῥόπαλον, τῆς λαϊᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκτίγης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν.
- 4 Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὄρω, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανατῶν· Κεῖτ' οὖν δέ τις παρισταὶς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφωῖς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πᾶν γὰρ ταρτα-

ο) ἀχθισθησόμενοις] ἀχθισσόμενοις Gori. Uade Strassius Gramm. Gr. p. 228. vult ἀχθισσόμενοις. Cf. tamen Heindorf. ad Plat. Hipp. maj. s. 28. p) ταῖς σειραῖς] Importunissimas voces, in quibus etiam Gesnerus offendit, ejiciendas putat Jacobs. Ταῖς χειρῶν corrigi vult Seager. Mihi τῆς σειρᾶς — sic enim Scholiasten scripsisse arbitror — e glossemate τῶν δεσμῶν ortum videtur.

aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque urgent omnes, et, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur, non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero

sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non inruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego vero*, inquit, *solvam tibi, hospes, picturae hujus aenigma: vi-*

μένει ἰοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ οὐχ, p. 84.
 ὡςπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἐρμῆν q) οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ'
 Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάδμεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἐρμοῦ ἰσχυ-
 ρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος
 γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρᾳ φιλεῖ ἐντελῇ ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν,
 εἴ γε ἀληθῇ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ μὲν τῶν r)
 . . . ὀπλοτέρων φρένες ἡρέθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξει τῶν νέων σοφώτερον.

οὗτος γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐν τῇς γλώτ- Phoen.
 τῆς τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορευταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λει- v. 533.
 ρώσσαν ἀφῆσιν εὐανθῇ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴ γε Hom.
 μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὧτων ἐκδιθεμένους τοὺς Il. I,
 ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ Ibid.
 λόγος s) ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν t) Ill. 152.
 ὧτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ 5

q) Ἐρμῆς] „Et sic Pl. cum ceti.“ r) ὅτι αἱ μὲν τῶν] Sic
 vulgo in Edd. vet. haec verba leguntur; quae nescio a quo ad
 numeros epicos admodum sinistre composita sic dedit Reitz. et
 recent. Ὅτι μὲν αἱ τῶν etc. quod arbitrium nec cum Home-
 ricis convenit. s) ὁ λόγος] „ὁ λόγος conflict J. J. Wetste-
 nius.“ At recte vulgatam tuetur Fritsch. Quaestor. p. 4. sq.
 collatis superioribus c. 4. τὸν λόγον ἡμεῖς etc. qui etiam Ja-
 cobii conjecturam omnino haec delectis merito reprobat. t)
 τῶν] abest ab Aug.

deris enim plane in illa per-
 plexus. Vim dicendi nos Galli
 non, uti vos Graeci, Mercu-
 rium putamus esse, sed Her-
 culi illam assimilamus, quod
 hic Mercurio multum est for-
 tior. Si vero senex reprae-
 sentatus est, noli mirari. So-
 la enim eloquentia in sene-
 ctute solet plenam vim et ma-
 turitatem ostendere, si qui-
 dem verum dixere vestri poë-
 tae,

Suspensa incerto est ju-
 venum sententia motu:

Dicit senex meliora ju-
 nioribus.

Ita quidem etiam Nestoris
 apud vos lingua mel defluit.
 Et concionatores Trojanorum
 vocem emittunt liliaceam,
 hoc est, floridam; [florum
 instar suavem] flores enim,
 si recte memini, sunt lilia.
 Itaque neque illud mireris,
 si auribus revinctos hic Her-
 cules, h. e. eloquentia trahit,
 qui noris illam aurium atque
 linguae cognationem. Neque
 vero contumelia in ipsum est,

p. 85. ταύτη τετριυπηται· μέμνημαι γούν, ἔφη, καὶ κομιτικῶν τινῶν
 ἱαμβέων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Ignot.
 auct.

. . . τοῖς γὰρ λάλοιςιν u) ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἔστι x) τετριυπημένη.

- 6 Τὸ δ' ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα
 ἡγοῦμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ
 πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἶδιν,
 οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὐστοχοί, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τι-
 τρώσκοντες· πετρόεντα γοῦν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι.
- 7 τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἦνίκα περὶ τῆς δεῦρο πα-
 ρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
 τηλικῶδε γ) ὄντι καὶ πάσαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐ-
 θις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσούτοις δασυσταῖς, κατὰ
 καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκότος. τίως μὲν γὰρ
 ἔδεδίειν, μὴ τινι ὑμῶν δοῖται x) κομιτῇ μειρακικῶδῃ ταῦτα
 ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι; ἀφ' ἧς τις Ὀμηρικὸς
 νεανίας ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

u) λάλοισιν] Sic scripsi ex emendatione Casaub. ad Theophr.
 p. 108. et Gesnari, pro vulg. λάλοις. Vitiosos jambos dederant
 Reitz. et recentt. sejunctos vocē λάλοις. x) ἔστι] „[ἐστιν] ἔστι
 melius legam.“ Si recte Reitzius consulisset Edd. veteres, in-
 venisset constantem lectionem eam, qua sane opus erat. γ)
 τηλικῶδε] τηλικῶς τε (potius τηλικῶς τε) mavult Bel. frustra.
 x) δοῖται] ἔν addi jubet Bel. pro more suo.

hac parte perforatum esse.
 Memini enim, pergebat,
 etiam quorundam de cotabed-
 dia jamborum, quos a vobis
 didici,

Extrema enim loquacibus
 Portusa lingua est omni-
 bus foramine.

In universum autem puta-
 mus, oratione Herculem per-
 fecisse omnia, capientem vi-
 rum, et eloquentiae viribus
 pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto
 sunt, acutae, collineantes ad
 scopum, celeres, quibusque
 vulnerentur animi. Alata

nempe verba vos quoque esse
 dicitis. Haec tum Gallus.
 Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc
 me progredi, hoc aetatis ho-
 miuem, quique hoc decla-
 mandi genus olim desissem,
 et rursus de me calculum
 dare tet judicibus; oppor-
 tune in mentem venit ejus
 imaginis memoria. Ante
 enim metuebam, ne cui ve-
 strum viderer plane ado-
 lescentuli more istuc facere,
 et praeter aetatem juvenari;
 ac deinde Homericus aliquis
 juvenis increparet mihi illud,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καί,

Hom.

Χαλεπὸν γῆρας κατεβλήφει σε α),

II. VIII.

Ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δὲ τοι ἵπποι·

103.

p. 85.

ἐς τοὺς πόδας β) τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-
σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προά-
γομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιωτῆς ὄν
τῆς εἰκότος. Ὡστε ἰσχυρὸς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ 8
ὅσα τοῦ σώματος γ) ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ Ἐρως ὁ σὸς, p. 86.
ὦ Τηϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν δ) με ὑποπόλιον γένειον ε), χρυσο-
φαίνωνν f) εἰ βούλεται πτερυγῶν, ἢ ἀετοῖς παραπετιέσθω,
καὶ ὁ Ἰπποκλείδης οὐ φρονιτεῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλι-
στα ἀνθρῶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη, καὶ
ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν g)
πολλάκις, ὡς οὐδὲν γε δέος, μὴ κενωθεῖς λάθοι ὁ γωρυτὸς
αὐτῇ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας
τὸ ἑμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον

a) κατεβλήφει σε] ὁπᾶζει vult Bel. ut in Homero est, omnino-
que versus duo Homericos accurate restituendos putat. b) τοὺς
πόδας] τὰς πολιὰς inepte conj. Bel. c) τοῦ σώματος]
Articulum vulgo omissum restituit Schm. ex Aug. d) εἰσιδὼν]
εἰσδὼν Schm. ex Aug. e) γένειον] deleri vult Guyet. τὸ
γένειον legi Reitz. Alii pro με maluerunt μου, vel μὲν. Vid.
Fragmenta Anacreont. in Ed. Fischer. p. 289. f) χρυσο-
φαίνωνν] „χρυσοφαίων Fl. Idem adscriptum margini Ald.“
χρυσοφαίνωνν — πτερυγῶν Gesn. χρυσοφαίνωνν — πτερυγῶν de
Pauw. ad Anacr. g) τοξεύειν] „τοξεύει Fl.“

Jam perii tua vis, gravis
arripuitque senectus;
Invalidusque tibi famu-
lus, tardique caballi,
in pedes hoc ultimum ja-
ciens. Sed pbi recordor se-
nis illius Herculis, ad agenda
omnia provehor, nam me
pudet talium ausorum, qui
imaginis propositae aequalis
sim. Itaque robur, et cele-
ritas, et pulchritudo, et
quaecunque corporis bona
sunt, valeant: ac tuus, Teie
poëta, Cupido, intuens me,
Lucian. Vol. VII.

sensim canente mento, auri-
tis vectus, si voluerit, alis,
aut aquilis praetervolato: ac
non curabit Hippoclidēs. At
dicendi facultate vel maxime
rejuvenescere, et florere, et
vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam
feri possit; plurimos, et
sagittas emittere saepius, cum
metus non sit, ne imprudenti
vacua fiat pharetra. Vides,
quomodo meam ipse aeta-
tem senectutemque consoler.
Et hac ipsa causa ausus sum

- p. 86. τὸ ἀκάτισον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισπένδων,
αὐθις ἀφείναι ἐς μέσον τὸ πέλαρος. εἶη δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ
παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὥς νῦν γε μάλιστα πλησιεῖτον
p. 87. τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιον
φαίνομεθα, καὶ ἡμῖν ἡ) τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθίγεται
ι) τις,

Hom.

Od.

XVIII,

73.

Οἶην ἐκ ῥακίων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.

h) ἡμῖν] „ὑμῖν male Fl.“ i) ἐπιφθίγεται.] „ἐπιφθίγεται“
το Fl.

subductum olim navigiolum
iterum deducere, et pro co-
pia instructum, in medium
mare dimittere. Adspiret
modo a vobis, Dii, dextra
aura! Nunc enim vel maxi-
me implente vela, et bono,

et secundo vento indigemus,
ut, si quidem digni videa-
mur, etiam nobis Homeri-
cum illud inclamet aliquis,

*Quod femur e pannis u-
nior tam vilibus effat!*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ Η ΤΩΝ ΚΤΚΝΩΝ.

p. 87.

ARGUMENTUM.

Magnam, quam de facultate sua dicendi conceperant auditores, expectationem extenuaturus narrat auctor, se quoque ipsum aliquando expectatione plenum in Eridano fluvio sperasse se electrum cynosque illos esse inventurum, de quibus mira fabulatur poetas, sed ridicule se spe ista excidisse. Callida haec et ingeniosa, nec tamen minus simplex et ingenua, modestia.

Ἡλέκτρον πέρι καὶ ὑμᾶς α) δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ ποταμῷ δακρύνειν αὐτὸ, θρη-
νούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους
ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλ-
λαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐκ αὐτῶν δάκρυον
δῆθιν τὸ ἡλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμελεῖ καὶ αὐτὸς ἀκούων
τῶν ποιητῶν ἁδόντων ἡλιπίζον, εἰ ποτε γνωσμένη ἐπὶ τῷ
Ἡριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προ- p. 88.

a) ὁ μᾶς] „ἡμᾶς] rescripti ex J. marg. A. 1. et V. 1. Ὑμᾶς cet.
male cum Ald. et Fl.“ Imo vero optime Schm. restituit ὑμᾶς.

DE ELECTRO SEU CYNIS.

De electro nimirum vobis mutatas esse in arbores; et
etiam fabula persuasit, po- stillare adhuc de illis lacri-
pulos ad Eridanum flumen mam, nimirum electrum.
eam stillare lacrimam, quae Talia nempe ipse quoque
deplorent Phaëthontem, et cum audissem poëtis canen-
et aiores quidem esse populos tibus, sperabam, si quando
illas Phaëthontis, deinde, essem ad Eridanum, me sub-
dum deslent adolescentulum, iturum populorum unam,

- p. 88. κάλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν θακρῶν ὀλίγα, ὥς ἤλεκτρον
 2 ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ προπολλοῦ b), κατ' ἄλλο μὲν τι c) χρέος,
 ἦγον d) δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ (ἔδει γὰρ ἀνα-
 πλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν,) οὐτ' ἀγέιρους εἶδον, πάνυ
 περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαί-
 θοντος ᾗδισαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ
 διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφαιζόμεθα,
 τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας e); ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἡξίου
 σαφέστερον λέγειν ὃ, τι καὶ θέλοισι· κἀγὼ τὸν μῦθον διη-
 γούμην αὐτοῖς, Φαίθοντα γενέσθαι Ἑλίου παῖδα, καὶ τοῦ-
 τον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἑλάσαι
 τὸ ἄρμα, ὥς ποιήσῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦ-
 ναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς
 αὐτοῦ πενθούσας ἐταυθᾶ που, ἔφην, παρ' ὑμῖν f), ἵνα-
 περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι,
 3 καὶ θακρῶν ἐτι g) ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι,

b) προπολλοῦ] Sic A. 1. et 2. pro vulg. πρὸ πολλοῦ Cf. Sal-
 tat. c. 27. e. a. c) μὲν τι] Vulg. μέντοι Emendavi monita
Fritzschii Quaestst. p. 21. sq. qui omnino de hoc loco bene
 meritus est. d) ἦγον] „Nihil mutant Edd. *Ἦγον* vult *Solan.*“
 Parenthesi verbis *Idem* — *Ἑριδανόν* inclusis, quod priores Edi-
 tores facere neglexerant, bene jam procedit et cohaeret oratio.
 Cf. *Fritzsch.* l. l. e) ἐκδιδούσας] „omittit *FL.*“ et Gork.
 f) ὑμῖν] „ἡμῖν] resitutum ex L. et *Venet.* *Ἐμῖν* ceti.“ Imo
ὑμῖν restituendum videbatur. Vid. Adnot. g) ἐτι] inserui hanc

et expanso sinu excepturum
 paucas lacrimas, ut electrum
 habeam. Et sane non ita diu
 est, cum alterius quidem rei
 caussa, sed veni tamen in
 loca illa: oportebat enim
 adverso Eridano navigare.
 Sed nec populos vidi, dili-
 genter licet circumspiciens,
 neque electrum: quin neque
 nomen Phëthontis noverant
 incolae. Requirente enim me
 atque interrogante, quando
 veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant
 nautae, postulabantque, uti

clarius, quid mihi vellem,
 dicerem. Hic ego fabulam
 ipsis enarro, Phaëthontem
 fuisse Solis filium, et hunc,
 adultus cum esset, petiisse
 a patre currus ipsius agendi
 facultatem, ut et ipse diem
 unum faceret: illum dedisse,
 hunc excussum curru perii-
 se, et sorores ipsius dum lu-
 gerent hic circiter, dicebam,
 apud vos, ubi etiam cecidit,
 apud Eridanum, populos
 factas esse, et lacrimari
 etiamnum propter eum suc-
 cina. *Quis haec tibi*, dicebant.

ἴφασκον, διηγῆσάτο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; p. 88.
 ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπρίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς
 αἰγίρους, ἃς φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς
 δυοῖν ὀβολοῖν ἔνεκα ἐρέττειν ἄν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς
 ἰνατίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰ-
 γίρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο.
 καὶ ἐσιώπησα διαισχυνθεὶς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς p. 89.
 ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω
 ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεισθαι αὐτοῖς. μίᾳς μὲν
 δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἡνιώμην, καθά-
 περ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολαλεκῶς ὥσγε ἦδη ἀνέ-
 πλαττον, ὅσα καὶ σῖα χρήσθαι αὐτῷ. Ἐκείνῳ δὲ καὶ πάνυ 4
 ἀληθῶς h) ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς
 ἄδοντας ἐπὶ ταῖς ὕχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὐθις i) ἡρώ-
 των τούτους ναύτας. (ἀνεπλήρομαι γὰρ εἶμι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι,
 περὶ καὶ ὑμῖν k) τὸ λεγυρὸν ἐκείνο ἄδουσιν l) ἐφεστῶτες τῷ
 ποταμῷ, ἐνθεν καὶ ἐνθεν; φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρεδρους

hanc vocem e Gori. vulgo omissam. h) ἀληθῶς], „ἀληθὺς
 Fl.“ i) αὐθις] „bene Fl. Fr. Wech. Par. Αὐτίς male J.“
 k) ὑμῖν] „ἡμῖν“ recte L. et J. Τῶν Fl. cum ceti. male.“
 Hoc „male“ equidem non intelligo. l) ἄδουσιν], „Fl. ἄδου-
 σιν siue puncto subscripto.“

*narravit impostor et mendax
 homo? Nos vero neque auri-
 gam quemquam excidere vi-
 dimus, neque habemus, quas
 ais, populos. Si vero quid
 esset tale, putasne nos duo-
 rum obolorum caussa remi-
 gaturos, aut tracturos ad-
 verso flumine navigia, cum
 divitiibus nobis esse liceret,
 legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non medio-
 criter me momordit. Et ta-
 cui, cum puderet me, cui
 re vera accidisset, quod pue-
 ro, ut poëtis crederem impro-
 babilia adeo mentientibus,
 ut sanum nihil illis placeat.*

*Una igitur hac spe non parva
 falsus, acgre ferebam, quasi
 ex ipsis manibus electrum
 perdidissem, qui jam imagi-
 natus fueram, ad quot res et
 quomodo illo usus essem.
 Illud tamen, et quidem cor-
 to, quatabam me apud illos
 reperturum, cycnos multos
 canentes in ripis fluvii: ac
 rursus interrogabam nautas,
 (nam adhuc adverso flumine
 navigabamus) Verum cycni
 certe quando vobis modula-
 tum illud carmen canunt ad-
 stantes hinc et hinc fluvio?
 Ajunt enim, illos Apollinis
 comites, homines canendi*

- p. 89. αὐτοὺς ὄντας, ᾠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ ὄρεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομέ-
 5 νους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλῳ, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταφευδόμενος τῆς χάρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῇ Ἠριδανῇ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρῶζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενέας, ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρήνας m) εἶναι πρὸς αὐτούς· ᾠδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ ὅσον σὺ φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν,
 6 πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα p. 90. ἐξαπατηθῆναι ἐνὶ n), πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἔκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ νῦν διδία ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφικόμενοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀπροσάμεινοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες τῶν ὑποσχόμενων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνείναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ

m) Σειρήνας] μὲν addebatur vulgo. Sed recte omisit FL. probante etiam Fritzsche Quæstus. p. 210. n) ἐνὶ n) „ἐν τῇ Λ.“

peritos, hic aliquando in volucres abiisse; et propterea adhuc canere, non oblitos Musicas. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, et a pueris inde fers opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem qui-

dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos pervenerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in majus extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, et jam primum nos auditis, electra quaedam et cycnos invenire apud nos cum speraretis, discedatis paullo post irridentes illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de meis rebus gloriantem neque vos, neque alium

τῶν ἑμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν p. 90.
ἀκούσειε ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν ο)
Ἑριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς
ἀποσιτάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν
λιγυρωτέροις p). τὸ δὲ ἑμὸν ὁρᾷτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ
ἄμουσον q), οὐδέ τις ᾗδῃ πρόσεστιν, ὥστε ὄρα, μὴ τοιοῦτό
τε πάθῃς μελῶν περὶ ἡμῶν ἐλπίδας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ
τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὀρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι
αὐτὰ, ὅσα διαφαίνεται αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς p. 91.
πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσσαι, πολλῶν μικρότερα
εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ
ἕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τὰ μᾶ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης ἀνι-
μῆσεσθαι, ἢ σκευτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

ο) ἐντύχοις ἂν] „ἐντύχης sine ἂν Fl.“ p) λιγυρωτέροις]
Vulg. λιγυροτ. correxi monente Seagero Diar. Class. Vol. XIX.
p. 26 Cf. Phalar. I, 11. De Salt. c. 72. q) ἄμουσον] „Sic
G. L. marg. A. 1. et J. Ἀμυθον Fl Wech. Par. etc.“

quemquam unquam audi-
visse, neque auditurum un-
quam esse. Alios quidem
invenias non paucos, Eri-
danos quosdam, quibus non
electrum, sed aurum ipsum
orationis stillat, multum
poëticis cynnis modulatiores.
Ego vero qualis sim, jam
videtis, simplex, literarum
expers; neque cantus adest.
Igitur vide, si quis majora
de nobis speras, ne tibi ac-

cidat, quod his, qui aquis
submersa vident. Arbitrati
enim, tanta esse illa, quanta
desuper adspicientibus vide-
bantur, dilatata a radiis um-
bra; cum extracta multo
minora deprehendunt, in-
dignantur. Jam igitur tibi
praedico, effusa aqua, et
detegens me, ne quid magni
te hausturum speres, aut
spei vanas culpam in te ipso
conferas.

A R G U M E N T U M.

Laudatio muscae, exercendi ingenii causa, ut Gilb. Cognatus putavit, et ex tempore, ut Wielandio visum, habita; quod perorandi genus illius aevi sophistis admodum fuit frequentatum.

- 1 Ἡ μύια ἔστι μὲν οὐ τὸ α) σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπύσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπιοτέροις παραβαλλεῖν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπιέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ β) αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι γ)· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ
 p. 92 τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστιν δ) ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἡ Ἰνδικῇ λεπιοτέρα, καὶ ε) μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθε-

α) οὐ τὸ] „Sic et Fl. cum J. Par. etc. Οὕτω L.“ β) τὰ] „omisit J. non item Fl. aliaque“ γ) ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι.] insilitia habet Guyet. δ) Ἰστιν] μὲν, quod vulgo addebatur, ejeci praecunte Fl. et imperante Fritschio Quaezst. p. 171. Ortum puto e sequentis vocis initio. Abest etiam ab Aug. ex quo praeterea Ἰστιν scripsi pro vulg. Ἰσσι. ε) καὶ] vs καὶ Aug.

MUSCAE ENCOMIUM.

Non est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, et minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum ista eo magnitudine superat, quantum ipsa aq minor. Ponata est non eadem ratione, quia aliae volucres, ut plu-

mis toto corpore velut comata sit, majores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et

σαι f) κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, p. 92.
 ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, πτερούσσηται g). Ἡ 2
 δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν
 πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὐδὲ h)
 ὡς οἱ σφῆκις μετὰ ροιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι
 αὐν μέρος ὀρμήσῃ τοῦ αἵρος. καὶ μὴν κἀκεῖνο πρόσεστιν αὐ-
 τῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ
 ἀπηνώς i) οἷα k) κωνάπων, καὶ ἐμπιδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρο-
 μον τῶν μελιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλη-
 τικὸν ἐνδεικνυμένης l): ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα m),
 ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ 3
 ἄλλο σῶμα, ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται,
 καὶ ἔστιν εὐπεριώγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα, ὥσπερ ἡ τῶν
 ἀκρίδων· ὁφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχον-

f) διήθησται] „διήθησθαι Wech.“ διήθησται B. 1. g)
 πτερούσσηται] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. ἐκπετάσσηται.
 Praepositio originem videtur debere praecedenti ἐκπετάσασα.
 h) οὐδὲ] οὔτε Schm. ex emendatione interlineari Codicis Aug.
 inscite. Sexcenties enim οὐδὲ inveniatis post οὔτε. Cf. infra
 cap. 9. i) ἀπηνώς] „Sic Edd. constanter. Ἀπηνοὺς vult So-
 lan.“ k) οἷα] Sic monente Fritschio, id quod jam saepius
 a me factum, correxi vulgatum οἷα. l) ἐνδεικνυμένης]
 ἐνδεικνυμένη Gori. frustra. Vid. Fritsch. Quacstat. p. 173. m)
 λιγυρωτέρα] Sic Bip. et Schm. ex Reitz. ubi tamen cum
 accentus vitio legitur λιγυρώτερα. In vet. erat λιγυρωτέρα. quod
 et ipsum mendum supra De Electr. c. 6. emendavi.

sane floreas pavonum instar
 colores habet, si quis intente
 illam respiciat, cum expan-
 sis ad solem pennis volatum
 meditatur. Volatus illius est
 non qualis vespertilionum
 in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum
 saltu *conjunctus*, neque cum
 perstrepenste impetu, ut ve-
 sparum, sed flexilis in quam-
 cunque partem aëris tendat.
 Etiam hoc illi inest, quod
 non silentio, verum cum
 cantu quodam volat, non in-

festo, qualis est culicum,
 neque graves fremitus apum,
 aut terribiles minacesque
 vesparum imitante, sed in
 tantum est modulatio, quan-
 tum tuba atque cymbalis ti-
 biae sunt placidioreae. Quan-
 tum ad reliquum corpus,
 caput tenuissimo canali con-
 tinetur cervicibus, et cir-
 cumactu est facile, non ad-
 natum quale locustarum:
 oculi autem solide eminē-
 tes, multum habentes de
 cornu: pectus compactum,

p. 92. τις· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ
 p. 93. κατὰ τοὺς σφηκας πᾶν ἐσφιγμένον. ἡ γαστήρ δὲ αἰχρώ-
 ται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ φολλί-
 δας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ κατὰ τὸ ὀφρύοπιγμον ὡς
 σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι,
 ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὖτις ἔχουσα προνο-
 μένει n) τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, πο-
 τυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον τοικυῖα ο). ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοῦς p)
 προκύνπτει, ᾧ κεντούσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ
 καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης
 ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἐξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέ-
 σσαροι βαδίζει μύνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσι καὶ ὅσα q)
 χερσὶ χρῆται. ἰδοὺς ἂν οἷν αὐτὴν ἐπὶ τέταρτων βεβηκῆναι,
 ἔχουσαν τε ἐν ταῖν χεροῖν μειώωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
 4 πᾶν, καὶ καθ' ἡμᾶς. Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθύς τοιαύτη.

n) προνομέει·] „προνομέει Wech. male.“ ο) τοικυῖα] το-
 κυῖαν scribingendum putat *Jacobs*. Animadv. ab *Achill. Tat.*
 p. 69]. Oblitus sui haud dubie auctor, ant, si malis, sibi con-
 stans strictioris regulae immemor neglectis verbis superioribus,
 ἦν - ἔχουσα postremum in κατέχει reliquisque verbis subjecti
 loco cogitavit proboscidem. Sic certe excusos auctorem, quum
 parum referat, ipsa Musca, an ejus proboscis habeatur subje-
 ctum. p) ὁδοῦς] „ὁδοῦς adspirate Fl.“ q) καὶ ὅσα] ὅσα
 καὶ legi jubet *Fritzsch*. Quaeat. p. 202. At loca collata non
 evincunt corrigendi necessitatem. Non enim illinc patet, quidam
 etiam καὶ ὅσα dici potuerit.

e quo enati pedes non omni-
 no, ut in vespis, adstricti.
 Alvus munita ipsa quoque
 est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Ul-
 ciscitur se non circa novis-
 simam alvi partem, uti vespa,
 et apis, sed ore ac probos-
 cido, qua eo modo, quo
 elephantī, instructa et ante
 se pascitur, et comprehen-
 dit, et adhaerescens conti-
 net, cum acetabulo extrema
 parte sit similis. Ex illa vero
 dens emicat, quo ubi pupu-

git, potat sanguinem. Nam
 bibit quidem lactem quoque:
 sed suavis illi etiam sanguis,
 cum dolore non magno cor-
 um, qui punguntur. Sex
 pedes cum habeat, quatuor
 solis incedit; anterioribus
 autem duobus, velut mani-
 bus utitur. Videas igitur
 illam quadrupedem ingredi,
 ferentem manibus sublatum
 esculentum quiddam humano
 plane more, atque ut nos.
 Nascitur non statim talis,
 sed vermis primum, sive ex

ἀλλὰ σκώληξ τοπρῶτον γ) ἦτος ἐξ ἀνθρώπων; ἢ ἄλλων p. 95.
ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει,
καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ
κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποίχεται σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστε-
ρον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαιτος, p. 94.
καὶ ὁμοτράπεζος ἀπάντων γένεται πλὴν ἑλαίου. Θάνατος
γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι κόκκος οὐσα, (πάνυ
γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς δ) συμμεμέτρηται) τῷ φονί
χαίρει μάλιστα, κἄν ε) ταύτῃ πολιτεύεται. τυκτὸς δὲ εἰρή-
νην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ' ὑπέπηχε, καὶ
αἰρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν 5
τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδιδράσκη·
λοχῶντά τε γὰρ ἐπιυηρεῖ, καὶ ἀντίον υ) αὐτῷ ὄρεῖ, ἐκκλί-
νουσα τὴν ὁρμὴν, ὡς μὴ ἀλλοκοίτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περι-
πεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάταις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν
καὶ τὴν ἀλκην x) αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ
μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος· τὸν γὰρ ἄριστον
τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ υἱ

γ) τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. pro vulg. τὸ πρῶτον. δ) αὐ-
τῆς] αὐτῇ Aug. ε) κἄν] κἄν B. 1. et 3. υ) ἀντίον] ἐναν-
τίον Aug. x) ἀλκῇν] „Alia lexūn, ajunt Coll. In nostris nihil
varietatis est.“

hominibus, sive animalibus
aliis demortuis. Deinde paul-
latim et pedes profert, et
pinnas gignit, et ex repente
fit volucris: fit etiam gra-
vida et vērmiculum parit,
muscā paullo post futurum.
Cum autem nutriatur cum
hominibus, eorumque con-
tubernio et mensa utatur,
omnia gustat praeter oleum,
quippe quod bibisse illi mors
est. Verum brevis aevi cum
sit, omnino enim arctis vita
illius terminis circumscripta
est; luce gaudet maxime, et
in ea versatur: noctu autem
quietem agit, et neque vo-

lat, neque canit, sed con-
trahit se, et nusquam movet.
Prudentiam illius non par-
vam in eo dico *inesse*, cum
insidiatorem et hostem suum
araneum effugiat. Insidian-
tem enim observat, et con-
tra intuetur, devitans im-
petum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae in-
cidat. Fortitudinem illius et
robur nos dicere nihil atti-
net, sed poetarum magnilo-
quentissimum Homerum.
Nam laudare studens He-
roum praestantissimum, non
leoni, aut pardali, aut apro,
robur illius comparat, sed

Hom: τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ γ) θάρρει τῆς μυίας, καὶ
 II. τῷ αἰρίστω, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θάρ-
 XVII. 570. ρος, ἀλλὰ θάρρος φησὶν αὐτῇ προστῖναι. καὶ γὰρ εἰρη-
 P. 95. μένη, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφύεται τοῦ διγχα-
 τος. οὕτω δὲ πάνυ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε
 οὐχ ἅπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις,
 οὕτω κοσμεῖ τὰ ἐπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν
 ἀγέλααν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν
 Ἀθηναίων ὁπότε τοῦ Μενέλεω 2) τὸ βέλος ἀποκρούεται α),
 ὥς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάδων μητρὶ κηδομένη
 κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπείσσει
 τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω, καλλίστῳ αὐτῆς
 ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔδωκε
 6 καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρὰ ἐστίν, ὥσθ' ὁπόταν τι δάηται,
 P. 96. τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶν, καὶ
 ἵππων, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ἑντὶδας αὐτοῦ παρυσ-
 θυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς b) προνομία κατὰ λόγον τοῦ μεγέ-
 θους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γύμων

γ) τῷ] „τὸ male Ald.“ 2) Μενέλεω] Μενελάου Aug. α) ἀπο-
 κρούεται] „ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem ad-
 scriptum marg. A 1.“ b) αὐτῆς] Vulgatum αὐτῆς omnino
 videbatur corrigendum.

audaciae muscae, et intrepidis illius improbisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse, sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non desistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis mentionem illius injiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia

illius labatur, comparat matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, et turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non hominis modo cutem, sed bovis etiam et equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, et sua proboscide proportionem magnitudinis suae sanciat. Coitus, et Veneris, et

πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρῳην οὐ παρὰ τοὺς p. 96.
 ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ
 θηλείᾳ ἐπιπολὺ c)· κῆκείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέ-
 τονται τὴν ἐναίριον ἐκείνην μίξιν τῇ πετῆσει μὴ διαφθεί-
 ρουσai. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ
 ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπρους ἐστίν d). "Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ 7
 φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι
 δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ e) παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς
 καὶ ἀθανασίως αὐτῆς f) λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέ-
 φρας ἐπιρυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ,
 καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὥς ἀκριβῶς πεπεισθαι
 πάντας, ὅτι κῆκείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἢ γε g) καὶ
 ἀπὲλθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι
 τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει h)
 τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις
 ἀφείσα i) αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπα-

c) ἐπιπολὺ] ἐπὶ πολὺ B. 1. 3. et mox ibidem. d) καὶ ἔμπρους
 ἐστίν.] non leguntur in Aug. e) αὐτὸ] „αὐτῷ male Fl.“
 f) αὐτῆς] αὐτοῦ Fl. recte, adjecit Solanus. At nec vulgatum
 improbo.“ Schm. αὐτοῦ edidit, quod etiam Aug. habet. g) ἢ
 γε] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. εἴγε. h) ἐπαληθεύει]
 „ἐπαληθεύει male Fl.“ ἑρμηνεύει Aug. sed in marg. ἐπαληθεύει,
 i) ἀφείσα] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. Salm. Ἀφείσα
 J. et marg. A. 1.

nuptiarum multa illis est
 libertas: ac mas non, ut in
 genere gallinaceo, cum in-
 scendit, statim iterum desi-
 lit; sed diu inequitat femi-
 nae, atque illa fert sponsum,
 volantque una, neque illum
 in aëre coitum volatu distur-
 bant. Praeciso capite musca
 diu vivit corpore reliquo,
 et spirat. Quod autem ma-
 ximum in natura illarum
 est, hoc jam volo dicere.
 Ac videtur mihi solum illud
 Plato praetervidisse in suo
 de anima illiusque immor-

talitate libro. Mortua enim
 musca insperso cinere resur-
 git, et instaurata illi nativi-
 tas, atque alia de novo vita,
 contingit; adeo ut plane per-
 suasum esse debeat, illarum
 quoque immortalem esse ani-
 mam, quae quidem etiam
 cum discessit, redit, et
 agnoscit, et suscitatur corpus,
 et, ut volet musca, efficit,
 et fidem conciliat illi de
 Clazomenio Hermotimo fa-
 bulae, animam illius saepe,
 ipso relicto, pro se peregrini-
 natam, deinde reducem im-

- P. 96. νελθοῦσα ἐπλήρου αὐθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμῶ-
 8 τιμον. Ἀργὸς k) δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν
 P. 97. ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ
 τραπέζα. καὶ γὰρ αἰγες αὐτῇ ἀμέλονται, καὶ ἡ μέλιτι
 οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ l) ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ m)
 ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλεῶν αὐτῇ
 προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεισιτάται
 9 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἡ καλὴν
 οὐχ ἐνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πεῖσιν κατὰ
 τοὺς Σκύθας ἐπανηρημένη n), ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστὶαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λα-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅ ἢ
 10 φωτὶ δρώμενον o) αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρωπὸν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάντῃ καλῇ,
 ἄλλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ὀδικὴν, καὶ ἀπτε-
 ροῖν γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἑντο-
 μίωνος. εἰτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπὶ

k) ἀργὸς] „Sic Edd. et Thom. Mag.“ l) ἢ] „Ita dedit Solan.
 Kai Edd. priores.“ m) οἱ] „abest a Fl.“ n) ἐπανηρη-
 μένη] ἐπανηρημένη Mallet Reitz. o) δρώμενον] „Forma
 δρώμενον, adpinxit Solanus.“

plevisse corpus, suscitasse
 Hermotimum. Jam ipsa mu-
 sca vacua opere et solum
 alieno labore partis fruitur,
 ac plena illi ubique mensa.
 Nam et caprae illi mulgen-
 tur, et non minus muscis,
 quam hominibus, laborat
 apis: et coqui huic condiunt
 opsonia, et regibus ipsis
 praegustat, mensisque inam-
 bulans cum illis epulatur,
 et una fruitur omnibus. Pul-
 litiem vero suam aut nidum
 non uno loco constituit, sed
 volatum erraticum Scytha-
 rum more suscipiens, ubi-

cunque a nocte deprehendi-
 tur, ibi et larem sibi et cu-
 bile facit. Verum noctu, ubi
 dixi, nihil agit, neque oc-
 culte cupit agere quidquam;
 neque putat quidquam et
 turpe facere, quod in luce
 factum pudori esse sibi de-
 beat. Fertur etiam fabula,
 mulierem quandam, Muscam,
 olim fuisse, pulcherrimam,
 loquacem vero eandem at-
 que argutam, et cantus aman-
 tem; rivalem autem Lunae
 in amando Endymione fuisse.
 Deinde cum dormientem su-
 binde ludibriis suis, et can-

γειρεν ἱρεσχιλοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κωμάζουσα ἐπ' αὐτόν, p. 97.
 τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς
 τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς
 κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἐτι τοῦ p. 98.
 Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ
 δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότη-
 τος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ
 δυνατόν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγέ- 11
 νιτο δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ,
 ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη εἰαῖρα p) τῶν
 Ἀττικῶν ἐπιφανῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη.
 Ἡ Μυῖα ἔδωκεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ
 κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς, τὸ
 τῆς μυίας ὄνομα, οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδυνῶτο τὰς θυγατέρας
 οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν q) τραγῳδία καὶ σὺν μεγάλῳ
 ἡναίφῳ μένεται τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Διόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Incert.

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῇ φόβου·

Trag.

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

p) [εαῖρα] Non variatur in accentu. Vid. ad Ver. Hist. II, 18:
 Varr. Lectt. q) οὖν] γὰρ Ang.

tionibus, et comissationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero junioribus, tenerioribusque. Mor- sus autem ipse, et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest, fruitur, et de pulchritudine decerpit ali- quid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poëtria, pul-

chra sane, et docta; et alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

*Proh dedecus, si musca
 forti robore*

*Corpus virorum amore cae-
 dis insilit:*

*Armatus hastam sed vere-
 tur hosticam.*

p. 98. πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ Μύσας γ) τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορίαν.

12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, αἷ στρατιωτικῆς οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ἀκύνταται. αἱ γὰρ καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπηχυῖαι τοῖς

p. 99. ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἀκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες δ) ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' εἰς ἔχον εἰπεῖν καταπαύσαι τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

γ) Μύσας] τῆς Μύσας Aug. δ) βαίνοντες] „καὶ βαίνοντες“ marg. A. 1. W.“ Praeterea attende masculinum in βαίνοντες, quo utitur auctor, ad solos mares muscarum respiciens.

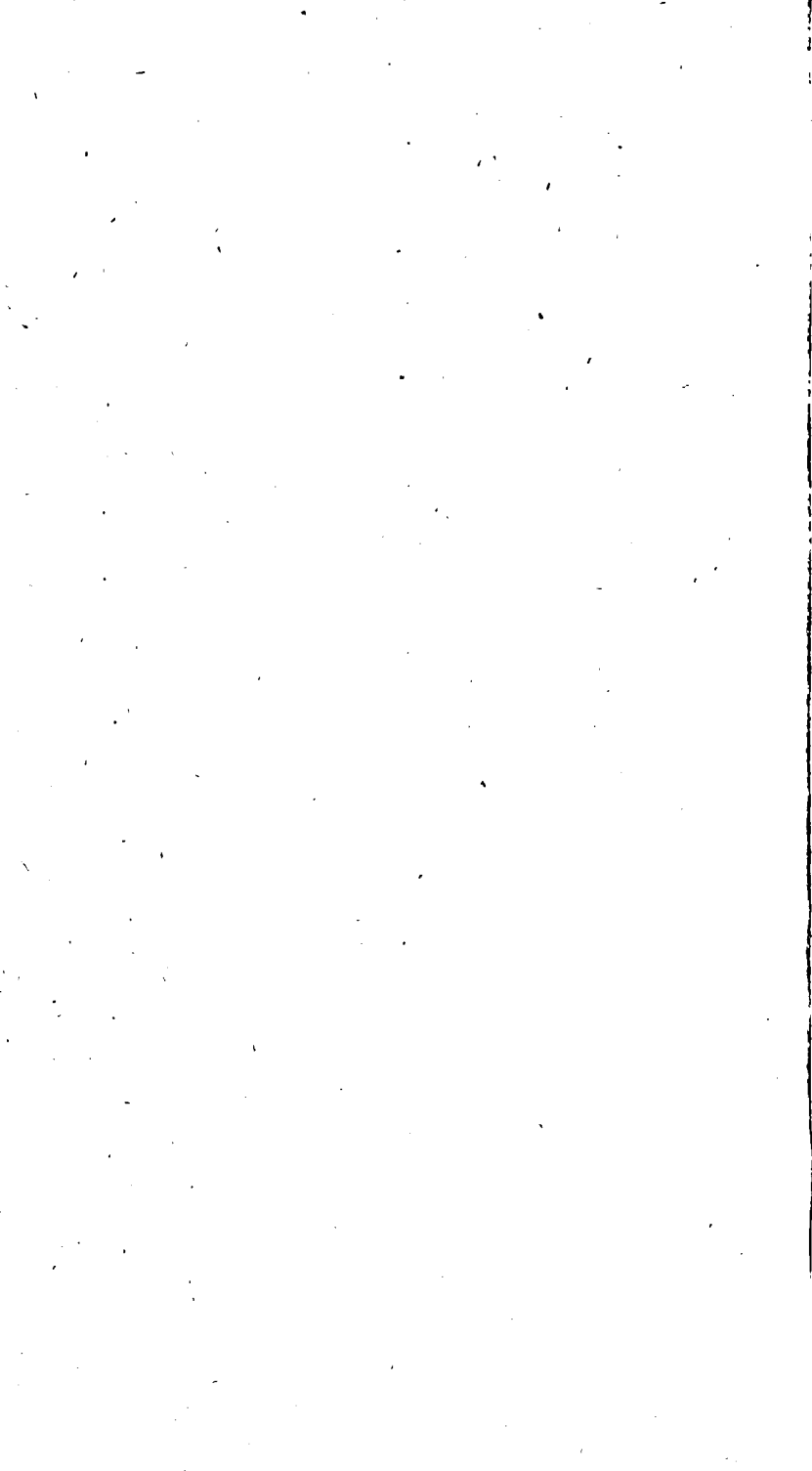
Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, militares vulgo vocant, alii vero canes, bombo asperissimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, et toto hie-
me sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus illud prae-

sertim mirabile est, quod utrumque et marium opus et feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut Veneris ille et Mercurii Hermaphroditus filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, elephantem facere ex musca videar.

SCHOLIA

ET

ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 1. *ΙΚΑΡΟΜ., Η ΥΠΕΡΝΕΦ.*] Ἰκαρομένι-
πος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν α)
εἰσαγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον, εἰς Ἰκαρον τὸν Δαιδά-
λου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλόπραγμον καὶ περιέργον καὶ
φασματώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἀρμοζόμε-
τος β), ὃς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθέ-
νους δόξαν ὑποποιούμενος, γένναϊός ἦν καὶ συγκεκριημένος τὸ
σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς ὥρας γ)
εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως δ), ὥστε, εἰ πίστις ὑπῆστι ε)
Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγρά-
φοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσης ς) ἐρασθῆναι κατὰ Κύρινθον
τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ περιέτυχεν Ἀπολλω-
νίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὁμοίος, φασίν, ὁμοίῳ
συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσανοσπιάτως ἐσχῆκε τού-
του, τερατείαις τε συνευκαιρῶν γ), καὶ εἰς μηδὲν ὑγιὲς h) δια-
νοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς
φασματολογῆσαι i) τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προηρημένος,
καὶ ὑπὲρνεφέλα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,

α) τὸ πτηνόν] Hanc lacunam V. Codicis et sequentes ex C. sup-
plevimus. Solan.

β) ἀρμοζόμενος] Reitz. ἀρμοζόμενον. correxit Schmiederus. Cete-
rum errorem Scholiastae, qui posteriorem Menippum, de quo Phi-
lostrat. Vit. Apollon. IV, 25. agit, cum Luciano multo antiquiore
confunderit, jure suo notavit Wieland. Vers. Tom. I. p. 200. Cf.
Solan. ad Diall. Morti. I. Tom. II. p. 467. Lehm.

γ) ὥρας] „ὥραν Edita. Mutavit Solanus.“

δ) οὕτως] „οὕ Exc. G. Οὕτως recte C.“

ε) εἰ πίστις ὑπῆστι] „Pro his tribus ὑπόσθη tantum C.“

ς) Ἐμπούσης] Vitium vulgatum Ἐμπούσης corrigere non dubi-
tavi. Lehm.

ζ) συνευκαιρῶν] Sic Cod. Venet. probante Bastio Epist. Crit.
p. 48. Vulgo legebatur συγκαίρων. Lehm.

η) εἰς μηδὲν ὑγιὲς] „πρὸς μηδὲν ὑγιούς C. εἰς μηδὲν ὑγιούς V.“

ι) φασματολογῆσαι] Vulg. φασματαλ. quod Schmiederus, quem-
admodum et alia minutiora in hoc Scholio, tacite correxerat. Lehm.

λίαν λίαν συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed suppletis deficientibus ex C.

Ead. 1. 22. σταθμός] μονή. V.

Pag. 2. 1. 1. παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαί ρ'. ὡς περ καὶ τὸ πλείθρον, ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἢ ἄλλοι δὲ, ζ' λ) V. Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶν παρ' Αἰγυπτίοις, μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νεῖλου ἐπικλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ζ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολλακίς ἐν τῇ Αναβάσει λ) τοῦ Κύρου G. (Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliiq. Solan.)

Ead. 1. 9. ὑποξενίζοντος m)] ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενου V.

Ead. 1. 12. λογίζομαι] ἀριθμῶ. G.

Ead. ibid. τῆς ἔναγχος] τῆς χθεινῆς G.

Pag. 3. 1. 2. παρασάγγας ὅλους] ὁλοκλήρους V.

Ead. 1. 5. Διοπετῆς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ] ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

Ead. 1. 9. τὸ πέρα πίστεως] ὑπὲρ τὴν n) πίστιν V.

Pag. 4. 1. 1. ἐκείνῳ τῷ Φρυγί] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρυγὲς μυρακίσκος εὐπρεπῆς· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς αἰτῶν, ἤρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἶνοχόον V.

Ead. 1. 5. προσφερές] ὁμοιον. V.

Ead. 1. 6. οὔτε παιδικὰ] ἐρώμενον. V.

Pag. 5. 1. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος] Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου. ὅτε ο) οὖν ἐπέοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν περῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πελάγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

k) ζ'.] „ζ' Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno exponit septem cum semisse. ζς. est in V.“

l) Αναβάσει] Legebant ἀναγνώσει, quod, monente Reitzio, emendavit Schmiederus. Lehm.

m) ὑποξενίζοντος] „ὑποξενίζοντας editum ante, et διαλεγόμενου. Emendavit Solanus.“

n) ὑπὲρ τὴν] Ἦνερ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in G. C. et V. merito delevi, quod vel sine Codd. delendum erat. Reitz.

o) ὅτε] „Bene sic dedit Solanus, cum antea ederetur ὅτι.“

Ead. l. 4. τὰ ἀκύνπερα] τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὅξυ καταλήγοντα V.

Ead. l. 8. αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ] σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. V.

Ead. l. 15. ἀστεῖον] ἡδύ. G.

Pag. 6. l. 16. διατῆσσα] ὀρμήσασα. V.

Ead. l. 18. καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] ἄδηλα. V.

Pag. 7. l. 6. ὑψαγόραι ρ) τινές] Ὑψαγόραι, ὑψηλά λεγόντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονούντες. V.

Ead. l. 10. ἡξίουν μετεωρολέσχης τε] περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

Ead. l. 11. ἐδέησαν] ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσχυσαν. V.

Pag. 8. l. 8. τερατουργίαν η) ματαιολογίαν. V.

Ead. l. 9. τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] ἀντὶ, τῶν ἀνθρώπων. V.

Pag. 9. l. 6. ἄγνωμον ς)] ἀνόητον. G.

Ead. l. 10. μύθρον μὲν] σιθῆρον πεπυρωμένον. V.

Ead. l. 15 εἰ ἐν γειτονίᾳ s) ἐστὶ] εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

Pag. 10. l. 4. δημιουργὸν]. Ὅρα τὴν τοῦ Λευκιανοῦ ἀθεότητα. Cod. 2954.

Ead. l. 7. ἐτεκταίνετο] κατεσκεύαζε. V.

Ead. l. 12. Τίθ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλη V.

Ead. l. 13. ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρας τος τε] Δύο γὰρ ταῦτα, τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως· τοῦ πέραςτος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν ι) ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναψυπυρούσης τὸ ἡδῃ *), πρὸς πᾶσαν αποκλινόμενον καὶ πενη-

p) ὑψαγόραι] „Ὑψαγόραι bis editum antea. Correxuit Solanus.“

q) τερατουργίαν] „Τερατουργίας, ματαιολογίας Editi. Cler. Emendavit Solanus.“

r) ἄγνωμον] Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων] ἀνόητος. Sed in Ms. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. Solan.

s) ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. et quidam melius. quod C. etiam confirmat. Solan.

i) ἐπὶ στάσιν] Ἐπὶ στάσεων inde fecerat Solanus. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, et quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπὶ στάσιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. Reitz. Facilius corrigas ἐπὶ κατάστασιν. At vel sine correctione meus Scholiastae plana est. Vult, τὸ πέρας fingere res, stabilire (ἐπὶ στάσιν ἄγειν) et terminare. Lehm.

*) τὸ ἡδῃ] „ὡ ἡδῃ lectum ante. Mutavit Solanus.“

κὸς τῶν γινομένων υ) τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίον πάλιν ἄλλον σπέρματα παρεχομένης x) τῷ ἐνδελειᾷ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

Pag. 11. 1. 1. παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαῖζει. G.

Ead. 1. 2. ἔτερος] Ἐμπεδοκλείᾳ μωμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. G.

Ead. 1. 5. ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] Πυθαγόραν γ) λέγει. V.

Ibid. οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] Σωκράτην z) λέγει. V.

Ead. 1. 7. τῶν ὄλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσία ἀποτίθεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

Ead. 1. 11. τοῖς δὲ τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

Ead. 1. 12. ἔτε δέ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: ἔτε δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς α) τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

Ead. 1. 13. οἱ δέ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μέν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem et astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573. in Fragm. Menandri. Solan.

Ead. 1. 14. εἴτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρίους φησὶ. V.

Pag. 12. 1. 2. τοὺς πυρηβηκότας c)] γεγηρακότας. V.

Ead. 1. 3. δορυφορήμασιν] Δορυφορηματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα ἅτινα συνεξέρχεται d) μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ εὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ σαῦλας. V.

Ead. 1. 5. ἀθέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

Ead. 1. 7. ὑψιβρεμέταις τε] ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὁ ἴσται, ὑπερηφάνοις. V.

Ead. 1. 9. ἀνεπίληπτόν τε] Ἐὶ ληπτὸς e) ἴσται τῶν

υ) γινομένων] „ἡνωμένων C.“ vera fortassis lectio. *Lehm.*

x) παρεχομένης] παρεχόμενος voluit *Solanus*, nescio quare. *Reitz.*

γ) Πυθαγόραν] „Πυθαγόρας Editio male. Correxuit *Solanus*.“

z) Σωκρατήν] „Et hic Σωκράτης Editio Cler. male.“

α) αὐτός] αὐτὸν et ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. *Reitz.*

β) ταῦτα] „Ταύτης erat in Edd. Correxuit *Solanus*.“

c) πυρηβηκότας] Παροινοκότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* In *Fritzsche*. Ed. invenio παρηνοκότας. *Lehm.*

d) συνεξέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *Solan.*

e) Εὶ ληπτὸς] „In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Ἀνικανοῦ (sic) ἀθετήτα.“ Cf. supra ad vocem δημονεργόν cap. 8. Scholion Codicis 1055. *Lehm.*

ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐπερ f) τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνίστη g)
μόνον, Λουκιανῷ κακίστου *) ἄθιον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυ-
κεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

Ead. l. 10. ἀτεχνῶς] πάντ. V.

Ead. l. 12. ἕτερος δέ με θυμὸς] λογισμὸς. V.

Ead. l. 17. Αἰσῶπος ἀετοῖς καὶ κανθαροῖς] Ὁ μυ-
θοποιὸς πλάττει h) δὲ μῦθον, ἐν ᾧ τὸν i) κάμηλον εἰσάγει δια-
λεγόμενον τῷ Διὶ. V.

Pag. 13. l. 8. λαβὰς τινος] κρατήματα. V.

Ead. l. 16. Τμητιτοῦ] Ὁρῇ τῆς Ἀττικῆς. V.

Pag. 14. l. 2. εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου
ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας· τὸν Ταῦγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς,
ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

Ibid. Ερυμάνθου] De Erymantho cacterisque lege
Strabonem aliosque. G.

Ead. l. 5. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς] Τὸν
Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει. ὅς ἐπ' ἀριστοτῆ τοῦ Πη-
τιοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν k), ὄρος ὑψηλὸν καὶ
μέγα, καὶ μέχρι Ἑλλῆς παρατεῖνον l. V.

Ead. l. 6. ὡς ἐνῆν] ὡς δυνατόν ἦν m). V.

Ead. l. 10. κάμνοντος] κοπουμένου n). V.

Ead. l. 14. τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν] τῶν περὶ
τούς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

f) οὐπερ] „ὑπὲρ ediderat Clericus. Mutavit Solanus.“

g) συνίστη] „συνέστηκε edita. Mutavit Solanus.“

*) κακίστου.] Sic pro vulg. κάκιστον rescribendum conj. J. J. Wet-
sten., probante Reitzio in Add. Lehm.

h) πλάττει] „πράττει lectum ante. Merito correxit Solanus.“

i) τὸν] τὴν Cod. V. male, ait Solanus; nesciō quare. Nam non so-
lum communis generis est κάμηλος· sed in Aphthonii fab. 15. in
qua haec ipsa est narratiuncula de camele Jovem precante ut sibi
cornua largiatur, τῆς καμήλου ἐτ' ἡ κάμηλος προσελθούσα legitur.
Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam masculino,
quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis
sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύωνες ap. Xenoph. alios-
que; quia feminae in venatu potiores habitac. Reitz. Improbaverat
τὴν Solanus ob sequens διαλεγόμενον· quod tandem et ipse Reitzius
vidit in Add. Lehm.

k) Τεμπῶν] „Τημπῶν edebatur ante male.“

l) παρατεῖνον] „Παρατείνόμενον edita. Mutavit, non addens unde,
Solanus.“

m) ἦν] „Non aderat in Impress. Adjecit Solanus.“

n) κοπουμένου] Legendum arbitror κοπιούμενον, vel κοπουμένου.
Reitz. Vulgatum, quod nihili est, retinuit Bip. Sed Schm. alteram
Reitzii emendationem, κοπιούμενον, edidit, qua equidem meliorem
non habeo in promptu. Similiter Hesych. κάμνει· κοπιᾷ. Lehm.

Pag. 16. l. 1. καὶ τῇ γε μὴ τὸν Ῥάδιον Κολοσσόν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥάδιος ἀνδριάς ἦν χαλκοῦς, ἢ λίθου ἀπακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡ λίθος ἀνέκειτο ο). ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. — Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάργῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ p) Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ᾠκοδομῆται τετραγώνος, σταδίατος q) τὴν πλεονάζον, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵματος ἀνέχων, ὥς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων r), ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἢ ἡμέρας μὲν ἀμείνων τοῖς πλείονσι, νυκτὸς δὲ πυρρὸς, πρὸς ὃν αἱ πλείοντες ἀπευθύνονται, μὴ ἔχουσιν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ἔρμασι διαφθεῖσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος s), ἀρχιτεκτονησαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κηδίου, ὅς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΤΗΒΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ ι). V.

Ead. l. 16. καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς οὗτος (λέγεται υ) οὕτως) ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

Pag. 17. l. 10. σποδοῦ πλέως] ἀνάπλεως. V.

Pag. 18. l. 6. ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένην διὰ πυρρός. V.

Ead. l. 8. μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τοῦ Ἐνδυμίονος ἔρασθῆσα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῇ. καὶ διὰ ταῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίονος ὄμναι. V.

Ead. l. 10. ἀτὰρ] ἀλλὰ δὲ. V.

Ead. l. 12. νῦν γὰρ δὴ λημάν] ὁφθαλμοῖν λήμη x)

ο) ἀνέκειτο] ἀνέκτο priores omnes, quam stolidam mendam, e compendio scribendi ortam, de meo corrigere non dubitabam. *Lehm.*

p) Πηλουσίῳ] Πόλεϊ Editā male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάργῳ, quod male continuo ductu editum. *Reitz.*

q) σταδίατος] Vid. *Prideaux* ex *Josepho* hoc salai argumentum *Hist. suae* L. I. Part. II. ad App. ante Christum 284. *Solan.*

r) ὥς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. l. lumen ejus ad CCC stadia tantum penetrare dicit. *Solan.*

s) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi *Lucianum* Quom. Conscr. *Hist.* c. 62. *Solan.* „Adleverat oras *Hemsterhus.* Vid. *Fabric.* ad *S. Epiph.* p. 276. G.⁴

t) πλωίζομένων] In prioribus πλοῖς. Sed vid. Quom. *Hist.* Conscr. c. 62. ibique *Varr. Lectt.* Ompino autem de hoc verborum genere adeas praecipientem *Lobeckium* ad *Phryn.* p. 614. sq. *Lehm.*

υ) οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκῆς. *Solan.* *Mellinus Schmiadereus* verba λέγεται οὕτως pro suspensis notavit. *Lehm.*

x) λήμη] Vulgo prave λήμα. Cf. *Schol.* ad *Jov. Trag.* c. 10. ubi tamē perverso accentu olim λήμη scriptum erat. *Lehm.*

γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudine, vulgo αἱ τζιμβλα. C.) Non plane scriptum.

Pag. 19. l. 10. καὶ μὴν παρὰ σοὶ] Ἐν σοὶ ἔσται, γησι, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτησασθαι. V.

Ead. l. 13. πτερυῖα σθαι] ταῖς πτέρυξι τὸν αἶρα γ) πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

Pag. 20. l. 6. κατ' ὀλίγον ὑπαπσιῶν] κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

Ead. l. 12. Πτολεμαῖον ε) μὲν συνάντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπικλὴν Φιλάделφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, αὗτος Ἀγαθοκλῆα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτῷ α) ἀπέκτεινε. V.

Ead. l. 14. Στρατονίκην] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Τα tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀραϊνὴ erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ Φιλαδέλφῳ erat itidem additum. G. Hoc ultimum Scholion legitur etiam in Cod. 2955. *Belino* teste.

Pag. 21. l. 5. τὴν ἀφρὺν κατηλοχμένος] διατεθρομμένος, τεθροισμένος, συντετριμμένος. ἀλοῦν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ ὑπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

Ead. l. 10. διατρίβην] Τὴν διατρίβην ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαυνομένου παρείληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεὶ πρότερον. V.

Ead. l. 16. ἐν τῷ χαμαῖ τυπεῖω] περὶ αὐτοῦ. V.

Pag. 22. l. 5. τερωλὴν β)] τέρψιν. V.

Ead. l. 8. ἐνεργον γ)] δυσχερές. V. (Aliter videtur legisse quam in hodiernis Codd. *Solan.* Ita est. Vid. *Varr. Lectt. Lehm.*)

Ead. l. 10. εἰλαπίνας] εὐωχλας c), ἄριστα. V.

Ead. l. 13. τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] τὴν

γ) ἀῖρα] Ἄνδρα legebatur sine sensu. αἶρα inde fecit *Solanus*, ego αἶρα. *Reitz.*

ε) Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad *Lucian.* Nam *Πτολεμαῖος* editum ante. *Reitz.*

α) αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. *Solan.* Hoc praetulit *Schmiederus*, ego illud; quoniam referebat indicari, cui insidiae fuerint structae, non item, quis ipse occiderit insidiantem, quod jam erat indicatum. *Lehm.*

β) τερωλὴν] „τερωπολὴν lectum ante misere.“

γ) εὐωχλας] „εὐωχλας Edita prave.“ Non minus prave etiam *Reitz.* et *Bip.* ἄριστοι, quod correxit *Schmiederus.* *Lehm.*

τῶν Γετῶν d) χώραν. οἱ δὲ Γέταις ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρόν, ὃ Ῥωμαίων κατέξανασταν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς παπεινώσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανοῦ ὑστερον οὕτως ἐξωλεθρεύθη e) Δεκεβάλῳ χρωμένον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα περιστῆναι ἀνδράς. ἐκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίττων ἐν τοῖς Γετικοῖς. Gens fera et barbara et immitissima. G.)

Pag. 23 l. 5. ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων f) καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπεὶ οὖν ἀπὸ πολλῶν g) συγκεῖται ὁ βίος, δια τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

Ead. l. 6. παραστησάμενος] Παρίστασαι, καταδουλοῖς h). ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, καταστρεφάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. V.

Ead. l. 12. γέλοιος] Γέλοιος i) καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V.

Ead. l. 16. ἀπωδὰ] ἔξω τῆς πόλεως. V.

Pag. 24. l. 8. τὸ Σικυνώνιον πεδῖον] Σικυνὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὴ περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθηναί.

Pag. 25 l. 1. τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφεσθῆτον ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἐδόξεν ὡς τετρακοσίους ἀπ' ἐκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλην τριῶν πάντες ἀπέλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἰτα δοξάντων Ἀργείων νενικημένοι, καὶ διὰ τοῦτο ἀναπεχωρηκότων,

d) Γετῶν] Hic ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Trajano. Cler.

e) ἐξωλεθρεύθη] Vulg. scribebatur ἐξολοθρεύθη. Alia hujus generis vitia per hoc Scholion tacite emendavi. Lehm.

f) ἀλφίτων] „ἀλφίτων edita. Et mox συγκεῖται pro συγκεκραμένον, Quae ex C. emendavit Solanus.“

g) ἀπὸ πολλῶν] „Et hoc et reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγγεῖσθαι τὸν βίον.“

h) καταδουλοῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit Solanus; non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. Reitz. Imo sanissima sunt, quamquam sine grano salis huc translata e Suida s. παρίστασαι. Et sequentia ad verbum descripta ex eodem s. παραστησάμενος. Sed quae ultimo loco habes, prave vulgo scripta legebantur ἐνώπιον συστήσομαι, quum in Suida sit ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. Lehm.

i) γέλοιος] Confer supra de hac differentia ad Jov. Trag. c. 53. Videtur autem Scholiastes hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinansne an reversa, nescio. Sed παγγέλοιος melius. Reitz.

ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικημέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

Ead. l. 2. φακοῦ πλατύτερον k)] Φακὸς l), ὁ ὤμος. φακῇ δέ, ἡ ἐψηθεῖσα. V.

Ead. l. 6. τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

Ead. l. 15. θέει φέρων] τρέχει. V.

Pag. 26. l. 3. ταῖς μυρμηκίαις] τοῖς τῶν μυρμηκῶν τόποις. V.

Ead. l. 7. τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ m) χώραν ὀλιγανδρουσαν, ἠΰξατο τῷ Διὶ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται V.

Ead. l. 10. ἐς αἰγίοχοιο Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰὸς τραφῆναι, καὶ τοῦτο δέσμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βασιάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

Pag. 27. l. 3. βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢ μὴ τι φέρειν δέη] Οὐδέν βαρὺ τὸ διακονῆσαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βαστάσαι n) τι. V.

Ead. l. 12. τὸ φῶς o)] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

Pag. 28. l. 6. καὶ τὸν ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου βίον] Τὴν ἐκάστου p) κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δρῦναι καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων (διαβιούντος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

k) πλατύτερον] Animadvertas hanc vulgatam vocis praefixae formam, cui tamen nihil, nisi errorem utcumque commissum, subesse arbitror. *Lehm.*

l) φακός] Φάκος editum erat, quod audacter ex *Luciano* mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακῇ scribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῇ, sed paullo post ter, quater, φακῇ, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακῇ et φακῇ. Ego φακῇ ubique ex analogia malle. Sed exhibeo ita ut invenio. *Reitz.* Imo ad analogiam unice recta forma φακῇ, i. e. φακία. Et sic ipse *Reitzius* cum ceteris scripsit *Epist. Saturn.* 35. quamquam paullo ante c. 23. φακῇ, satis inconstanter. Nec *Scholias* ad *Soloecist.* c. 7. cum hoc nostro convenit. *Phrynichus* a *Piersono* emendatus: Φακός, φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὤμου, φακῇ δέ, φακῆς, ἐπὶ τοῦ ἐφθοῦ. ubi vide etiam *Lobeckium* p. 455. *Lehm.*

m) αὐτοῦ] Sic haud dubie scripsit *Scholias* pro eo, quod vulgaverant, αὐτοῦ· scribere certe debebat, siquidem alienae personae cogitationem vitare vellet. *Lehm.*

n) βαστάσαι] „βαστάζει V.“

o) τὸ φῶς] „Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit *Solanus*.“

p) Τὴν ἐκάστου] „Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καὶ τινὰ ἴδη αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.“

Ead. l. 14. γνα q)] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ἔπου· V.

Pag. 30. l. 8. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι r)] "Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκίνῳ. Ἦξε δ' Ὀδυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδη. ἦδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

Ead. l. 11. δρεμύτε καὶ τιτανῶδες] καταπληκτικὸν καὶ φοβερόν, ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

Ead. l. 15. ἐμβεβροντημένος] Γραμ. ἐξηχηθείς. G.

Pag. 31. l. 1. ἀπαγορεύσαι μὲ] ἀπαρνήσαι μὲ. V.

Ead. l. 2. διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] ὑπὸ διαφόρων δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

Ead. l. 5. ὑπανεῖς] ὑποχαλάσας. G.

Ead. l. 6. τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὡτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου] Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero *Voss.* in Fol. sic: καὶ Ἐφιάλτου] Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης) ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἦδη ὄρη ἐπιθύντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτοις ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος· ἡ δὲ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλωέως ε) παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων u) σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντό τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημῷ x) — —. V. Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, et superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic: Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Theasali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, et Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsi autem ex Analogia θηροῦ hoc, et ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντας ἀπορρέουσας· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη al-

q) [γνα] Hoc Scholion in V. et Impr. prave ad γνα μὴ δέξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.*

r) ἀφίξεσθαι.] ἀφίξεσθαι Edita. At *Lucianum* accommodavit *Solanus*. Quem *Scholiastes* innuit *Euripidis* locum, legitur is in *Hecuba* v. 138. *Matth. Lehm.*

e) Ἐφιάλτης] „θεομάχοι ὄντες addit C.“

ε) Ἀλωέως] „Vulgabatur Ἀλοῖως. Emendarat *Solanus*.“

u) τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, (leg. a terra. *Lehm.*) et Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *Solan.*

x) Δημῷ — —] Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur *Δημοσθένης* Thrax Grammaticus, de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis navi. *Cler.* In Coll. G. de eo nihil est. *Solan.*

tissima, ἡ Ὅσσα, τὸ Πῆλιον, ὁ Ὀλύμπος, ex quorum umbra ἰδέσθαι analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀπρωτηλοῖς ἀναμενόντων ὁρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιά, κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο. hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. G.

Ead. l. 9. χρηματίσαντες] διοικήσαντες. V.

Ead. l. 17. τὰ Διάσια τοσούτων γ) ἐτῶν] Διάσια ἐστὶν Ἀθήνησιν, ἣν ἐπιτέλουν x) μετὰ τινὸς συγγνώμης, θύοντες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ α). τὸ δὲ Ὀλύμπιον, ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλοῦργίαν b) ἀπορουντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν πλείων τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὥς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεῶς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἅμω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ ἀντοκράτωρ Ρωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. 5. εἶκε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασιαλῆως τεθεῖσθαι.)

Pag. 32. l. 2. ἐν Δωδώνῃ νεῶν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θεταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντιῶν. V.

Ead. l. 6. παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαῖνον c). Φιλόκαινον d) δὲ εἶπεν, ὅτι αἰ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

Ead. l. 11. ἡ Πίσσα e)] ἐνθα ἐτελέετο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς. V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Jovis, et certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

γ) τοσούτων] „Τοιούτων Edita male.“

z) ἐπιτέλουν] „Ἐπιτέλουν legebatur. Corregerat Solanus.“

α) Μειλιχίῳ] „Μειχίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus.“

β) μεγαλοῦργίαν ἀπορουντων] Sic G. recte. In V. aliter, μεγαλοῦργίας ἀπόρουε scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. Reitz.

γ) σημαῖνον] Vulg. σημαῖων. Rectius genus restitui e Cod. Par. S. German. n. 845. referente et probante Bastio ad Gregor. Cor. p. 147. Ed. Schäf. Lehm.

δ) φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γρ^α. φιλόκτινον. G. — Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Clericus, adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, et veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciano textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni adpinxit id quod lectioni Cod. G. adpictum oportuit. Reitz.

ε) ἡ Πίσσα] „Hoc Scholion male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solanus.“

Pag. 33. l. 4. τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλασμασι λόγων, ὡσαύτως f) καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἦτιον τῶν Πλάτωνος g) νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὰ ἀνωφελεῖς τε καὶ ἀκαρπῶν. V.

Pag. 34. l. 15. τὸ Ἀκαδημαῖκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει h)] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρῶνείοις ἦται Ἐφετικαῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τοῦτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἔστιν ἐκεῖνων τῶν Πυρρῶνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσειςιν· ἐπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν i). V.

Pag. 35. l. 16. τοὺς μεταλκούς k)] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομισθῆσαν. V.

Pag. 36. l. 2. μύρτα l) ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης l). V.

Ead. l. 8. καὶ αὐτὸς] Ut Homerus, sic et Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic et Lucianus βωμολόχος. G.

Ead. l. 12. αὐτῇ κνίσσῃ] σὺν αὐτῇ τῇ λίνῃ. V.

Ead. l. 14. καὶ ὁ Σέληνός κόρδακα] Κόρδαξ ἔστιν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

Pag. 37. l. 2. καὶ τὴν πρώτην φιδὴν] τὸ, Ἀριστον μὲν ὕδωρ. V.

Ead. l. 4. ὑποβεβρεγμένος] ἀντὶ τοῦ, μεθύων. V.

Ead. l. 10. κατέδραθον] (lege κατέδαρθον) κατεκομήθη. G.

Pag. 38. l. 5. ὑπόμορον] δυσθανόντα. m). V.

Ibid. τετυφωμένον] ὑπερήφανον. V.

Ead. l. 14. εὐεικότες] Γραῖ ἐμπερεῖς. G.

Pag. 40. l. 4. ἦν ἐρη] ἐὰν ἐρωτήσης. G.

f) ὡσαύτως] In omnibus prioribus mendose. ὡσαύτως. *Lehm.*

g) τῶν Πλάτωνος] „Τοῦ Πλάτωνος vulgabat. τῶν rescipit *Solanus*, addiditque haec esse corrupta; in G. vero sic legi: οὐδὲν ἦτιον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες.“

h) ἐπεπόνθει] „*Epipónōn* lectum antea prave.“

i) συγκατάθεσιν] „Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum *συγκάθεσιν*.“

k) τοὺς μεταλκούς] „Et hoc Scholion male ad verba *κατέδραθον* παρὰ τὸν Πῦνα (ia *Reitz.* Ed. legitur τὸν Πῦνα. *Lehm.*) relatum in ordinem revocavit *Solanus*.“

l) μυρσίνης] Alias *μυρσίνη* est *myrtus* arbor. *Long. Paet. L. 2. p. 33. bis.* Sed et *μυρσίνη* dicitur *Ael. V. 6. Reitz.*

m) ὑπόμορον, δυσθανόντα] *Pravis* et hic usus est codicibus; sic tamen etiam *Coll. G.* nisi quod *δυσθανός* habent. *Solan.*

Ead. l. 9. ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

Pag. 41. l. 10. διετεθρύλλητο] θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

Ead. l. 16. τὴν ἐκ χειρὸς] τὴν πρὸς ὄλλων εἰρήνην. V.

Ead. l. 17. ἐς νέωτα] εἰς τὸ ἐξῆς n), ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπιρρήμα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρωχημένον δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστώτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

Pag. 42. l. 3. τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ καλύον, καὶ αὐθις ἀναλαβόντα αἰτοῦ πτέρυγας καὶ γυπαῶν, ἀναπτῆναι ταύταις καὶ πάλιν; G.

Ead. l. 5. ὁ Κυλλήνιος ο)] Ἐμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 44. l. 8. κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem coalpere. G.

Ead. l. 9. ἀφηνιάσαντες] τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. V.

Pag. 46. l. 11. ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες p) τῶν ἔργων ἀπιωνται q). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρόψεως r) τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

Pag. 47. l. 4. ὡς περ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλῳ] Νεμέᾳ ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν s) λεγόμενος, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κα-

n) εἰς τὸ ἐξῆς] In altero *Fossiano* partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. Reitz.

o) ὁ Κυλλήνιος] „Ad alia verba relatum hoc Scholion in sedem propriam revocavit *Solanus*“.

p) διαμέλλοντες] „Διαμύλοντες ante editum“.

q) ἀπιωνται] „Ἀπιονται antea fuit. Mutavit *Solanus*“.

r) θρόψεως] Ὀλλίψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. *Solan.*

s) Τρητὸν] Legebatur una voce παρατητὸν, sed liquet ex *Pausania* in Corinthiacis, locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *Clar.*

τεράσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότεστοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

Pag. 47. l. 9. ἐν Αἰθίοψιν] Homeri cum hoc, 'Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίλθε τηλόθ' ἰόντας. Et mox Εἶθ' ἵ) ὄγε τέρπετο διατὶ καὶ τὰ ἐξῆς. *Odyss.* 1. (v. 22.) G.

Pag. 48. l. 12. ἐώλους δίκας] 'Εώλως ἐστὶν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μὴπω τελεσθείσας, ἀλλὰ u) φυλαττομένας. V.

Ibid. ὑπ' εὐρωτός] σήψεως. V.

Ead. l. 3. καὶ μάλιστα ὀπόσαι] καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσι περὶ τῶν x) τεχνῶν. οἶον, ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἱατρικῆς, ἢ ῥητορικῆς τῆς γραμματικῆς. V.

Pag. 49. l. 4. ὑπερημέρους] παραβαίνουσας τὴν προθεσίαν, τούτεστι διαπαρασπούσας. V.

Pag. 50. l. 9. ἐξεῖναι ἐφέετων] ἐκλήγον δεδοκότων. V.

Ead. l. 10. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. V.

Ead. l. 12. παρὰ τὰς σεμνάς θεάς] Σεμνάς θεάς τὰς Ἑρινύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερόν πλησίον ἦν γ) τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

Pag. 51. l. 3. ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

Ead. l. 7. μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Παίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτῶν ἐπαρέποντα τυθῆναι z) τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα, ὃν συνετάξατο. V.

Pag. 52. l. 9. δεδίττονται] ταραττούσι. V.

Ead. l. 12. προσποιεῖσθαι με] ἰδιοποιεῖσθαι. V.

Ead. l. 15. προεπεξενῶσθαι] ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχθῆναι. V.

Pag. 53. l. 5. ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

Ead. l. 8. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad Iovem Tragoedum c. 21. G.

Ibid. Βουσερ.] Φαλαρ.] Hic ad Iov. Trag. remittebat Solanus. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2. Ver. Hist. c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

ε) εἶθ' In Homero ipso hodie legitur ἐθ'. *Lehm.*

u) μὴπω τελεσθείσας, ἀλλὰ] Haec tria in Edd. non comparentia supplēvit Solanus, nec dabito, quin ex Codice; ideo etiam addidi. *Reitz.*

x) περὶ τῶν] „Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τεχνῶν“.

γ) ἦν] „aberat in editis. Inseruit: Solanus“.

z) τυθῆναι] „ἀποδοθῆναι G.“

Pag. 54. l. 13. δευσοποιόν] τὸ ἀνέκλυτον βάμμα. V.

Pag. 55. l. 6. τὴν πνύχα ὀρώσα] τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπικνωσθαι· πάρος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

Ead. l. 8. ἐπηκόου] Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρὸςφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι· ἦτοι ἡ περιωπὴ G.

Ead. l. 13. τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν α) V.

Ead. l. 15. τὸ Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας. V.

Ibid. ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἐπεμψε Δάτιν στρατηγόν, ὃς ἐλθὼν b) εἰς Μαραθῶνα, ἠττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

Pag. 56. l. 2. σπήλυγμα] σπήλαιον. V.

Ead. l. 3. ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τόπος Ἀθήνησιν c) ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

Pag. 57. l. 5. ἀπωσάμενος κυδοιμόν] πόλεμον. λέγεται d) γὰρ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

Pag. 58. l. 3. ὄρειος γὰρ ἔγωγε] ἐν ὄρεσι διατρώμενος. V.

Ead. l. 4. ἀστικά] πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis nec hoc satis recte. Solan. Cf. tamen Suidas s. v. ἀστικός. Lehm.

Ead. l. 12. συνουσίας] Ἐς τὸ ἀκριβέστατον e) ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

Ibid. μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον f)] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ μέizon καὶ ὁῦ τῆς φωνῆς. V.

Pag. 59. l. 7. ξεθήπασε] θαυμάζουσι. V.

Pag. 61. l. 11. ἄλις ἔχοιμι] ἀντὶ τοῦ, ἄλις ἔχω, ἤγουν

a) αὐτόν] Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz.

b) ὃς ἐλθὼν] „Ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus“.

c) Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solanus, rursum non addens unde. Probo tamen, quia sic et alibi emendatum ex Codd. Reitz.

d) λέγεται] Λέγουσι V. et mōx ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solanus quoque non mutavit. Reitz.

e) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον] „Haec et sqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunctit et huc retulit Solanus.“

f) τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc accommodavit Solanus. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ et interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. Reitz.

ἀκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικά ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μήτε κατ' εὐχὸν κεῖται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικῆς) ῥήματος ὅλον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθοι *h*), κατὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

Pag. 62. l. 19. ἀργυραμοιβική] τραπεζετική. V.

Pag. 63. l. 5. κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος ἐστὶ αὐτός, κακὸδαιμον Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. κακώσεως τῷ Σύρῳ] διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Pag. 69. l. 8. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

Pag. 70. l. 12. ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

Pag. 71. l. 11. μορμολυττομένη] ταράττουσα. V.

Ead. l. 12. ἀφηνιάσαι] φυγεῖν. V.

Ead. l. 15. ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φείδεται] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ἢ ὑπέκρουσαν ἀθείους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ προεβνύοντας V.

Pag. 72. l. 7. τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

Pag. 73. l. 10. τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείλους *k*) λέγουσιν], τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

Pag. 74. l. 3. τοῦ ἐλέου βωμόν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἐλέου *l*), ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεθῶσι, κατέφευγον. V.

Ead. l. 9. τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι] Τριχῶς *m*) ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ ὅλον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ὠφελείσθαι *n*) τῷ πρώτως *o*) εἶναι

g) ὑποτακτικῆς τοῦ] „Ποτακτικῆς legebatur. Correxerit Solanus“

h) εἰσέλθοι] „Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.“

i) διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθροι γὰρ solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσαν. Solan. Secutus Schmiederus optimum Solani consilium. Lehm.

k) ἐκείλους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem (Solanus), quum ἐκείνου legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz.

l) ἐλέου] Hic scriptum fuit ἑλάου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E et τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. Cler

m) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveniri. Reitz.

n) ὠφελείσθαι] „Post hoc verbum inserebatur in C. ὥστε αὐτὸν φερεσθαι.“

o) τῷ πρώτως] Πρώτον Exc. G. et V. In C. haec decurtata sunt et seqq. fere omnia ommissa. Solan.

αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελῆσθαι. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχούς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἰονεῖ ὠφελούν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τοῖτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τὸ, τε ἅφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον ὡς εἰ φασκοί τις, πρὸς τὴν αἰσθεσιν p) ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἔνεκεν πόνους αὐτὸν ἐκδόντα ἀνιερώς διακίχθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός· εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μὴδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τοῖτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτην ἔχει διαφορὰν. καὶ εἰ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἔξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετάς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονίμευσας q), ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλησια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερός, καὶ φθονησίς. καὶ αὐτὶς τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ καὶ τελικά καὶ ποιητικά r). ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἀνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικά ἀγαθὰ· χυρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος s), καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικά μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προοιδυσῶν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικά κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμελὲς κίνησις, τελικά μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν. σῶμα δὲ ἰδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διά-

p) αἰσθεσιν] Exc. G. αἰσθῶσιν et V. quod in Impr. prave αἰδῶσιν editum est. Solan.

q) φρονίμευσας] V. et Exc. G. φρονίμευσαι. In Impr. erat φρόνησις. Solan.

r) τελικά καὶ ποιητικά] Sic recte V. et Exc. G. In priore Im-presso erat articulus ante τελ. et ποιητικά. Solan.

s) θάρρος] L. θάσος· quamvis in C. G. etiam sic scribatur. Solan.

νοϊαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώ-
πον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ
τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην
τῇ φύσει. τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ
ἐστὶ τὸ κατὰ ἀνάλογον^{ι)} καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων
ζώντων κακοδαιμονούντων διότι^{ιι)} δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν
τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί,
τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι
τέλος εἶναι καὶ τὸν σκοπὸν, ὅλον τὸν ὁμολογούμενον βίαν.
καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα
τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν
ἀδιάφορα λέγουσιν, ὅλον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχο-
λὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἓνα μὲν τρό-
πον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε
ὀρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ περιττὸς ἢ ἀρτίους
ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν
εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ
φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύον, ὑγίειαν, αἰ-
σθητηρίων ἀριότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πη-
ρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν
ψυχῆς παραστάσιν, καὶ σώματος, καθ' ὃ ἡ μὲν ἐστὶ φασίτων
ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρ-
τερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρωπείως δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια
τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ
ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν
περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα
διανοίας, καὶ τὰ παραπλησια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν,
ἰσχύον. εὐαίσθησιν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτῆ-
σις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τρι-
χῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμέ-
νοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνους
ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· ὅλον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα,
ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νοθρότητα διανοίας, καὶ
τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν.
περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρωσιν, τεκνοποιΐας, καταφρόνησιν παρὰ
ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια· οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπρο-
ηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα
τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν
πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρη-
σιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς
ἢ καὶ παρὰ τῶν ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας

ι) ἀνάλογον] Ἐν λόγῳ V, Sic mutavit primas Editor. Solan.

ιι) διότι] Διογ. V. i. c. Διογένης. Solan.

οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν· δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἔστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀορίστους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἔστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικούς x) λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία· καὶ σῶμα ὑγιεινόν, καὶ αἰσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἔστι, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ γ) εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ κατυστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια· εὐαίσθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ κατυστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρειὸν ἔστιν. ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαίσθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

Pag. 74. l. 10. ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῆ τὸν πόνον· καί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν· πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)

Pag. 75. l. 5. τὴν τοῦ Ἀΐδος κυνέην] τὴν τοῦ ᾗδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην φορῶν z) οὐκ ἔτι ἐκείνεται. V.

Pag. 75. l. 14. οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν etc. (ut in V. ad ὠφελείσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) et multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quac-

x) σπερματικούς] Sic V. his; quam apte, alii dispiciant; ego dubito. Solan. Ἀγρὸς σπερματικούς Stoicis esse leges naturae, unde oriuntur omnia, mirer, si forte fugerit Solanum. Lehm.

y) {αὐτὰ} „Sic V. ἑαυτοῦ Edd. male.“

z) φέρων] V. φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. Solan. Inno φορῶν, gestans, recte servaverat liber scriptus. Lehm.

dam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά· γὰρ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικά μόνα. αἱ δὲ ἀρτὰι πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, et quae propter aliud. Nam finis est, ἣ δὲ υἡσία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

Pag. 77. l. 16. τὸ δεῖνα μέντοι] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὰ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν ἐντέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προεινέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δέκνυνται. δεῖσαν α) γὰρ καὶ ἀορισμένως εἶπεν οὐδὲ οὕτως. τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ διὰ τὸ ἐντέλεις τὸ τριώβολον. V.

Pag. 78. l. 12. πέφευγεν] Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγαντος ἢ Ἀργυρομοιβική β) φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

Ead. l. 16. ὁ Πυρρῶν δέ] Ὁ Πυρρῶν ζωγράφος πρότερον ὢν; γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμασι γ). V.

Pag. 79. l. 9. ξῶλον] παλαιάν. V.

Pag. 80. l. 14. κἀνδυν ἐνδεδυνότα] Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρκαδικόν δ). V.

Pag. 82. l. 10. αὐτὸς δὲ τὸν γεν.] Γενετήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα στυγρῶς ἢ βαθεῖα ἡσκεῖτο ὑπὲρ αὐτοῦ. V.

Ead. l. 14. τὰ ἄμετρον] ἄνετον. V. Inverte, ut recto habeat. Solan.

Pag. 83 l. 4. ἡ πρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων ε), καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν f). ἐν υἱάτρων λαλονμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθρε αὐτοῖς, πε-

a) δεῖσαν] „Sic V. *Δεῖσαν* Edita.“ Oportuit certe *δεῖσαν* cum circumflexo. *Lehm.*

b) Ἀργυρομοιβική] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13. et *Lucianus* et Scholiastes habent Ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte Edd. *Luciani* α in medio, non ο praesferant; ita corrigendum Scholiasten, adparet. Conf. supra ad l. d. notata, *Reitz.* Iudicium, quam exemplum, *Reitzii* equi maluit *Schmiederus*; ego vice versa. *Lehm.*

c) ἐν ἐπιστήμασι] Haec duo verba in Eddi non comparentia addidit *Solanus* noster, non significans unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuisset, ejusmodi mutationes ex ingenio facere; Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delexit. *Reitz.*

d) Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδίαν V. et G. quod in Impress. ita mutatum est, *Solan.*

e) λόγων] „In Edd. aberat, Inseruit *Solanus*.“

f) ἐπιδεικτικῶν] *Επιτιμῶν* erat in V. *Παθητικῶν* inde fecerat Editor, quod *Γροπορίως* recte in ἐπιδεικτικῶν mutari jubet. *Solan.*

παρόησιασμένους χειρονομούντων g) ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδέν, ἀλλὰ τι h) πρὸς ἕπος τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (εἰ) i) ποτε ἀστείον ῥηθεῖν μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαῖραι, τὸ πρὸς ὥπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴ που βραχὺ τι δεήσει ἐπιόμισαι τὴν γῆρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἐξανύεται k). V.

Ead. l. 11. περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἦται γυναῖκα V.

Pag. 85. l. 10. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομωτικῶς l) διεξέρχονται λέγει. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῶν τούτων εὐθετισμῶ, διὰ τὸ τοῖς παρίοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηγήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιοῦτοις ἄλλοις. τὸ δὲ m) μεθύοντας καὶ κομᾶζοντας, εἰς τοὺς χωμένους τοῖς λόγοις εἰς n) ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδέ ο) γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἰπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαῖνοις τῶν ἀρετῶν κατορθοῦνται, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων p). V.

Pag. 86. l. 14. καὶ τυράννων κατηγορίας] διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας q) ἐπιτηδευόντας, ἐν αἷς r) τυραννοκτίνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἅττα ταιαῦτα. V.

Pag. 88. l. 8. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο] Τὰ

g) χειρονομούντων] Sic vulgatum χειροτονούντων correxerat Badius Epist. Crit. p. 254. *Lehm.*

h) ἀλλὰ τι] „ἀλλὰ ἄτε C.“

i) εἰ] „Insernit uncisque secluit Solanus, non ut suspectum; sed ut de ano additum.“

k) ἐξανύεται] „restitutum ex V. Impressa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανύεται.“

l) κομωδικῶς δ. λέγει C. quod probo. Solan. Legabatur enim κομωδικῶς et λέγων. Sed mutavit Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 399. et postea etiam Schmiederus *Lehm.*

m) δέ] „Μηδὲ editam antea prave. Delevit μὲν manus eadem.“

n) εἰς] „Eis legabatur male.“

o) οὐδέ] „Excidit εὐρέθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. et G.“ Insernit εὐρέθη Schmiederus post γὰρ, quamquam uncis inclusum. *Lehm.*

p) κώμους — ἐνισταμένων] „Pro his omnibus in C. legas Κώμους, καὶ τῶν τοιούτων.“

q) μελέτας] Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevō dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *Cler.*

r) αἷς] „Hic antea datum pessime.“

Πλάτωνος ε) τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφροντας καὶ γενναίους εἰσάγει ε) τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μῆψιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικά τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικά δέ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀραῖσθαι υ), αἱ τε κωμῳδίαὶ γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῇ ἀλλοκότῃ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὀρμητικοὶ πρὸς συνοουσίας αἰσχράς. Ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε τὸν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκέυασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱάμβον δέ, καὶ τὸν κυνισμόν ἐξη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱάμβον ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμόν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδρούμενον. τῷ τε γὰρ ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρησασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσατο x). οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι y) φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἰς ἦν. V.

Pag. 89. l. 5. οὔτε πεζὸς z)] Καταγινώσκει τοῦ φήτορος ὁ Διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. V.

Ead. l. 15. πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἐνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, διασυρμῷ τέδεικνεν ἔνεκα. τῷ α) γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἶδισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδέν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας. V.

Pag. 91. l. 6. τὰ πρὸς b) τοῖν ποδοῖν] Τὸ τῆς Θράκης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ ευφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωπεν εἰς θάλητα τὸν φυσικόν. V.

ε) Τὰ Πλάτωνος etc.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.

ε) εἰσάγει] „Non aderat in editis. Addidit Solanus; et υποβυλλόμενα, quod post διαλόγους legebatur, delevit.“

υ) ὀραῖσθαι] „Τοῦ ὀραῖσθαι edita. Expunxit articulum Solanus, sed ante Λουκιανὸς, ὃ addidit.“

x) διεχειρίσατο] Scripsit, opinor, διεχρίσατο. *Lehm.*

y) λεγόμενοι] „Ἐνθάδε lectum antea male.“

z) οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus et suo loco reddidimus. *Solan.*

a) τῷ] Requirebat nexus τὸ, quamquam nec improbabile, τῷ scripsisse auctorem minus attentum. *Lehm.*

b) πρὸς] Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. *Reitz.*

Ead. 1. 8. ὡς θοιμάτιον c) τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμιλευμένον d). οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδήλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

Ead. 1. 16. τὴν τετραπλημένην οὗτος φέρει] Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτέθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετραπλημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετραπλημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχον. τὴν γὰρ τετραπλημένην ἀξιοῖ Τιμαρχὸν δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονεύει, ἀλλ' οὖν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμαρχῷ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. 1. 1. ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιότητων ὁ λόγος, καὶ τοσοῦτον πλεόν, ὅσῳ καὶ γελοϊότατος εἶναι ὑποδέχεται. G.

Pag. 94. 1. 5. μὰ Δία] Ἡ ἀπομοτικὴ e) συνυπακουμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ πρόσκειται f). V.

Ead. 1. 12. Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντί μοι τοῦτο δοκεῖ g. ὀνειδίζων, ἀλλ' h) ὡς εἰδότε καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ i) κακὸς εἶναι. ἡ οὕτως ἀπλούστερον, Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ᾧ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μὴδὲ δοκῇς k) παρέχειν ἄγνοιαν, ὅπηναικα μέ τις

c) ὡς θαμάτιον] „Aliter lectum ante; sed ad Lucianum adcommodavit Solanus.“

d) διεσμιλευμένον] „Sic rescripsit Idem ex V. et C. quum diammeileuμένον editum offenderet.“

e) ἡ ἀπομοτικὴ] Τὴ ἀπομοτικὴ Solanus dederat, bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz.

f) πρόσκειται] Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Scholio hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. Reitz. At nihil certius tum b. l. tum ubicunque alibi hac emendatione. Ceterum ne quid taceam, modo scripsi audacter συνυπακουμένην pro eo quod hactenus Edd. incedit vitio συναπακ. Lehm.

g) δοκεῖ] Sic tacite Schm. correxerat vulgatum δοκῇ. Lehm.

h) ἀλλ'] „Aλλ' legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

i) τῷ] „Sic bene dedit Idem, quum ederetur τὸ κακός.“

k) δοκῇς] „Δοκῇς edita. Δοκῇς V. Δοκῇς C.“

τοῦτο, ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτηδεύμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκῆσεως. \

Pag. 96. l. 12. ἀπαιτεῖσθαι] ἀπολύειν. V.

Pag. 97. l. 1. πανυ] Βίρωνεια. V.

Pag. 100. l. 4. μὴ καθάπερ αἰ πονηραὶ χύτραι Πλειστάξει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγορεύσεις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἢ μία ἀπαγορεύσεις, ἢ α ἢ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. V. (Γρὰ ἄλλα μὴ etc. G.)

Pag. 102. l. 12. παρὰ τοῖς κεκτημένοις 1) αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκίας καὶ — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικῇ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ ἀρχησιτικὴν ἀντιτίθης m), (οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τῆς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος,) πρῶτον μὲν οὐδεὶς γινώσκων τοῦ κατὰ n) βίον εὐχρηστοῦ σπουλημένου ο). εἴτα δ' οἱ καὶ τούτων ἢ παρασιτικῇ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐντίθεται παρασίτου ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς ἀμύνων αὐτὴν ἀπεργήσῃ πρὸς τὸ ἀνύπυρκτόν σε — — τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως p) ἐξοστρακιζομένη. V.

Pag. 104. l. 15. ἀλλ' ἐπεῖνο σκόπεε] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἱ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεργήσαντο. V.

Pag. 107. l. 10. καὶ οὐδὲν Ἐπεκουρέω μέλει] Σχμεῖοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοίαν τῇ, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι q.

1) παρὰ τοῖς κεκτημένοις] „παρὰ τοὺς κεκτημένους edita.“

m) ἀντιτίθης] „Αντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.“ Ego potius ἀντιτίθης scripsi, utpote legitimam formam, et restitui τῆς ἐνεργ. nescio qua de causa a Solano mutatum. Omnino etiam distinctionem loci emendavi, vulgo maxime depravatam. *Lehm.*

n) κατὰ] „τὸν edebatur ante, Mutavit Solanus.“

o) σπουλημένοι] Sic Editi habebant. Σπουλημένος V. Sed adeo mancum est undique in eo Codice Scholiū, ut medicinam facere non ausim. *Solan.*

p) ὑποστάσεως] „non aderat in Editis, sed ex Cod. supplevit Solanus.“

q) μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] *Hom.* II. E 228. μελήσουσι δ' ἵπποι. Sed *Eustath.* idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* qui pro τῇ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non, monenti, unde emendationem hauserit, et mox etiam ducit eodem ἢ in Edd. absens ante ἐντὶ inserui. *Reitz.*

ὑδαία γὰρ οὐ γενικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντισται, σπουδῆς ἡξίωται. V.

Pag. 111. l. 6. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Γὰρ βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορομοῦ χάριν βίου τοῖς κερτημένοις μεταχειρίζονται. V.

Pag. 116. l. 9. πολὺ κρατοῦσαν] ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G.

Ibid. σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

Pag. 118. l. 7. φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οὔτινες ἔλεγον ἐν τῷ ὄντι καὶ ἀπειρον. εἰπωδ... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δοξάν... τρέπε διὰ συλλογισμῶν ε) γυναιῶν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογμάτων ι), καὶ ἔλεγεν τρεῖς, ὕλην, εἶδος μ), στέρησιν κ)... τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αἰεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἐν' αὐφ' γ) εἶδους γὰρ ὅντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὐσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ... βιβλίῳ ζ. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους... διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν α) φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεολόγους. V.

Pag. 119. l. 6. ὡς ἔοικεν ἐν β) παραστίτοις] Τὸ

τ) τὸ δν] „Τὸ ὅλον Edita. At in V. lacuna est. Τὸ δν C.“

α) συλλογισμῶν] Sic conjicio. In V. erat συλλογ... unde συλλογίζων fecerat Clericus. Solan.

ε) δογμάτων] Sic edita.... διγμάτων V. unde, et ex C. liquet fuisse παραδειγμάτων et mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. Solan.

μ) ...Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, et paucula quaedam de materia et forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod librarius Autographi verba legere non potuerit; multa enim hic pesime erant scripta. Cler.

κ) στέρησις] Hoc recte monente Clerico recepit Solanus ex C. quae sic: Quin et ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Τρία esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.“

γ) αὐφ'] Delenda haec vox. Solan. Saltem δν' scribendum fuisset, ni rursus aliquid exiderit. Reitz.

ζ) βιβλίῳ] Adde πρῶτον. Solan. Praemisit Schmiederus, nncis inclusum, Lehm.

α) ἐπέγραψαν] Anne ἐπηγράψαι; aut φυσικά pro φυσικούς; Reitz.

β) ἔοικεν ἐν] Ἐοικε tantum sine praepositione legebatur; jam ad Lucianum adcommoavi, Reitz. Legerat, ni fallor, Scholiastes, ut est in Gorl., ἔοικε παράσitos, cujus verissimae lectionis vestigium cernas in depravatis Scholii verbis, ὡς ἔοικε παρασitos. Lehm.

ἔξῃς, οὐδὲ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στοιχοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. V. Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. Solan.

Pag. 122. l. 3. ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίῃ] ἧς μέννηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων c) περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

Pag. 124. l. 12. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον Ἀπαγε, κατάρατε, οἰνοποσίᾳ καὶ μέθῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορώς d) καὶ κρεώδης ἐκκεκρωγῶς; δόξει θυμοειδὴς τις εἶναι οὐ μέντοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος καὶ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὅς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίᾳ καταπφορτίσθαι καὶ κατερῥαστῶναι ε) τὴν γνώμην — οὐδὲν γὰρ ναῖον οἷός τε δεδειχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρῶτην τοῦ πολέμου βοήν φροῦδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομῖνος ταλαιποιρίαν. οὐ μὲν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Ἀθῆναις — ἀλλ' αὐτός τε ἄ — ὢν κατελάμβα — καὶ ἄλλους ὑπεκρίναν τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετωδής, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, manca

Pag. 125. l. 4. λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται, τοῦτο παθόντα f) V. ἴσως δὲ καὶ εἰς Σοκράτην addunt C.

Pag. 126. l. 7. ἐντειχίδιοι] ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

Pag. 127. l. 1. ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκυθαῖς] Περὶ Δημοσθένους λέγει g), Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

Ead. l. 17. φεύγων ἐντεῦθεν] Μὴ συκοφάνετε, κατάρατε οὐχ οὕτω γάρ, ἀλλ' ἀριστεύων διετέλε. V.

Pag. 135. l. 7. ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. V.

Pag. 137. l. 5. ἀντιθήγει] Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβλήσεται; ἢ καὶ λύκον ἀντιωρῆσεται αἷξ h); τοῦτό μοι λέγει V.

c) τῶν Λακεδαιμονίων] „τοὺς Λακεδαιμονίους male V.“

d) διεφθορώς] Διαφθείρονσι editum auct., et κρεώδης omittitur. Octo autem locis hoc unum scholion ex V. correxit Solanus, quod jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet, nec magis Lectt. Mss. snere. Reitz.

e) κατερῥαστῶναι] In prioribus Edd. inveni. κατερῥαστῶναι, corruptam manifesto vocem; unde fluxi, quam voco lites; quae descendit a ραστῶναι, significatque, mollitie et segnitie vitas depravatum esse. Lehm.

f) παθόντα] Recte pro eo quod fecit et quod illi accidit. S. Liban. Epist. 731. f. aliiq. passim. Vid. not. Hemsterh. ad Proem. p. 36. T. 1. Reitz.

g) λέγει] „Hoc verbo hiatum Edd. implevit Solanus adscriptumque addendum etiam videtur, quod tamen etiam deesse fatetur in C.“

h) αἷξ] Ἀντι V. pro quo αἷξ in Impressis repositum. Melius Coll. Sed neuter sales Lucianicos cepit. Solan.

οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχῆσθαι
τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρῆσθαι G.

Ead. l. 15. δόξης καταφρονεῖν] Οὕτω καὶ χοῖ-
ροι λεγθεῖν δόξης καταφρονεῖν, αἰ τῷ βομβόρῳ πλαττομέ-
νοι. V. (κυλινδούμενοι i). C.)

Pag. 138. l. 15. καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] ὅσον ὅτι
μισθός k). V.

Pag. 142. l. 8. οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκη] Εὐτε-
λοῦς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἐπολε-
ται l) γραφήν; V.

Ead. l. 16. φαρμάκῳ m)] ὡς Σωκράτης. V.

Ead. l. 17. καταπρησθέντας τὸ σῶμα] ὡς Ἡρά-
κλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

Pag. 143. l. 1. φθινήσαντας n)] ὡς Ἀντισθένης.

Ibid. φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore
cum prioribus connexum et lacunae nota apposita. Sed nulla
in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox
hæc Antisthenem non respicit; et in textu reperitur ad
aliud spectans. In C. non exstat hoc Schol. Solan.

Pag. 144. l. 9. τοῦτο τοῦ προεσθλοντος] Τοῦτο καὶ μυῖαι
ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγενομένην τῶν ἀν-
θρώπων τῶν ἰδεσμάτων. V.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 148. l. 5. κυλινδούμενοι] ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

Pag. 156. l. 16. ὑπώπια] Ὑπώπια, genae. τὰ ὑπὸ τοῦς
ὀφθαλμοῦς πελώματα, ἧ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὥπες γὰρ
οἱ ὀφθαλμοί. G.

i) κυλινδούμενοι] In prioribus κινδυνεύοντες, prave. *Lehm.*

k) μισθός] Malleμ μισθαφόρος. *Schmied.* Imo μισθός retinendum,
ut Scholion illud ipsum, quod in textum irrepserat. *Lehm.*

l) ἐπολεῖται] Sic, monente *Solano*, jam edidit *Schmied.* pro vulg.
ἀπολεῖται. *Lehm.*

m) φαρμάκῳ] „Antea sic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας] φαρ-
μάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit *Solanus*,
quia indicium tantum sunt scholij, quod tamen non sequebatur.“

n) φθινήσαντας] Φθονήσαντας ante editum prave; quum V. tamen
φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solanus* indicabat φθινί-
σαντας esse in C. idque cum *Luciani* textu conveniat, facile hoc
recepi. *Reitz.*

Page. 162. l. 2. καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ] Ἑλληνῆς α) ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. ὅλον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς p) ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησθαι οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς q), οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἑξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι r) μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει s) γὰρ τὸ σκόπει, ἵν' ἡ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἄνωθεν i) τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἴσῃ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλειπῶς ἔχοντα τοῦτο u) νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπληρούμενον. V.

Page. 165. l. 8. φόνου] ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ x) βουλὴ φόνου ἐδίκασεν ἡ τραυματίας ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊάς. εἰ δὲ Πάυλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον (Actor. XVII, 19.), οὐ χρὴ θαυμάζειν ἡ διαπορεῖν. καὶ νόμιμα εἰςηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθίσταῖν γ) ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκαθήμετο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

α) Ἑλληνῆς] „Ἑλληνῆς legebatur, quod recte emendavit Solanus, addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅπως οὐ προσέξῃς κ. γ. δ. α. ε. λ.“

p) δυσχερῶς] „δυσχερῶς Edita. Mutavit Solanus.“

q) προσέξῃς] Προσέξῃς correxerat Solanus. Non repugno, quia et sic paullo post eodem hoc scholio legitur, et in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ὁδ προσέξῃς est, et in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enarrare, dum illa Luciani exponit. Reitz.

r) ἂν σοι] „αὐτοῖς Edita. Mutavit Solanus.“

s) Ἑλλείπει] Ἀλέγει Clericus ediderat, quod mutavit Solanus, nescio unde. Obscundavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz.

i) οὐδ' ἄνωθεν] „δ' οὐδ' ἄνω lectum autes. Emendavit Solanus.“

u) τοῦτο] Τοῦτο M. Sed eodem versu ἑλλειποῦς iterum editum, quod facile in ἑλλειποῦς converti. Reitz.

x) Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptura inveni, nec Solanus quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctum. Reitz. Errorem scribendi vulgatum, quem religiosius justo servavit Reitzius, jam correxit Schmiederus. Lehm.

y) καθίσταται] Non quidem praestabo acui me tetigisse grammatici manum. Sed hoc saltem mihi liquebat, barbaram vocem vulgatam καθίσταται stare non amplius debuisse. Lehm.

Pag. 176. l. 3. ἀθέρας] τὰ τοῦ ἀσταχνοῦ κέντρα. M.

Pag. 178. l. 3. χαλκούν, περιφερές] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ σφαῖρα γὰρ σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

Ead. l. 4. ὀχανον] ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

Pag. 183. l. 9. καὶ σάγαρις καὶ γέροον] Γέρον τετραγώνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἔχωντο Σκῦθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι α). φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαυνομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιγράμω μὲν γὰρ γερόαιναξία α) καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδολῶν β). Ἀλκμάν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένους δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν γ), καὶ τῶν περιφραγμάτων, ὅλον δ) καὶ τὰ γέροα ἐνεπέμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ ε) κατὰ τὸ Πλούσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστίν, ἐν οἷς f) παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν g). V.

Pag. 185. l. 7. ἀκινάκη] Ἀκινάκης, ἡ φομφαλα ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκῦθαις. V.

Pag. 187. l. 8. τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῇ περὶ πυρός. G.

- α) ἐσκεπασμένου] „Σκεπα μ. V. Σκεπασμένοι M.“
 α) μὲν γὰρ γερόαιναξία] „In editis erat μὲν γερό ξία γὰρ εἴρηται. Cod. Abb. vero γερόαιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ — γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερόαιναξία.“
 β) αἰδολῶν] „In V. — δολῶν. Sed in margine recens manus αἰδολῶν adscripta“
 γ) σκηνῶν] „c. Abb. σκηνώματων, et M. in fine Scholli (Τὰ ἴτεμ lege Suidam.“)
 δ) ὅλον] Non aderat in Edd, Insernit Solanus. Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. Reitz.
 ε) τὸ] „τὰ Edita. Mutavit Solanus.“
 ς) ἐν οἷς] „ἐν ᾧ V.“
 γ) Hujus quidem loci sensum suppeditabant Harpocration, Etymologicum Magnum et Phavorinus in voce Γέρον, similia enim habent. Sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide et Festum in voce Gerras, eiusque Interpretes Scaligerum et Daceryum. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet Cler.

τὴν λέξιν] „M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ καὶ τὰ ἐν τ' ἀγρῷ Φαρακράτους, γέροίς ἀπεσταυροῦνται.“

IN D E L U C T U.

Pag. 200. l. 4. φέροντες ὀβολόν] Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal.* G.

Pag. 206. l. 1. αὐλόν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικομένων, ὡς δῆλον α) καὶ ἀπὸ τοῦ Θεῶν Εὐαγγελίου. V.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *PHTOPΩΝ*] Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκη α) τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγον β) παρῆν δόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα γ), καὶ ἰσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται· ἐπεὶ καὶ σηχρόναι ἄμφω, Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.] Taxat Rhetores sui temperis ut luxuriosos nugacesque, et plenos ostentationis et ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque et illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

Ead. l. 2. σοφιστῆς] Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριῶν παρὰ τοῖς πυλαιῶσι διανέσθεται. Πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἷτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρωνόμασται δ), καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται. Θεὸν

α) ὡς δῆλον] „Posteriora haec verba desunt in C.“ Locum dicit Scholiastes *Matth. Evang.* IX, 25. et quae eandem rem tradunt parallela. *Lehm.*

α) Πολυδεύκη] Notam Clerici huic nomini subjectam vide Tom. V. p. 328. ubi idem Scholion paucis mutatis invenies adscriptum fronti *Lexiphanis*. Et hae ipsae variationes, quantumvis parvi illae momenti, moverunt me, ut h. l. repeterem Scholion ipsum. *Lehm.*

β) λόγῳ] Ita dedit *Solanus* nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. *Hemsterhusius* in Praef. ad *Foll.* p. 31. pr. ἢ λόγον corripbat, quod praeferat cui libet. *Reitz.* Cf. Schol. ad *Lexiph.* ibique notulam. *Lehm.*

γ) ὑφιστάντα] Συνιστάντα, corradentem, pro ὑφιστάντα corrigi jubet *Hemsterhusius* l. d. et pro ἀδιάκριτον, ἀδιακρίτων malit; licet — ὃν non damnes. Ego quoque — ὦν praefерrem. Sed σωστάντα et ὑφιστάντα ratione accentus enim scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz.*

δ) παρωνόμασται] In prioribus παρωνόμ. Sub finem post ὃν interpunctionem omittit *Schm.* nescio an fortuito, et certe contra mentem Scholiastae. *Lehm.*

κατὰ τὸ δυνατόν. Καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσιν αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφισζόμενον τὴν ἀληθειαν. Cod. Par. 2954.

Pag. 215. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας] Τὸν Δία αἰγασσὶ θρέψαι Ἀμαλθειαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρῦν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν· ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Cod. Par. 3011.

Pag. 218. l. 15. τῇ ῥοπῇ] τῇ βάσει. V. Inverte.

Pag. 219. l. 10. Ὀλυμπιάδας] Πόλις ἦν ἐν Ἡλίδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικός ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις. τεσσάρων γὰρ ἔτων μετὰ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. Καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν Κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἡλείων πανήγυρις. Cod. 2954.

Pag. 220. l. 3. μαχαιροποιοῦ υἱὸν] Δημοσθένην λέγει. G.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου τινὸς γραμμ.] Αἰσχίνην λέγει.

Ead. l. 9. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις, ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ ε) νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ, μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γένηται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἐννοία προεῖσιν, οἷον, ἀλλὰ σε κελύου μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, μὴ τοῦτο ποιεῖ, καὶ ὡς τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, ἡ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρέμφρατα κέεται. V.

Pag. 221. l. 9. Ἀγάθωνα] Ἀγάθων τραγωδίας ποιητής, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

Pag. 223. l. 14. ὦ μέλημα] ἀντὶ τοῦ, φρόντισμα. οἰονεὶ ὑπὲρ οὗ f) μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

Pag. 224. l. 12. ἃ μὲν—ἃ δὲ] Ἄ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἶπης· ἀλλὰ, τινὰ μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα εἶτε παιζῶν, εἶτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, δεδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμας, ὧ δὲ μίαν,

e) καὶ f) „Non aderat in editis. Addidit Solanus.“ Ab initio priores ediderant συνῆθες, perverso accentu. Omnino autem huic Scholiastae praecepto contradicit L. Bos Ellipsis. p. 625. Schäf. Ed. Lehm.

f) ὑπὲρ οὗ] „Ita ex V. restitutum, cum ante aderetur ἐπεράσθου.“ Lucian. Vol. VII.

ᾧ δὲ ἡμικάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐξελέγχε τοῦτο ἐν τῷ Ψευδοσοφιστῇ g) αὐτοῦ. V.

Pag. 225. l. 8. πολυσχιδές] Πολυσχιδές, τὸ ὡς στρικτόν h). ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ὅτι ὡς πῖλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν i) τοῖς λευκοῖς, ὅγ' k) οὐκ ἐν ἐπὶ ἄλλου γένοισι' ἀν' ὑποδήματος. V.

Pag. 227. l. 11. τὰ παλαιά] Δριμέως l) ἄγαν ὁ βασιλόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίσκετο τῶν θαυμασιῶν ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεσε τοῦ δὲ τὸ γοργόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκαψε τοῦ δὲ τὸ ἀφετόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

Pag. 228. l. 12. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἱστορεῖται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Λατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ἣ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστέκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδὲ τι πάθει αἰσθόμενος. ἡ Ἑλληνιστὶν ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἀθῶ διόρυξις, ἣν ἡ δέλασσα εἰςρυνῖσα πλωτὸν ἀπεργάσατο m) τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφει, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

Pag. 229. l. 11. καὶ μηρὸς πατασσεῖσθω] Οὐκ ἔφη τουτὶ n) τὸ μιαρὸν καὶ κατὰπτυστον ἔργον τὸ τὸν μηρὸν πατασσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

Ibid. κελέαρυξε] λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero Voss. hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγιζε] Λαρυγγίζω τὸ

g) Ψευδοσοφιστῇ] Ψευδοσοφιστῇ] Lege Ψευδοσοφιστῇ, et sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. Solan. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blanch. At in aliis Thomae exemplaribus male legi ψευδολογιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare et Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολογιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. Reitz. Vestigia etiam exstant lectionis Σολοικιστῇ, quae eodem prorsus reddit, ac Ψευδοσοφιστῇ quam Solani emendationem Schmiederus est secutus. Lehm.

h) στρικτόν] Strictum Latinorum, de quo Suid. s. h. v. Comatus autem mutavi accentum, quem priores in penultima minus recte posuerant. Lehm.

i) ἐπιπρέπειν] In Impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum et hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. et Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. Solan.

k) ὅγ'] „II. edita. Correxerit Solanus.“

l) δριμέως] In prioribus δρυμέως. Lehm.

m) ἀπεργάσατο] „In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus.“

n) τουτὶ] Sic correxi vulgatum ταυτὶ. Lehm.

πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιμερώτερον ο) τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequebantur ibidem quinque alia Scholia ad 2. Ver. Hist. pertinentia, quae eo retulimus.

Pag. 234. l. 16. α] φίλη Ἀδράστεια] Δαίμων ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφυσμένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μαρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὡς περ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε ρ) νῦν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπιβοήσατο. V.

Pag. 235. l. 3. α] ἢ δὴ τοῖς Διὸς] Ἐντεῦθεν ἀναντιρ-
ρήτεον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὼν λόγος, εἶγε Κά-
στορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Ληδας, φ' οὗτος ὁμώνυμος ὁ
διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

Pag. 236. l. 7. ν] τὴν πάνδημον] Τὴν Ἀφροδίτην
φησί. ὁμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ διὰ τὴν προσηγασμένην ρ)
αἰσχρότητα τῆς γραῖς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδές. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ
τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρνοι, ὁ μιμῆσθαι καὶ αὐτὸς
ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

Ead. l. 8. καὶ χάριν] Γράφεται, καὶ χάριν οὐ μικρὰν
ἐπιστάμενος αὐτοῖς.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 4. οὐδὲν πρὸς ἔπος] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν
πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἠρόμην ρ).

Ead. l. 11. περὶ πολλοῦ] ἀντὶ τοῦ, περὶ πλείονος. G.

Pag. 240. l. 1. εἶγε τὸ χεῖριστον] Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ
κόνιν ε) ἅμα ταῦτα διεξιὼν. V.

Ead. l. 18. καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις] Ὡς Πρόκνη
καὶ Φιλόμηλα t) καὶ Καλλιστώ. ἢ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκνη
δὲ καὶ Φιλόμηλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

Pag. 241. l. 14. ταῦτα Κοροῖβου τινὸς] Ὁ μὲν Κό-
ροιβος μωρὸς τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε
γυναικὰ ἀγαγόμενος u) μὴ ἂν ἐλίσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ,

ο) περιμερώτερον] In prioribus περιμερώτερον. Lehm.

ρ) ἀνευφήμησε] „Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit Solanus.“

q) προσηγασμένην] Non dubitavi cum eodem ita edere pro vul-
gato προσηγασμένην, quod nihili erat. Reitz.

ρ) ἠρόμην] „Sic dedit Solanus pro edito εἰρόμην.“

ε) κόνιν] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. Solan.

t) Φιλόμηλα] Editum vulgo Φιλομήλα et hic, et paullo post Lehm.

u) ἀγαγόμενος] Hoc recepi ex Exc. et C. ac G. pro vulgato ἀγα-
γών. Reitz.

διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον· καὶ οὕτως ἐχόμενος τοῦταν παρθενεῦεν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης x), τὸ ἄρθρον ὁδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτως τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μυργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

Pag. 243. l. 17. πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ] Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ὡς κἀντοικον αὐτοῦ πυρθάνομενός, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

Pag. 244. l. 17. καὶ παναρέτους; ὅτιπερ τὸ πεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, [αἰδεσίμους ἅπαντας] Haec V. Forsan ut restitueret integritati textum; Scholii vero nihil. Solan.

Pag. 246. l. 18. κατεγνωκότες μου] Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς. V.

Pag. 248. l. 10. καὶ ἤλω — τὸν ἤλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται, τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.

Pag. 251. l. 15. δυνατόν πιστεῦσαι] Γρ. αὖ δυνατόν γίγνεσθαι. G.

Pag. 252. l. 8. καρβατίνας] Καρβατῖναι γ) τὰ τραχέα καὶ ποιμενικά ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

Ead. l. 15. Δημαινέτου] Γράφεται καὶ Δημίου. V.

Pag. 257. l. 16. Πολυκλείτου γὰρ] Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος, ὥςπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. V.

Pag. 258. l. 10. ἡπιάλου] Ἡπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

Pag. 259. l. 12. ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων z)] Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπεὶ πρῶτος α) Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκέλης, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα b) τῷ ποδὲ ἀποτελούντων παρέσχε γή-

x) σκηψαμένης] Apud Graevium ἤψ — vid. not. Solan.

γ) Καρβατῖναι] Et hic, et modo in fronte Scholii, vulgo scriptum inveni καρβανι — quam formam quam pro fortuito errore potius, quam pro varia tectus ipsius lectione, haberem, corrigendam duxi. Lehm.

z) τῶν — τεχνημάτων] „Τὰ τεχνήματα ante edebatur.“

α) πρῶτος] Πάντων est in V. quo forsan Πανός voluit. In Impressis sic mutatum est. Solan.

β) συμβεβληκότα] Συμβεβηκότα Xusterus legi jubet. Solan. Deinceps scriptum inveneram ποδὲ et. παρέσχε, accentibus pervernia. Lehm.

μη, ὡς τὰς) τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα d). V.

Pag. 262. l. 8. ἡμισταδιαία] πεντήκοντα ὄργυια V.

Ead. l. 13. περιέκειτο] Γράφεται, καθεῖτο. V.

Pag. 264. l. 16. ἀκριβῶς ἑώρακα] Γράφεται, ἱκανῶς ἑώρακει e). V.

Pag. 265 l. 2. ἐπιμετρήσαντος] ἀντὶ τοῦ, προσθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος] Γρ^α ἐπιμετρήσαντος.

Pag. 269. l. 5. Θεὸν ἀπό f) μηχανῆς] Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἡνίκα τι παράδοξον g) ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλέον ἔχιν πίστεως h), ἀνωθιν ὑπὲρ τῆς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐταὶ δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνέωγσαν, οὐ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δὲ μηχανῶν δύο μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας ἐμφάνει παρευθύν, ὥσπερ λύσιν φέροντας τῶν ἀμηχάνων, καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὁρωμένοις, ἐπὶ Θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ᾧ μηδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν i) καὶ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

Pag. 272. l. 14. ἑωλος] Τὸ ἑωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθεσινού, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος V.

Pag. 274. l. 2. ἐσθῆτι μελαίνῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

Ead. l. 15. ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικομένην Ὀσίριν τὸν υἱὸν k) ἀναζητῆν· μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς l) ἐκκόψαι, παρ' ᾧ καὶ κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἐδεί-

e) τὰ] „non aderat in editis. Adjecit Solanus.“

d) αὐτόματα] Idem habet Palaephatus de Incredilibus c. XXII. et Tzetzes Chil. l. c. 19. Cler.

e) ἑώρακει] Sic etiam Exc. G. Lege ἑώρακειν, vel ἑώρακα. Solan.

f) Θεὸν ἀπό] „Ad alia verba ante relatum hoc scholion jam in eadem suam retractum est.“ Omnino cf. Schol. ad Herimot. c. 86. Tom. IV. p. 353. Lehm.

g) τὸ παράδοξον] Lege τὴ. In C. enim est (παράδοξον quid.) Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan.

h) ἔχιν πίστεως] Lacuna pro his erat in Edd. in V. et G. quam ex C. supplevit Solanus. Addiditque: „Eadem in Exc. G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed scholion extat integrum in C. unde supplevimus.“ Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas jam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Exon legit J. J. Wetsten. Reitz.

i) πρὸς δοκίαν] „Sic V. προσδοκίας Exc. G.“

k) υἱὸν] πόσιν corrigit Belinus. Lehm.

l) τὴν ἑαυτῆς] „Alterum hoc τὴν in editis non comparens inseruit Solanus.“

κιντο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόφθι, ἀπιστὸν ἢ τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι π). V.

Pag. 279. l. 8. ἐν Μαλλῷ] Ἀμφίλοχος θεσπίζει π) περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. τῶν σοφῶν ἐκείνους] Οὕτω καὶ Φουκλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

Pag. 284. l. 2. καταφλέξαντα] Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ὧν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα, ἀπὸ ἀπηώρισεν ἀντικρὺ τρυῖ ἐναντίου στόλου μήκοθεν. εἰτ' ἀνατέλαντος τοῦ ἡλίου, καὶ ο) προσβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀντανakλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἔφθειρε τὰς νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

Pag. 285. l. 12. περὶ νοῖα] τέχνη μηχανικὴ. V.

Pag. 289. l. 9. ἀφ' ὁδῶν] Ἀφροδῖος ὁ ἀπόπατος. V.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 7. σκοπῶν p)] τῶν κατασκόπων. G.

Pag. 292. l. 5. ἀγροίκους νεανίσκους] Εἶδος Στύρων, G.

Ead. l. 6. κόρδακα q)] Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχροῦς ὀργισσεως παραπλησίας τῇ πυρόρῃ r). V.

Ead. l. 10. μίτρα] Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρω χρυσοῦν ἔχουσα ψέλλιον, ἀρχῆς αὖν εἶη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

m) A Græculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, *Idem* Græce locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Græcas tradere, *Cler.*

n) θεσπίζει] Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere. *Reitz.*

o) καὶ] „Τοῦ legebatur in Edd. Mutavit *Solanus.*“

p) σκοπῶν] Titulus horum scholiorum in Editis. erat *Προλαίαι Διόνυσος*. In C. vero *Προκλαλαῖα ἢ Διόνυσος*. *Reitz.*

q) κόρδακα] *Κύρδακος* Edita male, quod ad *Lucianum* accommodavi. *Reitz.*

r) τῇ πυρόρῃ] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset *πυρ* χης, et sine articulo. In eodem C. autem additur: ὃν φασὶν ἰσχυρῶς *κύρδακα*. *Reitz.*

Ead. l. 12. Τρ. πρεσβύτεν] *Είδος Ἰκαρίου* α). V.

Ibid. προγάστορα] μεγαλοκόλιον. V.

Pag. l. 2. ἕτερον δὲ τεράστιον] *Είδος Πανός*, V.

Pag. 294. l. 9. ἐπιστάξαντες] στρώσαντες ι). V. Σάγμα ὃ ιδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

Pag. 295. l. 2. Σειληνός] Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγούς, ἴσον ἀπὸ τοῦ εἶδους εἰκάσαι κ), τὸν Ἰκάριον ἔδειξε, καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καινὸν τοῦτο, ὃ μῆπου ταῦτόν οἶται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (Cur de Icario somniaret, nihil erat: quod et ipse sui interpres optimus Lucianus hic ostendit. *Solan.*)

Pag. 296. l. 1. κορυβαντιᾶν] μαίνεσθαι. V.

Ead. l. 12. τεθορυβημένοι] ἐκπλεγέντες. V.

Pag. 299. l. 2. δύοντος γ) ἡλλεῦ] Πᾶν ψεύδη καὶ ὅτι (lege ὃ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. *Abb.* δύναντος erat, quod non placet. *Solan.*)

IN HERCULEM.

Pag. 301. l. 3. ταῦτά γε ι] ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταῦτα. V.

Pag. 303. l. 8. τὸ δὲ γῆρας] *Εὐριπίδης*. V.

Pag. 305. l. 9. ὦ Τήϊε ποιητά] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν. V.

Ibid. l. 11. Ἰπποκλείδης] Παροιμία, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδης α), ἐπὶ τῷ μὴ πᾶν σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Pag. 306. l. 7. ἐπιγουνίδα] *Ἐπιγουνὶς* ἢ ἐπιτραφεῖσα δ' εὐξίαν σὰρξ τῷ γόνати. G.

α) *εἶδος Ἰκαρίου*] Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Unde et Scholion 2. ubi veram et genuinam scripturam habemus; et 9. ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan.*

ι) *στρώσαντες*] „*Τρώσαντες* Ed. Cler. Mutavit. *Solanus.*“

κ) *Σειληνός*] „Ad alia verba relatum hoc scholion huc recte retransiit *Solanus.*“

λ) *εἰκάσαι*] „*Εἰκάσαι* legebatur, quod correxit *Solanus.*“

γ) *δύοντος*] In Luciano *δύντος*. Sed quis et *δύντος* recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. *Abb.* qui *δύναντος* fecit, adparet cum *δύντος* quoque voluisse. *Reitz.*

δ) *ταῦτά γε*] Titulus horum Scholiorum in V. erat *Προαλιὰ*, ὃ *Ἡρακλῆς*. In C. *Προαλιὰ* ἢ *Ἡρακλῆς*. *Reitz.*

ε) *Ἰπποκλείδης*] In V. *Ἰπποκλείδου* prave; sed in Impressis recte emendatum est. *Solan.*

IN DE ELECTRO.

Pag. 310. l. 18. ἀλλὰ μαρτύρομαι] ἀντὶ τοῦ, βεβαιῶ, V. (Nota dotικῇ συντεταγμένον, habet c.)

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 2. ἐμπίσι] "Ἐτερον b) κώνωψ ἐμπίδος. καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους ὁ κωμικός γ) αὐτὸν φησὶ κώνωπα c) καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνώμην ἔχειν τὰς d) ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν ἢ καὶ οὐροπύχιον. G.) In V altero legitur sic: Ἐμπίσι] Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. (δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου.

Pag. 314. l. 7. κοτυληδόνη] Κοτυληδόνης αἱ τοῦ πηλὺποδος πλεκτάναι. V.

Pag. 315. l. 16. ἰσχὺν] Γραφ. ἀλκήν. G.

Pag. 317. l. 12. ἀθάνατος] Ἐρρ' ἐς μυίας, βωμολόχε. G.

Ead. l. 14. πέτεσθαι τὴν μυῖαν πρὶ εἴ] "Ὡς περὶ i) περὶ τοῦ e) τοῖς ἐγκωμίοις περιστρεφόμενη μυῖα οὐκ ἀφίσταται τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βωμολόχε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μυίας f). V.

Pag. 319. l. 1. ἐρεσχελοῦσα] Ἡ φλυαρία, παρὰ τὴν ἔρην ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

Ead. l. 19. ταρβεῖν] φοβεῖσθαι. V.

b) Ἐτερον] Ἐτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz.

c) κώνωπα] „Κώνωπας καὶ ἐμπίδας Edita. Mutavit Solanus.“

d) τὰς] In prioribus erat τοὺς. Locus est Nubb. v. 157. ed. Ros. Lehm.

e) περὶ τοῦ] Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan.

f) ἐς μυίας] Quid exciderit, facile ex scholio praemisso perspicies. Solan.

ADNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro Ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forsan ἄν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. οὐδὲν ἔδειξέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus sit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma post ἄνοδος tollendum. Nec displicet. Nam ἄνοδος tum substantive valebit *adscensus*. Infra de Luct. c. 2. f. variatur in τῆς ἀνόδου et τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. RARZ. Alia tentamina legeris in Varr. Lett. Mihi vero nihil videtur corrupti in loco vulgato inesse. Ἄνοδος dicitur ἡ ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς convenienter cum versu illo Homérico accommodato: ἐνθα μὲν οὐρε βοῶν, οὐτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. Vid. infra cap. 22. Nec opus erat ἄν, quod haud raro *Lucianus* supplendum lectoris menti relinquit. Formulam sequentem, maxime quod ad vocabulum εὐζωνος attinet, repetit *Fritschius* Quaest. p. 170. e *Thucyd.* II, 97. nec non locum similem *Rhetor. Praec.* c. 5. Ceterum idem *Fritschius* in ipsa *Icaromenippi* editione, quae nunc demum, postquam magna jam hujus Tomi pars absoluta est, in manus meas venit, *Solani* conjecturam secutus est; quod ut mihi non placet, ita laetor, quod de auctore libelli paene ad verbum mecum consentit. LEHM.

Ead. l. 8. Σταθμούς τινάς) Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παραβλουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἐπεὶ δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινάς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντός. Item jamdudum te sequens audio soles et lunas, et ridicula illa, stadia quaedam et parasangas tanquam peregrinum jactantem. Vulgo legitur σταθμούς, mansiones. Sed στάδιοι et παρασάγγαι rectius junguntur, quam σταθμοὶ et παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινάς καὶ παρασάγγας) Ad hunc locum ὁ πᾶν Graevius adnotavit, rectius jungi σταθμούς et παρασάγγας. Moveret me viri eruditissimi aucto-

ritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμούς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. *Ἀναβ.* immo etiam in alio loco ab *Luciano* haec duo juncta reperiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. (c. 24.) τὸ δὲ καὶ πρὸς τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμούς ὅλους· at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos. *Alex. ab Alex.* Gen. dier. L. II. c. 20. Sed praeter haec, inquit, fuerunt parasanga et stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere etc. Haec in *Observatt. Crit.* pag. 66. L. Bos.

Ead. l. 10. *Διαίτη*) Conf. supra De Saltat. c. 42. f. SOLAN.

Ead. l. 13. *Καθάναρ οἱ Φολίνες*) Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. v. 40. τῇ δ' ἄρα Φολίνες πίνουσι πρὸς τὴν θάλασσαν. Et mox v. 45. τῇ καὶ Σιδόνες ἰδύμετα ναυτίλλοντας κ. τ. λ. *GEAN.*

Pag. 3. l. 2. *Κατανομήσεις*) Conf. Gall. c. 6. f. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ὅτιον γάρ, ὡ τὰν, δοκῶσι λέγειν*) *Δοκῶ* εἰ λέγειν. MARCIL. Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. REITZ.

Ibid. Ὡ τὰν) Habebat *Par. Ed.* cum *Pl. J. H. S.* etc. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristophan.* *Plut.* 66. Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθην ἀπ' ἐμοῦ· et *ibid.* 377. Ὡ τὰν· ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ, ubi et longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in *Luciani* Edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* *Ed.* Hag. et *Aesop.* F. IX. REITZ. Vid. supra Scholiast. ad Gall. c. 27. ibique nott. LEHM.

Ead. l. 5. *Διονειῆς*) Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διονειῆς· idque posterius apud *Homerum* frequens, ut *Il.* II, 174. etc. REITZ.

Ibid. *Διονειῆς* — ἐξ οὐρανοῦ) *Davisius* ad *Cic.* de Nat. Deorum I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, et ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed *Luciani* vulgatam sic defendit *Th. Wopkens* in *Lectt. Tull.* p. 124. Equidem hanc styli abundantiam ex ipso *Luciano* aliisque cujuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. *Ciceronem* hujus rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de *Finib.* L. IV. c. 18. qui ad honestatem aliud

adjungant, quod ex eodem genere non sit. *Min. Fel. Oct.* c. 16. Dicam equidem, ut poterō, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex *Dione Chrys. Or. VII.* p. 18. *μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περὶ τοῦ πλοῦτος καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν.* Adde *Div. Paul I. Cor. IV, 47.* (leg. XV, 47.) *ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊνός.* (Sic etiam ibi editum; at in *Epist. Pauli* legas *χοϊνός*.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. *Wopk.* ad L. I. de *Divinat.* cap. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum, adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in *Luciano* mutandum: nam et supra *Imag. I.* c. c. 9. *ἐξ οὐρανοῦ* additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: *καὶ διπτερές, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο.* Alium pleonasmum vid. *Dial.* proximo *Gall.* c. 20. *τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι,* quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, neo tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud *ἦκω καὶ κατέρχομαι*, ob quod *Aristophanes Ran.* 1187. *Aeschylum* traducit. Sed *Scholiastes* defendit. *REITZ.* *Διοπετής*, epitheton regum et heroum Homericum, quum h. l. opponatur sequentibus *γεννητός καὶ ἐπιγίαιος*: neo cum *Davisio* in verbis *ἐξ οὐρανοῦ* de glossemate, neque adeo cum *Wopkensio*, vel *Reitzio*, de pleonasmō cogitandum. *LEHM.*

Ead. l. 14. Οὐρανίωνων) *Οὐρανίων* hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer. Il. A,* 570. et passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. *REITZ.*

Pag. 5. l. 4. Ἀήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) *Benedictus:* celeres erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque *Erasmus:* citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent alas vel pennas volatiles. Sic mox cap. 10. *Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπέτοις λαβὰς τινας ταῖς χερεὶ παρασκευάσας,* imperfecte *summis pennis.* Vide ad 1. *Ver. Hist. c. 13. GRON.* In *Icaromenippo* inducit *Lucianus* Menippum narrantem, quamadmodum iter per nubes et sidera fecerit, et ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam *ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν*: rogantique, num non terruerit exemplum Icarī, *At,* inquit, *Icarus,* quippe qui alas cera allitas gesserit, si-

καὶ ἡ αὐτή cera ad solem cito esset liquefacta, una cum aliis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? Ad id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκηράνω, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρώω, cera illino: inde κηρωτός, ceratus; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, et tota antithesi, quam facit Menippus suas inter et Icarī alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probetur ab eruditīs, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. JENS. Ἀκήρωτα recte Ven. utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendosae. SOLAN. Ἀκήρωτα optime JENS. conjecerat, et paruissem sic emendanti, etsi vel in nulla Ed. invenissem. Jam vero, quia J. et V. 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem JENS. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρατος distinguit, dicens: ἀκήρατος, ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκην. Nec jam dubitabis, quin vox sit proba. REITZ.

Ead. l. 10. Δίεμι) Mirabar, nullam edd. διέμι habere, quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ. Cf. certe Necyom. c. 3: ΛΕΗΜ.

Ead. l. 11. Μετέωρος εἶμι) Confer supra ad Jov. Trag. cap. 4. REITZ.

Ead. l. 13. Με περιῶδες) Usus talium formularum in precibus declaramus ad Philopat. c. 3. pr. GESN.

Ead. l. 14. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρηνημένον) Const. Porphyr. de Leone Armenio l. 15. ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετα ἀληθῶς καὶ ὁλως ἤρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ αὐτῶν, ὥσπερ τι κρημάτων ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium Epist. 559. ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκρέμαται ἐκ τῶν ἀγγείων (leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοὺς ἂν νῦν μὲν γελαῖοντα, νῦν δὲ κλαῖοντα, πρὸς τὸν αἰεὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

Pag. 6. l. 2. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45, et Diod. Sic. I. cap. 71. καὶ μέγιστους πλούτους ἔσχον. REITZ.

Ead. l. 3. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus et Salmuriensis interprez, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύνειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, et ad universi naturum suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adjecto animo ad ea, quae sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, et earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, et universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur et abducitur a negotio et re quadam. GRAEV.

Ead. l. 4. Σπουδαίων) Forsan χυδαίων. GUYET. Quid Guyetus sibi velit, χυδαίων futilium corrigens, non intelligo: nam cum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam sermonem ad opposita convertit, adeoque jam utilia, non futilia quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non solum de homine dici, uti ap. Isocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐ δ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειν sed et de rebus bonis, et magni momenti, i. e. cura nostra dignis; aliquin adferrem illud Herodiani V, 4, 15. ἐκατοντάρχων — ἐπὶ τὸν σπουδαῖα πεμφθέντων. Rursus Isocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξασθαι πέφυκε. Ut sexcenta alia exempla omittam REITZ.

Ead. l. 6. Καὶ μοι ἐνταῦθα — ὅ, τε τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ) In his verbis Dan. Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 255. imitationem invenit Xenophontis Memorabb. I, 1, 11. Callidius multo ac verius Wielandius monet universam hanc narrationem e Menippi maxime τοῦ σπουδογελοῦ, non ex ipsius Luciani, persona et ingenio esse judicandam. LENX.

Ead. l. 11. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 7. l. 5. Σκυθρωπότητι) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, J. Elsner. Observatt. ad Ev. Matth. VI, 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

Ead. 1. 6. *Ῥηγοράι*) *Hom.* *Od.* A, 385. SOLAN.

Ead. 1. 10. *Μετεωρολόσχης*) *Aristoph.* in *Nubibus* *pamim* Socratem hoc nomine trahit; ut *μετεώρων* speculatorem ac nugatorem, v. 225. eum dicentem inducit, *ἀεροβατῶ καὶ περιφροτῶ τὸν ἥλιον* et paullo post, *Ἐξεύρων ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα* etc. 359. *μετεωροσοφιστῶν* summum. At 332. *μετεωροφάντας* ejus sectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολόσχης* utitur Scholiast. ejusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 8. 1. 5. *Τὰ αὐτὰ*) *Xenoph.* *Ἀπομν.* I. pag. 413. 33. *ἐν ταῦτα δοξάζειν ἀλλήλοισ.* Utitur eodem argumento et *Lactantius* III, 28. (*Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibi quae saepe contraria disserentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.*) SOLAN.

Ead. 1. 9. *Χαμαὶ ἐρχομένων*) *Hom.* II. E, 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. SOLAN. *Gesnerus* *ἐρχομένων* legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

Ead. 1. 16. *Στάδιοι*) Quia Latinis *stadium*, an ὁπότε *στάδια* quaesivit *Solanus*? cum τὸ *στάδιον* usitatum, ut ap. *Aelian.* X, 4. etc. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis et ὁ *στάδιος* dici, nisi satis notum, vid. *Evang. Luc.* XXIV, 13. *Joan.* VI, 19. et passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. *ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίων.* *Nostrum* supra 1. Ver. Hist. c. 3. pr. *σταδίων τρεῖς.* Et 31. f. *στάδιοι διακοσίοι* etc. REITZ. In recenti memoria, si opus fuit, esse poterat exemplum statim ab initio hujus libelli, *τριεχλίοι στάδιοι.* LEMM.

Pag. 9. 1. 10. *Μύδρον*) Vide *Plutarch.* 295. 1. et 1639. 2. *Anaxagoras* ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laert.* p. 35. A. SOLAN.

Ead. 1. 11. *Τοῦ ἡλίου*) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. et Ed. *Flor. Bip.*

Ead. 1. 13. *Τὸ ποτόν*) Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio *ἐξ ἴσου* non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Ead. 1. 15. *Ἐν γειτόνων*) Intellige οἴκοις. GUYET. Adscripserat margini *Bas.* vir quidam doctus *ἐκ γειτόνων*, male. Conf. cap. 16. Et Bis *Accus.* c. 10. pr. et 31. f. Recte cepit ellipsin *Guyet.* et eodem redit, *χωρὰ ἀν οἴκω*, aut simile quid intelligas. Ita *ἐς Κλονιδῶν* vidimus supra in *Asini* pr. ad verba *ἐς τὰ ἴθατα.* Atque alibi ex *Homer.* II. Z, 47. *ἐν ἀφνειοῦ πατρός.* Quod hic eo repetimus, ne quis thronum hinc inferat, *ἐν* vel *εἰς* hic genitivum regere. REITZ. Cf. *Conviv.* a. *Lapith.* c. 22. *Philopa.* c. 25. Omnino vid. *L. Bos Ellips.* p. 342. *Schöf.* LEMM.

Pag. 11. l. 1. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγόμενον κατεγλυπτότων) Interpret: *eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est *Lucianus*, uti semper accurate et emendate locutus est. In Ms. est αὐτόν· quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, *Brasium*, quem sequitur *Benedictus*, legiasse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON. *Ibid. Αὐτοῦ*) Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum *Gronov.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, et falsam interim semper retinere? REITZ.

Ead. l. 3. Πόλεμον) De hoc fusius ad Quom. Hist. Conscr. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὅπου) Pro *cum, quandoquidem*, Nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor. c. 20. f. Tim. §. 2. Deor. Dial. XVIII, 2. Infra Bis Accua. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omitam. Et sic Latini, ubi pro quandoquidem. Horat. 2. Od. XIII, 33. Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittis atrae bellua centiceps aures. Et ap. Terent. crebro. REITZ.*

Eadem. l. 5. Κυρῶν) *Socrates*; vide *Vit. Auct. c. 16. et* quae ibi annotata sunt. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐπόμυντο) Conf. *Vit. Auct. c. 16. REITZ.*

Ead. l. 15. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. et B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

Pag. 12. l. 2. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς καμμοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας etc.) Sic etiam infra Quom. Hist. Conscr. (c. 4.) μὴδ' ὥσπερ καμικὸν δορυφόρημα αἰσπῇ παραφερομένην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod καμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόρος sunt Regum, Dynastarum, et Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, et cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, et ideo *Plautus* in *Amphitryone* *Mercurium* sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia,

Reges quo veniant et Dii, non par arbitror.

Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,

Faciam, ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, et illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe

inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum; solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. ad eundem L. Bos Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: „Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum etc. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, et tandem censet, Lucianum hic potius κωμικοῦ καὶ κωμῶν comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, usque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωμὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et haec intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Elegantur autem dicit Lucianus, philosophos quosdam assimilare Deos personis mutis, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes et videntes omnia, quae ab hominibus peragantur.“ Haec ille. Sed habuimus κωμικόν δορυφορήματα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad Spanh. remisimus, qui ad Aristoph. Ran. 944. multis id agit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἡγυρεύεις) Alibi ἐγγυρεύεις scribitur, ut Jov. Trag. c. 26. quod et hic reponendum censeo; nisi forsitan apud Comicum ita exstiterit. SOLAN. Licet supra Jov. Conf. (imo Trag.) c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ἡγυρῶ servo, quia Homericum aequae ac ὑψιβρ. V. Il. Σ, 318. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐρετος δὲ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

Ead. l. 17. Αἰώωνος) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus: ea enim potius usus fuisset, quam istis Fabula aquilae et scarabaei, quam tangit, adhuc exstat apud Aesopum nostrum secunda. Ubi autem camelus coelum ipsam petat, nulla hodie apud Aesopum, qui circumfertur, exstat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno et Babria exstitisse satis constat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Add et Scholiastae testimonium eandem laudantis. SOLAN. Adpinxerat orae Hemsterh. videndum Aristophan. Pac. 128. et Kusteri not. Ms. Apud Aristoph. quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas Kusteri non possideo, (licet nonnullas Solanus notis suis

inseruerit, *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere ipse re haud magni momenti, et linguam non spectante, volo. REITZ.

Ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph. Eip.* v. 128. seqq. ubi Trygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter. GENÈS. Quod vulgatam scribendi rationem αἰτοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις, commate modo transposito, sic resingere placuit: αἰτοῖς καὶ κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοις: nemo id temere moleste feret, qui contulerit, quae ad Charon. c. 15. monui Tom. III. p. 461. Vult Icaromenippus noster: *aquilis et scarabaeis, et*, (quod magis etiam mireris) *nonnunquam etiam camelis*. Et sic fere verterunt *Belinus* et *Wielandius*, sive sensu quodam suo ducti, sive *Erasmi* interpretationem, quae et ipsa veram sententiam reddiderat, secuti. LEHM.

Pag. 13. l. 10. Τηρητῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑπερεῖτων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ. Dignus, qui cum toto hoc loco conferatur, est ille *Xenophon-tis* Anab. I, 5, 3. LEHM.

Ead. l. 11. Χαμαιπετῶς) Vid. supra *Hermot.* c. 5. A. SOLAN.

Ead. l. 15. Κατεπτόμεν) Ed. Basil. κατεπτώμην. Infra (cap. 13. vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνεπτώμην. Sed legendam videtur κατεπτόμεν a κατάπτωμα, et infra ἀνεπτώμην ab ἀνάπτωμα, unde ἀνάπτωτο apud *Plat.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτωμα, κατάπτωμα etc. ГУЙЕТ. Κατεπτόμεν) Sed et κατεπτώμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, et illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid *Lucianus* praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ. Consule *Graevium* ad *Soloecist.* c. 8. *Struv.* Lectt. *Lucianus* in *Friedemannii* et *Seebodii* Miscell. Crit. Vol. II. Part. II. p. 235. denique *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 581. LEHM.

Pag. 14. l. 6. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur cibo pastus. Recte emendavit *Gesnerus* *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad *Dial.* proxime praemissum *Galli* c. 16. REITZ.

Ead. l. 9. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit *Erasmus*: plurimum nybium emensus. Sed ἀποσπᾶν est aveller
Lucian. Vol. VII. A a

avertere. Forte legendum ἀναπτὰς, hoc est, quod volebat Erasmus: cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμαυτὸν ἀνεπτόμεν δώματ' ἐς αἰγιόχου Διός, me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere: cum plurimum e nubibus attraxissem, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum judicio XX. c. 5. Mercurius, Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἦδη καὶ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Gravius hunc ex Icaromenippo, et alium ex Dialog. Marin. XX. Thetidis et Doridis c. 1. opportune, adfert, ubi dicitur, Ἐπεδὸν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, et in Dearum judicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, et ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domo c. 12. καὶ περίπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum jam plurimum a nubibus recesseram. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσας est omnino, jam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed et locus in Dearum judicio male vulgo dispungitur, ἦδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, jam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) et longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequenter, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἔσμεν, et prope jam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ se, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita et abstrahere sumit Cicero III. de Or. 36. Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. JENS.

Ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit *Steph.* in *Thea.* hac significatione notatu digna attulit *Hemsterh.* ad *Deor. Dial.* XX. (Vol. II. p. 356. sq. h. Ed.) ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, et versio *Gesneri* verum sensum *Luciani* est adsecuta. *Solan.* adscripserat, conferendum infra *De Dom. c. 12.* Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσας. Item *Dial. Marin. XII.* Et *Contempl. cap. 21.* REITZ.

Ead. l. 14. Τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. Τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex *Iliad. v.* BOURD. Ἴπποπόλων) An ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYER. Ἴπποπόλων Ὀμηκῶν) Ex *Iliad. N. v. 4.* non ἵπποπόλων, ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex *Homero*, et *Nostro ipso Quom. Hist. Conscr. c. 49.* veram scripturam restituumus. SOLAN. *Hom. II. N. 4.* Νόσφον ἵπποπόλων Ὀμηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultima in *Edd.* male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen *Homerum* consuluit. REITZ.

Ibid. Τὴν Ὀμηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus l. d.* addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past. L. 2. p. 63.* (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἐαυτῶν. Adde *Wessel. ad Diod. Sic. II, 3, 6.* Et *L. Bos de Ellipsi.* REITZ.

Pag. 15. l. 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit *Noster.* Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsitan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et *Parisinae* interpretas *Erasmus* dedit pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde conjicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum *Gesner.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Parasit. c. 2. pr. αὐτὴν αἶαν εἶναι δοκεῖ* et cap. 1. μὴ δόκει τοῦτο etc. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitteri. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret (-aret), dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora ve-

niantur. REITZ. In *Bas.* 4. pro *δόκε* legitur *ἰδοῦν*. BIR. Itidem in *Bas.* 3. Verum nec magna est harum per se solarum auctoritas, et facile quavis mutatione supersedetur. LENX.

Pag. 16 l. 1. *Ῥοδίων κολοσσόν*) Altus erat LXX. cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 23. Ver. Hist. I. c. 18. et Jov. Trag. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ῥοσσίλβων*) *Ἀποσσίλβων* O. et Ed. Fl. ut Bis Acc. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1. *τῶν ἀκτίλων ἀποσσίλβων*. Et alibi non semel; unde conjicias, et hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

Ead. l. 9. *Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.*) Jam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16. med. Conf. 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. *Ἰκετ.* 700. et 722. Et Long. Past. II. p. 32. (Ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amant, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: *ἐσθλῶν, ἐσθλῶν, ἡδον.* Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα*) Passim Homerus. BOURD. *Homer.* Od. A, 308. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα*) Parodia Homérica. Frequentius est tamen apud Homerum *τρέφει ζ. α.* ut Od. (lib. IX.) 357. SOLAN.

Pag. 17. l. 9. *Σοφός*) *Φυσικός* O. etiam hic habet. De Empedocle vid. Diall. Mortt. XX. et notas. SOLAN.

Ead. l. 15. *Οὔτις τοι* etc.) *Homer.* Odyss. II, 187. SOLAN.

Ead. l. 15. *Φέρων ἐνέβαλον*) Vido, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI. §. 3. quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui jam tum eo remissem lectorem. REITZ.

Ead. l. 16. *Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ*) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. *Diogen. Laërt.* p. 231. C. SOLAN.

Pag. 18. l. 2. *Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας*) Sic in L-rcule Gallico. BOURD.

Ead. l. 5. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11. monentem *Guyetum*, et suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *J.* legendum. Sed quia et *πετάομαι* — *ᾶμαι* pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum Edd. potiorè sũm secutus. Erunt, qui *πετῶμαι* et *πτῶμαι* poet̃icum potius dicant, et *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω* expando, distinguatur; quibus non adversàrer, si verum foret, solos poet̃as τῷ *πετῶμαι* et *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinènt, ut ex *Diod.* et *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* *πετόμενοι* ait, non *πειῶμενοι*, de Animal. incessu cap. 10. pr. iterum f. et c. præced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV, 7. *ἵετῶ πετωμένων* et VIII, 13. *ἁγγέλου πετωμένου* etc. REITZ. Scribendum sane cum Ed. *Junt.* et Cod. *Πολὶ κατάπτωμαι*, i. e. forma synco-pata pro *καταπέτωμαι*. Male infra cap. 19. vulgò *ἀνεπτῶμην* scribebatur pro eo, quod Cod. 3011. suppèditat, *ἀνεπτόμην*. Cf. supra c. 11. in. *κατεπτόμην*, et quae ibi sunt dicta in Adnot. LEHM.

Ead. l. 6. Καπνοδόχης) *Καπνοδόχης Th. Mag.* male. SOLAN. At vide omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 307. LEHM.

Ead. l. 10. Μὰ Δι') Legendum videtur, οὐ μὰ Δι'. *GUYET.* *Jens.* ad Abdic. cap. 2. sub *μὰ Δι'* saepe negationem intelligi, *Brad.* vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui et nos ad Gall. c. 11. (ubi exemplis, in quibus *μὰ* adfirmat, addere potuissem ejusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciph.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; et sic οὐ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δι' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum *Guyeto* οὐ invero, etsi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢ μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: ubi (est) domi ne? IMMΟ apud libertum *Discum.* Eun. III, 5, 6. REITZ.

Ibid. Τὴν ἄχλυν) *Serv.* ad finem 2. *Aeneid.* v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* Sept. adv. Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est Il. E, 127.) *BOURD.* Cf. etiam *Charon.* c. 7. ubi idem *Homeri* locus simili ratione perstringitur. LEHM.

Ead. l. 13. *Δείσῃ*) Eodem redibit, utrum Florentinae *δείσεις* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖν* habeas, vel pro secunda fut. a *δεόμαι*: utrum autem *δείσῃ* retineas. Supra de Salt. cap. 3. pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δείσει*. Infra Dial. Mer. 2. a. m. *οὐδὲν δείσει*. Sed Tim. c. 48. *οὐδὲν δείσῃ τῶν λόγων*. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

Pag. 19. l. 4. *Καὶ τοῦτό ἐστιν*) Forsan καὶ τοῦτο. GUYET. Non rejicerem τοῦτο, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ ταῦτο, prosus ita, ut est in 2. Ver. Hist. c. 19. *εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατος*. Alciph. III. pag. 392. *τὸ χρυσίον ἀποδρύνεσθαι*, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. Diod. Sic. L. II. c. 55. 68. *καταπλεγγόντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους*. Eurip. Androm. v. 211. — *ταῦτά σοι ἔχθαι πόσις*, ob haec te odit maritus. Ibid. 217. *Ἐπεινας ἂν τὰδ*; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres istas? Confer mox cap. 25. *στεφθεῖναι τὰ Ὀλύμπια*. Alia similia vid. ap. L. Bos de Ellipsi, p. 266. Ed. Franek. REITZ.

Pag. 20. l. 4. *Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας*) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Pers. BOURD.

Ead. l. 12. *Πτολεμαῖον*) Euergeten intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

Ead. l. 12. *Λυσιμάχῳ*) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim credebam De Salt. c. 58. nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insimulatum interemissem traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

Ead. l. 14. *Στρατονίκη*) Pessime hic, et Calumn. non esse Cred. c. 14. tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit Lucianus. Quid enim a persona juvenis illius longius absuit, quam natus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a juniore Luciano scripta putes. Vide, quae alia

occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me observata sunt ad Pisc. esp. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

Ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17. de Imag. et Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. *Plut. Julian.* Imper. *Val. Max.* Similem refert *Aristaenet.* Epist. 13. l. 1. BOURN.

Ead. l. 15. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. SOLAN. Fuit Alexander Phieræus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Jasonis ex fratre nepos et gener. *Plut.* Pelopida extr. p. 297. — 8. πρώτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀποκτείναν. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST. Adiri jubent *Wielandius Diodor.* Sic. XV, 80. *Belinus Photii Bibl.* Excerpt. Conon. narrat. 50. p. 456. Quod autem hic Alexander plus quinquaginta annis major fuerit iis, qui modo commemorabantur, tribus regibus, id *Wielandius* monet in tali fictione non magis offendere debere, quam quod in cubiculum Ptolemaei introspicere potuerit Menippus. Similia per egregiam illam, quam idem Noster in Charone pinxit, vitae humanae tabulam de rebus historicis et geographicis notarunt passim docti commentatores *Hemsterhusius, Palmerius, Solanus, LEHM.*

Ead. l. 16. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ etc.) Vellem nos docuisset *Lucianus*, qui fuerit ille Antigonus, qui nunc suam adulterio polluit, et Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, et plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem et filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum *Philam* Antipatri jam provectam aetate duxerat, et ideo adulterii minus suspectam: *Deidamiam* vero, quam duxit *Molosidis* regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim *Demetrius* Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono *Gonata* dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. *PALM.* *Plut.* *Demetrio* p. 895. A. de *Phila*: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἐπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι etc. quod *Luciano* suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas potuit enim *Antiocho* jam cognita fuisse, cum esset ju-

nior: et quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho juvencula videri. I. I. WETST.

Ead. l. 16. Ἀτάλλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. *Strab.* XIII. *Ap-
pian.* SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita allerat, nescio. SOLAN.

Ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

Ead. l. 3. Σπαρτίνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἑρμόδωρον) Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium, enim notant philosophis ab Antonio assignatum. Vid. *Eunuch.* cap. 3. et *Notas.* SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀγαθοκλέα) Diversus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a *Nostro* memoratis. Certe *Peripateticus* ille dicitur, qui memoratur *Demonact.* c. 29. SOLAN.

Ead. l. 14. Κλειτίαν) Ignotus hic mihi, uti et sequens *Herophilus.* SOLAN.

Pag. 22. l. 2. Ἀπαιτοῦντας) Forsan ἀπατῶντας, aut ἐπατῶντας. SOLAN. Voluit posteriore loco haud dubie ἐπατῶντας idque et mihi, ut cum loco *Charonis* c. 15. in. maxime conveniens, valde probaretur, si vel variarent h. l. in aliquam partem libri nostri, vel omnino necessitas corrigendi urgeret. Quod tamen non ita est. Nam bene apud Athenienses, qui per hunc librum potissimum respiciuntur, conjuncti fingi poterant οἱ δανειζόντες, foeneratores, et οἱ ἀπαιτοῦντες, exactores locatarum pecuniarum. Cf. *Hermot.* cap. 18. Non tamen hoc satisfacit *Fritzsche*, qui, omnino cum *Solano* faciens, o loco *Charonis προσαπαιτοῦντας* conjicit in Praefat. ad *Ed. Alex.* etc. p. XXX. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra *Eun.* cap. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et *Pisc.* cap. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θεοῖς, ubi et alia addidimus. Addi etiam posset *Alciph.* III. *Epist.* 59. οὐχ ὁ τυχών, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

Ead. l. 10. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰληπίαι) *Erasmus*: ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic *Aristoteles* in *Oeconomico* quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

Ibid. Εἰληπίαι) *Homer.* II. Σ, 94. SOLAN. Imo est verus 491. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8. pr. REITZ.

Pag. 23. l. 2. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide *Anachars.* cap. 38. etc. et *Demonact.* c. 46. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. ἄχρῃς ἄν) *Th. Mag. Thucydidem* semper ἄχρῃς, non ἄχρῃς dicere notat. Improbatur ἄχρῃς pro donec etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox. c. 13.* Et anne mox ἐπὶ δόντες pro ἀπ. legendum? REITZ. Vix digna, quae respiciatur, conjectura. Ἀπὸ δόντες h. l. necessarium erat vel ob illam, quam modo legeramus, vitae humanae ἀναρμοστίαν, et ob ea quae deinceps sequebantur, τὰ ἀπὸ δά. Eleganter etiam adhibitum verbum de iis, qui confusam et inpositam cantilenam decantant ita, ut voces inter se vel maxime dissonent. LEHM.

Ead. l. 2. Τῆς σπηνῆς) Intellige τοῦ βλου. GUYET.

Ead. l. 9. Οἰρόνην) Ad Marathonem (urbs. *Meurs.* SOLAN.

Ead. l. 10. Ἡ Ἀχαρνῆς πλῆθρα κεντῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus Edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd. IV, 56. V.* etiam *Gron.* not. SOLAN.

Pag. 25. l. 1. Εἶτα τὴν Κυρσοῦραν etc.) Prima verba interpretatur *Erasmus* supine et aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis et nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare et legere *Κυρσοῦραν*, quae fuit regio inter Argivos et Laconas semper controversa *Thucyd. L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἤξιον δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἣ ἐς πόλιν τινα, ἣ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυρσοῦρας γῆς, ἥς αἱ περὶ διαφέρονται μεθορίας εὐσε.* De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus et Laconum cecidit, historia nota est ex *Strabone lib. VIII.* ex *Herodoto lib. I.* *Plutarcho* in parallelis, et aliis. PALM. *Κυρσοῦραν*) Recte emendasse *Palmerium* *Κυρσοῦραν*, adfirmat *Duker.* ad *Thucyd. IV, 56.* Et sic quoque emendandum esse Scholiasten *Luciani*, monet. Ipseque jam recte in *Thucyd. Κυρσοῦραν* edidit curavit, cum alii haberent *Κυρσοῦρας*, alii *Κυρσοῦρας*, Quare et hic vulgatum eieci. REITZ.

Ead. l. 3. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua *Thucyd. V, 40. et seqq. V.* etiam *Charon. c. 24.* SOLAN. Vide potius *Herodot. I, 82.* et quos alios hujus rei testes collegerunt Commentatores ad *Charon. c. 24. Tom. III. p. 477. sq.* Hoc *Thucydidis* loco leviuscule inspecto erravit graviter *Solanus* de Mantineensi pugna cogitans, siquidem eam volebat, in qua *Epaminondas* cecidit. Turpius etiam hunc errorem repetiit *Gehrichius.* LEHM.

Ead. l. 6. *Ἀν' ἐγέλων*) Vertitur vulgo *ridebam*: mallem *risissem*. De indicativi hac potestate subiectiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia *ἄν* additur, tum quia optativus *εἰ τινα ἴδοιμι* praemittitur; denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo *εἰ τινα ἴδοιμι* est, *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam *risisse*, versionem non attigi. REITZ. Hallucinatur *Reitzius*. *Ἀν' ἐγέλων* — quae vera est lectio: cf. Somn. c. 2. Ver. Hist. II, 20. ibiq. not. — est, *ridebam* (notione repetitae actionis) et *εἰ τινα εἶποιμι*, *si quem videbam*, h. e. *quoties videbam*. Totusque locus, syntactice spectatus, simillimus est illi ο 16 καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετοκὴν ἀποβλέψαι μιν, πολεμοῦντας ἄν' ἐώρων τοὺς Γέτας. ὅτε δὲ etc. Cernere autem hos annulos, quin etiam numerare, potuit Menippus non minus certe, quam omnia ea, quae supra capp. 15. et 16. idem sibi visa tradidit. Nihil ineptius, quam talia ad amussim metiri. In Codicibus autem particulam *ἄν* facile nec raro cum sequente verbo compositam reperiri, acute inter alios *Jacobsius* vidit ad Hermot. c. 3. et 29. LEHM.

Ead. l. 6. *Πάγγαιον*) V. *Xenoph.* p. 324. 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur *Παγκαίω*. *Eurip.* PH. p. 477. C. et *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.

Ibid. *Αὐτοῖς μετάλλοις*) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26. et infra cap. 27. REITZ.

Pag. 26. l. 3. *Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκιν*.) Scribe *ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν*. Nam *μυρμηκία* est ἡ *μυρμήκειον* ὀπή, et mox *ἀνεπτόμεν* δώματ' εἰς *Ἀγώχοιο Διός*. GRAEV.

Ead. l. 9. *Διασεισας ἐμαντόν*) Et pro *concutere*, *agitare*, et pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi *μηδένα διασεισαστε* hoc *Luciani* aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀνεπτόμεν*) *Ἀνεπτόμεν*. *Ἀνάπτομαι*, *ἀνεπτόμεν*, *κατεπτόμεν* supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13. et 11. REITZ.

Ead. l. 10. *Δώματα*) *Hesiod.* 1. Oper. *BOURD.* *Homer.* *Iliad.* A, 222. SOLAN.

Pag. 27. l. 6. *Φιλοσόφων*) Lege omnino *Plut.* de Luna, 1696. 1727, SOLAN.

Ead. l. 9. Διχότομος ἢ ἀμφικυρτός) Verte, *dividua*, aut *utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut major dimidia, minor plena. SOLAN.

Ead. l. 13. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Caetera HomERICA sunt. BOURD.

Ead. l. 14. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γοῦν ἡλίου. MARCIL.

Ead. l. 15. Προαιρουμένοι) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adait in Edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

Ead. l. 17. Αἶθρον) V. Xen. Ed. Bas. 495. B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V. 238, 2. Diog. Laërt. pag. 35. A. Schol. Pind. ad Ol. I. p. m. 13. B. et Suid. SOLAN.

Pag. 28. l. 6. Ἐν τῇ σκηνῇ) An ἀπὸ τῇ σκηνῇ; post scenam. Placet. GUYET. Ἐν τῇ σκηνῇ) Sic Chrysost. Ὁμ. κ., Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐν τῇ σκηνῇ ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἰδοὺ βασιλεία βλέπων, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῇ σκηνῇ. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, et intus turpis. GESN. Erasmi versionem nollem normae esse lectionum conjectandarum, utpote nimium passim juvenilem. Mox enim idem verba, οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσας, reddens: At illis pro nihilo est, cogitavit, ni fallor, de voce ἀνιῶσι. neque necesse est suspicari, sic cum verè legiase. Et h. l. ille sensum quendam suum, non auctoris mentem, videtur secutus, vertisse. Nec male ipse Gesnerus vulgatum defendit. Simillimam vide comparisonem Necyom. c. 16. ЛЕНН.

Pag. 29. l. 3. Ἐν περίπατῳ) Adleverat orae Ed. Graev. Hemsterhusius, adeundem Ez. Spanh. ad Aristoph. Ranas v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐνυλλίους, καὶ περίπατοις, καὶ τευτλλίοις μικροῖς, concisis disputationibus, et verbis minutis. Ad quae Spanh. „Περίπατων voce infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re.“ Ubi Scholiastes: περίπατοι γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. et P. plurali numi. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando περίπατος pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαί ἐν περίπατῳ dicuntur, et Academia additur. REITZ.

Ead. l. 4. *Πρὸς αὐτῶν*) Non opus esse *παρ* cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide *timon* sic *πρὸς ἡμῶν* *Timon*. c. 9. f. *ibid.* c. 5. 15. et 25. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἔσται ταῦτα*) Sic supra in *Alex.* seu *Pseudom.* cap. 22. f. *ἔσται πάντα, ὅπου ταν ἐθέλω εἶναι*. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alcipher.* I. Ep. 32. *μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἔρασι*. Ubi *εἴη* pro *fiat*, *contingat*, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, et est festinandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐνθα μὲν*) *Homer.* Od. K, 98. SOLAN. *Ἐνθα μὲν*) Quia *μὲν* in *Homeri* l. d. est, servavi illud quidem; sed *μοι*, quod marg. *Ald.* exhibet, ad sensum in *Luciano* convenientius duco, si pro *μὲν* substituitur, non addatur, quod versus respueret. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐθύς εἶσω παρὶναι*) *Benedictus*: mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus. Quanto rectius et elegantius *Erasmus*: mihi visum est prodinus ita, ut eram, *introyre*. Notissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

Pag. 30. l. 3. *Ἐκoptov—τὴν θύραν*) In *Act. Apost.* XII, 13. est *κρούειν τὴν θύραν*. Sed utrumque diti docet *J. Elener.* *Observ.* T. I. p. 411. Plura *Graev.* ad *Solocistam*, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum januas extorsum versas, et exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 1098. ubi *κόπτων τὴν θύραν* quoque occurrens ita exponit: „*Eumoeia* Ms. in *Dictionibus Atticis*: *Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν*. *Ψεφει* δὲ ὁ *ἐνδοθεν*, *Ἀττικῶς*. *κρούει* δὲ *Ἑλληνικῶς*. Sic *Aristoph.* *Acharn.* 401. *κόψω τὴν θύραν*. In *Concion.* vero 98a. *κρούσης τὴν θύραν, pulsabis januam*.“ REITZ.

Ead. l. 7. *Ἄμα*) *Μὲν* hic male esse in *Ed. Par.* notat *Solan.* falso. Nam et haec *ἄμα* cum cett. habet, aequè ac O. REITZ. *Reitzii* suspicor, non *Solanj*, esse errorem. Ille enim, quod hic ad praecedentem paginam, ad verba quidem, καὶ ἄμα πρὸς τὸ ἀναγτες ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ notaverat, pro vulg. τὴν in *Par.* esse μὲν, ad hunc plane alienum locum festinando traxisse videtur. LEHM.

Ibid. *Ἐπετάρατε—τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπερωμένους*) Vide ineptias interpretum, haec verba, *ὑπετάρατε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας* καὶ ὅσον οὐδέποτε πάντας ἀνθρώπους ἀφίξομαι προσέδοκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus et inopinatus adventus meus, et quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem

alati venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, et ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare jam jam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, et quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

Ead. l. 8. "Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1. Ver. Hist. c. 8. f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

Ead. l. 11. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac ejusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

Ead. l. 11. Εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν) Nihil novi est, praepositio nem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI. de Artic. p. m. 93. ὡς ὅτε εἶσω ἐξέπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1. Ver. Hist. cap. 26. εἰς τὸ κάτωπτερον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα πόνης. REITZ.

Ead. l. 12. Τῆς πόθεν etc.) Homer. Odyss. A, 170. etc. SOLAN. Imo vide Od. A, 170. Solani errorem, ut fit, repeterunt recentiores. LEHM.

Ead. l. 13. Μικροῦ) Pro μικροῦ δαίν. Sic fere Aesop. Fab. V. ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

Ibid. Κῆεθρον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 15. Εμβροοντημένος) Εμβρόντητος, καὶ ἐμβροοντημένοι, a Graecis κυρίως adpellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβροοντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἰτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videntur, quorum et corpus et mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀπονληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus

Vivit, et est vitae nescius ipse suas.

Xenoph. Ανασας. γ. et Ἑλλήν. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 31. l. 6. Ωτεν — Εφιάλτου etc.) Homer. X. Odyss. A, 307. et seqq. SOLAN. Cf. Charon. c. 1. et quae ibi Hemsterhusius de his Aloidis disserit Tom. III. p. 430. sq. Mox ἐπὶ ξενίᾳ legitur consentientibus omnibus libris, ut Ver. Hist. I, 29. ubi tamen duo Codd. Pariss. male ἐπὶ ξενίας, et Ver. Hist. II, 36. ubi vulgatam lectionem ἐπὶ ξενίαν, vestigia Co-

dicum Pariss. secutus, qui ἐνὶ ξενίᾳ exhibent; ad Luciani morem scribendi revocavi. Vid. ibi adnot. et praeterea L. Be Ellips. p. 493. ibique potissimum Schäfer. qui contra Bosium monet, ξενίᾳ a Substantivo ξενία, non ab Adjectivo ξένος; suppleto τραπέζῃ, esse repetendum. LEM.

Ead. l. 14. Ἡμῶν) Lege ἡμῶν' narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN. Ἡμῶν vel ob variationem narrationis praefendum. Omnino de hoc orationis habitu subtiliter agit Fritzschius Quaestst. p. 140. et de h. l. pag. sq. LEM.

Ead. l. 16. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuum tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὰ Διόσια) Conf. supra Tim. cap. 7. ibique notata ab Solano et ab Hemsterhusio. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet. GUYET. Αἰρε παὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβελδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκτορον Castoris et Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

Ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurs. Athen. Att. I. 60. etc. (AG. IV. 849.) Marm. Ox. 118. et Plin. XXXVI. 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον et Ὀλυμπιεῖον. A Perso inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN. Livii locus est libri XL cap. 20. LEM.

Ead. l. 2. Διδομένη) Neque quando hoc factum sit, exponi. SOLAN.

Ead. l. 6. Παῖδες ἔχον) Παῖδες ἔχον inveniebam in Par. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχον rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχον pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. o. 20. quae etsi vulgaris, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habet, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphro. I. Epist. 1. f. ἀπηνεγκάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noster. Tox. c. 45. θὸς μοι τὴν θυγατέρα γυναικα EXEIN. Hesiod. Epy. v. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχοντες θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἔχον habent, suspensio pede irem in mutando; nam et sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παῖδες ἔχον, sponte libdis. REITZ. De voce ἔχον vid. Ruhnken. ad Tim. p. 256.

Gregor. Cor. p. 146. Ed. Schäf. et interpr. et Benj. Weisk. Pleonasm. Gr. p. 106. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Φιλόκαινον) Schol. Coll. et Fl. Ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque jussimus vulgatum φιλόκεινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλοκεινίᾳ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκεινίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim levitatem. GRSN.

Ead. l. 8. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla hujus locutionis, quae etiam est in I. Epist. ad Corinth. XV, 28. dedit J. Elsner. Observ. T. II. p. m. 126. REITZ.

Ead. l. 9. Μεταίᾳ δὲ Λιδός) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

Ead. l. 13. Λυγατὸν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

Ead. l. 14. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pausan. p. 160. 16. SOLAN.

Ead. l. 15. Βενδιθειον) Dea Thracia Bendis; vide Jov. Trag. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX. X. pag. 471. et Procl. in Tim. I. de festis ejus. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β. p. 277. 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἀνουβειδιον) Nihil variare Edd. notat Solan. quare? Forsan quia alias etiam Ἀνουβιδιον invenias. Sed Ἀνουβειδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ. At illic jam correctum, ut par erat, Ἀνουβιδειον. Vid. Löbeck. ad Phrym. p. 372. et quos laudat Jacob. ad Toxer. p. 101. LEHM.

Pag. 33. l. 1. Ἐν ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties ejus lectio consentit cum Fl., suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa Fl. desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petatum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid Fl. singulare habet, id hic margini huic etiam additum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere hand negligam unquam. REITZ.

Ead. l. 2. Ἐκατόμβας παριστάειν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus J. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi hujus Lucianei non est oblitus. REITZ.

Ead. l. 3. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad De Sacriff. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἄττα) Etsi ἅμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia et alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28. Imag. c. 15. Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καθίους οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum

vox posterior non possit alio referri, quam ad *θυρίδα*, op-
nor longe melius intellexisse *Erasmus*: cum ad primam
consedisset, quam *Benedictum*: quarum in prima sedem,
quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecia,
quod non oportuit. GRON.

Ead. l. 15. *Φύνας*) Facile nunc renuntio ei, quam in Ad-
dendis ad Tom. IV. *Hermot.* c. 63. et 65. et *Scyth.* c. 4.
minus circumspecte contra *Guil. Dindorfii* emendationes tueri
conatus eram, scripturae *δύνας* et *δισκύναι*, quippe tum pri-
vatis literis ab ipso *Dindorfio* acerbius, quam ex re erat,
notatus, tum a *Schäffero* palam in *Comment.* ad *Demosth.*
Tom. I. p. 238. ea, quae huic viro prope singularis est, hu-
manitate, nec tamen eo minus graviter, monitus. Ceteram
constanter in omnibus libris, ut h. l., ita etiam *Lexiph.* c. 25.
δύναι et *Pro Imagg.* c. 16. *ἀναδύναι* scriptum reperitur. LXX.

Pag. 34. l. 2. *Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.*) Iterum pro *στεφθῆ-
ναι διὰ τὰ Ὀλύμπια*. Conf. supra cap. 14. καὶ τοῦτο ἐστὶ βα-
σιλεὺς. Adde hic *Aristoph.* Ed. 644. *Εἰς' ἐστεφάνουν μ'
εὐαγγέλια*, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod
Kusterus ad *Plut.* 765. et *Scholias*, ad hunc vers. *Equit.*
clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam *Spanhem.* qui
et illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne
εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem
ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur
vertisse, cum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit:
ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen
patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* et
Kustero ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit con-
structio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim
Aristoph. *Plut.* 764. — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια
σ' ἐν κριβανωτῶν ὄρμαθῳ τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα, ibique
ἀναδῆσαι σε ἀπαγγέλλαντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum
recte monet *Spanh.* REITZ. Coronari *Olympia* dixit ad hanc
formam *Horat.* *Epist.* I, 1, 50. Quis magna coronari con-
temnat *Olympia*. GERN.

Ead. l. 7. Ἄλλ' ἕτερον) *Homer.* II, II, 250. SOLAN.

Ead. l. 16. Ὡςπερ ὁ Πύρρῳ) *Gell.* L. XI. cap. 5. de
Pyrthonis loquens scribit: Nihil discernunt, nihil constituunt.
De his *Cic.* in *Lucull.* COGN. De hoc ejusque dubitatione
vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄ δὲ ποιεῖν) Non absurde *Ms.* προσέ-
ταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς αἰραις, ἃ δὲ ποιεῖν. *Vulgati*
ποεῖν. Praecepit ventis et tempestatibus, in quibus esset

elaborandum. GRAEV. *Tempestates* interpretatus est *Wielandius*, ac si essent coeli (Gewitter), quum sint anni. Latina scilicet inspexerat, non Graeca. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀττῶ) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII. et notam *Solani*. Sed confer not. *Hemst.* qui et Ἀττῆν scribi contendit. Ego Ἀττῶ hic servo, quia sic longe plurimi Codd. et Edd. omnes. Item infra Ἀττῆς Eccl. cap. 9. pr. et alibi. REITZ. Mihi satius videbatur Oxoniensem sequi Codicem, qui Ἀττῆν exhibet, convenienter cum loco Diall. Deor. XII, 1. ubi meam de hujus nominis scriptura sententiam protuli. LEHM.

Ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. *Bochar.* Chan. I, 18. et *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Deor. Conc. c. 9. SOLAN.

Pag. 36. l. 1. Ἀγριον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis et Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud *Terentii*: *Sine Cerere et Baccho friget Venus*. Cur autem ab antiquis Dea judicata sit, quaeve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII, c. 56. COGN.

Ead. l. 2. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem et supra visum est *Amor.* c. 4. et multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. SOLAN.

Ibid. Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*: μύρα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviiis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7, 25. et ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam *Wesseling.* Obs. p. 51. — 2. scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύροις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV. Deipnos. c. 18. et 19.* Haec ille, et adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisca interpretes, haud scriptum in Luciano μύρων, cum verterent *myrtum*, sed μύρα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρα adnumerat *Long.* Past. II. p. 35. Ed. *Moll.* REITZ.

Ead. l. 3. Μαινίδας) Non adeo lautas, quippe quibus
Lucian. Vol. VII. Bb

vescebatur sutor Micyllus Gall. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἡρέμα*) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

Ead. l. 7. *Οἱ καὶ θεοὶ*) *Οἱ δὲ θεοὶ*. GUYET. *Οἱ καὶ θεοὶ, εἰς Ὅμηρος που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τάνει τε θαυμέως, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε etc.* Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque etc.* En interpretis somnia! Verte: *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, et ipse, putō, sicut ego), conspicatus ea, quae ibi sunt) neque frumentum edunt, neque etc.* Narrat Menippus cum aliis, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. JENS. Cf. Varr. Lectt. Verborum, quae proxime praecedunt, *ἐνέχει μοι φέρων*, falso a Gesnero redditorum: *inusus mihi ferebat*, genuinam vim corrigendo expressi, monitus a Prittschio praestantissimae Hemsterhusii observationis ad Drall. Mortt. VI, 3. Ed. meae maj. Vol. II. p. 500. sq. LEHM.

Ead. l. 9. *Οὔτε σῖτον ἔδουσιν etc.*) *Οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὐ πίνουσιν αἰθῶπα οἶνον*. GUYET. *Hom. II. E, 341.* SOLAN. Versus Homeri est, *Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσιν, οὐ πίνουσιν αἰθῶπα οἶνον* quem addo, ut adpareat, quam probe Guyetus conjecerit, si mensura versui sit restituenda; jam vero vel totus versus Homericus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, et pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

Ead. l. 12. *Ἀντὶ κρίσεως*) *Τὸ σὺν* intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

Pag. 37. l. 1. *Τῆς τε Ἡσιόδου*) Censeo, *Lucianum* scripsisse *τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. Hesiodi Theogonias canebant.* Non *τῆς Θεογονίας*, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. *τὰς*, si plures Codd. addicerent. Nam *αἰδῶ* cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis *τὴ* vel *μέρος*, accipi; maxime quia non omnem *Hesiodi* plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero *Hesiodi* carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo *ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων*

τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἦσ. Nam etiamsi αἰεῖν
 τινός probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus
 ἦσαν τῆς, καὶ τὴν. (quamvis ego recte dici posse sciam, δός
 μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque
 panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique et hoc diffi-
 cultatis videtur relinquere, quod *Hesiodi* titulus sit *Θεογονία*
 singul. num., non *Θεογονίαι* plur. Verum haec minor est
 priore, quia, cum plurimum Deorum complectatur nativitatem,
 nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. *Cesneri* versio
 id *Graevii* sententiam est adcommodata. REITZ. Nec non
Erasmi et *Wielandii*. Neque mihi dubium est, quin τὰς
 Θεογονίας in plurali scripserit auctor, i. e. singulas quasdam
 theogoniae Hesiodeae partes, singularum quarumdam gentium
 divinarum origines et necessitudines. LEHM.

Ead. 1. 3. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an
 τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut
 revertat ad ὕμνων. Quod in adlegendis poëtis, aliisque scri-
 ptoribus, *Noster* sine articulo eorum nomina ponere amat,
 ut hoc ipso cap. jam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω,
 et Gall. c. 2. τὰ Ὅμηρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6. καὶ μὴν
 Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, et c. 8. κα-
 τὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ. Cf.
Varr. Lectt. LEHM.

Ead. 1. 5. Ἄλλοι — Εὐδοκ etc.) Ex *Homeri* II. B. v. 1.
 ex quo corrige ἔχε pro εἶχε idque per se etiam metrum oxi-
 git. JENS.

Ead. 1. 6. Ἐχε) Recte emendarunt *B.* 2. et *Par.* edito-
 res illud ἔχε, quod in reliquis impressis et Ms. Ox. in εἶχε
 mutatum fuerat: ita enim et apud *Homerum* legitur, et po-
 stulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit ἔχε ex-
 hibendo. *Solanus* ἔχε etiam in *B.* 2. esse addiderat. Sed fe-
 stine nimis sacri inspexit; nam ἔχε habet. At ex *Homero*
 facilis erat emendatio, quam *Jens.* ante *Solanum* dudum in-
 dicavit, quamque inde haurire potuit; ut video in aliis fe-
 cisse eundem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo,
 si meminero. REITZ. Tertia est *Basilcensis*, in qua legitur
 ἔχε. Hanc igitur *Solanus* cum secunda confudisse videtur.
 LEHM.

Ead. 1. 14. Κοινώσασθαι) Ita et supra *Jov. Trag.* cap.
 5. f. μὴ κοινοῦμένους περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare *Parisi-*
nae lectionem repudiavi, etsi uno Cod. sultam. REITZ.

Pag. 38. 1. 6. Ἐτώσιον etc.) *Iliad.* Σ, 104. SOLAN.

Ead. 1. 8. Λόγων λαβύρινθους) Sic *Conviv.* cap. 6. Αλ-
 φίλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην. BOURD.

Ead. 1. 9. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Decet ἑαυτοὺς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia et alibi omittitur ἑαυτοὺς et αὐτοὺς. Vid. ad 1. Ver. Hist. c. 30. ἀπορήσαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi et potuissem addere *Aristid.* Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μάλιστα τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς εἶσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν etc. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω etc. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam *Jens.* dedit ad Tyraunic. At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

Ead. 1. 10. Πολλῶν γελοιοτέρα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλά conjunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis adridet. neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18. f. παλὴν χαλεπώτερον, et centies apud quosvis. REITZ.

Pag. 39. 1. 5. Ἀρετὴν τραγικοῦσι) Conf. Gall. c. 11. et Peregr. cap. 3. SOLAN.

Ead. 1. 11. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane caedem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesentis ad Il. A. pag. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum et palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt, quae labiis et dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GERN. Formulam *lingere opes*, περιλείχειν τὰ χρήματα, recte explicat *Fritzsche* Quaestat. Lucian. p. 99. de homine coacervatas in arca opes frivolis oculis spectante, collato loco Gall. c. 14. ubi non male, opinor, idem *Luciani* familiaris τὸ τρύβλιον a περιλείχων separans ad verba ὁ τὸ τρύβλιον mente intelligit ὀβελῶν, et ad περιλείχειν cogitat τὰ χρήματα. LEHM.

Ead. 1. 13. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B. 246. SOLAN.

Temere hunc *Solani* numerum omnes recentiores descripserunt. Est autem versus 202. LEHM.

Ead. l. 16. *Ἐκμελετηκότες*) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

Ibid. *Λοιδοροῦσι*) *Ὀνειδίζουσι*. O. et L. quia credo *λοιδορίας* jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. *Λοιδοροῦσι τοῖς*, rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.* 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius, quam *Scholias*tae *Aristophanis*, credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* et auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam et ita praeter *Aristophanem* *Aesopus* activum *λοιδορεῖν* cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV, 26. In *Evang. Joan.* IX, 28. *ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν.* *Actor.* XXIII, 4. et alibi. *Epict.* man. p. 48. *λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός*, et vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII, 8. *ἐλοιδόρησαν αὐτόν.* Medium vero cum dandi casu *Noster.* supra Gall. c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. *ἐμοὶ λοιδοροῦμενος καὶ τοῖς ἄλλοις.* Item apud LXX. *Exod.* XVII, 2. At cum dativo tamen et activum 2 *Macc.* 12, 14. *τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες.* Sed quia facillima aberratio scribarum inter *τοῖς* et *τοὺς*, nihil in *Luciano* definio. Qui malit *ὀνειδίζουσι* recipere, ex O. et P. faciat. Sed facilius est mutatio *τοῦ λοιδοροῦσι* in *λοιδοροῦνται*, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

Pag. 40. l. 1. *Ἰταμώτατος*) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes *ἰταμότατος*. SOLAN. Conf. supra *Asin.* cap. 6. REITZ.

Ead. l. 8. *Κέκραγα*) Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. *S. Clarke* ad *Hom.* II. *A*, 37. — *ὃς Χρῆσιν ἀμφιβέβηκας*. Et *Dial.* seq. Bis *Accus.* c. 3. *κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν*. *Ibid.* cap. 11. *ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων*. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum *κεκραγόνται* *Evang. Luc.* XIX, 40. sit loco futuri ordinarii. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἀνυπόδετος*) Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. REITZ. Nec non quae dicta sunt ad *Catapl.* c. 15. Vol. III. p. 614. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἡμῖν*) Sic *Ed. Fl.* In reliquis *ὑμῖν*. SOLAN.

Error in his. Cf. Varr. Lectt. Lectio ἡμῶν est in A. 1. 2. B. 1. et 3. LEHM.

Pag. 41. 1. 4. Πῆσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Casaubonus ad *Athen.* XV, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: non paullo ante et hic *sacculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra Tim. §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλεισπὸς ἐς τὸν βίον, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20. et 33. Ac. Gall. c. 5. pr. REITZ.

Ead. 1. 9. Ἡμῶν δοξαζέσθαι) Etsi *Par.* quoque haberet ὑμῶν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam iubente, qui ita in *J.* emendarat. Et licet ὑμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, et ἡμῶν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huius propositioni respondere. REITZ.

Ead. 1. 10. Ἐβῶν) Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senaturn Romanorum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. SOLAN.

Ead. 1. 14. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

Ead. 1. 15. Ἱερομηνία — τετάρων) Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum *Julio Caesari*, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has *ferias Dukerus* in *Addendis* ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ιερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad III, 56. itemque ad V, 54. Porro ἐνδεξιόταν *justitium* vertere, quam *inducias*, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GREN. *Belinus* hanc *ιερομηνίαν* intelligit quatuor deinceps a Decembri menses, in quos Athenis plurima tum

Attica; tum Romana, inciderint festa, citatque eam in rem Scholiasten *Pindari* ad Nem. III, 4. unde tamen nihil probatur, nisi hoc, Munychionem mensem, et hunc quidem solum, ab Atheniensibus e populi scito dictum fuisse *ἱερομηνίαν*. Rectius haud dubie cum *Gesnero* et *Wielandio* de continuo festo quadrimestri capitur, quales fuerunt supplicationes. Neque tamen illud in historia illius aetatis quaerendum, sed consulto ab auctore fictum putandum, cum allusione quadam ad iustitium nescio quod et quam ob causam publico tum Athenis decretum. *ΛΕΝΗ*.

Ead. 1. 17. *Ἐς νέωτα*) Habuimus *Supra* *Hermot.* cap. 4. sub init. Et anto etiam ex *Theocr.* ni fallor, *αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος*. Adderem *Alciph.* III. Ep. 23. p. 328. et 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. *REITZ*.

Pag. 42. 1. 1. *Ἡ, καὶ πυνέησαν*) *Hom.* II. *A*, 528. *SOLAN*.

Ead. 1. 7. *Κεραμεικόν*) Athenis itaque scriptus hic *DIALOGUS*. *SOLAN*.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 43. 1. 22. *ZETΣ* etc.) *B.* 1. et 2. (nec non 3.) *Ζηνός, Ἐρμού* etc. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod et factum ab *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *REITZ*.

Ead. 1. 26. *ZETΣ*) In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Jovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *SOLAN*.

Ibid. *Ἀλλ' ἐπιτριβεῖν*) Senarii duo e quopiam poeta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur;

Ἀλλ' ἐπιτριβεῖν ὅποσοι τῶν σοφῶν μόνοις

Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quāmobrem nihil mutandum. *GUYET*.

Pag. 44. 1. 3. *Τυφλῷ*) Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* et *Plutarch.* *ὄμηρον* enim coecum appellant Cumani. *COGN.* De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. *REITZ*.

Ibid. *Μάκαρας*) *Iliad.* *A*, 127. etc. *SOLAN*.

Ead. 1. 8. *Κνήσασθαι τὸ οὐς*) *Paroemia.* *BOURD.* Ms. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὐς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφάισμαθαι τὸ οὐς, φασίν, σχολὴν ἄγων. *Non*

tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀφαλω et ἀλαλῶ est *invenio*. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic Edd. Addiderat Solan. conferend. Rhiet. Praec. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι *scalpere* significare? Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἄωρι) Illud ἄωρια natum suspicetur quis a repetito ex sequente ἀπό. Alius contra ἄωρι amisisse a praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἄωρι praefero, ob hiatum, quāliquoι κικοφανίαν parit; et ἄωρια saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. (et 3.) Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἄωρια. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. Salm. et Amst. In reliquis mendose ἐκκεκώφεται legitur. SOLAN.

Pag. 45. l. 1. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo: quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαρτεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed et Philostratus Vit. Apollon. IV, 1. et Porphyrius, Jamblichusque in hujus lib. de Myst. Aegypt. §. III. cap. 11. qui δὲ ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προσήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210. habet, qui illud ut et Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένα absoluta ait: quod firmat conjecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I. v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colephonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendas. Hic

enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit et alibi *Noster*. Vide *Jov. Trag.* cap. 30. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ξάνθου*) Oraculum Patarsenum tangit, de quo *Kirg. Aen.* IV, 143.

*Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.*

SOLAN.

Ead. l. 5. *Διασεισαμένη*) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur, nec medium adeo facile se offerret. Sed med. forma *σεισμαι* pro *plaudo*, *Liban. Ep.* 1001. p. 468. *Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσειετο*. Quem significatum Wolfius in *Ed.* nupera ex *Cresollii Theatr. Rhet.* probat. Nisi et hic potius *ἐσειετο* sit passivum, i. e. commovebatur theatrum (plaudendo.) REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐπὶ πείρᾳ*) Servavi lectionem *Edd.* potiorum. Etsi *ἐπὶ πείραν* non damno. *Ἐπὶ* enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1. Ver. *Hist.* 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. *ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi *ἐπ' ἐλευθερίᾳ* est, ea conditione, ut liberi essent. Aliud est *ἐπὶ τῆς πείρας*. *E. c.* *Aristid.* Or. pro *Rhet.* T. 2. *Ed. Jeb.* p. 2. *ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἄριστα δείκνυσι, quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔφοντες*) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. I. c. 47. Meminit etiam superius in Jove *Tragedo*. GRAEV. *Herodotum* vide. Passim alibi tangit *Noster*. V. *Jov. Conf.* c. 14. et *Jov. Trag.* c. 30. SOLAN.

Ibid. *Χελώνας*) Supra *Jov. Trag.* c. 30. *χελώνης* ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forsan et hic *χελώνης* legendum. REITZ.

Ead. l. 11. *Ὁ Αὐδὸς*) *Midas*. GUYET. *Guyetus* ait τὸν *Αὐδὸν Midam* esse; sed *Croesus* est. REITZ.

Ead. l. 13. *Τῷ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος*) *Senarius luxatus*. GUYET.

Ead. l. 14. *Ὁρῇ τε etc.*) *Senarii* duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: *Ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπούται*. Praecedens autem *senarius* sic stare posset — *Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἀσχελὲς ἐνοχλούμενος etc.* GUYET. *Hippocratis* verba sunt, a *Tragico*, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo, a *Kustero* monitus, *Tzetz.* *Chil.* VIII. 155. SOLAN. *Lepide* huc translata *Hippocratis*

verba περί φουσῶν 1, 6. GESN. Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτριῶσι
 τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medicus
 loquitur, Hippocratem imitatus; sed et συμφοραῖς tum scri-
 bendum. Locum Gesnerus jam indicavit. REITZ. De συμφο-
 ραῖς, vel συμφορῆς, ne nunc quidem cogitandum videtur,
 quum revera Codex 3011. hanc posteriorem formam exhibeat.
 Nempe mensurae, nec solum dialecti, est ratio habenda. Igi-
 tur Guyetum potissimum in his versibus restituendis sequen-
 dum putabam. Sed primum illum, vere sane luxatum ac
 pacne absurdum, ipsi Guyeto relinquebam. Vocabulum autem
 λῦπας, pro Jambo positum, neque per se insolens, neque h. l.
 admodum ineptum, pro argumenti quidem ac rei lepore. LEHM.

Pag. 46. l. 1. Φυτουργαῦντας) Fortassis scripserat φυ-
 σουργ —; quod quia novum est, malim φουσῶντας. SOLAN.
 At vide Lobeckium ad Sophocl. Ajac. v. 559. p. 305. LEHM.

Ead. l. 3. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis deus sit Somnus et
 Somnium, vid. 2. Iliad. et Virg. VI. Aen. De ratione somnio-
 rum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odys-
 XIX. COON.

Ead. l. 9. Τσαῦτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22.
 SOLAN. Est illic πρὸς τσαῦτας φροντίδας μεριζόμενος. quod
 rursus conferri potest cum illo, πρὸς τσαῦτας ὑπηρεσίας
 διασπώμενος, Diall. Deor. XXIV, 1. LEHM.

Ibid. διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura hujus
 verbi. At vid. supra Tox. cap. 9. f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac
 Dial. Mort. V. §. 2. τὸν κληρὸν — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2.
 cap. 41, διηρημένης πολιτείας, divisae Reip. Sed Tox. c. 40.
 et 55. διηρμένος recte, sublatius. Sic ἐπηρμένους, elatos, Diod.
 Sic. 2, 34. pag. 147. f. Hoc enim a διαίρω et ἐπαίρω, prius
 vero a διαίρειν esse, notum quidem; sed per festinationem
 oblitus sum monere ad Tox. c. 55. ubi id addendum fuerat,
 ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Ead. l. 11. Βλακύνουσιν) Non tam stuporis hic notionem
 subesse, quam tarditatis alicujus et negligentiae, etiam Scho-
 liastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem-
 ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

Pag. 47. l. 1. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba
 ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
 διοικήσεως, ὑετοῦς, καὶ χαλασας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστρα-
 πᾶς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαιμαι τῶν ἐπὶ
 μέρους φροντίδων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: Non enim
 solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videli-
 cet, grandinibus, ventis, et fulguribus administratis, ceu
 curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους

φορτίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, et opponuntur τοῖς κεφαλαλοῖς (τῆς) διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi et gubernavi, levatus et solutus sum curis his particularibus. GRAEV.

Ead. 1. 4. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN. Argum enim illum, non quos Scholiastes artificiosius finxit, pastores istius regionis Herculis aequales, a Jovo significari, vel Singularis numerus cum Articulo, ὁ βουκόλος, vincit. LENH.

Ead. 1. 8. Ἐν Ὀλυμπίῃ — Βαβ.) Hinc ego conjicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, et de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Ead. 1. 9. Ἐν Αἰθιοπῶν εὐωχ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

Ead. 1. 11. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἦα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἐπιοκοροῦνται Εὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος GUYET. Hom. II. B, 1. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ἀληθείης) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Pag. 48. 1. 2. Ακαλλίσρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET. Non sine voluptate comparaveris simillimam ejusdem patris Deorum querelam ac desperationem in Jov. Trag. c. 18. nunc maxime verba huc pertinentia, ἄθυνα καὶ ἀγέραςια, καὶ αἰτμα (vel αἰτμητα) ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς etc. Et quod ad illud πάντα attinet, cf. eandem dictionis formam Jov. Trag. c. 30. extr. καὶ ὅλως, κατόχμα πάντα, καὶ φοινάδην, καὶ μυστικά. et quae alia sunt ejusdem generis alibi exempla. Nihilominus placet in Jove affectus pleno sententia sic praeclae expressa, ut etiam abesse malim πάντα, vel tale quid, quam adesse. LENH.

Ead. 1. 5. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42. et Tox. 4. REITZ.

Ead. 1. 6. Μερμηρίζω) Cur in omnibus Edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. II. B. v. 3. Ἄλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. REITZ.

Ead. 1. 9. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium hujus Dial. SOLAN.

Pag. 49. l. 1. *Κεκράγασιν*) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Ead. l. 10. *Πάνυ*) *Πάντες* P. et L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

Ead. l. 12. *Συγκυφότες*) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc. XIII, 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα*. Ubi J. Elsner. hoc *Luciani*, et aliud ex *Appiano* adfert. REITZ.

Ibid. Τὸν χρόνον) *O tempora, o mores!* Sed nescio, an ab aliis sic Graeco usurpetur. SOLAN.

Pag. 50. l. 7. *Τὴν μὲν δίκην*) Scribe *Δίκην*. GUYET. l. e. majuscule *A*, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer ejusdem *Guyeti* notam sequentem. REITZ.

Ead. l. 11. *Σὺ δέ, ὦ θύγατερ*) *Phurnutus* Jovem justitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps et imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut justa et aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto *historiarum Arriani* antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. *Ὡς θύγατερ*) l. e. *Δίκη*. GUYET.

Ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) *Harpocratian* scribit, Athenienses vocare *Erinnyes σεμνὰς θεάς*, quasi dicas, Deas castas et incorruptas. *Pausan.* in *Corinthiac.* ait, *Semnas* a *Sicyoniis*, *Eumenides* dici ab *Atticis*: in *Attica* tamen etiam Deas *Semnas* vocari. Has vocat *Hesiod.* in *Theogon.* *Erinnyes*. *Semnis* Deis oves praegnantem immolabant et melicratum. COGN. *Τὰς σεμνὰς θεάς*) l. e. *τὰς Εὐμενίδας*. *Hesych.* *Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐκὶ εὐφημιασθῶ.* GUYET. Consule *Hesych.* SOLAN. Firmat, quae monet *Scholiastes* de templo *Eumenidum*, *Pausanias* in *Areopagi* descriptione, s. *Attic.* p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* *Areopago* c. 2. GESS.

Ead. l. 12. *Ἀποκλήρου τὰς δίκας*) De sortitione judicium permulta *Scholiast.* *Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac Ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 51. l. 8. *Ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ*) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin et *Socrates* apud *Platonem* moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o *Crito*. COGN. De cultu *Aesculapii* vid. etiam *Ovid.* *Met.* XV. fab. L. Et *Mich. Rosall.* Ceterum falso insimulatum *Socratem*, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 35. ex *Xenoph.* Memorab. quem etiam ad partes vocat *Anonymus* in *Bibl.*

Raisonnée an. 1737, mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. Caton. Distich. Quo ostendat, *Lucianum* in *Demonacte* non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, et quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhorniq, Catoni annexis, pag. 35. scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate et Demonacte philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum ceremoniae et consuetudinis causa id potuit facere, quod adfirmanti *Xenophonti* negare non ausim. REITZ. Mox in verbis, *τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας φιλοσοφούντες* haesit *J. Seagerus* *Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. sq.* et maluit *παρὰ τ. Ἀδ.* reddens: *contraria dogmata ab Injustitia suppeditata philosophantes.* At salva est vulgata. Contraria Socratis accusatores statuebant de Injustitia, ac Socrates ipse, tribuentes scilicet Injustitiae, quod Socrates Justitiae; quam quidem modo vidimus a *Sophronisci* filio magnopere laudatam et pro maximo bono declaratam fuisse. Nimirum has laudes sophistae isti in *ἀδικον λόγον* transferebant, notissimum illum ex *Aristophanis* Nubibus. Ergo *τὰναντία (τοῖς Σωκράτους λόγοις) ἐφιλοσόφουν περὶ τῆς Ἀδικίας.* LXXIII.

Ead. l. 13. Μέλιτον. Prave hic etiam in omnibus legebatur *Μέλητον.* Vide Not. ad *Jov. Conf. c. 16. SOLAN.*

Ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties et tam acriter eos insectatur. SOLAN.

Ead. l. 17. Κατὰ ἴλας Lego κατ' ἴλας. B. 2. κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. SOLAN.

Pag. 52. l. 3. Ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες Adleverat *Solan.* vid. infra *Per. 517.* Id est, de *Mort. Peregr. c. 37.* Ibi ἐπὶ τὰς βυκτηρίας ἦξαν est in *J.* Sed cum aliae ἦξαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

Ead. l. 4. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται Μετ' περιουσιούσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis et fabris facti oberrant.* GRAEV.

Ead. l. 5. Περιέρχονται Περιουσιούσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto SOLAN. *Περιουσιούσιν* verum esse puto, quia *περιέρχονται* usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph. Plut. 121. — προσηταίοντα περιουσιεῖν ἐφ.*

Noster hoc Dial. cap. 27. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ. Familiare Luciano verbum περινοστεῖν probabit Index. Interim consulas Jacobi ad Toxar. p. 149. industriam, qui et ipse h.l. cum Schmiedero praeferendum duxit περινοστοῦσι, quod omnes paene Codd. collati tuentur. LEHM.

Pag. 53. 1. 3. Ἀπλωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τηγετὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάργνης, ἔρδα αὖ δύο ἐκτείναι ἀραι) Athenarum hoc loco τοποθέσιαν describit, et tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, et Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summities, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, et Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Ead. 1. 8. Σελῶνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. (in Verbb.) vers. fin. REITZ.

Ead. 1. 15. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Jov. Trag. c. 33.) qui et Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 55. 1. 2. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolis jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campo.* ALMEL.

Ead. 1. 3. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

Ead. 1. 6. Καθῆσθαι) Ms. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle consideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθησο. Sic etiam L. quod et recepimus; pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

Ead. 1. 11. Ὁ περασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

Ibid. Ὁ τῆς οὐριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inserere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc. Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα, (scil. ἔχων) et Catapl. c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. et vel centies alibi. REITZ.

Ead. 1. 12. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrasi v. Bacch. c. 2. De Syr. Dea c. 24. et Deor. Conc. c. 4. Mercurius autem

filium non dicit, quia talis monstri pudebat V. Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡκυει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit *Pausanias*. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs.* Athen. Attic. II. 8. GRSN.

Ead. l. 15. Δατιδός) V. *Herod.* VI, 231. et *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Deor. Diall. XXII. SOLAN.

Ead. l. 16. Μαράθωναδὲ) Curavi, ut adverbii more ediceretur, ut *Salm.* exhibebat, veluti οὐλαδὲ et similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

Pag. 56. l. 2. Σπήλυγγα) Μανράς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath. Att. II, 105. et 108. V. not. ad Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 3. Πελασγικοῦ) Adpinxerat *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II, 17. Ibi *Thucyd.* ait: τὸ τε Πελασγικὸν παλόνμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. *Wass.* notat videntem *Hesych.* voce Πελαργικοί, et *Schol.* in *Lucian.* *Strabon.* p. 221. *Schol.* *Aristophan.* Ὀρν. 833. *Dukerus* vero, in *Schol.* et *Aristoph.* l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam moneat *Schol.* *Luciani* h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba *Hesychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιπρέφειν τοὺς γονεῖς: πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γάρ φησι τὸν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρῶν κατὰ σκαφὴν τεῖχος: οὓς καὶ θησαύμενοι τινές, πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς ἀνδράνας, αἷς ἐφόρουν. Verosimilius *Sirabo* L. 2. pag. 339. docet, Atticos scriptores ita *Pelasgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, et eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, *Pelargos* appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ et Πελαργικοῦ posse scribi; se Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptam in urbem jocator, non pleno civitatis jure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocratio* voc. μετοίκιον. GRSN.

Ead. l. 4. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti jam ante legendum videram; ut *Icarom.* c. 8. et 16. et hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro in *vicinia*, quod vide p. 226. et Em. p. 85. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1. W. quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solono* et *Lucianeae* consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque

reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόσκειται conjungi potest: quia et ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. *Alciplur.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* et *Aristaen.* I. Ep. 5. et 19. plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex *Lys. eis γειτόνων.* At vel in *Alciplur.* et *Arist.* ἐν mallem, nisi viderem et sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπό pro ἐν E. c. *Heliod.* Aeth. VII. pag. 519. καὶ πῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine, quae diu domi est adservata. *REITZ.*

Ead. l. 6. *EPM.* καὶ ... *ΔΙΚ.*) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl. EPM.* καὶ *ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. *SOLAN.* At vid. *Varr. Lectt. I.* *LEHM.*

Pag. 57. l. 6. Τράγον ἐνορχὴν θύουσί μοι) Supra *Deor. Dial.* IV. §. 1. καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἐνορχὴν τράγον ἐπὶ τῷ σπήλαιον ἄγοντες. *REITZ.*

Ead. l. 14. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμολους ἔμοι) Τοὺς τὸ γένειον ὁμολους ἔμοι, ut mox καὶ ἠνωίωμην ἐπὶ τῇ τοῦ πωγωνος ὁμοιότητι. Pan idem, qui et nunc loquitur. *MARCIL.* Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμολους est, ut in *Salma.* et *Amst.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ — recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. *SOLAN.* Negationem ante ὁμολους in Edd. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster, *REITZ.*

Pag. 58. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra *Gall. c.* 11. et hujus *Dial. c.* 21. a. m. ac saepe alibi. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretare, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέρος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* Ed. haec marginalis glossa addebatur: Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus et *Gellius* meminit in *Arione.* I. et L. XVI. c. 19, ubi *Gell.* ait: Stansque (*Arion*) in summae puppis foro, carmen, quod *Orthium* dicitur, voce subtilissima cantavit. Eratque carmen *Orthium*, sive *Orthius* modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *REITZ.*

Pag. 59. l. 1. Αὐλόν) V. *Longin.* *SOLAN.*

Ead. l. 2. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενος invenire in *Par.* et *Hag.* utraque, et suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte

esse in *J. B.* 1. *Salm.* cumque *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

Ead. 1. 4. Ἀπειξεσμένοι) Conf. *Somn.* §. 2. et *Hermot.* cap. 62. SOLAN.

Ead. 1. 7. Τεθήπασιν) Conf. supra *Scyth.* c. 8. et 9. et *Alex.* cap. 13. REITZ.

Ibid. Καὶ μάλιστα ὅπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ) Vertunt, imprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περισχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων περί ασχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

Ibid. Ὅπόσους) Ὅπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὔσα. REITZ.

Ead. 1. 8. Περισχολεῖ) Si adimere velimus *Luciano*, quae nondum in *Lexicis* adnotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολεῖν, structione passim uti *Herodotum*, *Lexica* docent? GESN. Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περί ασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video *Graev.* idem jam praecepisse. REITZ.

Ead. 1. 9. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur et quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, *Luciano* minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit *Solanus*, qui in versione posuit obstupescit. GESN. Optime olfecit *Gesn.* κεκλημένοι legendum, et sic *Solan.* voluisse; quare unius literulae additione *Luciano* nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

Ead. 1. 11. Δημοφελές τι) Bene sic mendarat *Gesn.* cum in *Hag.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *Par.* Non veteres, nec *Salm.* et *Amst.* REITZ.

Pag. 60. 1. 3. Μὴδὲν ὑπεστειλάμενον) Deposito metu, *Erasmus.* *Gesnerus* rectius: absque dissimulatione. Ita in *Act. Apost.* XX, 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr.* *Aesch.* aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adferentem. Adde *Nostrum* supra *Amor.* cap. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῇς ἰόνῳ. REITZ.

Lucian. Vol. VII.

Cc

Ead. 1. 3. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. et G. adfertur. Ad primū stabilendum etiam addi posset Hermot cap. 28. f. ἀναβάτῃ ἐπὶ σκοπὴν τινα, et Zeux. c. 4. quod posterius testimonium Solanus jam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Ead. 1. 9. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis adnotarat Solan: Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque Bas. At cum J. Fr. Par. Salm. habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1. Alex. c. 14. et 58. Rursus infra hoc Dial. Bis. Accus. c. 22. f. REITZ.

Ead. 1. 14. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quoque judicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. Pollux. Onomast. VIII. 5. τριώβολιον ὃ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data judici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu stusero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic et patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρήγῃ εἰτοιμοί, sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt. GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plat. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac judiciali, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, et Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam iudicis triobolaris, sed duplicem, ex Aristophane docet REITZ. Vid. Scholiast. ad Aristoph. Equitt. v. 253. et L. Bos Ellipss. p. 496. Schäf. LEHM.

Pag. 61. l. 10. Ὡς τὴν Ἥχῳ εἰῶθα ἐπικ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII. f. SOLAN.

Ead. 1. 11. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat his constructio, et corrigendum ex Basileensi ἀκούων τε. GRON.

Ibid. Ἐμοί) Sic L. uti Kusterus conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum fuerit. SOLAN.

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τε mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τε hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes et scribentes jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subijuncti c. 1. vel cujuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἰκέτην in οἰκέτην mutatum etc. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Parasit. princ. καὶ γὰρ

οὐδὲ τ' ἄλλα οὔτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει
 ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθῶ, *difficile nobis est persua-*
dere. Inprimis referre hic juvat principium orationis primae
Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ
 ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ
 τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπει-
 ρος δοκῶ (vel δοκῶν servato, et intellecto εἰμί) ἔγωγε· δεινῶς
 δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione,
 qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαιῶς
 ἔχει οἷς ἥκιστα ἔχρῃν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. *GESN.* (Ἐμοιγε)
 En medicinam, quam *Gesnerus* desiderabat, quamque conje-
 ctura adsecutus est, ex libris confirmatam. *REITZ.* Quomodo
 haec cum praecedente *Gesneri* nota conveniant, viderit ipse
Reitzius. *LEHM.*

Ead. l. 15. (Ὡς περ οἱ σφῆκας περιβομβοῦντες) *Alciph.* II.
 pag. 262. δίδοινα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρξονται πάντα
 με περιβομβεῖν· ubi *Bergler.* pristinum *Luciani* interpretem
 merito reprehendit, quod haec verterit, ut *vespae circumstre-*
pentes verticem, cum *arcem* debuisset, id quod *Gesnerus* noster
 sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugna-
 cissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid.
 apud modo laudatum *Bergler.* *REITZ.*

Pag. 62. l. 6. Ολοθᾶ ὁ δράσσομεν) Attici vulgo ολοθ' ὁ, τι
 δράσον. *V. Muret.* Var. Lect. III, 12. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Κληρώμεν) De causis forte producendis vide
AG. V. 2091. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ἐπηγγελμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in
 marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum
 cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. *REITZ.*

Ead. l. 11. Μέθη κατὰ τῆς etc.) l. ε. τῆς μέθης δίκη κατὰ
 τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὕσα. Ὑπὲρ
 Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de *Polemone*, super *Pole-*
mone. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισ-
 μοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de cett. *GUYET.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: pro
Polemone. *Guyetus:* de, super. Verum est, ὑπὲρ τινὸς signi-
 ficare pro aliquo. Ut in notissima *Novi Foederis* sententia,
 Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; *Noster* hoc *Dial.* cap. 6.
 καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, et omnes pro te philo-
 sophantur. Et c. 14. bis, ter c. 15. Idem *Quom.* *Hist.* c. 12.
 ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντά. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν
 φίλων. *Amor.* cap. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θείλουσιν.
Aristid. T. II. pag. 116. Ed. *Jebb.* ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν,
 pro viris honestis dicere. Interim bene *Guyetus* monet, recte

hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1. Ep. ad *Corinth.* XI, 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλάμενον, recte *veritas, pro nobis*, (et sic centies in N. T.) sed et *propter nos*, ibi eodem redibit et multis in locis. *Long. Past.* IV, 132. (140.) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod et ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστοῦ itidem est subjectum, de quo ambigunt; confer c. 23. et seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demosth. περὶ στεφάνου, Demosth. pro corona*: nam et ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque intersit, *pro an de malis*. Apud *Lucian.* autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

Ead. l. 12. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὐσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *socrus*: quaque usi Cicero et Horatius. GFSN.

Ead. l. 15. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

Ead. l. 17. Περὶ Ἀριστοῦ) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστοῦ πρὸς ἀρετὴν etc. GUYET.

Ead. l. 19. Ἀργυρομοιβική) I. e. τῆς ἀργυρομοιβικῆς δίκη τῷ Διογέει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογέους, δρασμοῦ οὐσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυρομοιβική hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβική, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, atque ac manet in χρυσαμοιβός, ἱεράμοιβος etc. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Πυρρόωνος λειποταξίου) *Diog. Laërt.* initio vitae ejus. BOURN.

Ead. l. 6. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεικνύσονται) *Antiquiores* illas, inquit interpretes, *prius dirimamus: hae autem postea judicabuntur*. Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Ms. lectio, in quo

παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expediamus*, sc. *causas*. GRAEV.

Ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, et pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia *δικας* supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur *διαλύειν δικας*, pro *dirimere*, *dijudicare*. Ita simplex *λύειν*, pro *dissolvere dubium*, ex *Alciph.* II, 4. p. 262. qui *λύειν τὴν γνώμην*, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive *Epistolam Artaxerxis ad Hippocr.* quae est numero prima, *λύε ταῦτα*, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus*. Sed *διαλύεσθαι ἐγκλήματα* *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἄνευ πολέμου. *Herodian.* VI, 5, 8. *διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, peracto bello.* *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. *διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον.* *Aristoph.* *Lys.* 569. Alia *Lexicogr.* jam dedere. Nec tamen *διανύσωμεν* repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *REITZ.* Atqui revera addicunt plures Codd. quos vide in *Varr. Lectt.* Ergo inutilis omnino ac superflua fuit tota *Reitzii* disputatio. LEHM.

Ead. I. 9. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; et glossema merum est. *SOLAN.* Imo rectius *Belinus* νεαρὸν pro glossema habere videtur ejus lectionis, quam praeter *Poli Codicem* — erravit enim *Belinus* de *Ed. Par.* cogitans — etiam duo alii Codd. suppeditant. LEHM.

Ead. I. 11. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέησει; *GUYET.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur; ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, et *gratificari alicui quid*, ita et Graece *χαρίζεσθαι τινὶ τι*. Exemplum in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum praefanis. *Ael.* V. H. XII, 1. vers. fin. *χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτα*, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δέησις fere mallet, quod hic elegantius. *REITZ.* *Χαρίζεσθαι τι* ex ipso *Luciano*, si opus esset, abunde probari posset. Sed cur h. l. Dativus elegantior videri possit, equidem non video. Est ἡ δέησις h. l. res, quam quis est precatus. Quare mallet *Gesnerus* *gratificari preces*, quam *precibus*; nos dicimus *eine Bitte willsfahren*. LEHM.

Ead. I. 14. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λευκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ, *GUYET.*

Ead. I. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus *Justitiae* responderet. *SOLAN.*

Pag. 64. l. 5. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρελῷ πύργῳ ἀποκλ.) Sic Ms. Ἀτικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

Ibid. Πνευμάτιος) Subandi δίκας. GUYET.

Ead. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἑνδεκα) Sic Ms. *verumtamen* *sortire decem*. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσοῦτους rescribendum jubet S. Petrus ad I. egg. Att. p. 323. *Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσούτους ἐκυτέρω τῶν δικῶν significet*, *sortire undecim totidem utrique liti. Nam judicia reddenda erant eodem die, tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet judicia. Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adjuvaret.* REITZ.

Ead. l. 11. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subandi δικάζοντες. GUYET.

Ead. l. 12. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8. f. SOLAN. Immo et mox c. 16. f. atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 16. Μόγισ) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. et Hemst. ad Jud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II. c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc adparet. Addat, cui tantum est, Deor. Dial. VII, 1. ubi μόγισ edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. et Par. Sed J. μόλις ibi vicissim habet, et in varianti. non est notatum. REITZ.

Ibid. Ἔστηκα) Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. A. 1. W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Δεινῶν) P. L. et Edd. omnes, exceptis Fl. et Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN. In Ald. quidem utraque inveni δεινῶν, non κοινῶν. LEHM.

Ead. l. 4. Οὐδεὶς ἐθελήσει γε τῷ φανερώ συναναγορεύσει Μέθῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερώ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐδεὶς ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερώ συναναγορεύσαι μέθῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

Ibid. Τῷ φανερώ) Pro ἐν τῷ φανερώ. Sed ἐν τῷ φανερώ legendum videtur. GUYET.

Ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσει γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερώ, SOLAN. Ἐ τῷ φανερώ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

Ead. l. 5. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12. pr. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

Ead. l. 15. Τὸ γε νῦν ῥέον) I. c. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae) KUSTER. Vertebatur in Graeviana: quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellipse.

p. 176. Ed. Francq. Monuit idem *Guyetus*. REITZ. Cf. c. 15. in. et ad Pisc. c. 11. Schol. et adnot. LEHM.

Ead. l. 17. Ἀνδράποδον — εὐνουν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi *Jac. Elsner*. bene monet, εὐνουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniiis confirmat. REITZ.

Pag. 66. l. 1. ὦν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl. ὄ*. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν etc. *Long. Past. L. 2. p. 43. ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς κτῆνην. Herodian. II, 1. 2. δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς*. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτω ἑωθεν ἀποπνέων. BOURN.

Ead. l. 4. Στεφάνοις διηριθμισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπαγοῦσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi raptam captivamque abduxerit, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv. et Sallust. in tabernaculam abducere*, et sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen *Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2. Adde supra Tim. §. 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro perducere seorsum, ad se, sive seducere*. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN. Hanc sagacissimi *Solani* conjecturam, si quam aliam, admittendam haud cunctanter censeui: nam sine articulo vehementer profecto claudicaret oratio. LEHM.

Pag. 67. l. 1. Πικνός) Macilentus. Vide nos ad *Jamblichum*. KUSTER.

Ead. l. 7. Ἐμοὶ ῥευσάτω) Vertebatur, peroratum a me esto. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. REITZ.

Ead. l. 14. Περφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: non male natum, neque ita ut ebrietatem referret. Tu sic potius: non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos*.

Ead. l. 15. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, praereptum cum esset adhuc adolescens tenellus. Sed reponendum ex *Ms. προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens*

adolescentem etiam tunc et valde tenerum. Pro quo cap. 26. dicit, *πρὸς αὐτὸν περιέπασε*, et statim, *προσάγειται αὐτῷ τοὺς πολλοὺς*. GRAEV. Parisiensis etiam *προσαρπάσασα*. Sed recepta melior et sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse etc. GESN.

Pag. 68. l. 6. *Καταυλούμενος*) Cf. supr. Phal. l. c. 11. f. SOLAN.

Ead. l. 8. *Παρ' ἐμὲ*) Meminit et Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1. Xenocratem vocat; uti et *Diog. Laërt.* IV. p. 100. C. et *Eus. Chron. Hierat.* 2. Sat. 3, 254. — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

Ead. l. 10. *Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων*) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patientibus foribus de virtute et temperantia forte verba faciebat *πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων* i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteretur ad discipulos. Philosophus enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse *ἑταίρους* et *ὀμιλητάς*, ab aliis ostensum est. VITR.

Ead. l. 13. *Συγγεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιπαράξας τῇ βοῇ*) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore inturbando*. At τὸ *συγγεῖν* cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγγεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιπαράξας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferationes*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. REITZ.

Pag. 69. l. 2. *Ἀνεγρόμενος*) Sic P. In impressis *ἀνεγερόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγερόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, et alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 9. *Πρὸς ἐμοῦ*) Cur hic Edd. excusserit *Solan.* olfacere me credo. Nimirum *πρὸς ἐμὲ* quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo adfectus sit erga me*. Erasmus enim (vel potius *Micyllus. Lehm.*) ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto ἂν με immutatus atque affectus sit, διάκειται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, et pro passivo habeas, sive *jaceo*, et neutrum voces, non magni interfuerit, ac *πρὸς* cum genitivo passivis et

passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21. f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη*. Tim. §. 9. f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem §. 5. et 25. *πρὸς* cum genit. pro *ὑπὸ*. Item §. 15. *ὥς μὴ ὠφθελὴν πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat adfectus *sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διάκειμαι πρὸς τινὰ* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10. *οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διακίενται πρὸς τὰ τοιαῦτα*. Isocr. ad Nicocl. *ὥς χρη πρὸς ἄρχοντας διακίεσθαι*, qualia bene multa jam protulit Stephanus in Thes. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII. c. 77. *ὁρᾶτε — ὥς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου*, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sim*, et, ut modo vidimus, *πρὸς* cum genitivo valeat saepe *ὑπὸ*, videretur et hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare *πρὸς ἐμὲ* legere etiam malim; etsi *πρὸς μητρός*, respectu matris, Alciphron I. Ep. 19. p. 74. et *πρὸς* accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I. c. 8. f. *ἡ γὰρ θεωρητικὴ — ἡ δὲ χρῆσθαι πρὸς τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν*. Verum ibi alia ratio est: nam *ἀνθρώπων* est genitiv. partitivus pendens ab *ὅσοι*, et ellipsis simul, cum intelligatur *πρὸς τούτους* ante *ἀνθρώπων*. REITZ. Non Ebrietatem advocari jubet Academia; sed Polemonem. Causam interserit, iudices allocuta, *ὅπως καταμάθῃτε, ὅν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ*: quae verba, re denuo perpensa, jam sic de Erasmi (Micylli) sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera jam) *affectus sit*, qualis jam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

Ead. l. 13. *Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα*) Junguntur etiam *κόσμιος* et *σώφρων* in Epist. I. ad Timoth. c. 3. v. 2. Sed ordine contrario; unde conjiceret, plus esse *κόσμιος*, quam *σώφρων*. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89. quod J. Elsner. ad l. d. adfert. *ὥς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους*, videretur sic *κόσμιος* plus etiam esse, quam *δικαίος* et *σοφός*, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales et

pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceteram κόσμιον esse hominem probatis et compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsner.* videatque *Herodianum* etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, et κόσμιον praemittere. REITZ.

Ead. l. 14. Χάριν οἶδεν) Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. et alibi saepe hac phrasi utitur aequo ac *Alciph.* Et *Liban.* *Soph.* Ep. 13. χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item *Hom.* *Iliad.* ε, 235. — ἔγω δὲ κὲ τοι εἰδέω χάριν ἡμᾶτα πάντα. REITZ.

Pag. 70. l. 1. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est *Florentinae* lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in *Theo.* Sic φέρε apud *Aristid.* p. m. 415. T. I. in Or. *Leuctr.* 1. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θεβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus,* pro *agite Cic.* pro *Leg. Man.* c. 14. pr. *Age vero — considerate.* REITZ.

Ead. l. 2. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam et sic. c. seq. δίκην εἰδικασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24. δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere alicui jus, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. existimavi. REITZ.

Ead. l. 3. Πάσαις — κρατεῖ) Ψῆφοις subaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellips. p. 207. — 8. REITZ.

Ead. l. 4. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον et hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellips. p. 206. REITZ.

Ead. l. 6. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

Ead. l. 7. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide *Diall.* *Mortt.* X. cap. 4. et alia, quae ibi indicantur, exempla. *SOLAN.* Conf. etiam de hac ellipsi c. 9. et *Gall.* cap. 14. *Guyetus* rem quidem exposuit, ellipsin minus adcurate adsecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, et res est notissima. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐν χοῳ κέκασμαι) V. *Theophr.* *Char. Μικροῖ.* p. 34. et *Nostrum Vit.* *Auct.* c. 20. *Hermot.* c. 18. cum notis *SOLAN.*

Ead. l. 16. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλείωτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferen-

ia ponere desiit. SOLAN. Unde ὁ μεταθέμενος dictus, de quo saepius Cicero, ut Tusc. II, 25. De Fin. V, 31. c. a. LEHM.

Pag. 71. l. 2. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Τμῶν) Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia sensus omnino requirit, et milles in eo propter soni vicinitatem, quem joticismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Erasmo (Micyllo) Benedictus accepit quasi quaedam soror praesentis causae est, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque οἷσε τὴν ἀδελφὴν. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali et simili, ac plane ut infra, παρακλήσιον γὰρ τε καὶ τοῦτο εἴκειν εἶναι. GRON.

Ead. l. 11. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc dolori simul et labori communem fecerint, Tusc. II, 14. in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750. Ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac et sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod labor inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

Ead. l. 14. Τί ἂν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inserere. At si veritas atqui, ut c. 21. med. καὶ τοις ἂν κριτῆς, atqui quis iudex etc. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei caussa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviores consequantur. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9. pr. REITZ.

Pag. 72. l. 5. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἶτασ γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, ἐπὶ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem et Theaeseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον

inserere Ms. *ἐκτὴν γὰρ αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾷτε*, haec *pria illam interrogate*. Dein pro *προσθέντες* in illo, ut et Anstacano, scribi *πεισθέντες*, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud *Xenophontem*, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

Ead. l. 7. *Ἡμέτερον*) *Solan.* *Juntinae* adscripsit, male Scholiasten *ὑμέτερον* habere. *Gesnerus* contra deletο η, ep. edi voluit, et huic adsentior. *Thesaea* vestrum enim melius procedit, quam nostrum, etsi suum quoque *Thesaea* Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Ed. praestitit, et vulgatam retinui, et versionem ei contrariam. REITZ. Ego vero non solum *Gesneri* versionem retinui, sed etiam restitui lectionem, quae illi subest, *ὑμέτερον*. Nam *ἡμέτερον* vel propterea non commode Stoa poterat dicere *Thesaea*, quod sic iudices nihil facile impediabantur, quo minus hunc patriae suae conditorem pro *Stoico* haberent, quod ne joci quidem causa iis in mentem venire debuit. LENH.

Ibid. *Εἰ προσθέντες*) Angl. *ei persuadentes*. BOURD.

Ead. l. 10. *Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι*) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogatiunculis, et quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. *Parad.* praef. Vel, ut idem de *fin.* IV, 3. *pungit*, quasi aculeis, interrogationibus angustis. Porro hanc esse *altercationem*, satis *Quintilianus* docet. *GESN.* *Conf.* c. 22 f. et 28. ubi *δυσύλλαβα* et *κομματικὰ* proponit *ἐρωτήματα*. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

Ead. l. 12. *Τὸ μηδὲν οὔσα*) *Conf.* supra de *Merc.* *conf.* c. 16. *ὡς τὸ μηδὲν ὄν*. REITZ.

Ead. l. 13. *Ψηφισασθε ἤδη τὰ εὖορκα*) *Iusjurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

Ead. l. 16. *Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε*) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. A, 189. *φίλος ὦ Μενέλαε*. Non enim addam, quod recentius apud eundem occurrit, *μητιέτα Ζεὺς*; id quod *S. Clarius* ad Il. A, 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, *φίλος* olim *φίλος* in vocativo sonuisse, non *φιλε*. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in *Luciano*, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti et ap. *Homer.* Il. I, 275. et seqq. *Ἠμιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποιᾶμοι—*

μαρτυροῖ ἴσα. Ubi *Didymus* etiam *Ἡέλιος* pro *ὁ ἥλιος* positum ait. Adde *Nostrum* infra cap. 33. pr. *ὁ Διάλογος* — λέγε. REITZ.

Pag. 73. l. 4. Πρὸς ἐαντὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. *Reitzii* Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ ἦν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Es quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugae ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit.* In Ms. legitur καὶ ἦν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. *Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ*, et apud *Thucyd.* ἐν κεφαλαίῳ, est uno verbo, quod et Latinis, denique, aut, ut *Cicero*, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum, ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, et labyrinthis similes, evitavit.* Quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, et *quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* GRAEV. Sinistre interpretando proditor *Graevius* ipse factus optima lectionis, quam cum ipsius Codice etiam duo alii tuentur. *Κεφάλαιον τῶν πόνων* h. l. adversarius cavillans idem dicit, quod supra *Icarom. c. 5. med. κεφάλαιον τῆς σοφίας* dicebatur. Pro *summa*, i. e. summo gradu, fastigio, *laborum* (sapientiae scilicet) *Stoici* profitentur advenire felicitatem, pretium laboriosae vitae ajunt esse felicitatem omnino cum h. l. conferendus ille *Icaromenippi*. Simul apparet, verbo *παραγίγνεσθαι* ad sententiam complendam omnino opus esse. LEHM.

Ead. l. 10. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, et lubens illud *παραγίγνεσθαι* cum *Guyeto* ejicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile adparet. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπορήσας) Angl. *ἀποκόψας*. BOURD. *Διακόψας*) Ita P. et L. In vulgatis *ἀπορήσας*, pro quo scriptum fuisse *ἀπορήξας* arbitror; certe in A. *ἀποκόψας* legi testantur. SOLAN.

Ead. l. 14. Πόνον — πονηρόν, ἡδέϊαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur *Epicurus*. *Πονηρόν* esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo *πονηρόν* dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris*

notionem cum *malo* saepe junxisse. Docent hoc Ebraei *לענ*, Graeca *πονηρός* et *μοχθηρός*, item *πανούργος*, *δαιμόνιος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* etc. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitiale vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster *πόνος* de morbo Dionysii adhibet. GESN.

Ead. l. 15. *Ἀποκλείειν ἐχρήν*) Interrogative pronuntiandam, usque ad *εὐδαιμονίην μετὰ τὸν βίον*. GUYER. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

Pag. 74, l. 2. *Ἐς τὸν πόνον*) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit *πόνον*; GESN.

Ibid. *Ἐκδοτόν*) In *Act. Apost.* cap. 2, 23. *ἔκδοτόν λαβόντες*. Ubi saepe laudatus *Elsner*, hoc *Luciani* aliisque veterum testimoniis *ἔκδοτον* exponit, qui *hostibus et adversariis* tradentibus *ad supplicium*, utque de eo *pro arbitrio statuitur*, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Epist. 4. et 5. REITZ.

Ead. l. 3. *Ὡςπερ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα*) Sic rectius Ms. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tamquam ad misericordiae aram confugerit. Editi, *φεύγοντα* sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

Ibid. *ἰκέτην*) Etsi *οἰκέτην* legerat, tamen supplicem viderat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἀρετὴν — ἰδρῶτι*) *Hesiod.* *Ἔργ.* 288, *Ἦς ἡ ἀρετὴς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν*. *Πολυθρύλλων* item ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut per saepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. 11. Item *huj. Dial.* c. 11. etc. REITZ. Cf. *Xenoph.* *Memorr.* II, 1, 20. LEHM.

Ead. l. 7. *Μετὰ τὸν βίον*) Vid. *Hermot.* c. 78. cum notis nostris, et *Plut.* in *M. Catone* 641. SOLAN.

Ead. l. 11. *Δοκίμασθέν*) Editiones plurimae *δοκιμασθέν*. BOURD.

Ead. l. 13. *Δέ*) Delendum omnino censeo illud *δέ*, nisi malis cum *Fl. ἔώρα — τοὺτους — τοὺς πόνους* etc. immo sic etiam melius aberit. SOLAN. Sensus liberibris styli non tam repudiat h. h. particulam *δέ*, quam potius flagitat. LEHM.

Ead. l. 13. *Τοῦ λόγου*) *Basil.* *τούτου*. BOURD. *Μὲν τὸ λόγον* B. P. et L. nisi quod in P. solo est *μέν*. *Par.* Ed. recte mutavit; in reliquis *τούτου* est, nihil aliud. SOLAN.

Pag. 75. l. 3. *Ἐμπιπλάμενος*) Jam rursus sine *π.* *Ἀντρεμπιπλάμην* *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46.

Amor. c. 8. et 24. etc. *Solanus* alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. REITZ. In Amor. c. 24. fuerat olim vitiosa forma ἐμπιπλάτο, quae jam in genuinam ἐμπιπλάτο mulata est. Omnino scriptor noster promiscue utraque forma usus esse deprehenditur. Ad Amorum et Icaromenippi loca accedant et alia ejusdem generis, ut ἐνεπιπλάτο infra c. 31. Alex. c. 14. ὑποπιπλάμενος ibid. c. 12. e. a. LEHM.

Ead. l. 4. Τύρον) Conf. Paras. c. 58. et Navig. c. 40. SOLAN. Fabulam ipsam narrat Herodot. I, 8. sq. et Justin. I, 7. Cf. etiam Cic. Offic. III, 9. LEHM.

Ead. l. 5. Ἄϊδος κυνέην) Ex II. E, 845. Adde Schottii adag. 13. et Plut. 136. f. Aristophan. Ἀχ. 390. e. Suid. Apollod. I. pag. 58. A. SOLAN.

Ead. l. 6. Μακρὰ χαλρεῖν) Ego valere jussi illud vulgatum μακράν, cum verum P. et J. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde, si vis, Asin. c. 46. et Gall. c. 13. REITZ. Est potius locus Jov. Tragoed. c. 32. et adnotatio indicata legitur Tom. V. p. 595. sq. Cf. etiam Varr. Lectt. ad Pro Laps c. 2. Tom. III. p. 306. LEHM.

Ead. l. 15. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphibis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κίσει καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γρῶμ. 13. SOLAN.

Pag. 76. l. 10. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — et ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

Ead. l. 14. Δισύλλαβα) Nihil variare Edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28. κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, et eodem redit κομματικὰ ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

Ead. l. 17. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen Vit. Auct. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apulejum de habit. doct. Plat. s. de hermen. p. 37, 8. Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nōminantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, et cui temere est tantum a re sua otii? GENS.

Pag. 77. l. 3. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed et cum eo; vid. ad Alex. cap. 14. et 38. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forsan Ἀρετῇ etc. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῆτε ex O. praefendum, qui imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγαπητέτε. REITZ.

Ead. l. 15. Καὶ αὐτός etc.) Versus senarius. GUYET.

Ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. (μισθῶμα melius Schöferus ibid. p. 496. Lehmann.) Conf. supra c. 12. ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus conjecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα non tamen adsentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν jam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subjecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα prae-misisset, dicens, gravis illa mercis triobolus; verum lusit forsan in oppositione τοῦ δικαστικόν et ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ. Aliter prorsus hunc locum interpungendum et explicandum esse, quam a Guyeto et Reitzio factum, primus vidit Seagerus, de quo adeunda ad Vit. Auct. c. 19. adnotatio Tom. III. p. 522., et post illum inter alios etiam Fritzschius Quaest. p. 30. LEHM.

Ead. l. 6. Δικάστε) Sicut conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat jam interpres. SOLAN.

Ead. l. 10. Δρασμῷ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Ead. l. 16. Εὐκλει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo judicium cogniti et incogniti. GESN. In I. Epist. ad Corinth. VI, 4. βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια εἶν ἔχητε, i. e. judicia ad res hujus vitae pertinentia. Ubi J. Elsner. et hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095. δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, causam dicere in aequo judicio. REITZ.

Ead. 1. 3. *Τοιγαροῦν ἰρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν*) Male interpretantur, indicta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnant, quia non obierit vadimonium. Sic ἰρήμην ὀφλεῖν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, et iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

Ead. 1. 4. *Λογογράφον — Σύρον*) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. l. V. c. 12. et 22. Pomp. Mela L. I. COGN.

Ibid. *Πρώην*) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Ead. 1. 16. *Πρώτον*) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141. sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet: aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod et ipsa oratio et notae satis ostendunt. SOLAN.

Pag. 80. l. 4. *Οὐχὶ τ' αὐτὰ*) Ex alia jam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Ἔστ*) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Ead. 1. 12. *Τούτων*) Etsi τὸ μεράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τούτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plur. τέττα ἀναβοῶντες. Idque et Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ. Non vidit itaque Reitzius, τούτων non arctius esse cum μεράκιον jungendum, sed cum ὄντα, μεράκιον autem esse Praedicatum: hunc, qui erat μεράκιον. De Synesi igitur generis hoc quidem loco neutiquam cogitandum. LEHM.

Ead. 1. 14. *Ἐνδεδυκότα*) Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. REITZ.

Ibid. *Περὶ τὴν Ἰωνίαν*) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, et ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, et huic operi praefigenda. SOLAN.

Pag. 81. l. 2. *Ἐπειδὴ*) Ox. et Thomas Mag. ἐνελ. SOLAN.
Lucian. Vol. VII. D d

Ead. 1. 3. *Εὔμαθής*) Et haec *Thom. Mag.* habere vix *Εὐμ.* recte notavit *Solan.* REITZ.

Ead. 1. 8. *Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους*) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censi non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentus, quam novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fuerit illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Εἰς τοὺς φιλέτας*) Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum*; v. g. in *Hippia* 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura *Olearius*, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. GERN. Recte tenet *Solanus*, errare *Olearium* ad *Philostratum* in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad *Philostr.* V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat *Gesnerus*, tamen *Lucianus* aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βαρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψα*. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si cum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

Ibid. *Παρενέγραψα*) Cave, hoc cum clarissimo *Philostrato* interprete (ad pag. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 82. 1. 1. *Περιστέλλουσα*) *Complexens.* GUYET. MÆ. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

Ead. 1. 3. *Ἰόνιον*) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit *Solanus* noster: nam ita scribitur *Ἰόνιος* apud *Thucyd.* *Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secundum ap. *Dionys.* in *Perieg.* v. 94. Sed *Ἰώνια*, *Ἰωνίς* et *Ἰωνίος*, secundam habent longam. REITZ. Amplexus et ego castigationem scribendi rationem, licet non varient h. l. libri, ut

alibi, e. g. Τοῦτ' α. c. 19. Phalar. II, 4. Hermot. c. 28. licet adeo Amor. c. 6. ob librorum consensum retinuerim Ἰωνίῳ κόλπῳ. Vid. adnot. ad Hermotimi locum Tom. IV. p. 412. LEHM.

Ead. l. 4. Κέλτικῆς) Vide Pro Merc. Cond. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

Ead. l. 9. Μείγα φρονήσας) O. et P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μείγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani Ed minori subjunctis XXVIII, 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνῃσι. Quod Apost. ad Rom. XII, 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονεῖντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aeque in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. jam notavit. (Licet in meliorem partem Joseph. Ant. XIX, 7, 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος) Quin et μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. Prov. XXI, 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρις θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriamur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceret. Idem Antiq. VIII. p. 550. a. m. Οὐλοῦσκει — ταῖς ἐαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὖσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, et facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτὸν δέ) Ms. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. et P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλοσοφίας νιόν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81. A. B. et not. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Κομικῶ) In impress. omnibus κομματικῶ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κομικῶ exhibet, quod minime respuendum; immo in textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμωτικῶ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικῶ ἐρωτήματα) Conf. c. 22. διαύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem reddit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διαύλλαβα argumento est, et hic κομματικῶ rectius esse, quam κομικῶ,

et mox sequens συλλαβίζων declarat δισύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiu- culas, et per positiones crebris commatibus sectas, disputandi et argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit J. J. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: HOSEAS COMMATICUS est, et quasi per sententias lo- quens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo lecto- rem, ut non supersticiosus acquiescat interpretationibus, et quae commatice pro singentium dicuntur arbitrio, sed consi- deret priora, media et sequentia, et noctat sibi universa, quae scripta sunt. REITZ. Vox κομματικός ut, ad significatio- nem quod attinet, bene cum Luciani mente convenit, ita for- mam et usum ejus si spectes, adeo mihi pariter ac Solano ab auctoris hujus aetate et stylo aliena esse videtur, ut vix possis, quin de emendatione cogites. Atqui conjectura Solani κομμωτικά, in quam facile quis familiaris Luciani incidere potuit, cum natura Dialogi, qualem quidem Rhetorica h. l. describit, conciliari nullo pacto potest. Ergo quid dubitemus certissimam Codicum trium lectionem κομικά recipere? Illud enim ipsum est, quod mox Dialogus in Syro vituperat, quod philosophici sermonis gravitatem indigna quadam ratione ad comicam humanitatem ac levitatem detraxerit. Vid. infra c. 33. med. κομικὸν δὲ ἄλλο (προσωπείον) καὶ σατυρικὸν ἐπέθει- μοι etc. et mox c. 34. ipsius auctoris professionem, quam ead- dem etiam legas in Prometheo in Verbb. c. 5. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων π- ρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

Ead. l. 5. Ἐπισείτας) Aliter plaudebant Sophistis, maxi- moque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio... VI. — non labra diduxerunt, non moverunt manus, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116. et nos ad Scyth. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ὄρων) An ἐντὸς τῶν ὠτῶν; Persius: B manus auriculas imitata est mobilis albas. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum conje- cturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas et exsibilationis gestus describit poeta. Ait enim: O Jane, a tergo quem nulla cico- nia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiit canis Appula, tantae. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simu- latio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem

si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausas oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complusiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι· ideoque μικρὰ jam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam a Luciano indutam: et vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura Guyeti erit optima, et μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes et ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐπὶ τῶν ὄρων retineo, at μικρὰ ἐπινεύσαι recipio: nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τοῦναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως et ineptissime ab interprete Latino κακοῦν et κάκωσις, affligere, et afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή et ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν et κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, et sine caussa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Solocistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, et pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cujus Decl. VIII, 6. discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsatam faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I. Epist. 6. f. ἴσθε με παρὰ τὸν πατέρα οἰκησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περὶσφεται: καὶ σὲ γράφεται πικρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.

Unde adparet, *κᾶκωσιν* etiam esse eam actionem injuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Berglerus* et hoc *Luciani*, et aliud ex *Diog. Laërtio* adfert. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐπιγράφονται*) Conf. supra *Scyth.* c. 10. *ἐπιγραφάμενος προστάτας*. Ubi al. *συγγραψ*. Sed infra *Peregr.* §. 11. *προστάτην ἐπίγραφον*. Quae loca indicante *Solano* contuli. REITZ.

Ibid. *Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν*) Rariss. Ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse *ἑαυτὸν* dedisse, et ex *Alb. ἑαυτῶν* rescribendum, excussi alias, et *Fl. Ald. Hag. Par. Salm.* (quid enim ceteras moror iu re manifesta?) recte etiam *ἑαυτῶν* habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph. Oed. Tyran.* *Ὡςτ' οὐ Κρέοντος προστάτου γέγραφομαι*. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Atheniensium more*, quo omnes *inquilini μέτοικοι* sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀποστολῶν, de qua *Harpocratio*. Ejuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, et συγγραφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum *Atticarum* paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, *Luciani* interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in *Scythia*, (c. 10. ubi id jam monui, *Gesnerus* autem sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bu Accus.* h. l. — *Latina facta sunt*, suique velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. *Gesnerus* hic antistitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab *ἐπιγράφονται* igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni mōmenti, nec difficile ei, qui rem tenet. *Ἐπιγράφεσθαι* Graecis pro *adsciscere* sibi etiam aliis in rebus usitatum: hinc *Theophilus Instit.* L. 2. Tit. I. §. 5. *ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην*, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud jus patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verbi, patronamque suam profitentur. *GESN.* in *Addend.*

Pag. 84. l. 1. *Κόπτουσιν — τὴν θύραν*) Conf. *Graev.* ad *Soloecist.* cap. 10. et *Elsner.* Obs. ad N. T. 2. p. 445. *Apocal.* III, 20. REITZ.

Ead. l. 9. *Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε*) Ex O. est vocula μὲν, quae, cum nitore sententiae consulat, admittenda est. *SOLAN.*

Ibid. ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὐγνώμων, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνώμων· ἄγνωμον δέ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· ἄγνωμον γάρ etc. uti hic leguntur. Sed εὐγνώμων οἰκίδιον habuimus tamen Asin. c. 2. f. et alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit et sic Stephan. Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ.

Ead. l. 11. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat Gesnerus. Ac lubens ita edidissem, si varietatem invenissem. REITZ. Gravissime erravit Gesnerus, tum οὕτως corrigens, tum omnino omnem locum ad falsam sententiam, ab ipso confictam, contorquens. Vertit enim: *Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse.* (rectius: *neque enim grati est animi, illum in me acueri meum gladium*) Deinde: *contra amasium autem suum, Dialogum, sic caussam dicat, si potuerit.* Imo κατὰ om̃ accusativo est secundum normam, quod mox dicitur κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, et respondent sententiae sic ad se invicem relatae: mea ratione (rhetorice) nolite concedere, ut ille caussam dicat; sed ad amasii sui rationem (dialogicam) componat iste defensionem, si quidem possit. Bene Belinus hos errores vidit et vitavit; temere autem secutus Gesneri vestigia Wielandius. LENH.

Ead. l. 15. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

Ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. SOLAN.

Pag. 85. l. 12. Παιανιεύς) Demosthènes. V. Rhet. Praec. cap. 21. et passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

Ead. l. 13. Καὶ φυκλὸν ἐντρίβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην) Προγράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπτικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμνυθῶσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut et viri effeminati. Noster. Dial. Meretr. τὸ ὀφθαλμῷ ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. II. I, 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μηδοῖς. Idem de Cyro L. 8. ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχρωότεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

Pag. 86. l. 6. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

Ead. l. 8. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

Ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8. et 16. REITZ.

Ead. l. 12. Τετταράκοντα) In iis, quas iunior scripsit Lu-

cianus; vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, qui carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

Ead. l. 14. Δικαστὰς) Et orator et Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Pro Merc. Cond. c. ult. SOLAN.

Ibid. Τῶν κατῆγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in De Merc. Cond. cap. 35. de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11. optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere velit, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότα. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN. Quatuor consentientibus Codicibus haud dubie cedendum; praesertim quum e commodiore sit genere haec syllepsis. Conjecturam autem Gesneri ἐκφυγόντα ex optato confirmat Codex Gori. LEHM.

Ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Αὐκεῖον ἐλθόντα, τῷ βέλτιστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων etc. Ultima sic leguntur in Ms. cum aliquot verborum incremento: ἡμέρα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ θεομένους, πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes et plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infitiabitur. GRAEV.

Pag. 87. l. 7. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc jam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

Ead. l. 8. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. supra c. 20. f. δ' Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed et hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

Ead. l. 9. Διπλασίονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. Ed. διπλάσιον οἷο —. SOLAN. Non capio hanc Solani notam censoriam. Certe constitutum non potest dici illud, quod c. 14. f. Mercurius jocosius quam verius dixerat, simulans

quippe, sordidiori parsimoniae se hoc tribuere Justitiae, quod duas causas ab iisdem iudicibus disceptari vellet. Istis sordibus jam h. l. tacite se purgat integerrima dea. LEHM.

Pag. 88. l. 3. Ἄνω που etc.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine tractum in Nebul. v. 225: ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον et ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολίαν vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

Ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Pisc. c. 22. et Rhet. Praec. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαλόντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Ms. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *super coeli dorsum*, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de reb. sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV. §. 1. et Herm. c. 61. SOLAN.

Ead. l. 10. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. Editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel inutilis exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεύδει μοι τὸ σῶμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Ms. Reg. 3011. illud exaulare iussimus. BIR.

Ead. l. 12. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62. ubi Σωκράτη et Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2. et 9. Itaque nihil opus erit ex Fl. Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρην exhibet, ubi cett. Ἀρη. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ. Ver. Hist. II, 23. minus recte Reitzius et recentiores plerique Διομήδην prae-tulerant veteri lectioni Διομήδη. Ceterum observat Aug. Meineccius Quaest. Scenn. Spec. I. p. 39. haec verba — hunc enim vult locum errabundus citans Jovem Accusatum — spectate ad Socratis irrisionem, cujus indicia sint Pisc. cap. 25. LEHM.

Ead. l. 14. Μένιππον) De quo supra multis ad Diall. Mortt. I. SOLAN. Μένιππὸν τινά) Juniorem altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

Ead. l. 15. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

Ead. l. 16. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malivolos sublesta lingua, qui, ut ait Plautus,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,

Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad *Characteres Theoph.* περί εἰρωνίας. Pisid. Cosmogr.

Ποῦ δὲ τοὺς εἰρωνίας ἀθλοὺς κύνας,
Σάλπειν δοκούντας καὶ δάκνειν ἡπειγμένους.

BOURD.

Pag. 89. l. 2. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

Ead. l. 5. Οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Βαί μετεώρων βάλειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βάλειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, et nunc vere me vidiase Ms. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in metris incedo, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunos, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paullo post repono particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλώσα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Ms. G. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. et L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit Gesnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18. εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥς περ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.

Ead. l. 6. Ἰπποκентаύρου δίκην) [Eadem comparatione de iisdem operibus suis jocose usus est ipse auctor Prometh. in Verbb. c. 5. LEHM.

Pag. 90. l. 1. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo aspectu videtur esse τὸ ἄγινον marginis *Ald. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam ferret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Ead. l. 8. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa et exilia cum ipso sedens argutari non soleo. Ms. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, et pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, et vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

Ead. l. 9. (Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. Apol. Socr. 369. A. et Phaedon. 381. A. SOLAN.

Ead. l. 10. Πόσας κοινύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτα ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μερίστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος etc. Ed. Bas. p. 478. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, immaterialis. GUYET.

Ead. l. 12. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμύγῃς, sed ἀμέριστος καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτα ἔχουσα οὐσία — quam paullo post τὴν θατέρου φύσιν δυσμικτον appellat: ubi et partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντός ψυχὴν κεραννύς ἔμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχέϊτο μέσων, κ. τ. λ. GESN.

Ead. l. 12. Τὰ πάντα) Articulam restituimus ex Ms. Reg. 3011. BIR.

Ead. l. 13. Πολιτικῆς μορφῆς εἶδωλον) Vide Plat. Georg. 287. E. F. et Quintilian. II, 15. pag. 105. quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25. ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

Pag. 91. 2. Αετολογεῖν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Αετολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non male Guyet. conjecit, et facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam servare cogor, et ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quoquunque, i. e. ad quaevis remotiora, et sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῶν quaedam adparet, major tamen et convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, et ideo alas etiam addit, ὡς αἰεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ. Coniungo ἀποβλέπει arctius cum proxime praecedentibus. Circumspicit, quaerens alas istas a

Syro ipsi confractae (cf. τὰ πτερὰ συντρίψας supra c. 5. med.) LXXIII.

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδῶν) *Plat. Phaedr.* 344. G. H. SOLAX.

Ead. l. 15. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην οὕτως φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραπλημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. *Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετραπλημέναι in judiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, et plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem ejus contra Timocratem. MARCIL.*

Ead. l. 16. Τὴν τετραπλημένην) *Calculus condemnationis. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. et Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.*

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 14. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) *Ins-criptio Editionis Bas. est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.*

Ead. l. 15. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

Ead. l. 17. Καὶ ἄλλοι χρήσιμοι) *Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κατέϊνο δὲ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COE.*

Pag. 94. l. 4. Μουσικὴν) *Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica et Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, et Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.*

Ead. l. 13. Δόκει) *Sic mox c. 2. et supra Icar. c. 12. p. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum Ἄδοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.*

Pag. 95. l. 15. Τόγῃ τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγῃ τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

Pag. 96. l. 10. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo

esse, sed et universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2. *Ἐγωγε. εἰ δὲ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτεῖν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει.* Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens p. 240. Ed. *Amst. τῆς μανίας*. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post *δοκῶ* posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse caussam, quod aliam artem non calleum; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola et una habeat; ut sequitur, *φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) εἶναι.* Patet, haec omnia ad *μανίαν* esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque *Simon* (id nomen est *Parasito*) plane non dissimulat se *Parasitum*, *Ubi ergo*, inquit *Tychiades*, *opus erit te alicui. qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥτρον, ἢ Φειδίας ἔχειρε τῷ Διὶ.* Planum est, haec verba esse mutila, et excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive *χαρίσασθε ἂν*, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, *καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, εἰ ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Διωνὶ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, *πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* JENS. Deam *Insaniam* ad exemplum *Πενίας* Platonicae a Nostro jocose fictam, et ipsum vocabulum *τῆς δαίμονος* Platonici esse usus, scite observavit *Wielandius* ad h. l. Ceterum in sequentibus τοῖς ἔχουσι redditum erat *se habentibus*, fortuito, ni fallor, errore. Nam *se* certe alienum erat, ex praecedente voce *esse*, si recte conjicio, temere repetitum. Deam *Insaniam* inveneris etiam apud *Ovidium*. *Metamm.* IV, 484. *Tisiphones* comitem simul cum *Pavore* et *Terrore*. LENN.

Ead. l. 13. *Παιδαγωγόν*) Si verum est, ut saepissime et potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum a P. Et *Obsopoeus*, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ. Valde displicet πατέρα de dea, quae multo facilius διδάσκαλος et vero παιδαγωγός dici potuit. LEXEM.

Pag. 97. l. 6. Τῷ) Abjeci accentum cum FL. ut patet pro τῷ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, et ne mea repetam, vid. *Hemst.* ad Prometh. c. 7. REITZ.

Ead. l. 8. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χαρίσαστε sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινού intelligi ex praecedentibus possit, γνῶρίσαστε. GERN.

Ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, τιμῆσθε, aut simile. GUYET. Vid. *Jensii* notam praemissam, qui post haec verba, χαρίσασθε ἂν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut reveniat) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δευτέρους δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod ibi recte convertitur: *Molani* autem philosophos in medium producamus etc. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus participii referatur. Sic ἐπιγόνους pro ἐπιγγέτωσαν et simil. crebra *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavi* subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Jov. Trag. c. 12. Adde *Maitt.* de Dialect. p. 66. et 79. ubi etiam nominativum partic. cum αἷς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. οἶσθ' αἷς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis adferre liceret, si tempus sineret; sed *Luciani* hoc aeque ac *Epicteti* reven pro imperativo et subj. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum ἐμὲ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si et nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I, 121. f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τεμνόμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod *Scholias.* notat pro τεμνέσθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in per-

ticipio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ. Paucioribus acutius rem tetigit *Gesnerus*. LEMM.

Ead. l. 9. Ἀγαματοποιόν) Vid. *Jens.* De Jove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

Ead. l. 11. Προϊστας) A futuro Aenlico προεῖ, προεῖσμαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab οἶσται, οἶστος, missile? Placet Τὸ ἔω, ἔγωγε triplex videtur: ἔω, ὦω, οἶω. Ab ὦω, ὦνα, ἔωνα, ἀφῶνα etc. GUYET. Frustra se torquet *Guyetus*. Nec felicius fuit *Conr. Reitzius*, qui in Indice hanc formam a προεῖν s. προφέρειν, derivat. Nam debebat illa tum sonare προωῖσται, aut προώσται. Nec προφέρειν γέλωτα phrasis est ullo modo probabilis. Quid multa? Unice recte correxit *Jacobsius* in *Porson*. Adversa. πρόωσται (a προωθεῖν) ostenditque pro sua scientiae elegantia et peritia, verbum αἰθεῖν etiam alibi varie esse depravatum. LEMM.

Pag. 98. l. 1. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. *Suid. Philostr.* et *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. COGN. Vide *Cogn.* Not. et *Mev.* c. 17. (Significat, ni fallor, locum De Mort. Peregr. c. 18. ubi vid. *Schol.* LEMM.) Perlecta *Platonis* epistola septima, facile, credo, mecum, senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a *Luciano* scriptum fuisse. SOLAN. Mihi nec *Platonicus*, nec *Cynicus*, ille Dion, de quo agitur, fuisse videtur, sed ignotus quidam, atque adeo ignobilis, *Luciani* aequalis, vanus haud dubie nominis philosophi captator. Prope eandem video esse *Wielandii* sententiam. LEMM.

Ead. l. 11. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obsop.* male veritas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum *Bened.* verius, etiam quod sentio, dicam, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsitan αἶς quaesivit *Guyetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. et 32. Et notam *Solani* ad *Tim.* §. 48. REITZ.

Ead. l. 13. Οὐδέν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis *Τυχ.* et *Παρ.* SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, et dedisse *Lucianum* arbitror εἰνέν, quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. GESN. Non valde repugnavi *Solano* οὐθέν rescribenti, quia vix aliter solet *Noster*: alioqui parinde esse, nescio num operae fuerit

probare. Sed quia *Phryn.* p. 76. negat, *οὐθεις* recte dici *οὐδεis*, alique *οὐθεις* Aeolicum esse ajunt, nonnullos auct. subjungam, in quibus *οὐθέν*, *μηθέν* et *οὐθεις* invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. *Οὐθέν* bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472, 16. atque alibi passim. *Οὐθεις* *Diod. Sic.* II. c. 19. v. 56. *Οὐθέν* idem III. c. 57. v. 65. *Μηθέν* *Aristot.* I. Pol. c. 8. *εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μητι ἀτέλεις ποιεῖ.* Quamquam ibid. c. 4. *οὐθέν ἂν ἔδει.* Sed eod. lib. c. 11. post med. *ἄτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος* c. 12. *σχυροτόμος δ' οὐθεις, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν.* At *οὐθέν* rursum L. 2. c. 3. et *μηθέν* ibid. med. Item de Coelo L. I. c. 5. med. *διαφέρει δὲ γε οὐθέν*, et sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. et in *Analys.* quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter *οὐδὲ* et *οὐθέν*, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex *οὐδὲ* *ἐν*, alterum ex *οὐτε* *ἐν* sic conflatum, nam et *οὐδὲ* *εἰς*, ad maiorem forsitan emphasin, scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long.* Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic *μηθεις* rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. et IV. c. 44. pr. *οὐθεις* *κωλύσει*, et saepe alibi. *Epict. Man.* c. 29. Ibid. c. 56. f. *ὁρος οὐθετεῖ ἴσταιν.* Lenius *Scholias.* *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. *οὐδεις* elegantius esse, quam *οὐθεις*. Unum *οὐθεις* adsert hic ex *Gen.* XXXI, 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. et *Athen.* profert. REITZ. Vid. imprimis *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 181. sq. LEHM.

Ead. l. 13. TTX.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum *ἐπιστάσας*. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURN.

Ibid. *Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διολοεῖ*) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* Ed. et *P.* nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex conjectura. In impressis enim legebatur, *οὐδὲν. TTX. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθείαι διολοεῖ. ΠΑΡ.* In *P.* vero *οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ θέσι, ἀληθῆ δὲ οὐ διολοεῖ.* SOLAN. Mss. Regg. 2954. et 3011. *εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖ ἀληθῆ δὲ διολοεῖ.* Unde *Belinus* conjicit legendum: *εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἰποις, ἀληθῆ δὲ διολοεῖ, quand tu dirois peu de chose, la verité de tes raisons l'emportera toujours.* BIV.

Ibid. *Τοῖς ἀληθείαι διολοεῖ*) *Εἰρωνικῶς* dictum. GUYET.

Pag. 99. l. 4. *Μετέχοιμεν αὐτῆς*) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, *εἰ δὲ μετέχοι τούτων πάντων ἡ παρασκευῇ*

κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

Ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallet *εἰ ἐπίστασαι*. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illud ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adjeci. GESN.

Ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστίν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex Ed. Flor. partim ex Ms. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem*. Ubi est in Graeco consentientes? Dein quid Latinis sint coexercitatae, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem*. Sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. Ed. et Salm. c. 6. et 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ— uti et in P. et C. Vid. Quintil. II, 17. p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic et apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, et ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. et Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41. nisi quod perceptiones hic admisi pro praeceptionibus, quae libros Fabii obsederunt, et quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur Fabio, quod consentientes sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, compages

forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, *ἐκ καταλήψεως*, non *ἐκ*. quare et hic ita restitui. In marg. *A. 1. IV.* additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* fol. 2. ubi per delimitio explicatur. Sed addamus, quae *L. Bos Obs. Cr. p. 77.* contra *Graevium* notavit: *Corpus Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, et coëxercitatae, habet in Instit. Orat. L. II. c. 18. (leg. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus et coëxercitis ad finem utilem vitae; ubi in marg. Ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dicit: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῷ ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam *Arimidorus Oneir. IV, 3. et Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 15.* REITZ.*

Pag. 100. l. 4. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa timide dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit *Pers. Sat. III. — sonat, vitium percussa maligne, Respondet viridi macta cocta fidelia limo.* Et rursus in *Sat. V. — pulsu dignoscitur cautus Qui solidum crepet et pictae tectoria linguae, Coes.*

Ead. l. 5. Μὴ σαθρόν) *Casaub.* ad illud *Persii* sonat vitium, legi vult *σαθρόν*. *BOURD. Σαθρόν*) *Plut. L. II. p. 14. (Ed. Xyl. Gr. L.) KESTER.* *Casauboni* emendationem secutus sumus, *σαθρόν* legentis pro *σαθρόν*. Locus est *Platonis* haesimillimus in *Theaet. p. 83. B. σκεπτόν — διακρούοντα τὰ ὄντως εἴτε σαθρόν φθίγγεται*. *SOLAN.* Cum *σαθρόν* sit apud *Platonem* et *Plutarchum* in eadem similitudine; suspicatur si recte intelligo, *Casaubonus* ad *Persii Sat. 3, 21.* etiam *σαθρόν* legendum esse *σαθρόν*. Quam frequens sit *Luciano* huius nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph. Plat. Sat.* quibus addi potest ex *Encom. Demosth. pag. 694. extr. Graec. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρόν, pars affecta etc.* Praestat fortiter quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic *ἐπέχει*, cum *σαθρόν* significatione in tantum conveniat, ut quae sunt *σαθρά* etiam *σαθρά* dici queant. De negatione, quae hic abundat, jam dixit *Schol. GESN. Cf. Diall. Mortt. XI, 4. τὰ σαθρά τῶν βαλαντίων*, ubi *Codex Paris. τὰ σαθρά. LBNH.*

Ead. l. 7. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic *ἐκ καταλήψεως*. *P.* etiam *ἐκ*. — *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ὅτι) Sic *P.* et *L.* recte. In impr. *οὐ*. *SOLAN.*

Ibid. Μεταγνοίη) Sic *Salm.* et *Amst.* quibuscum consentit Ms. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίει, male. Bir. Vertendo: *quique praeberi sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam*, invertit *Gesnerus* auctoris sententiam. Scilicet in μεταγνοίη Subjectum est parasitus, cujus ars in eo ponitur, quod semel delecto sibi mensae domino, nunquam ipsum (parasitum) hujus consilii poeniteat. LENH.

Ead. l. 10. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mentor et mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius et trapezita. COGN.

Ibid. Εἴπερ ἐπιστάται διαγινώσκειν) Ἦπερ ε. d. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem — qua norint, fecerat.* Sed vulgatum stare potest. REITZ.

Ead. l. 12. Κιβδηλός) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira impre- cari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κιβδηλον appellant, et κιβδηλὴν corruptelam. COGN.

Ead. l. 13. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo *Euripidis* sequente, et post illa, verbis *Luciani* pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) *Marcilii* conjecturam secutus sum. SOLAN. Ὡςπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινού. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *J.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem et nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo adpectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανεῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανεῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* *Androm.* v. 80. Γέρον ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρῶν, senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat; sive, senior est, quam ut etc. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστεῖν φέρουσι, δευτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μεираκία, πάντων δὲ μάλιστα

παῖδια, i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt*. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellipsis. p. 331. — 2. REITZ. Maxime differunt sententiae, quas festinando confudit *Reitzius*: Mores hominum aequae ac numi difficulter explorantur, et: Mores hominum non aequae ac numi difficulter explorantur. In hac enim posteriore sententia hoc inest, numerorum naturam magis, quam animorum humanorum, in oculos incurrere, adeoque minus fere fallacem esse illorum, quam horum, probationem. Atqui hanc sententiam velle nostrum parasitum, ut inde pateat, etiam majorem esse parasiticam artem, quam numulariam, vel e voculis καὶ ταῦτα colligi potest, omnino vero e toto loci ingenio et colore. Ergo sane acute *Marcilius* vidit, non ὥςπερ, sed οὐχ ὥςπερ requiri ad hanc parasiti mentem exprimendam. Nec temere profecto *Solanus* egit, quod negationem inseruit, licet nusquam in libris exaratam. Subandiri enim illam h. l. posse omissam, nemini facile persnaserit *Reitzius*. LEXM.

Pag. 101. l. 1. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

Ead. l. 2. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὡς Ζεὺς, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ etc. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀνδρῶν etc.) *Eurip.* Med. 518. SOLAN.

Ead. l. 8. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3. παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3. λόγους ἔλεγον. Att. Exp. Al l. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evāng. Matth.* XI, 10. ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc.* IV, 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur *Eckhard.* in *Observ.* ex *Aristoph.* *Plut.* p. 2. REITZ.

Ead. l. 13. Παντός ἀπῆλθε) An διὰ παντός, i. e. *perpetuo*, ubique, quaesivit *Solanus*? nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντός cum *Gesnero* nosto mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντός μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in *Ael.* V, 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδαιοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντός μᾶλλον. Sed et possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim et *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — οὓς παντός μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem redit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis

certe est ap. eund. X, 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemisum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περί παντός ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

Ead. l. 16. Πλάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

Pag. 102. l. 5. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. Ed. Bas. 83. A. SOLAN.

Ead. l. 13. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357. — 8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut satendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing? REITZ.

Ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum et hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere: nihil tamen mutavi; si forte et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ. Quum εἶεν vere, ut Guyetus voluerat, in quobus Codd. legatur, dubitari plane non potest, quin sic rescribendum, et ἀπόλλυσιν mutato accentu in ἀπολλῦσιν sit mutandum; quam emendationem praeivit jam Schmiederus. LEHM.

Ead. l. 15. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in Par. in aliis non. Conf. c. 40. f. REITZ.

Pag. 103. l. 2. Ὁν, οὐδὲ ζῆν etc.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὄν post βίω, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. A. 1. W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίω, ὢν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἔστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ. Ἄνευ tamen nimium videbatur ab ὢν remotum esse. Fortassis ὢν per errorem ex ὄν natum erat; unde illa variatio. LEHM.

Ead. l. 7. Δύναμιν δὲ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδές, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis etc. ut paullo post ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e Scholiis ineditis ad *Dionysium Thracem*, ubi occasione ejusdem definitionis artis explicantur et ab ea distinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. et tandem etiam ἀτεχνία. *GESN.*

Ead. l. 14. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis et nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpretes *Vinc. Obsopoeus*, a quo discossus non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aeque secundae personae ac tertiae jungi posse, translaticium est. *GESN.* Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legere, conjiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, et praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse *Obsopoeum* crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia *Gesnerus* tantum delevit, ut δυνήσεται legas, idque facillimum et optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, et quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, jam etiam in σαυτὸν mutet, qui vult, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id adsertum vid. ad *Asin.* cap. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog.* pro *Merc.* c. 2. pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter sigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in *Ep.* ad *Galat.* V, 14. ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. *Evangel. Matth.* XXVI, 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X, 12. et passim. *Epict.* Man. pag. 58. f. *Ael.* I, 34. med. τολμήσεις ταῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομῖναι; hinc in *Glossar. vetere* in *Biblioth. Coisl.* pag. 233. Ἐαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀτικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? *Lucianum* sic saepe habere, bene proficitur *Sol.* ad *Apol.* l. d. Et patebit ex *Indice.* *REITZ.* Translaticiam hanc esse rem, monuerat *Gesnerus*. Ego vero moneo, etiam supervacaneam omnino et alienam ab h. l. omnem hanc esse vel *Reitzii* disputationem, vel *Gesneri* emendationem. Recte enim omnino habet vulgaris lectio δυνήσεται, quum in duobus *Codd.* pro εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ scriptum legatur εἰ

ἐπ. τις ἐαυτῷ (quamquam *Belinus* tantum τις refert de Cod. 3011.) et mox ad eandem legem in. Gorl. σωθελῇ ἄν. Et hanc loci formam equidem tanto lubentius sum amplexus, quanto acgrius Ionismum in *δυνήσας* ferebam. Omnino cum hac sententia mea conspirare video *Struvium* Lectt. Lucianu. P. I. p. 249. nisi quod etiam *ἐπιτρέψαι* pro *ἐπιτρέψας* rescribendum censet, quae quidem correctio et mihi prope necessaria esse videtur. LEM.

Pag. 104. l. 11. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille *Pausan.* p. 22. ἐς δὲ τὸν ναόν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐξιοῦσι, quem cum aliis simil. adfert *Maill.* de Dialectt. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. post med. τῷ δὲ Λεπαρῷ τῆς Ἰταλλας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀλλ' ἐκείνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET.

Ibid. "Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. *Timon.* cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est, §. 48.) SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

Ead. l. 3. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *Par. Salm. Ald. J. Fl.* etc. Aliis igitur Edd. usus fuit. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ) Versus Homericus erant corruptissimi. BOURD. Inspecto *Homeri* loco, (qui est *Odyss.* IX, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse *Lucianus*, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ ἡμεῖς ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τραπέζαι Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀγύσσωσι Οἰνοχόος etc. Hunc *Homeri* locum respicit *Basilus* de legendis Graecorum libris, (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδορούμενους, οὐ σκώποντας, οὐκ ἐρώντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ οἷαῖς ἀναιμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζωνται. SOLAN. Utitur eodem loco etiam *Maximus Tyrius* Dissertt. VII, 3. ubi *Reiskius* δὲ κρητῆρος non minus, quam hoc *Luciani* loco, δ' ἐκ κρητ. scribi jussit. Ceterum *Belinus* verba HomERICA, quae post ἅπαντα vulgo omittuntur: Δαιτυμόνες — ἐξείης propterea supplenda censet, quod infra capite extr. eadem tanquam semel jam recitata commemorentur. At non videtur haec repetitio nimium urgenda esse, sed pertinere magis ad loci et sententiae, quam ad ipsorum verborum, memoriam. LEM.

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, et sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο.

Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom. Odys. IX. v. 5* unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut et exstat in *Flor. GRAEV.*

Ibid. Εἶναι) *Hom. L. Fl. V. 2.* et *Par.* In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut et G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φρεὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guyet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgata εφροσύνη. REITZ.

Ead. l. 13. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνη. Ego ex *Homero* ipso emaculavi. SOLAN.

Ibid. "Εχῇ κατὰ) "Εχει κατὰ scribendum videtur, pro ατέχει. GUYET. Non plane opis est cum *Guyeto* κατὰ per anastrophe scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis *Od. Z. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει, et ἔχω* etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subijciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ et ἔχει etiam variet in *Homeri* libris *Odysseae*, quem *Solanus* indicavit. "Εχω autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciph. III. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει.* Idem *I. 1. τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν.* *Long. Past. I. p. 24. Ed. Jung. (18. Moll.) ἡ δὲ Ἥλῳ — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶπ πηγνῦσα τὸ γάλα* (male πηγνῦσα *Ed. Jung.*) Idem *IV, 113. πρὸ θῆραν εἶχε λαγῶων.* *Ael. XIII, 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαρχειαν εἶχεν.* Et *III, 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον.* Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom. Od. A, 491. Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structuræ patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κατὰ scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ. In Soloecismum ἔχει incidit, opinor, *Guyetus*, quod apud *Homero* sane libri quidam ἔχει, ac deinde etiam ἀκούζονται, habent. Sed *Reitzio* certe hoc vitium minime erat excusandum, quo turpius vix aliud esse potuit. Jam vero κατὰ, quidquid excutiat *Reitzius* ad tuendum κατὰ, etiam *Wolffius* in ipso *Homero* edidit, bene intelligens, κατὰ δῆμον in hoc nexu nihili esse. LEHM.

Pag. 106. l. 4. Τοῦτο τί μοι) *Hom. Odys. IX. v. 11.* SOLAN.

Ead. l. 7. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOUDB. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; et omnino proba est. In plerisque impr. et ipso P. ὅλων. In *Fl. λόγων.* SOLAN.

Ead. l. 9. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem comineminerim, narrat *Homerus*. Sed vide *Philostr.* p. 703. et qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. SOLAN.

Ibid. Φιλοκτήτην) Est apud *Philostr.* in Heroic, et *Homer.* in catalogo navium. COGN. In catalogo quidem navium *Iliad.* II, 721. sq. illud, quod *Solanus* quaerit, non reperitur; nisi quod innuit ibi poeta, desiderium aliquando Philoctetae in Graecorum exercitu excitatum iri. Verum nec opus erat, ut ipse *Homerus* discrete Philocteten narraret ab Ulysse ad Trojam esse abductum. Fabulam secutus est *Lucianus*, qua nulla per totam antiquitatem alia vel latius fuit divulgata, vel amplius ornata ac celebrata. An quis ignoret *Sophoclis* Philocteten? Nec *Ovidius* *Metamm.* XIII, 313. sq. et v. 329. sq. hanc rem aliter tangit, quam ut vulgo notam. Ergo putidior est scrupulus, quem *Solanus* his Parasiti verbis injicere conatur; in quibus equidem nihil invenio, nisi hanc sententiam: Quodsi voluisset *Homerus* hanc orationem (χαριέστερον τέλος) secundum Stoicorum rationes Ulyssi tribuere, poterat facile illud momentum temporis eligere, quo Philocteten abduceret e Lemno. Atqui non fecit. Ergo — LEMN.

Ead. l. 11. Ἕλληνας — κατέσχευ) *Hom.* II. A. Τὸν δ' ἀγαυὸς ἐπέσσειν ἐρητύσασκε παραστὰς. COGN. Versus, quem *Cognatus* profert, est in II. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B, 165. ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

Ead. l. 12. Φαντὸν μαστιγώσας) *Hom.* Od. A, 244. SOLAN.

Ead. l. 15. Τῇ Καλυψοῖ) *Hom.* Od. E. 14. et passim. REITZ.

Ead. l. 17. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

Pag. 107. l. 3. Οὐδὲ γὰρ οἶόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere et percipere. VITRING.

Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYER. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν *Solanus* nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. *Gesnerus* etiam recte vertit intelligere. *Obsopoeus*: neque enim ad satietatem AUDIRE possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tripuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in *Comm.* L. Gr. pag. 565. duobus testimoniis, quorum posterius

tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥόδιον ἢ αἶλα
 τε τῶν τοσούτων ἀκούειν σε χρὴ. Sed ex aliis etiam defendit
 Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. Cor. XIV, 4.
 ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit.
 Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo dif-
 ficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31. τοῦτων δ' οὐδεὶς
 ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo
 orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum as-
 tem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut au-
 diturus. Quid si igitur ἀκούσειε optandi modo legas? vel ἀκού-
 σων. REITZ.

Ead. l. 5. Δαιτυμόνης) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Jens. ad Dial. Imag.
 posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inve-
 niuntur; (quamquam inverse ἀχλὸς edī sit passus, ut ibi
 vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll.
 Suid. et Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen et Al-
 ciph. IV, Ep. 55. pag. 410. plane totidem verbis scribens τὴν
 τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. et haec Luciani
 adfert, et ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog.
 Laert. X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀ-
 χλῆαν dicentem, et ἀνοχλησίαν Diog. Laert. II. Segm. 87. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπικούρος forte. Sic in-
 terpres. GUYET.

Pag. 108. l. 8. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omni-
 no respicere Odyss N, 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris
 omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciorum
 lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut
 Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34. et 35)
 unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fru-
 tur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine
 sese commendat conjectura Solani: sed quod eam, inducta
 vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate li-
 brorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur.
 Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine
 ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Cum vero
 et ἐπὶ σχεδίας Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, et veri-
 tati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

Ead. l. 9. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET.
 Habuimus idem in Bis Accus. c. 15. med. REITZ. Quae sequun-
 tur, non recte ceperat Gesnerus, reddens: Epicurus enim
 iste, quicumque demum est, sapiens. In suspensio relinquit
 parasitus, quo jure nomen Sapientis solus omnium Epicurus
 sibi ipse arrogaverit. Cf. Cic. Finib. II, 3. qui (Epicurus) se

unus, quod sciam, sapientem profiteri sit ausus. Et Tusco. V, 26. in. qui tantummodo induit personam philosophi, et sibi ipse hoc nomen inscripsit. Formulam loquendi illustravit *Fritzscher*. Quæstst. p. 191. et quos ibi laudat. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐχ ὅπως ἠδέως οὐ ζήσεται) Forsan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo et recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 109. l. 6. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγγὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκίτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, et nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

Ead. l. 7. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν, quod in *Par.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat REITZ. Παρέχειν h. l. vim habet verbi παρῆναι, ut ἔχειν verbi εἶναι. Neque omnino tentandum videtur. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. *Ei B.* 2. *Par.* et *Amst.* quod et agnoscit L. sed abest ἦ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam *De Merc.* Cond. c. 13. SOLAN.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῦτο) Forsan παρὰ τούτου, adscripserat *Gesnerus*. REITZ. Siquidem ab hoc (scil. confecti cibi) cum *Gesnero* reddas, sic sane erat corrigendum. At παρὰ τοῦτο esse ob hanc causam, recte monuit *Fritzscher* loco in *Varr.* Lectt. laudato: LEHM.

Pag. 110. l. 3. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim *Epicurus* philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr. Ipse pater veri doctus *Epicurus* in arte Jussit, et hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lusit pro jussit, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. BOURN.

Ead. l. 5. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est etc. neque pecuniae, pro quibus causam dicere graveitur. Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impugnantem. Illic est ἄτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde

confirmatur *Graevii* emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίας vel οὐνοικίας legendum esse arbitror. *Solan.* Cum coquo sane melius conjungeretur hic dispensator, ut *Spheo* praeced. ubi utrique dicebatur dominus μάχεσθαι, quod h. l. diceretur χαλεπῆρας. Nihilominus genuina puto nos habere verba, in quibus promiscue recenseantur molestiae, quibus careat parastus, non accurate pensitatis singulorum verborum rationibus et vinculis. Ἀργύρια autem vasa argentea esse, non, ut *Gesnerus* reddidit, pecunias, jam monuerat *Belinus*. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et *Solanus Florentinus* nam etiam ἐκείνος male habere, *Juntinas* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, et ὅν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλῆσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ. Quia ἀνάγκη illud ipsum, quod sequitur, et in vett. Edd. sine jota subscripto editum legitur, arctius cum ἐκείνους conjungendum. Sic demum veram habes loci formam et indolem; quod vidit etiam *Fritzschi*. LEHM.

Ead. l. 12. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem *Guyeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic. L. II. c. 28. m.* αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi et αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. cap. 44. τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινι etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28. οὐπερ ἱερὸς εἰμι. *Aesop. F. 2.* τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Evang. Joan. XIX, 36.* ὅσοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod. XII, 10.* de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic. l. in Verr. 18.* insula Deorum sacra, pro Diis, adfert *Jensius* in *Lectt. Luc. p. 285.* addiditque deinde *Justin. XVIII, 7.* decimas *Herculis* ferri. Et *XI, 5.* duodecim aras Deorum statuit. Alia hujus generis dedit *Wopkens* in *Animadv. ad Avian.* insertis *Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. pag. 210.* REITZ. „Caecutiit hic vir perspicax (*Gesner.* in *interpr. Lat.*) nec minus (quod non tam mirabile) *Reitzius*, ut ex nota ejus manifestum est. Constructio est: ἀνάγκη γὰρ (ἔστι) μάθῃσιν πάσης τέχνης πρὸς αἶψιν (τῷ μανθάνοντι) πόνον, φόβον, πληγὰς.“ Sic *J. Seager.* in *Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 319.* LEHM.

Pag. 111. l. 2. Ἀπῆλθε κλάων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν δι-

δασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνου ποτὶ ἀπῆλθε κλαίων, ὥςπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior et elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοὶ, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholiis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticā loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, et passim. Adde, quae ad Tom. I. notavimus. JENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. Ed. Ven. Reliqui vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Jens. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, et vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plat. 84. ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, et simil. quae cum prae-positis. ἐς juncta, ipse adtulit Jensus. REITZ. Scilicet ἀπὸ τῶν διδασκάλων est *e schola*; et sic, si velis, defendatur aliquo modo illud Sornii c. 2. quod in Codd. nonnullis legitur, ὁπότε ἀφῆθειν ἀπὸ (vulg. ὑπὸ) τῶν διδασκάλων. quoties *e schola* dimittebar; quod tamen illic par est quotidie factum cogitari debere. LEHM.

Ead. l. 4. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

Ead. l. 15. Πολλῇ) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἐργ. 290. μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. Ed. et Salm. αὐτοῦς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλῇ — αὐτό) Notarat Solanus noster solam *Par*; quae male πολλοὶ haberet. Sed et alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim et πολλῇ male forsā ab interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentēs. At cum οἶμος masculinum sit, πολλῇ, (si proba est lectio, et non πολλὸς poetice pro πολὺς, rescribendum) forsā ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* et *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequo ac priores interprett. et ὁδὸς post πολλῇ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere pos-

semus, si adjectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδός et οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοῦς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοῦς refingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, et αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN. Ad τέχνην referri πολλή vel propterea nequit, quod de artibus pluribus agitur, non de una. Mireris omnino, tantopere a vero aberrare potuisse viros haud sane stupidissimos. Πολλή dicit parasitus, de ὁδός cogitans, sed meminit statim versus Hesiodi longe celeberrimi, et applicat eum paullo liberius, sed tanto cum voce πολλή convenientiorem, quam οἶμος ad analogiam vocis ὁδός etiam feminino genere dictum sit. Cf. Eurip. Alcest. v. 845. Herm. ὁρθὴν παρ' οἶμον. Αὐτὸ autem intellige τὸ ὑστερον τοῦτο. Αὐτὰς, quod dno Codd. praebent, non equidem praetulerim cum Belino. Maxime sic claudicet sententia. Ceterum et alibi noster, et varia quidem ratione, hunc Hesiodi locum in usum suum couvertit, ut Hermot. c. 2. Necyom. c. 4. LEXM.

Ead. l. 17. Εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum et sincerum priorum Editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν. Paullo post iterum τῷ degeneravit in τὸ (ἅμα τὸ ἄρξασθαι), ut jam vidit et monuit Graevius. JENS.

Pag. 112. l. 1. Τῷ μαθ. Ita B. 2. et Par. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

Ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστίν) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaestu est*. Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Ead. l. 4. ἅμα τὸ ἄρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. ἅμα τῷ ἄρξασθαι est σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male ἅμα τὸ ἄρξασθαι. GRAEV.

Ead. l. 11. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Judaeis et Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sancte et caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant et septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

Pag. 113. 1. 3. Πολυποσίαις δὲ — αὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.)

Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν, Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4. pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum trajectio est ap. Callim. Hymn. I. v. 10. Ἐν δὲ σε Παρθασίῃ Πείη τέκεν. Long. Past. III. pag. 110. ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν ἑξοσιν ἓνα τὸν κάλλιστον αἰτὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, ejus Oper. adjuncta pag. 359. Sed Latini, si non isdem plane, aliis tamen συγχύσεις vel frequentioribus et intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium et Rutgers. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. REITZ.

Ead. l. 7. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἔστιν ἀγαθὴ etc.) Non αὐτὴ, sed αὐτῇ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molestā, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21. pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσι μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν· αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας· non, ut vulgo, αὐτῇ. JENS. Αὐτῇ) Jensi emendatio. SOLAN. Sic mox recte §. 19. κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ· quare nullus dubitavi, monentibus Jensio et Solano parere, REITZ.

Ead. l. 13. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione. 145. B. C. D. SOLAN. Ut Fl. hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀρη, Gall. 3. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic et alibi, et perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. etc. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. et T. II. p. 585. etc. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ. Variant praeterea apud Nostrum Διομήδην et Διομήδη Ver. Hist. II, 23. Διογένην et Διογένη Demon. c. 62. Ἀριστοφάνην et Ἀριστοφάνη supra Bis Accus. c. 53. Sed Διομήδην infra cap. 44. sine variatione legitur. LEHM.

Pag. 114. l. 2. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17. αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita et hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτῇ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ. Nihilominus Schmiederus edidit αὐτῇ, idque tacite, tanquam re aut per se certa, aut minoris momenti. LEHM.

Ead. l. 3. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex

sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyllaba jungere. Sic *Noster* mox cap. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem iungit, δυνατώτερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοι ἐστίν. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀλλότρια) *Athen.* l. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

Ead. l. 8. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpret. BOURD.

Pag. 115. l. 4. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatus. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* II. 28. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀνήρωτα) Ante *Bas.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. IX, 108. SOLAN. Similiter accommodatum hunc locum Homericum videbis ad hoc ipsum hominum genus De Merc. Cond. c, 3. ad sacerdotes Delphicos *Phalar.* II, 8. LEHM.

Pag. 116. l. 6. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναϊότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paullo ante, οὐ μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

Ead. l. 10. Ναυσικάα) *Homer.* Odyss. Z, 101. SOLAN.

Ead. l. 12. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam et constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, et his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir.* Math. VIII, 186. et ibi *Fabric.* GESN.

Pag. 117. l. 9. Τεκμαρτεσθαι) Unde sit, ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN. Simplicius longe egit *Seagerus*, e δηλονότι sciens δῆλον ὅ,τι. Sio optima evadit et aptissima sententia. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀρχὴν γὰρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχήν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχήν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanquam quoque *Fabrum* male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχήν εἰώρας αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. Ed. *Amst.* (i. e. in Tim

civclter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhæsit quoque *Politianus*, dum in *Miscellaneis* cap. 56, locum hunc *Pausaniae* in *Boeoticis*, de tauris apud *Aethiopas*, ὅτι σφίων ἐπ' ἄκρα τῇ θυνί, ἐν ἑκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud *Pausanias*, nisi simpliciter vult; tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. JENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. Et *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπὶ τοι. GUYET. *Gesnerus* senam adjutit, signum interrogandi post πότε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjetit *Guyetus*: quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, σεναυι. REITZ. Ego vero ad *Gesneri* rationem composui textum; quo facto non opus erit *Guyeti* emendatione. LEHM.

Pag. 118. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τὰ κατὰ ταύτας ἀσύμφωνοι εἴη, καὶ παρὲλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sehsu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum rationes nonnihil discreparet, et postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέος enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac alias quidem artes, quamvis et in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam et mediae videntur, et earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Παρασιτικῆς ἐκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, et caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet Ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρὲλθοι τι, συγγνώμης ἀξίός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) placuit. Vol. VII. Ff

ne omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. et vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. JENS. Vid. JENS. SOLAN. *Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν*) *Καὶ μὴν τὰς μὲν* aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum *καὶ*. Sed quia *καὶ μὴν καὶ* millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. §. 60. ibique adlegatis, item Enn. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (alia de *καὶ* abundante ad Somn. c. 7. sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi *τί δὲ οὐκ οὐ τὰ*. Ibid. c. 10. p. m. *μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν*. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin et sex, ut in Tim. §. 16. *ἄν; οὐ σὺ γε, ὦ Ζεῦ*. Sic et Liban. Ep. 29. *καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ*. Idem Ep. 51. *οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου*. Ep. 33. *ὃ τὸ μὲν τι τῆς*, et passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. cap. 6. *ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ*. Ibid. vel octo monosyll. legas: *Ἐστὼ γὰρ ἐν τῇ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β*. Ac versu ult. ejusd. cap. *ὥστ' ἐγὼ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἶη*. Xenoph. Cyr. III. sub init. sex etiam copulat; *τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες*. Ibid. p. 54. a. m. *νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα*. Octo Diod. Sic. III. c. 62. p. 231. *τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου*. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. *καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ*. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

Ibid. *Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας*) Nihil hic vitiosum; sed im-peditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit *ἀξιῶσας*. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: *Προςδεκτικὸς ἂν εἶη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιῶσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ.* GEN.

Ibid. *Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιῶσας*) *Quamquam earum ratione et postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat.* GUYET.

Ead. l. 4. *Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας*) Haec ex *Fl. Solanus* ita constituerat, *καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιός ἐστι* etc. ac sequentia illa tria, *προςδεκτικὸς ἂν εἶη*, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi *ἀξιός ἐστι* pro *ἀξιῶσας* receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quis omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

Ibid. *Τις συγγνώμης ἀξιός ἐστιν*) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave *τι* pro *τις* habet. In reliquis pro *ἀξιός ἐστι*, *ἀξιῶσας* prave legitur; et mox post *ἀμεταπτωτοι*, *προςδεκτικὸν ἂν εἶη*.

quod *Fl.* non agnoscit, et nos ut supervacaneum et merum glossema omisimus. SOLAN.

Ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

Ead. l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον sit mutandum, cum jungi possit praemisso τις. REITZ.

Ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαῖαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

Ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorem esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὡς ἀναγκαῖαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τις interrogantis more scriberem. REITZ. Totum locum sic putat Seagerus legendum esse: κατὰ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέον ἂν εἴη φιλοσοφίαν δὲ τις ὡς ἀναγκαῖαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργανικῶν; et constructionem dicit hanc esse: Προσδεκτέον ἂν εἴη, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ (εἰ) παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας. Μέσας esse vult visibus vitae communibus subservientes. ὡς ἀναγκαῖαν, quasi sit vitae communi necessaria, ideoque indulgentia vel venia digna. ὀργανικῶν, artibus mechanicis, quae instrumentis, ὀργανοῖς, utantur. Quam explicationem et emendationem magnopere vereor, ut cuiquam omni ex parte probare possit. Quamquam non nego, et mihi hunc locum non una ex parte laborare videri. LEHM.

Ead. l. 13. Φορᾶς ἀντιδόξου) Contrariorum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu similis nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad *S. Empir. Math.* VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, *Math.* II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

Ead. l. 14. *Μηδὲ τὴν ἀρχὴν*) *Point du tout*, i. e. nullo modo. GUYET. Recte *Guyetum* monere, vide ad hujus Dial. c. 27. ubi *Jensius* idem notat. REITZ.

Pag. 119. l. 5. *Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν*) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posteriorius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Hag. Pl. Par. Fr. Ald. Salm.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. jam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ con- duplicetur. REITZ. Fortasse scripsit auctor, ἄλλως μὲν τοὺς, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. quemadmodum *Xenoph.* *Memor.* III, 1, 8. ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἀγῶνται, ὑπὸ δὲ αὐτῶν ὠθεῖται quem locum caute quidem, pro amore suo, sed tamen sine idonea causa, tentavit magnus master. *Frid. Volg. Reitzius* in praeclarissimo libello de Prosodiac Graecae accentus inclinatione p. 13. sq. Ed. Wolf. Non enim insolitam esse hanc articuli collocationem, ipse postea vidit ejusd. lib. p. 68. sq. et *Wolfius* ibid. confirmat. LEHM.

Pag. 120. l. 6. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor; intelligerem, si esset ὡςπερ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

Ibid. Κατὰ τινός) Καὶ τινός legendum. GUYET. Probe conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐν βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a *Diogeni* factum? SOLAN.

Ead. l. 13. Νῆ τὸν Ἰπρανλία) De hoc Parasitico sacramento *Jo. Meursius*. Jurabant etiam Parasiti νῆ τοὺς ἄλλας. *Liban.* *Paras.* *Bourd.*

Ead. l. 16. Ὡν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὡς. GESN. *Gesnerus* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; et pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

Ead. l. 17. Αἰσχύνης) Vid. *Imagg.* c. 17. et hoc ipso op. c. 43. et *Plut.* in *Vit. Aristid.* et π. *κόλαξ.* *Bentlejus*, *Diog. Laërt.* II, 61. p. 48. C. D. et *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l. c. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro *εἰ οὕτως δύναιτο*. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet Solan. ad hujus Dial. c. 9. et ad Tim. §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, et *εἰ δύναιτο* duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δὲ αὐτῶν, *εἰ δύναιτο*. Sed ὅπως tum pro *ut* valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3. hujus Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. et 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὡς saepe accipitur pro οὕτως, non solum in formula ἦδ' ὡς pro ἔφη οὕτως, quam habuimus Alex. c. 43. Lexiph. c. 2. 4. et singulis fere seqq. Sed et alibi, ut Aesop. Fab. 91. καὶ ὡς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ περιστρεφά — ἐξήλασαν (κολοιόν) παίονσαι. Καὶ ὡς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τραγῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνήθειεν etc. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἴπως, quia, alterum ei minus nitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; et hic recte interpretabimur, *si quia*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ. Operam h. l. perdere Reitzium recte notat Seagerus. Nec plus profecit Abresch. Animadvv. ad Aeschyl. Tom. I. p. 390. conferendo dissimillimam rationem apud Sophoclem Antigou. v. 571. (Herm.) Nihilominus dubito Seagerum sequi satis confidenter suadentem γνωσθῆναι pro γνωσθῆναι. Est potius hoc exemplum mancae orationis, ejus generis et alibi nonnulla deprehendas. Γνωσθῆναι proxime ad δύναιτο referendum. Quae autem sic desideratur sententia ad ὅπως pertinens, τύχοι τούτου aut γένοιτο οὕτως, menti legentis, vel potius, audientis, facile se praebet splendendum. LEMM.

Ead. l. 3. Ὑπόκιμηναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ —. SOLAN. Εὐδοκιμηναι) Admisissim augmentum ἡδον. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Jungermann Manibus δοκησισοφος videar, nihil mutavi; et cum mox §. seq. rur-

sum *εὐδοκίμει*, consentientibus vet. Edd. habeamus, (quod similiter in *ὑδοκίμει* mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus *εὐ* maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32. (22.) Amor. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi. REITZ. Non *Reitzium*, sed *Solanum*, in hac caussa audiendum esse, probasse mihi videor Tom. II. p. 456. LEBM.

Ead. l. 5. *Ἀρλουπκος*) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem, et vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Ep. L. I. COGN.

Ead. l. 10. *Αὐτὸς εὐδοκίμει*) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod *Guyet.* scribit *εὐδοκίμει*, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17. f. et Gall. 18. etc. Nihil tamen definio. REITZ.

Ead. l. 14. *Πλάτων*) Vid. *Plat.* Dion. 283. — (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. et prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui et ipse Parasiticae, et Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. *Δευτέρῳ στόλῳ*) In priore venierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἀριστόξενος*) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse partria Tarentinum. De hoc *Cic.* et *Gell.* COGN. *Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιός καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλεὺς ἦν*) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠεροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος αὖ ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si *παράσιτος* habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) et Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: *Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρέψας δὲ ἐν*

Μαντινεία φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡτό-
χησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου,
εἰτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους.
Multa deinde de eo subjungit, quae videbis; et tandem addit,
συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eun-
dem esse, de quo hic *Lucianus*. ΠΑΙΜ. Ἀριστόξενος — μουσι-
κός) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob
libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat
etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum
historiae caussa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis
vocat, et seq. *Palmer.* notam vid. et eundem *D. Laërt.* 293. F.
A. Gell. IV, 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. SOLAN.

Ead. l. 7. Νηλέως) De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) COGN.

Ead. l. 8. Εὐριπίδης — παροιστῆς) Hoc abunde *Suid.* et
Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum vide-
bitur, cui viri et vita et studium perspecta sint. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνάξαρχος) Legendus *Laërtius*. COGN.

Ead. l. 11. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, παρασ. σπουδ.)
Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, ὑποσχών, παρασ. σπ.
Nisi accipi *Lucianus* voluit, ὥςπερ ἦν, ut erat, pro, ut est,
sive ὥςπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic
aliquid *Marcilius* p. 255. Ed. *Amst.* Sed, ut et ipse postea
iunxit, id vult Parasitus: Ostendi ergo, Philosophos, ut plane
se res habuit; parasiticae operam dedisse. Quasi dicat: id
quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Ari-
stoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequenta-
runt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. JENS.

Ibid. Ὡςπερ ἦν) I. e. ἔφη. Cui ignota illa Platonica ἦν
δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥςπερ ἦν interpretari, quantum
licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu pa-
rasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio et
facultate. GERN. Utramque explicationem contorsit h. l. *Ges-
nerus*; qui vertit: ut dicebam. Unice recte de formula satis
nota cogitavit *Jensius*; quem secutus correxi interpretationem
Latinam. LENH.

Ibid. Παρασιτία) Fr. et Par. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σπ-
τία. Suspicio scriptum fuisse παρασιτεῖν, vel παρασιτεῖν, ut
cap. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut op-
ponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθέλησαντα, quod mox sequitur. SOLAN.
Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocine cum
puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id
omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse,
(si modo inveniaturs adjective) nam σπουδάζω etiam accus. jun-

gitur. Sed in hac varietate praetulit id, quod planum et usitatum est. REITZ.

Pag. 123. l. 9. *Μάλιστα χρησιμώτατοι*) Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII, 2. pr. *ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα.* REITZ.

Ead. l. 18. *Περιορῶν ἔξω*) Subaudi *τῆς πόλεως.* GUYET.

Pag. 124. l. 10. *Μὴ γελοῖον*) Subaudi *τὸ ὄρα*, aut simile quid, *ὄρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν* videtur. GUYET. Si cum *Salm.* interrogandi signum addas, quod feci, *μὴ* interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis *ὅπως μὴ*, locum habet. At jubet *μὴ* acui *Budaeus*, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in *Luciani* aliorumve auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX, 14. scribitur *μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ*; interrogative. *Aristoph.* *Plut.* *μὴ τ' ἀγαθὰ*; *Aelian.* XII, 22. f. *μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῶν ἔτερον ἔσπειρας*; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum *Guyeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ. Ad libidinem haec referri minime debent: neque enim sensus eodem redit. *Μὴ γελοῖον ἐστὶ*; foret: *ridiculumne est?* es ist doch wohl nicht lächerlich? Contrariam sententiam profert: *μὴ γελοῖον ᾖ*; *Nonne ridiculum sit?* es sollte nicht lächerlich seyn? Vides alteri interrogationi inesse negationem, alteri affirmationem. In sequentibus verba, *τινὸς δεομένους ἀναλήψεως* reddiderit *Gesnerus*: *re quadam indigentes*; nescio qua vi et qua de caussa. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. Ceterum *Schmiederus* hunc locum sibi suspectum esse profitetur. LEMM.

Ead. l. 14. *Οὐδὲ λευκός* (*τὸ μὲν γὰρ γυναικί*) Vide *Is. Casaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. *ἡ θῆλον ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγνω.* BOURD.

Ead. l. 15. *Ὅποσον ἡμεῖς*) Sic *Ter. Eun.* II. Sc. II, 10. & seqq. *Viden' me* etc. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Ead. l. 19. *Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα*) Unde pendet *εἰκάζειν*; Scribe ex Ms. *ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν*; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. *Δεῖ Ven.* utraque. In reliquis impr. *δὴ*, mendose. SOLAN.

Pag. 125. l. 3. *Εἰ δέ τις* etc.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, et extra muros prodire. *Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φησὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν*, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime *παρετάξατο*. Si quis vero in acie co-

*et iur stare. Παράταττοθαι est instrui in acie. GRÆV. Πα-
τάττο Ven. utraque. In reliquis παρεδίξατο. SOLAN.*

*Ead. l. 6. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὁμῶς) Nullus dubito, quin hæc
ta resingenda sint, ut exhibet margo A. W. TTX. ὡς θαν-
άσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχρῆ μέτριον· λέγε δὲ ὁμοίως. ΠΑΡ.
ὦν μὲν etc. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione per-
egerit. REITZ.*

*Ead. l. 7. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, æ-
ate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil.
l. I. Plut. in Phocion. COEN.*

*Ead. l. 9. Φωνήν) Locus subobscurus, mihiq̃ suspectus.
Et ut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.
Ibid. Varr. Lectt. LEBM.*

*Ibid. Δημάδης) Meminit et infra Demosth. Encom. o. 15.
SOLAN.*

*Ead. l. 13. Ὡς εἶπε τις) Sic interpretes legisse videtur:
ὥς εἶπε τις. GUYET. Ὡς εἶπε — κατ' αὐτὰ) Pl. ὡς — κατ'
αὐτὰ. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem
orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medici-
nam huic facere velit. SOLAN.*

Ead. l. 14. Κατ' αὐτὰ) κατὰ τ' αὐτὰ. GUYET.

Pag. 126. l. 1. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

*Ead. l. 2. Ἀνδριόττεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. Salm.
et Amst. Reliquæ ἀνδριόττεροι. SOLAN.*

Ead. l. 8. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

*Ead. l. 10. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m.
70, B. est ὀλεθρος Μακεδόνων. SOLAN. Corrigendum non cen-
seo Lucianum. Sive enim ad Demosthenis locum respicias,
paullo liberius verba ex memoria pronunciari cogita, qui mos
est nostro sollemnis, et hoc quoque loco in ceteris verbis con-
spicitur: sive linguae rationes spectes, non video, quid ne-
cesse sit τὸν Μακεδόνων ὀλεθρον cum Belino interpretari
Macedonum pestem, quum aequè facile intelligi possit sceler-
atissimum Macedonum. Ὅθεν male olim redditum, a quo,
nam a Guyeto video recte explicatum. LEBM.*

Ibid. Ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

*Ead. l. 13. Πίπας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo
litteris aureis inscripserat, ἀγαθὴν τύχην attamen cum ad pu-
gnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi
probrio daretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ
πάλιν μαχίσεται. Cetera hujus Dialogi desumpta ex Iliad. et
Odys. COEN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γρα-
φὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. et ibid. passim. SOLAN.*

Pag. 127. l. 1. Θραξί) De Philippo an Demosthene di-

catur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthenes dictum cur statuam, ex *Plutarchi* loco discas, quem ad *Soc.* c. 7. descripsi. Videbis ei ab *Aeschine* objectum, quod a *Barbara* natus esset. SOLAN.

Ibid. Καὶ Σαύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* *Δημοσθένιος* ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit *Demosthenis* Thracis Grammatici. An utrumque confudit *Lucianus*, seu potius parasitus? GUYET.

Ead. l. 8. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic *spad* *Diog. Laërt.* in *Stilpo*. BOURN. Conf. Gall. cap. 11. Simili phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* *Stilpone*. SOLAN.

Ead. l. 14. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe *Platonem* tradunt ter militasse. Vide *Diogen. Laërt.* III. p. 72. A. SOLAN.

Ibid. Αἰσχίνης) Conf. supra *Imag.* c. 17. SOLAN.

Ead. l. 15. Ὀμίλος) Sic supra *Asiu.* c. 37. αὐλητῆς ἄμυς. SOLAN.

Ead. l. 16. Μόρος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia *Socratis* in *Platonis* *Apol.* p. m. 363. F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἐτατρον, οὓς ὑμεῖς εἰσεθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποντικῇ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Ἀθλήσ, τότε μὲν οὐ ἐκεῖνοι ἐτατρον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνεον ἀποθανεῖν &c. Sed hanc militiam non minus, quam *Lucianus*, deridet et mendacii *Platonem* accusat, *Athenaeus* V, 15. praeclare et quidem refutatus a *Casaubono*; add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in *Alcib.* p. 555. H. Steph. nec ulla dubitatione fortitudinem illius, et servatum in proelio *Alcibiadem*, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit *Socrates*. GUYET.

Ead. l. 16. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, ἐν τῇ Ἀμφιπόλει. Vide *Suidam.* Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hanc locum emendasse: at mendum est, et manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τῇ ἐν τῇ πόλει μάχῃ? Quae nam fuit ea pugna in urbe facta, in qua *Socratis* affuit et quis *Deorum* *Parnethen* montem a *Boeotiae* finibus in *Athenas* ipas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τῇ ἐν Ἀθλήσ μάχῃ. Ea fuit, in qua *Socrates* ἠπλοῖστος. Sed mira et hoc loco interpretis confidentia simul et ignorantia, qui et suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra *Boeotos* facta fuit, et quod dicit inferius, ἀνθρὶ Σπαρτιατῶν ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, &c.

cratis in ea strenuitate loquuti sunt: sufficere ad emendandam nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἱππὸν ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωρῶντος οὐ πορήλασεν ἰδὼν etc. Vide et *Laërtium* in Socrate. Iterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρείου Παλαίστρα. Sit enim in ipsa urbe Athenis is locus, et ipse Taureas is sit, cui Alcibiades colaphum infixit, de choragio contra eum modestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Maetha Delphin Myndium anum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιον παλίστραν. Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ αὐτὸ καθῆσθαι. PALM. id. *Xenoph.* p. 253, 32. et *Thucyd.* IV, 101. Expeditiones cratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. XXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua *Plato* et *Plut.* diserte: χρῆς δὲ γενομένης μάχης, ἡρωστήθειςαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet et Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua *Tullius* Divin. l. Trium harum diserte meminit in Ael. apud *Latonem* Ed. Bas. p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat ullam a Socrate pugnatam. Sed vide tu *Casauboni* Aniadversiones, in quibus *Athenaei* iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quod corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν Ἀμφιπόλειως (forte unmodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei *Spartani* militis mentio, quam cum hac fuga connectit *Lucianus*. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere liquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποσειδίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum pervari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. 197. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad ripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* *Nep.* 522. ex his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatium, ostendit

Wassé in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque la-
nes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emen-
tationem. Nam discrete *Thucydides* l. c. et *Plutarchus* de *Pla-*
mon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad *Delium* contra *Theo-*
nos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem conjungit.
Sed quid faciamus palaestrae *Taureae*? Ponamus illam in
e *Parnethie* *Athenas* ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; videtur
Parasitus, h. e. *Lucianus*, qui cogitasse potuit duas alias pa-
gnas, quibus interfuit *Socrates*. GENN.

Pag. 128. l. 1. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. *Plan-*
Charmide statim ab initio 235. C. SOLAN. Ibiq. *Heinsius*.
Mihī quidem non liquet, quatenus vel fides historica ab
Parasito sit laesa, vel librarii, maxime in verbis τὴν ἐν τῷ
λεὶ μάχην describendis, ab auctoris manu declinaverint. (Quae
in re tam dubia malui textum ad librorum fidem citius
reddere, quam committere aëne. LENH.

Ead. l. 2. Πολὺ γὰρ αὐτῷ etc.) De *Socrate*, cum ex
lio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστεϊότερον
καὶ μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφισ-
προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχην.
Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum ex-*
lescentulis sedendo se ornare, et secum versantibus capti-
las proponere, quam cum Spartano viro pugnare. Verum
unquam audivit, *Socratem* se ornasce, aut pueros ornare
palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem
logum de gymnasiis; ubi se non ornasse in iis, sed pulch-
commaculasse dicuntur. Adde ὠραίζειν non significare
niare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cap-
tabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, ludere cum pueris
nam sic et alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi
veram scripturam, in quo legitur ἀοριζειν sed scribens
ὁαριζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, quae
crati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὁαριζειν proprie
dicitur de colloquio amatorio. *Homerus* *Iliad.* Z, ἐπὶ
ἔμειλλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἢ ὁαριζε γυναικί· quando
erat *Digressurus* e loco, ubi cum sua colloquebatur uxor. *Iliad.* X. Τῷ ὁαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἡῖθέος τε. Πάρης
ἡῖθέος τ' ὁαριζέτον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, cum
adolescensque. *Virgo* et *adolescens* confabulantur inter se. Hoc
ὁαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animi
virovum. Idem poeta de cestu *Veneris*: Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλον
ἐν δ' ἱμερὸς, ἐν δ' ὁαριστὺς Πάρφασις. Ibi est quidem amor,
est desiderium, insunt blanditiae *Illicientes*. Recte enim antiquus
interpres ὁαριστὺς πάρφασις conjungit, et Etymologicam

num exponit *ὁμιλία παρασκευαστική*, colloquium, quod prae-
parat, hoc est, animum ad amandum et conalescendum inci-
t. Idem: *ὁσος αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, αἰὼνι ὁμοαροί τινες*
ἔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρῆσθαι γάμω καὶ συνηρμόσθαι. ἔξ αὐ-
τοῦ δὲ ὁαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide
equentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de
virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
moris, ac blanditiarum. GRAEV.

Ead. l. 3. Ὁαρίζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest,
uin recipiam emendationem *Graevii*. Sed quia non satis cer-
tum, quid *Lucianus* reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio
minus placeat, prae illa: adscripserat etiam *ὁαρίζειν Gesnerus*.
It in versione eo adlusit. REITZ. Non video prorsus, quid
elinquatur dubitationis, quin unice vera sit *Graevii* con-
jectura. Cf. Alexandri oraculum supra Tom. V. p. 110. cap. 54.
Ὑπεκπλάνοις ὁσροῖς χαλρεῖ, κοῖταις τε θυγάσιν. LEM.

Ead. l. 4. Ἀνδρὶ Σπαργιάρῃ) Suspectum. Forte *ἀνδρὶ σπαρ-*
γῇ. Thebani enim et Boeotij dicebantur *σπαργῶν*, i. e. *satī*.
Fabula nota. Vid. Nostrium Philops. c. 3. KUSTER. Adde *Eur.*
lx. (pag. 330. A. 314. AB.) et *Hq. μ.* (pag. 719. A.) et Nostr.
De Salt. α. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὄρετε οὐδέν τε etc.) I. e. vera dicis, non ca-
lumnias. GUYET. Apparet quidem, haesiisse in hoc loco *Be-*
neditum, dum quae nimia attulit *Obsopoeus*, amputare cona-
tur; sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus ne-
quivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui
sic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat*
haec illis illudendi gratia: exprobrare, sicut tibi. Itaque parum
gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contu-
meliis afficiendo. Ex his omittens *Benedictus* illa sicut tibi,
sequentia reddidit: *itaque parum gratiae arti tuae conciliare*
videris contra viros hocce mentiendo. At quaeso quid est, quod
in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo
testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis et fide dignis,
nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus.
Hinc certe et in nostra periodo assentitur parasito, contra
quam interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc
sensum efficiant, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuas*
arti, in illis viris mentiri. GRON.

Ead. l. 10. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tam-
men hoc loco *καὶ* ejicere cum *Gesnero*, qui in marg. notarat
hoc forsitan delendum. Nam nexus *φέρε καὶ σὺ λέγε* melior est,
quam *φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε*. Etsi de *καὶ* abundante jam ad
nauseam commentati sumus antea. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδὲς ἀήκοος Ὀμήρου) Οὐδὲς μὴ ἀήκοος Ὀμήρου. MARCIL. *Marcilius* hoc loco legit, οὐδὲς μὴ ἀήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: *Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoculus usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.* IENS. Mallem ἐπὶ αὐτοῖς. SOLAN. Minime probo *Marcilii* commaculationem, quam forsitan hinc orta, quod crederet, duas negationes et hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duas negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum a privativo; nam οὐκ ἀνάξιός Græcis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis *Ael.* V. H. IV, 18. Συρακούσιον ἄνδρα πλεῖστα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτος τρωικῆς, l. 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ. Cf. Varr. *Lectt.* Non puto necesse corrigendum esse, quum eadem vocis οὐτως ellipsis h. l. esse possit, quae satis frequens est ante ὥστε, de qua etiam in *Asiano* libro agitur Ed. Schäf. p. 777. sq. licet nec plene, nec satis accurate. LEHM.

Pag. 129. l. 1. Νέστορ) *Hom.* II. A, 249. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὅσπερ ἰδόντες) Ὡσπερ ἰδόντες. MARCIL. *Solanus* contra, cum ὥσπερ legeretur in J. id in ὅσπερ mutavit, cui adsentior, etsi et alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optime Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est post, θαυμάζεις ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

Ead. l. 6. Δένα Αἴαντας) *Hom.* II. B, 371. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἰδομενεά — παράσιτον) *Hom.* II. A, 256. SOLAN.

Ibid. Ἐγγονον) Quamvis consensiant libri, et apud *Asiaticos* ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔγγονον videtur. SOLAN. Non filius Jovis, sed nepos, vel pater pronepos, fuisse traditur Idomeneus. Vid. *Homer.* Od. XIX, 181. et *Hygin.* f. 97. qui Deucalionis Cretensis filium narrat. Quamquam mox c. 47. *Lucianus* ipse Jovis filium citat Idomeneum, vel errans ibi, vel latiore sensu vocem ut accipiens. Sic certe secundum vulgare Grammaticorum praecipuum h. l. magis convenit ἔγγονος, qui est e posteris, quam ἔγγονος, filius. Quamquam facile largior *Solano*, crebriorum vocabulorum, et crebriorem etiam, quam forsitan suspicaris, per libros veterum exstitisse permutationem; ut *Eur.* *Hecub.* v. 941. Pors. LEHM.

Pag. 130. l. 1. Πλεῖον) Ex *Homero* II. A, 262. reposuimus pro πλεον. SOLAN. Πλεον) Verum est, in *Homero* l. d. πλεον legi, ut versus mere spondaicus, *Homero* rarior, ibi postulavit enim: Δαιμόνιον πίρωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δένας αἰεί. Sed quod

hemistichio, quod *Lucianus* profert, *ὅν δὲ πλεόν* etiam
 ersum, et magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita
 pera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum *Homeri*
 defectata spondeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita
 ideri potest, ad lentam admirantis et rem magnam parantis
 pronuntiationem exhibendam, legere jam *πλεόν* et hic poterit,
 ni id videtur tanti. REITZ. Nihili est haec tota disputatio.
 Graecae aures sonis Homericis adsuetae vix tulerint hanc justa
 ratione carentem numeri mutationem. Legendum haud dubie
πλεόν. *Πλεόν* ex sequente prosa huc delatum. LEHM.

Ead. l. 5. *Δι' ὅλου*) Ita *V.* 2. et *Par.* scribunt, recte. In
 aliquis conjunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

Ead. l. 9. *Εἰς Ἀγαμέμνονα*) *Homer.* II, H, 312. SOLAN.

Ibid. *Ἄγον*) Sic apud *Homerum* et in *Ed. Fl.* legitur:
 eliqua *Lucianea* sunt. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ὡς αὐτὸς φησὶ*) Ubi hoc dicat *Homerus*, nescio;
 erte II, B, 405. vocat ad coenam *Nestora* et *Idomeneum* in
 rimis. Sed ex verbis ipsis *Agamemnonis* ab eo supra allatis
Iliad. Δ, 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat, *Nestora* etiam
 emper adfuisse *Agamemnonis* mensae, nescio. SOLAN. Junctum
 trumque *Homeri* locum in suum usum torquet *Parasitus*. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἐπὶ Καϊνέως*) *Locus Homeri*, unde hoc con-
 ciat, est *Iliad.* A, 264. SOLAN.

Pag. 131. l. 10. *Ἐκτορα*) *Hom.* II, II, 278. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρωτεσίλαου*) *Iliad.* II, 293. SOLAN.

Ead. l. 15. *Σαρπηδόνα*) *Iliad.* II, 480. De sequentibus vid.
 tiam ead. II, II, 788. et 819. SOLAN.

Pag. 132. l. 2. *Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι*) *Apollo*, *Hector*,
 t ejus auriga, seu armiger. GUYET.

Ead. l. 2. *Καὶ τελευτῶν* etc.) *Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος)*
ὡνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότερος Ἐκτωρ, προσήκτων
ὄν Ἀχιλλεῖα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. TTX. *Τι-*
ας δὴ ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντιβό-
ησαν etc. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis,
 uae perperam exciderant. Ait *Parasitus*, *Patroclum* morien-
 tem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse
 ocem, qualem *Hector*, suppliciter orans *Achilleum*, ut corpus
 um cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae *Parasito*
 uerit digna. Rogat *Tychiades*, quae demum ea vox fuerit?
 espondet *Parasitus* id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse,
 efert *Homerus*. JENS.

Ead. l. 3. *Ἐκτωρ προσήκτων*) *Hom.* II, X, 337. SOLAN.
 n *Homero* est *λάσσομαι*, non *προσήκτων*. Sed an et *προσπ-*
των cum accusativo construitur? An verborum ordo est mu-

tandus? legendumque, "Ἐκτωρ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὴν Ἀχιλλεΐα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, et notissimum. Non est quidquam immutandum, cum et Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Προσπίπτει δ' οὐκ ἄρα τοῦ δ' Ὀδυσσεύος γόνυ. Ibid. 737. — πότρε προσπίπτω γόνυ; deinde Androm. v. 537. Τί με προσπίπτεις, αἶψα πέτραι, Ἡ κῆρυμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic et προσπίπτω ἑμὸς γόνυ idem Suppl. v. 10. eadem ratione, i. e. ellipse ἢ πρός. Nam ibid. v. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σόν. Unam ex Andromache ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

Ead. l. 7. Τοιοῦτος δ' εἶπερ) Hom. Il. II, 847. SOLAN.

Ead. l. 8. (Ἄν). Ex Homero restitui. Nam antea legebatur αὐτόθ'. SOLAN. Imo vero in Homero ἄν mutandum est in α', quod etiam recentiore aevo factum. Ceterum in B. l. et 3. scriptum inveni αὐτόθι, jota perperam subscripto. LEX.

Ead. l. 16. Μὴ ἔμα) Iliad. 47, 83. SOLAN.

Ibid. Τιθήμενος) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in Salm. In omnibus antea prave scriptum τιθήμενος. Socrates apud Xenophontem Achilles amicū fuisse probat, ubi amasium; qua de re ad Ep. c. 32. B. SOLAN. Xenophontis locus est Sympos. VIII, 51. sed in sequentibus quem dicit Solanum, quamvis ipsius notam, non video. Nam ille Lucius locus, quem habes Amorū c. 54. quique potissimum cum hoc inqatro conferendus est, vix poterat nunc Solano observari praesertim quum illic nihil ipse de hac re monuisse deprehendatur. LEHM.

Pag. 133. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89. ἔνθα. SOLAN.

Ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem cum respiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus δουρικρατὴς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείῳ v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimum recedunt. Il. N, 246. θεράπων audit; et 295. Θωὸς ἀτάλαντος, Ἀρηΐ, et mox cum addit, Οὗος δὲ βροτολογιγὸς Ἀρηΐ πόλεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής ἔσπετο — τοιοῦτο Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀδράων Ἥϊσαν εἰς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Aenea manum conserens (v. 500.) ἀτάλαντος Ἀρηΐ dicatur et ipse et Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Hom.

ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansem huic scurrae dedit. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἀριστογείτων*) Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit et plebejum contra *Thucydidis* mentem, qui de eo ita loquitur: *γενομένου δὲ Ἀρμόδιον ὥρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὧν εἶχεν αὐτόν.* In reliqua historia sequitur *Lucianus* receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statu is reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii et Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud *Philostr.* 900. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ὡςπερ Θουκυδίδης φησὶ*) Cum *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VI. p. 411. v. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo *Thucyd.* Vol. IV. Ed. Bip. pag. Annot. 401. ad verba *μέσος πολίτης*. BIP.

Pag. 134. l. 5. *Ἀφείλετο*) Propter phrasæ raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, et privationi bonorum et honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud *Aelian.* XI, 6. *ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἐταῖροι.* REITZ.

Ibid. *Ἐστῆκε χαλκοῦς*) Sic *Lexiph.* c. 11. De *Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciph.* I. Epist. 50. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. REITZ.

Ead. l. 6. *Οὐχὶ πρῶτον μὲν etc.*) *Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἐξείσιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάζει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι.* Locus hic in posteriori parte paullum contortus, et forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάζει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte: Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum et *Ulysses* censet? Etenim quem in bello pugnare, et quem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάζειν, ait se epulis excepturum. Verba *Ulyssis*, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* II. T, 160. *Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθε θοῆς ἐπὶ*

Lucian. Vol. VII.

G g

νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνου· τὰ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκμήνος εἰ- τοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. *Sed vesci jube velocibus in na- vibus Achivos Pane et vino: hoc enim robur est et fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare.* Huc faciunt verba Scholiastae Theo- criti ad I. v. 51. οἱ μέλλοντες πολέμειν, πρωῒτας ἔτι οὔσης, ἄλ- γον τινὰ ἡσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρυστον οἶνον ἐπινον, ὡς θεοπαῖ- ῶσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, et meracum bibeant, quo calidi et minime meticulosi forent; quod et ἀκρατισμὸν appellant.* JENS.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam etc. Exempla quaerenda. GUYET. *Jensius* transpo- nendo haec sananda putat; sed addenda tantum vacula ei post ἐστιάσει, unde excidit, quia eadem literae ipsius vculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipia prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.* PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. *Homer. Iliad. T.* 162. et 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καὶ. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter et multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *non est aliter: sed.* Et videtur haec supplend- ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet *Devarius*. Deinde non puto apus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθύς legamus καὶν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pu- gnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. l. GESN. Recte *Gesn.* simpliciter etenim significare ait. Conf. *Fz.* Ep. L. 2. f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et *Jens.* ad Vit. Auct. §. 6. REITZ.

Ibid. Ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego malle abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶν εὐθύς. GUYET. Idque omni- no recipiorem. si vel una Ed. praeciret. Et parum absuit, qui- vel iis invitis sic dedissem. REITZ. Corrigendum esse liquet.

Ergo simplicissimam ego elegi correctionem *καὶ*, a qua non multum differt illa, quam *Perizonius* supra suadet. LEHM.

Pag. 135. l. 1. Ὡςπερ ὁ Αἴας) *Hom.* II. Θ, 272. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὡς ἀξιὸν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, et non potius *Lucianum* intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur et dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde existituram diversitatem. GRON.

Ibid. Ἀξιὸν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. GUYET.

Ead. l. 10. Ὡςπερ) Forsan ὑπερασπ—. *Anon.* SOLAN.

Pag. 137. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ et δὴ etiam sic jungere *Alciph.* et *Longus*. Vid. hunc *Past.* II. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. et alibi. REITZ. Quorsum talis lectionis ostentatio? si ne memineris quidem, praecedente capite in. legisse: Εἰ δὲ δὴ καὶ etc. et sic centies alibi. LEHM.

Ead. l. 6. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita post ἂν *Phalar.* Epist. 38. ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπελοθῇ. Ne plura ex Nostro addam. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων conjiciebat *Gesner*. Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρὰ τοῦτον praemitatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit *Gesnerus*, vulgatam minus recte habere; et nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. REITZ.

Ead. l. 16. Οἶονταί. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονταί περὶ αὐτοῦ. Πήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde sequuntur, εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. *GESN.* Itaque non debebat *Schmiederus* denuo aberrare persuadendo sibi, περὶ delendum esse; idque tanto minus, quum cap. 53. in. vidisset pro περὶ τούτοις recte in *Cod. Par.* legi περὶ τούτους. Neque fuit, quod *Seagerus* *Diar. Class. Vol. XLX. p. 24.* pro οἶονταί mallet ὀρέγονται, „Ita, inquit, τὸ, δόξης καταφρονούντα ex adverso staret τῷ, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας, et τὸ, οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι ὀρέγονται, τῷ, ὑπὲρ ἀργυρίου τριβέντας.“ Nam neque clara satis et distincta haec foret oppositio, neque facilis aut commoda; neque omnino opus est ulla emendatione in loco per se sanissimo et induli. parasiti aptissimo. LEHM.

Ibid. *Περὶ*) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

Pag. 138. l. 4. *Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας*) Sic in Tim. §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφιδῶν. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμεν. Liban. Paras. BOURD. Mox comparationem auri cum igne repetit cum Wielandio e Pindari loco celeberrimo Ol. I, 1. sq. et confer simillimum Luciani Somn. 2. Gall. c. 7. Belinus prorsus absurde sub igne cogitavit carbonem. LETHM.

Ead. l. 8. *Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζει δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ εἰλω)* Sic concipiendus hic locus, et egregie distinguitur in Ed. Basileensi, et versio simplex optime satisfaciet, omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere? qui scilicet in foro et causis habitant, quod philosophus non promittit, et ideo absurdus sit, quod dicet) alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero etc. GRON.

Ibid. *Φιλοσόφων* περὶ*) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, et interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. REITZ.

Ead. l. 11. *Εἰσπράττεται*) Liban. Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρόσιον εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λειοπότων τὴν τάξιν. Alciph. III. Ep. 21. f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράττασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam et sic Arrian. Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσπράξαν τοὺς Μιτυληναίους, Mitylenaeis pecuniam impetrant. Dion. Halic. X. p. m. 640. pr. Ἀππίος — τὸ Σαβινῶν ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, Appius — Sabinorum genti imperium et dominatum vindicans. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἐἴ τι*) Sic Ed. J. Reliquae *ἔτι*. Neutrum admodum placet. Scribe tantum *εἴ*. Hic autem Apollonium peti, de quo vid. Demon. Vit. c. 31. et quae ibi sunt annotata. SOLAN. Scitissime monitum. Sed tum verba καὶ οὐκ αἰσχύνεται arctius sunt cum sequentibus nectenda, et manifestum est in voce *ἔτι* latere vitium, quod Belinus, quum ἤδη substituit, minime satis expunxisse videtur. Melius multo hoc negotium successit Jacobsio conjicienti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, *ἔτι* προεβύτης ἀνὴρ, διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν καὶ μισθοφορεῖν. et

Fritzsche Quaestst. p. 165. corrigenti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλ' ἔτι πο. et quae vulgo sequuntur. Nihilominus simpliciore etiamnum habeo, quam dudum notaveram, emendationem, qua legas ὅτι pro ἔτι quum praesertim simile quid, scilicet εἰ τε, jam exhibeat *Juntina*, cum qua etiam consentit *margo* A. 1. *W.* LEHM.

Pag. 139. l. 12. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum est πᾶσα, *Luciani* stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 59. pr. Nec non hoc *Dial. Paras.* c. 12. et 39. m. etc. Item *Epict.* Man. c. 29. alii-que. Sed quia et alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutariim. REITZ. Cf. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Pag. 140. l. 16. Οὐκ ἂν δὴ πον εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὀπλισμένους) *Philosophos*, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πον, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὀπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πον sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὀπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in *Obs. Crit.* pag. 78. Quare commatibus additis, quae in *Edd.* aberant, lectori succurrere non dubitavi. *Gesnerus* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

Pag. 141. l. 2. Δεδιώτας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse *Solanum*, cum δεδιώτες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας et ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare *Edd.* excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. *Florentina* eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in *Mss.* similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ. *Bas.* tamen 3. vere habet δεδιώτας LEHM.

Pag. 142. l. 5. Ἀπολογία) *Socratis* Apologiam scripsere inter alios *Plato* et *Xenophon*. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

Ead. l. 8. Τις) Τινα adscrips. *Cesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ἐπὶ τινός, quando adiungitur ejusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro de *Ambigg.* Tit. Dativ. Nam scriptum, dictum est mihi, pro a me, ambiguitate non caret. Verum quia πρός πα-

ῥάσιον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Gracis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV, 1. εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προσηγομέναις βιβλοῖς, dictum est a nobis etc. *Herodian.* I, 2, 9. ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεία. *Nostrum* Jov. Trag. c. 7. pr. ἀρίστα κεκήρυκται σοι, et similia ubique obvia. REITZ.

Ead. I. 11. Τὸ τῶν ἐητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in Ed. Reitz. quem reposuimus ex Edd. *Salm. B.* 4. et *Ms. Reg.* 3011. BIP.

Ead. I. 15. Κακὸς κακῶς ἀποθανόντας) Amant et Gracii hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. v. 65. — ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. *Ibid.* 418. — ἐξολῶ κακὸς κακῶς. *Alciph.* III. Epist. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοια. Item ib. Ep. 48. pr. etc. Ne quid plura in re nota. REITZ.

Ead. I. 16. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας δυσουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

Ead. I. 17. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclia in Aetnae cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat *Lucianus*. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν s. exsilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. pag. 123, Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινύσαντας, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. GESN. Voce καταπρησθέντας etiam Peregrinum Protea significari, cujus mores et mortem in singulari libello narravit *Lucianus*, recte monet *Belinus*. LEHM.

Ead. I. 17. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum τελυτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπισησθέντων. GESN. *Cic.* Tusc. II, 19. tormina et stranguria tribuuntur Epicuro; et gravissimo hoc morbo eum mortuum esse, ipsius testatur ad Hermarchum (sic enim hoc nomen scribendum) epistola, quam Latine redditam servavit idem *Cicero* De Finib. II, 30. LEHM.

Pag. 143, l. 1. Φθινύσαντας) Sic etiam *FV.* cum cett. *Gesnerus* emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινύς ignoro, et nil solemnius hac vocalium permutatione; Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniat. REITZ.

Quidni potius φθινάω subesse putes, quam φθινέω; Certe Substantiva φθινάς, φθίνασμα, e. a. facilius ad α vocalem radicalem dūcunt, quam ad ε. Et quod verbum Gesnerus h. l. vindicare cupit, φθινύθειν, vereor, ne pro hujus orationis indole nimis sit poeticum. LEHM.

Ibid. Φυγόντας) Aristotelem et alios GUYET.

Ead. l. 12. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Bis Acc. c. 21. de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; et vid. Diall. Mortt. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo adludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII. v. 5. (Ed. minor. Hemst.) Γυναῖκι κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum ejus magicum, probat Belinus, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει etc. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246. Ed. 1586. BIR. Nec ignotum Solano illud esse debebat Anacreonticum (Od. XV. in.) Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγεω, Τοῦ Σαρδίων ἀνακτος. LEHM.

Pag. 144. l. 6. Δορυφόρας) Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragicio, supra Icarom. c. 9. atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Αἰσχίον) Malletm αἰσχρόν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Ead. l. 16. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lus inest. Hic etiam παρα praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam et superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτων appellatione jungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepsit, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Parasiti pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeterjaculari, ultra jaculari, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus, interpres hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adjaculari, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compo-

sis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque et utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod et hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui *παρὰκοντίζειν* eodem detorqueri queat, restat, ut *παρὰ* in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII, 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito*. Adeo *παρὰκοντίζεσθαι* grandius quid sonare atque esse, quam simplex *κοντίζεσθαι*. Si vero et hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi joci risum captant; quos *Lucianus* dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. *Tim.* §. 52. ubi *Hemsterh.* ad *ἀλλὰ γὰρ* risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat *Nostro* stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo REITZ.

Pag. 146. l. 5. *Ἐθ' ἔλοιο* Ven. utraque *ἀν' ἐθέλοις*. SOLAN.

Ead. l. 9. *Σὺ δέ με — διδάσκειν*) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi *μνησθαι*, possit etiam hac ratione illud *μοι*, quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, et quasi pleonastice in hujusmodi praeciendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad *Asin.* cap. 4. *φυλάττει μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα*. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr.* *Homer.* *Lucian.* et *Arr.* IV. p. 180. pr. *σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι* — — *τὸ ἐμὸν κράτος*. Sed quia infinit. hic pendet a *δικαίως*, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

Ead. l. 10. *Φασι δέ*) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi *Homeric*i versus, quos ex *Odyss.* profert *Stobaeus* serm. 192. Vide D. *Ambros.* 6. *Hexamer.* BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 147. l. *ANAXAPΣIΣ*) De Anacharsi et Solone vi-
e, quae supra annotata sunt ad Scyth. cap. 5. et *Plut.* in Sol.
OLAN.

Ead. l. 2. *ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ*) *Gesn.* vertit DE EXER-
ITATIONIBUS, quod hic retinui. At cum de *Gymnasiis*
scriberetur a pristinis interpret., ego hanc inscriptionem dein-
eps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Com-
mentatorum sic etiam sunt institutae, et lectores huic inscrip-
tioni adsueta minus commode loca indicata possent invenire,
titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

Pag. 148. l. 2. *Ταῦτα δὲ ὑμῖν*) Hanc paginam interpretor
lib. X. *Heliodor.* BOURD.

Ead. l. 6. *Λίπα*) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. *Dio-*
en. Laërt. I. Segm. 104. p. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 7. *ἄτερος τὸν ἕτερον*) Recte *Juntinam* habere
τερον, adscripserat *Solanus*, et quia *ἄτερος* tam prope prae-
issum, credat quis etiam *ἄτερον* rectius sequi, quam *ἕτερον*.
se autem *ἄτερος* Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair*,
e Dialectt. pag. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm XCI. —
ἵς ἔσχειν ἄτερος δαίμων, ubi *Bentlejus* etiam ex Epigramm.
τερος *Ἡρακλέης* adducit. Verum non adeo me movit solius
ant. auctoritas, ut contra ceteras Edd. et Codd. irem; quia
casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici;
accusativo certe, non video, quae crasis pro τὸν ἕτερον lo-
um invenire queat. At si usus tamen contra analogiam in-
axisset, facile admitterem; dum vero *ἄτερον* in accusat. ali-
ade probare non habeam, vulgatam servo. REITZ. Mendum
intinae est τὸν ἄτερον. nam *ἄτερος* extra crasin pro sim-
ici ἕτερος Atticis fuisse dictum, vix probabitur. Doribus
me usum tribuit *Gregor.* Cor. p. 138. Quod statim de μετὰ
, formula absoluta, *Augustus Pauly* monet, rariorem ejus
ud Atticos fuisse usum, frequentiore apud Ionicos scripto-
s, interponam saltem *Luciani* nostri loca aliquot, unde ju-
cium illud paullulum corrigatur: *Diall. Mortt.* IX, 2. Vit.
uct. c. 9. De Sacrifi. c. 8. Eunuch. c. 12. De Astrol. c. 5.
arom. c. 10. Alia plura nondum mihi notata dabit Index. LEXM.

Ead. l. 8. *Οὐκ ὀλδ' ὃ, τὴ παθόντες*) Huc pertinet illud
sius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἐλαιον μανίας
φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαλθεσθαι
ἀήλους. *GESN.*

Ead. l. 10. *Καὶ ἦν ἰδοὺ*) *Kal vu idou.* MARCIL. Vid. *Xe-*
ph. ἀναβ. *Aristoph.* et *Nostrum.* *Piscat.* c. 51. SOLAN. Non

quidem ita edidimus in Pisc. c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae Eddi et P. habebant. Jam ferme mallea ἀλλ' ἦν ἰδοὺ et ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult. *Belinus*. Bu „Ah! par bleu!“ reddit illud commentum suum *Belinus*. At ἦν ἰδοὺ et h. l. legendum, et Piscatoris loco, quem ego jam post *Reitzium* expleri curavi. Cf. Dial. Mortt. X, 10. *Gesnerus* h. l. ἦν pro εἶν capiens totum locum reddendo corruptit, et sic, ni fallor, fraudi fuit *Belino*. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ex abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐκ βλας ἀλούσα *Soph.* Aj. 27. — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, *Asin.* c. 23. Et ibid. cap. 45. ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν πρῶτων. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατίζας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ. Vide, si opus sit, *Fischer. Animadv.* ad *Weller.* Vol. IV. p. 120. LEHM.

Pag. 149. l. 1. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra De Merc. Conf. cap. 17. et *Jov. Trag.* 33. SOLAN.

Ead. l. 7. Οἱ ἐγγέλεις) Vid. supr. *Tim.* 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλεις. At conf. *Steph.* ad *Hemsterhusio* ibi indicatum. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε etc.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμούντα τε ἀλλήλους. *Sic. Ms.* non ταράττουσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientem invicem illa adspargunt. Paullo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κριν. *Haphen* intelligit, de qua *Mart.* VII. Ep. 67. et *flavescit haphē*. Sed de hac et aliis ad palaestram pertinentibus et docti jampridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum *P. Fabrum* in *Agonistico* II. 2. et 5. et 22. GRAEV.

Ead. l. 10. Πάττουσι — ἐπαμώντας) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσι τε — πάττουσι *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀπαττουσί legebam. SOLAN. Ταράττουσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui *Agonist.* 2, 1. δρᾶττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praefertur. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum prius apprehendit, et, ut possit firmitus prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam *Fabro* assentior, ὀρυγμα fuisse locum depressorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transsilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam caveam. *GESN.* Πάττουσι τε) Probe etiam vidit *Gesn.* vulgatum ταράττουσι nihili esse. Et quamvis δρᾶττουσι eleganter sit conjectatum a *Fabro*, pra-

rendum tamen id, quod Codex stippeditat, cujus scripturam
tiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragogi-
um abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2
odd. receperim, (nam πατρους jam iterato exhibere absur-
um fuisset) versionem ad utrumque adcommodavi, non quod
desneri versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant*
et invicem, et — spargunt; sed quod Graecus contextus, qua-
em nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀφικτότερος) Conf. Diall. Deor. XVII. med.
SOLAN.

Ead. l. 12. Τὸν ὀλισθον) Scribitur iterum eodem modo
ap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὀλ. SOLAN. Quod
neutro genere τὸ ὀλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut
adjective accipiatur, et *lubricum, lubricitatem* significet: ita
compositum ἐνὸλισθος adjective Suidas habet. Non displice-
et, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθον attulisset. Verum cum
tiam Hesych. ὀλισθος, πτώσις, habeat, nihil in Luciano mu-
averim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὀλισθος, — ὁ ὀλως
κατακλινῶν. REITZ.

Ead. l. 14. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certa-
mina, pancratiū, palaestra, et cursus. De pancratio, ludo-
umque generibus, quibus Graeci antiqui et Romani usi sunt,
eg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam.
et ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII. c. 26.
Propert. L. III. Cogn.

Ead. l. 16. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν.
SOLAN.

Pag. 150. l. 2. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte
παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legen-
lum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι
postulare mihi videtur. Jam et mihi. REITZ. in *Addend*. Ob-
secutum Schmiēderum recte castigarunt Pauly et Fritsch.
Quaestst. p. 173. ille conferri etiam jubens Porponem ad
Thucyd. Vol. I. p. 120. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐγκοινοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum il-
ustrat. Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GZSN.

Ead. l. 9. Μανία) Θαυμάζειν εἶπε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομο-
θετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ
εὐπτέειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 17. Δόξοντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.
Hoc Solani periculum ne subirent, prudenter caverunt recen-
tiores Editores. LEHM.

Pag. 151. l. 9. Τῶν ταῦτα γένοιτο τὰ ὀφέλιμα καὶ τερ-
πνὰ ἡμέτερά τε καὶ τῶν ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθήκη, εἴσεται ὡς οὐ μά-

την διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) *Ista ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτον τι διαθείη, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui: sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38. μήτε τυραννίδος βιαζόμενον, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyrannidem faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25. τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Democritus aliique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8. σὺ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab ulna vulnerata; at Fab. 39. δεινῶς οὖν ὑπὲρ ἀλλήλων διατίθης. Sed cum duplici accus. etiam Alciphro. l. p. 200. τί με διατίθεις, et quae Bergl. ibi notat. Et Wessel. ad Diod. Sic. l. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διατίθης, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 3. qui hoc multis jam egit. REYTZ. Eodem h. l. legebatur vulgo διεζώσμεθα, quod etsi ut fortius quid satis se probaverit Duvillio ad Charit. p. 533. Lips. tamen dubitavi retinere contra proborum Codd. et Florentinae Edd. auctoritatem; praesertim quum infra cap. 34. eundem in modum dictum reperitur ἀκινάκην παρεζώσθαι, et quae in διαθείη modo praecedunt, praepositio facili casu in hoc verbum transferri potuerit. LXX.*

Ead. l. 15. Ἀνκλόν) Lyceum, Gymnasium, de quo caesule Meursium. SOLAN. Vid. imprimis Creuzer. Symbol. II. p. 132. sq. Ed. II. De simulacro autem Apollinis Lycii Bae. Archaeol. p. 156. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτοις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ ἀντιπεκλιμένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

Ead. l. 17. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

Pag. 152. l. 1. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in marginem Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Item ad verba L. VII. c. 25. ἐκ τε τῶν ἀνακλίων ὠνευον ἀνὰ μένος τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, videlicet ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita commentatur: — Ἀνακλῆν hic non est, quod Vossius et Portus putarunt, frangere, verum sursum attolendo convellere et educere. Suidas et Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thucyd. II, 76. et alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλῆν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis injecta eam attollunt, et avertunt. Et in aliis generibus loquendi nec frangendi, sed inflectendi et in altum tollendi significationem habet. Aristaenet. I. Ep. 3. ὡς ἀνακλῆν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸ αἰχρὲν πρὸς θεῶν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272. (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς

ἀνακλωσμένη. Haec ille optime. Adde hinc *ἀνακλάσει ἐπὶ πύγμαίνα γραμματεῖα tabellas plicabiles* ap. *Herodian*. I. c. 17. p. Sed *κατακλωμένου* de saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod *Gesnerus* tamen reddidit *frangenti*.) Ita *ἐπικλώμενον inflexum* signif. pro *Imag.* c. 13. et *Deor. Dial.* XI. Sed et *fractum*. *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo *ἀνακλῶν* remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

Ead. 1. 3. *Ἐκλῶν*) Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan*. An ergo *ἐκείνο* quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, et vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

Ead. 1. 5. *Παγκρατιάσειν*) Aliter et rectius *Aristoteles* *Rhet.* I. c. 5. p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ὀπτειν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρον δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιαιτικός· ὁ δὲ ὥσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τοῖταις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostati* locum ad *Demonact.* c. 49. supra adductum. SOLAN.

Ead. 1. 6. *Πυγμῆς*) Oratio non satis perspicua: si enim alia loca intelligit per *γυμνάσια*, quid opus his? Sin vero nova certaminum innuit genera, cur et hoc inter ea recenset, quod cum *Pancratio* idem esse dixit? Vide tamen cap. 24. ubi distinguit. SOLAN. Conf. *Tim.* c. 50. et 53. f. ubi πυγ — REITZ.

Ead. 1. 11. *Στέφανος*) Confer infra c. 16. et 36. KUSTER. *Ibid.* *Ἰσθμοῖ*) Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V, 18. hoc verum esse probat, quod et sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῦ. REITZ.

Ead. 1. 12. *Σελίνων*) Vid. *Plut.* in *Timol.* *Pineas* fuisse olim in *Isthmiis* coronas, docet idem *Symp. probl.* V, 3. deinde in gratiam *Herculis* et ad *Nemaeorum exemplum ex apio* factas; tandem ad *pineas* reditum fuisse; p. 1203. f. ἐν δὲ Νεμέας κατὰ ξῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὦν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλῆα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὡς [ἰσχυρὸς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo et erudite haec *Lucianus* V. *Pott.* SOLAN.

Pro *ἐκ σέλων*. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gal. 6, 24. REITZ.

Ead. l. 12. Πυθοῖ δὲ μήλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec avertit Vinc. Obsopoeus; poma sacerdotes Apollinis proponere consueverunt; nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, id est sacer, non a ἱερεὺς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicari μήλα hoc loco interpretari debere, non poma, sed oves, et et apud Max. Tyrium, sermone 37. et in Antholog. primum, primo Epigram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non aptus ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim et eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς ἑλίας ψιλὸν ἐστὶν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἵνα τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τῇ γῇ εἰς δένδρων τροφήν εἴδω. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, o quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione pomeae et pomi arboris, ubi haec leguntur: φοινῆξ μὲν γὰρ πρὸς ἀγῶνες γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ἱμνημα, μηλέα δὲ αὐθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθειον. Inque hoc loco non male μήλα poma intelliguntur, μηλέα tam pomum arborem, non fructum, significat, et videntur posita sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum et brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, et quas ex lauro. Sic enim in Phocicis: δωτέρῃ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἔτι ἄθλοις ἐκάλεισαν ἐτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἔμοι δοκεῖν) ἐστὶν οὐδέν, οἱ δὲ Λαδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐραστήναι κατεσχίμεν ἢ φησὶ. Aliam vero ejus rei causam refert *Delian*, Var. L. III. c. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde lauream decerpserat, et Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore *Luciani* et *Libanii*, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto et recepta laurea manente pro praemio cursoribus et antiquorum certaminum athleticis. At ecce *Helidor*, in Aethiopicis armatus et

ibus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabii auctarii vice datum esse, (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* Arcadicis, pag. 276. et *Plutarch.* Symp. VIII. c. 4. *Helios* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theatri adjudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad omnem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonius* etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum consentit *Libanius* loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μηλα*. men jure videtur arguere *Ausonius*, qui dum Graecum grammata exprimit, male *μηλα* per *malus* vertit. Sed fateri, per *μηλα* me non posse capere, quomodo intelligi possit poma. *PALM.* Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. *Solan.* *olivum* fructus arborum, *μηλα* dicere, non ramos, puto. non primum Anthologias epigrammata laudo, ubi *κότινος, μηλα, ολεα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem movent, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso o. simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *ut e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum uno mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, *μηλα* semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. d. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτος, οὐδὲ κοίτην ἢ σελίνων.* idni *μηλέας* aut *μήλων* adjiceret, si par erat ratio? *GREN.*

Ead. l. 13. *Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορλας*) Quid hoc, docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta *Acanthiam*, quae Deo sacrae erant; *Schol. Aristoph. Neph.* Accipiant autem urceum totum, (idem *Schol.*) et exportare solitebat. *SOLAN.* Adleverat marg. *Hemsterhusius*, videndum *Burman.* Z. *Kataß.* Ex hoc igitur quaedam adjecisse non num erit. Ait autem f. p. 281. *Ed. iteratae: Oleum ex ejus boris*) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaeis inde oleum datum, docet *Suidas*, et *Ioliastes Sophoclis ex Aristotele*, et *Apostolius proverb. Cent. II.* 28. Ut et *Lucian.* in *Anach.* T. 2. pag. 173. *Ed. Graev.* de ab *Athenaeo L. XV*, 11. et *Plin. XIII*, 1. Panathenaeum oleum vocatur, quod optimas notas erat. Et fortasse *olea oleaginea*, qua victores coronabantur *Athenis*, teste *Plin.* *XV*, 4. ex his *μορλας* fuit. (sic legitur, pro *μορλας*.) *oil* magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat *ex.* ab *Alex. III.* c. 3. duces *Athenienses* in bellum prodituros tum ex *olea sacra* sumsisse. Hoc saltem statuere licet, *colas* inde aliquando factas. Ut *Cresn.* apud *Eurip. Ion.* V.

1453. Cetera vid. ib. De *μορίᾳ* autem Commentt. ad Poll. m. 242. ἢ δὲ ἱερὰ ἔλαια, *μορία*. Hesych. vero ibid. adductus: *Μορίας ἔλαιαι ἱερὰι τῆς Ἀθηνᾶς*. Confer et *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐκ τῆς μορίας*) Hesych. *Μορίας, ἔλαιαι, ἱερὰι τῆς Ἀθηνᾶς*. GUYET.

Pag. 153. l. 4. *Πρὸς ἀλλήλων*) Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est, eum aliam lectionem optare invenire; nam aliqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae notamus ad c. 11. *πρὸς τῶν ἀντιπαλόν*. REITZ.

Pag. 154. l. 15. *Ἰπὸ*) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων*, c. 9. SOLAN. *Πρὸς*) *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine J. indicarat; non tamen πρὸς delorat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia supra cap. 9. in πρὸς consentiunt Edd. et Codd. Idem verbis passivis frequenter adjungi eadem potestate, qua vix paucis indicavimus supra Icar. c. 21. f. ex Timon. §. 5. 9. 15 et 25. Adde Icar. 15. et Bis Accus. c. 5. pr. Sexcentis similibus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

Pag. 155. l. 2. *Θοιμάτιον*) M. et Fl. *Θοιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. *Menand.* p. 105. SOLAN.

Pag. 156. l. 4. *Ἐμπερίας δεινᾶς*) Interpretatus *Belinus*: *L'adresse singulière*, in notula subjecta exclamat: „Qui ne reroit de voir dans la traduction latine: *horribiles peritias*, non profecto risurus adeo stulte *Gesneri ἐμπερίαν δεινὴν*, recte cognitam levissimus homo habuisset veram Latini vocabuli *horribilis* (non Francogallici *horrible*) potestatem, quae vel ex *Ciceronis* ipsius ad Attic. VIII, 9. fin. verbis: „Sed haec, *τέρας* horribili vigilantia, celeritate, diligentia est,“ discere potuit. LENH.

Ead. l. 16. *Τὰ μέγθη*) Quid reponam, non vides. certe non recte habet illa vox. Navig. c. 12. pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit *Solano*. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Polluce* III, 88 sed quaecumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem adeoque et de re vel minima praedicari potest. Neque plura *μέγθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (q

ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV, 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματος. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V. c. 10. med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et sic iterum ibid. c. 11. pr. Et. c. 13. καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de statura parva etiam *Poll.* V, 68. de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et sic de *mensura* s. dimensione μέγεθος dici, non est quod pluribus demonstrarem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ καλλίστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ. Habuit certe *Paulyum*, qui recte τὰ μεγέθη tuetur, nihil curans ineptissimam *Reitzii* disputatiunculam. Scilicet abstracta haec τὰ κάλλη et τὰ μεγέθη eleganter significant corporum tum formae pulchritudinem, tum staturae proceritatem, aut, si malis, membrorum torositatem. De dictione τὰ κάλλη paucis egit *Hemsterh.* ad *Diall. Mortt.* XVIII, 1. Editionis nostrae maj. Tom. II, p. 591. LEHM.

Ead. l. 16. Τοῖς ὑπωπίοις) Div. *Paulus* in I. ad Corinth. IX, 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, et hoc *Luciani*, adfert *L. Bos* in *Obs. Philol.* p. 142. probatque ὑπόπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa et contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* et *Aret.* frequens. REITZ.

Pag. 157. l. 9. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. μηδέποτε. SOLAN.

Ead. l. 12. Οἰκηθεῖη) Ita M. et Ed. Fl. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖη legunt. Sic cap. 18. ὅπως ἂν ἀρίστα πόλεις οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 158. l. 8. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potior arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas compo-

sunt. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam rejicere, religio fuit. REITZ. Νόμοι τινίς, leges quaedam, non sunt aliquot numero, quae sane nimis jejuna foret sententia, sed quaedam, ipsi loquenti adhuc ignotae, quemadmodum deinde dicitur πολιτεία τις. Miror Panyum lectionem τινά procal dubio veram judicare potuisse. LEHM.

Ead. l. 14. Τί) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τα. Idem Anonymum conjecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

Pag. 159. l. 4. Διέξυμς) Sic recte W. In impr. διεξέξυμς. SOLAN.

Ead. l. 11. Πρόκεινται ἁγῶν) Sic τὸν προκειμένον ἡμῶν ἁγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1. ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100. pag. 239. D. et Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 160. l. 5. Ὀπώραν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὀπώραν aequae cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

Ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθους. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰσθμοῖ) Sic et infra recte Ner. c. 8. Ἰσθμοὶ ἀπείθαυρον. Sic Πυθοῖ, Pythonē in urbe, Thucyd. V. 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2. med. REITZ. Cf. quae propiora erant, supra capp. 9. et 11. LEHM.

Ead. l. 14. Οὐῶν) Parvi est. Sed οὐῶς probum arbitror, et ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὐῶ frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὐῶς, ita crebro οὐῶς consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὐῶς νεότης, οὐῶς φαῦλοι, οὐῶς ἄλαν etc. invenies perpetuo. Item οὐῶς καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX. Numer. XXXVI, 1. οὐῶς φυλή ac α. Reg. XVIII, 14. οὐῶς μὲν. Diod. Sic. III. c. 8. οὐῶς δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. ejusdem, aliis οὐῶ, aliis οὐῶς exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ. Cf. supra Paras. c. 8. Hermot. c. 31. et quae ad eundem Hermot. cap. 27. monuimus Tom IV. p. 409. LEHM.

Pag. 161. l. 4. Πίλον) Haud suo loco vox οἰκοθεῖν sita est, sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mu-

tatum deinceps. Atheniensium morem ex *Philostrato* discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεῖν, si cum *L. Bos* de Ellips. p. 216. verb. Ἀνιέναι, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεῖν ἀνιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ. Accuratus *Schäferus* ad *Bosii* librum p. 586. monet, notionem τοῦ ἀνιέναι, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latere involutam adverbio οἰκοθεῖν, quod sit pro ἀν' οἴκου. comparato loco *Homer.* II. VIII, 53. sq. et laudato *Fischero* Ind. Theophrast. s. v. ἀπό. Vertit autem ad hunc modum *Schäferus*: *Pileum enim deponere, simulac domo exieram, visum est.* Paullo liberius et brevius, neque eo minus recte, *Gesnerus.* LEHM.

Ead. l. 6. (Ορίπερ) Ego *Pelleti* conjecturam fecipiendam arbitror. REITZ. Recepit vere *Pauly*, idque fortasse, quod aegre fero, confirmatus etiam mea quadam confidentiore annotatione ad *Somn.* c. 17. Tom. I. p. 207., cui nunc, quatenus ad hunc quidem locum pertinet, facile renuntio, lectis, quae subtiliter de hac dictione nuper disseruit *Fritsch.* Quaestst. p. 33. sq. imprimis p. 37. quamquam non omnibus ac singulis, quae illic profusa legeris, subscribas. Verterat h. l. *Gesnerus*: *Tempus autem anni, quae fervidissima est pars astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, et — reddentis; quam interpretationem sane inficetam nunc ego mutavi ad Fritschii rationes saniores.* Paullo aliter *Seagerus*: *Anni vero tempus ardor est ipse ferventissimus illius sideris.* LEHM.

Ead. l. 6. (Ἀστέρος — πάντα καταπλέγοντος) Canis sidus, quae et canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti Kalendas est. *Plin.* L. II. c. 47. L. XVIII, 28. COGN.

Ead. l. 15. Αἱ ὑπάλθριος) M. et Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. (Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως etc. GUYET. Vid. ad *Timon.* 28. SOLAN. (At ex divisione *Hemst.* jam est §. 48.)

Ead. l. 3. Προσέξεις) Miror, qui *Solanus* noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξεις ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξεις, subjunctivus est mellior. In *Tim.* cap. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia *Hemsterh.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus καὶ

ὅπως μου κατηγορήσης. Et sic *Eurip.* quem adducit; itidem cum subjunct. Immo vel simplex *μή* et *ὡς μή* subjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epist. 26. *μή ἀγνοήσης.* Noster mox c. 18. f. *ὡς μή περιπλέκης* etc. Quia tamen *μή ποιήσεις* sine *ὅπως* haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ. Vid. *Hermann.* ad *Sophocl.* Ajac. v. 557. et qui alii illic laudantur. H. 1. *Schmiederi* rationem, qui conjunctivum praetulit, recte improbat *Jacobus* ad *Toxar.* c. 35. p. 113. nec secutus illam *Pauly.* LEHM.

Ead. l. 10. Ὅσα) W. et L. In impress. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phalar.* II. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam objiciat, post ὅσῳ intelligi *μᾶλλον*, quod ipsum saepe commonstravi; et sic vulgatam stare posse. Ego hic *μᾶλλον* locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδέν — ἀποκρυψαμένη αὐτῇ) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* et *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινός construi solet. REITZ.

Pag. 163. l. 1. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroum fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt; his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, *Pausan.* in *Attic.* et *Demosth.* ἐν ἐπιτάφῳ consulat. COGN.

Ibid. Ἀναγεγράφθω) M. et editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

Ead. l. 2. Χαλκοῦν αὐτόν) Conf. Lexiph. c. 11. Paras. c. 48. et passim. REITZ. De formulis dicendi ἀναγράφεσθαι εὐεργέτην et στήσαι, vel ἀναστήσαι, χαλκοῦν, χρυσοῦν, plura ad h. l. et ad Lexiphanem c. 11. dicturum pollicitus tum ad *Charon.* extr. tum ad *Timon.* c. 51. *Hemsterhusius* promisso stare non potuit, quia ad neutrius libelli fines pertinuit egregii viri cura. Quod detrimentum ex parte resartum a *Valcken.* ad *Herodot.* VIII, 85. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. Lips. Ceterum vitium satis grave, teste *Paulyo*, suboluit h. l. *Odofr. Müllero* in *Erschii* et *Gruberi* Encyclop. T. VI. p. 250. sq. Vix enim ferenda videntur παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, vel propterea, quod heroum dictorum statuae in Ceramico, ergo in urbe, Minervae vero simulacrum in arce positum fuit. Sed quae affertur per se quidem satis

ingeniosa medicina, ἥ ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, non omnino mihi placet, quum πόλις h. l. pro ἀκρόπολις durius laud dubie sit dictum, nec probetur iis, quae *Pauly* ad hunc finem sedulo conguessit. Quidni potius conicias ἥ ἐν ἀκροπόλει παρὰ τ. Ἀθ. quemadmodum legitur *Timon*. c. 51. aut, quod multo malle, παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει, ἥ παρὰ τὴν Ἀθ. (i. e. in arce) quam emendationem vix me continui, quin meo periculo reciperem. LEHM.

Ead. l. 3. Τοὺς ἐπωνύμους) *Hesych.* Ἐπωνύμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπωνύμοι Ἡρώες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate hujus vocis vid. *Hemst.* ad *Dial. Mar.* IX, 1. et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I, 20. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπωνύμους) Duplices hi *Meursio*; primo X numero, a quorum statu dictae tribus. Secundo XLII, quorum statu in Ceramico erant. SOLAN.

Ead. l. 11. Αὐτόχθονας ἀνδρας) *Thucydides* in proëm. histor. *Aristid.* in Panathen. *Aristophan.* ἰππευ. Tzet. ad *Lycoph.* Vide virum-clar. Jo. Savar. ad *Sidon.* *Apoll.* Epist. 6. lib. 8. BOURD. Adde *Spohn.* ad *Isocrat.* Paneg. c. 4. LEHM.

Ead. l. 15. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14. sub init. SOLAN.

Pag. 164. l. 3. Συνηρεφεῖ) *M. Salm.* et *Amst.* Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Διακόψεις) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatio quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρέψης, μᾶλλον βλάψης, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. REITZ. Non incommodi solum h. l. plurimum habet absolutus Conjunctivus, sed etiam vitium turpiusculum, siquidem eam, quam *Reitzius*, velis sententiam inesse. Correxī itaque confidenter, etiam antequam videram διακόψεις vere legi in B. 5. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habinimus supra, pro Imag. c. 18. pr. REITZ. Cf. infra c. 21. LEHM.

Ead. l. 5. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra De Dom. cap. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *Salm.* et B. 4. quas secuti sumus. BIR. Typographicum hoc est vitium unius *Reitzianae* Ed. LEHM.

Ead. l. 8. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

Ead. l. 10. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16. f. vel desinceps, suo

ordine, ut *Diod. Sic. II. c. 34. f.* Ubi plura testimonia profert *Hesseling. No. 80.* Et *Hemst. ad Dial. Mort. XII.* ubi οὐκοῦν ἐν μέρεϊ ἐκάτερος εἰπῶν, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

Ibid. Διῶκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, et actorem notare, eique ὀπποῖνι τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla pluscula adferentem *Jac. Elsn. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44.* ubi et *Catakerum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διῶκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III, 7. frustra mancam pronuntiat. REITZ.

Ead. l. 13. Ἦν δὲ τις ἡ προίμιον εἶη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicium animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducatur, auctor est *Quintil. L. II. c. 17.* Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀντὶ προοιμίων καὶ παθῶν. COGN.

Pag. 166. l. 1. Περιπέτειν) Περιέλτειν legit interpr. *Сухет. Περιπέτειν — ἐν τοῖς λόγοις*) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra *Herod. c. 5.* REITZ. Compertat *Pauly Aristophan. Plut. v. 159. ὀνόματι περιπέτουνσι τὴν μοχθηρίαν*, et *Horat. Sat. II, 7, 41.* „verbisque decoris Obvolvās vitium.“ LEHM.

Ead. l. 2. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέπουσιν) Divus *Paul.* ad *Hebr. IV, 13. καὶ οὐκ ἔστι κτεῖς ἀφανῆς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ* etc. ubi alia similia dedit *J. Eléner.* neque haec *Luciani* praetermisit. REITZ.

Pag. 167. l. 8. Ἡμῶν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ. Cum hoc *Reitzio* pugnat is, qui in *Varr. Lectt. iudicium* tulit. *Pauly* tuctur ἡμῶν, appositive, ut ait, jungens cum ἐκάστῳ, et provocans ad *Matthiae* Gr. Gr. §. 301. At illic *Matthiae* usum illustrat frequentem et vulgarem, h. l. certe ad appositionis legem vix revocaveris verba. Nihilominus contendam nihil esse in vulgatis mutandum, haec autem sic intelligenda: quale quid in nobis unicuique est anima; i. e. quale quid in se unusquisque nostrum habet animam. Solam ἡμῶν ad ἐν referendum, ἐκάστῳ autem ad ἐστὶ. LEHM.

Pag. 168. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυνῶς διακείμενα, βέλτιον παρὰ πολὺ γίγνεται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνεται, vel μετακοσμοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paullo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρὸς γαῖαν καὶ νήπια ἔστι, σκίπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευματῶν. Et hic haud dubie βλάπτοντο legendum, praecessi

ενῆν ἐστὶ. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud *Nostrum* in Dial. Mortuor. XIII. §. 1. ὁμοῖα ἐλέγοντο et in Parasito c. 53. ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24. σώματα γίνονται et alibi λεγῆναι θνήσκουσι. Sic et apud *Aelianum*, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, et ὁρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. JENS. Τῷ ᾧ M. et Fl. Ed. melius, mea quidem sententia, quam αἶφ, quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quod vulgatum αἶφ defendam, tamen facile hoc *Solano* et adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic et Evang. Luc. XI, 7. ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπὸ τοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρειν τοῖς γινόμενοις ἰνὲ τῶν βαρβάρων προσποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam αἶφ ᾧ — γίνονται defendendam adferrem *Long.* last. II. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπόλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. *Alciph.* I, 29. pag. 120. βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ibi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit.) *Aesop.* fab. 65. in Ἐπιμυθ. οἱ δικοῦντες ἀπὸ Θεοῦ κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII, 1. καὶ τὶ ἀπὸ ταύτης προστατόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35. καὶ ἐκκαίωθῃ ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V. III. 427. Quae tamen minime eo adfero, quasi parum interesse inter ὑπὸ et ἀπὸ existimem, quod Caeci alias egregie distinguunt; (et melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione ab efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstavi in libello de *Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45 ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπὸ αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπὸ ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἰρεται ὑπὸ ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur meâ oprâ. Sic et ῥυθθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὲρ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus pemde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπὸ et ὑπὸ ἐμοῦ ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

Ead. l. 15. Γίνονται) Vide JENS. in omnibus libris nostris mediose γίνονται, cum sequatur mox μετακομοῖτο. SOLAN. Γίνονται) facile largior JENSIO ac Solano, γίνονται melius conenire sequenti μετακομοῖτο, et *Lucianum* forsân etiam sic edisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine *Codicum* auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulæ quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse JENSIO recte monuit, et exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam *Wessel.* ad *Diod.* Sic. V.

c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο; καὶ ὑπῆκουον, jam tamen ex 2 Codd. ὑπῆκουον concinnius editam, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in *Oryb.* p. 174. qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24. εὐτονάτε γίγνοιτο omnes. Ubi tamen solus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνονται. At quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτε scriberem, quia γίγνοιτο dedita opera in plur videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βελτίον γίγνοι dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρῆσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω inclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, vnti *Diodor.* Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observ *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut *Lucian.* etiam *Asin.* c. 1. πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo et βελτίω, μείζω, καλλίω *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum et singulari cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. pag. 200. f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσθες; ibid. pag. 202. φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐκμήν οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV. ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilis transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI, 1. ὑμεῖς κατατίθετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde *Luc.* V, 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε. Et *Aelian.* 1, 4. ab unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐκπιπτοντες. REITZ. Etiam *Pauly* intercedit mutationi utriusque loci propositae, et tum γίγνοιτο, tum βλάπτουτο servari vult, ad similem provocans, quae dicit, negligentiam *Homeri* *Odyss.* XII, 43. — τῷ δ' οὔτε γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαν παρίσταται, οὐδὲ γάννυνται. et ad observationes *Davis.* ad *Cic.* *Nat. Deor.* I, 19. *Fischer* ad *Weller.* III. b) p. 61. *Heintorf.* ad *Plat.* *Gorg.* sect. 75. et *Hermann.* ad *Viger.* p. 898. LEHM. Pag. 169. l. 5. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam et *Epaminondas* et alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, et admonet interpretes *Aristoph.* in *Equit.* et *Athen.* L. XIV. locs. Videndus ea de re *Plato* *Πολ.* et *Strabo* I. SOLAN. Adiectum *Pauly* jubet *Orellium* in commentatione inscripta „*Aristoteles Paedagogik* in *Philolog.* *Beytr.* von *Bremi* u. *Doederk* I. p. 99. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra *Diall.* *Marr.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab *Hemst.* Adde 2. *Ven. Hist.* §. 36. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere εαυτῷ, idcirco scripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paras. c. 8. et ipse fatetur Lucianum sic saepe solere, ita et pro ἑμαυτῷ 1. Ver. Hist. cap. 6. Asin. c. 13. etc. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

Bad. l. 12, Προφῆσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12, pr. SOLAN.

Ead. l. 17. Οἱ δημοσίᾳ etc.) Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae majusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In Ed. Flor. legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms. vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praecunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμ — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγραμ — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ. Praeterea notat haec Pauty: „Nempe leges in tabulis, quas „ἄξοντες vocabant, conscriptae asservabantur vel in arce, vel „in prytaneo. Cf. Plut. Solon. Posterius tradit Pollux Onomast. VIII, 10. Potter. Archaeol. I. p. 294. sqq. De aliis tabulis κύρβεις dictis vid. Schneider. in Lex. Situs eas fuisse „in Βουλευτηρίῳ probabile est. At forsitan h. l. sermo est de „legum apographis parieti τῆς στοᾶς τῆς βασιλείου appictis „(Fischer. ad Plat. Eutyphron. c. 1. Schneider. ad Vitruv. T. II. p. 311.) quae omnibus essent in conspectu. Andocid. de myster. IV. p. 41. Ed. Reisk. Licet enim apographa ista triginta tyrannorum aetatem excedere non videantur (Potter l. c. p. 297.) haud tamen ita religiosum fuisse perhibeo Lucianum, „ut temporum rationem paullo migrare veritus esset. Idem „fecisse videtur supra de signo Apollinis Lycii, §. 7.“ LXXII.

Pag. 171. l. 5. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, et virtutis expertus, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis et sapientiae magister et exemplum. COON.

Ibid. Φιλόσοφος) Solonis aetate nondum inventum erat philosophi nomen. Res notior est, quam ut diutius im-

morer. SOLAN. Nihilo magis corrigendus cum *Belino* chronismus satis ille vel tolerabilis, vel prope necessarius h. Conferri *Pauly* jubet *Juvenal.* Sat. VII, 167. ibique *Rasper.* Paulo ante formula ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι minus recte a *Gesnero* reddita: ex aequo capessere rempublicam, monente *Wielandio*, corrigenda videbatur. LEHM.

Ead. l. 7. Κωμ.—τραγ.) Atqui minime probabat *Tagoedus* Solon, qui Thespin ideo agere et docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. et *Plut.* Cautum etiam Athenis lege et ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem *Plut.* de leg. Athen. Exstat *Aristidis* oratio de non agendis Comoediis. *Gorgias* aliter sentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec in ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia, *Plat.* 47. CD. SOLAN.

Pag. 172. l. 2. Κράνη — περηνότα παμμέγεθες) Cf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN. Adde De Saltat. c. 27. *Aggrin.* c. 11. ibique *Cler.* LEHM.

Ead. l. 13. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

Pag. 173. l. 8. Γίγνουντο) Hic certe eodem redit, γίγνεται cum W. legas, an γίγνουντο. Conf. supra ad fin. c. 20. dicta. Quare et hic constantem Edd. lectionem non muto. REITZ.

Ead. l. 15. Ὁμός τε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς) Reddidit *Gesnerus*: excipere e proximo plagas; *Obliopoeus*; ut pariter ictus declinandorum periti evadant. Multo rectius *Wieland.* ibi: Gegner zu Leibe gehen; *Belinus*: s' avancer courageusement — devant des coups. Militaris scilicet propria formula ὁμός τε ἵεναι, ἔλθῃν, χωρεῖν τινι de iis, qui in pugnam cum adversario cominus ineundam congregiuntur. Cf. *Pseudol.* c. 1. et Quom. Hist. Conscr. c. 29. et *Rudolph.* in Ind. s. 4. *Πληγαὶ* autem h. l. sunt plagae caestus ope adversario illatae. LEHM.

Pag. 174. l. 2. Συννευκότες) Ita recte W. solus. R. qui mendose *συννευκότες*. SOLAN. Idem mendum eodem mol emendatum sub initium hujus libelli. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐκ ἀρχεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελεῶντες) Sostitutum, quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus praecedat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, et nominativus adeo absolutus, qui jam, ut *Gesnerus* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, et *Artem.* Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1. Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long.

ast. III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, et
 vergl. ad *Alciphro*. I. Ep. 31. p. 132. REITZ.

Ead. l. 8. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώ-
 ρα γίγνουντο. REITZ.

Pag. 175. l. 3. Ἀργόν) Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργός, et
ucian. Musc. Encom. cap. 8. ubi iterum genere fem. ἀργός
 icitur. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἰδρῶτί τι — ρέόμενα) Supra ad 1. Ver. Hist.
 7. ubi ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιωτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum
 ulpa operarum) haec verba adferens scripsi ρέοντα, quia sic
 agebam in *Junt.* (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum,
 nam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ρέόμενα
 abere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam
 a ρέοντα magis obvium, quam ρέόμενα. Est tamen apud
Iomer. II, Ψ, 367. χαίται δ' ἐρῶοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο,
 quod *Schol.* interpretatur ἐκινούντο, ἐσέλοντο cumque *Stephan.*
 tiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ρέόμενος ὁ νεανίσκος, quod
 me exponit eadem forma dici, qua διαπνέόμενος, jam omnino
 nihil hic immutatum velim. Maxime cum et supra l. d. id
 etiva sive transitiva potestate, accusativo junctum habueri-
 mus, quod *Solan* frustra suspectum habebat ratione accusa-
 vi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam
 addo γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud
XX. Exod. III, 8. et 17. et XIII, 5. ac XXXIII, 3. Et plus
 eties ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1. Ver.
 I. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιο-
 ῶντι ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χίος ἐστίν, ut *Gesnerus*
 tiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse
 inum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor,
 tiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ
 ῶντι οἶνον ὁμοιωτάτον etc. ut similitudo referatur ad spe-
 ciem vini. Mirere autem, cur hic spernat *Solanus* ρέόμενα,
 infra vero intactum sinat c. 38. ubi αἵματι ρεόμενος quoque
 abemus, et sine varietate. Ideoque et hic esto intactum.
 REITZ. Cf. ρέόμενον ἰδρῶτι *Diall. Deor.* XV. 1. et αἵματι *Diall.*
fortt. XIV, 5. Sed res jam nimis est nota. LEHM.

Ead. l. 6. Ρέοντα) Venetae. In M. et Edd. reliquis ρέ-
 οντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad
 1. Ver. Hist. I. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad
 lall. c. 6. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰς χεῖρας ἔλθεῖν) Phrasis apud Historicos
 obvia, aequae ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in mi-
 iorem etiam partem *Long. Past.* II. pag. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμην

οὐν εἰς χεῖρας ἔλθειν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Capiti-
nem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χε-
ρας δέχεσθαι et ἔναι de proeliantibus habuimus 1. Ver. Hist.
cap. 17. et Zenx. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο Arrian.
Exp. Al. I. p. 57. m. REITZ. Formulam εἰς χεῖρας ἔλθειν vide
apud Nostrum Diall. Mortt. XIV, 2. extr. Ἐντὸς βέλους γένε-
σθαι in simillimo loco iterum occurrit Bacch. c. 4. oppositae
dictioni ἔξω βέλους s. βελῶν εἶναι, quae fere proverbii vix
in his libris fungitur, ut Diall. Deor. XIII, 2. Diall. Marr. II, 1.
Conviv. c. 2. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in J. ne-
que aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυ-
χον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eam
εὐψ — probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cet.
diligenter excussi, supraque addidi, et vulgatam prae lectione
Junt. servandam existimaui: nam etsi εὐψυχον primo adspice
blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica he-
rmo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla la-
guoris signa, sed calor, rubor, adeoque et alacres ac vividae
actiones horum comites. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W.
possis etiam ἀπολάμποντος conjicere. At cum in vulgato nihil
sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi &
nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 26.
στειλνότερον ποιῇ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus &
cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco
στειλνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus
est idem. REITZ. Qui Reitzii conjecturam ἀπολάμποντος cum
reliqua oratione concilies, vix ipse dixerit, nisi de ἀπολαμ-
πούσης forte cogitaverit. Sed missa utraque ineptia, Pany
probandam suscepit Wittiani Codicis lectionem ἀπολάμποντα,
„Ne dicam, inquit, veri esse similius, ἀπολαύοντες corre-
ptum esse ex ἀπολάμποντες, quam ex illo hoc; frigidius certe
„h. l. videtur illud ἀπολαύοντες. Non infrequens est ἀπολαμ-
πναι s. ἀπολάμπεσθαι τινος apud ipsum adeo Nostrum. Syr.
„D. §. 30. ὁ νῆος χρυσοῦ πολλοῦ ἀπολάμπεται.“ At ut largia,
quod tamen locus ille non omnino probat, ἀπολάμπειν εὐεξίας;
per se Lucianum, salvis linguae rationibus, scribere potuisse;
sententia certe huius loci vehementer repugnat novae lectioni:
nam splendidus, s. nitidus, corporis habitus, quum nonnisi in
obesam et pinguem cadat naturam, manifesto iis adversatur.
quae mox sequuntur, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, et, τὸ μὴ
ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν καὶ περιττὸν etc. Nec frigidum videri
potest ἀπολαύειν τοσαύτης εὐεξίας, ubi cogites, hunc boni ha-

us fractum maxime cerni in bonae valetudinis robustaeque
 lolis sensu, voluptatis illo purissimae tum auctore, tum co-
 te, certissimo. Nescio quo casu accidit, ut et *Obsopoeus*;
Wielandius haec, de quibus agitur, verba omnino omiserint
 erpretari. Praeterea non minus probabile est, ex ἀπολαύον-
 ; potuisse per errorem oriri ἀπολαμβάνοντες, quam Diall. Mortt.
 . 2. ἀπολαύοιμι in aliquot Codd. corrumpendo in ἀπολάβοιμε
 iise reperitur. Cf. illic not. in Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 176. l. 4. Δευκρινούντα) Probum hoc esse, bene
 altis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. cap. 68. pr.
 ἴπων δ' ἡμῖν δευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλ-
 νείας, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71. et 73, pr. item 75. etc.
 ion. *Hal. Περί συνθεσ. ὄνομ.* cap. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκείνα
 ευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Her-
 ot. c. 7. δευκρινηθέν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσ-
 ρεῖοντα invitis Edd. REITZ Si πρὸς, non πρὸ, composito
 ic inest, de quo vix ambigas; recte sane judicavit *Reitzius*,
 plex σ requiri, recteque fecit *Pauly*, quod rectiorem for-
 um prae ambigua, vel potius falsa, recepit. Ad eandem se-
 riorem legem revocavi προσσχόντες *Ver. Hist.* II, 35. et I, 6.
 ntra librorum fidem, qui vulgo ediderant προσχόντες. Vid.
 tam ad posteriorem locum. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort.
 l. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in va-
 unt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen, quae de hac ortho-
 aphia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27. et 38. Edd. Ubi *Fl.*
 ore suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra
 n. 34. med. REITZ. Cf. Diall. Mortt. VI, fin. *Toxar.* c. 18.
 illem nunc etiam *Demon. Vit.* c. 1. sic una voce ἐπιμήκ-
 on edidissem. LEHM.

Pag. 177. l. 5. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur in-
 pres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET.
 sto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum
 erique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν an-
 que posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα,
 , a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ. Vid. *Buttmann.* Gramm.
 r. maj. p. 518. Ceterum interpretationem horum verborum
 tinam: Si quid vero etiam cedit laboribus, quia non percepit
 elinus, vituperat pro more suo aequae arroganter atque im-
 rite, is qui *Gesneri* potius discipulum, quam censorem, se-
 rere debuisset. Sic in proxime sequentibus etiam complura
 avi fronte, eaque omnia injuria, improbat, praeter unum
 ud, quod ἐπιπλεῖστον *Gesnerus* non sane recte reddiderat
 opemodum. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) *H* τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic *plm* Florentina. JENS.

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scamina. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari; cum non tantum in Florentina Ed. et Ms. sed et in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Ms. Gr. W. et Edd. *Fl.* V. 2. et *Par.* In *ais* male τάφον legitur. SOLAN. Ut *Marcil.* correxerat, habebat jam Edd. plurimae. REITZ.

Pag. 178. l. 1. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet *Constantinus* Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant (v. ἀλτήρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτήρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, qui saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel minus hic *Luciani* locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrasset in ipsa jam saltus micatione, post tergum rejiciebant, ne scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de *Art. Gymn.* II, 11. SOLAN. Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδαίνας; etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. et *Lexiph.* c. 5. Ego et hic μολυβδαίνας haud incongruum credam et nihil muto. REITZ. Formam μολυβδίδας, fidei auctoritibus h. l. firmatam, quam etiam *Hesychius* alique agnoverunt. vid. *Wassium* ad *Thucyd.* I, 93. jure suo receperunt *Schneiderus* et *Pauly*, *Schneidero* etiam in *Lex.* prabante. LEHM.

Ead. l. 3. Χαλκοῦν) Disci haec elegans et suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperiās, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad II. B. Βαρεῖλος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος; ubi etiam discrimen observat inter discum et σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an et alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit II. Ψ, 826. ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄνω — πόρῳ) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

Ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν jam converteret *Solan.* Sed quia et ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κινδυνον ἀναρρίπτουμεν. Et L. V. cap. 105. ἀναρρίπτουσιν. REITZ. Cf. ἀπορρίπτουντες *Timon.* c. 12. *Phal.*

6. *διπτούμενον*, ubi tamen Gori. *διπτόμενον*, frustra, me quidem arbitro. LEHM.

Ead. l. 11. τοῖς ἄκροις) De *brachiis* nescio quomodo cogit *Obsopoeus*. *Artus* vertit *Gesnerus*, secutus, nisi fallor, *Ernaldi* conjecturam τοῖς ἄρθροις, propositam illam in *Miscell. observ.* Vol. V. Tom. II. p. 278. qui tamen etiam τοῖς ἐπιείροις scribi posse suspicatur, i. e. partibus corporis *potissimis*; nisi forte *Gesnerus* sententiam *Dorvillii* respexerit, qui in *Charit.* p. 337. et p. 398. sq. τὰ ἄκρα et τὰ ἄρθρα docet vix parum inter se differre. At sub ἄκροις, sive sint τὰ ἄκρα aut μέρη. *L. Bos* Ellips. p. 287. *Schäff.*) sive οἱ ἄκροι (intelliguntur ἄκρυλοι) rectius aut digitos manuum simul et pedum, ut placuit *Wielandio*, aut, quod mihi potius cum *Paulo* videtur, hos pedum digitos intelligendos esse tum usus loquendi, tum et hujus natura, evincit. Nota est formula ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκτύλων βαλεῖν, summis pedibus incedere, *Diall. Deor.* XI, 2, ubi qua alibi dicitur ἄκροις τοῖς ποσὶ, *Dialk. Marr.* XV, 3, ubi una voce ἀκροποδηῖ, in nostro quidem scriptore frequententer, denique etiam ellipsi huc potissimum spectante, ἐπ' ἄκρων, i. e. δακτύλων, ut *Sophocl.*, quem locum affert *Paulus*, Jac. v. 1209. *Herm.* ὑψηλ' ἐκόμπευς, καὶ ἐπ' ἄκρων ὁδοιπόρευς. Cf. unum verbum ἀκροβατεῖν. Hoc autem eo tanto magis de pedum digitis agi videtur, quum, ut *Paulus* scribis utar, in ipso jactationis summaeque omnium virium attentionis momento totum corpus in extrema pedis parte positum, quam in planta, subsistat. Vid. *Discobolum* ap. *Winkelmannum* *Gesch. d. Kunst*, ed. *Mayer et Schulze*. *Opp.* T. VI. 64. nott. 369. et 375. tab. aen. III. fig. A. LEHM.

Ead. l. 14. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2. et scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus hic facio, quia forsitan et πλείω in πλείον esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic masculin. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more inmobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indidem ad *Asin.* c. 10. et ad *Abdicat.* c. 16. pr. et hoc *Dial.* ip. 20. fin. REITZ.

Pag. 179. l. 4. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra *Nigr.* §. 19. de *Merc. cond.* c. 3. f. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra *Deor. Dial.* VII. med. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Κόνις) *Plut.* π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. *Plin.* et

Theophr. Char. ubi *Casaubon.* observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀποσμά) Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* et *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripsit ἀποσμάμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαιμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἔλη ἀποπλύναι etc. GUYET. Ἀποπλύνας necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἔλη τι; ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alteram reponas. REITZ. Quidquid sit, certe, quod *Pauly* legendum censet, ἀποπλυνάμενον, nulla ex parte placere potest. Ne omnino videtur emendatione opus esse, quum non videam, quae impediatur, quo minus ἀποπλύναι arctius cum ἔλη conjungas. LEMM.

Ead. l. 12. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra *Gal.* c. 24. ἵππος συγκροτημένη, equitatus exercitatusissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores et duritiam condensatum habens corpus. Habet enim cogendi et colligendi significatum, apud *Herodianum* frequenter. Sed et componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long.* Past. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκροτῆται. *Herodian.* V, 6. 14. Ac *Diod.* Sic. fin. L. IV. Alioqui et συγκροτημένον legere possis, i. e. robustum, ut *Aret.* Capp. l. c. 5. post med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκροτεῖ τὰ μέλη, neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ. At videndus omnino *Dorvill.* ad *Charit.* p. 251. Lips. LEMM.

Ead. l. 13. Λευκὸν) Miror, ni *Lucianus* λευκὸς scripsit addit frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ. Cf. *Fritsch.* Quaest. p. 104. LEMM.

Pag. 181. l. 8. Ἔστι — ὁπόταν) Ita W. et FL. Reliqui Edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

Ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo et hinc adeo passus sum. REITZ. Aëgre passi sunt *Schmied.* et *Paul.* unde notatum verbum, ut puto, genuinum. Cape: illud licet dicam quando etc. Formulas ἔστιν εἰπεῖν, ἀκούειν, et ejus generis alias, quis ignoret? Hoc autem loco venustius simpliciori praefendum arbitrabar. LEMM.

Ead. l. 16. Περιπλέξετε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 182. l. 7. Ἰνδοδείξετε) W. recte. In impress. Ἰνδοδείξετε. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὰς πανοπτίας) Proprie esse gravem armaturam.

ram, pluribus probat *L. Bos* in Ep. ad Ephes. VI, 13. ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente *Hemsterhusio*. De apparatu autem illo theatralli confer, si lubet, *Tox. c. 9. REITZ.*

Pag. 183. l. 5. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. *GUYET.* Idem et mihi venerat in mentem, et ad marg. notaram, ante inspectam *Guyeti* conjecturam. Nihil tamen inuito, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *REITZ. Pauly* quoque vix sibi scribit temperare potuisse, quin ἀφέντες invitis libris omnibus reciperet. Longe facilius ego mihi temperabam, qui intelligerem aptius cogitari juvenes missa facere oleum ac pulverem, quam eorum praesides, sentiremque praeterea paullo exquisitiorem esse loci structuram, si ἀφέντας legas. *LEHM.*

Pag. 185. l. 3. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias et ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *REITZ.*

Ead. l. 7. Παρεξώσθαι) Ita *W.* et *Fl.* In impress. περιεξώσθαι. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖη) Simile jus Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. *Cic. Parad. 4.* Sic jure civili I. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. Legend. *Synes. Epistol. 107. BOURD.*

Ead. l. 9. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita *Noster Jov. Conf. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμ. θύειν.* Et *Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9.* Et non raro alibi. *Alciph. l. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. Herodian. II. c. 8. f. etc. REITZ.*

Ead. l. 12. Πόλεμοι) Immo πολέμιοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen *Tox. cap. 36.* ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt *W.* et *Ed. Fl.* Quin et *Cod. W.* ξυμπολιτευομένων habet. *SOLAN.* Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. *GESN.* Audacius *Pauly*, quasi re certa, intrusit καὶ τὸ ante αὐθ. Sed certius, aut longe saltem probabilius est, Codicem *Witt.* servasse genuinam lectionem ξυμπολιτευομένων — nam sic, credo, non ξυμπολιτευμένων, in *Varr. Lectt. Reitzius* notare voluit, cf. *Adnot. idque convenienter cum marg. A. 1. W.* Reddiderant autem *Obsopoeus: Ipsa quoque mutua infidelitas, et quod legibus nequaquam coërciti unam remp. incolitis; et Gesnerus: Etiam mutua inter vos dissidentia, et quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis.*

Lucian. Vol. VII.

Hanc ego jam interpretationem restitutae lectioni accommodavi. LEHM.

Pag. 186. l. 4. *Φειδεσθε*) In M. et impr. *φειδεσθαι*, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN. Imo recte *Fritzschius* Quaestat. p. 132. Infinitivum tuetur, intellecta e *περιττόν ἐστι* formula opposita *ἀναγκαιόν ἐστι*. Quod autem *φειδεσθε* idem *Fritzschius Gesneri* quoque auctoritati tribuit, errat tanto gravius, quanto clarius ex ejus interpretatione patet, vulgatam lectionem ab eo tum recte captam, tum tacite retentam fuisse. LEHM.

Ead. l. 9. *Ταπεινόμενοι* — *τὰς ἀλκὰς*) Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem *Wessel.* No. 17. pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed *dispensantibus*. REITZ. Addatur, monente *Paulyo*, *Schnelderus* ad *Xenoph.* Anab. II, 5, 18. LEHM.

Ead. l. 16. *Ὅσοι τις*) Sequens *μᾶλλον* etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

Pag. 187. l. 1. *Τῆς Ὑδρας μῦθον*) Est ubi multum intrisit, addasne in hac phrasi *περὶ*, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam *Phaedrus* reliquit inscriptam, *Aesopius ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* etc. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ *περὶ* reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, petidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46., *περὶ Ὁρέστην δράματα*. Sed et negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, apud *Long.* Past. I. haud longe a fin. *ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Ἀμῶνος*. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) *ἤρξατο αὐτῇ μυθολογῆναι τὸν μῦθον τῆς Ἥχους*. Unum habet *Steph.* ex *Apoll. Rhod.* *μῦθος Αἰθαλίδου*, vertitque, quae vulgo *de Aethalide* dicuntur. Sed et sic *Aristot.* de Poët. c. 14. *Οἰδipόδος μῦθον*, fabulam s. tragoediam *de Oedipode*, (etsi male τῶν μῦθον habet Ed. *Larmarii*.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ. Vid. *Schaeffer.* ad *Sophocl.* Antig. v. 11. et quem illic laudat, *Dorvillium* ad *Charit.* p. 592. Ed. pr. LEHM.

Ead. l. 5. *Ἐπὶ πυρός καὶ λύχρου*) Quia video, tetrum errorem ex *Salmuriensi* Ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne et ligno usu venit*: quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, *οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίξης ἀνέφύετο*, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice*

productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: ὅλ'α autem τοῦ φωτός τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore et frutice. GRON.

Pag. 188. l. 5. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. Vol. IV. pag. 286. REITZ. Cf. supra ad cap. 30. LEHM.

Ead. l. 8. Τοσοῦτους) W. et *Fl.* In reliquis τούτους. SOLAN.

Ibid. Ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἰδὴτε, paullo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* cap. 1. notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσοῦτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommōdi habet. REITZ. Mutavi tamen ego, ne auctor et interpret inter se, etsi non gravissima in re, discrepare videantur. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀπεργάζεσαι) Ego scribendum putaram ἀπεργάζεσαι, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Ead. l. 12. Δείνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra *Harmon.* c. 1. med. REITZ. Omnino vide *Commentatt.* ad *Sonn.* c. 11. Praeterea conferas etiam Herodot. c. 2. *Tom.* IV. p. 122. et lepidam *Ciceronis* de *Demosthenis* levicula ambitione narrationunculam *Tusc.* V, 36. LEHM.

Pag. 189. l. 6. Τί ἂν πάθῃς) Etsi supra non semel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1. *Ver. Hist.* c. 4. adde *Liban.* *Epist.* 730. f. μὴ οὐ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne *quid committas illiberalius*, (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolffio*; *Epist.* enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, id est, *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, γέλασθ' ὁρῶν, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum adcommoda non displicet. REITZ.

Ead. l. 7. Ὀργύων) Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Aelian.* *Var. H.* 11, 28. a *Miltiade* post *Marathoniam* pugnam institutum docentem. Videntur autem *Tanagraei* galli caeteris antecelluisse; *Gall.* c. 4. Adde *Xenoph.* *Συμπ.*

p. 514. l. 40. Edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

Ibid. Ἀλεξτρούων) Plinius scribit, Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, cœu gladiatorum. Id et Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COEN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. l. 40. s. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavet sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vaser alioqui Læcianus, ut scilicet neque in illo, quod paullo post σύγχερον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. GEEN.

Ead. l. 14. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν) Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: ne non male interpretes, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχέτης ἀπαγορεύσεις, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV. E proxime precedentibus Comparativis et τῶν ἀλεξτρούων satis, opinor, facile et clare elicitur cogitatio ea, quam Gesnerus Latine expressit. LEHM.

Pag. 190 l. 6. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET. Inteligitur σφαίρομαχία, sive, quod prope idem fuisse videtur, ἀρπαστὸν, quod lusum pilae genus praeter Pollucem Onomast. IX, 7, 105. ut laboriosum et contentiosum describit Forcellius Lex. s. Harpastum. Omnino de variis pilae lusibus veterum egit, quem Wielandius laudat, Burette in commentatione inscripta: de la Sphéristique des Anciens in Memoires de l'Academie des belles lettres. Vol. I. p. 226. Wytenbachii conjecturam in Varr. Lectt. a nobis relatum, σφαίρας περιδιδόμενοι pro σφαίρας πέρι ut per se non damnare, ita nec commendare prae lectione vulgata, ullo modo ausim. LEHM.

Ead. l. 11. Συνωθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET. Caussam ego non plane assequor. LEHM.

Ead. l. 13. Ὀρχῆς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nostrum Demonact. c. 46. et Icarom. c. 16. SOLAN.

Ibid. Μαστιγουμένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2. Tusc. (c. 14.) [Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COEN.

Ead. l. 14. *Αἵματι ρεομένους*) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι ρεόμενα, in c. 25. huj. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

Pag. 191. l. 2. *Ἐπαπέθανον*) Exemplum hujus rei in ludis illustre vise apud *Pausan.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius*. De eodem vid. etiam *Philostr.* *ix.* p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud *Philostr.* ἐπαποθανῶν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἀνασταθέντας*) M. et Venetae editiones L. ἀνασθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀναστῆθ. SOLAN.

Ead. l. 8. *Διατιθέντων*) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpres, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminuentibus*. Sed *Gesn.* illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam *Guyet.* reprehendit, etsi paululum delectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciēt. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. cap. 89. pr. quod libenter indicavi ad c. 6. f. hujus Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτως intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ. Nihilominus *διατιθέντων* male habuit *Paulum*, ratum deesse propter non posse istud οὕτως. At quem is laudat, *Hemsterhusius* antiquam hoc ad *Nigr.* c. 38. probavit, nec probare voluit. quod loca illic collecta ejus generis sunt, ut nullum in eis exemplum absoluti verbi *διατιθέναι* reperiat, consulto fecit vir elegantissimus, i. e. ad illius loci consilium apte. Ad hoc nostro loco neque οὕτως, nec τὸ αὐτὸ, nec aliud simile, opus erat addi, non magis certe, quam in praecedente βιαζομένου. Nam aequae h. l. patet, qualis haec sit διάθεσις, ut in *Amorum* c. 27. quis ὁ διαθείς. LEHM.

Ead. l. 9. *Λυκούργος*) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut in tempore, a *Luciano* dictum. SOLAN.

Pag. 192. l. 1. *Ὡς πρότερος*) Frater optimus C. C. contineat ὡς pro ὡς reponendum. REITZ. Debebat saltem πρότερος ἄπ. jubente lingua, sed invitis auribus. Quas quum ipsas consulendas duxisset auctor, haud dubie scripsit ὡς, fere, ut pro ὅπως accipi vellet, subjecto e voce τὸν παλόντα edito: *Certans cum flagellante, ut prior* (scil. ille) *viribus ceret*. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐφ' ἡλικίας*) De pubertate dici, eoque aetatis, qui opponitur proveciori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyran-*

nic. c. 17. Adde *Olympiodor.* in vit. *Plat.* adnexa T. II. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γεγόμενος. At pro tota aetate, sine seculo, *Diod. Sic.* IV, 1. κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V. c. 20. τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) *Obsop.* misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Recte *Gesnerus*, aetatem certaminis jam egressus, dedit. Testimonia ex *Luciani Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in *Thes.* Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμερος εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus, at-
hibetur. REITZ.

Pag. 193. l. 6. Ἐλλεβόρου) Sic scribitur ap. *Hippoer.* ubivis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis *Luciani* Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius levigatur in Edd. optimis, et sic etiam derivatum Ἐλλεβορίης *Herm.* f. et 2. V. *Hist.* c. 18. Ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet et *Cod. O.* sic habeat infra, *Navig.* c. 45. et supra in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notavit *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, et quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. *Luciani* manum feliciter restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀρεσχομένοι αὐτοῖς) M. et *Fl.* Ed. Sed in *M.* litura est in priori voce. In *L.* etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσχομένος ἐν τούτοις. *SOLAN.* Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* arripui, quia etiam in *Cod.* probatur, et *Noster* sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἄ-
πας — χαρίζομενος etc. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσχομένος εἰκας vitiosam esse, cum et sic in *Ael.* V. H. XIII, 21. legam, καὶ εἰκε πωφῇ, unde tamen facile πωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. II. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐμίχθων ἐ-
οῦσαι τὸν Λάφιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, similis ex-
furenti, an, videbatur furens. Adeoque nominativus hic aequi-
bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi
sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dic-
ἀρεσχεῖν (imo ἀρεσχεσθαι. *Lehm.*) ἐν τινὶ Graecum non esse
qui et γελᾶν ἐν τινὶ, et similia, supra probavi; nec barbarum
facio illud Novi Foederis *Matth.* III, 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod
vel decies deinceps in *Evang.* et *Epist.* occurrit. REITZ. Cf. V.

Auct. c. 13. ὁ δὲ τῶνα ἔοικε πενθῶν, et quae ibi sunt dicta; praeterea etiam *Fritzsche*. Quaestst. p. 182. Nihilominus auctoritatem optimi Codicis et principis Editionum lubenter sequor. *LEHM.*

Pag. 194. l. 5. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. *GUYET.*

IN DE LUCTU.

Pag. 196. l. 6. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολλύμενος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἡ ἀγράμματος. *Lege Cic. VII. Verr. COGN.*

Ibid. Ὀμήρω) De Homero fabularum patre vide Menippi et Aesci Dialogum. *COGN.*

Ead. l. 9. Αἰδῶν) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus et ejus comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis et campis Elysiis scripsit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, et de inferorum poënis, *Coel. I. VI, 9.* Dicitur autem tartarus a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. *COGN.*

Ead. l. 12. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde Philopseud. c. 20. pro introitu ad tartarum poni, observat *J. Elsner.* ad *Evang. Luc. XVI, 26.* ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστῆρικται habemus; quem vide plura ibi adferentem. *REITZ.*

Ead. l. 14. Πλούτῳ) Inde et Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic. de Nat. D. II. Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui dives; ut apud Graecos Πλούτων, quia et recidunt omnia in terras et oriantur e terris; et Lact. I, 14. SOLAN.*

Ead. l. 16. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῷ praesferret. In *Fl.* αὐτῷ est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. *REITZ.* Παρ' αὐτῶν si legeretur, sensus esset vel ab h. l. alienus, vel potius nullus. Αὐτῶν in Juntinam venit e Florentinae scriptura αὐτῷ. *LEHM.*

Ead. l. 16. Τὸν τοιοῦτον) Mallet cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia et saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50.* ante med. τὴν αἰτλαν τῆς οὐγῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμφ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὅμοιον αὖ εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial. c. 26.* τότε τολύνη τὸ πλήθος' ubi plura dedi. Adde *D. Sic.*

V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut τοῖς Ἡρακλείους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ. Vagam hanc disputationem, in qua diversissima loca miscentur, ac ne unus quidem ad hanc, de qua agitur, causam pertinet, plane irritam fecit probissimorum librorum auctoritas. Non igitur male, ut *Jacobus* judicat Quaestst. Spec. I. p. 11., sed optime, articulum omisit *Schmiederus*, cujus pleonasticum usum si h. l. voluisset probare *Jacobus*, debebat ostendere, quod non fecit, nec, credo, facere potuit, ὁ τοιοῦτος non solum antecedentium, sed etiam sequentium, respectu dictum veteribus, maxime Luciano, fuisse. LEHM.

Pag. 197. l. 2. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor.* Dial. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 6. Κωκυτοῖ) Κωκυτὸς a luctu et ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, *Odyss.* K, ex Styge manat, de quo, *Seneca* *Hercul. fur.* et *Virg.* VI. *Aen.* COGN.

Ead. l. 7. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχέρουσια λίμνη προὔκειται, quodque est gravissimum, praejacet *Acherusia palus*. Sic interpretes. Sed scribendum ut Ms. πρόσκειται, *Acherusia palus adjacet*. GRAEV. Genuinum est πρόκειται. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. l. 7. Ἀχέρουσια) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron*, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. *Georg.* et VI. *Aen.* COGN.

Ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Ms. Gr. et L. προσ — Edd. προῦκ — J. et V. eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN. Non tamen secutus *Reitzius* retinuit vitium linguae. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδελφιδούς τοῦ βασιλέως Διάκος ἐστὶ) Jam notaverat *Cognatus*, *Aeacum* esse *Jovis* filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem *Jovis*. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec *Aeacum* et *Plutonem* facerent patrueles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

Ead. l. 13. Διάκος) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg.* VI. *Aen.* *Ovid.* in *Ibin.* *Jovis* filii fuere, *Acacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos* et *Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis*, hic *Lyciae* rex, ille *Cretae*. COGN.

Ead. l. 14. *Κύνων τρικέφαλος*) Cerberus a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Ibid. *Κάρχαρος*) *Asper. καρχαρόδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35. Quom. Hist. c. 43. de Salt. 4. et Bis Accus. cap. 53. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. v. 34. ibique *Schol.* et *Meurs.* REITZ.

Pag. 198. l. 1. *Ῥακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεικνόμενος*) Vertunt, *allatrans, territōsque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *et rictu vel hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

Ead. l. 3. *Ἀσφοδέλλῳ*) Asphodeli mentionem et *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. COGN. Vid. *Homer.* Odyss. XI, 539. et 572. Cf. *Lucian.* Charon. c. 22. et *Necyom.* c. 11. LEHM.

Ead. l. 4. *Λήθης*) Lethaei amnis *Ptolemaeo* et aliis fit mentio: dicitur *ἀπὸ τῆς λήθης*, ab oblivione. COGN.

Ead. l. 5. *Ὀνόμασται*) *Solanus* margini *Junt.* adscripserat, *Ὀνόμασται* Florentina recte, et, ὡς in contextu deletō, ὃ resposuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsā id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἀλχηστis*) Confer *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐμοὶ δοκεῖν*) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est et in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut *ἀπλῶς γὰρ εἰπῶν*. *Paras.* c. 42. pr. *Ἐμοὶ δοκεῖν*, infra de *Dom.* c. 17. f. et supra 1. *Ver. Hist.* c. 7. etc. *Alciph.* III. p. 372. *ἐμοὶ δοκεῖν*, *Θεταλῖδα τινὰ γραῦν—καταγοητεύει*. Et sic *Plut.* *Themist.* pag. m. 115. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Aelian.* V. H. I, 17. atque alibi. REITZ. Vide quae notavimus ad *Somn.* c. 16. *Tom.* l. p. 206. additis quae *Fritzschi* docet *Quaestst.* p. 26. sq. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐριννύες*) Male vertunt *Ἐριννύες, ποινὰι*, *Furiae poenae*. Cum sit, *Erinnyes, Furiae*. GRAEV.

Ead. l. 13. *Φόβοι*) Mirum, nī corrupta haec vox. Scio tamen, et *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis et tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN. Argutari tum *Solanum*, tum modo etiam *Graevium*, *Poenas extrudentem*, vix est,

quod moneam. Veruntamen *Metum* simul cum *Eumenidibus* in Orci limine versantem vide ap. *Virgil.* Aen. VI, 276 sq. LEHM

Ead. l. 14. *Αἰεὶ*) Licet *αἰεὶ* pro *αἰεὶ* potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita *εἵνεκα* pro *ἐνεκα* vid. ad Amor. c. 49. et mox ad c. 15. REITZ. Cf. *Poppo* ad Diall. Deor. I, 2. LEHM.

Pag. 199. l. 1. *Συναλισθῶσι*) Conf. infra *Philops.* c. 12. SOLAN.

Ead. J. 4. *Ἔς — χωρὸν ἐκπέμπουσι*) Non quidem vitiosum, quod J. habet *ἐσπέμπουσι*, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. *ἐς ὄλμον ἐκχέας*. Ita *εἰς* et *πρὸς* *μὲ ἀποβλέπει* habuimus apud Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* cap. 26. et 53. Nigr. §. 4. Imag. 1. et 2. Quom. Hist. c. 42. *πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες*. Et *Icarom* 23. Bis *Accus.* 20. etc. *Alciph.* III. p. 450. Verum et eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. *ἐκλεισπὸς ἐς τοῦ βλον*. Gall. 31. *ἐπαγρυπνοῦντε ἐπὶ φροντῖδων*. Quom. Hist. cap. 4. m. *πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα*. *Thucyd.* VII, 51. *πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον*, et c. 50. pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λιβύης* Long. Past. III, 117. *εἰς πόλιν εἰσῆλσαν*. REITZ. In *ἐσπέμπουσι* consentit cum J. Codicis Aug. auctoritas, quam tanto lubentius secutus sum, quum tales earundem praepositionum iterationes noster quam creberime usurpet. De qua re vid. ad *Toxar.* c. 37. monita Tom. VI. p. 489. sq. Exemplis illic collectis adde nunc etiam *Toxar.* c. 50. *εἰς τὸ ἱερὸν — εἰσελθόντες*. LEHM.

Ead. l. 7. *Κατόμνοι*) Quis? vide not. ad *Necyom.* cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐπὶ γυνῶν — Τάνν.*) *Homer.* Od. A, 581. SOLAN. *Ἔσταόν ἐν λίμνῃ* habet *Homerus*. Neque tamen propterea *ἐπὶ* in nostro loco mutandum, aut articulus abjiciendus, vel h. l., ubi plane id fieri non potest, vel Diall. Mortt. XVII. in. in verbis *ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἔσταός*, siquidem omnino ista verba genuina sunt. Solet enim *Lucianus* imprimis *Homerica* ex memoria et ad sententias tantum suis interponere. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*) *Tantalus* in ipsa palude stat. Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus* in ipsa palude ipse stat? Legendum αὐός. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐός ἔστηκε*, *Tantalus* in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui mediis sitiebat in

undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἀὖτος) Praeter G. etiam L. SOLAN.

Ead. l. 10. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Id est, cum *Benedictus* dedisset *medias* vitae, *Guyetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor: mens enim *Luciani* est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, stata etiam quodam inter felicitatem et cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: jam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

Ead. l. 14. Χοαῖς) Ea de re jam supra ad *Charon.* cap. 22. et mox hic c. 19. Vide et *Philostratum* p. 32. SOLAN.

Ibid. Καθαγίζομένοις) Conf. *Charon.* cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et *Wess.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. REITZ.

Pag. 200. l. 4. Ὀβολόν) Alludunt ad hunc morem cum *Noster* alibi, tum alii multi. *Juv.* III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Ead. l. 6. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

Ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de *Idiot.* p. 170. Et *F. Guyet.* *s'il passe, s'il court.* REITZ.

Ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato *προχωρεῖν* copiose vindicat *Salmas.* ad *Solin.* p. 769. b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus; Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GERN.

Ead. l. 9. Πορθμία) Πορθμεῖα. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud *Nostrum* πορθμῶν pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμῶν. Et *Dial.* XXII. pr. ἀπόδος — τὰ πορθμῶν etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. et *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὰ πορθμῶν καταβαλεῖν, et alibi. Confer omnino, quae *Hemst.* de differentia inter πορθμῶν et πορθμεῖον dedit in *Ed. Lucian.* minore p. 18. quae cum vel omiserit in *ed. majore*, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον, aiti apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria pon, solet. Dein dissensum Grammaticorum, *Hesychii*, *Eustathii*. *Suidae*, et *Etymologici* circa haec vocabula tradit. REITZ, *Hemsterhusii* notam ex minore *Ed.* in hanc nostram receptam videbis *Tom.* II. p. 616. sq. LEHM.

Ead. l. 11. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant *Ethnici* olim se-

pulturae danda corpora. *Eurip.* in *Hecuba*, ὡς παῖδα λουτρὰ τοῖς παννυστάτοις λούσω. COGN.

Ead. l. 14. *Βιαζόμενον*) Mallem *βιαζομένην*, ut ad *δυσεδίαν* referatur. SOLAN. *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noter, Forsan *βιαζομένην*. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ. Falli *Solanum*, bene, ut par erat, probavit *Fritzscheius* Quaeest. p. 197. provocans etiam ad *Schaeferum* ad *L. Bos* de *Ellipsi* p. 612. sq. Neque adeo ego nunc vellem in suspicionem vocassem integerrimam hujus loci lectionem *βιαζόμενον* ad *Diall. Mortt.* XXX, 2. Tom. II. p. 658. LENH.

Pag. 201. l. 4. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῶ τὰς κεφαλὰς, περιέχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi *Wesseling.* etiam hoc *Luciani* testimonio nititur, aliaque passim hoc *Diod.* libro ad illustrandas hujus generis antiquitates addfert. REITZ.

Ead. l. 5. *Καλινδούντας*) Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, et quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλήτης καλινδούμενον νοσεῖν. *Ael.* XIV, 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi *Periz.* id aliis duobus *Luciani* testimoniis probat. Sed *καλινδουμένοις* ἀλθοῖς *Herodian.* I, 12, 18. Et *καλινδεταί* *Aristoph.* *Vesp.* 490. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 14. Εἰ λάβος φωνῇ) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (202.) ubi ait, εἶπος δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ἰπαῖς. MARCIL.

Ead. l. 14. *Φήσει*) *Φησὶν* interpretes legisse videtur. GUYET. Non recepi *Flor.* lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum *φήσει*, etiam consentiente illic eadem *Florentina*. REITZ.

Ead. l. 16. *Οἶχη μοι*) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciph.* p. 172. GERN.

Pag. 202. l. 13. *Εἵνεκα*) Cum nihil varietatis notatum esset, in *Par.* tamen usitatioem orthographiam *ἐνεκα* invenirem, in *J.* *εἵνεκα*, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque et alias ita scriptum apud *Nostrum* invenerim, id servare non dubitavi. REITZ.

Pag. 203. l. 1. *Ἐμβοήσῃ*) Obiter vindicavimus hoc verbum *Luciano* supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον et *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. REITZ. Emendavi

Reitsii iudicium ad Amor. c. 13. opitulantibus Codd. et advocato usu *Luciani*, vel potius vulgari, Tom. V. p. 582. LEHM.

Ead. l. 2. *Αὐτοῦ*) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque *ἐαυτοῦ*. SOLAN. Nullo modo corrigenda talia esse, saepissime jam monitum. LEHM.

Ead. l. 5. *Οὐθ' ὅ, τὲ πέπονθεν*) Male iterum in vulgatis legitur *οὐθ' ὅ*. Neque scientem, quid filio suo evenerit. JENS.

Ead. l. 11. *Μαραιάζοντα*) Aliter legisse videtur *Suidas*; nempe *μαραιζοντα*. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, *μαραζ*—legendum fuit. SOLAN. Verba *Suidas*, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: *ὁμοίως εὐρηγίας παρὰ τοῦ Λουκιανῶ μαραιζω*. At unicum tantum hoc *Luciani* testimonium ad probandum τὸ *μαραιάζω* attulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio, num *Suidas* sit adsendiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 12. *Παῦσαι τειλλόμενος τὴν κόμην*) *Th. Mag.* v. *τίλλω* haec eodem modo habet. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἡ τι*) Sequor Venetas, ἡ *τι* numquid, pro ἡ aut, scribens. REITZ. Ter hoc capite peccatum a *Reitzio* et *Solano*, quorum rationem et recentt. Editores contra librorum plerorumque auctoritatem secuti sunt. Cf. supra *Anach.* c. 9. et not. LEHM.

Pag. 204. l. 1. *Ἡ δίοτε*) *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἡ δ. *Ven.* 2. et hic et supra ἡ, quod magis probo. Sed hic J. quae prius ἡ etiam habebat, τῇ δὲ ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

Ead. l. 4. *Τριακάδας*) Sic *Rhet. Praec.* c. 9. οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

Ead. l. 7. *Παρὰ*) Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae *περὶ*. Quae de re jam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. et quae *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan recte *περὶ τὸν βίον* reliquimus in *Piscat.* cap. 25, cum et ibi *παρὰ* tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* cap. 9. ubi *παρὰ τὸν βίον* ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam et sic κατὰ τὸν βίον sine varietate *ibid.* c. ult. REITZ.

Ibid. *Τοὺς πόρους*) Nihil variari in hac scriptura, notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* cap. 12. et *Icar.* 7. f. REITZ.

Ead. l. 10. *Διψῆν*—*πεινῆν*) *Διψῆν* et *πεινῆν* Attica forma postulare videretur; verum *διψῆν*, *πεινῆν*, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristophan.*

Nub. 440. Παρέχω τύπτειν, πεινῶν, διψῶν. Phryn. p. m. 18. Πεινῶν, διψῶν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾧ. Scripsissem διψῶν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi et hic, et Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiqua liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam velleitudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν distortuere, corrumpere. GRAEV.

Ibid. Παρατρέψει) An παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρέψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque hujus caussa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velim recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθῶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo; solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δειπνου, καὶ δόρνου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθῶν notio non tam ad dissipationem et dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprio spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare et coire cogere. Puto igitur σπαθῶν vel σπαθαῖσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, et in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit Ez. Spanhem ad Aristoph. Nep. 55. Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις insuper: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius GESN. Διαστρέψεις facilius concoquo, quam παρατρέψεις. Placet tamen magis conjectura Guyeti et Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ. Διαστρέψεις, cui lectioni Codices favent, ego non facile concoquo; idque propterea, quod ejus generis homines libidinosi et voluptarii, quales h. l. significantur, valde dubito, num Thersitarum instar distorto corpore, διάστραφαι τὸ σῶμα (Advers. Indoct. c. 7.) fingi ullo modo potuerint. Effecta, quae Lucianus h. l. consuetudini oium mulieribus frequentatae tribuit, in interio-

ribus corporis viribus fractis, non in distortis membris, ponenda videntur. Unice probatur mihi *Guyeti* praestantissima conjectura παρατρέψει, quam praeter *Gesnerum* etiam *Boissonadius* amplexus est; ex qua genuina voce facili lapsu primum παρατρέψει, dehinc aliae sive aberrationes, sive castigationes, ανατρέψει et αναστρέψει, διατρέψει et διαστρέψει, quin etiam διαστρέψαι, orta esse videntur. Minus mihi liquet de sequentibus verbis, οὐδὲ σταθήσεις ἐπὶ τούτῳ etc. Acquiesco tamen in vulgatis et *Gesneriana* interpretatione, quamquam suspicor et aliud nescio quid h. l. in verbo σταθῆν cogitasse auctorem, quod non tetigerit *Gesnerus*; et ἐπὶ τούτῳ non accipio pro *insuper*, sed *hunc in finem*. *Jacobsii* conjecturam, οὐδὲ σταθεύσεις σε τὸ λουτρὸν, neque torrebis in lavacrum, etsi elegantissimam, ut omnia, quae ex hoc ingenio nascuntur, tamen ut cautus *Luciani* librarius admittere verebar, quippe audaciorem paullo et artificiosiore. LEHM.

Ead. l. 3. Σταθήσεις ἐπὶ) l. e. *insuper*, pro fusc, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumptus superfluos. GUYET.

Ead. l. 8. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

Ead. l. 9. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, et sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, et quod forsitan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

Ead. l. 12. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δεησόμεθα. SOLAN.

Pag. 206. l. 3. Ἐστεφανωμένος) Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonus dedisset: de augmento omitendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίας pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

Ead. l. 6. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad o. 9. REITZ.

Ead. l. 7. Νοστιμώτατον) Conf. supra De Merc. Cond. c. 39. SOLAN. Unde patet, id quod omnino notissimum est, falso *Gesnerum* reddidisse τὸ νοστιμώτατον, quae facillime fugiunt. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. LEHM.

Ead. l. 13. Μεταστειλλόμεθα) Vertitur deportemus. Redde, petamus. GUYET.

Ead. l. 17. Ὡς ἄρα etc.) *Hom.* II, II, 502. et 855. SOLAN.

Pag. 207. l. 3. Καὶ μεταστελάμενοι τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo rita, quo in funeribus solitus fuerit quis conducī, qui planctum excitaret, et lugubro carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est *συνειληχότα συμφοράς*; Pejor id in Ed. *Amst.* ubi *συρειληχότα*. *Συνειληχότα* est ab *συνλλαγγάνω*, sive *συνλήγω*. Atqui id locum hic non habet. Emendo *συνειλοχότα*, quod Attice dicitur pro *συνειλεχότα*, ab *συνλέγω*, colligo, corrodo. *Demosthenes* in *Midian*, πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἡδίκηκεν, ἐγὼ λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ *συνειλοχα ὕβρεα* αὐτοῦ, καὶ *πονηρίας* τοσαύτας etc. Expone itaque *Luciani* verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, et in quovis funere idemtidem repetat.* JENS.

Ead. l. 3. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem *Homerus* θρήνων ἔξαρχον vocat, IL. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

Ibid. Συνειληχότα) Immo *συνειλεχότα*, a *συνλέγω*. GUYET. *Συνειλοχότα* voluit *Solanus*. Sed cum alii aequè conjici posse dixerint *συνειληφότα*, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; *Jensii* tamen conjectura magis placet. REITZ. Confirmatur etiam illa Codice Aug. Nec facile jam dubitationi relinquitur locus, quin unice sit vera. De forma vid. *Fischer.* ad *Weller.* T. II. p. 368. sq. LEHM.

Ead. l. 5. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jensius* in *Lectt. Luc.* p. 333. Vid. et nos ad *Asin.* c. 52. REITZ.

Ead. l. 8. Ἑλλήν ἐκαύσεν) *Homer.* in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio *Macrobii* tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. *Meurs.* AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. et *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id soli factitabant. *Brachmanis* etiam mos ille, seu *Gymnosophistis* solemnis erat. Vid. *De Mort. Peregr.* c. 25. SOLAN.

Ead. l. 9. Πέρσης ἔθαψεν) Persae cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit *Cic.* quod et *Asiniis* attribuitur. *Strabo* etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. COGN.

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρῖται) Lege ὑάλῳ περιχρῖται, seu potius περιχρῖται, id est, vitro incrustat. *Indos* mortuos incrustasse, testantur *Herodotus* et *Diodorus Siculus*. Pessime interpretes, *adipe suillo oblinunt.* MENAG. "Τυλὸς magis Atticum

esse, quam ὕελος, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit: nam ὕελος *Diod. Sic.* fere ubique; vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Magist.* ὕαλος dixeret Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχέει pro περιχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis et condiendis loquens saepe et constanter verbo περιχρίσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: περιχρυσάντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχρίσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον· ac deinde ibid. αὐτοῖς φησι τὸ μὲν σῶμα περιχρυσέσθαι, τὴν μὲντοι ὕελον μὴ περιχρίσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χρίσθαι τὴν ὕελον· nec non III. c. 9, etc. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori* No. 45. monet *Vessel.* conjiciens sal. quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum *Luciani* περιχρίει aequè satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aeris vel locorum subterraneorum facile liquescit, et frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmitus, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum faciunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. RERTZ.

Ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores et libitinarii, quae in pyra mox cremarent. *Virg. Cogn.*

Ibid. Ὑάλω) Vide *Gatak.* ad M. Aur. IV, 48. *Aelianus* V. H. XIII, 3. narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὕελω· ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἑλάτῳ. Sic in vitrea theca assertum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad *Diall. Mortt.* XIII. Condiunt *Aegyptii* mortuos, et eos domi servant; Persae etiam cera circumlitos conduunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. *Cic. Tusc.* I, 45. et *Herod.* I, 140. *Fl. ὕελω.* SOLAN. Suillum adipem interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περιχρίει notionē. *Hesychius* non tantum ὕαλλεν et ὕαλόνεν λαμπρόν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὕαλόν. Et quid similis vitro, quam illa acœpta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? et variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori*

Kerckringii invento; qui integra cadavera succino circumfuso condidit, si vera sunt, quae narrat *Morhof*. Polyh. 2, 2, 37, 3. Gess. Non adeo certa mihi visa est eruditissimorum hominum, in quibus jam etiam *Wielandius* est, emendatio *περιχέει* (sic enim, non *περιχέει*, scripsisse putandus *Lucianus*, siquidem rem eam voluit) ut eam mihi recipiendam contra librorum consensum ducerem, licet admodum speciosam. Quid? si consulto auctor usus sit verbo ad rem illudendam absurdior. Ita certe haud ineptum fuerit *περιχέειν*. LEHM.

Ead. l. 10. *Ταριχέει* etc.) *Sext. Empir.* III. *Pyrrhon.* Hypotyp. 24. p. 184. (monente *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* l. c. 92. f.) *Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἐντὶρα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι.* Adde not. *Hemsterh.* ad *Nostri* *Necyom.* c. 15. REITZ.

Ead. l. 11. *Λέγω δὲ ἰδών*) *Aegyptiorum* mortui tempore *Luciani* adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex *Aegypto*, (vid. *Pro Merc. Cond.*) cum antea illic fuisse non constet. SOLAN.

Ead. l. 12. *Διομέναι χρημάτων* etc.) *Herodot.* II. et *Diod.* I. §. 1. SOLAN. Confirmat idem *Diod. Sic.* l. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδουσι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκῶτων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὀνειδὸς τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν σιέησις ταφῆς. Ubi *Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob. Serml.* 38. *Herodot.* II, 136. aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adfert. REITZ.

Pag. 208. l. 3. *Ἀγῶνας*) Vide *Demon. Vit.* cap. 53. et alibi passim. SOLAN.

Ead. l. 16. *Καὶ γὰρ*) *Homer.* II. 92, 602. SOLAN.

Pag. 209. l. 1. *Γαστέρι δ' οὐπὼς*) *Iliad.* T, 225. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἐν τοῖς πένθεσι γινόμενα*) *Leviusculum* est, sed tamen notandum, in his me correxisse *Gesneri* versionem: quae in luctu fiunt: nec aliter *Erasmus*, et ceteri; quae scripserit auctor τὰ ἐν τ. π. γινόμενα. Imo conjunge εὐφρο γινόμενα (sine articulo) inveniat fieri. Ceterum eundem quem in extremis auctor tangit, vulgi errorem sua ratione et pro loco suo tollere studet *Cicero* singulari disputatione *Tusculana prima*. LEHM.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *ΠΥΘΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ*) Scriptus videtur *Dialogus* in *Julium Pollucem*, cujus exstat *Onomasticum*. Hinc illud (p. 453.) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήνας etc.

Sic infra Dial. Pseudolog. in Polycnetum Sophistam (p. 814.) MARCIL. In *J. Pollucem* scriptum hunc libellum, ajunt *Scholiastes* et *Marcilius*, eum sc. cujus hodieque *Ὀνομαστικὸν* exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24. ut recte conjectisse videantur, facit. Aegyptium fuisse *Palmerius* inde elicit, quod pater (eodem c. 24.) servisse dicitur. *Naukratites* autem *Pollux*. *Philostr.* 592. quamquam *Ἀρδουέννας σοφιστῆς* aliquando audit. Vid. *Suid.* *Πολυδ.* et *Ναυκραρ.* In alia sententia est *Hemsterhusius* in praef. et ad c. 1. *Pollucis*, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN. Ejusdem plane cum *Hemsterhusio* sententiae sunt *Gesner.* in adnot. ad verba c. 11. *Βασίλειος ἐν τοῖς λόγοις*, et *Wieland.* in limine vers. Germ. Vol. VI. p. 8. Sed *Belinus* Tom. IV. p. 143. sq. graves illas, quibus *Hemsterhusius* Scholiastae et *Marcilii* opinionem impugnavit, rationes levissimis argumentationibus diluere studet, postremum exclamans: „Adeone improbabile esse, *Lucianum* eundem locum praeceptoris *Commodi* juvenis petisse, quem nactus est *Jul. Pollux*, et vindictam a feliciore competitore sumsisse nota. ei per hunc libellum inurenda?“ Adeone, sic contra mihi licebit exclamare, adeone facile fieri potuisse, ut *Luciani* nomen contra omnem fidem historicam ab ipso interprete et familiari levissime commacularetur? Scilicet nihil mihi quidem levius, nihil viro erudito indignius, esse videtur, quam ratio eorum, qui conjecturas alias aliis superstruendo novas modo sententias in medium proferre et laudatis viris se opponere gestiunt, parum curantes, quid inde vel lueri vel damni in ipsam historiam sit tandem redundaturum. LEMM.

Ead. l. 9. *Ἐρωτᾶς* etc.) *Ἐρωτᾶς*, ὃ μείζον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. *Sciscitaris*, adolescens, quo pacto *Rhetor* evadere, et venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen *Sophista* ipse censeri possis. Sic interpretes. Sed in Ms. est πάντιμον ὄνομα, vertendum, illud et quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

Ibid. Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, et latet certe aliud, quod ex vetustis libris exspectandum. Interim solitus fui hic legere πάνθεινον, quod vocabulum in *Philopseude* quidem usurpat auctor ad malum, πάνθεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, et quidem in hac ipsa materia, in *Rhetorum* praeceptore, πάνθεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

Ead. l. 10. Πάντιμον) Ita Ms. Gr. L. et Ed. J. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr.

πάνδημον. SOLAN. Πάνδημος) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESK. Solan. πάντιμόν praefert, ex J. et V. 2. Ceterasque male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum Edd. potiore sequor, et sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem juret in fin. hujus Dial. (vid. §. 25. f.) quod ipse voti hujus compos jam πάνδημος sibi factus videatur, et conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Ἱερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Jambl. de V. Pyth. No. 85. KUSTER. Platonis aetate jam inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. Bas. 239, 1. Ad Menandri senarium, alludit, Ἱερὸν ἀληθῶς ἔστιν ἡ συμβουλίη. Vid. Siēph. γνωμ. p. 278. SOLAN. Ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rursus infra Adv. Ind. c. 25. σκοπεῖται τὰ Ἱερὰ ὡς Ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. Long. Past. IV. pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3. σοφὸν τι χρῆμα ἢ γένος βασιλέων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

Ead. l. 4. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἀκούε ἐπ' ἐμοὶ junxit Birckheimer. vertens, audi ex me: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18. ubi ἐπὶ σοὶ, quem tibi commisi. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τοῦτο ἐπ' ἐμοὶ jungit, pro κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. REITZ.

Ead. l. 5. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60. quem et alibi eorum auctorem nominat; De Salt. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2. legerint: ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, et cap. 10. quo loco ταχῆα εὐθὺς τῆς ἐνητορικῆς ὁδοῦ, et τάχιστα — τῇ ἐνητορικῇ συνείναι itidem habemus. REITZ.

Pag. 212. l. 2. Ἰδρωτός μεστήν) Hesiod. Epy. 290. GUYET.

Ead. l. 3. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellips. p. 108. vertit, alioqui — differremus; cum ante versum esset, siquidem differimus. Sed Gesnerus jam sua sponte emendavit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἰππῆλατον καὶ κατάντη) *Facilem et acclivem reddiderat Birkheimerus*: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod *Gesnerus* per circuitiōnem dedit. REITZ.

Ead. l. 11. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

Ibid. Καὶ, νῆ Δι', εὐωχῆση κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic *Lucianus* quempiam, qui faciliori et breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat et extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatē, et commoditatē; ita ut sine ullo sudore et molestia ad summum pervenire discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficultibus et lubricis rupibus, aegre adscendentes, et subinde in caput devolutos etc. *Marcilius* legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆση κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, et solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὁπόσοι etc. est nimis rotunda, et *Luciano* nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι etc. et eandem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι etc. ac passim. JENS.

Ead. l. 12. Ἐκπνοος) Ἐκπνοος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, et id genus alia. Sic paucis interjectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Et pag. 440. ἀπονῆμι. MARCIL. Ἐκείνους) Ante *Benedictum* jam *Fl.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοος, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνοος est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Jungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, et deinde ἀνέροντας κ. τ. λ. GESN. Fallitur *Gesnerus*, quum ἔκπνόος, quod cogitavit, nec possit, nec soleat, scribi ἔκπνοος, accentu prave deflexo. Ἐκπνοος foret ἔκπνοος. Facile igitur sequor *Jensii*, *Solani*, aliorum, iudicium et *Reitzii* textum; sed propter hanc ipsam causam etiam vocem *anhelantes* in *Gesneri* interpretatione, ut par est, muto ad vocem Graecam. LENH.

Pag. 213. l. 6. Πρὸς Φιλίου Διός) Etsi supra *Tim.* c. 1. ὦ Ζεῦ φίλε necessario additur; hic tamen Διός cum *Fl.* omit-

tere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irreperit: nam et alibi solet sine Jovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11. fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; et alibi. Quin vel in jurandi formulis omitti solet Ζεύς. *Aristoph.* *Acharn.* 730. καὶ τὸν Φίλιον, quod cum *Scholiast.* ibi exponat τῇ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Δίος huc irreperit. REITZ. Non igitur viderunt *Reitzius* et quibus haecce ejus adnotatio fraudi fuit, ubi Φίλιος sine Ζεύς dicatur, non item omitti solere, nec facile posse, articulum. Nec movet me locus *Herod.* c. 7. Tom. IV. p. 126. ut h. l. a sententia mea recedam LEHM.

Ead. l. 8. Εἰ γὰρ) **H γὰρ*, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ. Εἰ γὰρ **Hσιόδος* — ὁήτορα δὲ etc. est schema, ut omnino hand raro obvium, ita frequentissime apud nostrum scriptorem. Vid. ad *Hermot.* c. 27. et *Fritzscher*. *Quaestst.* p. 45. sq. LEHM.

Ibid. *Hσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα*) **Hesiod.* *Θεογ.* 30. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀδύνατον) Subaudi ἔσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

Ead. l. 14. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon.* vita c. 14. SOLAN.

Ead. l. 15. **Hδη*) Conf. supra *Scyth.* c. ult. versus fin. SOLAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἤδη saepius occurrit, ut *Quom.* *Hist.* c. 1. *Αυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος*. Ne plura. REITZ.

Pag. 214. l. 5. **Ελάσαντας*) **Ελαύνειν γῆν* pro *vagari*, *peragrar*e regionem, etiam supra *Alex.* c. 46. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide et *Gall.* c. 14. ubi nonnulla addidi. REITZ.

Ead. l. 6. *Διανύσαντας*) Sic *J.* et *V.* 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, ἐλάσαντας mutes. SOLAN.

Ead. l. 12. *Αὐτίκα μάλα*) Si veram narrat historiam *Lucianus*, merito fides non est habita homini vano ab *Alexandro*, quem alia omnia edocere nempe poterant mentores sui. Inter fines occidentales Persidis et orientales Aegypti intersunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx. mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam *Luciani*, demonstrandumque

τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

Pag. 215. l. 2. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, 'qui inscribuntur Ἐβδόμη, Φρυνίχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2. et Suid. Sed praeter πίνακα nihil exstat. COGN. Cyzicenum et h. l. et De Merc. Cond. c. 42. Cebetam hunc fuisse voluit J. J. Garnier in Memoires de Litterat. de l'Acad. des Inscri. et Belles Lettres Tom. 47. Par. 1808. 4. in peculiari commentatione de Cebetis tabula. Audacissimaeque conjectura verba ὁ Κέβης ἐκείνος in Κυζικηνὸς utroque in loco mutanda esse statuit; in qua sententia mihi quidem nihil probabile inesse videtur. LEMM.

Ead. l. 5. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, in eminenti solio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de solio intelligunt: et ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, et in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista κάθεται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρόξει δὴ σὺ ἐραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀτιτάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia GRON.

Ead. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Jovem enixa, metu patris infantem in Creta acculuit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea et Isda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea: eam capram Jupiter jam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰγὸς οὐράνιος. hujus alterum cornu Nymphis nutribus dedit, videlicet officii praemium, hanc adjiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret. Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN.

Ead. l. 12. Εἴ που) Ut Quom. Hist. Conscr. c. 23. εἰσέναι παιδίῳ εἴ που Ἐρώτα etc. Ven. utraque ἦ που, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed adsidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo

insidet. Haud aliter ac *circumstantes* etiam *pueros* praefert *statua Nili* Vaticana; et ejusdem fluvii, uti a *Diodoro* alicubi (l. 9.) dicitur *πολυγώνου*, effigies apud *Philostratum* (Icon. l. p. 737. Ed. postr. p. 769) traditur, quos alias in *Aegyptiis Nili picturis familiares* notavit *Heliodorus*. (l. lX.) Adde, quod de dedicata a *Vespasiano* in templo *Pacis* insigni quadam *Nili* e bisalte *statua* docet *Plinius*; ac ubi simul tangit, quid *liberi illi Nili simulacris addi soliti*, et quos alibi *Νήλους τοῦ Νέλου* dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI. LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi argenti se amnis intelliguntur*) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam et res ipsa inde luculenter confirmatur, et simul vocis *πήχεις*, quae apud *Philostr.* etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino *Philostratum* l. c. et 525. ubi eo alludit. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἐν αὐτῷ*) Id est, in *Nili fluminis* descriptione, sive *pictura, icone*. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN. Etiam mihi suspecta sunt: nec enim satisfacit *Gesneri* interpretatio, nec placet omnino *Jacobsii* emendatio *ἐναργῶς*. Rectius, credo, habebuntur pro repetitione oscitantis librarii, qui scribendo priorum adhuc male memor esset. LEHM.

Ead. l. 15. *Πήχεις*) Amores dicti *πήχεις* a *statura*. *Philostrat.* tabula *Nili*, *περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παῖδια ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. BOURD. Si quis inspicere velit *Philostrati* Icona 1, 5. et quae ibi dedit ὁ πάνυ *Olearius*, nihil ad explanationem hujus loci desiderabit. Caeterum *Πήχεις* ibi in versione Latina reliquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos* vocare non resugerint *Cicero* de *Nat. Deor.* III, 16. atque *Arnobius* III. pag. 124. sq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de *Digitis* docet *Pollux* 2, 156. *Cubitos* *Philostratus* l. c. *παῖδια* vocat *ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod *Noster* de *Aegyptiis* dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, *cubitum* notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοῦς*, *Cadmeos* fratres, diximus ad de *Salt.* c. 41. GESN.

Pag. 216. l. 2. *Πρόςσε*) *Ades*. GUYET.

Ead. l. 3. *Ὅτι τάχιστα* etc) Adfert haec *Th. Mag.* verbo *βούλομαι* p. m. 31. ubi cum ὅτι *τάχιστα* recte se jungitur, uti et in *Ed. Lucian. Hag.* et ego sic dedi, cum ὅτι *τάχιστα* junctim exaratum invenirem in edd. *Par. J. Salm.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15. *γωνῆν ὅτι μεγίστην*. *Aesop.* Fab. 128. ὅτι πλείστος χρόνος. Adde *Bud. Comment.*

L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud *Aelian*. V. H. II, 13. versus fin. ibique *Periz*. REITZ.

Ead. l. 8. Ἡ Ἀορνός) Confer *Philostr.* L. II. vit. *Apoll.* p. 58. ibique *Olear.* No. 2. et 4. docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri* petram *Plutarch.* vocat in vita *Alexandri*, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde *Curt.* VIII. c. 11. pr. narrantem, qua ratione haec petra ab *Hercule* frustra obsessa, tamen a *Macedonibus* occupata fuerit, ibique *Cellarium*, docentem, Ἀορνός et Ἀορνίς, scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, *Dial. Mort.* XIV. f. ubi jam demum video idem de diversa orthogr. jam traditum a *Hemsterh.* Ἀόρνου etiam scribitur *Herm.* c. 4. REITZ.

Ead. l. 15. Ὁλοδοός) *Hesiod.* I. Ἐργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc *Pythagorae* litera, de qua *Virg.* COGN. *Hesiod.* Ἐργ. 290. SOLAN.

Ead. l. 16. Εὐνδορός) Sic jam constanter Edd. ut supra quoque 1. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐνδορός et ἐνδορός, alibi vidimus. Variatur et in *Diod. Sic.* V. c. 2. p. 332 pr. REITZ.

Pag. 217. l. 2. Τό γε τοσοῦτο) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ τοσοῦτό γε magis hic placeret. *Guycet.* Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatius est. *Phal.* Ep. 28. τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42. et alibi. *Epict.* Sent. 78. μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. *Ael.* V. H. I, 8. τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2. Ver. H. c. 26. ubi plura in nott. Item in *Tim.* §. 41. χρυαίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in eodem *Tim.* §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione *Guycet*; nisi quis forte et cum *Par.* addere velit, nihil veritus κακοφωνίαν, cum et π sequatur illic, τό γε τοσοῦτον παρομήσομεν enim legitur. Et sic τοιοῦτον quoque Nostro frequentius esse, quam τοιοῦτο, non semel alibi vidimus. Atque ita τοιοῦτον et τοσοῦτον, pro τοιοῦτο ac τοσοῦτο, rursus infra hoc *Dial.* cap. 13. REITZ.

Ead. l. 8. Τὸν ποιητὴν ἐνείνον) *Hesiod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν. *MARCIL.* Haec corrupta esse, bene vidit *Marcilius*. Sed ἐπεὶ non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim ὡς οὖν. Equidem aut ἐπειτ' οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. *GESN.* Ἐπὶ δ' οὖν etc.) Ἐπεὶ jam habebant Edd. nostrae; sed quod *Marcil.* et εἰ scribat, pro εἰς, si modo scripserit, nihili est. Interim cum *Gesnero* malim ἐπειτ' pro ἐπειτα et paullo post αὖ re-

ceperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. Rsm. *Marcilii* et accipio pro *et*, accentu per errorem omisso. Divinasse enim videtur veram lectionem, quam unice vidit *Jacobsius*, ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφεικόμενος, quando primum adveneris. Varias scripturas genuit et dictionis et collocationis verborum insolentia. LEHM.

Ead. l. 12. Ὡς αὖ) "Ο οὖν L. In omnibus etiam, excepta J. οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) *Quemadmodum igitur* etc. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ma. Reg. 2951. ο, τ, οὖν, non male. Bir. Et sic *Schmiederus*. Sed vid. Var. Lectt. LEHM.

Pag. 218. l. 5. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: ἐμαυτὸν legisse videtur *Bilibaldus*. Quod inde concepit, quia priscus hujus Dialogi interpres Latinus *Bilibaldus* dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paras. c. 8. REITZ. Restitui αὐτὸν, quod etiam in Gorl. reperitur. Nam vel solum αὐτὸν significat *ipsum me*, majore vi posita in oppositione discipuli et ipsius magistri. LEHM.

Ead. l. 3. Ἄσπαρα καὶ ἀνήφορα) *Homer. Od. I, 109. SOLAN.* Sed ἄσπαρα apud *Homer.* est et sic apud Nostrum jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad 2. Phal. cap. 8. Adde Parasit. §. 24. ubi etiam ἄσπαρα ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. REITZ.

Ead. l. 5. Ἀνδρωίδης τὸ βᾶδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione *Hemsterhusii* jam est §. 54. REITZ.

Ead. l. 12. Φήσῃ) Non improbat hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελύσει, et iterum sequens φήσῃ post ἀπεφαίρητα conferet. REITZ.

Ead. l. 17. Εἰτά σε κελύσει ζηλοῦν ἐκτινοῦς τοὺς ἀρχαίους; ἄνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθείς τῶν λόγων, οὐ ῥᾶδι μμείσθαι, ὅλα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἔστιν, Ἥγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: *Inde te priscos illos viros imitari jubebis, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Craetis, Nesiotas.* Primum vertendum *Hegesias*. Ἥγησας enim *Magnesius* intelligitur ille orator, qui ut *Cicero* de eo ait in Bruto de claris oratoribus, *Charisii* voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se paece agrestes putaret. At, inquit *Cic.* quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile? in Oratore dicit, eum *Lysiam* voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, et concidiisse, non

us sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, an appellet ineptum, qui illum cognorit. *Strabo* XIV. Geoph. tradit, eum principem fuisse styli Asiatici, et corrupte receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem *Strabo* lib. IX. Ὁρῶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαλῆς ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν εὐσίαν, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκείνο Αἰωνόριον. το Θεσιόν. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἐν ἑαστον. *Video em, et, quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non sum enarrare singula.* Dein legitur in Ms. καὶ τῶν ἀμφὶ ἱεῖνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates illianus rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis viros *Diogenes Laërtius*, lib. IV. in Cratete, sed is fuit curus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, et unus ex triginta tyrannis. *Cic. de claris storibus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, ait, aetati suppare Alcibiades, Critias, Theramenes, qui temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes ut verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, et ob ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum I. de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero inigit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἔξοχὴν νῆσι* dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima; fuit Empedoclis discipulus, et principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. *Vide Philostratum lib. I. de Sophistis, Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.*

Pag. 219. l. 2. Παλαῖας ἐργασίας) Sic infra Hipp. c. 5. f. LAN.

Ead. l. 3. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probat. In impr. αἴτηα. Vide omnino Philops. c. 18. Quo loco rite perpenso et, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

Ead. l. 3. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero; non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut tius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui Philops. c. 18. νησιώτης iterum vocatur, et inter sculptores recensetur. SONN. Laudantur apud *Plinium* inter nobiles statuarios *Critias, Nestocles, Hegias*. Hist. Nat. XXXIV, 19. pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV. circiter ccc. nostras urbis anno. Quo tem tempore aemuli ejus fuere Alcámenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum resingi vult *Belinus*: Ἦντο, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νηστοκλῆα ἢ Νηστοκλῆ. Critiam

certe pro *Cratete* etiam habet Ms. Reg. 2954. Br. Mire. h. l., ubi de rhetoribus agitur, opinionem oriri potuisse a sculptoribus antiquis. Sed favit mirae huic opinioni doplicatus casus; et primum quidem illud, quod infra Philops. c. 18. in clariores antiquioris aetatis sculptores etiam *Κριτων* et *Νησιωτων* mentio injicitur; unde *Solano* in mentem h. l. veni potuit conjectura *Κριτων Νησιωτων* (abjecta copula), ut quidni potius *Κρ. τὸν Νησ.*? Deinde similitudo quaedam minimus, quae forte exhibet *Plinii* locus laudatus, Hegiae, Critiae et Nestoclis statuariorum, Phidiae aemulorum, *Belus* sane ita potuit capere, ut serio nomina illa h. l. corrupta pararet tanquam ad *Plinii* normam restituenda esse. Accedit, quod dictio *παλαιᾶς ἐργασίας* similiter infra Hipp. c. 5. de arte statuarum occurrit. At vero haec omnia non nisi speciem quamdam veri habent. Revera h. l. recensentur oratores antiquae disciplinae; ac primum quidem non minus bene *παλαιὰ ἐργασία* de disciplina artis rhetoricae adhiberi potuit, quam infra c. 6. *Ταφαντινὴ ἐργασία* de genere quodam vestimentorum tenuis, et in Epigr. XV. ap. *Schmieder*. Tom. II p. 694. *ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἐργασίης*, de artibus nescio quibus obscoenioribus. Ita vero magis etiam, quam illud, quod antea dixi, acciderit: cesse est hoc, quod quae vulgo h. l. leguntur, vel ab optimis certe libris comprobantur, nomina apprimè cum testimoniis veterum, imprimis *Ciceronis*, conveniunt, et quod etiam eadem illam perversam concinnitatis consecrationem, quae h. l. in Hegesia, Critia et Gorgia carpitur, in iisdem oratoribus *Cicerone*, callentissimo ejus artis censore, reprehendi invenimus ut in Hegesia Brut. c. 83. et saepius; in Critia De Orat. II, et in Gorgia denique Orat. c. 49. Nam *Κριτων* h. l. e tribus, nisi fallor, quatuor Codd. pro *Κράτεια* rescribendum esse explorato habeo; habuisse etiam videtur *Guil. Langius* Desert. I. p. 26. Et sub *Νησιωτη* aequè h. l. atque apud *Annaeum* L. II. p. 70. intelligendum esse Gorgiam Leonticae Siculum, non Hecataeum quendam, quod *Casaubonus* huc tans suspicatur, facile credo *Toupio* ad *Longin.* sect. 3. p. 10. nec non *Graevio*, *Kustero*, *Wielandio* ad h. l. Ceterum *παραιθεῖς* in antecedentibus verbis parum afuit, quin valde sem *προτιθεῖς*, ut cap. seq. in. et ubique fere de eadem praesertim quum et interpretes ad unum omnes substituisse verbum *proponere*. At *παραιθέναί*, *apponere*, tropice h. l. dictam, desumta proxime metaphora a cibis obsoletis (etiam adeoque marcidis. *ЛЕНМ.*

Ead. l. 4. *Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα*) A pictura ducta est metaphora. *ГУГЕТ.*

Ead. l. 6. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ ἀλπαρεῖς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀναρᾶντα φήσας) Inter-
pretatur: Laborem autem, vigiliis, aquae potum, et squalorem,
et omnia necessaria et inevitabilia dicet. Squalor non desi-
deratur in studiosis eloquentiae. Ms. λιπαρεῖς, assiduitatem,
ad reponendum. Superius idem mendum ope Codicis an-
tici delevimus. GRAEV.

Ead. l. 6. Λιπαρεῖς) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim
παρεῖς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1. λιπαρεῖ τῷ
φρενὶ, febris continua, s. magna, ubi et ex Abdic. c. 4. προ-
βηλὶα λιπαρεῖ adduxi, quod Gesnerus reddidit, multo studio.
cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλπαρεῖς ei pla-
uisse. Jam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam,
ut Hesychio, qui eadem ratione λιπαρεῖς, τὸ δεόμενον expo-
νῶν, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι, unde et λι-
πρὸν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic in-
telligo paupertatem; sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi
necessitatem. REITZ. Simillimum locum vide Hermot. c. 24.
res jam, credo, profligata in adnot. Tom. IV. p. 402. sq. LEHM.

Ead. l. 10. Τριακάδας) Conf. supra de Luct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτίνειν, ut
in reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic sub-
iicit. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod
venit, quorum inspicendorum mihi fuit copia. Interpreta-
tur sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN.
πατεῖν) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod
pristinus interpres sensit, expelet mercedem reddens, non
bitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius
versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius
erat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Κρονικός ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET.
quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh.
Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

Ead. l. 3. Μαχαίροποιου υἱόν) Τὸν Δημόσθεν. GUYET.
Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Somn. cap.
SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam
scripsit La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa De-
mosthenes in oratione de Corona cap. 40. p. m. 170. et seqq.
cum leges, memento tamen paullo inclementius ab ini-
mico dicta. Ibi autem Τρόμης verum ejus nomen fuisse dici-
tur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait,
ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN. Vid.

Τῶν. apud Schaefer. in Ed. *Demosth.* Tom. II. Adnot. 196. LEHM.

Ibid. Γραμματιστοῦ) Supra De Merc. Cond. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 7: Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς καινοτομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab auctoribus potius translatum puto. WETSER.

Ead. l. 10. Ἐκτραχηλλῶ) Ab equestri arte metaphor. GUYET.

Ead. l. 13. Ἰθα) Edd. et Ox. Ms. ἰθα, mendose. Vid. etiam Adv. Indoct. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἰέραν τοῦ μετρίων) Ἰέρα sine dubio, propter sequentem consonam quaesivit SOLAN. quia sic tam scribi auctor ut de Salt. c. 21. et pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietas invenio, nihil muto. REITZ.

Ibid. Χαίρειν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἰσχυρίσθαι. GUYET. Jam vero invento ἰσθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν etiam jam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαίρειν, λέγει ἀναβαίνειν etc. REITZ.

Pag. 221. l. 3. Μὲν) Ex Ms. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

Ibid. Πάνασπον) Quem hiace designari credam, nota praeter ad titulum hujus opusculi indicavit. SOLAN.

Ead. l. 4. Πάγκαλον — διαγ. — ἐπιχειλ. etc. Jam eleganter asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Icar. 12. Conf. *Paras.* cap. 13. μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo more ne semper accusetur nimis repetiti καὶ. REITZ.

Ibid. Δασεοσαλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33. f. δασεοσαλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

Ead. l. 7. Τυκινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra *Amor.* 26. Adde J. Arntzen. de tinct. et colore comar. REITZ.

Ead. l. 8. Κινύραν) *Pindar.* in Nemaeis et *Plat.* L. 2. leg. meminerunt Cinyrae. Item *Suidas* in dict. καταγρησάν. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: unde muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici splendor et liberalis meminit *Aristoph.* in *Thesmoph.* cujus carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt *Suidas* et *Plat.* COGN. De hoc consule eruditissimi *Bentleyi* *Dissertationes* de *Epist. Eur.* et *Philostr.* pag. 493. cum not. Vid. etiam *L. Gyral.* 199. f. *Aristoph.* p. 766. *Athen.* XIII. c. 4. II, 21. Vnde eius vitia taxat *Arist.* de Poëtic. c. 16. et Schol. *Aristoph.* Vid. et *Vossium* de Poëtis Gr. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀφούρης καρπὸν ἔδομεν) *Hom. II. Z*, 142. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Σταντὸν) Florentinam male εἰαυτὸν habere, adleverat *Solan.* Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad. *Paras. c. 8. Asin. 13.* et modo ad *c. 8.* hujus Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

Ead. l. 4. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) *Julium Pollucem*, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit *Hemsterhusius*, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρηνηποις τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet *Lucianus*. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea descendendi forma, quam *Lucianus* reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN. Cf. primam omnium ad hunc libellam adnotationem. De formula autem βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις, admonet hujus loci *Aug. Meineke* Quaestst. Scenicarum Spec. I. p. 30. LEHM.

Ead. l. 9. Φαλὴ ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδ' ἢ πως, ἀσπασάμενος ὁπόσον εἶναι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, et tenerum illud ac jucundum subridens. Ubi est in *Gracco* tibi? *Theod. Marcilius* legit ἀσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed *Ms.* legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet et comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior et comitior videretur, majorēque polleret auctoritate. Sic in *Anthol.* ἐπισπᾶσθαι πώγωντα dicitur, qui barbam comit et expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὁπόσον εἶναι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα *Ms.* αὐτὸς θαΐδα. GRAEV.

Ead. l. 10. Ἀσπασάμενος) Ἀναψήσάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita *G. O.* et *L.* In impr. ἀσπ — nisi quod *Fl. ἐσπ.* — mendose habet. Conf. *Jov. Trag. cap. 16.* SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. *Quintil. II, 3, 158.* In hac cunotatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione solitudinem fateri etc. Retineo autem ἀσπᾶσθαι, et refero ad primam et propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat *Eustath.* ad *Odyss. Γ, 35.* χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ

ἐπισπῶντα καὶ ἔλκον διὰ δεξιῶστος εἰς ἑαυτοὺς π. τ. λ. placula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T. pag. 70. B. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At jam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posset; nam cum ablat. χειρὶν alia res est. Cumque quatuor Codd. probent ἐπισπ — nemo me temeritatis arguet ex iis adsumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine revendi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proximo quoque ad ἐπισπ — accedit; quia hoc ipsum poterit dici tantum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum scripturam praefere debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam et licundam esse arbitror. GESN. in Addend.

Ead. l. 12. Ἀντοθαῖδα) Conf. supra Tim. c. 54. ubi Ἀταβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

Ead. l. 15. Δ' οὖν) Ms. O. τοῖνον. Ven. utraque mendosa δ' οὖν. SOLAN.

Pag. 223. l. 2. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42. D.E. πρὸς τῆς Πυθίας ἑμαυτοῦρηθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκείνο δὲ τὸ περιφορόμενον, Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Hujus oraculi meminit et Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiaste observat ad Nub. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν: τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρος εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagium verba haec Scholiastae ad Diog. Laërt. p. 56. D. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Ead. l. 8. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

Ibid. Ἀλλ' εἰ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus etc. GUYET.

Ibid. Ὄτος) V. Charon. c. 3. cum Schol. et Odys. loc. hic in margine citato. SOLAN.

Ibid. Ὄτος ἢ Ἐφιάλης) Homer. Od. A, 307. Et II. E. 385. SOLAN. In Luciani Edd. Ὄτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

Ead. l. 12. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola J. hic pro χοροὶ habet χορικολ. Vid. Diog. Laërt. p. 146. B. SOLAN.

Ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes eantionem, auspicantes.

Ἐνδοσίμων auspicatus, ἀρχὴ τῆς οἰδῆς. GUYET. Versum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo *ἐνδιδόνας* etiam illa concedendi et remittendi notio, sumpta ab his, qui poculum, ut hoc usar, ministrant et praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. *Xenoph. Cyrop. I, 5.* Unde deinde *ἐκδιδόνας* et *ἐπιτείνειν* opponuntur apud *Plut. de discr. adul. p. 95. fin. H. Steph. 8.* Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ *ἐνδοσίμων*, late a *Budaeo* explicatum. Nempe *ἐνδιδόνας* dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum ait. Etiam nostri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tantum voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. GESN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad *Salt. c. 10.* Adde *Alex. c. 19.* ubi bis τὸ *ἐνδοσίμων λαβεῖν* eod. modo. *Hemsterh.* orae *Graevianas* adpinxerat; aequandum *L. Bos Obs. Crit. pag. 78.* Hujus igitur verba addam: *Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας*, et chori eos, qui remisse canunt, habet interpretes. Significat quidem *ἐνδιδόνας* remittere; sed quando de cantione et choro sermo est, dicitur *ἐνδιδόνας* et *ἐνδοσίμων διδόνας* de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. *Exempla passim occurrunt.* *Malim itaque verba Luciani reddere:* et chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri et chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem *ἐνδοσίμων* remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud *Artemidorum* ᾠσμα ἐνδοτικὸν (vel *ἐνδοσίμων*) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva et hortatoria ad opera. *Perperam ibi Cornarius, remissa.* REITZ.

Ead. l. 14. Ἐπου μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quas dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλητίος est gloriola? Verte, o Clytiae deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic et φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

Ibid. Ὡς κλητίου μέλημα) An κλητίος Mercurii, aut Dei cujuscumque nomen, ut ξένιος, φύξιος, et simil.? Interpres κλητίον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, jam observavit *Cusaubon. ad Ath. 845.* Mea cura. V. *Eurip. Or. 478. et 481. κηδεύμι ἐμὸν, σὺγγημι ἐμὸν.* Vid. etiam *Eur. Iph. A. p. 309. A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον.*

δόδον ἔαρος μέλημα. *Pind.* Pyth. X. ἐν τῇ παλαιότεροισι Νεμεσίῳ τῇ παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ — legere jubet *Kuhnii* praef. ad *Pollucem*; quod *Hemsterhusio* non placet praef. ad *Poll.* pag. 26. *SOLAN.* Κλητίον om. Ms. Reg. 2954. *Bip.* Omitunt hoc nomen etiam alii *Codd.* Nihilominus consultius duxi illud cum *Bip.* servare, quam extrudere cum *Schm.* Utcunque enim corruptum videatur nomen — corruptum autem et ego puto — latere certe in eo potest allusio ad ejus rhetoris nomen, qui per hunc locum perstringitur; vel aliud quid, quod nec scio nunc, nec conjicio. *LEHM.*

Pag. 224. l. 5. Δέησιν) Hoc praefero; licet et alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad *Imag.* c. 5. et hic c. 18. *REITZ* Temere *Reitsius* ad locum c. 18. provocat, qui contrarium doceat. Paullo majore cum specie provocasset ad c. 7. ubi tamen nunc correctum. Vellem jam etiam *Imag.* c. 5. correxissem. Quae enim illic monui, non videntur omnino satisfacere. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ἀντίτοις τοῖς ποσὶν) *Erasm.* *Paroemiogr.* *Bovus.* Latini, illotis manibus. Sed ἀντίτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra *Demon.* §. 4. pr. *REITZ.*

Ead. l. 8. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. *MARCELL.* (Idem praecipiant schedae *Guyeti.*) Παρὰ *Ed. Fl.* uti conjecerat *Marcell.* Ms. *Ox.* etiam παρὰ, et πάντα omittit. Impr. *negl.* *SOLAN.*

Ead. l. 12. Ἄ μὲν — ἃ δὲ) *Th. Mag.* *Lat. A.* p. 1. Ἄ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἴης etc. totidem verbis habet ea, quae *Scholiastes* noster. Sed vid. *Tim.* c. 57. ubi cum nemo *Th. Magistro* objecerit, et alios ita quoque solere, paucis id videamus. *Ev. Matth.* XXI, 35. ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δὲ: *Diod. Sic.* IV, 31. οὓς μὲν et οὓς δὲ. Item cap. 50. No. 85. ubi *Wessel.* neque ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δὲ, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum *Herodian.* VIII, 1, 8. ἃ μὲν ἐκπορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11. οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευεν. Item III, 8, 12. ὃν μὴ ἐπιστολαὶς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non joci causa sic scripsit *Lucianus*; si non prorsus Attice, at κοινῶς, et usitate. *REITZ.*

Ead. l. 16. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (*Fugit.* c. 12.) ubi pariter *Sophistas* et *declamatores* exagitat. *KUSTER.*

Pag. 225. l. 1. Τούτῳ καὶ) Ita *Codex Ox.* In *Fl.* *Ed.* τοῦτοις. In reliquis τοῦτοις καὶ ἄλλως δέ. *SOLAN.* Equidem secus ac *Schmiederus* religioni ducebam in mutilae lectionis gratiam renunciare sanae et integrae. *Gesnerus* reddiderat καὶ ἄλλως δέ, et praesertim, casune, an consulto, nescio; certe falso. Quare emendavi. *LEHM.*

Ead. l. 7. Τῆς Ταραντινῆς ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII. commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕψισμα διαφανές καὶ λεπτόν τῶν Ταραντινῶν περιφανέστερον τοῦτο κατασκευάζοντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOUDB. *Pollux* VII, 77. τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς. Landatus ibi Mercer. ad *Aristaen.* I, 25. qui alia ibi *Luciani*, *Alciphronis*, *Philostrati* loca adhibuit. GERN.

Ead. l. 7. Ὃς διαφαίνεται τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud *Petronii*: *Palam prostare nudam in nebula linea.* BOUD. Similiter *Anacreon* Ode 28: Στάσω τὸ λοιπὸν αὐτὴν "Τὸ πορφυροῦσι πέπλοις" Διαφανέτω δὲ σαρκὶν Ὀλβιον τὸ σῶμ' ἄλλῃον. Plura similia congescit in *Animadv. ad Anaer.* pag. 81. non omisso hoc *Luciani* loco, L. BOS.

Ead. l. 8. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo *Pollux* VII, 85. Σχιστοὶ πολυσχιδοὶ ὑπόδημα; καὶ θρυπτικὸν ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδοὶ αἰσόμεσθαι. Porro ita interpungo hanc locum, καὶ ἡ κρητὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές ἢ ἐμβαῖς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρητὶδας et ἐμβαδῶς uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβαῖς legendum putō ἢ. Denique πύλας intello tibiales o lana condensata vel conciliata. Unice hoc facit *Pollux*, et quem is landat, *Platon*. Adscribamus verba VII, 177. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο; ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς θηλαῖ Κρατῖνος ἐν Μελθανοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους; ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335. B.) ἐνέμικτόν τούς ποδας εἰς πῖλους; καὶ ἀραικίδας. GERN. Cf. etiam *Athenaeum* lib. VI. p. 259 C. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐμβαῖς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOUD. V. Dial. Merett. XIV. et *Leopard* 7. SOLAN.

Ead. l. 14. Σκορακίη) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat *Bergler*. ad *Aloiphr.* pag. 177. GERN. *Alciph.* I. Ep. 38. καὶ δὲ τὸν Αἰγυπτίον ἔμπαρον εἰς ἀνεσχοράκισον; vld. *Bergl.* p. 177. Sed video *Gesnerum* eodem jam remisisse. REITZ.

Pag. 226. l. 6. Ἄττα) Eundem vocem Atticarum usum affectatum perstringit *Themistius* Or. I. Vide plura eam in rem collecta a *Cressullo* Theat. Rhet. III. pag. 385. et de *ἀττα* *Philostr.* p. 497. cum notis. SOLAN. Ἀττα et ἄττα habuit *Lexiph.* c. 21. Sed et ἄττα ibid. c. 3. Nec alibi abstinet. L.

cianus, ἄττα etiam utens *Tim.* cap. 28. *Imag.* 13. *Icar.* 25. etc. ἄττα vero *Amor.* cap. 17. *Hermot.* 30. f. *Lexiph.* 14. 21. ac frequenter eodem *Dial.* Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a *Theſtistio* Or. I. pluraque in eam rem collecta a *Cressol.* in theatr. rhetor. jam notarat *Olear.* ad *Philostr.* *Sophist.* L. I. pag. 497. No. 6. quae *Solanus* ei sublegit *REITZ.*

Ead. l. 8. Ἐπίπαιτε) *Supra* *Reviv.* cap. 22. f. ἐπίπαιτε οὐ καὶ τὰς εἰρωνείας. *REITZ.*

Ead. l. 9. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπὸδῶ) Ἀξέικηρόφωτος non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt *Homeri* locum ex *Iliad.* IX. et alterum *Luciani* ex lib. de *Hist.* scribenda. Et quidem apud *Homerum* etiam *Cic.* ἀσύφηλον legisse videri potest, *Tusc.* III. in Latina interpretatione illius loci *Homeric.* Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον et ἀσύφηλον, neque *Cicero* ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος et ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud *Etymologiatam* legere licet. Oratoria vox est ἀσύφυλος, et poetica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem suam sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφηλα καὶ ἀπὸδῶ, quasi quae extra gentem suam, atque extra chprum. Et vero etiam *Luciani* loco illo, de *hist.* scribenda, rectius fuerit ἀσύμφηλον et ἀνάμμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηλον, aut ἀσύφυλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον poetica. *Herychius* tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφηλος. Etiam illud *Iliadis* XXIV. Ἀλλ' οὐπω σοι ἄπορον κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legoris, οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat *Helena*, verbum erga me quasi extraneam, aut quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet locum ipsum inspectanti: et illud *Iliad.* IX. ἀσύφηλον μ' ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi de gente mea ejectum, aut exulem. Velus itaque scriptura illa fateor ἀσύμφηλος et ἀσύφηλος, sed etiam *Saturnias* *Lemmae* veteres sunt. *Mancil.* Ἀσύμφηλα) Lubens edoceri me passus sum a viris doctis ad Quom. *Hist. Conscr.* cap. 11. ἀσύμφηλον et illic et hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum. *GASS.*

Ead. l. 9. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς accipienda. *Guxer.* Nimirum ad elavum illum purpureum tunicarum respicit, et ad praetextam togae purpuram, s. ἰσθῆτα περίπορφυρον. Absurdam nempe hujus praeceptoris orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de

levidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel assuta sit purpura. Nempe *σιούρας* nomen non satis definitam habet notionem, et ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph.* Nub. 10. attulit *Spanhemius*, et antiquus Schol. ad ejusdem Ran. 1507. GREN. Metaphoricam esse hujus loci rationem, non pervidit *Guil. Langius* Dissert. acad. supra laud. p. 26. alioquin abstinuisset a consilio, omnem hunc locum, ἢ πορφύρα — ἢ post verba praecedentia τῆς ἀναβολῆς rejiciendi, quod, ut etiam ipse sensit, vel vox μόνον impedit. LEHM.

Ead. l. 10. *Σιούρα*) Gl. Mss. *σιούρα* χιτῶν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Rusticorum indumentum. Sic *Long.* lib. II. *σιούρας* ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis consarcinata, de qua *Casaubon.* ad *Apol. Apul. Jungerm.* ad *Long.* Dicitur etiam *σους*, et *σιούρα*, *Tzet.* ad *Lycophron.* BOUND. Quae statim sequuntur verba, ita distingui vult *Fritzsche.* Quaestst. p. 199. sq. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα καὶ σπανιαὶς ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα, καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε etc. et καὶ ταῦτα referri jubet ad Ἀττικά ὀνόματα c. 16. Quod. qui fieri possit, non capio. Tertium hoc praeceptum spectat ad vocabula ἀπόρρητα καὶ ξένα, distincta illa, ut consentaneum est, ab Atticis, de quibus in secundo agebatur praecepto. Ergo καὶ ταῦτα, i. e. de quibus proxime dictum, non Atticae sunt voces, sed peregrinae, quarum nonnulla mox recensentur exempla. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis aetate proba, usurpari jam desierat. SOLAN. Habet, verum est, hoc verbum *Pollux* VII, 179. illud vero alterum ἀποξύσασθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est, quo nihil contra *Hemsterhusianam* disputationem, quam ante probavimus, efficitur. Caeterum nisi consultum videretur, in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa, voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis judicet *Lucianus*. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset destrigilari, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum et *Hippocratis* verbum esse, *Poesiana* ostendit oeconomia) solicalere, προτίμιον proprium, ἀκροκνεφές summicrepusculum, εὐλέειν benedicum, σοφόνουν doctanimum, χειρόσοφον manudoctum. GREN.

Pag. 227. l. 2. Τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον) Ms. τὸν ἀρραβῶνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστιμημα, est mulcta. Sed προνομία ἢ, et προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex *Suida*, et *Heesychio*. Videtur tempore *Luciani* a male lo-

quentibus acceptum esse pro ἀράβαιν, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, et ἐκτεμῶν pretium intendere, προτιμῶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτιμῶν dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμήν, ante justum pretium. GRAEV.

Ead. l. 4. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

Ead. l. 6. Χειρίσοφον) Ita Edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14. f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII. c. 9. p. notar. 322. docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θαλασσοκόπος, et similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus πορακίνος, non πορεκίνος, ut et ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13. et 24. ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita o praefecerunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, et reliqua omnia; nam quod α sit in χεῖραγωγός et simil. aliud est. Βιβλιαφόρος et βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Ead. l. 8. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucyd. VI, 38. WERTH.

Ead. l. 15. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam et malus usus, et nimius, eodem hic redit; ut Latini abusi pro multum uti, ita et hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exemplum darem, si quid necesse esset. REITZ.

Pag. 228. l. 2. Ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῇ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, jam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὥστε κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ὤημα ἔλθῃ. Sententiam sic exsistere bonam, et huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videmus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse ἀεὶ εὐχερῇ. Parum, novit genus hominum, de quo hic sermo,

quod nondum totum *σαρὰ γὰρ ἀλόμω*, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens *ἐκφραυλιζέσθω*. Quam imperite divulsa sint *αὐτῶν* et *ἐλομένων*, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in *ὃ* facile abiit. *Μελλήσας* an ullo modo huc conveniat, valde dubito; *μελλήσας* aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui *καὶ* in *γ* mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, eoquid possit *καὶ* post *καὶ*, proximae voci adjectum, orationi addere? Denique *ῥῆμα* esse nominativum casum, et ab *ἐπὶ* regi *γλωτταν*, dubio caret. Superest, ut *ἐπὶ* ad *γλωτταν* admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis *Luciani* referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samosatenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. *Gesn.* Scite *Gesnerus* egit, ut solet; at confidentius h. l. quam solet. De inserendo *ευχαρῆ* vix cuiquam persuaserit; praesertim quum omnino non opus sit huius dictionis mutatione. In *λεγέσθω* eadem est vis, quae modo in *λέγειν*, vis scil. *verba faciendi*, et *ἐκφραυλιζέειν*, *extenuare*, significat h. l. speciem prae se ferre, simulare vultu, gestu, sono, se agere de re pusilla et nullius operae. Sententia igitur haec est: *De materia qualicunque, quam proposuerint tibi, etsi vel maximae sit difficultatis, audacter age, et extenua eam, tanquam levidensem et omnino viro indignam, i. e. puerilem.* Sic fere etiam *Guil. Langius* iudicasse videtur *Dissers. laud. p. 26.* Deinde recte quidem *ἐλομένων* a sequentibus avulsum cum praecedentibus jungit *Gesnerus*. Sed rectius haud dubie et facilius e vulgatis *ὃ* μὴ fit *μηδὲ*, quam καὶ μὴ, praesertim quum *μηδὲν* in nonnullis libris reperiatur. De *μελλήσας* pro *μελλήσας* substituendo nemo dubitabit, qui praesertim contulerit locum *Abdic. c. 5.* ibique notata. Denique vero in sequentibus verbis formandis non, credo, adeo se torisisset *Gesnerus*, si memor fuisset loci *Quom. Hist. Conscr. c. 32.* ubi idem proverbium eademque prope cum variatione librorum legitur, et ipse *Gesnerus* de voce insolentiore *ἀχαιρῖμα* satis sana monet. Sed vide omnino illic notata. Ceterum etiam *Belinus* in vers. hoc proverbium ad locum modo laudatum refingendum putavit. *Lehm.*

Ead. l. 3. 'Ελομένων) 'Ελόμενος legisse videtur interpres. *GUTH.*

Ead. l. 4. *Μη μελήσας*) Vide notam nostram ad *Abdic.* c. 5. *Ms. O. μηδὲν ἐπιμελήσας.* Impr. omnes hic *μελήσας*, quod in alio illo supra laudato loco a *Benedicto* recte mutatum fuerat. SOLAN.

Ibid. *Ὀρίξεν* etc.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET Vid. Not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 12. *Μαραθῶν*) Vid. Not. ad Jov. Trag. c. 32. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Λεωνίδα*) Non male *Λεωνίδης* marg. *A. 1.* quia idem est, credo, qui *Heliano* III, 25. memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem *ib.* c. 14. dux Byzantiorum audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus edacando Alexandro scribitur *Plutarcho* in *Al.* pag. 667. B. Item *Ag.* et *Cleom.* p. 797. A. et ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

Ead. l. 1. *Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα*) *Plutarch.* in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Charon.* c. ult. SOLAN.

Ead. l. 3. *Αἱ Πλαταιαί*) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί* nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, et contra, quemadmodum in *ἔτερος*, et *ἐταῖρος* etc. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti et ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes *Theocriti* ad *Eid.* I. v. 12. pro *γαῖα* antiquos dixisse *γέα*, unde *γεωλόφος*, *ἀνώγειον*, *κατώγειον* etc. E contrario ap. *Hesychium* legas *Φαινακίς*, *Φαινακισθεῖς*, *Φαινακισμός* ubi tamen *Φενακίζω* etc. solet vulgo dici. (In *Luciani* tamen *Amoribus* legitur *φαινακίζοντας*, at in *Ms. Wittii* exstat *φενακίζοντας*) JENS. *Ms. Ox.* ut scribendum esse monuerat *Jensius*. Reliqui corrupte *Πλαταιαί*. SOLAN. *Πλαταιαί* hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad *C. Nep.* *Pausan.* c. 1. §. 1. REITZ.

Ead. l. 4. *Τὰ ὀλγα*) *Pl.* et *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

Ibid. *Ἐκεῖνα ὀνόματα*) Supra dicta illa *ἄττα*, *κῆττα*, *μῶν* etc. GUYET.

Ead. l. 6. *Μηδὲν*) Sic *Ms. Ox.* In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) *Solan.* *μηδὲν* ex *Ox.* recipi voluit, et recte credo; sic enim solet *Noster* aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδὲν* et *μηδὲν*. Ut modo c. 14. *οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δέησιν*. *Tim.* c. 48. *οὐδὲν δέησιν* etc. *Icar.* c. 14. *οὐδὲν γε — ἐμοῦ δέησιν*. Infra *Dial.* *Meretr.* 2. a. m. *οὐδὲν δέησιν*. *Alciph.* III. *Ep.* 56. pr. *ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δεόν*. At *μηδαμοῦ* proprie est nusquam, ut *Epict.* *Man.* cap. 42. pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν*

εἴης φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam adfirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

Ead. l. 11. Ὀμηρὸς πυρασσίῃθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3. 123. Femur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, et usitatum est etc. GERN.

Ibid. Λαρυγγίτῃ) Vid. Demosth. p. m. 195. BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini objicit Demosthenes pro Coron. c. 90. repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίτῃν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronunciandam adhibet, et inde tanquam ex ἡχέων quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GERN.

Ead. l. 17. Τὸ πλῆθος) Interpretes ad unum omnes ceperunt de vulgo. At non agitur de partitione auditorum, sed de rerum, quae admirationi esse possint, diversitate. In θαυμάζωσι subjecto sunt omnes auditores cujuscunque loci et ordinis, ac post ea demum distinguuntur οἱ μὲν συνιέντες, et οἱ δὲ πολλοί. Igitur τὸ πλῆθος τῶν λόγων, conjungendum et intelligenda copia et ubertas rerum, de quibus verba fiunt; distincta illa ab orationis colore et forma, de qua in praecedentibus agebatur. Sic fere etiam Fritaschius judicasse videtur Quaestst. p. 200. LEHM.

Pag. 230. l. 9. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. ad eundem Duber. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξεν, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes adponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι et εἶργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8. et 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Aj. 96. οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ; ut ὃν πάλας ἡρνοῦντο εἶδέναι, apud LXX. in libro Sap. XII, 27. et passim. REITZ.

Ead. l. 11. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. alibique Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν Edd. pariter et Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

Ead. l. 16. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX. Quid quod laudationibus crebris sustentur, et memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

Ead. l. 17. Τῶν ἐπαίνων διαλείμματα) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131. Illud artificium dissimu-

landi haesitationem tanto felicius procedebat nonnumquam quod solebant interdum oratores ejus notae, quam describit noster, *resistere subito, et laudem silentio poscere*, ut ait *Fabius* l. c. s. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo *Fabio*, e quo etiam illud *πηδάτωσαν* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9. *assurgendi exsultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes et fraudes persequi longum fuerit, in quo juvare volentem poterit *Cressolius* in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam hujus libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium peritiorum est *Plin.* Epist. II, 14. *GESN.*

Pag. 231. l. 4. Διαλαμβάνοντα) Fors. *διαλέγοντα*. *SOLAN.* Cogito *διαλαμβάνειν* esse h. l. *subtilius distinguendo explicare*, de qua modo verba fecerat rhetor. Quamquam nec mihi satis liquet. *LEHM.*

Ead. l. 6. Ὁ Παιανιεύς) Quid per hanc diotionem sit intelligendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui *Platonem* intelligit, et fortasse recte, cum *Παιανιεύς* tribus quaedam Atheniensis fuerit. *COGN. Gilb.* *Cognatus* commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescit videtur, *Demosthenem* debere intelligi. *Plutarchus* in vita decem Rhetorum et in *Demosthene* nos docet, plebiscito *Demostheni* promulgata semper ita coepisse: *Δημοσθένος ὁ Παιανιεύς* τὰς εἰπὼν, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit*. *PALM.* *Demosthenem* intelligendum jam supra monuit *Solan.* Bis *Accus. c. 31. REITZ.*

Ibid. Καὶ πρὸς ἕνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. *GUYET.* Idem visum *Gesnero*, ideoque signum interrogandi addidi. *REITZ.*

Ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudabant solum, et in ipsa etiam recitatione. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Ἐπιστρέφοντα) *Ἀποστρέφοντα* legit interp. *GUYET.*

Ead. l. 16. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα) Idem supra *Imag. cap. 14. SOLAN.*

Ead. l. 16. Ἐπιστολῆς — τὴν χεῖρα) Supra Bis *Accus. cap. 28. et Scyth. c. ult. SOLAN.*

Pag. 232. l. 3. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon hujus nominis, et rem ipsam praeclare explicat *Epictetus* *Enchir. cap. 65. Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφαιρετὴν* κ. τ. λ. Sed potest hic quidem *ἀμφιλαφῆς* simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiant. *GESN. Cl. Schäfer. Melett. p. 49. LEHM.*

Ead. l. 4. *Τοῖς συνοφωτισμοῖς*) *Leg. Plutarch. de curios. COEN.*

Ead. l. 13. *ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι*) *Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciphr. l. pag. 120. similes phrases adferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciphr. editum. REITZ.*

Pag. 233. l. 1. *Τὸ δεῖνα*) Scilicet *τὸ περαινέσθαι*. GUYET. De formula *τὸ δεῖνα* vid. ad *Vit. Auct. c. 19. adnot. Tom. III. p. 522. et Fritsch.* Quaestst. p. 50. sq. qui *Gesneri* interpretationem hujus loci perversam corrigit, ignorans, aut id quod longe minus veracis est Critici, ignorare se simulans ea, quae de hac formula *Luciano* familiarissima jam a me vel a *Scapulo* acta erant. LEHM.

Ead. l. 2. *Αἰδεσθεῖς*) *Lege αἰδεσθῆς*. GUYET. *Αἰδεσθῆς* Ox. L. et Ven. utraque. In reliquis *αἰδεσθεῖς*. SOLAN.

Ead. l. 6. *Πλείων ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος*) *Buchanan, de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo murem ebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia etc. GUYET.*

Ead. l. 7. *Ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες*) *Liban. BOURD.*

Ibid. *Λαλίστεραι*) *Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistel. Largiloquas extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόψογον δὲ χρῆμα θελειῶν ἔφην, Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἦν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπεισφύρουσιν. ἡδονὴ δὲ τις Γυναίξει, μηδὲν ὕγιες ἀλλήλαις λέγειν. COEN.*

Ead. l. 9. *Πάσχοις*) *Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Pl. καὶ καταυτίγῃ. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγῃ. SOLAN.*

Ead. l. 10. *Πιττοῦσθαι*) *Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Quae de re jam aliquid ad De Merc. Cond. c. 33. dictum est. SOLAN.*

Pag. 234. l. 1. *Ἵπποτελεῖν*) *Fellare, obscenae significationis. GUYET.*

Ead. l. 2. *Ἐρωτας*) *Ἐρῶντας legit interpres. GUYET.*

Ead. l. 3. *Γονιμωτέρα*) *Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυλᾶν scil. GUYET.* Non est nostrum, haec ἀπόρρητα et ἀρόγητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud *Longinum* s. 31. *γονιμον* esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit *Pearcius*, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam. GESN.*

Ead. l. 11. *Τὴν Ἐοῖν καὶ Θμουῖν*) *Ex hoc loco patet, Luciano* traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim *Χοῖς* et *Θμουῖς* urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo *Ἐοῖνης* et *Θμουῖνης* nominabantur. PALM. *Ἐοῖν καὶ Θμουῖν*) *Τοῖς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐοῖν ut-*

bis nomen apud *Plut.* 656, 1. supra Aegyptum in Abyssiniam ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

Ibid. Μητρός δὲ ἀνιστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur: *Matre vero satrice, in bivio quodam natus sum.* Haec namque inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδός et ἀμφοδίου διόδος, bivium, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Ms. ἀνιστρίας ἐπαμφοδίου τινός, quae fuit satrix hominis venus GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui *Pic. c. 19.* fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima si legas ἀνιστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam *Lucianus* gaudet quoque commentis talium vocum. Sic et initio *Herculis* Galici agnoscit ὑποταρατρίους, licet hi apud poëtas praecipue quoque existent. Sed maxime miror, cur mox illa συνῆς κακοδαμόνι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur cum insuavis, et putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRAON. Secutus sum Codicem *Graevii*, non interpretationem ejusdem. Ipsa enim mater dicitur ἐπαμφοδίτος τις cum nota quadam ignominiosa, quae annuat quaestum ejus subsecivum. Ceterum facile quis videt eodem ducere etiam reliquarum quoque, quae notantur, rariarum lectionum vestigia, ut mittere jam liceat vulgata sive ἐπ' ἀμφοδίου, sive cum *Gronovio* ἐπαμφοδίου eam corporis. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδόκιμος) Forsan et supra, *Parasit. c. 1.* praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκῇ, et πολυπραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla Ed. praebat, quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adjungi quae vid. *Jensii* notata ad *Prometh.* sive *Lectt. Lucian. p. 71. 73.* At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes *Da. Mort. XVI, 2.* ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2. μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν etc. Accusativum *Paras. c. 1.* δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. *Jov. Conf. c. 7. f.* οὐκ ἀποχορῆσαι αὐτοῖς τὸ αἰθναίνεσθαι εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. *Dion. Hal. Ant. VII. pag. 473, 10.* δὲ αἰσχροῦ λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτοῦργός καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν δαλὴν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus hic fuit interpres, qui vertit ob victus penuriam, cum potius sit nudi vel solius victus gratia. VITRING.

Ead. l. 14. Γύλορον) Vertunt *suavi. Rodde, tenaci, parcos*
GUYET.

Pag. 235. l. 2. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀήδας πασιὼν ὁμώνυμος γεγένημαι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subannat Lucianus, primum Ποσειδῶν, (sic enim legendum, non ποσειδῶν) deinde Διὸς-κουργον, vel Διοσκουριδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Phœtinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed jam sub init, dictum, contra Pollucem hæc non scripta. REITZ.

Ead. l. 3. Διὸς καὶ Ἀήδας π. ὁμών.) Pollux etenim designari hic credi poterat, quia Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313. A. SOLANJ

Ead. l. 5. Ἐγαστρίζομαι) Vertunt, *laute accipiebar, cum sit, in ventrem caedebar, i. e. nimio coitu vexabar.* GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum ajunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορένυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse ajunt, et prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Merett, Dial. Chelid. et Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticismi Aristophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 275. et, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc jam Eustathius, et contradixisse videtur vulgo, ad Od. T. p. 720, 1. Bas. Ἰστίον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτι καὶ τὸ κατὰ γαστέρα τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Qd. 2. p. 656, 21. τὸ γαστρίσαι θελοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῖσαι. Nec alterius significationis, quam hujus, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GERN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphr. III. Ep. 45. f. Τῆς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων ταυτῶν; εἰ τοσοῦτον τὸ γαστρίζεσθαι πωλοῦνται, ἀνόμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν et ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subjungit καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονήν ἀσπαζόμεθα. Quare minime adsentior Guyeto, pristipam

versionem rejicienti. REITZ. Vid. omnino *Lobeck. ad Phrynich. p. 94. sq. LEHM.*

Ead. l. 8. Τὸν ἀθλόν) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

Ead. l. 14. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξεράτομαι) Vertitur, et in judiciis contendo: mallem, in judiciis versor. Sic loquitur *Corn. Nep. in Themistocle. VITRINGO.* Causidici illius actus Sophistae etiam fere erant. V. Pro Merc. Cond. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in *Paris.* verum esset ostento. Contra, cum *Bened. dederit contendo, Vitringa* versor. Tu vide, an *Gesnerus* melius rem tetigerit. REITZ. Cf. ἐξεράτομαι ἐν ταῖς τῶν εὐδαίμωνων τούτων φιλικαῖς in Merc. Cond. in. et quod proxime ad nostram phrasin accedit. ἐξεράτομαι ἐν δικαστηρίοις *Diall. Mortt. XXIII, 2. h. e. in judiciis versari*, nihil aliud. Nimis ad verbum reddidit *Gesnerus*, minus ad formulae usum. LEHM.

Ead. l. 16. Οἱ φοβίνες δέ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis et corona, ut apud *Juvenal. Sat. 7. Ut in lasso Figantur virides scalarum gloria, palmae.* Et *Martian. Epig. 27. lib. 7. Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Ecceolat et geminas plurima palma fores.* Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit *Arrianus Epicteti cap. 12. lib. 3. Βουρρ.* De palmis ad januas Rhetorum et causidicorum *Casaub. ad Sueton. Domit. 23. ubi et hoc ipso loco lucem affundit Juvenali VII, 138.* Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θυρᾷ referatur: sed necesse quidem non est. GERN.

Pag. 236. l. 4. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινού verba ἐπισημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis noxant, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cui primum audire. Nescio, cur maluerit *Bierckheimerus*, more pravitate longe prius quam sermonum esse insignem. GERN.

Ibid. Δεικνύσθαι τοῦ δακτύλου) Habuimus hoc saepe, et *Harmon. pr. Gymn. c. 36. etc. REITZ.*

Ead. l. 7. Νῆ τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1. hujus *Diall.* ubi paucis disquiritur, sitne et ibi sic legendum, et πάντῃ. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; et respicitur simul ad eam orationis venustatem, quae celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῆ vero hic potius esse, quam quod *μα* frequentius negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum supra ad *leat. c. 14. Adde Gall. c. 11. Etsi p.*

quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29. f. aliisque locis, supra jam indicatis. REITZ.

Ead. l. 9. *Ελεν*) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, s. Clyti; *Lucianus. Plato* de Rep. I. p. 419. E: *Ἐγὼ δὲ σοι ὥσπερ ταῖς* (al. *παῖς*) *γραυοὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἰεν ἱρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ.* Vid. ad princ. *Cataphi.* GESN.

Ead. l. 11. *Ὅσπερ ἔξαρχῆς* etc.) *Th. Mag. v. Βούλομαι* SOLAN.

Ead. l. 16. *Πτηνὸν ἄρμα*) Supra Pisc. c. 22. Bis Accus. 33. *Plat. Phaed.* 544. G. H. SOLAN.

Ibid. *Ἐλαύνοντι*) Sic forte legendum: *ἐλαύνοντι σοι μάλλον* etc. GUYET. Omnino non opus est. LEHM.

Pag. 237. l. 1. *Φέρεσθαι*) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33: *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται*, sed et hic *φέρεσθαι* ad sensum requiritur: construendum enim, *ὥς μάλλον πρέπειν σοι εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα*. Jam age omittas *φέρεσθαι*, non habebit, unde pendeat accusativus *ἐλαύνοντα*. REITZ.

Ead. l. 3. *Πεύσομαι*) Haec *Lucianus* Rhetoricae jam vadicens: SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐπιπολάξ.*) *Ἐπιπελάζων* forsán legendum: GUYET. Nemo assentiatúr, qui quidem *Luciano* sit paullo familiarior. LEHM.

Ibid. *Ἀσύμβολος*) Ita *V.* 2. recte. In reliquis *ἀσύμβουλος*. SOLAN. Versionem *Gesneri* ad vulgatum *ἀσύμβουλος* esse factam, quilibet videt: nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, jam verterem, *qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam*. *Ἀσύμβολος* enim a *συμβάλλομαι* *conjiçio*, hic est, qui conjectura adsequi nequit; et licet *ἀσύμβουλος* quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen. haud adsequor, quo modo cum *πρὸς αὐτὴν* et *ὑμέτερα* construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. *Ἀσύμβουλος* tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus; ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat *Lucianus*. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud *Pollucem* legitur, illud videtur potius esse *ἀσύμβολος*. GESN. Reddiderat *Gesnerus*: *qui consiliis ad eam obtinendam vestris uti non possim*. Quod vel propterea mutandum erat, quod non conveniebat cum *Reitziano* *ἀσύμβολος*. Ego igitur hanc unice veram lectionem non solum amplexus, sed etiam interpretatus sum, idque ad eam

rationem, quam *Seagerus* praecepit, qui alludi sarcastice dicit ad ista c. 23. καὶ τὸ δεῖνα δὲ, μὴ αἰδισθῆς etc. et conferri jubet Diall. Merett. XII. in. et alium *Luciani* locum quem frustra quaevisi, praeterea vero *Plutarch.* Coriolan. p. 393. Ed. Steph. et Pompej. p. 1135. Sic patet, *Gul. Langii* rationem, qui in Dissert. laud. p. 27. αὐτὴν deleri, et quae relinquuntur, verti vult: quippe qui inutilis (αὐμφορὶς) num ad haec, quae vos agitis (da ich mich zu eurem Wesen nicht schicke) nullo modo esse admittendam. IENM.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 9. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud *Juvencum*: quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. & *Phoclis*, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα γὺν κέρδει κακόν. COEN.

Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Ead. l. 9. Ὀδυσσεύς — ἀρνύμ.) *Hom.* Od. A, 5. SOLAX.

Ead. l. 11. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaerit aliam structuram *Solanus*? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est, comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod et *Solistas* videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utitur pro comparativo, uti ex *Liv.* VII, 8. adfert *Jens.* in O. styli Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. et impur. L. tin. pag. 38. Multiplex quam pro numero damnatum est; ad quae *Livii* verba plura similia indicant *Duterus* ac *Drakenb.* Ac ex *Ev. Matth.* XVIII, 9. καλὸν σοι ἔστιν — εἰσελθεῖν — ἢ φθῆναι. Alia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi p. 327. v. μᾶλλον. Et ad Quom. Hist. cap. 17. f. Ac Gall. c. 18. *Eurip.* Androm. 80. Γέρον ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρῶν. Senex est iste, senior, quam ut te juvare possit praesens. Sed quid si *περι* *Eustath.* accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addenda. REITZ. Immo jam credo, *περι* hic notare excellentiam praeserentiam, ut *περὶ δ' ἔστι μάχεσθαι*, superatis pugnat. *Homero* frequens, vid. *Eustath.* ad Il. A. p. 95, 47. Et *Il.* p. 369, 9. ac Θ, 27. Et *περὶ πάντων*, supra omnes, Il. I, iterum 53. ne jam nota illa *περὶ πολλοῦ* et *πλείστον* ponam huc traham, quorum exempla *Taylor* in *Lysia* dedit, vid. *Diod. Sic.* XI. cap. 29. οὐ ποιήσομαι *περὶ πλείονος* τὸ ἔργον *ἀνθερίας* quia aliquantum discrepant, aliquid tamen juvenum in Addend. Nihil certe juvant ejus generis exempla, quibus, ut in *Diodori Sic.*, *περὶ πλείονος* invenitur; cf. Quae

Hist. Conscr. c. 39. τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἐχθρας. quoniam vere in his adest comparativus, qui in hoc nostro loco desideratur: et aegre quidem desideratur, etsi bene scias comparationem nonnunquam sine comparativo occurrere. Quare et ego humani aliquid hic loci accidisse suspicans, aut puto τῆς ἀληθείας e marginali nota huc devenisse, aut pro περὶ πολλοῦ cum lectissimo *Jacobsio* scribendum esse πρὸ πολλοῦ, de qua metathesi nonnihil monuit *Schaefer*. ad *Lamb. Bos Ellipss.* p. 174. Interim tamen contra librorum omnium consensum nihil volebam, nec, credo, debebam mutare. LEMM.

Ead. l. 13. Τούτους οὖν ἐθέλω) *Theophr.* Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀνυστελῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

Pag. 240. l. 5. Ἐλακότης) Hoc exemplum *Jens.* ad Tyrann. c. 12. adlegat, quo probet, hoc particip. activum, aequè ac αἰλούς, valere passive. Recte; et quidem perpetuo apud alios etiam; vid. *Bud.* Comment. L. Gr. et *Scheidii* Indicem *Herodiani*, qui solus vel decem exempla adnotavit. Sic etiam apud LXX. in *Jerem.* I., 2. et LI, 31. Quare plura in re, quam et ipse *Jensius* fatetur notissimam, non addam, nisi et activum προσκρούσας, itidem passive accipi ap. *Aesop.* Fab. 128. προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Ead. l. 9. Τὸν Ἡρόδοτον) *Herodotum* verius mendaciorum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione et transitu mendaciis quoque admistis praedicata sunt. Idem *Lucian.* l. 2. Ver. Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium et Herodotum ponit. COGN. Notam *Cognati* ita exhibeo, ut in Ed. Par. et Graev. erat; (excepto quod *mendaciam*, pro mendaciorum haec habebat) quid autem desit, facile est conjicere. *Herodotus* vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem adhibere. REITZ. Quae deerant in *Reitz.* Ed. verba *Cognati*: „mendaciis quoque admistis praedicata sunt,” supplevi ex Ed. B. 3. LEMM.

Ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic conjuncti legantur, discrimen est. *Herodotus* enim, sicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: *Ctesias* vero, qui multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin falsa et vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. SOLAN.

Pag. 241. l. 4. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμιαν) *Μορμῶ*, οὐς, s. *μορμῶν*, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde *μορμολύττειν* est, et *μορμελύκειον*, pervulgatum

Lucian. Vol. VII.

M m

est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paullo disertius adnotandum, quod jam indicavit ad *Aristoph. Equ.* 690. Scholiastes, illa verba *μορμὴ τοῦ θράσου* sic esse accipienda, ut *ὀνοματοποιημένη* exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmat locus jam laudatus ad *Aristophanem*, *Casaubono*, ex dulcissimo *Theocriti* Idyllio *Ἀδωνιαζους*. v. 40. ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἔφα. inquit, τὸ τέκνον. *Μορμὴ, δάκνει ἱππος*. Hic certe, ut in *ibid. Aristophanis*, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus quas capite et turbato vultu proferendus. GRSN.

Ead. l. 7. *Διὸς τάφον*) Vide, quae ad *Tim.* c. 4. observata sunt. Non videtur credere *Lucianus*. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐπιχθόνιον*) Mira sane ratione, quam tu, si libet, apud *Orig.* c. Cels. videas l. VIII. effuso nempe in terrae Vulcani Minervam petentis semine. V. et *Lactant.* I, 17. Fibulam tetigit Noster *De Salt.* c. 39. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τοὺς πρώτους*) Rectius Ms. *τοὺς πρώτους ἐν θρώποις ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα*. *primos illos homines ex Attica terra olerum instar proveniunt*. Vulgo *γῆς* omittitur. Itaque vertit interpres *in Attica*. T. absorpserat *γῆς*. GRAEV. Imo *γῆς* in Cod. Graev. e prioris versu in hunc locum aberraverat. LEHM.

Ead. l. 11. *Σπαρτούς τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι*) *Satis quosdam progerminasse*. Ita interpretes. Sed ab Latinis haec eosdem aequae ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento *Varronis*, et ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem et propriam sua versione obscurare. *Idea* occurrit *de Salt.* cap. 41. GRON. Vid. supra *de Salt.* cap. 41. REITZ.

Ead. l. 14. *Κοροίβου*) *De Coroebo* in Scholiis Mss. legitur historia. *Κοροίβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύει ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελῆσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτὴν, ἀλλὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον πενθερῆν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρδν ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορμῶ τοῦ ἀνδρὸς καθαιψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γίνεσθαι*. Nulla est caussa, cur haec interpretemur. Apud *Estathium* in *Odyss.* K. p. 415. *Ed. Bas.* eadem historia legitur sed tribuitur *Margitae*. GRAEV. Cf. Scholion supra editum cum nott. LEHM.

Ead. l. 14. *Μαργίτου*) Conf. supra *Hermot.* c. 17. SOLAN.

Ibid. *Τριπτόλ*) *Adi Somn.* c. 9. (i. e. §. 15.) SOLAN.

Ead. l. 15. Πάνυ) Pan, cum Athenienses duce Milfiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferocism. Meminit *Theocr.* in Syring. Cœn. In Jove Tragoedo. *Long.* lib. 3. Bourp. Confer *Diall. Deor.* XXII. versus fin. et Bis Accus. cap. 9. SOLAN.

Pag. 212. l. 15. Εὐκράτους τοῦ πάνυ) Ad *Palmerii* notam addidit *Kust.* Sed is (apud *Aristoph.*) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dionis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in *Gall.* (c. 7.) infanda illa narravit, quid de *Luciano* censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore et infamia audirent? SOLAN.

Pag. 243. l. 3. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legabatur διεξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐρινύες pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque *Erinnyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrium expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Erinnyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit *Cicero*, recte et *Noster* indignationem et aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐρινύας referri salva Grammatica non potest. GERN. Retulit tamen etiam *Thom.* *Morus* in interpretatione Latina. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀξιώπιτος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθεύμενος) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit prolixa barba insignis, et eo nomine traducitur ab *Aristophane* in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam asserentem et dicentem, Καγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα. Ad quae sic Scholiastes: οὗτος εἰς δασύτητα κωμωδεῖται, ἣν δὲ φήτω καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεφόρος. Ergo si quendam *Eucratem* prolixa et ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, et in nomine, et in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de *Peripateticorum* sectis et cum *Eucrate* disserentem *Cleodemum Peripateticum* inducit. At *Peripateticae* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* et *Eucratem* vixit. PALM.

Ead. l. 12. Παρασηυάμενος τὰ παῖδια) *Jac. Elen.* ad *Evang. Multz.* XXVII, 25. ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ'

ἡμῶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec *Luciani* ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψευδής, ut dictis majorem fidem conciliaret, jurare solebat παραστυσάμενος τὰ παῖδια, *admotis etiam liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui aliam gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris dederet, si falso accusasset. REITZ.

Ead. l. 15. Τὸ ἐπὶ τῇ λεοντῇ) Prov. BOUND. Plane inauditas, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animalo quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὄνος ἐπὶ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἥρωος προσωπεῖον περιθέμενος. Luculentem rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter conjungitur utrumque, sed paullo clarius. (v. c. 32.) *Olearius* ad *Philosophum* 432. Idem *Lucianus* in eodem opusculo *Piscat.* c. 37. proverbium ipsum assert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

Pag. 244. l. 7. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse invisare aegros, hoc *Luciani* testimonio, aliusque docet *Jac. Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXV, 36. ubi habemus ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

Ead. l. 12. Κλεόδημος) V. de eodem, *Sympos.* c. 6. SOLAN.

Ead. l. 12. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἴων) Plura de eodem vid. *Sympos.* c. 7. SOLAN.

Ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, La Croix id emendarat. Sed recte οἶσθα jam habebant al. Edd. REITZ.

Pag. 245. l. 8. Τὶ μεταξὺ εἰς τῶν ἐπὶ τῶν) Sic rursus infra hoc *Dial.* c. 29. med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπάρχει nemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vide ibi dicta. REITZ.

Ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένοις μὴ φαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ). Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένους. Et studioso cavens, ne pedes ejus attingerem. JENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, et πεφεισμένως, usurpat *Aelianus* H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένους. SOLAN. Non ausus πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam persaepe non modo adverbialia ex participiis praeteritis formantur, ut ἐργηθέντες (de quo frustra dubitavi *Hermot.* c. 1. quandoquidem et *Alciphron.* III. p. 356. id habet) aliaque similia passim occurrunt, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως etc. Sed et adverbialia ponuntur, ubi adjectivus locus esset, ut apud *Phalar.* Ep. 34. διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοῦς, omnia mis-

videtur plena videns. Liban. Epist. 28. pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκεῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγνός, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29. ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita et ἴσα adverbii more, pro adj. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6. οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αἰὶ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16. dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστορίαν. Omitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum usum, in ὅλος et ὅλος ἐμὶ ἐν πράγματι, de quo Jens. etiam legit ad Hermot. sub init. Sed et vicissim adjectivum adhibetur, ubi usitatius adverbio locus est; ut Diod. Sic. V, 13. f. γενομένων τούτων θαυμάτων pro θαυμάσις, ad quae peritissimus Vessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοῖς παρίοντας ἡρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες; nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solete, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως esse sanum affirmo, propter illico adjunctum ἀπολοῦσάμενος, licet ad postremum ἐκαθεξόμην referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ. Haec temere connecta nihil probant nisi fluctuantem Reitzii animum. Etsi non sola B. 2. sed cum hac etiam B. 1. et 3. πεφυλαγμένος habent, confidenter tamen vulgatum Adverbium servavi, non solum quia Lucianus noster, sed omnino Attici omnino omnes, ejus generis Adverbia, ex Participiis Praeteritorum Passivorum formata, ubicunque id fieri posset, frequentarunt; quod neminem fugere potest, nisi qui plane sit in istis antiquitatis monumentis hospes. Nec structura hujus loci adversatur, imo maxime favet, Adverbio. LENH.

Ead. l. 15. Κλισόδημος) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 581. LA CROZE.

Pag. 246. l. 10. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praefereunt hi infinitivi: verum quia recte ἐὰν χρῆναι, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δεῖν ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ. Parum aberat, ut has vel pueriles, vel aniles, nugas expungerem. Sed juverit confidentiae levioris ac festinantioris errores nosse, ut ipse tibi ab illis caveas. LENH.

Ead. l. 13. Ἀμέλει) Confer supra Quom. Hist. Conscr. cap. 29. III. SOLAN.

Ead. l. 18. Κατεργασότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν) Eadem rursus infra c. 32. pr. REITZ.

Pag. 247. l. 6. Τραχεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum et carnes, et etiam circa res venereas, quorsum τόνου hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream adludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quae tensio librarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, et hinc ad ambulationem et cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminius ad Paellum. BOURD.

Pag. 248. l. 10. Ἠλθον — ἐκκρούεις τὸν ἥλον) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 249. l. 7. Ἦπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. *Iliad.* Δ, 218. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀμφὶ πληθούσαν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *ontrent de Beurstiid.* GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad *Suid.* v. ἀγορῆς ὥραν. Add. *Wolfius* ad *Liban.* Epist. 1036. a. No. 4. qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084. καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετελειώσῃ τοῦ τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σπυθιραν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plusproinde nocent, venenata. V. *Plin.* II, 25. s. 30. GESN. *Thecydid.* (quem conferendum in marg. suavit *Hemsterh.*) VII. cap. 92. pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique *Dukerus*: *Suid.* περὶ πληθούσαν ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἣ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in *Luciani Philops.* (h. l.) ἀμφὶ πληθούσαν ἀγορὰν, et in *Philosir.* vit. *Apollonii* II, 38. ὅποτε ἀγορὰ πλήθει· et VII, 29. περὶ πληθούσαν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed *Suidas* ipse deinde πληθούσαν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor *Anonymus* apud *Photinum* in πληθούσα ἀγορὰ· ὥρα τρίτη ἡ κροβολίζοντο πε-

πληθούσαν ἀγορὰν. *Herald. l. Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII. V. Hist. 30. et Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, et περὶ πληθούσαν ἀγορὰν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, caussidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV. Miscell. 33. satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI. cap. 20. p. m. 292. qui jocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, et πρὶν ἀγορὰν λυθῆνας refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.*

Ead. l. 13. Ἐπὶ ἐχίδνης δηχθέντα — τὸ θηρίον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90. quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4. εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia adfert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 250. l. 9. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE. Cf. Matth. IX, 2. sq. et Marc. II, 3. sq. quam narrationem sacram vide quatenus auctor potuerit h. l. respicere; deinde etiam quae mox narrantur mirabilia magi et Hyperborei facta quomodo se habeant ad similia in libris nostris sacris tradita; cf. c. 16. LEHM.

Ead. l. 13. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανού, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

Ead. l. 14. Θείῳ καὶ δαδὶ καθάγνισας) Vide C. Barthii Advers. L. VII. c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero et fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, et se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7. ibique notas. REITZ.

Ead. l. 15. Ἐξ ἑρπὶς) Vid. de hac locutione fratris consultiss. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

Pag. 251. l. 2. Κεράσαι) Vid. De Dipss. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18. qui piscem vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

Ead. l. 7. Συνηλεσθῆσαν) Sic emendandum omnino duxi-

mus, ut De Luct. cap. 7. Vid. *Kuster*. Not. ad *Jambl.* No. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit *Al-
lian.* de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione *Solani* non so-
lum facit, quod et supra de Luct. §. 7. legas, ἐπειδὴν συνε-
λίσθῃσι πολλοί, sed quia συνηλ — a συναυλίζομαι, commoror,
hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συ-
νηλῆθησαν daretur a συναυλοῦμαι, sibilando congreco, vel
fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil
sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Ead. l. 15. Πληγεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεύσαι) In Collectaneo-
rum *Gal.* uno Codice deerant posteriores duae voces, et pro
πληγεσθαι, πιστεύσαι erat. Ego πιστεύσαι prorsus ejiciendum
censeo. SOLAN.

Pag. 252. l. 13. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους) Video
verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes de-
duerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit;
quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim
aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potire-
tur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in
domo *Glauciae*, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adju-
tor dicit se ἄγειν ἐκείνον μάγον πρὸς αὐτὸν, et quod tum hic
dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρῳ τινι τῆς οἰκίας nempe
ejusdem, vel quod tandem ipsa *Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τῇ
θύρᾳ καὶ εἰσελθούσα* versata est cum *Glaucia*. Itaque ἐν Γλαυ-
κίῳ nunc accipe; ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφι-
λόχῳ, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui *Lucianum* pu-
blico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scrip-
ptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox
ab *Luciano* scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα;
ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus.
GRON. Sic infra c. 38. ἐν Ἀμφιλόχῳ, quod videat, cui opus
est. REITZ.

Ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legen-
dum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum.
SOLAN. Ἀλεξικλέους) *Solan.* in nott. nihil definit. In *J.* vero
Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρα-
τηγὸν invenio apud *Thucyd.* VIII, c. 92. Nam vero idem sit,
de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutan-
dum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem? BR.
His *Bipontinus* editor *Belini* sententiam refert, quam, dum
alterutra nominis forma Codicum auctoritate prae altera fir-
mata fuerit, tenere licebit. LEHM.

Pag. 253. l. 1. Ἀνέλυσ) Optimo sane consilio sic apud
veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur,

quae matrum jam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio et ultimo videntur Logicam docuisse. Vide *Diog. Laërt.* pag. 173. D. quamquam idem (174. A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Ead. l. 8. Βόθρον τε ὀρυζάμενος) *Heliod.* lib. 6. ΒΟΥΡΔ. *Lucian.* *Necyom.* c. 9. ibique *Hemsterhus.* ΛΕΗΜ.

Ead. l. 15. Γυναικίαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. ΓΑΣΗ.

Pag. 254. l. 4. Ἐπιμανέστατα) *Supra Ver. Hist.* ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. *Infra Pseudolog.* c. 21. ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ λυκαυγὲς) *L. e.* τὸ λυκόφως. Et λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγὲς, pro λυγόφως, λυγαυγὲς. GUYET.

Ead. l. 10. Εὐ λέγεις) Peruissem hic margini *Aldinas*, personae novae nomen praemittere jubentis, quam *Edd.* omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo jubet, et conjectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem *Edd.* et nostrorum *Codd.* grassarer. Immo re penitus inspecta, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud inquam ego, inquit ille, additur. Ita *Cicero* e contrario evitaturus illa repetita inquam et inquit, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de *Amicit.* c. 1. Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, et, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur. Quare terque quaterque insertionem illam marginis *Ald.* indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πᾶν μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) *Interpres,* Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, *Glauciam* amoris compotem fecerit. Merae nugae. Ad historiam de amore *Glaucia* (qui nimirum *Chrysidem* quandam amans, ea potitus dicitur esse ope *Magi* ejusdem, qui jactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, et integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis *Glaucia* (*Chrysidem* conciliasset) responderet *Tychiades* inter alia, se mirari *Magum* ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum seminarum amore frui, et insuper integris talentis ab eis donari, tamen quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, *Glaucian* reddiderit amabilem, *Chrysidem* nempe. JENS.

Ead. l. 9. *Δαιμονῶντας*) Vid. *Plut. Symp.* VIII, 5. p. 1257. SOLAN. *L. Bos* (de quo adeundo *Hemst.* in marg. admonuit) in *Evang. Joan.* VII, 20. plura similia adfert, quibus demonstret, *δαιμονῶν* et *κακοδαίμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνων* ἔχειν. REITZ. De voce *ἐξάδην* vid. *Dan. Wytttenbach.* ad *Plat.* *Phaed.* p. 193. LEHM.

Ead. l. 12. *τὸν Σύρον τὸν*) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subjecta erant demonia, et talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM. *Belinus*, cum despectu quodam eorum, qui de uno ex Apostolorum discipulis cogitarent, de ipso Christo hunc totum locum intellexit, levissime quippe pervolatam. Alioqui non neglexisset illud, quod Ion ipse se talis miraculi ab Syro illo patrati, testem fuisse asseverat. Cautius certe et gravius *Wislandius*, et quorum sententiae in sequentibus notis traduntur, *Solanus* ac *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ τοῦτων σοφιστῶν*) Florentinum τοῦτων minus placet. *Ἐπὶ* enim cum secundo casu hic notat eum, qui praecet, praepositus est illi negotio, ut in *Evang. Luc.* XII, 42. *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θρανίας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, *Joseph.* *Ant.* XII, 1. *ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum *Tox.* c. 29. pr. *ὁ ἐπὶ δεσφῶν praefectus carceris*, ubi et alia dedimus. REITZ.

Ead. l. 15. *Ὅπως ἀνίστησι, καὶ ἀπονέμει ἀργίους, ἐν μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν*.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut judicat *Palmerius*) qui eos, qui ad lunam conciderent, oculos distortuentes, et os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidissee οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀργίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀπονέμει ἀργίους οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. JENS. *Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ*) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui *gratis* miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, *Orig.* c. *Cels.* p. 53, 2. quo in loco Aegyptios videbis et ipsos talia a se patrata jactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate *χαρίσματα* illa sua etiam gratis dediasse, satis constat: nec unquam objecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid it

mentem venerit *Jensio*: sed non ausim ei assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi et Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1. Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem *Jensii*, οὐκ inserentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo jam exemplo confirmatum ire censi potest. REITZ. Verba ἐνὶ μισθῷ μεγάλῳ *Belinus* ironica habet et explicat *gratis*, de Jesu scilicet haec omnia capiens. LEHM.

Pag. 256. l. 1. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. *Bellum* de op. daemonum, de daemone Armenice loquente, LA CROZE. Qui nobilissimi *Crozii* notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene adsecutum *Crozii* manum, clariss. virum J. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576. et an. 1615. notis illustratum a *Gilb. Gaulminio*, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus *Pselli* habetur p. 102. sq. Ed. Kilo. 1688. 12. GESN.

Ead. l. 5. Οὐ μίγα) Sic supra Demonact. Vit. c. 30. f. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave et hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspensorum adipi, et cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Christianismi luce hujusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quæstui sunt. SOLAN.

Pag. 257. l. 4. Φαινόμενον) In omnibus libris erat φαινόμενον. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etsi φαινόμενον non improbo, nihil tamen sine auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quasi substantive, pro apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut phaenomena philosophi ponere solent; et sic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδραάντρος nihil habebit incommodi. REITZ.

Ead. l. 8. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

Ead. l. 10. Τῆς ἀφίσταως) Leg. Casaub. ad l. 1. Athen. BOURD.

Ead. l. 11. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante et vibratura intellige. De ὀκλάζω vide Zeux. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, et iaculantis viri. Sed non satis placet hæc δισκοφόρος, cum ad certamina ejusmodi non admissæ videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ δισκοφόρος possit esse via et quasi linea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere et superare conari signa aliorum, qui ante ipsum projecere. Putabam, ut ἡ λεωφόρος est via, qua comseat ὁ λεώς, sic δισκοφόρον posse vocari viam, et lineam, ad quam discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse Solanum, dixerō; nam intellecto χεῖρα sensus est facilis. Id autem substantivi sæpe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell. p. 184. vel 247. Ed. Schoetg. REITZ. Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν absurdam esse, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo: quæ si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissem, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GESN. in Addend.

Ead. l. 13. Μύρωνος — δισκοβ.) Hujus ipsius statuæ meminit Quintilianus II, 13. Quid tam distortum et elaboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis? SOLAN.

Ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fides, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκοβότης. REITZ.

Ead. l. 16. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem Luciani Scholiasten Ms. notare, Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt: Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολυκλείτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, et ejus Canónem, et tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8. et de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis et Platonis decretis, et in primo de temperamentis. Euphranor et pictor et fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor et revera ἀγαματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III. de

Oratore; *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus*. Idem *Plutarcho* in *Symposio* audit *πλάστης*. Idem ab eodem hoc *Luciano* inter *πλάστας* nobiles memoratur in *Somnio* §. 9. et in *Sacrificiis* c. 11. Omitto quamplurima ex *Aeliano*, *Plinio*, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur *Polycletus*; quaeque, ut et opéra ejus ab auctoribus celebrata, diligenter congegessit *Junius* in artificum Catalogo. Quid quod et *Euphranor* non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. *JENS. Vid. Jens. Et Davis*, not. ad pag. 4. *Tusc. SOLAN.*

Pag. 258 l. 1. Κριτλου) Idem hic *Critias* cum eo, qui *Rhet. Praec. c. 9.* memoratur. *SOLAN. At vid. illic Adnott. LEHM. Ead. l. 3. Φαλαγγίαν* Supra *Tim. §. 47. ἀναφαλαντίας, recalvaster*, ubi vid. quae *Hemsterh.* notavit. *REITZ.*

Ead. l. 5. Ἀντοανθρώπων ὁμοιον) *Vid. Hemsterhusius* ad *Tim. §. 52.* ubi *ἀντοβορέας* occurrit, i. e. *verus et ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit *ἀντάνθρωπος*, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, et successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum desungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, *ὁμοιον ἀνθρώπων πλάσμα* dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae adpareat, quin sit ipse homo. Talia autem praeter philosophorum *ἀνταρχή, αὐτοσοφία*, etiam aliis frequentantur, ut *ἀντόπαις*, quod *Hesych.* adfert, *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo *Ulyssis Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia et prior ille cognomen inde traxit. *Ovid. Metam. XI, 315. Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere adsuerat patrias non degener artis.* *REITZ.*

Ead. l. 6. Πέλιχος) Consule *Thucyd. I, 29.* ubi saniores Codd. ita legunt. *SOLAN. Vulgo illic Πέλλινου* legebatur. Sed e Codd. jam restitutum *Πέλλιχον*, et sic etiam h. l. *Be-lino* legendum est visum; quod ego quidem contra nostrorum Codd. auctoritatem non censeo faciendum. *LEHM.*

Ead. l. 8. Στεφάνους) Honor divinus, inquit *Barthius*, 719. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Ἠπιάλου) *Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9* ibique notata: item *Theogn. v. 174. REITZ.*

Pag. 259. l. 8. Τάλως) *V. De Salt, c. 49. et Platon. Minos versus fin. p. m. 510. ὁ γὰρ Τάλως τρις περιήει τοῦ ἐναι-*

τοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν γὰρ
 ποῖς γραμματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν γὰρ
 τοὺς ἐκλήθη. *Athenaeus*, ex *Ibyco*, amatorem *Rhadamanthe*
 fuisse ait, 603. D. SOLAN. Ὁ τοῦ *Μίνως* reddiderat *Cer-*
nerus: *Minois filius*. Sed correxi: *famulus*, monente *Brus-*
ckio ad *Apollon. Rhod.* IV, 1643. cujus verba repetiit *Sch-*
ferus ad *L. Bos. Ellipss.* p. 118. LEHM.

Ead. l. 9. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt.
 c. 49. et 2. Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Ead. l. 10. Χαλκοῦ — ἐπεπολήτο) Sic supra Pro Imag.
 cap. 23. SOLAN.

Pag. 260. l. 2. Κηρῶ) *V. Jani Rutg. Var. Lect.* V. p.
 461. SOLAN.

Ead. l. 4. Πυρετῶ ἐχόμενοι) Πυρετῶ συνέχεσθαι usita-
 dici, ostendit *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* IV, 38. Sed et
 ἐχόμενος πυρετῶ *Lucianum* dixisse refert. At verbo simplici
 ἐχεσθαι *Hippocrates* ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ-
 ρετοῦ ἐχόμενος, *Sect.* IV. aph. 34. et 35. etc. Aliisque locis
 ab *Foësius* in *Oecon. Hippocr.* v. ἔχειν indicatis, cum praepo-
 ὑπὸ. Sed et sine ea, ἀνὴρ νόσος εἴχετο, idem ex *V. Epidem.*
 p. 555. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 1. Ἀλωπεκῆθεν) Ut *Tox.* c. 27. et *Dial.*
Merett. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus
 impressis antea scriptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem
 libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte
Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo
 indicatis, sed et ap. alios, ut ex *Alciphro.* demonstravi ad
Tox. c. 27. Adde *Suid.* Ἀλωπεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Ead. l. 4. Ἐδεδῖεν) Lege ἐδεδῖεν ἄν. LA CROZE. Non
 opus. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀγανакτεῖ etc.) Scribe, ἀγανакτεῖ ἢ μὴ κατὰ
 καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi stato tem-
 pore eximiis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente
 locus et vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae
 linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore just-
 rum sacrificiorum epulis excipiatur. Ἱερὰ sunt victimae, ho-
 stiae et eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλει ἱερὰ sunt
 eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι *Homero* est, hoc *Thucy-*
didi ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quos
 etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur et ἱερῆα, hostiae: unde
 ἱερῆα sunt quaevis animalia, quae maclantur. *Polyb.* lib. II.
 εἰκὰ ἱερῆα caro suilla: *Athen.* lib. I. τροφή τῶν νεογνῶν ἱ-
 ρείων, caro tenerarum pecudum. Sic et ἱερύειν et θύειν

tantum est sacrificare, sed et mactare. Sic et *sacrificare* apud *Plinium* lib. XXVIII, 19. *Graev.*

Ead. l. 13. 'Εφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. et *Timon.* c. 5. Reliquae αφ', nisi quod *Fl.* habet υφ'. *SOLAN.* Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen *Graev.* dicit, αφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶν, et similia, quae *Stephan.* notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μίᾳς ὁρμῆς, uno impetu, *Thucyd.* VII, 71. f. et αφ' ἐνὸς κελύσματος *Diod. Sic.* III, 15, 67. ubi plura *Wessel.* non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ λεγῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excoipare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, et ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. *REITZ.*

Pag. 262. l. 14. 'Εσπειραμένους) Conf. supra *Quom. Hist.* Conscr. c. 29. med. *Infra* De *Dipss.* c. 6. m. et *Navig.* a. 2. f. *SOLAN.* Etsi in locis ab *Solano* indicatis non ἐσπειρ — sed περισπείρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam et versionem valent: nam a σπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo *Th. Morus* interpres *Parisinae* Ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους a σπείρω legisset. Sed *Geaenus* id sponte ad Graeca rectius composuit. *REITZ.*

Ead. l. 16. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed trajectio est, quamvis duriuscula, *Luciano* tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant *Enocratis* filii. Vid. c. 27. *SOLAN.* Ego comma adjeci, ut ad ἰδελκνυεν referatur. Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo *Luciano* est versatus. Nos dedimus aliquot supra, *Parasit.* §. 16. Addimus hinc *Imag.* c. 11. f. ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις. *Rhet. Praec.* cap. 18. ὅτι κεν ἐπέ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. *Bis.* *Accus.* 34. πάντα γοῦν μᾶλλον αὖ ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶρεν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis jam addere non vacat. *REITZ.* Nec horum vides omnino certa. Exime certe locum *Rhet. Praec.* *LEHM.*

Pag. 263. l. 10. 'Ελεφάντων — 'Ινδοκῶν) Magnitudine enim *Indici* Elephantis *Africis* praestant, teste *Linio* XXXVII, 39. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Πεναρῶ) Ita *V.* 2. Reliquae πεναρῶ. *SOLAN.*

Ead. l. 14. 'Εκάτη) Videnda hic vita *Marini* a *Proclo* scripta p. 68. γάσμασι μὲν 'Εκατικοῖς φαστοῖδεν αὐτοκατουμή- τοις ὁμίλησεν. *SOLAN.*

Pag. 264. l. 7. Κατὰ φύλα κ. φρ.) *Homer.* II. B, 362. *SOLAN.*

Ead. l. 10. 'Ιερῶ Πλάτωνι) *Plat.* π. ψυχ. *SOLAN.*

Ead. l. 13. *Βικάζων*) Forsan *εἰκαζόν*. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur *εἶδον* ex praemisso *εἶδες*, mutatione non opus erit. REITZ.

Ead. l. 15. *Πρὸς φίλους*) *Lucilius*: homini amico non est mentiri meum. *Lact.* VI, 18. Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 265. l. 2. *Ἐπιμετρήσαντος*) Quod proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V.* Plutonis et Mercur. §. 1. ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur jocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetitur, superaddis, idque magis placet, quam *ἐπιμαρτυρήσαντος*. REITZ.

Ead. l. 7. Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) *Benedictus*: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior*. *Μεῖο δὲ πυρετός, οἷον καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior*. REITZ. De hoc vocis οἷος usu vid. *L. Bos* Ellipss. p. 419. sq. *Schäff.* LEHM.

Ead. l. 13. *Χάσματος*) Conf. supra de *Luct. c. 2.* REITZ.

Pag. 266. l. 1. *Δοκεῖ*) Mallem *δοκεῖν*. SOLAN. Verum est, *μοι δοκεῖν* hic locum habere. Vid. supra notata de *Luct. c. 5.* At non plane opus est mutatione, quia et *μοι δοκεῖ*, intellecto εἰς, non incommodum sensum exhibet. REITZ. Vid. *Fritsch.* *Quaestst.* p. 25. sq. LEHM.

Ead. l. 1. *Ἐπιλεγόμενος*) *Th. Mag. v. ἀναλέγομαι* haec eod. modo adfert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in *Ed. Blankardi*, dum dedit, *Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος*, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba *Luciani*. Quare punctum, quod post *φιλοψευδῆς* est, post *ἀπιστῶν* collocandum, jam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

Ead. l. 5. *Οὕτω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα*) *Divus Augustinus* cap. 12. De cura pro mortuis. *Caesarius Monachus* historiar. memorabil. cap. 42. lib. XII. MABCIL.

Pag. 267. l. 1. *Ἐπιμενίδην*) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; *Plut.* 1403. f. Vid. *Timon.* cap. 4. SOLAN.

Ead. l. 7, *Τίαν*) Sic pro *υἱῶν* etiam paullo post et alibi scriptum invenio. Alios amare *υἱῶν*, qui dubitat, adeat *Herodian.* III, 14, 17. *Ev. Matth.* XX, 20. *Luc.* l. 16. etc. REITZ.

Ibid. *Οὕτως ὄναίμην—τούτων*) Formula bene precandi et adfirmandi. *Alciph.* III. Ep. 19. pr. *κοινωνικὸς ὦν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σουτοῦ—bene tibi sit ex te ipso*. Ubi plura exempla, non omisso hoc *Luciani*, dedit peritissimus Graeci idiomatis *Berglerus*. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus *Asin.* c. 36. f. *ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων*

Τούτων autem pertinere ad υἱέων; monuit *Jac. Elsn.* in *Epist. ad Philem.* I, 20. ubi legimus, καὶ ἀδελφε, ἐγὼ σου ὀναλμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia adfert, *Majumque* merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Ead. l. 15. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra *Musc. Enc. b. 7.* SOLAN.

Pag. 268. l. 10. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra *De Merc. Cond. c. 34.* et infra *Conviv. c. 19.* SOLAN.

Ead. l. 15. Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παλεσθαι) De puerili, item servili et contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet *Cat-taker.* in *Cinno c. 19. med.* REITZ.

Ead. l. 18. Ἀρλυνωτός) De hoc nihil invenio. SOLAN. Fictum hoc nomen putat *Belinus* ad *Arignotes* Pythagoreae nomen, quae *Sarnia* et *Theanus*, celeberrimae Pythagorae filiae, discipula fuit. De qua vid. *Suid.* LEHM.

Pag. 269. l. 3. Πέλεκυν) Confer *Conviv. c. 6.* ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic *Demosthenes*, teste *Plutarcho* *Vit. Phocion. p. 303. Ed. Reisk.* cum ad dicendum surgere videret *Phocionem*, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc *Belinus*. Idem vir doctiss. conferendum jussit *Xenoph.* *Cyrop. IV, 2.* μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πάνπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέρυα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἡκεῖν νομιζόντων. BIR.

Ead. l. 5. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

Ibid. Ἐπεισκευθῆναι) Ἐπεισκευθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκευθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκευθ —. Sed certa est *Kusteri* emendatio. Vid. *Conc. Deor. c. 9.* ubi recte habet *Fl.* [Lego ἐπεισκευθῆναι, aderat enim invocatus et inexpectatus. *Aristoph.* *Thesmoph. v. 272.* εἶσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκευθῶ. KUSTER.] Ἐπεισκευθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa *Fortuna* advocatus venisse dicatur *Arignotus*? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi *Kusteri* conjectura, qui ad *Aristoph.* *Θεσμοφ. 774.* suspicatur legendum ἐπεισκευθῆναι. Probaverat jam ad *v. 102.* εἰσκευθῆναι esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de caelo. Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum.* Si unus Codex addiceret in verbo paullo reconditiore, et captum

librariorum superante, non dubitarem, sic, ut jubet *Kuater*, reponere. GESN.

Ead. l. 10. *Ἐπήκουσα*) Forsan *ὑπήκουσα* legendum, adscripserat *Solan.* Nescio, num ex suo ingenio, an monita alterius Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam habuimus *τὴ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον*, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde et *Prometh.* §. 20. *μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσεν*. Ad de *Salt.* c. 64. *μὴ ἐπακούοντα τῶν ὑπομένων*. Et jam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ. Adde *Charon.* c. 11. et 14. LERN.

Pag. 270. l. 7. *Συνεσιῶτα ὁρᾶσθαι*) *Ἐνοεῖν* etiam deinde d. 32. med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod *ὑποεστηκέναι*, φύσιν ἔχειν. Nimirum *συνεσιῶται* vel *συνέστηται*, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contradictionem, vel implicat. Observata *Budaeo* verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Ead. l. 15. *Κράνειον*) Sic scribitur etiam *Diall. Mort.* l. ubi vid. not. *SOLAN.* *Κράνειον* praesferendum esse vid. ad *Quom. Hist.* c. 3. et ultimum *ibid.* REITZ.

Ead. l. 16. *Τίβιον*) Vid. supra *Timon.* c. 14. (jam c. 22.) *SOLAN.*

Pag. 271. l. 1. *Ἀνορύξας*) L. *Fl.* et *Salm.* cum *Amet.* Reliquae *ἀνοίξας*, absurde. *SOLAN.*

Ead. l. 3. *Ἀοικητος ἦν, ἢ δ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων*) *C. Plinius* *Epist.* 27. L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antisiodorensis Episcopi c. XVII. D. *Antoninus* Archiepisc. *Florentin.* T. II. c. 9. *Tit.* 12. paragr. 8. MARCIL.

Pag. 272. l. 9. *Καθαρὰν*) *Diod. Sic.* II. cap. 39. pr. *καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν.* *Plutarch.* *Thes.* p. m. 3. C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον τῇ ληστῶν. *Ibid.* pag. seq. A. *καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν.* *Rutz.*

Pag. 273. l. 2. *Δαιμόνιος τὴν σοφίαν*) Facete ludit in duplici significatu; cum et pro *valde sapiens*, et quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi quest. *Σε δαιμόνιος ἐνεθύμουν*, misere, i. e. *valde cupiens*, *Aristoph.* *Plut.* v. 675. Adde *Aelian.* V. H. II, 4. *ἐσπουδακῶς δαιμόνιος.* Et *Spanh.* ad *Aristoph.* l. d. REITZ.

Ead. l. 16. *Μνήμα*) V. *Diog. Laërt.* p. 246. F. et *Henkel.* π. σοφῶν. Sed pro *ὥςγε* hic apud Nostrum lege *ὥστε.* *SOLAN.*

Pag. 274. l. 2. *Στελάμενοι νεκρικῶς*) Adde ista verba *στελάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ*, notat antiquus Scholastes ineditus; veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. *Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἐ-*

αἰνέουσιν et ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec ad-
jecit: οὐ καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς φέρο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ
σώματα. GRAEV.

Ead. l. 3. Καὶ προσώποις ἐς τὰ πρᾶντα μεμιμημένοις)
In Salm. Ed. simul et in hac ipsa vitiose edi video in La-
tinis, ac personis in capitis adfectis, ignorans, utrum sic
praeses ejus et editionis et versionis de industria scripserit,
ac interpolare voluerit *Th. Mori* versionem, an eam ipsam
retinere, quae est in *capita*, ut sit typorum error. Certe
neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, ad-
sumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse
larvas tales, quae in speciem simul et formam crani vel cal-
variae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Ead. l. 12. Τὰχα) L. et Ven. utraque ταχὺ, quod non
placet. SOLAN.

Ead. l. 15. Κοπτόν) Hinc *Coptica* lingua. Inde terrestri
jam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse dixi-
mus ad Toxar. c. 27. V. *Plut.* de Iside p. 356. *Spanh.* SOLAN.

Ead. l. 16. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico
etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμετρεῖται,
cum voces sibi ait prolatas etc. Vid. et Tox. c. 27. Adde *Phi-
lostr.* p. 232. et *Strabonem*, qui ipse statuam vidit, strepi-
tumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut
credi ab incolis narrat, pulsatae statucae, an vero ab aliquo,
qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei,
quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. pag.
816. Audi etiam, si lubet, *Pausaniam*, (p. 40, 26.) *Strabone*
judicio longe inferiorem. SOLAN. *Hemsterh.* adscripserat; vid.
Strab. XVII. pag. 1170. ubi *Casaub.* utitur hoc loco. Verba
autem *Strabonis* sunt: τὸ Μενόνιον — Πεντοστειναι δ' ἐστὶ
ἀπαξ καὶ ἡμέραν ἐκάστην πόρος — ἀνορελεῖται. Ad quas
laudatus *Casaub.* *Plinius* ait, quotidiano solis ortu contactum
radijs crepare, Lib. XXXVI. c. 7. et ita *Corn.* quoque *Tacitus*
L. II. c. 61. *Annal.* referens, visam fuisse Germanico hanc
Memnonis saxeam effigiem; (meminit et *Eusebius* in *Chroniis*,
et *Dionys.* *Periegeta* v. 250. Vid. omnino *Lucianum* *Ἀνι-
στόων* pag. 349. T. 2. Ed. Amst.) Adde *Scalig.* *Animadv.* ad
Euseb. p. 25. Meminit et *Juvenal.* Sat. XIV, 5. *Dimidio Ma-
gicæ resonant* ubi *Memnone chordae*; ubi vet. Scholiast. ait;
Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis can-
ebat. Hanc *Cambyzes* rex jussit aperiri, existimans mecha-
nici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen
aperta statua, quae erat magico consecrata, horis statutis sonum
reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id est, aperto et diviso. REITZ.

Pag. 275. 1. 3. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπειν ἐπτα) Pro-
sus eadem locutio est in Evang. *Matth.* XIII, 35. ἀνοίξω τὸ
στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem *Evang.* V, 2. ubi ἀνοίξας
τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, *J. Elsner.* phrasin ἀνοίγειν
τὸ στόμα firmat ex *Aeschlylo* aliisque. De pleonasmo au-
tem τῆς ἐν, vid. supra ad *Herod.* c. 5. Adde huc propius conve-
nientem *Long. Past.* II. p. 81. σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἱμ-
πνεομένη. Et *Alciph.* I, 31. pag. 138. ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ
ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Per multa alia non absi-
milis adferre liceret, ut ex *Homer.* *Batrach.* ante med. κοσμή-
σαντες ἐν ἔντεσι δαϊδαλέοισι. *Diod. Sic.* V. cap. 57. pr. ἐν παι-
δείᾳ διήνεγκαν. Vel IV. 78. pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυ-
μαζόμενος Δαίδαλος. Item ex *Nostro*, *Phalar.* I. c. 5. ἐν
ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi et alia jam dedi; nec non *Amor.* 29. pr.
ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. *Timon.* c. 15. ἐν θυραῖς κατακλείω.
Ev. Matth. V, 13. ἐν τίνι ἁλισθήσεται; sed satis esto. REITZ.

Ead. l. 5. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμά-
σιος τὴν σοφίαν) *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scri-*
bis, mirabili sapientia. Sic *Benedictus.* Meminit et alibi
scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Pro-
phetis eos conjungit, et *Apul. Metam.* 11. Tunc ex his unus,
quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coelu
pastophorum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in
concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui
reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus
sacris fungebantur. Sic et in libro de *Macrobiis* cap. 4. re-
censet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repo-
dio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur ἱερογραμματέων,
sed in *Nls.* ἱερῶν γραμματέων, quod non puto fastidiendum
esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμματέων σοφίαν θαυμάσιος, admi-
rabilli sacrarum literarum sapientia praeditus. Sacras literas
vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non-
nisi initiatis tradebatur, et circumsectis, magiam scilicet, et
literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud *Herodotum*,
Diodorum Siculum, *Clementem Alexandrinum*, aliosque ha-
bentur. *GRAEV.* Infra *Macrob.* c. 4. pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ
καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde et supra *Vit. Auct.* c. 14.
Quare et hic rectius γραμματέων, quam γραμματέων. Intelligi
autem εἰς vel τις, in vulgus notum, et monuimus alibi, ex
Aristophan. *Plut.* εἰ γὰρ τῶν γίλων, aliisque. REITZ.

Ead. l. 7. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. *SOLAN.* Αἰγ-
πτιον non modo *Fl.* et *Fr.* sed et *J. Hag. Par. B.* 1. etc. Et
recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτιος
bene connectitur. REITZ. Hoc quidem et *Solanus* viderit.

Quod igitur nihilominus maluit *Αἰγυπτίων*, causa non potuit alia esse, quam quod in genere vocis *Αἰγύπτιον* offendit: sane enim *Αἰγυπτίαν* scribere debuit auctor, ut supra *Αἰγύπτια* c. 51. idem scripserat. *Τῶν Αἰγυπτίων* vult *Jacobus* in *Bibl. Crit.* Hildes. a. 1821. P. 1. Fasc. 1. p. 106. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἀδύτοις*) Conf. supra Gall. c. 18. SOLAN.

Pag. 276. l. 13. *Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν*) *Th. Mag.* sic: *ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τοῦ Φιλοφειδῆς, ἡ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν.* REITZ.

Pag. 277. l. 2. *Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς*) Sic et *Th. Mag.* v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Ead. l. 15. *Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι*) Articulum οἱ, qui in omnibus Edd. adhuc legebatur ante *διάκονοι*, expunximus auctoritate Ms. Reg. 2954. Bip. Restitui articulum, cujus vim si intellexisset *Belinus*, non certe ut expungeretur suavisset. Saltem tale iudicium non temere *Bip.* et *Schm.* sequi debuerunt. „Ex uno illo, qui ante fuerat, jam duo facti sunt ministri.“ LEHM.

Pag. 278. l. 6. *Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην*) Et quae venustas in hoc *Luciani ἐπιμυθίῳ*, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Periiit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo *ἐπικλυσθῆναι*. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi et inundari. Res ipsa dictat. GNON. Certissima est, meo iudicio, *Gronovii* emendatio, rescribentis *ἐπικλυσθῆναι*. Id namque verbi hic requiritur. Noster in *Timone* §. 18. *ἡ θάλασσα βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπείσῃ, ἐπικλύσῃ αὐτόν.* JENS. *Ἐπικλυσθῆναι*) Secuti sumus emendationem *Gronovii* omnino necessariam. SOLAN. *Ἐπικλυσθῆναι* legendum etiam probe monuit *Wess.* ad *Diod.* Sic. IV. c. 51. No. 39. Quare tot viris eruditis consentientibus ita edere, non exspectata *Codd.* auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 279. l. 3. *Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δοῶ περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλυνεῖσθαι*) *Benedictus*: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Ms. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus*

signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, et jactare. GRABY.

Ead. l. 7. Ἀμφιλόχου) V. Alex. c. 19. et not. etō. 29. et Paus. Att. pag. 33. Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. ὄκω. Dictum satis ante. Sic supra c. 14. Ἐν Πλαυκλου. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox et mihi suspecta. SOLAN. Cl. Belinus vertit: où la statue de ce héros a réellement causé avec moi, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὑπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII. T. V. p. 317. BIR.

Ead. l. 12. Τὸ ἐν Μάλλῳ — ἀληθέας.) Huc facit Pansaniae locus (p. 33. in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ etc. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Alex. c. 19 A Jove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrob. I, 23. SOLAN.

Pag. 280. l. 3. Δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior et facilior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰηθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praeberē) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, ejecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniozem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκίμασας δεῖν μόνος etc. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7. χρῆνας εἶναι) J. J. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ. De Nominativo μόνος, qui cum δεῖν pugnare videri potest, vid. Fritzsche. Quaest. p. 102. sq. LEHM.

Pag. 281. l. 5. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in plerisque impr. ego distinxī, suadente Fl. Ed. lacuna, B. 2. et Salm. SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionī personam PHIL. et mox ΤΥΧΗ. inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, et ἀπέλαισα quoque dedissem, si vel nulla Ed. praecisset. REITZ. In B. 3. in utroque loco personarum notatio reperitur, in B. 1. superioris tantum Philoclis. LEHM.

Ibid. Ἀπέλαισα) Ita Fl. Ed. recte. In rel. ἀπῆλαισα. SOLAN.

Ead. l. 4. Λυττῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνος λυσσῶσιν. At λυττῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 11. ΤΤΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

Ead. l. 13. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum adsentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra *Rhet. Praec.* c. 20. οὐχ ἔξουσι ὅπως ἀπαστήσουσι μὴ οὐχί—ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ, Η ΒΑΛΑΝ.) Προδελαιά, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) *Olearius* eundem censet cum Platónico illo decantatissimo, ad *Philostr.* p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (et ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsán respiciat *Herod.* c. 3. ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

Pag. 283. l. 4. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptus ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut *Aelian.* V. H. l. 10. Κρητες τοξεύειν ἀγαθοί, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. *Homer.* sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, et fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Ead. l. 6. Τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de *Gymn.* cap. 21. τῶν ὑστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura adferendo lectori gravis non ero. REITZ.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἄλλως ιστορίαν ἐπιτελεῖσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic *Salmurien-*sis. Sed per Músas! cui bono hic illud aliter? Immo, non quod temere et furiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

Ead. l. 15. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Chnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo *Strabo* L. XVII. *Plin.* L. XXXVI. cap. 12. Ipse vero noster *Lucianus* supra, lib. Quom. Hist.

scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de Ptolemaeo et Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, et quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, et de ea Memphis rebellionis silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, et quo imperante et sumptus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, et ad audacia facinora promptus, et qui, cum natu major filiorum Ptolemaei I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre jam regnante fuit, et captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, et regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset et captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum et Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux major affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαίων. Narrat *Parrhasias* in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, et ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo hujus facti pateat veritas. SOLAN.

Pag. 284. l. 2. Τριηρεις) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec *Plutarchus* in Marcello, nec *Livius* auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in α — suspicor. Ut ut sit, exstare *Venetis* audivi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego sanè ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros

ominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud *Aristophanis* Scholiastam de lapide *πεγγλῆ* legere me memini, qua de re ad *Alex. c. 21.* dictum est. *Lactantius* autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10. p. m. 30. *C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium *Lucianus* dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a *Plutarcho*, a Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ. De speculis Archimedis ustoriis docte et scite expositum legitur in diario inscripto: *Allgemeiner Anzeiger der Deutschen* a. 1820. No. 311. et a. 1821. I. 114. LEHM.

Ead. l. 3. Θαλῆς δὲ etc.) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: *lem Laërtius* in vita Thaletis. Sed *Gesn.* locum jam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν σλὺν ὑποσχέσθαι ἀνευ γερύρας περάσαι, τὸ ρεῖθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Ead. l. 4. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Cautè narrat *Herodotus* I, 75. et ita ut fidem se adjungere narrationi diserte necet: asseverate, ut videtur, *Apollodorus* apud *Diogenem Laërtium* I, 38. plane sine ulla dubitatione Schol. ad *Aristoph.* sub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat *Herodotus*, *ἀνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθὴν ὥσσειν, ἄγοντα μηχανοειδέα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότον λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui arrabant *Herodoti* aetate, ii 1) non dicebant *ἄβροχον* traditum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam ipsam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transire posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse: tamen *Herodotum* patrem fabularum vulgo appellamus: et poster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paullo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

Ead. l. 5. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat *Aristoph.* Scholiastes. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium et sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus*. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. *Loss.* de Mathem. Caeterum cave, hunc cum Platonis Hippia

confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim *Luciani* aetate vixit, uti hoc quoque in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

Ead. l. 14. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνιστάμενον) Spuria haec videntur et insititia. GUYET. At vide notas inferiores. LHM.

Ibid. Ἐποχρίσεις) Repetiit, puto, librarius improbe vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque ὑποθέσεις ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplicis generis artificum. Alii, et major quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magis ostendit, ea satis feliciter imitatione adsequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi et aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre peritili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praecceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN. Speciem sane habet *Gesneri* emendatio; nec tamen sequor. Ἐποχρίσεις, quam vocem consulto auctor repetiisse videtur, significat res, quae tractantur, quatenus quiescit proficitur; ergo idem fere, de quo cogitavit *Gesnerus*. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 27. ubi ἐξέρεα ὑπόχρίσεις est alterarum, quae ab auctore agebantur, c. 6. promissarum sectionis caput alterum. Ceterum optime suum *Lucianum* percepit *Gesnerus*. Vid. infra. Unum vitupero hoc, quod verbum συνέβαιναι male interpretatus est, tum in verbis συνέβαιναι πειθαρχεῖν c. 2. ubi reddidit: in sermone vehementer probabilis; tum paullo post in verbis ὁξὺς συνέβαιναι, in disputando acutus. Immemor scilicet erat, συνέβαιναι h. l. esse a συνέβαιναι, nec respexerat vocem cognatam σύμπεριν, mox c. 4. et ipsam obvia. Errorem hunc *Gesneri* ex parte etiam *Belinus* notavit. LHM.

Ead. l. 15. Ἐνύχνησαν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum majorem illarum, quae ἔντ — habent. Vid. supradicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3. et c. 19. f. ubi εὐχρησμοῦ. Item Amor. c. 6. pr. ubi et εὐχρησμοῦ, non ἔντ — Adde dicta ad Gall. cap. 3. f. Ita εὐλόγησε in Evang. Mat. XIV, 19. Et Luc. II, 28. atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. 26. ac passim. REITZ. Cf. De Merc. Cond. c. 12. et adnot. Diall. Marr. XII, 1. LHM.

Ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a *Luciano* alibi docuimus. V. Pro Laps. c. 5, et Hermot. c. 74. Hic autem vides et iniquum rerum earum aestimatorem et imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum

his culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus animum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, si fors Scholium insulsum textui *Luciani* intrusum est. Certe si aliunde constaret hisce in rebus *Luciani* et imperitia et quitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimerem, primo dele illud *ὁ*, deinde lege *συμμετρίαν*. SOLAN. Notum lectoribus facturos speramus, si notam *Bolini*, simul defendendum *Lucianum* contra *Solanum*, et ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: *Ce que l'ancien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dusoûl. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie essentielle, et si estimée des anciens. En vain Dusoûl appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74. où il donne la définition vulgaire des points et des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de sec. lin. p. 1223. et par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 625. M. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote et Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prendre que les lignes et points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur et profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: et si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, et purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons-nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, et qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est *ἐνθελος*, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de *δοθελος*, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne courbée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle sur une courbe, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne prétends pas à prouver que le retranchement du mot *ἐνθελος* n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue grecque; car tout le monde sait que le mot *γραμμή* est un des termes que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott.*

Crit. pro συνιστάμενον reponi jubebat συνιστάμενον. BER. MER vero secus videtur. Facio omnino cum *Gesnero*, et hanc modum explico: Hippiae aequum est mentionem injicere, ut ut scientia conspicui, ita operibus artis praestantissimi, quoniam nunquam desit artis suae professioni. Jam quae sequuntur, sunt superflua aut spuria, ut *Guyeto* visum. Faciunt enim imaginem artificis perficiendam, quamquam paullo laxiore non proposita. Vult enim auctor, Hippiam non acquiescere in rerum vestigiis premendis, nec satisfacere sibi imitantem aliena, sed datis alienis tanquam fundamento superstruere sua digne vel excogitata, vel composita. Hanc affirmativam sententiam exprimit per proverbium, quod bene vidit *Guyet* et *Solanus* quoque videre potuisset, si accuratius vocem *ἐν τῇ δοθελῶς* respexisset. Sic autem sonat hoc proverbium: ἐν τῇ δοθελῶς εὐθελᾶς τὸ τρίγωνον συνίσταται, in data linea triangulum construit, i. e. ut recte dicit *Gesnerus*, non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea (recta ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit) construere; ergo non exspectat aliena exempla: ipse sibi aliis exemplum est. Sic jam prorsus inepta est h. l. *Solanus* quaestio de Luciani peritia an imperitia geometriae. Sic patet, minime cum *Belino* expungendam videri posse vocem *εὐθελᾶς*, quum de eo, quod Hippiae adeo ea, quae fieri non possint, praestet, ne cogitari quidem facile possit. Denique non est, quod dubites, quin συνιστάμενον non minus rectius quam παρεχόμενον etc. ad Hippiam referatur. LEHM.

Ead. l. 16. Ἐν τῇς δοθελῶς, φασί, εὐθελᾶς) Proverbiale fuisse videtur. *GUYET*.

Pag. 285. l. 3. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἢ δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν etc.) De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. *Philostr.* L. I. Vit. Soph. XL ibique *Olearium*, qui ex *Platone*, et *Luciano* plura de eodem adle arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, argulum, propriis manibus confecta, ex *Plat.* in Hippia maior. p. 97. Cetera vid. ibid. et lege *Philostratum*, opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor in *Epist. Mureti*, de puero, qui aliquot centena vocabulorum peregrina, cujuscunque linguae, vel nihil etiam significantia,

mel audita potnerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, et quomodocunque jusseris. De arte autem mnemonica, de qua *Lamb. Th. Henkelius* ac *Buno* in *Idea hist. universalis* aliique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. *Reitz*, argone fieri potuit, ut *Reitzius*, etsi bis a *Solano* monitus, tamen ab *Oleario*, nisi fallor, *Philostrati* commentatore, selectis, hunc *Hippiam*, *Luciani* aequalem, cum *Platonico* conderit? *LENX.*

Ead. l. 14. Ὁν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν (πεινὸν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertens, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, declivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse teri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim vires loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. uid quod in fine huius ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, et recte. Nempe κατὰ θάτερα est alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In quentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit *Lucianus* ample satis, κορηίδα μὲν βεβαιότητα ἅπαντι τῷ ἔργῳ κλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτεθειμένων ἀσφάλειαν ἐμπειροσόμενος. Id. describendi genus cum *Salmurii* primum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit et conaxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his *Isopoeus* aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione obstruendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido merito censemus hos floccifaciendos, Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latns fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus *Hippias* planavit, crepidinem (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, et fundamentorum positione stabiliens securitatem impoendae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requireatur, ne deinde pressa ventrem faceret, et extrinsecus paupatim cedens ruinam toti operi afferret. *GRON.*

Pag. 285. l. 14. Θάτερα — θ.) Alterum alteri aequavit: *OLAN.*

Pag. 286. l. 1. Ὑψησι — κρατυνόμενος) Et haec insitunt videntur. GUYET. Non ascripio haec de tectorum fastigiis, quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de maffium jugis circumpositis, quae portu quasi quodam factofum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et, quatenus opus erat, commodando. GERN. Adscripserat Solan. conferend. Just. 236. id est, Δικαστηρ. v. Bis Accus. α. 33. Ibi vero legas, τὴν ἀψίδα πετόμενον quod non video quid huc faciat, ne quidquam javare ad emendationem arbitror, nisi pro κρατυνόμενος quoque aliud adjectivum substitueris. Nam etsi ὕψησι — κρατυνόμενος non intelligo, et ἀψιδας hac ratione melius eveniret, non tamen adsequor, quid ἀποτόμοις, proprium est ac praecepti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum spectus videamus. At si, quod jam suspicor, ἀψιδες, subtractiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinent extrorsum adjectae, quas contresforten appellamus, significabile procedet ἀψιδας ἀποτόμοις. REITZ. Ἀψιδας, sic enim habendum, placuit etiam Wielandio, quamquam monenti, ne quidem satisfacere ipsi locum; cuius quidem rei causam indicat quaerendam esse, quod Lucianus describat rem, cum non satis fuerit peritus. Belinus, servata lectione vulgari, recedens a Gesneri interpretatione, quam intelligere se negat, ὕψησι πάντῃ ἀποτόμοις intelligit pilas transversarias, desirons que l'on applique aux murs de terrasse. Mihi quidem non liquet. Hoc autem certum habeo, omnino verba ὕψησι — κρατυνόμενος non esse cum Guyeto pro insititiis habenda. LAM.

Ead. l. 5. Πυλῶν μὲν ὑψηλός) Consuetudo fere et communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit interpretes, dum πυλῶνα vertunt vestibulum: ita ubique fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? et maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλός, et ἀναβάσεις ἔχων, et ὑπτιος μᾶλλον ἢ ὀρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τοὺς παρτοσκευασμένων οἰκήματων (βαλανεῖον δ' οὖν καὶ ταῦτα πρὸς πωδέσσι) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑπορήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe et haec balneo aptissima) venusti et multo luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aediculas, (ut inepte interpretes, et jam alibi monere debuimus) sed conclavia, quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descri-

tionem usurpator, non domus aut habitatio verti debuit, (et quaeso quot ab illis domus hic supponuntur? sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod et ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum *Obsopoeo*, ex albo lapide. GROS.

Ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτο) Intellige ἄνθρωπον. Ἄνθρωπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος etc. GUYET.

Ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam et Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a jucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκηματῖα et ὑποχωρήσεις, quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis. GROS. Satisfecit mihi omnino Gesnerus, nisi quod in vocabulo πυλῶν reddendo non obsecutus, quem jure laudat, Gronovio usus est vocē vestibulum, nimis profecto illa ab h. l. aliena. Vid. omnino quae de hac voce dixi Tom. III. p. 400. G. LEHM.

Ead. l. 9. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest; aut legendum τὰ ἐς τροφήν παρεσκευασμένα οἰκηματα. GUYET. Adsentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατριβήν, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβή non satis convenit alteri huic membro. REITZ. Audi Gesnerum. LEHM.

Pag. 287. l. 2. Τῆς ἀρχαίας λέγ.) Sic supr. Rhet. Praec. 2. 9. SOLAN.

Ead. l. 3. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit etc. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: et hoc secuti sumus. GROS. Nihil varietatis invenio; nam si ἐξελθ — reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paullo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

Ead. l. 9. Ἐνὶ τούτῳ) Supra hanc. Post. GUYET. I. e. Benedictus dederat, supra hanc, quod Noster recte corrigit,

post hanc, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum candandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat *Hom. Il. H.* 163. — 64. 65. ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐν Τυδείδῃς ὥρα — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰσμεύς — et 367. Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notam ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐγκνύσασθαι) Non jacebant tantum nudi, sed et volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, et quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII. desinente) sitim orbis visendi explente; quo viro aliquando, si Deus vitam et post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna oratione literato et curiosa exspectanda sunt, quibus et veterum scriptis lux magna accedat, et artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

Ead. l. 13. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obapoens: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *extractus*; melius, si *incrustatus* dixisset. PALM.

Ead. l. 15. Πυέλους) Conf. supra Ver. Hist. II. c. 11. f. SOLAN.

Pag. 288. l. 6. Ἀρχομένους ἔργου) *Pindar. Ol. VI.* f. SOLAN. Ubi in Ed. *Steph.* lego — ἀρχομένου δ' ἔργου etc. quod idcirco addo, ut adpareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo jam addas δ', ex quo male pieto, in *Luciani* quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνιαυτός, annus incipitur, vel incipit sc. Vel ἀπὸ νυκτός ἀρχομένης, a incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente *Steph.*) interpretatur *Cicero*. Cui addo *Theogn. v. 586. Ποῖ σῆμα μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου*. Sed quia accusandi casus ad χεῖρ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate *Lucianeorum* Codicum immutarim. REITZ.

Ead. l. 7. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, et non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐτῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice majusculis litteris scripto, et illic confuso characterē *T* et *F*. GRON. Ubi legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φύγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit *Gronovius* corrigendum esse

αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet Ed. Fl. Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte Flor. Post paullo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν προ-
 κειωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem et βορρᾶς dicitur) fecit conclavē frigori excipiēdo aptum, in borean spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28. εἰς ἀνέμον βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. JENS.
 Ibid. Τῆς αὐγῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

Ead. l. 8. Φωταγωγῶν) Quod JENS. monet sic scribendum, id praeter Fl. etiam recte habebat J. Hag. Par. aliaque. REITZ.

Ead. l. 10. Βορέαν) JENS. Prave antea in omnibus βορὰν legebatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis Edd. mutarem, βορὰ enim esca est. Long. Past. II. pag. 74. ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω. Vel opsonia, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8. med. REITZ.

Ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventus esset salubrior. GESN.

Pag. 289. l. 9. Ἀφόδων) Fl. Ed. et Schol. ἀφόδων. Mox L. et B. 2. δυοῖν pro corrupto ceterorum δυοσίν. SOLAN. Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυοῖν ἀναχωρήσεις· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. Bivium, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. Circuitus forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) avertere ab oculis et naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, et quae subolere unicuique potest. Nec minus δυοῖν legendum esse, non δυοσίν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων· quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi dejectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88. p. 134. καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίξεν ἐκείνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV. p. 297. pr. χρεῖα ἀναγκαια, ubi Wess. et illa Epicteti addidit. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec verba, ut credidit Benedictus, multis januarum egressibus munitum, (et quaeso, quid est muniri egressibus janua-

rum? sed ut recte *Obsopoeus*, *multarumque januarum egressibus patens*. GRON.

Ead. l. 10. *Τεθυρωμένον*) *Pervium*. GUYET. Bene; nam *θυρώω* est *januam vel januas facio*. *Aristoph. Av. 614.* — *οὐδὲ θυρώσαι χροσαῖαι θυραίς*. REITZ.

Ibid. *Ὀρῶν*) Corrige *ὠρῶν* GUYET. Idem *Jens.* quoque monet in *Lectt. Lucian.* p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. *Ὠρῶν-μυχήματος*) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior et magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere *Vitruvius IX, 9.* ubi inter multa *deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes* memorat, in quibus praeter caetera etiam *buccinae canunt*, qui est ipse *μυκήματος*, bubulae vocis imitatio. GRON.

Ead. l. 11. *Δι' ὕδατος καὶ μυχήματος*) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, adcurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quae super his adnotavi. Quare videat curiosus lector *Pancirolo* memorab. ab *H. Salmuth* conversa, T. 2. Tit. X. de *horologiis*, figurasque clepsydram antiquarum ap. *Peraltium* in *Vitruv. Gallico*. Item *Casaub. ad Athen. IV. c. 17. pag. 294. Philip. Carol. animadv. 2. in A. Gell. III. c. 3. Salmas. ad Solin. a p. 447. ad 458.* atque alibi; aliosque, quos indicat *Pinellus* in *additamentis T. IX. Thesauri Graev. insertis p. 514. f. et seq.* De horolog. Solari Romae in foro, *Memoir. de Literat. T. II. pag. 271.* ac *Bargaeum* de obeliscis, *Thes. Graev. T. IV. p. 1905.* et potissimum p. 1922. Et interpretes *Petron. ad Sat. 26. fin. et 71. fin.* Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum *Pancirolo* Tit. X. de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παρὰσχοι etc.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit *Belinus*, intellecto *ὑμῖν* post *παρὰσχοι* rectius quam *Gesnerus*, qui — *ut lavare quandoque hic possim*. BIR. Temerariam hanc *Gesneri* interpretationem temere *Wielandius* secutus, non est veritus ipsum *Lucianum* cum hac male capta sententia risui exponere. At in *παρὰσχοι* nec *μοι*, nec cum *Belino ὑμῖν*, ita cogitandum, ut excludantur alii omnes. Sed omnino accipienda sententia de omnibus, quibus haec copia quandoque dari possit. *θεὸς παρὲν λουῖσθαι* est: *per deum licet jam lavari, copia jam est lavacro utendi*. Sic fere etiam *Fritsch. Quaestst. p. 200. sq.* quamquam paullo confusius disserens, hanc rem proponit. LEHM.

Ead. l. 2. Πολλούς καὶ ἄλλους) Male posteriora in *Fl.* esse omissa, testatur *Luciani* consuetudo. Conf. supra *Philops.* c. 19. ubi et καὶ ante ἄλλο. Ἦ οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε; sed πολλούς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in *Rhet. Praec.* cap. 11. ipso init. ac saepe alibi. Item in *Tab. Cebet.* statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 14. Ἐπὲρ τῆς σιρατιάς) Etsi περὶ, quod *Solan.* vult, usitatius, tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, et περὶ longius a literarum ducta recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque et hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad *Gall.* c. 18. med. Quin et *Homer.* ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, *Iliad.* Z, 524. — "Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσχε' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad *Gall.* l. d. adlegata, non longe quoque abit hoc *Epicteti* p. 149. Ed. Rel. ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, et ita eund. sensum haec *Luciani* admittunt. REITZ. Infra c. 5. ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. Verum res non potest amplius incerta esse. LEHM.

Pag. 292. l. 2. Ἀσιδῆρα) Contra *Diod. Sicul.* III. c. 64. ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

Ead. l. 4. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Ead. l. 5. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, *Satyros.* GUYET.

Ead. l. 6. Οὐράς ἔχοντας κεράστας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra *Conc. Deor.* cap. 4. f. de iisdem *Satyris*, κεράσται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat *Noster.* Vide *De Dips.* c. 3. ὑμένόπτερον δέ, οἷα ταῖς — νυκτερίαι τὰ πτερὰ. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam *Marcilius* hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα et ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράστας jungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur

ad *κέρτα*, quae in *καράσας* latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat *Gesnerus*, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad *κέρτα* intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. *Cic.* vel durius ad *Fam. XII, 1. Ut ego quidem et urbi et otio diffiderem urbano; sed ita compressa est, ut videamur—tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel sedition, cuius tamen nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. *Philostr. I. XXV. pag. 536 pr. Πατρίς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες.* Noster *Tim. c. 9. ad Ἀττικὴν* refert αὐτοῖς. Adde *Hemst.* ad *Nigr. c. 1. pr. Nos ad 2. Ver. Hist. c. 37. ubi πλοῖα κολοκύνθινά* sequente αὐτήν. Pro *Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93. No. 4. et XI, 25. No. 65.* Ac mirare *Stephanum et Rhodom*, talia corrigentes. REITZ. Cf. ad *Hermot. c. 45. Tom. IV. p. 429 sq. LEHM.*

Ead. l. 10. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt, *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, *ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι*, et verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste.* GRON.

Ead. l. 11. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum.* Verte: *in veste purpurea et aureo cothurno.* GUYET.

Ead. l. 12. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem et descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, *Perizonias* ad *Aelian. V. H. 3, 18. GESN.* Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paullo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui *Tacitum, Curtium* ac *Caesarem* legerit? quare unum hoc tantum ex *Caes. 2. B. Gall. c. 30. adferam: quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatis nostra contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare considerent?* Ubi et Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ *Thucyd. VII. c. 29. REITZ.*

Ead. l. 12. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

Ibid. Ὡς μεγάλα etc.) Cauda non instruxit hunc *Bacchi* nutritorem *Lucianus*, quod tamen facit *Diod. Sic. III. cap. 71. ubi id observat Wess. eumque rarius conspici in nummis et gemmis ait.* Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non adparet.

Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4. et 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

Pag. 293. l. 2. *Ἀπιθανόν*) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. *Πιθανόν*) Lubens dedissem *ἀπιθανόν*, si ullus Cod. aut Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo aegrius ita accipiam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque et alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ. Quid igitur impedit, quo minus intelligas *probabilem, dignum, congruum, convenientem* summi ducis, qualem jam novimus, personae ducem inferiorem? Et sic *Belinus*. LEHM.

Ibid. *Ἐτερον δὲ Τὸν Πῦνα*. GUYET.

Ibid. *Τεράσιον ἄνθρωπον*) Sic infra Conc. Deor. c. 5. *γελόλους θεούς καὶ τεράσιους*. SOLAN.

Ead. l. 4. *Κέρατα*) Cornua Pani ab antiquis afficta putat *Polyaenus*, quia is cornuum in exercitu inventor, *Strat.* I. pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. *Diod. Sic.* I. III. aliquoties. REITZ.

Ibid. *Ὀργίλον*) Sic de eodem Pane *Theocr.* I, 17. *ἐντὶς περὶος, καὶ οἱ αἰεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται*. GESN.

Ead. l. 8. *Εὐοὶ — δεσπότην*) Omissa viris summis *Bocharto* atque *Huetio* observatio, quam acque facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas conjecturas, quas proponunt, ille in *Canaan* I, 18. hic *Demonstr. Evang. Prop.* 4, 4, 3 Nempe ipsum nomen *יהוה* hic latere dicerent, tetragrammatum et ipsum, solis vocalibus et spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes *κύριος*. Qui diviserunt hanc vocem, et *εὖ οἱ*, vel *εὖ οἱ*, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *יהוה* — conveniret, quod in *Judaica* illa thyrsophoria (*Βαχχέλαν* et hanc vocat *Plutarchus Sympos.* 4, 5) ingeminatum novimus. GESN. *Εὖ οἱ*) Vid. *Redi* in notis ad *Dithyramb.* p. 17. LA CROZE. Junctim h. l. hand dubie scribendum erat *εὐοὶ*, non, ut vulgo factum, disjunctim *εὖ οἱ*, aut utcumque malis, quia de nomine imperatoris cogitaverant Indi, quod ita esse non posset, si faustam haberemus acclamationem duarum vocum. LEHM.

Ibid. *Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην*) *Mirror*, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conjice, cum non moneat vel jubeat auctor, sed narret, speculatores conjicere ita vocari earum dominum. GRON.

Ead. l. 14. *Ἄλλ' εἴπερ*) *Ἄλλ' ἤπερ*. GUYET. Imo *εἴπερ*.

Et εἴπερ ἄρα est celebris illa ellipsis, quam bene h. l. in interpretatione explevit *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 13. *Θηλύμειτρον*) Hinc emendandos *Suidas*, apud quem suo ordine *Θηλύμειτρος* leg. pro *Θηλύμητρος*. Conf. *Conc. Deor.* c. 4. *SOLAN*. Mitram ut effeminatum quid rex Jarbas quoque exprobrat Aeneae ap. *Virg. Aen.* IV, 215. *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — *REITZ*. In *Suida* pro vulg. *Θηλύμητρος* non *Θηλύμειτρος*, sed transpositis vocalibus *Θηλυμειτρης*, corrigendum *Solani* enim vox, etsi h. l. confirmari videatur, mere est barbara. Cf. *Varr. Lectt.* LEHM.

Pag. 294. l. 9. *Ἐγκαλινώσαντες*) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. *SOLAN*.

Pag. 295. l. 5. *Τύμπανα ἐπαταγέτω*) Alibi *πλαταγέτω* dicitur; vid. *Lampe* de cymbalis vett. c. 9. L. I. pag. 48. seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum quia adparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles et Bacchi utebantur: et sic *Terentius*, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. *REITZ*.

Ead. l. 7. *Τὸ ὄρθιον*) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11. ubi *Pell.* τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia et μέλος potest intelligi, et saepius neutro gen. ab *Nostro* ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. *REITZ*.

Ead. l. 7. *Σειληνοῦ*) Quamquam haec ad risum movendum comparata levior cura sint tractanda; vid. tamen *Plut.* 616, 2. αἰλιπύξην οὐ χρωῖνται τὸ παράπαν, ὥς ὄνῳ φθιγγομέναις ἐμπερίς. *SOLAN*.

Pag. 296. l. 4. *Οἰόμενοι — ἀκούμεσθαι*) Quae ista est connectio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, αἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia *Luciani* verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret aatem, *Lucianum* aut alium bonum scriptorem verbo αἰόμαι, pro αἶω, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicia scribendis poliendiave operam dedere, et meam, qui pauca nimis adnotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa

est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενος mutaretur. GESN. At nimia profecto haec est raritas, tanta adeo in Luciano, ut ipsum activum αἰῶ, quod facilius ferri possit, nonnisi in poëticis quibusdam locis, ab auctore insertis, occurrat. Ceterum minus Gesnerus, quam par erat, respexisse videtur discrimen verborum οἰεσθαι et πεπιστευκέναι, quod ejusmodi est, ut propter incertam nec omnino probam conjecturam non videatur vulgata lectio rejicienda esse. LEHM.

Ead. l. 6. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6. vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ. Ἀκούεσθαι vel propterea minus h. l. aptum, quod, ut o seqq. patet, comprehenduntur hac sententia etiam ii, qui deinceps commemorantur, qui scilicet plane non veniunt audituri. LEHM.

Ead. l. 6. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia jam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι etc. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. JENS.

Ead. l. 7. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται) Interpretes, alii ne principium quidem attingunt: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, alii omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28. fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν περᾶσθαι ἤξλου. GRON.

Ead. l. 9. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφ) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

Ead. l. 11. Ἐπαιτεῖν τολμῶς) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere... quid exspectamus? laudarene an redire? Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum

se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαίρειν lex-
discrimine ἐπαιέναι, vel ἐπαιέναι. Infiniti enim circumflexi
quale esset ἐπαιέν, quod vix apice distaret ab ἐπαιέν, exem-
plum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem de-
disse, quae non ex ἐπαιέν, sed ex ἐπαιέμι tracta sit. Redi-
tum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari
sequentia satis declarant. GESN. Nec ego plane illud ἐπαιέν
concoquo. Nihilominus ἐπαιέναι — hoc enim unum e tribus
illis vocibus commendari aliquo jure potuit — pro certo aut
probabilissimo omnium recipere dubitabam. LEHM.

Pag. 297. l. 6. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐχ ἀπρὸς Διόν-
υσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐχ ἀπρὸς Διόν-
υσον, ita ut ego ante conjeceram, Cod. L et Bas. Reliquae
corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν
Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda
lectio et ἀπρὸς Διόνυσον. Ausim ego vel contra omnes libros
restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπρὸς
Διόνυσον. Verbum jam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne
de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice con-
venit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae
praecessit, ad Bacchi comites et opera pertineat. GESN.

Ead. l. 7. Οὐδ' ὦν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὦν
ποιοῦσιν ἄλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. §. 5. ubi pau-
ca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura
hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non
attingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno
loco. REITZ.

Ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis: non
puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 298. l. 9 Τορὸν) Percant. GUYET. Conf. supra
Gall. sub init. διάτορον eodem modo. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legen-
dum putabam αὐτοῦ: sed nunc ita alibi etiam a Nostro usur-
pari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Jov. Trag. c. 17.
SOLAN.

Ead. l. 13. Νεράδεσσιν) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

Ead. l. 15. Τεττιγῶδες τι etc.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN.
Quales Ucalegon et Antenor Homer. Il. Γ, 151. Ἀγορηταὶ
ἰσθλοὶ τεττιγῶσιν ἰοικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 300. l. 6. Ὅγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμα sulco. Sic *Aelian.* V. H. IV, 8. p. 320. τὸ Ὄγον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. *LA CROZE. Coel. Rhodig.* L. VI. pag. 278. haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vacula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. *REITZ. Toupius Opp. Critt.* Tom. II. p. 263. Lips. maluit ὁμόγμιον, deum gentilitium atque adeo cognatum, bene refutatus a *Belino* in vers. Tom. IV. p. 241. *LEHM.*

Ead. l. 2. Εἶδος — γραφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, et ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae *Benedictini* l. 1. pag. 7. et commode huc referunt locum ex *Catonis* originum secundo, laudatum *Charisio* l. II. p. 181. extr. *Putsch.* Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, et argute loqui. *GEHN.*

Ead. l. 7. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra *Deor. Dial.* XVIII, 1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἰοικρῶς ἢ σοί. *REITZ.*

Ead. l. 9. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuviis sit indutus, bene interpretes. Nec rejicio hanc scripturam. Nam et sic alibi loquitur *Lucianus.* Non frustra tamen in antiquo Codice Ms. legitur ἐνείται. Nam sicut apud *Homerum* est εἶται indutus est, sic et ἐνείται hic accepit, si haec ejus manus est, *Lucianus.* Nam poëticiis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. *GRAEV.*

Pag. 301. l. 3. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Junt.* καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστὶ. At supra *Dial. Mort.* XVI. §. 1. ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν, et *Necyom.* 1. Μενίππους ὅλους. Adeoque et hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, et utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. *Liban.* Epist. 113. pr. χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit *Wolf.* Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbiiis uti Graecos aequè ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra *Adv. Indoct.* cap. 9. ὅλος περιλαμβόμενος, ubi multae Edd. ὅλως. Adde supra *Philops.* cap. 6. ubi πεφυλαγμένως pro πεφυλαγμένος, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi *Hermot.* §. 2. ubi similiter in ὅλος et ὅλως variatur, et utrumque probum esse *Jensius* docet. *REITZ.*

Ead. l. 4. Ἑλληνίων) Miror, nullam Ed. habere Ἑλληνίων, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At

vulgatum recte habet. *Aelian.* V. H. XII. 1. ante med. Θεός; πάντας ἐκάλει Ἕλληνας καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς. atque alibi; quare plura non addam, nisi quod et Ἑλλάνιος Ζαῖς erat. V. *Aristoph.* Eq. 1250. REITZ.

Pag. 302. l. 7. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειράς. Sed plurali numero ante extulit: et potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GERN.

Pag. 303. l. 5. Λόγος ἐν γῆρα) Huc facit locus *Plutarchi*, laudatus a *Belino*, (imo *Toupio* l. 1). Προῶν γε τῷ χρόνῳ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. *Plut.* El apud Delph. Opp. T. VII. p. 522. Ed. *Reisk.* Bip.

Ead. l. 6. Ὅτι μὲν etc.) *Homer.* II, Γ, 108. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) *Eurip.* Phoen. 533. SOLAN. Immo si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in *Par.* in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edi curavimus. REITZ.

Ead. l. 10. Νέστορος — γλώττης) *Hom.* II. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

Ead. l. 11. Λειριόεσσαν) Respicit ad II. Γ, 152. ubi, quod ad finem praecedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalegon et Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καθ' ὕλην Δένδρα ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν λίσαι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic *Eustathius*, εἶδος ἄνθους, et speciatim *lilium*. GERN.

Pag. 304. l. 1. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET

Ead. l. 3. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. etc. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετυρημένη. GERN.

Ead. l. 4. Ἡ γλώττα — τετυρημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετυρημένη. GUYET.

Ead. l. 10. Παρόδου) Conf. supra *Alex.* c. 48. εὐδοκμοῦντα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse aditum, vid. *Diod. Sic.* III. c. 20. et XI. c. 12. pr. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, et verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex II. Θ, 103. seq.

indasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud *Homerum* ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπά-
 η. Usus sum horum versiculorum versione *Obsopoeiana*,
 na meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

Pag. 305. l. 1. Σὴ δὲ βίη λέλυται etc.) *Hom. Il. O.* 103.
 OLAN.

Ead. l. 4. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat
telinas, vertendo, pour tailler mes cheveux blancs. BIR.

Ead. l. 9. Εἰσιδὼν με) Ἀν εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον.
 el sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod
 lossema videtur, ejiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata
 on placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quae-
 sset mutationem *Guyetus*, planior enim foret sententia, κατὰ
 telligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente
 rticulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi inveni-
 em. REITZ.

Ead. l. 9. Χρυσοφαέννων) Senarius ex *Anacreonte* ant
 tio quodam poeta. Χρυσῷ φαέννων εἰ βεβούληται πτερῶν.
 ed a *Luciano* interpolatus videtur. GUYET. *Anacreontis* esse
 tia indicat, cum *Tejum* poetam vocat, sed nullibi apud eum
 iis, quae supersunt, reperio. Vid. *Eur.* (pag. 230. A. B.)
 lipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῆς. SOLAN. Χρυσο-
 αέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit
 enitivo. Fuit, credo, apud *Anacreontem* πτερύγων χρυσο-
 αέννοιον sic enim respondet dativus dativo αἰετοῖς. GESN.
 lon legitur in carminibus *Anacreontis*, sed ad fragmenta
 tulit doctiss. *Anacreontis* editor *J. C. de Pauw*, legendum-
 ne suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod et ego malim, ac
 cipierem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέννοιον cum
 esnero. Sed, quod addit, ἦ ex Ionismo oriri potuisse, pro
 ἥριος nempe aliquem notasse ἥριος, adeoque pro ἦ αἰετοῖς
 uoque legendum αἰετοῖς, nondum video. Florentinae χρυσο-
 αέννων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si
 certum esset, versum referri ab *Luciano*, quod minus credi-
 ile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ. Χρυσοφαῆς pro-
 issima vox, occurrit *Eurip.* *Hecub.* c. 633. et saepius. Ni-
 ilominus abstinui me a mutando hoc loco poetico, quia non
 quet, quantum servaverit *Lucianus* ipsa poetae verba, quan-
 um mutaverit. Proverbium de *Hippoclide* vide etiam in fine
 polog. pro merc. Cond. LENH.

Ead. l. 15. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 306. l. 7. Οἶν ἐκ) *Homer. Odys.* Σ, 73. SOLAN.
 liter hic versus apud ipsum *Homerum* explicandus, quam
 ic fit a nostro scriptore. vid. *Schäfer.* ad *L. Bos Ellips.*

p. 253. Melius hoc negotium *Schäfero* cessisse, quam *Luciano*, mirari quem posse dicit *Fritzscher*. Praef. ad Ed. Alc. p. XXV. Mihi vero nemo mirari illud posse videtur, quod quidem utrumque recte norit. *ΛΕΗΜ*.

IN DE ELECTRO SEU CŶCNIS.

Pag. 307. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΤ
Praefatiuncula est orationis alicujus habitae a Luciano in iudicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historia ipse in his accusato. Proptereaue orationem illam ipsam compressit, ne inter declamationes et dialogos illa exstaret, quae inter aviculas noctua, et pristinae causidicinae vestigium. Detecta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, et concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut *ἐπὶ ἑλπίσιν ὄντες*, *ὄντες* etc. unum, ut *ὡς γὰρ ὅρα* etc. *ἐλπίσιν* et *συντόν*. Iudiciale vero distinctionem fuisse, etiam ille arguit *ἤδη οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ* etc. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit *ἐγγέας*, sed *ἐκχέας*. *MARCIL*. Nescio quid in mente fuerit viro docto cum ista scriberet. Est *προγλαλὶα* cacteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus *GESN*.

Ead. l. 10. Ἠλεκτρον) Vide *Herodot.* III. pag. 128. f. *Plin.* XXXVII. *SOLAN*. Vid. si lubet, *Olear.* ad *Philos.* Icon. l. p. 780. *REITZ*.

Ibid. Ἡμᾶς) Ita *L.* et *Ven.* utraque, recte. In reliquis *ὑμᾶς*. *SOLAN*. Etsi *ὑμᾶς* quoque *Par.* tamen ejus interpreti *Obsop.* nobis *fidem* fecit dederat. Et sic solet in hoc pronimine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edatur, quod non ubique repetemus. *REITZ*. Verum non est potest *ἡμᾶς*, vel propter oppositionem sequentium *ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ*, quam patet nullam fore aut omni vi carentem, si *ὑμᾶς* legatur. Quod quum bene monuisset *Belinus*, restituit *Schmiederus*, quod unice verum est. *ΛΕΗΜ*.

Ead. l. 14. Καὶ ἀποστρέφειν — δάκρυον) Confer supra *Deo.* Dial. XXV. f. *SOLAN*. Sed ibi legas, *ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ κρύουσαι*. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verum probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, *δάκρυον* legendum, cum et mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur *δάκρυον*, eodem

modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, et ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6. med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χροσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses *Plinium* 37, 3. et alia te docuisset. Quin tuum consuluisse *Herodotum*, qui 2, 115. jam monuerat, esse qui dicant, Ἡριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρῆν ἀνεμὸν (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τεν τοῦ ἤλεκτρον φοιτῆν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod jam quaerere non vacat. Caeterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον κρύματον, ita simpliciter dicit *Pausanias* Eliac. l. p. 159, 39. ut videri possit ipse quoque hujus erroris, cuius se accusat *Lucianus*, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depehendendam censuimus injuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confusisse insinuat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. *Act. Erud. Lips.* 1733. p. 109. seqq. *GESN.* Fabulam, μῦθον, a se narrari, ipse satis clare proutetur auctor. Non hujus igitur, sed *Gesneri*, culpa factum est, ut docendum putaret *Gesnerus* cum, qui hac doctrina vixdum opus haberet. Sic fere *Wielandius* vindicat *Lucianum*. LEHM.

Pag. 508. l. 3. Ἡκων) In omnibus libris nostris antea ἦκων legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN. Distinctione mutata, quomodo praescribit *Fritschius* Quaestat. p. 21. sq. jam alia nulla opus erit mutatione. LEHM.

Ead. l. 4. Αἰγίλους) *Populos* nigras etiam recte vertitur in *Diodor. Sic.* V. cap. 23. in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen et ipse contemnit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, adpinxerat *Solanus* noster. At quis dixerat adeo male omissum? nam quia satis ante jam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, et ἀποστάζειν, forsitan id jam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. *Gall.* cap. 14. ὁ τὰ πνευρά. Bis Accus. c. 9. et 20. ἡ τὰ ποικίλα. notasque ad *Mort. Dial.* X. §. 4. REITZ. Etsi per se haec non male sunt observata,

praesertim quum Codex Gorl. cum Ed. Fl. consentiat: tunc directa haec interrogatio, cui nihil ejusmodi in confabulatione ista praecessit, requirit, si recte sentio, necessario participium vulgatum. Alioqui nimis obscure τὰς τὸ ἡλεκτρον ad nautas istos dictum fuisset. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡμῖν) Ita L. et Ven. utraque optime. VIL notam nostram ad §. 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN. Neque hoc loco cum Solano et Reitzio facio, licet hic Schmiederus videam hos secutum esse auctores. Recta est oratio, quod declarat vox ἔφην. Et ἡμεῖς δὲ etc. c. 3. in. refertur ad nos ὑμῖν, ad ἡμῖν non facile potest.

Pag. 309. l. 5. Οἷς ἔξῃν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transiit ille ab dativo ad accus. etiam est in Diol. Sic. XI. c. 9. l. 410. f. τοῦτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, αἷς ἐν αὐτοῖς δευτηρομένους, quod frustra suspectum esse Stephano et Rhodomano docet Wessel. ex Plutarch. Apophth. p. 225. Undem plane verbis utente. Adde Thucyd. IV. c. 2. εἶπον οἱ τοῦτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristot. Eq. 1391. σοι παραδίδωμι — ἵεναι λαβόντα, tum et hoc L. ciani adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalous, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἔξῃν, et ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter conjunctionem omisam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι (an πλουτοῦσι. LEHM.). Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sciis, p. Ed. Lond. 28. Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κατὰ μένησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ψαδαῖς, λέγοντας δ' ἐν τῶν ἀγαθῶν μνήμαις, τιμῶντας etc. Merentur interim talia observari, quia et continuatur alias dativus praemissus, et ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμετέριων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμείνον βουλευόμεναι. REITZ.

Ead. l. 17. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulae vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367. et Virgil. Aen. X, 186. VIL Plat. Phaed. p. 387. g et Stob. serm. CXLX. p. 607. Cic. Tus. I, 30. et Davis. not. SOLAN.

Ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magis diligentia, nec sine felicis ingenii speciminibus collegit Arnaldus, forte c. 5. aut 25. GESN.

Pag. 310. l. 12. Ἐν) Recte habere vulgatum, vix opus erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Pag. §. 17. οὐτε γὰρ αὐτεῖν ἐν. Aristoph. Plat. 548. ἐν γὰρ τῷ ἐν κινδυνῷ ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. alii-

que idem adfert, quem etiam ad partes vocat *J. Elen.* ad *Galat.* III, 28. οὐκ ἐν Ἰουδαίῳς — οὐκ ἐν δοῦλος etc. Adde *Theogn.* v. 1000. — ἐν προμάχοισιν ἐν, et frequenter alibi. Ita ἐν pro ἐνεσι vel ἐξεσι *Ael.* V. H, XII, 21. Item *Diod. Sic. Athen.* et *Plato*, quos adlegat *Periz.* in Addend. ad *Ael.* pag. 981. Ed. minor. REITZ.

Pag. 311. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμυθον, οὐδέ τις ᾧδῇ πρόσκειται) *Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, et a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio.* Haec est versio Salmuriensis. Sed in Ms. est ἄμυθος pro ἄμυθος, quod magis probo, et verto, *mea videtis oratio quam sit simplex et inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, et quam nihil in ipsa sit canori. Sic enim recte verti puto ᾧδῇ. Ut *Crassus* apud *Cic.* III. de orat. de *C. Carbone*: *Profluens quiddam habuit Carbo, et canorum.* Et *Gellius* de eodem in *Bruto* de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consuiatu fuisse narrabat, canorum oratorem, et volubilem etc. fuisse dicebat.* Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. *Plutarchus* de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελλεῖς τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιήσεις ἐφηδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac molitis et modulationibus edulcare.* Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen *Sophistae* suis orationibus adaspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

Ead. l. 9. Σκιας — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδῶλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Euclides*, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδῶλον autem et ἔμφασιν hic pariter et *Heliodorus Larissaeus* dicunt eam, quae hic σκιά est. *Plin.* XXXVI, 26. f. 67. imaginem, quam reddit *Obsidianus lapis*, *umbram* vocat, et magis diserte *Isidor.* Orig. XVI, 4. *imaginum umbras.* GREN.

Ead. l. 11. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicialem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret *Mardilius*, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere majora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Jam subjicit, se hac ingenua de se

professione; velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, et nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 7. *Ἐμπλοὶ καὶ κοινῶσι*) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus *κύνισφας* Aegyptiorum reddit, 'muscis adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Caeterum magnificentius aliquanto encomium, futurum erat, si nostri aevi praesidiis, et *Leeuwenhoeckio* aliquo vel *Reaumurio* praemonstratore usus esset *Lucianus*, v. g. in oculorum numero et admirabili structura, in proboscide. GESN.

Ead. l. 9. *Ἐκτρέφεται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτεροῖς χρῆσθαι*) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceteras volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae per nicibus alis utuntur*. Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur*. Ita *L. Bos* in schedis Mss. Plura in Obs Crit. pag. 64. f. et 65. REITZ.

Ibid. *Κατὰ τὰ αὐτὰ*) Male *Fl.* omisisse τὰ, patet ex cap. 3. ubi et ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἑλέφασι. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι*) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

Ead. l. 11. *Κατὰ τὰς ἀκρίδας*) Confer *Nostrum* infra *Dipss.* cap. 3. KUSTER.

Ead. l. 12. *Μελίττας*) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odiose (otiose?) occurrit, et sensum perturbat. SOLAN.

Ibid. *Ἔστι μὲν*) Recte abesse μὲν in *Fl.* adlevit *Solan.* idque in *J.* delerat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque et alibi implendae orationis gratia abundet, et vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud *Long. Past.* IV. p. 147. (vere 139.) Ed. *Moll.* *Αἰγὶ καὶ ἄρῃ μὲν παιδίων ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γεγόμενον δεύτερον*. Neque

opus esse, ut *de* semper sequatur, patet etiam ex *Aristophan.* Pl. 58. *ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι*—vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc *Diod. Sic.* XI. cap. 59. *τοὺς λόγους μὲν συμβουλευσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τεύχειν τὴν πόλιν* etc. ubi *de* quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud *μὲν* pertinens. Nec Apostoli in *Act.* c. XXVII, 21. *ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεισθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης*, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo *περὶ ἧσας* mox adjuncto. *Herodian.* I, 4, 2. *ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς*—*θαυμαστόν οὐδὲν*, et sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter *μὲν* pro adseverationis nota poni, notum arbitror ex *Ael.* V. H. IV, 10. *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ*. Quin et *μὲν* praemisso *μὲν* habuimus haud semel, ut *Paras.* c. 15. et 21. Nec tamen adeo abundare hio videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel* major est, *vel* centies, et simil. Ita et apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit *Sanctius* L. III. pag. 514. f. quem permultis testimoniis probe refutavit *Perizon.* REITZ.

Pag. 313. l. 8. *Ἀπηνῶς*) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens *οἶα*. Legebatur enim in omnibus *ἀπηνῶς*. SOLAN. Etiam si *ἀπηνῶς*, quod nullo modo corruptum est, tueris, tamen vel sic scribendum *οἶα*, non *οἶα*. refertur enim ad *ψόγῃ*. Cf. *Fritzsche.* Quaestst. p. 173. LEHM.

Ead. l. 13. *Ὁὐ συμπεφυκῖα ὡςπερ ἡ τῶν ἀνθρώπων*) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerant effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et quahis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, et sic possit converti alia parte corporis immota et quieta. Paulo post etiam potuit vocem *φολίδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricis squammatis dixerint, et laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum et *οὐ κατὰ τὸ ὀρέονύγιον* reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis hujus significatio et discrimen, quod inter muscam et alia insecta notat auctor, respiceret formam, et non potius locum, ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis et apibus. GRON.

Pag. 314. l. 8. *Ὀδοῦς*) Florentinam recte *ὀδοῦς* habere, adpinxit *Solan.* nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novare-

mus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec τριόδους de fuscum Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus et proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita et vertebrae primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2 §. 131. quem tamen refellit Foës. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse nomen fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirate habet Ms. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX. i Sam. 13, 21. ὀδόντες adhibentur de dentibus falcium; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterant, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

Pag. 315. l. 4. Καὶ ἀποκίχτες σφύλημα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Ead. l. 9. Πολιτεύσας) Vertunt, obversatur. Verte, negotiatur. GUYET. Idem addit, ὑπέπετھے subsidit esse vertendum, ac dein pro contractae, subsidentes. REITZ.

Ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam eis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονᾶν etc. nempe qui turbat eis somnum morsu et cantu. Sed dici potest, generationem accepto muscae nomine, et muscas et culices contineri, et somniurbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

Ead. l. 11. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. §. 7. (jam §. 11.) SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀνδρῆαν) Si Rhodomanno credimus in Ad-dend. ad Diod. Sic. ἀνδρεῖα semper scribendum, et sic Diod. Sic. XI. c. 4. Sed cum ibid. cap. 6. bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil et hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεῖα Herodianus ubique, item ol LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed et ἀνδρεῖα idem III. c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12. ubi ἀνδρίας quoque ex Edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρεῖα semper scribendum, ita jam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρεῖαν tamen multo frequentius. REITZ. Vid. Varr. Lectt. ad Hermot. c. 7. Tom. IV. p. 13. adde etiam De Salt. c. 12. f. LEHM.

Ead. l. 16. Ἄλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος) Προσόλοικον fuisse enim αἰλλὰ τὸν μεγαλοφρονότατον τῶν

τοιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ etc. Ὀλοσθημα stili properantis.
 MARCIL. Vid. *Marcilii* notam, cui subscribo, quamquam de-
 endo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi landat
Homerus, ne cum *Luciano* terras, non Achillem; quod *Barnesius*,
 ibi de *Luciano* aliquid monentem, fugit. Turbat-
 que is nonnihil, dum tragici c. 11. allata verba pro his af-
 fert, et apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed mi-
 nime indicantia ad hunc *Homeri* locum a *Luciano* allusum.
 SOLAN.

Pag. 316. l. 1. Τῇ θάρσει τῆς μυίας) *Hom.* II. P, 570:
 SOLAN.

Ead. l. 2. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque
 etiam *Lucianus* discrimen inter θράσος et θάρσος, idque ait
 antiquissimum esse, et *Homero* jam observatum II. P, 570.
 ubi Menelao Minerva μυίας θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκεν,
 s. l. quam accurate, non dixerim. Certe ad *Euripidis* *Al-*
cestin 604. observat *Barnesius*, non nimis religiose id esse
 poëtis notatum, defenditque poëtam suum contra reprehen-
 sionem veteris Scholiastae ad *Medeae* v. 469. ubi θάρσος vo-
 catur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ; θράσος δὲ ἡ
 ἄλογιστος τόλμη. His similia *Eustath.* ad II. E, 3. ubi *Dio-*
nedi Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος it. ad *Od.* E, pag. 547.
 18. *Bas.* et *Pollux* III, 135. atque *Ammonius* h. v. Cumque
 θάρσος sit plane idem, quod θράσος, huc pertinet etiam au-
 ctor περὶ ἐρμηνείας, vulgo *Demetrius Phal.* s. 114. ubi πα-
 ράκειται, ait, φανῶντινα ἀστείοις τισὶν ὅλον θάρσος μὲν τῇ
 θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen
Thucydides, qui I, 121. θράσει ἀνίστην ἐπαλγεσθαι dicat, fal-
 laci audacia, et nobile illud II, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λο-
 γισμὸς δὲ ὄκνον φέρει· contra ea VI, 68. θάρσος παρασχέειν
 de honesta fiducia. Observavit *Aristophanes*, et, puto, ut
 quisque est accuratissimus. Ista paullo copiosius non ad lu-
 cem modò *Luciani*, sed ad emendandum *Plutarchum*, apud
 quem in comparatione *Perioli* et *Fabii Maximi* prope finem
 sic legitur, in ipsa quoque splendidissima *Briani* Ed. pag. 414.
 Μία γὰρ ὡς εἴκεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαι-
 ρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος
 ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una te-
 meritatem gignit, et eripit audaciam imperitia, Eadem plane
 sententia, cum *Hippocrates* in *Nόμῳ* extr. ἡ ἀπειρία, inquit,
 κακὸς θησαυρὸς — δειλίας τε καὶ θρασυτήτος τιθήνη. Sic
 praeclare nuper ven. *Wolffius* apud *Liban.* Ep. 1036. b. No. 4.
 in varietate librorum; θράσος τῇ θάρσει praetulit. Ne quid

supersit apud *Plutarchum* dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita *Fabii*. De *Minucio* ejusque inertia ait p. 321. extr. *H. Steph.* ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνησιν θράσος ἀνιμένος. De eodem p. 325. post med. αὐτὸν τε μεγαυχίας ἀμείρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπελόμεν. Denique p. 328. extr. αὐτοῦ τε τοῦ *Μινουαίου* τὸ θράσος κατακλάστο. Contra de vera fortitudine p. 332. extr. τοῦτε καὶ *Καρχηδονίοις* ἰδοῦσι θάρρος παρέστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. *GESN.* Vid. *Diod. Sic.* V. c. 29. et *Wessel.* etiam profert distinguentem inter θράσος et θάρρος *Gregor. Naz. Or.* IV. pag. 113. qui ait: ὅτε θάρσος καὶ θάρρος καὶ εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιαῖσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ ὁσμῇ πεχώριται — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θάρρειν ἀνάγκη ἐστίν. — οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοσε χωρεῖν καὶ ἐδίδεσθαι — θράσους. Sed quia *Gesn.* hoc diligenter egit, plura non addo. *REITZ.*

Ead. l. 6. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται etc.) II. B, 469. II, 641. A, 130. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Ἀδινὰς προσηπὼν) *Hom.* II. B, 469. *SOLAN.* Vaga admodum est notio hujus epitheti. *Eustath.* Od. Ψ, 566 p. 817, 35. *Bas.* ad verba poetae Σειρήνων ἀδινάων, ἔδοξα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ὡς ἰκῶς. παρὰ τὸ ᾄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ, πεντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινάων σημαίνει ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ἢ ἐν τῷ ἀδινόν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἤχουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινόν κρηλαί ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνεγέλατο φώνησέν τε. Inter haec ipse *Eustathius* ad locum, quem tractat *Lucianus*, nempe II. B, 469. p. 194, 48. *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς, καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad *Luciani* mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cujus etiam est densare ordines. *GESN.*

Pag. 317. l. 5. Ἀποτμηθεῖσα) *Papilionem* memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae *Helianus* de testudinis marinae capite similia profert de *Anim.* IV, 28. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam *Helian.* de *Anim.* L. II, 29. Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ θραυστάτη — καὶ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὴν νεκρὸν, καὶ τέφρα ἐμπάσοις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. *Cretae* inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius hu-

mor exsicceatur; alioqui et sine hac inspersione id contingit ad solem et fornacem. Sed fors. et τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex *Genes.* 23, 4. prius probes. REITZ.

Ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulam hoc in *Epist. ad Tit.* III, 5. occurrens, hoc *Luciani* alioque *Josephi* testimonio probantem vid. *J. Elsnerum* in *Obs. Phil.* ad N. T. T. 2. pag. 327. Adderem, si quid opus, *Long. Past.* III. p. 94. ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

Ead. l. 14. Ἑρμοτίμου) De eo *Plin.* VII, 52. et *Plut.* 1051, 2: ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet *Apollonius Dyscolus* cap. 3. et *Orig.* c. Cels. p. 129. f. SOLAN. De hoc, et aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem juvabunt, quae ad *Plin.* VII, 52. a. 53: dedit *Harduinus*: copiose inprimis id jam egit *Huetius* demonstr. *Evang. Prop.* 9. c. 142. GESN.

Pag. 318. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN. Nihil est, quod *Piersonus* ad *Moerid.* p. 281; vulgato καὶ immanens, reddit: *Apis maxime muscis et hominibus mella facit.* Imo certissima mihi quidem videtur esse *Solani* emendatio. De Superlativo autem loco Comparativi posito complures egerunt, quos enumeratos vide ap. *Spohn.* ad *Isocrat.* *Paneg.* c. 7. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἴρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξάλω extollo, apud LXX. in *Syr.* XVI, 10. et ἐξηρημένος elatus *Diod. Sic.* II. c. 34. p. 147. f. et 1. *Maccab.* 8, 5: Contra ἀξηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1. *Reg.* V, 4. Et ἀξηρημένος, *Esai.* XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέω facit ηρημένος, vid. *Herodian.* V, 5, 3. et VIII, 7, 6. Sed αἴρω, ἥρωμαι, ηρμένος, vid. *Aelian.* VI, 1. Ceterum ἐπαναιρῆσθαι φιλίαν habuimus etiam in *Tox.* c. 8. at hoc aliud quid est. REITZ. *Suscipere* est in utroque loco. Cf. etiam *Bis Acc.* c. 1. Neque itaque mutatione, licet facillima, opus erit. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀντερασθῆνας) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

Pag. 319. l. 10. Ποιήτρια) De *Myia* poëtria et hoc ipso loco *Luciani* vid. *Olear.* *Diss.* de poëtriis Graecis §. 48. p. 166. editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, *Jo. Christ. Wolfio*, qui etiam cum *Menagii* libello de mulieribus philosophis *Muscae* *Pythagoricae* vitam reddidit, non ille quidem cineribus adspersis, quod de vulgaribus muscis *Lucianus* modo dicebat, sed sale candido atque puro. Caeterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μῦς ἔδανεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Auctorem hujus versus *Belinus* facit *Aristophanem*, non tamen allato ipso Comici loco. Quod dum factum fuerit, insertus maneat et auctor, et versus forma, quamquam Generis satis felix fuisse videtur in ea definienda LEHM.

Ead. l. 17. *Δεινόν*) *Eurip.* haec sapere videntur. SolUS.

Pag. 320. l. 1. *Μυλας τῆς Πυθαγ.*) *Pythagorae* haec fit de qua consule *Menag.* de mul. *Phil.* et *Phot.* Cod. CCXLII Meminit *Jamblichus* in catalogo p. 218. C. *Milonis* uxor *Porphyr.* etiam No. 4. et *Anonym.* No. 2. Miror, a *Luciano* omissum, quod de muscis *Pisatidibus* ab *Aeliano* traditur de *Anim.* V, 17. supra feminas enim ille intelligentes facit. SolUS.

Ead. l. 9. *Ἐν τῇ μέσῃ*) Pro *vicinissim*, saepe utitur *Noster* vid. ad *Gym.* c. 19. Adde notam *Hemst.* p. 45. Ed. *Luciani* minoris, qui et aliorum testimonia addidit; nam non insertum eadem huic Ed. Vid. tamen *Dial. Mort.* XII, 1. οὐκ οὐδὲν ἐν πρῶτον δυνάρεος σινάρεα. RABRITZ. Legitur nota illa cum additis nonnullis hujus Ed. Tom. II. p. 551. sq. LEHM.